

Giới thiệu Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên

Editor: Luyun

Nhân vật chính: Thẩm Sở Sở, Phối hợp diễn: Hàn Hành Ngan

Hoàn thành : 119 chương

Sau khi gặp phải tai nạn xe cộ, Thẩm Sở Sở tỉnh dậy và phát hiện mình có một kỹ năng siêu cấp lợi hại. Chính là có thể làm người đoán nhân duyên nhaaaa. Đừng coi thường kỹ năng này của cô. Chỉ cần nhìn chăm chú một người hoặc xem ảnh chụp của người ta, cô có thể nhìn ra được người đó khi nào kết hôn và đối tượng kết hôn là ai.

Thẩm Sở Sở, tiểu minh tinh tuyến 18 cảm thấy có được kỹ năng này mẹ nàng sẽ không còn phải lo lắng nàng sẽ bị chết đói nữa rồi.

Trước tiên ở Weibo tạo thế, sau đó đi mở tiệm tính nhân duyên trên Taobao.

"Chồng cô là bạn thân, tháng ba sang năm kết hôn, hôn nhân của hai người sẽ hạnh phúc."

"Chồng cô sắp tới sẽ xuất hiện ở cửa tiệm đồ ngọt trước cửa công ty các cô, nhớ ngồi chờ mỗi ngày."

...

"Chờ chút... Tiểu thịt tươi hàng đầu nhà mị thế mà đã kết hôn, còn có một đứa con??"

"Đôi vợ chồng mình tính mỗi ngày đều ở Weibo show ân ái của ta thế mà đã li hôn!!"

OMG! Nàng đều đã nhìn thấy cái không nên nhìn!

Cho đến một ngày, có một người tìm đến nàng tính nhân duyên.

"Thật có lỗi thưa bà, đoán mệnh xem duyên phận, hai chúng ta lại không có."

"Không phải là tiền sao? Ta trả gấp mười lần. Chỉ cần tính ra nhân duyên của con trai ta, bao nhiêu tiền đều được!"

MMP! Không phải là nàng không tính, mà là vì đối tượng kết hôn của vị bá đạo tổng tài kia nhưng lại chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Bây giờ tối, Thẩm Sở Sở bụng đói đến kêu vang, chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm.

Là một tiểu minh tinh tuyến 18, Thẩm Sở Sở tự cảm thấy bản thân thật là mất mặt hai chữ "Minh tinh". Đầu nói mình tinh là nghề kiếm tiền nhanh nhất, cô lại chỉ thấy mình tinh là nghề tiêu tiền nhanh nhất.

Vào nghề được ba tháng, tổng cộng cô có hai cái quảng cáo, nhận được mười ba nghìn tệ tiền công. Trong đó, bốn nghìn tệ chi cho đồ trang điểm, sáu nghìn tệ là chi cho thuê phòng, còn thừa ba nghìn tệ thì hai nghìn đã chi mua quần áo, một nghìn tệ chi tiêu ăn uống.

Cúi đầu nhìn vào ví tiền nhăn nhúm, lấy ra đếm lại một lần, tổng cộng có hai mươi ba tệ! Con số may mắn của cô! Tốt lắm, ra ngoài ăn một bát canh cay***, còn ngày mai... thôi thì đợi ngày mai rồi nói!

Cô cầm ví tiền đi ra khỏi căn hộ.

Đi qua hai con đường mới nhìn thấy bóng dáng canh cay. Lúc này, Thẩm Sở Sở đã đói đến mức có chút choáng váng. Nhìn qua đối diện, vẫn còn ba giây đèn xanh, Thẩm Sở Sở nhìn xung quanh không thấy có xe, cô vượt trên danh dự của người có thành tích đứng đầu cự ly chạy ngắn 100 mét của nữ sinh ở lớp giáo dục thể chất khi còn đi học mà chạy qua đường.

Mất nhìn thấy sắp đến tiệm ăn đối diện, canh cay dường như đang hướng cô vẫy tay mời gọi. Kết quả, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu tới, tiếp theo đó là tiếng phanh xe gấp. Thẩm Sở Sở hoảng sợ đứng tại chỗ, mất nhìn đến nguồn gốc của luồng sáng. Cô nhìn không rõ người ngồi sau ghế lái, chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng màu đỏ chiếu vào lông mày của mình, giây tiếp theo, cô chỉ kịp "a" một tiếng rồi cả người đều mất đi tri giác.

Thẩm Sờ Sờ mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ có một ông lão với bộ râu trắng tự xưng là Nguyệt lão nói với cô là ông có thể giúp đỡ cô thực hiện giấc mơ của mình. Tuy nhiên, đồng thời cũng giao cho cô một nhiệm vụ để cô đi giải cứu thế giới. Thẩm Sờ Sờ trong lòng nghĩ, tự cô đều sắp chết đói, làm gì còn tâm trí nào đi giải cứu thế giới chứ!

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Sờ Sờ vẫn còn đang cười thầm, cảm thấy đây là giấc mơ vô lý nhất mình từng mơ. Cái gì mà thanh niên trẻ tuổi đang dư thừa, tỷ lệ li hôn tăng lên, chuyện này thì có liên quan gì đến cô? Cô năm nay mới vừa tốt nghiệp, mới 22 tuổi, không cần đi lo lắng những chuyện như thế này.

Cô chỉ muốn kiếm nhiều tiền, kiếm thật nhiều tiền, sau đó một lần là nổi tiếng, nổi tiếng toàn quốc, nổi tiếng thế giới. Nghĩ nghĩ về điều đó, Thẩm Sờ Sờ không tự giác cười ra tiếng.

"Cô gái, cô có phải đã tỉnh lại rồi không?"

Thẩm Sờ Sờ đang trong giấc mơ thì nghe thấy một tiếng nói lạ lẫm. Cô nhú mồm, từ từ mở mắt, muốn xem xem là ai đang quấy rầy giấc mơ đẹp của mình.

Kết quả, sau khi mở mắt ra, trước tiên, cô nhìn thấy trần nhà màu trắng, sau đó nhanh chóng nhìn xung quanh. Đây không phải phòng ngủ của cô nha! Nhấc tay lên định ấn xuống giường để ngồi dậy, kết quả phát hiện bên trên có treo cái gì đó. Cô ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng nhớ ra được chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhớ là mình hình như bị xe đâm phải! Sau đó liền ngất đi cái gì cũng không biết nữa.

Nghĩ đến đây, sau lưng cô ra một trận mồ hôi lạnh. Cô liệu có bị hủy dung không, có bị thiếu chân tay không, có khi nào không thể trở thành ngôi sao nữa không. Cô nhanh chóng sờ sờ mặt rồi nhắc nhắc chân.

Thư ký Vương nhìn bộ dáng Thẩm Sờ Sờ, cười nói: "Cô gái, khi mới đưa cô đến đây đã sắp xếp bác sĩ làm kiểm tra toàn diện, cơ thể của cô một chút vấn đề cũng không có."

Thẩm Sờ Sờ bây giờ mới nhận ra bên cạnh mình còn có một người đang đứng, cô ngẩng đầu nhìn qua. Người này đeo một chiếc kính gọng đen, mặc một bộ tây trang gọn gàng ngay ngắn, tóc chải tỉ mỉ một sợi cũng không loạn, nụ cười trên mặt vô cùng công thức hóa. Vừa nhìn đã biết là nhân tài tình anh.

"Không có vấn đề vậy tại sao tôi lại bị ngất?" Thẩm Sờ Sờ cúi đầu, một bên kiểm tra canh tay của mình, một bên nghi hoặc hỏi.

Thư ký Vương vẫn giữ nụ cười không đổi, nói: "Cô là bị dọa sợ quá mới bị ngất, thực ra sếp của chúng tôi không hề đâm vào cô."

Thẩm Sờ Sờ ngừng lại hành động, mở to mắt nhìn vào thư ký Vương, cô bị dọa đến ngất đi? Nghĩ đến cảm giác vào giây phút khi xe lao đến, cô dường như thực sự không bị đâm trúng, hẳn là do luồng sáng màu đỏ đâm vào mắt mới ngất đi.

Thẩm Sờ Sờ không ý thức được là mình đã nhìn chăm chăm vào Thư ký một lúc lâu, vừa hiểu ra mình đã nói gì, kết quả đột nhiên bị sự thật trước mắt làm cho sốc. Cô đưa tay ra chỉ vào đầu của Thư ký Vương, nói: "Trên đầu anh có một trái tim nhỏ màu hồng."

Thư ký Vương nghe thấy lời của Thẩm Sờ Sờ, khuôn mặt khề thay đổi, nụ cười công thức hóa cũng có dấu hiệu nứt ra. "Xin lỗi, cô gái, tôi từ trước đến nay chưa bao giờ sử dụng đồ vật nào như vậy."

Thẩm Sờ Sờ kiên định nói: "Thật sự có mà, không tin anh kiểm tra xem."

Thư ký Vương vốn không muốn làm động tác ngây thơ như vậy, nhưng nhìn thấy ánh nhìn kiên định của Thẩm Sờ Sờ, anh theo bản năng thuận theo ý của Thẩm Sờ Sờ. Anh đưa một tay lên đầu nhẹ nhàng phát phát một chút, sau đó nói: "Được rồi cô gái, không đùa nữa. Chúng ta bắt đầu nói chuyện nghiêm túc nào. Tiền thuốc của cô hôm nay chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ, sau này nếu cô cảm thấy cơ thể có gì không khỏe có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ phụ trách tới cùng. Đây là danh thiếp của tôi."

Sau khi nói xong, thư ký Vương đưa qua một tờ danh thiếp. Nhưng Thẩm Sờ Sờ lại không nhận danh thiếp của thư ký Vương mà cứ tập trung nhìn vào đinh đầu của anh ta. Vừa rồi cô tận mắt nhìn thấy tay của thư ký Vương xuyên qua trái tim nhỏ màu hồng đó, cứ như thể trái tim đó là trong suốt vậy.

Nhưng mà, cô thật sự có thể nhìn thấy trái tim nhỏ đó.

Cô nghĩ, chẳng lẽ trái tim này chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào hay sao? Nghĩ đến đây, cô nhìn quanh, không tìm thấy thứ gì như gương, rồi cô nghĩ tới điện thoại di động của mình.

"Di động của tôi ở đâu?"

Thư ký Vương giao cho Thẩm Sờ Sờ cái túi nhỏ trên bàn. Thẩm Sờ Sờ mở túi, từ bên trong lấy điện thoại ra, mở chức năng chụp ảnh, muốn đưa cho thư ký Vương nhìn một chút trái tim hồng hồng trên đỉnh đầu anh ta. Chỉ là, đang định đưa điện thoại qua, Thẩm Sờ Sờ bỗng phát hiện trái tim trên đầu thư ký Vương đã biến mất. Cô nhú mồm, kìa, trái tim nhỏ lại xuất hiện rồi.

Thẩm Sờ Sờ kích động cầm di động, chỉ vào trái tim nhỏ màu hồng đối thư ký Vương nói: "Anh có thể nhìn đến trên đầu anh có cái gì không?"

Thư ký Vương nhìn bộ dáng kích động của Thẩm Sờ Sờ, cúi đầu nhìn hình ảnh của mình trên điện thoại của cô. Trong lòng anh ta có một chút kinh ngạc, nhưng sau hai giây, sắc mặt anh ta liền khôi phục bình thường, cười nói: "Xin lỗi cô, tôi thật không nhìn thấy, ừm, trái tim nhỏ màu hồng nào trên đầu cả."

Sở Sở liếc qua hình ảnh thư ký Vương, suy nghĩ, vẫn còn đó mà. Rồi sau đó lại nghi ngờ mà nhìn thư ký Vương. Nhưng bộ dáng anh ta không giống như đang nói dối. Thầm Sở Sở bắt đầu cau mày suy tư, vậy tại sao cô lại nhìn thấy được? Đây rốt cuộc là ý gì?

Nếu người ta đã không nhìn thấy, Thầm Sở Sở nghĩ tới giấc mơ kỳ lạ vừa rồi, ho nhẹ một tiếng, lại nhìn thoáng qua thư ký Vương rồi nói: "Ồ, thật sự là không có gì, chắc là do tôi vừa tỉnh lại đầu có chút choáng váng nên nhìn nhầm rồi."

Thư ký Vương nhìn Thầm Sở Sở, tâm tình có chút phức tạp, không muốn tiếp tục chủ đề này mà nói: "Cô gái, rất xin lỗi, hôm nay sếp của chúng tôi vốn định tự mình qua xin lỗi cô, nhưng ông của sếp đột nhiên bị bệnh, vẫn còn trong tình trạng khẩn cấp. Sếp thấy cô không có gì đáng lo ngại nên đã vội qua với ông của anh ấy rồi. Còn nữa, đây là danh thiếp của tôi, cô cầm lấy. Tôi đã thanh toán hóa đơn tiền thuốc ngày hôm nay rồi. Sau này nếu có việc gì, cô cứ trực tiếp gọi điện liên hệ với tôi. Đây là mười nghìn tệ phí bồi thường. Sự việc hôm nay thật sự là vô cùng đáng tiếc, xin lỗi cô." Nói đến đây, thư ký Vương hướng Thầm Sở Sở cúi người, đem danh thiếp và tiền đặt trên chiếc bàn cạnh giường bệnh của Thầm Sở Sở.

Thầm Sở Sở nhìn số tiền trên bàn, cau mày nói: "Không cần đưa tiền bồi thường cho tôi, việc hôm nay tôi cũng có sai, lúc đi qua đường không nhìn cho rõ ràng. Hơn nữa sếp của các anh cũng không đâm vào tôi, không cần đưa tiền cho tôi đâu." Thầm Sở Sở cho dù có thiếu tiền đi nữa cũng sẽ không lừa người như vậy.

Thư ký Vương lại nói: "Mặc dù sếp của chúng tôi kịp thời dừng xe trước lối qua đường của người đi bộ, cũng không đâm vào cô. Nhưng cũng dọa đến cô rồi, điều này là không thể chối được. Mong cô vui lòng nhận chút tiền này."

Thầm Sở Sở vẫn cứ lắc đầu, nói: "Số tiền này tôi không thể nhận được."

Nếu cô thật sự bị xe đâm trúng, nhận số tiền này cũng không nói làm gì, nhưng cô không hề cảm thấy cơ thể có gì không ổn, vì thế số tiền này nhất định không thể nhận được.

Kết quả, thư ký Vương lại nói: "Số tiền này là sếp của chúng tôi giao cho phải bồi thường cho cô, mong cô đừng làm khó tôi nữa."

Thầm Sở Sở nghe xong lại từ chối vài câu, kết cục vẫn bị thư ký Vương cản lại. Thầm Sở Sở đang định ngồi dậy đưa tiền đặt vào tay thư ký Vương, kết quả thư ký Vương lại xin lỗi lần nữa rồi nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Quanh người Thầm Sở Sở vẫn còn đang treo lơ lửng vài thứ, cơ thể vì đó có chút choáng vì vậy còn chưa kịp xuống giường thư ký Vương đã đi mất rồi.

Thư ký Vương vừa từ phòng bệnh của Thầm Sở Sở đi ra liền đi đến cửa phòng phẫu thuật, anh ta nhẹ nhàng bước đến đối diện với một người đàn ông với gương mặt lạnh lẽo đang ngồi trước cửa phòng phẫu thuật.

"Sếp."

"Sự tình rất khó xử lý?" Một giọng nói thấp và khàn nhìn vào đèn phòng mổ và hỏi.

"Không phải." Thư ký Vương nói, "Cô gái đó rất thấu tình đạt lý. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Hàn Hành Ngạn vừa thở phào một hơi thì nghe thấy câu này lại liếc nhìn cậu thư ký của mình. Chỉ thấy ánh mắt bình thường vốn sắc bén lại lộ ra mỗi một.

"Chính là..." thư ký Vương nghĩ đến trái tim nhỏ màu hồng, nhú nhú mày nói, "Cô ấy có thể là bị kinh hải quá, đầu óc có chút..."

"Cái gì?" Hàn Hành Ngạn không nghĩ tới sẽ có hậu quả như vậy, cau mày nói: "Cậu sau này lại theo dõi một chút, nếu thật sự là do sự cố này tạo thành, tôi sẽ chịu trách nhiệm đến cùng."

Thư ký Vương đáp: "Được thưa sếp."

Hàn Hành Ngạn hướng thư ký vẫy tay, tiếp tục chờ đợi trước cửa phòng mổ.

Còn về người vẫn ngồi tại phòng bệnh Thầm Sở Sở, nhìn vào tiền và danh thiếp trong tay, thở dài một hơi. Cô cảm thấy chỉ một đêm ngắn ngủi này đem đến cho cô tác động quá lớn rồi, ở lối qua đường bị dọa ngất xỉu, lại còn nhìn thấy vài điều hoang tưởng. Lại còn giấc mơ vừa nãy. Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chỉ là, không chờ cô tự nghĩ lâu, đã có một y tá đẩy cửa tiến vào.

"Tôi đến giúp cô rút kim. Cô giờ tay lên một chút, rất nhanh là tốt rồi."

Có lẽ vì giọng nói của y tá quá dịu dàng, Thầm Sở Sở chăm chú nhìn ta một lúc. Lúc này, đồ vật kỳ lạ lần nữa xuất hiện. Trên đỉnh đầu của y tá bỗng nhiên có một trái tim nhỏ màu hồng bay ra, giống y hệt cái ở trên đầu anh chàng vừa rồi. Thầm Sở Sở theo bản năng đưa tay chạm vào một chút, kết quả, điều kỳ diệu đã xảy ra.

Một trang web hư ảo xuất hiện trước mặt Thầm Sở Sở.

Trạng thái: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Triệu Hải Phong [ảnh chụp]

Ngày kết hôn: Ngày 09 tháng 01 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tình đầu ý hợp)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thẩm Sở Sở chưa kịp chọn mở mục "Quá trình tơ hồng" thì đã nghe thấy y tá nói: "Được rồi, đã rút xong rồi. Cô dùng ngón tay ấn giữ thêm một lát."

Mất thấy y tá đang thu dọn đồ đạc, Thẩm Sở Sở không nhận được mà hỏi: "Xin hỏi, cô có phải sắp kết hôn không?" Hôm nay đã là ngày 7 tháng 1 rồi, ngày kia chính là ngày 9 tháng 1. Nếu thứ vừa xuất hiện là thật, vậy chứng tỏ cô y tá trước mặt sẽ kết hôn vào ngày kia.

Cũng có thể, cô nhìn thấy đó chỉ là ảo ảnh?

Không ngờ nữ y tá kia lại nở nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc, ngượng ngùng mà nói: "Đúng vậy, tôi và bạn trai dự kiến ngày kia sẽ đi đăng ký."

Lời xác nhận của nữ y tá làm cho Thẩm Sở Sở lại một lần choáng váng, chẳng lẽ những gì cô vừa thấy không phải tự mình tưởng tượng ra mà thật sự tồn tại sao? Trong lúc y tá cúi đầu thu dọn, Thẩm Sở Sở lại bí mật chạm vào trái tim nhỏ màu hồng. Lần này những gì nhìn thấy giống y như vừa rồi.

"Nhưng mà cô làm sao biết được tôi sắp kết hôn?" Y tá có chút nghi ngờ hỏi.

Thẩm Sở Sở vẫn còn đang bị sốc, cô há miệng, bắt đầu tròn mắt nói dối: "Tôi vừa nghe một y tá khác nói đến."

Nữ y tá nghĩ, cũng phải, chuyện này ở trạm y tá bọn họ cũng không phải là điều gì bí mật, nên gật đầu và nói: "Hóa ra là như vậy."

Lần này, Thẩm Sở Sở nhìn vào cơ thể cô y tá đang đứng thẳng, cơ thể cô ấy xuyên qua trang thông tin ảo, không chút nào chậm lại, nữ y tá cũng là đáng về không hay biết gì. Nhưng mà trang thông tin ảo đó vẫn như cũ hiện ở trước mắt cô.

Thẩm Sở Sở nhận xuống cảm giác sợ hãi, giả vờ lạnh nhạt nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Nữ y tá cười nói cảm ơn, sau đó xoay người rời khỏi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Thẩm Sở Sở, sắc mặt cô trầm xuống. Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cô vì sao bỗng nhiên có thể nhìn thấy những thứ kỳ lạ đó? Hôn nữa dường như chỉ có cô có thể nhìn thấy.

Đúng lúc này, bụng Thẩm Sở Sở không hợp thời kêu lên. Cô nâng tay lên xem đồng hồ, cũng sắp chín giờ. Tiệm canh cay mười giờ sẽ đóng cửa, quên đi, không nghĩ nữa, nhanh nhanh lấp đầy bụng rồi tính tiếp.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng khi ra cửa, cô vẫn nhìn không được nhìn chăm chăm vào những người đang đi tới đi lui trong bệnh viện. Chỉ cần đường nhìn của cô dừng lại trên cơ thể ai đó, trên đầu họ sẽ bay ra một trái tim. Tuy nhiên, có một số người là màu hồng, có người lại là màu khác. Ví dụ, màu xanh lá cùng với màu đỏ thắm.

Những trái tim không cùng màu bay ra trên đỉnh đầu mọi người, trong không khí tràn ngập những trái tim không cùng màu sắc. Thẩm Sở Sở cảm thấy mình giống như đang chơi trò chơi trên mạng, người có đẳng cấp cao có thể tra xem thông tin của người chơi đẳng cấp thấp. Dần dần, bước chân của Thẩm Sở Sở cũng dừng lại.

Cô phát hiện ra chỉ cần cách cô khoảng ba mét, sau khoảng ba giây cô sẽ có thể nhìn thấy trái tim trên đỉnh đầu người cô nhìn vào. Nếu khoảng cách xa hơn, trái tim đó sẽ biến mất. Nếu cô không tiếp tục nhìn vào người đó thì cho dù khoảng cách rất gần thì trái tim trên đầu người đó cũng sẽ biến mất trong sau khoảng ba giây.

Thẩm Sở Sở nhìn vào những trái tim màu sắc khác nhau đó, đột nhiên tay có chút ngứa. Cô rất muốn tiến đến chạm vào những trái tim đó xem một chút, xem xem nội dung bên trong, cũng xem xem trái tim màu sắc khác nhau là có ý gì.

Nhưng mà trực tiếp đưa tay chỉ lên đầu người ta cũng có chút quái dị.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở thở dài, nếu có thể chỉ dùng ý niệm thao tác là tốt rồi. Chỉ cần nghĩ muốn làm cho những trang đó xuất hiện nó sẽ xuất hiện.

Không ngờ, ngay khi cô nghĩ vậy, cô cũng đang nhìn vào một trái tim đỏ thắm, điều thần kỳ liền phát sinh rồi. Một trang thông tin hư ảo lại xuất hiện.

Tình trạng: Đã kết hôn

Đối tượng kết hôn: Lý Đình Đình [ảnh chụp]

Ngày kết hôn: Ngày 12 tháng 10 năm 2017

Chỉ số hôn nhân: Ba sao (tương kính như tân)

Quá trình tơ hồng: [có thể chọn mở]

Thẩm Sở Sở không ngờ rằng hệ thống sẽ hiện ra đơn giản như vậy, mắt nhìn qua từng mục trên trang thông tin. Cô nhìn từng chữ một, kết quả là đang nhìn tới mục Chỉ số hôn nhân thì cả giao diện liền bắt đầu trở nên trong suốt, cô không tự chủ mà đi theo người đàn ông này vài bước.

Đột nhiên, người đàn ông trước mặt cô quay đầu, giọng nói mang theo một chút chế nhạo mà hỏi: "Này cô, cô có phải biết tôi không?"

Thẩm Sở Sở sắc mặt cứng đờ, xấu hổ nói: "A... Xin, xin lỗi, tôi nhận sai người."

Người đàn ông kia tỏ vẻ tiếc nuối nói: "Ôi, tôi bảo mà, bộ dáng xinh đẹp như cô, tôi khẳng định là sẽ nhớ chứ. Hay là, cô đối với tôi có ý tứ gì?" Nói xong, còn ái muội nháy mắt với Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở không nghĩ tới một người mặc âu phục đi giày da bộ dạng đường đường mà lại có tính cách như vậy, nhanh chóng nói: "Xin lỗi, anh nghĩ nhiều rồi." Nói xong nhanh chóng quay người rời khỏi, cũng không còn lo nghĩ về những trái tim trên đầu mọi người nữa.

Sau tình huống như vậy, sau khi ra khỏi cửa, Thẩm Sở Sở bắt xe đi thẳng về căn hộ của mình. Cái gì canh cầy cũng sớm đã bị cô bỏ ra sau đầu rồi.

Sau khi về nhà, trái tim của Thẩm Sở Sở vẫn còn đang đập bang bang. Vì sao bị xe đâm một cái, cơ thể cô lại xuất hiện dị năng? Đây thực sự là một vấn đề khiến người ta nghĩ mãi không ra. Tắm xong, cô lên giường nằm. Bụng lại một lần vô trách nhiệm kêu lên. Dừng người đứng dậy đi tìm gì đó trong căn hộ, haiz, gói mì ăn liền cuối cùng cũng bị cô ăn mất từ trưa rồi. Bây giờ đã hơn mười một giờ, rõ ràng là không thích hợp để ra ngoài một lần nữa.

Thẩm Sở Sở đơn giản chỉ là không ăn gì nữa, coi như đang giảm cân vậy.

Sau khi lại nằm lên giường, vì để chuyển đi sự chú ý vào con đói, Thẩm Sở Sở lấy điện thoại ra xem.

Một người luôn mong muốn sẽ có một ngày có thể thật sự nổi tiếng như cô, việc đầu tiên sẽ làm là mở top tìm kiếm. Tốt lắm, 50 người đầu tiên không có cô. Nguyên vọng hôm nay bạo hồng lại lần nữa hư không rồi. Cô cũng có thể tính là gặp tai nạn xe dù là không quá nghiêm trọng, kết quả lại là không có ai đến chụp ảnh cô.

Cô chọn vào ngẫu nhiên một chủ đề làm cô hứng thú, tiêu đề là "Anh Bình anh dũng cứu người chưa rõ sống chết". Sau khi chọn vào, cô xem qua tin tức xã hội này. Nội dung đại khái là, một nữ thực sĩ vì viết không ra được luận văn tốt nghiệp nên đi nhảy sông tự tử. Kết quả, một màn này được một người tên là Bình thấy được, anh Bình không chút do dự, cởi xuống áo khoác trên người nhảy vào hồ nước lạnh như băng để cứu người. Nữ thực sĩ kia được cứu lên thành công nhưng anh Bình lại chưa rõ sống chết.

Thẩm Sở Sở nhìn hình ảnh trên trang tin tức, nữ thực sĩ có phần chật vật khoác áo của anh Bình, anh Bình thì sắc mặt xanh tím đang nằm trên mặt đất. Ngay lúc Thẩm Sở Sở sắp rơi lệ vì lo lắng cho anh Bình, một màn thần kỳ lại xuất hiện.

Trên đầu của nữ thực sĩ và anh Bình đều lần lượt xuất hiện trái tim màu hồng.

Cô vẫn tưởng là chỉ có người thật thì trên đầu mới xuất hiện trái tim, không nghĩ tới còn có thể thấy trên ảnh chụp.

Lúc chạm mở trái tim trên đầu nữ thực sĩ, một trang thông tin hư ảo xuất hiện trước mặt Thẩm Sở Sở.

Tình trạng: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Cường Bình [ảnh chụp]

Ngày kết hôn: Ngày 12 tháng 12 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tinh đầu ý hợp)

Quá trình tơ hồng: [có thể chọn mở]

Đến lần này Thẩm Sở Sở có thể yên tâm, cẩn thận nghiên cứu trang thông tin này. Đầu tiên cô chọn mở hình ảnh của Cường Bình, đây là một bức ảnh giống như ảnh hộ chiếu. Người đàn ông trong ảnh mặc quân trang, gương mặt cương nghị, một thân chính khí. Tuy nhiên, Thẩm Sở Sở vàng nhìn càng thấy quen thuộc, luôn cảm thấy hình như đã nhìn thấy ở đâu.

Người đàn ông này từ tên đến hình ảnh đều có thể nhìn ra được là một quân nhân, cô hình như không quen biết quân nhân nào cả. Không đúng, quân nhân... Thẩm Sở Sở nghĩ đến một loại khả năng, rút lui khỏi hệ thống, nhìn thật kỹ khuôn người có mặt xanh tím đang nằm trên đất trong bức ảnh, càng nhìn càng thấy giống! Đối tượng kết hôn của cô nữ thực sĩ này không phải chính là anh Bình trước mắt đây chứ?

Cô muốn vào lại trang thông tin của nữ thực sĩ để kiểm tra lại một chút, nhưng sau khi cô phát hiện ra trái tim hồng trên đầu anh Bình, cô trực tiếp chọn vào trang thông tin của anh ta để xem cho rõ.

Tình trạng: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Trương Kiều [ảnh chụp]

Ngày kết hôn: Ngày 12 tháng 12 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tình đầu ý hợp)

Quá trình tơ hồng: [có thể chọn mở]

Thẩm Sở Sở mở ảnh ra xem một cái, bức ảnh này với bức ảnh vừa rồi có nền giống nhau, cũng là một bức ảnh hộ chiếu nền đỏ. Cô gái trong ảnh hơi mỉm cười, mặc một bộ đồ đen. Hơn nữa, cô gái này chính là cô nữ thực sĩ kia.

Lần này, Thẩm Sở Sở hoàn toàn yên tâm rồi. Nếu như hai người họ là ngày 12 tháng 12 năm nay kết hôn, điều này cho thấy anh Bình kia lần này nhất định không vấn đề gì. Đồng thời, điều này cũng cho thấy người tốt nhất định có kết quả tốt. Cứu một cô gái, kết quả cô gái đó lấy thân báo đáp gả cho anh ta. Đây thật là một câu chuyện kịch tính.

Dưới sự tò mò, Thẩm Sở Sở lại mở ra mục Quá trình tơ hồng.

Quá trình tơ hồng

Nguyên nhân quen biết: Cứu mạng thê tử

Lần gặp mặt đầu tiên: Ngày 07 tháng 01 năm 2018

Địa điểm gặp mặt lần đầu: XX độ vĩ Bắc, YY độ kinh Đông, cầu lớn Giang Nam

Thời gian yêu đương: Ngày 09 tháng 03 năm 2018

Đêm đầu tiên: Ngày 12 tháng 12 năm 2018

Nhìn vào những nội dung này, Thẩm Sở Sở cảm thấy chính mình đã mở ra cánh cửa vào một thế giới mới. Đóng lại hệ thống của anh Bình, Thẩm Sở Sở lại đi mở ra hệ thống của nữ thực sĩ, ngoại trừ nguyên nhân quen biết biến thành được chồng cứu mạng, những quá trình tơ hồng khác giống hệt với của Cường Bình.

Xem xong của hai người này, Thẩm Sở Sở lại lên Weibo tùy tiện mở ảnh của vài người ra thử. Máy thử này thực sự là càng xem càng phấn khích, có chút không dừng lại được. Cô cuối cùng cũng có thể hiểu ra từng trái tim màu sắc khác nhau nghĩa là gì, màu hồng tức là trạng thái chưa kết hôn, màu đỏ thắm là trạng thái đã kết hôn, màu xanh lá đại biểu trạng thái ly hôn. Còn về những màu khác, cô vẫn còn chưa nhìn thấy.

Sau khi lại xem thêm vài người, Thẩm Sở Sở cảm thấy đầu có chút choáng váng. Có lẽ là đã khuya quá rồi, Thẩm Sở Sở dứt khoát bỏ đi động xuống chuẩn bị đi ngủ. Trước khi ngủ cô vẫn còn đang tự hỏi, cô rốt cuộc tại sao lại có được một hệ thống như vậy.

Lúc này, hệ thống bỗng xuất hiện.

R

Hình phạt: Giảm giá trị diễn kỹ

Phần thưởng: Tăng giá trị diễn kỹ

Cấp độ hiện tại: 0 (0/10)

Trị số diễn kỹ: 19 (100)

Trị số cơ duyên: 0 (10)

Ở dòng chữ dưới cùng, vẫn còn một câu in đậm màu đỏ.

Lời nhắc nhở ầm áp từ hệ thống: Hôm qua chưa hoàn thành nhiệm vụ, diễn kỹ giảm 1, mong ký chủ tiếp tục cố gắng, giúp đỡ nhiều hơn con người đang đi lạc trên con đường hôn nhân.

Chương 3

Thẩm Sở Sở nhìn số điểm trị số diễn kỹ tối đa là 100 điểm, mà cô chỉ có 19, suýt thì phun máu. Vậy tức là diễn kỹ của cô vốn đã kém giờ còn kém hơn sao? Thế này bảo cô làm sao còn có thể lẫn lộn trong giới giải trí đây. Mặc dù cô lớn lên cũng không tồi nhưng lại không có xuất thân cơ bản, lại không có kỹ năng diễn xuất nữa làm sao có thể trở nên nổi tiếng. Phải biết rằng giới giải trí không thiếu nhất chính là người đẹp đó.

Hơn nữa, cái trị số cơ hội kia làm sao để tăng lên nhỉ? Phần mô tả cũng viết không rõ ràng.

Nghĩ đến trước đó chỉ cần trong đầu cô có hoài nghi điều gì thì hệ thống sẽ nhảy ra, Thẩm Sở Sở cảm thấy đây thật là một thứ rất thông minh, vì thế cô trong đầu hỏi. Kết quả hệ thống lại không có phản ứng gì. Thẩm Sở Sở nghĩ, hay là tại vấn đề khó quá? Sau đó, cô lại hỏi một vấn đề vô cùng đơn giản, như là hệ thống này là ai cho cô? Hệ thống vẫn không phản ứng lại. Sau khi hỏi thêm vài vấn đề nữa, Thẩm Sở Sở cũng nhận ra là hệ thống sẽ không trả lời vấn đề của mình.

Nhận thức được điều này, cô hơi thất vọng. Tuy vậy, hệ thống này khá là thú vị, cô vẫn muốn tiếp tục khám phá thêm. Nhưng ngày hôm nay vừa bị tai nạn xe, vừa vào viện, vừa có hệ thống này, đầu óc cô đã đủ loạn lắm rồi, tự hỏi một chút làm thế nào để đi giúp đỡ hôn nhân của người khác, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ngoài trời đã sáng tỏ rồi.

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, tự nghĩ, chẳng lẽ sau này cô đổi nghề đi mở tiệm giới thiệu hôn nhân hay sao? Không hoàn thành nhiệm vụ sẽ liên tục bị giám kỹ năng diễn xuất, nếu vậy, cô sẽ không thể tiếp tục làm diễn viên nữa. Nhưng cô cũng không thể cứ nhìn thấy người đi đường liền hỏi người ta có gặp vấn đề rắc rối trong hôn nhân hay không. Việc này nên làm thế nào mới tốt đây.

Ngay lúc này, chuông điện thoại ở bên cạnh gối vang lên, cầm lên xem thì thấy là một tin đề xuất từ Weibo.

"9x nổi tiếng trên mạng bán quần áo trên Weibo, mỗi tháng thu nhập triệu tệ"

Sau khi chọn vào xem tin này, Thẩm Sở Sở đột nhiên có một linh cảm.

Cô hoàn toàn có thể bắt chước cách làm của người nổi tiếng trên mạng này, trước tiên xây dựng trên Weibo, sau đó lên Taobao mở tiệm kiếm tiền, đây thật là một chuyện tốt đẹp dường nào! Một khi kiếm được tiền rồi, vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ từ hệ thống, còn có thể đề cao khả năng diễn xuất của bản thân, quả thật là phương pháp làm một được mười.

Nói như vậy, cho dù công ty quản lý không giúp cô nhận quảng cáo, cô cũng không cần phải lo sẽ bị đói chết. Cứ để cho cô ở nhà chuyên tâm kiếm tiền, tôi luyện kỹ năng diễn xuất đi.

Bước đầu tiên, lên Weibo đăng ký một tài khoản mới, tên là: Tôi là Nguyệt lão. Ảnh đại diện là bức hình Nguyệt lão được Thẩm Sở Sở tải trên mạng xuống, phân giới thiệu sửa thành: Nguyệt thần còn vì tính mệnh mà sinh. Kế tiếp cô phát một bài Weibo.

{Tôi là Nguyệt lão}: No.1 Muốn biết chồng/vợ tương lai của bạn là ai không? Để lại ảnh dưới bình luận, để tôi đến nói cho bạn anh ấy/cô ấy là ai. Mỗi ngày chỉ bói một quẻ, toàn bộ dựa vào cơ duyên.

Ngoài những thứ này, Thẩm Sở Sở nhìn vào phần tuyên truyền liên quan đến mở rộng người theo dõi Weibo, đi trừ 200 tệ trong thẻ tín dụng, quảng cáo đến mười nghìn người hâm mộ tiềm năng. Căn cứ vào nhận biết của cư dân mạng, khẳng định sẽ có rất nhiều người sau khi nhìn thấy bài Weibo này tò mò mà để lại một tấm ảnh.

Làm xong mấy việc trên Weibo, Thẩm Sở Sở lại lên Taobao đăng ký trở thành người bán.

Chờ khi mọi thứ đều làm xong thì đã là 1 tiếng sau.

Vào lúc này, Weibo của Thẩm Sở Sở nhận được bình luận đầu tiên.

{Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}: Thật không? Tôi năm nay 26 tuổi rồi, vẫn chưa yêu đương lần nào, sắp bị mẹ tôi gục đến phát điên rồi. Cầu chủ thốt bói cho một quẻ [ảnh chụp]

Thẩm Sở Sở mở ra ảnh chụp của người bạn trên mạng này, là một cô gái rất thanh tú, nhìn không chút nào giống với người 26 tuổi. Ba giây sau, trên đầu cô gái hiện ra một trái tim hồng.

Trạng thái: Chưa kết hôn

Đôi tượng kết hôn: Đinh Cát Thành [ảnh chụp]

Ngày kết hôn: Ngày 31 tháng 12 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Năm sao (Bạch đầu giai lão)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Mở ra Quá trình tơ hồng, bên trong biểu hiện quá trình kết hôn của hai người

Quá trình tơ hồng

Nguyên nhân quen biết: Bạn học cùng lớp cấp 2

Lần gặp mặt đầu tiên: Ngày 1 tháng 9 năm 2005

Địa điểm gặp mặt đầu tiên: XX độ vĩ Bắc, YY độ kinh Đông, Trường cấp 2 Khang Chấn

Thời gian yêu đương: Ngày 31 tháng 12 năm 2018

Đêm đầu tiên: Ngày 31 tháng 12 năm 2018

Nhìn chỉ số năm sao, lại nhìn nguyên nhân quen biết, không thể không nói, Thảm Sờ Sờ cảm thấy đây là một đôi có tình cảm vô cùng lãng mạn. Nói không chừng có một phía còn là yêu thầm.

Thảm Sờ Sờ đang định trả lời, đột nhiên phát hiện lại có thêm một hồi đáp. Người ta vẫn nói vạn sự khởi đầu nan, người đầu tiên đến có thể dẫn tới người thứ hai. Người thứ hai lại có thể dẫn tới người thứ ba. Thực ra cô cũng không nghĩ tới hiệu quả của quảng cáo đến người hâm mộ lại tốt như vậy, cô đã chuẩn bị tâm lý mua thủy quân rồi đó. Nếu tình huống đã tốt như vậy, không mua thủy quân sẽ càng thêm lý tưởng.

Nhìn vào nhiều người như vậy, Thảm Sờ Sờ nghĩ, nhiệm vụ ngày hôm nay của mình khẳng định là có thể hoàn thành. Tuy nhiên, cô không hề định làm vượt quá kế hoạch. Phần ngoài dự kiến này cô định hoàn thành trên Taobao, bây giờ trên Weibo trước tiên tạo thế vài ngày, chờ thời cơ chín muồi sẽ tung ra cửa hàng trên Taobao vũ khí hạng nặng này.

Thấy những bình luận trên Weibo của mình, Thảm Sờ Sờ đã có thể cảm thấy vô số nhân dân tệ đang hướng cô vẫy chào.

Tất nhiên, chuyện quan trọng nhất lúc này là giải quyết vấn đề ăn uống. Cô đã hai bữa không ăn rồi, cần có gì đó đến bổ sung năng lượng. Thẻ tín dụng đã trừ mất 200 tệ, 23 tệ hôm qua cơ bản đã bị cô dùng hết để bắt xe rồi.

Nhìn vào mười nghìn tệ đặt gọn gàng trong túi của mình, Thảm Sờ Sờ nhắm nhắm mắt, trong tâm quyết định, trước tiên lấy ra 500 tệ. Cô tin rằng, nếu kế hoạch của mình có thể thành công, rất nhanh có thể kiếm ra tiền. Đến lúc đó lại gọi điện cho người đó. Nếu như thật không thể thành công, cô cũng sẽ xin tiền ở nhà để trả lại người ta trong ba ngày.

Bây giờ không xu dính túi, canh cay tạm thời không ăn được. Đi bộ đến siêu thị gần nhất, Thảm Sờ Sờ mua vài gói mì ăn liền, một đồng to xúc xích, sữa và bánh mì, tổng cộng tiêu hết hơn bốn trăm tệ. Cô tin tưởng, cho dù một tháng tới không nhận được quảng cáo, cô cũng không đói chết được.

Đường đi dù gần, nhưng mua nhiều đồ quá nên lúc quay về, Thảm Sờ Sờ bắt xe. Về đến nhà, cô nhanh chóng làm cho mình một bát mì ăn liền.

Chờ đến 10 giờ tối, Thảm Sờ Sờ đi trả lời bình luận. Đến giờ, số lượt xem Weibo của cô hiển thị là 7543, bình luận có 22, 1 lần chuyển phát, 8 like, 20 người hâm mộ. Đối với số liệu như vậy, Thảm Sờ Sờ rất là hài lòng.

"Khi bạn quay đầu, người đó đang ở trong ánh sáng mờ ảo. Chồng tương lai của bạn là bạn học cấp 2 của bạn, hai người sẽ kết hôn trong năm nay, hôn nhân vô cùng mỹ mãn hạnh phúc." Mới qua không đầy một phút, Thảm Sờ Sờ liền nhận được trả lời của người tên {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}

"!!! Bạn học cấp 2 của tôi? Chủ thốt bạn không phải là đang đùa đấy chứ? [Icon sốc]"

Thảm Sờ Sờ không trả lời cô ấy, mà rất tự tin.

Vì để làm cho đối phương tin tưởng, Thảm Sờ Sờ là đang diễn một hồi thần côn.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ngày 1 tháng 9 năm 2005, ngày hôm đó nắng đẹp gió nhẹ, một đường chỉ đỏ tượng trưng cho tình yêu gắn liền một đôi bạn có duyên. Người nam tên là Đinh Cát Thành. Hai người sẽ vào năm 26 tuổi, nắm tay đi qua vô số xuân hạ thu đông.

{Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}: Chủ thốt bạn nói là thật sao? Tôi tại sao lại thấy khó tin vậy, không phải là đang lừa tôi chứ? Tôi và cậu ấy làm sao có khả năng đến với nhau được, cậu ấy sớm đã có người mình thích rồi, hai đứa chúng tôi chỉ đơn giản là quan hệ bạn học tôi. Hơn nữa, trọng điểm là, chủ thốt bạn có phải biết tôi không, nếu không làm sao biết được tên bạn học của tôi.

Vì để thể hiện độ tin cậy với lời nói của mình, Thảm Sờ Sờ lại gửi lại cùng một câu vừa rồi.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ngày 1 tháng 9 năm 2005, ngày hôm đó nắng đẹp gió nhẹ, một đường chỉ đỏ tượng trưng cho tình yêu gắn liền một đôi bạn có duyên. Người nam tên là Đinh Cát Thành. Hai người sẽ vào năm 26 tuổi, nắm tay đi qua vô số xuân hạ thu đông.

{Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}: Này, chủ thớt, bạn rút cuộc là ai vậy? Bạn đừng có như thế mà, cẩn thận tôi vạch trần bạn đó.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ngày 1 tháng 9 năm 2005, ngày hôm đó nắng đẹp gió nhẹ, một đường chỉ đỏ tượng trưng cho tình yêu gắn liền một đôi bạn có duyên. Người nam tên là Đinh Cát Thành. Hai người sẽ vào năm 26 tuổi, nắm tay đi qua vô số xuân hạ thu đông.

{Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}: !!! Người chờ đó, ta lập tức đi vạch trần người.

Trần Tinh Tinh tin tưởng, điều này làm sao có thể được, bọn họ hôm qua còn nói chuyện, người kia căn bản không thích cô. Thật mỉa mai, cô cũng đã 26 tuổi rồi, thế mà còn chưa gả đi được. Nói thật, cô cũng có chút đau lòng, dù sao cô đối với cậu ta cũng không phải không có cảm giác gì.

Trần Tinh Tinh ôm đi động ním môi, đơn giản là chụp lại nội dung nói chuyện với {Tôi là Nguyệt lão} sau đó gửi cho Đinh Cát Thành.

Sau khi gửi đi, Trần Tinh Tinh trong lòng bắt đầu không yên. Đối phương một lúc lâu không trả lời tin nhắn, Trần Tinh Tinh tuyệt vọng đến sắp khóc rồi. Vội vàng lên mạng bổ sung thêm một câu.

{Trần Tinh Tinh}: Cậu nói xem có buồn cười không, người này thế mà lại nói chúng ta sẽ kết hôn, lời như vậy làm sao mà tin được, nói không chừng là một hacker hack máy tính của mình.

Sau đó, đối phương liền gửi lại một tin nhắn, Trần Tinh Tinh nhìn xong, lần này người im lặng lại là cô.

Thẩm Sở Sở sau khi gửi xong tin nhắn cho Trần Tinh Tinh liền thỏa mãn bỏ điện thoại xuống. Vạch trần cô? Uhm, làm sao vạch trần cô đây, trừ khi là đi hỏi đối phương? Ai da, nhờ mà đối phương không thừa nhận, hay là quan hệ của hai người vẫn chưa đến mức yêu thì phải làm sao? Cô có phải là tính cho sai người rồi không? Nhưng mà hai người bọn họ là cảm tình đạt năm sao đó, hẳn là đã thích nhau rất lâu rồi mới có thể như vậy được. Người bình thường đều chỉ đạt ba sao ở mức hoặc là tiếp tục sinh hoạt hay là bên bệ li hôn thôi.

Im lặng cầu nguyện một chút đừng có vụ đầu tiên đã chết non, Thẩm Sở Sở gỡ mặt nạ xuống rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau, vừa mới mở Weibo lên để tiếp tục mua quảng cáo, kết quả phát hiện ra điện thoại thế mà hết pin rồi. Cô nhớ rõ ràng tối qua lúc đi ngủ pin vẫn còn một nửa mà.

Cắm sạc xong, Thẩm Sở Sở đi rửa mặt.

Chờ tới nửa tiếng sau, cô mở máy. Nhìn thấy 99+ trên Weibo, Thẩm Sở Sở chán kinh rồi. Đây là chuyện gì xảy ra, hôm qua cô mua quảng cáo, sau một ngày cả chuyển phát và bình luận mới chỉ có 23 tin. Mang theo tâm tình kích động, ngón tay Thẩm Sở Sở run run mở ra Weibo của mình.

Lúc này, số lượt đọc hiển thị là hơn 89 nghìn, bình luận là 387 cái, chuyển phát 150, like 831, người hâm mộ 356.

Có phải phát sinh chuyện gì mà cô không biết phải không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trước tiên nhìn bình luận, bình luận thứ nhất chính là tin mà cô trả lời hôm qua. Đến giờ, bên dưới bình luận đó đã có đến hơn 100 tin phản hồi, số lượng like cũng biến thành hơn 300 rồi. Trong đó có một phản hồi từ {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}, tin phản hồi đó viết như thế này: Chủ thớt, tôi không ngờ rằng bạn thật sự là bói toán đó. Tối qua tôi đã đi hỏi cậu ấy rồi, chúng tôi bây giờ đang đến với nhau. [Icon kích động]

Nhìn thấy tin phản hồi này, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng yên tâm rồi. Xem ra cô lần đầu tiên lấy thân phận thần côn xuất tràng không có đập đi biển hiệu của chính mình. Cô xem từng cái từng cái bình luận một dưới Weibo của mình, sau đó phát hiện thực ra có rất nhiều người vô cùng tò mò về tình trạng hôn nhân của họ.

"Nếu chủ thớt thật sự là Nguyệt lão, hãy se duyên cho tôi một anh chồng soái bức người a [ảnh chụp]"

"Chọn tôi chọn tôi chọn tôi, nhanh nói cho tôi xem bạn trai hiện tại của tôi có phải chồng tôi không a, nếu không phải tôi còn nhanh chóng chia tay với anh ấy. [ảnh chụp]"

"Cưới vợ a, tôi đã 30 tuổi rồi, vẫn là FA đây. [ảnh chụp]"

.....

Xem xong những bức ảnh tải lên cầu bói mệnh trên bình luận, Thẩm Sở Sở cười cười. Tuy rằng trong đó cũng có một số người còn nghi ngờ thân phận thần côn của cô, nhưng Thẩm Sở Sở không quá quan tâm, vì trong đó cũng có rất nhiều người tin cô. Việc xem bói này chỉ cần người ta bán tin bán nghi liền có thể coi là thành công rồi!

Sau khi xem hết chỗ bình luận cô quay qua xem chuyển tiếp của mình. Cô vẫn cảm thấy số liệu của mình tăng lên nhiều như vậy không chỉ vì phản hồi của {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}, hẳn là vẫn còn nguyên nhân khác.

Quả nhiên, lượt chuyển phát đầu tiên cô nhìn thấy một đại V (1).

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao V}: Chủ thốt thần bí, cầu bói một quẻ

Người này mặc dù tên là Ngu ký thứ nhất, nhưng mà lại có hơn 90 nghìn fan, được chứng thực là phóng viên giải trí thành phố B.

Thẩm Sở Sở sau khi xem xong Weibo của người này, mở ra hộp thư cá nhân, nhìn thấy tin nhắn chắn kinh cùng với cảm ơn của {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc} gửi qua, Thẩm Sở Sở lần đầu tiên dùng "tiếng người" nói cùng cô ấy.

{Tôi là Nguyệt lão}: Bạn quen với Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao?

Ngoài ý này ra, cô thật sự không nghĩ ra tại sao một tiểu phóng viên trước nay chỉ phát bát quái của mình tình lại chuyển phát Weibo của mình.

{Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}: Bạn quả thật là thầy bói a! Thế mà đến vấn đề này cũng biết. Nhưng mà không phải là tôi biết anh ta, là bạn tôi, không đúng, nên nói là bạn trai tôi Đinh Cát Thành quen anh ta. Bạn trai tôi nhìn thấy Weibo của bạn, cảm thấy bạn có thể cần quảng cáo, nên là vì muốn cảm ơn bạn nên tìm bạn học chuyển phát Weibo của bạn. Không biết liệu có biến hảo tâm thành hồng việc không nhỉ. [Xấu hổ]

{Tôi là Nguyệt lão}: Cảm ơn.

Sau khi {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc} nói xong, Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ, đi mở ra Hệ thống hôn nhân của {Tiểu tiểu tiểu tân binh nơi làm việc}. Lần này vừa nhìn một cái, cô phát hiện nội dung bên trong thể mà đã thay đổi rồi!

Đầu tiên, ngày kết hôn thay đổi rồi, đổi thành ngày 30 tháng 6 năm 2018, nhanh hơn gần nửa năm, sau đó thời gian yêu đương cũng thay đổi thành ngày hôm nay. Cuối cùng, đêm đầu tiên cũng biến thành tháng 3 năm nay.

Hóa ra, sau khi cô giúp đỡ trong vấn đề hôn nhân sẽ ảnh hưởng đến tình huống hôn nhân của người ta!

Trên thực tế, cô vẫn đang luôn tự hỏi về vấn đề này, nếu một người được cho biết trước tương lai, tích cực đi thay đổi thì tương lai liệu có vì thế mà thay đổi. Có một số người nghĩ rằng kết cục đã định, không cần biết trước đó bạn thay đổi như thế nào đều rất khó để thay đổi quỹ tích của tương lai. Cũng có những người cho rằng có thể thay đổi được, dù sao một con bướm ở lưu vực sông Amazon thỉnh thoảng vỗ cánh cũng gây ra một lần vòi rồng tại tiểu bang Texas.

Trước đó, Thẩm Sở Sở cũng không hề biết là tương lai là có thể thay đổi hay không thể thay đổi. Bây giờ, hệ thống này đã cho cô một câu trả lời rõ ràng, đó chính là tương lai có thể thay đổi. Thẩm Sở Sở cũng không rõ việc cô làm ra những thay đổi này sẽ là tốt hay là xấu, nhưng nhìn vào chỉ số hôn nhân không thay đổi gì kia, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng có một chút yên tâm rồi. Chỉ cần chỉ số hôn nhân không đổi liền chứng tỏ thay đổi của cô không ảnh hưởng đến hạnh phúc hôn nhân của bọn họ.

Bởi vì hôm qua hoàn thành được một nhiệm vụ nên thuộc tính của cô cũng thay đổi.

Cấp độ hiện tại: 0 (1/10)

Trị số diễn kỹ: 19 (100)

Trị số cơ duyên: 0 (10)

Ở dòng cuối cùng, có một nhắc nhở bởi đậm màu vàng.

Chúc mừng ký chủ hôm qua đã hoàn thành nhiệm vụ, mức độ hoàn thành đạt tiêu chuẩn, hãy không ngừng cố gắng. Nếu đạt được mức ưu tú sẽ có cơ hội tăng trị số cơ duyên.

Thế mà trị số diễn kỹ vẫn là 19, một chút cải thiện cũng không có. Thẩm Sở Sở cảm thấy bản thân vẫn còn phải tiếp tục tìm hiểu thêm hệ thống này của mình.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay, đang định thoát khỏi Weibo, Thẩm Sở Sở lại nhìn vào số lượng fan đã có hơn 800 người của mình, nghĩ chút, gửi cho Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao một tin nhắn cá nhân.

{Tôi là Nguyệt lão}: Người đêm qua cứu người tên là Cường Bình nhất định sẽ tỉnh lại, hơn nữa sẽ cùng với vị nữ thạc sĩ anh ta cứu lên đến với nhau.

Thẩm Sở Sở không hề tùy tiện gửi đi tin nhắn này, bởi vì vừa rồi lúc cô mở Weibo của Hồng Mao ra, phát hiện được một trong các bài Weibo của anh ta có liên quan đến sự tình này. Hơn thế, sau khi chuyển phát còn cầu nguyện cho sức khỏe của Cường Bình.

Cô cũng không thể đảm bảo được Hồng Mao có tin mình hay không, nhưng cô vẫn muốn bày tỏ một chút lòng cảm kích đối với Hồng Mao. Vì cô biết, cô có thể có nhiều lượt đọc như vậy vẫn là nhờ vào chuyển phát của anh ta.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao} : Thần côn đại nhân! [Mắt đầy sao]

Nhìn thấy xưng hô này, ngụm nước trong miệng Thẩm Sở Sở thiếu chút nữa thì phun ra ngoài. Mặc dù cô tự xưng là thần côn nhưng khi thật sự bị người ta gọi thế cô ngược lại lại có chút ngại ngùng.

{Tôi là Nguyệt lão} : Đừng có nói với ai là tôi nói cho anh đấy.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao} : Chắc chắn sẽ không nói cho ai biết đâu!! Bí mật của thần côn đại nhân sẽ được tôi bảo vệ! [Kích động]

Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở bỗng nhiên phát hiện thấy mức độ hoàn thành của mình biến thành 3, cơ mà cô tổng cộng chỉ bói cho 2 người thôi mà. Nay thật làm cho cô thấy khó hiểu, có nhiều thêm một người là chuyện gì vậy?

Sau khi đăng nhập vào Weibo, Thẩm Sở Sở phát hiện tin nhắn tư của Hồng Mao.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao} : Thần tiên, ngài thật là liệu sự như thần a, Cường Bình quả nhiên tỉnh rồi. Tin rằng anh ta và cô nữ thực sĩ kia rất nhanh thôi sẽ đến với nhau.

Nhìn thấy tin nhắn cá nhân này, Thẩm Sở Sở trong lòng vừa động, chọn vào Weibo của Hồng Mao, thấy được bài Weibo đầu tiên chính là liên quan đến chuyện này.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao V} : Tin tưởng người tốt sẽ có kết quả tốt, Cường Bình rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi. Hơn nữa, tôi sao lại cảm thấy hai người này cứ có tướng phu thê thế nhỉ? [Nghịch ngợm]

Vì thế, tuy là cô chỉ bói nhân duyên cho hai người nhưng xuất hiện độ hoàn thành lại là 3, một người trong đó chính là người này đi.

Nghĩ rõ ràng rồi, Thẩm Sở Sở liền không tiếp tục phân vân nữa.

Qua ba ngày tạo thanh thế trên Weibo, Thẩm Sở Sở cảm thấy thời cơ đã đến rồi, vì vậy đăng một tin nhắn lên Weibo.

{Tôi là Nguyệt lão} : Muốn biết chồng/vợ tương lai của bạn là ai không? Để lại ảnh dưới bình luận, để tôi đến nói cho bạn anh ấy/cô ấy là ai. Mỗi ngày chỉ bói một quẻ, toàn bộ dựa vào cơ duyên. Những người khác muốn bói quẻ mời đi đến địa chỉ này: Nhân duyên. Đến trước được trước, Taobao mỗi ngày chỉ bói 10 quẻ.

Gửi xong, đặt bài Weibo này lên đầu trang.

Hai chữ Nhân duyên này thực ra là một siêu liên kết Thẩm Sở Sở thiết kế, có thể liên kết đến địa chỉ trang Taobao của Thẩm Sở Sở.

Tiếp theo, Thẩm Sở Sở không tiếp tục xem Weibo nữa, cô chỉ nhìn trang Taobao của mình, nhìn xem liệu có ai đến mua không. Một quẻ của cô định sẵn là 1000 tệ, dù sao cũng là cho người khác xem trước tương lai, cũng không biết sẽ có phản ứng như thế nào, cô vẫn là tranh thủ lúc có thể kiếm tiền thì kiếm thêm nhiều một chút.

Thực ra đây cũng không thể nói là cô bắt người ta, dù gì những việc như thế này vẫn là một nguyện ý đánh, một nguyện ý chịu mà, muốn biết được chuyện tương lai, vậy cần phải trả tiền. Nếu là không muốn biết thì đừng mua là được.

"Muốn biết chồng/vợ tương lai của bạn là ai sao, mời chọn lựa gói, gửi ảnh cho ta, ta sẽ đem chuyện bạn muốn biết nói toàn bộ cho bạn. Tuy nhiên, nhân duyên do trời định. Bói hay không bói, tất cả xem duyên phận. Người vô duyên sẽ được hoàn tiền vô điều kiện."

Đến 12 giờ trưa, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng chào đón quý khách đầu tiên của mình. Người này vấn đề gì cũng không hỏi, trực tiếp chụp ảnh sau đó gửi ảnh qua.

Thẩm Sở Sở nhìn chăm chú bức ảnh ba giây, sau đó mang tất cả những thông tin liên quan đến kết hôn của người này gửi lại.

Tiếp sau đó, Thẩm Sở Sở lại nhận được hai đơn, có một số người sẽ hỏi nhiều một chút, Thẩm Sở Sở vẫn xài cách cũ, dùng lượng thi từ có hạn của mình để trả lời người ta. Cũng có người gửi đến một số ảnh của người nổi tiếng, những đơn hàng như thế này Thẩm Sở Sở không nói thêm gì mà trực tiếp hoàn tiền.

Cô cũng là không nghĩ đến, sinh ý ngoài ý muốn lại tốt như vậy! Hóa ra có nhiều người như vậy ngoài xã hội có vấn đề về hôn nhân, lại có nhiều người như vậy rơi vào vòng xoáy tình yêu. Bọn họ sẽ không ngại giá cao mà đến mua tin tức liên quan đến hôn nhân.

Ngày này còn chưa kết thúc, mười đơn hàng của Thẩm Sở Sở đã làm xong rồi. Cô cảm thấy vận may của bản thân bạo tăng rồi, thế mà có thể đạt được một hệ thống lợi hại thế này, chỗ tiền này kiếm cũng quá dễ rồi, một ngày liền kiếm được mười nghìn tệ. Cô thậm chí không biết nên hỏi hạn đã đặt giá quá thấp hay nên hỏi hạn đã hạn chế số người.

Nếu cứ như vậy, số tiền bồi thường cho cô tại bệnh viện trước đó cô cũng có thể trả lại cho người ta rồi. Đối với những người từ nhỏ đến giờ chưa từng

nợ tiền người khác như cô mà nói, đây thực sự là giải quyết được một vấn đề lớn trong lòng rồi.

Đến lúc này, cô đã xem bói đường nhân duyên cho mười lăm người rồi. Mở ra bảng điều khiển hệ thống của mình, trên đó cũng đã phát sinh biến hóa.

Cấp độ hiện tại: 1 (5/20)

Trị số điển kỹ: 20 (100)

Trị số cơ duyên: 1 (10)

Tip: Chúc mừng cô đạt được cơ duyên, rất nhanh sẽ có vận may chiếu đến đó!

Nhìn thấy cuối cùng cũng thăng cấp rồi, hơn nữa trị số điển kỹ lên đến 20, Thẩm Sở Sở rất cực thờ phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn vào Trị số cơ duyên đã biến thành 1, hơn nữa nhắc nhở bên dưới nói tới sẽ có chuyện tốt đến, Thẩm Sở Sở sáng mắt. Tuy là còn chưa biết vận may đến cùng là chuyện gì, nhưng vẫn so với vận xấu tốt hơn nhiều.

Đang lúc nghĩ như vậy, điện thoại của Thẩm Sở Sở đột nhiên reo lên. Vừa nhìn thấy tên của người quản lý, Thẩm Sở Sở không chút do dự chọn nghe.

"Mười giờ sáng mai đến công ty một chuyến, có một quảng cáo phù hợp với cô."

Thẩm Sở Sở gác máy, nghĩ đến mình vừa nhìn thấy trị số cơ duyên trên hệ thống, cô bỗng cảm thấy hạnh phúc đến quá nhanh rồi. Vui đến lăn lộn mấy vòng trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tinh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Công ty của Thẩm Sở Sở tên là Mỹ Gia Giải Trí (Mega Entertainment), trong số các công ty thuộc giới giải trí không phải là lớn nhất, nhưng cũng không phải công ty nhỏ vô danh, thuộc vào loại công ty giải trí không lớn không nhỏ. Ít nhất trước khi Thẩm Sở Sở tham gia vào giới giải trí đã nghe tới tên của công ty này, nếu không cũng không gia nhập vào công ty.

Nhưng mà sau khi ký hợp đồng chính thức trở thành nghệ sĩ của công ty, Thẩm Sở Sở cảm thấy công ty này là có chút một lời khó nói hết. Cũng có thể hiểu được công ty này vì sao lại bị vây ở vị trí nửa vời trong giới.

9 giờ 30 sáng, đến tòa nhà công ty, Thẩm Sở Sở trực tiếp đi đến thang máy. Lúc này, còn có hai người nữa đứng bên cạnh chờ thang máy, hai người đó vốn là đang nhỏ giọng nói chuyện, nhìn thấy Thẩm Sở Sở đi tới, chuyện họ đang nói cũng không nói nữa, tất cả đều nhìn sang cô.

Thẩm Sở Sở nhìn một chút, đây không phải là tiểu thịt tươi Lý Vũ Đào công ty đang hết lực nâng đỡ sao. Thực tập sinh ra mắt tại nước ngoài, hai năm sau về nước, được Mỹ Gia ký hợp đồng. Mới ký hợp đồng không bao lâu liền phát hành một EP, trong đó có một bài hát bất ngờ nổi tiếng, trở thành một trong số 10 kim khúc năm vừa rồi. Đạo này cậu ta mặc dù không sánh được với những lưu lượng tiểu sinh hàng đầu nhưng so với những nghệ sĩ có cùng thời gian ra mắt thì có thể nói là nhân khí rất tốt. Nghe đầu gần đây còn vừa hát vừa đóng phim, đã tiến tới phát triển tại ngành công nghiệp điện ảnh.

Thẩm Sở Sở cúi đầu nói: "Chào Lý ca."

Lý Vũ Đào đang định trả lời, người đại diện Vạn San San ở bên cạnh đã lên tiếng chặn lại: "Vũ Đào, thang máy đến rồi."

Qua một màn vừa rồi, Thẩm Sở Sở vốn không muốn cùng bọn họ đi chung thang máy, nhưng nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Vạn San San như hỏi "Cô sao còn không vào", Thẩm Sở Sở đành cúi đầu đi vào.

Cuối cùng cũng đến tầng mà Thẩm Sở Sở cần tới, cô đến chào cũng không cùng hai người phía sau nói một tiếng liền như được đại xá mà đi mất. Cô vừa rồi cùng người ta chào người ta còn chẳng buồn để ý, cô vẫn là không cần tự làm mất mặt. Hơn nữa, không khí trong thang máy cũng quá quái dị đi, cô cứ cảm thấy sau lưng có hai ánh mắt nóng rực đang nhìn.

Chờ Thẩm Sở Sở đi khỏi, Lý Vũ Đào suy ngẫm nói: "Đây là người mới của công ty à, trông cũng khá đẹp. Chị San, chị như vậy đối với người mới không hay lắm nhỉ?"

Vạn San San mang biểu tình mỉa mai nói: "Cậu chẳng lẽ không biết cô ta đã đắc tội người đại diện của mình sao? Kiểu người mới đã ngu ngốc lại còn không có chông lưng này thì không cần phải bận tâm. Bộ đáng đẹp thì có thể làm gì, trong giới không thiếu nhất chính là nữ ngôi sao xinh đẹp. Còn nữa, Vũ Đào, cậu chú ý chút, cậu bây giờ đang trong giai đoạn thăng tiến, không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì với người mới của công ty."

Mỗi lần cậu ta khen cô gái nào xinh đẹp, Vạn San San đều nói cùng một câu, Lý Vũ Đào nghe đến nỗi tai sắp mọc kén rồi, vẩy vẩy tay nói: "Em biết rồi, em cũng có nói gì đâu, không phải chỉ là khen cô ta một câu thôi sao."

Vạn San San nghe đến câu này của Lý Vũ Đào, sắc mặt liền trở nên khó coi, lạnh lạnh nói: "Đừng quên bản thân cậu làm thế nào mà nổi tiếng, là ai nâng cậu lên thế!"

Vạn San San suốt ngày nói những câu như thế này, Lý Vũ Đào dù gì cũng là đàn ông, nghe mấy lời này cũng có chút không vui, nói: "Mấy câu này chị cũng không cần lúc nào cũng nhắc em, em nếu thật sự là vọng ân phụ nghĩa thì cũng không..."

Nhìn thấy cửa thang máy mở ra, nửa sau câu nói Lý Vũ Đào cũng không nói ra nữa. Liếc Vạn San San một cái, hừ một tiếng rồi quay đầu đi ra ngoài.

Vạn San San bị Lý Vũ Đào chọc tức không chịu nổi, nắm tay hung hăng nắm lại.

Ở phía bên kia, Thẩm Sở Sở đi đến cửa văn phòng của người đại diện Tân Minh. Nghĩ đến hai người vừa rồi lại khó chịu, Thẩm Sở Sở thở sâu sau đó gõ cửa.

Sau khi vào phòng, Thẩm Sở Sở vẫn chưa nghĩ ra nên dùng thái độ gì đối mặt với Tân Minh, Tân Minh liền đưa qua một phần hợp đồng cho cô, cười nói: "Đây là một hạng mục châu báu thuộc tập đoàn Hàn thị, chọn cô làm người đại diện cho bên họ, đây là hợp đồng một năm"

Tập đoàn Hàn thị? Thẩm Sở Sở nghe thấy cái tên này hơi mờ to mắt. Đây chính là công ty lớn nổi danh ở đế đô, vô số nghệ sĩ đều muốn tranh thủ được làm đại diện cho công ty này. Cô không hiểu lắm, cái bánh lớn này làm sao lại rơi xuống đầu cô vậy.

Trong lòng có nghi vấn, Thẩm Sở Sở liền hỏi: "Minh ca, sao tập đoàn họ lại chọn em làm người đại diện?"

Tân Minh nhìn Thẩm Sở Sở, lên mặt nói: "Tất nhiên là do nỗ lực của tôi. Cô dù sao cũng là nghệ sĩ tôi ký về. Cho dù quay đến hai cái quảng cáo cô cũng không nổi được không nói, tôi để cô theo Trần tổng ăn bữa cơm cô cũng không đi, nhưng có tài nguyên gì tốt tôi vẫn là nghĩ đến cô thôi. Cô xem, tập đoàn Hàn thị này là tài nguyên tốt thế nào tôi cũng không cho người khác mà giữ lại cho cô đấy thôi. Sau này cô kiếm được tiền rồi, cũng đừng có mà quên tôi."

Nhắc đến việc với Trần tổng, Thẩm Sở Sở cau mày. Cách làm người của cô vẫn là có nguyên tắc, cho dù chuyện này trong giới cũng là nhìn mãi quen mắt, cô dù thế nào cũng sẽ không đi làm. Từ sau lần cô từ chối đó, rõ ràng đã bị Tân Minh lạnh nhạt, không biết tại sao quảng cáo tốt như vậy lại tới lượt cô.

Nghĩ tới sự kiện bôi rượu phát sinh không lâu trước đây, lại nhìn đến mặt Tân Minh, Thẩm Sở Sở vẫn rất khó tin được lời anh ta vừa nói. Cô vẫn nên trước xem hợp đồng đã, nhờ đâu bên trong có vấn đề gì, vậy đó không phải là bánh mà là bẫy rồi.

Tân Minh thấy Thẩm Sở Sở không chỉ không thêm quan tâm lời anh ta nói, lại còn thể hiện bộ dạng hoài nghi hợp đồng, hơi lên giọng nói: "Sao nào, còn sợ tôi lừa cô, nếu không cô cũng đừng quay quảng cáo này nữa, tôi cho người khác quay."

Thẩm Sở Sở nhìn sơ qua một chút, vẫn không thấy có vấn đề gì. Nghĩ tới Hàn thị là công ty lớn, cái hợp đồng này cũng là ngàn lần khó được, cô cũng không dám dễ dàng ra kết luận, liền nói: "Sao lại thế được, tôi chẳng qua chỉ nhìn chút thôi."

"Tốt nhất là như thế." Tân Minh mang sắc mặt không tốt lắm mà nói, "Đúng rồi, nhớ là trên hợp đồng ký tên thật của cô."

Thẩm Sở Sở còn chưa cầm bút lên, lại cẩn thận đọc lại hợp đồng một lần, nhìn thấy số tiền cuối cùng, Thẩm Sở Sở nhú mi, đúng là công ty lớn, phí đại diện là một triệu. Trước đó cô quay hai quảng cáo mới được có ba mươi nghìn. Tuy nhiên, lại nhìn tiếp xuống đến tỷ lệ phân chia giữa công ty và mình là 9:1, Thẩm Sở Sở cau mày.

"Minh ca, trong này có phải có gì hiểu lầm? Tôi nhớ là ban đầu tôi ký hợp đồng là tỷ lệ 7:3 đi? Hai cái quảng cáo trước đó cũng là áp dụng tỷ lệ này để phân chia mà, tại sao hợp đồng với Hàn thị lại biến thành 9:1? Điều này không phù hợp so với những gì trong hợp đồng ban đầu đã ký?"

Nói xong, Thẩm Sở Sở nghiêm túc nhìn vào Tân Minh. Tân Minh nghe được Thẩm Sở Sở nói, sắc mặt biến đen, cùng với trái tim màu đen trên đầu anh ta đen như nhau.

"Hợp đồng với Hàn thị cô còn muốn ký 7:3? Cô sợ không phải đang nằm mơ đi! Cô cũng không cần nghĩ lại, ký được hợp đồng này công ty phải làm bao nhiêu việc, tiêu tốn bao nhiêu tiền. Nếu không với cái bộ dạng không nổi tiếng được của cô làm sao có thể có được hợp đồng tốt thế này!" Tân Minh dùng ánh mắt kinh miệt nhìn Thẩm Sở Sở.

Tài nguyên tốt như thế này, anh ta vốn dĩ không có chút hi vọng nào, tùy tiện báo danh một người lên. Không ngờ tới kinh hi này đột nhiên rơi xuống đầu Thẩm Sở Sở. Nghe đồn là do thượng tầng công ty xuất lực nên mới chọn trúng nghệ sĩ của công ty bọn họ.

Ấy thế mà Thẩm Sở Sở lại không hiểu chuyện, cũng không có ý từ cảm ơn gì với anh ta, thậm chí còn có nghi ngờ đối với hợp đồng, vậy thì không cần phải chọn cô ta nữa. Chắc là tập đoàn Hàn thị cũng là nhìn trúng nhan sắc của cô ta, công ty lại chẳng phải không có nghệ sĩ xinh đẹp, dưới tay anh ta liền có đến mấy người, cũng chẳng phải không phải cô ta thì không được. Dù sao đến lúc đó người được chọn ra đều là người của công ty, tin rằng lãnh đạo công ty và tập đoàn Hàn thị cũng sẽ không ý kiến gì.

Thẩm Sở Sở nghe được lời này, lòng hơi trầm xuống. Ban đầu cô được Tân Minh ký kết, cũng là Tân Minh vẽ ra cho cô một chiếc bánh to trong giới giải trí. Hai người bọn họ lúc đầu làm cùng nhau cũng khá hòa hợp, kết quả, chỉ vì cô đã quay hai quảng cáo mà không thấy có động tĩnh gì, lại thêm vào lần

trước không đi gặp Trần tổng, mọi thứ liền không còn như trước nữa.

Sau khi Thẩm Sở Sở cùng Tân Minh nhìn nhau một lúc, nói: "Tôi nếu như đã hoàn thành ký hợp đồng với công ty là 7:3, vậy thì đàm phán những việc như quảng cáo với bên ngoài sẽ là do công ty chịu trách nhiệm. Công ty vô duyên vô cớ rút đi 2 thành, chuyện này không quá hợp lý đi?"

Tân Minh vừa mới quyết định muốn đòi Thẩm Sở Sở, giờ lại nghe thấy lời này của Thẩm Sở Sở, anh ta ném hợp đồng trong tay lên bàn, thuận thế cười nói: "Thẩm Sở Sở, cô đây là đang hoài nghi quyết định của công ty? Cô nếu không muốn quay, vẫn còn cả đồng người xếp hàng chờ quay quảng cáo của Hàn thị. Không ký thì cú."

Tuy rằng Tân Minh đang kích Thẩm Sở Sở để cô chủ động bỏ cuộc, nhưng anh ta trong lòng vẫn thấy tức.

Anh ta thực sự có chút hối hận, khi đó tại sao lại mất mủ mà nhìn trúng Thẩm Sở Sở gỗ mục không thể dẻo này, không nói tới không thể nổi tiếng, sắp xếp cho cô ta đi tiếp cận cô ta còn không đi. Cô ta cũng không thêm đi tìm hiểu xem, không nói đến cả cái giới giải trí, chỉ nói trong công ty bọn họ, có mấy người không bị tiềm quy tắc đây? Thật sự coi xã hội này là tòa tháp ngà trong tiểu viện phải không? Cho dù xã hội thật sự là tòa tháp ngà, giới giải trí của bọn họ cũng không phải!

Còn may là lúc đầu chỉ ký hợp đồng một năm với Thẩm Sở Sở, nếu không loại người như thế này giữ lại công ty chỉ biết chiếm dụng tài nguyên công ty, căn bản không thể cho anh đạt được bất kỳ lợi ích nào.

Thẩm Sở Sở là được nuông chiều từ nhỏ trưởng thành, tuy gia đình không phải là giàu có, nhưng cũng có thể coi là khá giả. Thành tích học tập không kém, bộ dáng lại xinh đẹp. Cô từ trước đến giờ chưa gặp qua ai nói chuyện với mình như vậy, lúc này, thù mới hận cũ gộp lại, cô nhìn không được, đột ngột đứng lên.

"Anh dựa vào cái gì mà mắng tôi? Không quay thì không quay, anh cho rằng ai có thể chịu được cục tức như thế này!" Thẩm Sở Sở tức giận nhìn Tân Minh nói.

Nếu như là trước đây, Thẩm Sở Sở là sợ, trong túi cũng không có tiền, dù thế nào cũng phải nhịn. 9:1 tối thiểu có 100 nghìn tệ, đủ cho cô chống đỡ rất lâu. Nhưng lần này a, bởi vì vô ý có được hệ thống nhân duyên, cô một ngày liền từ trên mạng kiếm được 10 nghìn tệ, 100 nghìn tệ cô chỉ cần mười ngày là có thể kiếm được rồi. Cùng lắm thì cô bó nhân duyên thêm cho mấy người nữa.

Chỉ có điều, không có tài nguyên từ tập đoàn Hàn thị, cô muốn nổi tiếng sẽ càng thêm khó khăn. Giữa mong muốn nổi tiếng và không muốn chịu uất ức, cô vẫn là chọn không chịu uất ức. Đòi còn dài, không phải chỉ là thờ ra một cục tức sao, cùng lắm thì cô không tiếp tục làm trong giới giải trí nữa, về quê thừa kế cửa hàng nhỏ của gia đình mình.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở chẳng thèm nhìn lại Tân Minh, không chút do dự cầm lấy túi xách xoay người đi ra ngoài.

Lần này đã là lần thứ hai cô tranh cãi với người đại diện, trở thành một hồi sinh hai hồi thực, cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tân Minh nhìn bộ dáng không chút lưu luyến mà rời khỏi của Thẩm Sở Sở, cầm lấy hợp đồng trên bàn rồi ném đi. Thật sự nghĩ là công ty không có cô ta không được, cô là cái thá gì! Không chấp nhận tiềm quy tắc trong giới còn muốn nổi tiếng! Cứ mơ đi!

Nghĩ đến đây, Tân Minh cảm điện thoại của mình lên, chọn một nghệ sĩ tương đối đẹp lại có vẻ nghe lời, gọi cho cô ta.

Quả nhiên đối phương vừa nghe là tập đoàn Hàn thị quay quảng cáo, nói luôn là một xu không lấy cũng được.

Sau khi cúp máy, Tân Minh nghĩ, đây mới là cách chính xác mà một nữ minh tinh không nổi tiếng dùng để quan hệ! Cứ như Thẩm Sở Sở không thức thời như thế thì cả đời này đừng có nghĩ đến việc lấn lộn tại giới này.

Về người vừa ra khỏi cửa công ty Thẩm Sở Sở, bị một cơn gió lạnh thổi qua, mới nghĩ lại những gì mình vừa làm. Cô thế mà lại cãi nhau với người đại diện rồi, lần trước là vì không khí chất cái cũng không dữ, lần này thì thật sự là đắc tội với người đại diện rồi.

Thật ra rất nhiều công ty đều lấy cách loại danh nghĩa đến áp bức nghệ sĩ của mình, cô nhớ tới lúc trước cô ký hợp đồng với Mỹ Gia cũng có viết, một số trường hợp ngoại lệ đặc thù. Cho nên chuyện như vậy tuy rằng bên ngoài có thể cho là công ty làm không đúng, coi như ở một mức độ nào đó đã vi phạm hiệp ước, nhưng nếu đối chiếu với những gì đã ký với công ty lúc trước, ai cũng không thể nói được gì.

Chuyện lạ này cũng chỉ có thể trách chính mình ba tháng trước vẫn chỉ là một tân nhân mới vừa ra trường, bị cám dỗ trở thành ngôi sao thu hút nên cho dù cảm thấy có điểm không đúng lắm vẫn không chùn bước mà ký với họ.

Ngoảnh đầu nhìn lại bốn chữ to Mỹ Gia Giải Trí, tâm tình Thẩm Sở Sở phức tạp không có lý do.

Lại ngẩng đầu nhìn trời, Thẩm Sở Sở cảm thấy con đường trở thành ngôi sao của mình dường như đột nhiên dừng lại sau lần này. Công ty Mỹ Gia này cho dù không có danh tiếng mấy trong giới, nhưng vẫn còn mạnh hơn nhiều so với người không có bối cảnh gì như cô.

Hơn nữa, trọng điểm là cô còn từ chối tập đoàn Hàn thị. Có thể thấy là điều hòa trong đây quá ảm rồi, đầu óc cô đều bị nóng hồng rồi.

Đây là con đường nổi tiếng dễ dàng biết bao a!

Giờ tay lên, dùng sức vỗ vỗ vào mặt. Thẩm Sở Sở tự nói với bản thân, đừng nghĩ nữa, nếu sự tình đã đến mức này thì cũng không còn gì để hối tiếc, vẫn là nhanh chóng về nhà làm thầy bói kiếm tiền thôi.

Nghĩ đến tiền, Thẩm Sở Sở bỗng nhớ đến mười nghìn tệ kia. Vừa hay không để gì mới ra khỏi nhà, hay là đem mười nghìn tệ này trả lại cho người ta đi. Hôm nay cô không mang tiền mặt, nếu như có thể dùng Alipay có phải tốt không, trực tiếp gửi qua, không được thì cô có sẽ rút ra gửi qua cho người ta. Dù sao lúc sáng cô cũng bói cho người mấy quẻ, trong đó có hơn mười nghìn rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Vương.

Sau một lúc, ngay khi cô đang cho rằng không có người nghe, điện thoại lại được kết nối.

Thẩm Sở Sở lập tức nói tên, nhanh chóng nói: "Mười nghìn tệ lần trước anh để lại bệnh viện tôi nghĩ là vẫn nên trả lại anh, xin hỏi tài khoản Alipay của anh có phải chính là số điện thoại này không?"

Thư ký Vương ngay lập tức nói: "Không phải. Hơn nữa số tiền này cũng không phải của tôi, là của sếp tôi cơ. Nếu là tiền thì không cần trả lại đâu, đúng rồi, cô gái, gần đây cô có cảm giác bị choáng đầu buồn nôn hay không?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Không có, đúng rồi, số tiền này....."

Thư ký Vương cắt ngang lời nói của Thẩm Sở Sở, nói lại: "Ồ, không có vậy tốt rồi. Chúc cô sức khỏe tối, sống vui vẻ."

Thẩm Sở Sở nhìn vào điện thoại đã bị cúp, cau mày, đây đã là lần thứ hai rồi, lần trước là tại bệnh viện, lần này vẫn là ý đó, xem ra bên kia thực sự không muốn nhận lại số tiền này. Cô còn nhớ lần đó đâm phải cô hình như là một chiếc xe xin, cụ thể là nhãn hiệu nào cô cũng không nhận ra. Lại nghe thấy người này gọi chủ của mình là sếp chứng tỏ người này có thể coi là người giàu có.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở mạnh mẽ thở ra một hơi thâm nhũ, "Không muốn lấy, tôi tự giữ vậy." Nói xong, quán lại khăn quàng, gọi xe quay về.

Còn tại phía bên kia, thư ký Vương lại lần nữa đi vào văn phòng của Hàn Hành Ngạn.

"Sếp, vừa rồi người gọi điện tới là cô Thẩm, chính là cô gái lần trước bị anh đâm phải. Sức khỏe cô ấy dạo này hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng không tốt nào."

Hàn Hành Ngạn dùng bút ký, đôi lông mày đẹp cau lại, hỏi: "Vậy cô ấy gọi điện đến làm gì, chẳng lẽ là biết....."

Nửa câu sau của Hàn Hành Ngạn còn chưa nói hết, nhưng thư ký Vương đã biết anh ta muốn nói đến điều gì, lắc đầu và nói: "Nghe ngữ khí của cô Thẩm, cô ấy hẳn là vẫn chưa biết. Vừa rồi cô ấy lại nhắc lại muốn trả lại mười nghìn tệ cho anh. Nhưng mà bị tôi từ chối rồi."

Hàn Hành Ngạn nghe xong thở phào, trong lòng lại thêm tán thưởng Thẩm Sở Sở một chút. Nghĩ đến ánh mắt bị anh dọa đến hoảng sợ hôm đó, anh lại cảm thấy mình có chút nghĩ nhiều rồi, nói: "Thế thì tốt. Đúng rồi, nhớ theo dõi quảng cáo trang sức, coi như là đền bù cho cô ấy."

Thẩm Sở Sở tự nhiên là không biết được nội tình, về đến nhà, cô nằm dài trên sofa. Cảm khái mùa đông ở đế đô thật là lạnh! Người lạnh lòng còn lạnh hơn.

Đang thương xuân bị thu, không nghĩ tới điện thoại đột nhiên kêu lên. Thẩm Sở Sở nhìn thấy màn hình hiển thị hai chữ "Mama", tâm tình càng thêm trầm trọng.

"Sở Sở à, con đừng ở đế đô mơ mộng ngôi sao nữa, nhanh về tiếp quản cửa hàng nhỏ của mẹ đi. Kinh doanh của cửa hàng tốt lắm, mẹ cô đến thời gian chơi mát chược cũng không có nài. Mẹ nói cho con biết, con mà còn kiếm không ra tiền thì nhanh chóng về đây cho mẹ! Lão nương sinh được con xinh đẹp như thế, không sống được trong giới giải trí thì đừng lãng phí nữa, mau về đây kế thừa cửa hàng Tây Thi này của mẹ."

Thẩm Sở Sở nghe tiếng gầm của mẹ mình trong điện thoại, hơi hơi đưa điện thoại ra xa, cô thật sự hoài nghi mẹ cô gái thiết bị theo dõi trên người, cô vừa mới cãi nhau với người đại diện về đến nhà mẹ cô đã bắt đầu khuyên cô rời khỏi giới giải trí rồi, cô đang nghĩ ở không được thì về quê mở cửa hàng thì mẹ cô đã gọi điện tới khuyên cô quay về.

Nghĩ tới đó, Thẩm Sở Sở yếu ớt mà trả lời: "Ai nói là con không kiếm ra tiền, con rất nhanh có thể kiếm được nhiều tiền rồi, công ty giúp con nhận quảng cáo nè."

Sở Quế Chi không chút nào do dự mà nói: "Lần nào con cũng nói như vậy với mẹ, giờ đã qua ba tháng rồi, mama cũng chưa được nhìn thấy cái quảng cáo nào của con cả. Đừng nằm mơ nữa, nhanh chóng thành thật về đây đi, cửa hàng cần con."

Thẩm Sờ Sờ còn chưa kịp nói gì, bên đó truyền đến thanh âm của Thẩm phụ Thẩm Minh Phúc.

"Bà sao lại nói chuyện với con gái như thế, đến cửa hàng nhỏ đó thì có tiền đồ gì, con bé muốn làm gì cứ để cho nó làm."

Sờ Quế Chi nghe thấy lời này ngừng khiển trách Thẩm Sờ Sờ, bắt đầu ở bên đó blah blah blah tính toán với Thẩm Minh Phúc: "Ông vẫn còn hai năm nữa mới được nghỉ hưu, cái cửa hàng này đều là lão nương một mình trông coi đấy. Ông coi giới giải trí là cái địa phương tốt chắc, hôm nay ông chưa xem thông báo trên tivi hay sao? Cái cô tiểu minh tinh tên là gì ấy nhỉ, bị đạo diễn ngủ kia. Ông đạo diễn kia đều đã một bó tuổi rồi, vẫn còn chưa nghỉ."

Thẩm Minh Phúc nhắc nhở: "Này, con gái chúng ta vẫn đang nghe đấy, bà nói nhỏ tý được không hả?"

Nghe thấy câu này, Sờ Quế Chi ngừng lại một chút, nói vào điện thoại: "Này cái gì nhỉ, Sờ Sờ, thôi thế đã nhé, tạm thời không nói nữa, ý kiến của mẹ con cũng suy nghĩ một chút."

Nói xong, Thẩm Sờ Sờ liền nghe thấy Pa một cái, hình như là tiếng đặt điện thoại lên bàn. Sau đó liền nghe thấy mẹ cô tiếp tục mắng bố cô: "Thẩm Minh Phúc, ông sao mà trong lòng không có tính toán gì thế! Con gái chúng ta đẹp như vậy, nhờ bị người ta bắt nạt thì phải làm sao..... ông nghĩ là tôi thật sự muốn con bé về làm ở cái chỗ như cửa hàng nhỏ kia sao, tôi đây là muốn trước tiên lừa nó về, sau đấy để nó tìm một công việc nghiêm chỉnh. Đặt ở trong tầm mắt chúng ta cũng có thể bảo vệ nó chút nào. rồi sau đó lại tìm một người thành thật gả đi liền ổn rồi....."

"Con gái chúng ta không phải kiểu người như thế....." tiếng nói của Thẩm Minh Phúc truyền đến.

"Tôi đương nhiên biết là con bé không phải kiểu người đó, vì thế nên nó ở trong giới giải trí không khá được đấy thôi! Haiz, năm đó rõ ràng là học tài chính, vừa đẹp có liên quan với cửa hàng gia đình có liên quan. Tôi vẫn tưởng là nó định tiếp thu sản nghiệp của gia đình cơ, làm sao tự nhiên lại chạy đi làm ngời sao cơ chứ?"

Thẩm Sờ Sờ nghe mãi không thấy đầu bên kia có tiếng gì liền cúp máy.

Nói thật, cô khi trước thực sự là định kế thừa cửa hàng của họ, cô từ nhỏ cũng là một người không có chí lớn. Còn về tại sao lại đi làm người nổi tiếng, đương nhiên là bị Tân Minh lừa gạt rồi, vẫn tưởng là với nhan sắc và tài hoa của cô kiểu gì cũng có thể làm được gì đó. Kết quả bây giờ lại trở thành cái bộ dáng này.

Nghĩ về những lời bố mẹ vừa nói, lại nghĩ về chuyện vừa phát sinh ở công ty quản lý, Thẩm Sờ Sờ cả người đều vui vào gối, nước mắt liền bắt đầu chảy ra. Vừa rồi cô suýt thì nói với mẹ cô muốn về nhà, nhưng lại không nói được ra lời.

Sau khi khóc một lúc, vì buổi sáng dậy sớm quá, vô thức mà ngủ mất. Lúc tỉnh lại, đôi mắt to mờ hồ một lát, cô càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình. Không thể về được, không thể để bố mẹ lo lắng, cô nhất định phải ở để đồ tạo nên được thanh danh!

Cô còn có hệ thống nhân duyên, nhiệm vụ nhân duyên làm được nhiều rồi cô sẽ có thể đề cao trị số diễn kỹ! Cô xinh đẹp như vậy, cũng không ngu ngốc, lại có thêm kỹ năng diễn xuất, cô không tin là mình làm không được ngôi sao!

Cả nước cũng không phải chỉ có một công ty là Mỹ Gia, cô hoàn toàn có thể dời hết hạn hợp đồng đổi một công ty khác. Bây giờ đã qua được ba tháng rồi, vẫn còn chín tháng nữa. Có lẽ mấy tháng này người đại diện và công ty sẽ không cho cô cơ hội đâu, không bằng cô ở nhà một bên làm nhiệm vụ một bên nâng cao kỹ năng diễn.

Chờ đến lúc hợp đồng hết hạn, diễn kỹ của cô khẳng định đã đạt tới một tầm cao mới, cũng có thể mượn cơ hội đi thử sức với điện ảnh.

Cứ quyết định như vậy đi!

Sau khi ra quyết định, Thẩm Sờ Sờ mở ra Taobao của mình, bắt đầu chọn người bói nhân duyên.

Như vậy qua vài ngày, khi hệ thống nhân duyên của Thẩm Sờ Sờ có đăng cấp nâng đến 3, cô lại một lần nhận được điện thoại của người đại diện Tân Minh.

Nhìn thấy tên Tân Minh hiển thị trên điện thoại, Thẩm Sờ Sờ tâm tình không tốt lắm. Vốn là không muốn nghe, nhưng nghĩ đến chính mình vẫn là nghệ sĩ của Mỹ Gia, Tân Minh lại là người đại diện của mình, do dự một lát, cô vẫn là tiếp điện thoại. Không có cách nào, tình thế bức người, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

"Sờ Sờ à, cô ở nhà phải không? Tôi đến đón cô nhé."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đoạn nói chuyện của Tân Minh truyền đến lại đặc biệt nhiệt tình, Thẩm Sở Sở không thể không rung mình nói: "Ở nhà, làm sao, anh Minh, có việc sao?"

Tiếng Tân Minh lộ rõ sự vui vẻ trước giờ chưa từng có, nói: "Ai đa, có việc a, có việc vui bằng trời a. Anh lát nữa qua đón em. Hợp đồng của tập đoàn Hàn thị lần trước là công ty nhầm lẫn, chúng ta vẫn áp dụng tỷ lệ 7:3 mà làm."

Sau khi cúp máy, Thẩm Sở Sở vẫn cứ cảm thấy không thật lắm. Lần trước cô đã làm dữ như vậy, thế mà vẫn để cơ hội cho cô? Người đại diện này của cô không phải cuồng ngược đẩy chứ, thích được đối xử hung dữ?

Trong này liệu có chuyện gì mà cô không biết không?

Khi ngồi lên xe của Tân Minh, anh ta hoàn toàn thay đổi thái độ, tạo lan hoa chỉ rồi nói, "Sở Sở à, tôi nói với cô, lần này cô phải cảm ơn tôi nha. Đầu do tôi thu xếp với công ty mới có thể giúp cô giữ lại được cái danh đại diện cho Hàn thị."

Thẩm Sở Sở liếc nhìn Tân Minh, giống như trước giờ chưa từng quen anh ta.

Nhưng nghĩ đến tỷ lệ phân chia cô muốn đã đạt được, hơn nữa cô vẫn được tiếp tục quay quảng cáo của tập đoàn Hàn thị, cô cũng không cần phải lạnh mặt với người ta. Xét cho cùng, cô vẫn hi vọng sau này có thể đứng vững trong giới giải trí. Vì vậy, cô nhin xuống mà nói: "Cảm ơn Minh ca."

Tân Minh giống như hai người họ trước đó chưa từng có phân cách, cười nói: "Cũng không cần cảm ơn tôi đâu, ai bảo cô là nghệ sĩ dưới tay tôi chứ, tôi không giúp cô còn có thể giúp ai. Chỉ cần sau này cô nghe lời một chút là được, Minh ca tôi sẽ không đối xử tệ với cô."

Câu này Thẩm Sở Sở liền không tiếp, nghe lời, nghe lời như nào? Nghe lời ngoan ngoãn bị tiềm quy tắc, xin lỗi đi, đó là không thể nào.

Tân Minh thấy Thẩm Sở Sở không tiếp lời, cũng không nói thêm gì nữa. Sau khi đến công ty, Thẩm Sở Sở đi ký hợp đồng. Tân Minh lúc này lại bắt đầu nói là mình vất vả bao nhiêu, công lao lớn thế nào.

Thẩm Sở Sở cẩn thận xem xét nội dung hợp đồng, phát hiện không có vấn đề gì quá lớn liền ký tên mình. Ký xong, quyết định thời gian quay quảng cáo, Thẩm Sở Sở liền định rời khỏi. Tân Minh thấy Thẩm Sở Sở một chút biểu hiện đều không có, dần dần cũng không bảo trì được nụ cười.

Hai người vừa rời khỏi phòng pháp lý của công ty, đồng thời có một nghệ sĩ xuất hiện ở hành lang.

Lý Từ Huyền nhìn Thẩm Sở Sở, quét từ trên xuống dưới, nói một cách mỉa mai: "Thật không biết là giả vờ cái gì, tôi vốn nghĩ là dạng trình tiết liệt nữ cơ, thế này nhìn xem, còn không phải là dựa vào thân thể để lấy được hợp đồng này sao."

Thẩm Sở Sở nghe thấy lời cô ta, cau mày, hỏi: "Lời này của cô có ý gì? Sao tôi nghe không hiểu?"

Lý Từ Huyền nhìn vào vẻ giận dữ của Thẩm Sở Sở, càng cảm thấy cô đang giả bộ, hừ một tiếng nói: "Cô tự mình làm thế nào có được danh đại diện của Hàn thị trong lòng cô không biết sao, còn không phải là dựa vào thân thể! Cô thật coi mọi người trong công ty đều là kẻ ngu à, tài nguyên tốt như vậy lại bị một tiểu tân nhân lấy được."

Thẩm Sở Sở nhún mày, quả nhiên bên trong có gì mà cô không biết sao? Nhưng hợp đồng đã ký xong, hơn nữa trước đó Tân Minh nói... nghĩ đến đây, cô nhìn qua Tân Minh, nói: "Minh ca, anh không phải nói hợp đồng này là anh giúp có được sao?"

Tân Minh lúc này cũng không có tâm trạng tốt, cho dù bị vạch trần anh ta cũng không thấy có cảm giác chột dạ. Vì thế nói: "Đích thực là do tôi lấy được. Còn về việc Huyền Huyền nói..."

Nói đến đây, Tân Minh liếc nhìn Lý Từ Huyền nói: "Huyền Huyền, đây chính là cô không đúng, trong giới ai không biết chủ tịch của Hàn thị tập đoàn Hàn Thiếu Nhất là người sạch sẽ, muốn dựa vào cơ thể và khuôn mặt để thông đồng Hàn thiếu, cũng phải xem có hay không tiền vốn a."

Nói xong, Tân Minh không dấu vết liếc Thẩm Sở Sở.

Lý Từ Huyền nghe được lời của Tân Minh, cười đến run cả người, một lúc sau mới nói: "Đúng a, đa tạ Minh ca đề tỉnh, đều trách tôi, nói sai lời rồi. Hàn thiếu cũng không phải ai muốn ngủ thì có thể ngủ được, nói không chừng nhiều nhất là ngủ được với thư ký của Hàn thiếu."

Tân Minh đáp: "Được rồi, Huyền Huyền, sau này còn nhiều cơ hội, chỉ cần cô nghe lời là được. Không như một số người, có thể quay được một cái quảng cáo, cái tiếp theo liền không biết là lúc nào nữa."

Lý Từ Huyền đắc ý nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Vâng a, Minh ca, em nghe lời nhất đó."

Dứt lời, Tân Minh và Lý Từ Huyền cùng nhau rời đi, đi được vài bước, Tân Minh nói: "Đúng rồi, mấy hôm nữa quay phim, các loại chi phí đều là cô tự bỏ ra. Cô cũng đừng tức giận, ai bảo làm cho phân chia của hợp đồng thay đổi cơ chứ."

Nói hết liền đi. Lý Từ Huyền nghe thấy thế cười càng thêm vui vẻ.

Thẩm Sở Sở nhìn khuôn mặt tươi cười của Lý Từ Huyền, không tức mà lại cười: "Thật là cái miệng nói láo, muốn nói gì là có thể nói nấy, hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm pháp lý. Cô nên vui vì lần này tôi không ghi hình lại, lần sau còn nói những lời như vậy, thế thì không có may mắn như vậy đâu."

Lý Từ Huyền và Tân Minh giống như đang nhìn một kẻ ngốc nhìn Thẩm Sở Sở, cảm thấy Thẩm Sở Sở chắc là bị hỏng não rồi, nói mấy lời không có chút lực uy hiếp nào. Bịa đặt? Pháp lý? Những chuyện như thế trong giới giải trí thực là có quá nhiều, ai sẽ thật coi trọng nó.

Lý Từ Huyền đang định tiếp tục mắng Thẩm Sở Sở, lúc này lại nghe thấy Thẩm Sở Sở nói: "Đúng vậy, tôi đích thực là không biết cái gì Hàn thiếu hay thư ký của Hàn thiếu, nhưng cô có biết Lưu tổng không thì tôi lại biết đấy. Chúc cô may mắn! Nghìn vạn lần đừng để bị vợ của Lưu tổng phát hiện a!"

Nhìn thấy Lý Từ Huyền biểu hiện sững sờ đứng đó, Thẩm Sở Sở cảm thấy rất nhẹ nhõm. Cô cười tạm biệt với Lý Từ Huyền và Tân Minh.

Thẩm Sở Sở có thể biết được mối quan hệ giữa Lý Từ Huyền và Lưu tổng đương nhiên là vì cô vừa bí mật kiểm tra hệ thống hôn nhân của Lý Từ Huyền. Kết quả nhìn thấy chồng của Lý Từ Huyền là một đại lão của xí nghiệp chuyên môn ngủ cùng nữ minh tinh rất có tiếng trong giới, cô sớm dĩ nhận ra vì trước đó trong tình trạng chưa biết gì bị Tân Minh mang tới tham dự một lần yến hội. Đã từng nhìn thấy người đó.

Tuy nhiên, nghe nói người này đã có vợ rồi, hơn nữa Tân Minh còn đặc biệt "dặn dò" cô, tốt nhất đừng có cùng với người này có gì dính líu, bởi vì vợ của người này rất lợi hại. Rất nhiều nữ ngôi sao đều bị vợ ông ta chinh qua.

Không nghĩ tới a, Lý Từ Huyền thế mà lại thành công thượng vị. Cô vừa nhìn được, Lý Từ Huyền và vị Lưu tổng này đã ở cùng nhau từ năm ngoái. Thế cũng tức là sau lúc bọn họ cùng Tân Minh tham gia yến hội không lâu. Mà hai người bọn họ cũng sẽ tại cuối năm nay kết hôn.

Cách lần trước tham gia yến hội còn chưa đến 1 tháng, vì thế Lưu tổng hẳn là sẽ không nhanh như vậy ly hôn với vợ. Nói cách khác, bây giờ Lý Từ Huyền đang là tiểu tam.

Nghĩ đến biểu tình vừa rồi của Lý Từ Huyền, Thẩm Sở Sở liền cảm thấy bản thân đoán đúng rồi.

Rõ ràng tự mình mới là tiểu tam dựa vào thân thể để thượng vị, thế mà còn đến cười nhạo cô? Cô thật sự nghĩ là Lý Từ Huyền thật buồn cười, chẳng lẽ cô ta tự mình là dạng người đó liền cảm thấy người trong thiên hạ đều giống như cô ta hay sao?

Sau khi Thẩm Sở Sở đi mất, Tân Minh thâm sâu mà nhìn Lý Từ Huyền, hỏi: "Cô và Lưu tổng?"

Trên mặt Lý Từ Huyền có chút bối rối, nói: "Chuyện này... Minh ca, chuyện này không thể trách em được, là Lưu tổng đến tìm em, em cũng không có cách nào."

Tân Minh đẩy đẩy gọng kính màu đỏ, nói: "Tôi trước đây đã nhắc nhở các cô cẩn thận chút vợ của Lưu tổng, thật sự lộ ra tôi không cứu được cô đâu." Nói thế xong, Tân Minh liền rời đi.

Lý Từ Huyền vội vã chạy theo, nói: "Minh ca, anh nói xem, Thẩm Sở Sở cô ta liệu có..."

Tân Minh nghe được lời này, cau mày, nhìn Lý Từ Huyền nói: "Cô là ngày đầu tiên bước vào giới giải trí sao? Thẩm Sở Sở cô ta không có bối cảnh hậu đài, làm sao có thể dám lộ ra chuyện như vậy, cô ta chẳng hề không muốn tồn tại trong vòng này nữa? Còn nữa, chẳng lẽ cô và Lưu tổng bị chụp ảnh?"

Lý Từ Huyền do dự một chút, vẫn kiên định lắc đầu, nói: "Hẳn là không bị chụp được. Nhưng mà anh nói xem Thẩm Sở Sở không có bối cảnh, vậy cô ta làm sao lấy được chức đại diện của Hàn thị?"

Tân Minh nghe đến vấn đề này, mặt đen lại. Trước đó vào lúc họp, một vị lãnh đạo cấp trung kê công với lãnh đạo bên trên, nói là họp đồng đại diện với Hàn thị là anh ta lấy được. Kết quả chờ đến lúc anh ta đến tặng lễ cho vị lãnh đạo trung tầng đó, muốn để cho Lý Từ Huyền thay thế Thẩm Sở Sở liền bị tập đoàn Hàn thị từ chối.

Đến lúc đó, anh ta mới biết hóa ra Thẩm Sở Sở được chọn thật sự là vì khuôn mặt đó của cô ta. Vì anh ta đã đi nghe ngóng qua, hỏi qua nhiều kiểu mới nghe được một nhân viên công tác nói, lần này công ty sớm dĩ chọn Thẩm Sở Sở là vì hình tượng của cô phù hợp. Mà mặt của Lý Từ Huyền rất rõ ràng là đã qua chỉnh sửa, không đủ thành thuần tự nhiên.

Nghĩ tới đây, Tân Minh cẩn thận nhìn vào Lý Từ Huyền mà nói: "Tôi lúc đó đã tiến cử cô, kết quả người ta nói cô không đủ đẹp, lại bị gạt đi."

"Tôi không đủ đẹp? Tôi không đẹp hơn Thẩm Sở Sở nhiều như vậy!" Lý Từ Huyền chạm vào mặt mình, giận dữ nói.

"Cô đủ đẹp, nhưng bên tập đoàn Hàn thị cũng nói rồi, cô không có nét, cũng chính là nói chỉnh sửa rồi, mặt phổ biến trên mạng." Tân Minh ần thang máy, tiếp tục nói: "Vì vậy, cô cũng không cần hoài nghi là Thẩm Sở Sở có bối cảnh gì, giống như vừa rồi cô nhắc tới Hàn thiếu, cô cũng là không có óc, Hàn thiếu đến nhất tỷ của công ty chúng ta còn nhìn không vừa mắt, lại có thể vừa mắt tiểu minh tinh như các cô? Là tên ngốc nói mơ thôi."

Lý Từ Huyền yên tâm mà nói: "Thế thì tốt, vậy tôi không cần phải lo nữa."

Tân Minh nhìn rồi nghĩ một lúc, nói: "Tuy nhiên, Thẩm Sở Sở người này gần đây tính tình cứng rắn rồi, cũng khó giữ được bí mật gì, tôi vẫn là gọi cho cô ta nhắc nhở một chút."

Nói vậy, Tân Minh liền gọi cho Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở vẫn đang ngồi trên taxi, nhìn thấy nhắc nhở cuộc gọi đến của Tân Minh, nghĩ tới chuyện vừa rồi, Thẩm Sở Sở vốn là không muốn nghe, nhưng lại nhịn xuống mà tiếp. Ai bảo họp đồng của cô còn chưa hết hạn chứ!

Chương 8

"Sờ Sờ à, chuyện trong giới giải trí nhiều như vậy, một tân nhân mới gia nhập giới như cô có thể chưa hiểu hết, có một số người ấy mà, cô không thể đắc tội được. Lưu tổng là người như thế nào, đoán là trong lòng cô đã có tính toán, nếu đắc tội ông ta, đừng nói là cô không tồn tại được trong giới, đến cái mạng nhỏ của cô cũng..." hình tự như ý thức được mình nói sai, Tân Minh lại giải thích, "Ai da, tôi nói nhiều như vậy cũng vì muốn tốt cho cô. Dù gì cô và Từ Huyền là nghệ sĩ xuất đạo cùng nhau, là chị em mà, đừng tức giận làm gì."

Thẩm Sờ Sờ nghe được lời này của Tân Minh, trong lòng vô cùng phẫn nộ, cô vừa rồi còn có chút hối hận chính mình nhanh mồm nhanh miệng, nói ra mấy lời uy hiếp Lý Từ Huyền. Cô nếu thật sự muốn trả thù Lý Từ Huyền thì nói ra làm gì, âm thầm làm vài thứ sau lưng là xong rồi. Nhưng nghe mấy câu Tân Minh nói, cô dù vốn không muốn làm gì cũng phải làm gì đó mới được.

"Minh ca, anh đây là đang nói gì vậy, tôi sao dám đắc tội Lưu tổng chứ, nếu không phải là vừa rồi Từ Huyền nói khó nghe thế, tôi sao có thể nói ra những lời như vậy. Chỉ là, mấy câu vừa rồi cũng chỉ là tôi nói bừa thôi, tôi là đọc báo thấy được, hôm qua tôi còn nhìn thấy trên Weibo kia, nếu anh không gọi cuộc điện thoại này, tôi còn tưởng là trên mạng đang bày trò cơ."

Tân Minh nghe được Thẩm Sờ Sờ nói vậy, lòng trầm xuống, nói: "Haha, đúng, mấy thứ trên mạng đều là giả thôi. Từ Huyền sao có thể có quan hệ gì với Lưu tổng được. Nếu cô biết điều thì những tài nguyên như Hàn thị tôi mới có thể vì cô mà tranh thủ về được."

"Cám ơn Minh ca." Thẩm Sờ Sờ nói xong liền cúp máy.

"Minh ca, cô ta nói thế nào?" Lý Từ Huyền thấy Tân Minh kết thúc cuộc gọi, lo lắng mà hỏi.

Tân Minh không trả lời vấn đề này mà cầm điện thoại mở Weibo ra. Nhìn thấy cửa thang máy mở, Tân Minh cúi đầu bước vào trước.

Chờ đến khi cửa thang máy lại mở ra, Tân Minh bước ra, sau đó đưa điện thoại cho Lý Từ Huyền, nói: "Cô tự mình xem đi, cô ở trên mạng có bao nhiêu tấm ảnh cùng với những người đàn ông khác."

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Sờ Sờ liền lạnh mặt. Lúc về đến căn hộ, Thẩm Sờ Sờ lập tức lên mạng tra xem các sự việc liên quan đến Lưu tổng.

Tìm đến ảnh của Lưu tổng, Thẩm Sờ Sờ liền nhìn chăm chú vào nó ba giây, trên đầu Lưu tổng liền hiện ra một trái tim màu đỏ. Chọn vào, Thẩm Sờ Sờ lần đầu tiên nhìn thấy có người có hai cuộc hôn nhân.

Trạng thái: Đã kết hôn

Hệ thống tư hồng 1

Đối tượng kết hôn: Trương Văn Lệ [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 9 tháng 3 năm 2003

Ngày ly hôn: Ngày 29 tháng 11 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Hai sao (bằng mặt không bằng lòng)

Quá trình tư hồng: [Có thể mở]

Hệ thống tư hồng 2

Đối tượng kết hôn: Lý Từ Huyền [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 7 tháng 12 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tình đầu ý hợp)

Quá trình tư hồng: [Có thể mở]

Nhìn vào ngày ly hôn, Thẩm Sờ Sờ hiểu được đôi vợ chồng này hiện tại vẫn còn chưa ly dị. Chọn vào xem hệ thống tư hồng thứ nhất, kết quả phát hiện được bên trong còn có nhiều thêm một mục Nguyên nhân ly hôn, nhìn thấy mục nguyên nhân ly hôn, Thẩm Sờ Sờ cuối cùng cũng hiểu tại sao đôi vợ chồng này lại ly hôn rồi.

[Chồng có con riêng]

Không cần phải nói, đứa con riêng này khẳng định là do Lý Tử Huyền sinh rồi. Cô thật là không nghĩ tới, Lý Tử Huyền cũng khá là có khả năng đấy, sinh con cho Lưu tổng không nói, chỉ số hôn nhân thế mà lại là bốn sao. Tuy nhiên, không cần biết thế nào, cô ta cũng là kẻ phá hoại hôn nhân gia đình của người khác.

Sau khi tìm kiếm thêm một số thông tin về Lưu tổng, Thẩm Sở Sở liền đi tra tin tức về Lý Tử Huyền. Không ngờ, lời nói dối cô vừa biên ra cũng không phải là không đúng, lời bình luận về Lý Tử Huyền trên mạng thế mà cũng chẳng ra sao, nhiều lần bị chụp được hình đang ở cùng với người giàu có. Chỉ là, những tấm ảnh này về cơ bản đều không phải là Lưu tổng, vài bức nhìn có vẻ rất giống Lưu tổng, nhưng Thẩm Sở Sở là vì có hệ thống nhân duyên nên biết không phải là Lưu tổng. Bởi vì những ảnh đó được chụp vào thời gian trước khi Lý Tử Huyền gặp được Lưu tổng.

Tuy thế, không cần biết là có phải quen biết lúc đó không, chỉ thêm thuận tiện cho cô làm vài việc.

Mắng cô, uy hiếp cô? Thật ngại quá, cô không muốn nhìn đâu! Đối phương nếu không làm gì vi phạm đạo đức hay phạm pháp thì thôi đi, nếu có làm, không đi báo thật sự là phải xin lỗi lương tâm chính mình.

Mở Weibo ra, đăng nhập vào tài khoản Nguyệt lão của mình.

Từ trong danh sách tin nhắn cá nhân tìm thấy một người, gửi cho anh ta một tin nhắn.

{Tôi là Nguyệt lão}: Người vô đức vô tài có thể làm ngôi sao? Do dự một thời gian, bản Nguyệt lão vẫn là cảm thấy lương tâm khó an. Tình cờ nhìn thấy tiểu ca từng theo dõi chụp Lý Tử Huyền, ở đây, ta muốn đưa cho tiểu ca một thông tin. Người đang ở bên Lý Tử Huyền là Lưu tổng của Cụ thạch Công nghệ.

Hồng Mao nhìn thấy tin nhắn này, lập tức trả lời: Thần tiên, ngài nói đây là thật chứ? [ngạc nhiên]

{Tôi là Nguyệt lão}: Thần tiên không bao giờ nói dối. Chỉ là, anh cũng hiểu đấy, thiên ý không thể tiết lộ, ta là người đã ra khỏi lục giới cũng không hợp đi nói những chuyện như thế này. Vì thế, nhiệm vụ giải cứu thế giới vẫn phải để tiểu ca anh vất vả rồi.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, ngài yên tâm, tôi khẳng định sẽ không để lộ ra ngài đâu! [kích động]

Thẩm Sở Sở vốn nghĩ là mình phải chờ rất lâu, không nghĩ tới hai ngày sau, Hồng Mao liền gửi trước cho cô một tin nhắn qua. Một đoạn video, ba tấm ảnh, một tấm là ôm eo vào khách sạn, một tấm là đỡ eo ở khoa phụ sản, còn một tấm là đang hôn nhau ở bệnh viện.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, mau nhìn này, cảm ơn nha, tôi cảm thấy cái này tôi vừa đăng lên thì người hâm mộ khẳng định lại có thể tăng lên vài chục nghìn rồi. [quá là vui]

Thẩm Sở Sở lại không có tự tin như Hồng Mao, có chút lo lắng mà gửi một tin nhắn qua: Anh làm như thế này liệu có bị Lưu tổng trả thù không?

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Ngài yên tâm, làm sao có thể, tôi đã làm đủ bài tập rồi! Không có vợ ông ta, Lưu tổng không là gì cả. Lần này ông ta chắc chắn xong rồi, hạng mục lớn nhất gần đây của ông ta còn là làm cùng với nhà mẹ đẻ của vợ ông ta kìa. Tôi làm thế này chính là giúp vợ Lưu tổng một tay, Lưu tổng tự mình còn lo không xong lấy đâu ra thời gian đi tra xem là ai tiết lộ chứ. Lại nói cho dù ông ta tra ra được tôi, tôi cũng không sợ a! Hơn nữa, hây hây, đứa trẻ này còn không nhất định là của Lưu tổng đâu, tôi còn chụp được một ít ảnh khác.

Nói đến đây, Hồng Mao lại gửi đến một ít ảnh, là ảnh chụp Lý Tử Huyền ở cùng với người đàn ông khác, cùng với ảnh phẫu thuật thẩm mỹ của Lý Tử Huyền.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Haiz, phụ nữ như thế này không biết nói như thế nào nhỉ, một thời gian trước còn lên tiết mục cường điệu là hoa khôi học đường cơ. [Khinh]

Thẩm Sở Sở nhìn đoạn tin nhắn Hồng Mao gửi qua liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cô không bị tấn công trả thù là tốt. Nói cho cùng, cô cũng là người rất sợ chết.

Hai người tiếp tục nói thêm một lúc, sau đó Hồng Mao liền mang tin tức đi công bố.

Lý Tử Huyền cũng không phải là người đặc biệt nổi tiếng, nhưng vừa tháng trước được xưng danh là hoa khôi trường đẹp nhất liền có chút nổi tiếng, vì vậy, lần này chuyện làm tiểu tam nhà người ta cũng không đặc biệt gây chú ý. Nhưng mà, những chuyện như làm tiểu tam này, mọi người vẫn là vui vẻ lên mạng một câu.

"Lý Tử Huyền là ai? Cái mặt chính dung kia, có buồn nôn không a, nhìn một cái liền thấy là tiểu tam. Cường liệt kiến nghị phong sát! [Nhô]"

"Cũng không biết là xã hội giờ thế nào, loại người như thế cũng nói là hoa khôi trường đẹp nhất. Tôi thấy không phải hoa khôi trường đẹp nhất mà là hoa khôi trường thúi nhất đi! [Buồn nôn]"

"Phá hoại gia đình là vô đạo đức, không muốn nhìn thấy người phụ nữ này nữa. [Tạm biệt]"

.....

Thẩm Sờ Sờ tuy rằng nghe lời Hồng Mao, không quá sợ, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút bất an. Cho đến ngày thứ hai nhìn thấy chuyện liên quan đến Lý Tử Huyền và Lưu tổng đã biến mất, hơn nữa còn thấy nội bộ công ty đối với Lý Tử Huyền đông cứng, Lưu tổng và vợ cùng nhau tham dự hoạt động để chống lại tin đồn, Thẩm Sờ Sờ mới yên tâm.

Thẩm Sờ Sờ nhìn vào ảnh của Lưu tổng, lại một lần mở ra hệ thống nhân duyên của ông ta.

Trạng thái: Đã kết hôn

Đối tượng kết hôn: Trương Văn Lệ [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 9 tháng 3 năm 2003

Chỉ số hôn nhân: Ba sao (tương kính như tân)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Nhìn vào hệ thống nhân duyên đã không giống lúc trước, Thẩm Sờ Sờ nhẹ nhàng mà thở ra. Thế nên cô làm như vậy có được tính là cứu vãn được một cuộc hôn nhân không? Hệ thống liệu có cho cô phần thưởng gì không nhỉ?

Nghĩ tới điểm này, Thẩm Sờ Sờ mở ra bảng số liệu của mình.

Cấp độ hiện tại: 4 (24/50)

Trị số diễn kỹ: 23 (100)

Trị số cơ duyên: 1 (10)

Nhìn thấy trị số diễn kỹ phía sau đẳng cấp, Thẩm Sờ Sờ liền sáng mắt. Tuy là hệ thống không cho cô phần thưởng nào, nhưng trị số kinh nghiệm bỗng chốc tăng lên đến 20! Hôm qua lúc cô đi ngủ vẫn chỉ là 4 thôi, bây giờ bỗng nhiên biến thành 24. Càng về sau, trị số kinh nghiệm càng cần nhiều. Cấp 1 cần 10, cấp 2 cần 20... cấp 10 cần 100. Một cấp có thể tăng thêm một điểm trị số diễn kỹ, nếu dựa theo tiến độ như thế này, cô cả đời này cũng khó có thể làm cho trị số diễn kỹ đạt đến 100.

Cô cũng đã từng nghĩ tới việc một ngày bói thêm nhân duyên cho vài người, kiếm thêm chút tiền, nhanh chóng tăng lên kỹ năng diễn của mình. Kết quả, có một ngày cô phát hiện, sau khi cô xem đến khoảng người thứ 15, sẽ có chút khó chịu. Xem ra, cô cho dù có muốn bói thêm vài người cũng không được, một ngày trên Taobao chỉ có thể bói cho mười người, sau đó trên Weibo bói một người.

Chuyện lần này của Lưu tổng cũng cho cô một ý tưởng. Hóa ra càng là quan hệ hôn nhân phức tạp, càng là việc khó hoàn thành thì điểm số đạt được càng nhiều. Trước đây khi cô chọn người đoán mệnh, đều là chọn những người dễ tính dễ tính, có vẻ khó khăn cô đều không bói cho. Nếu như thế này, cách làm đó của cô không đúng, cô nên là tìm một số trường hợp có tính khiêu chiến mới được. Chỉ là, hệ thống hôn nhân như vậy có chút khó tìm.

Ngay lúc Thẩm Sờ Sờ đang ở nhà bói hôn nhân đến bất đắc dĩ nhạc hồ, quảng cáo của Hàn thị cũng đến lúc quay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tân Minh nói sẽ không quan tâm tới Thẩm Sờ Sờ, quả nhiên liền không quan tâm Thẩm Sờ Sờ nữa. Gần đây, Thẩm Sờ Sờ tranh cãi với anh ta có chút lớn, Thẩm Sờ Sờ cũng không muốn gặp người đại diện của mình.

Vài ngày trước hôm quay, Thẩm Sờ Sờ tự mình đi liên hệ người trang điểm, stylist và trợ lý, còn tự thuê cho mình một chiếc xe.

Đến hôm quay phim, Thẩm Sờ Sờ cùng với đoàn đội tự thuê đi đến địa điểm mà tập đoàn Hàn thị đã chỉ định. Địa điểm cũng không ở đâu khác, chính là ở tại Tập đoàn Hàn thị.

Quảng cáo này không chỉ đơn thuần là ảnh chụp tĩnh, mà quay video. Thẩm Sờ Sờ nghĩ đến trị số diễn kỹ của mình đã tăng lên 4 điểm rồi, kiểu gì cũng sẽ so với trước đây quay khá hơn chứ. Nhưng đến lúc quay liền hoàn toàn không chỉ một chuyện như vậy. Thẩm Sờ Sờ cũng không rõ là có chuyện gì, chỉ cảm thấy tự mình có gì đó không hợp lý.

Hay là nói, trong lòng rõ ràng biết là nên biểu hiện như thế nào, nhưng động tác vẫn là có chút không theo kịp. Trước đây quay hai quảng cáo kia chưa từng có cảm nhận như thế này, trong đầu nghĩ đến điều gì liền có thể làm ra động tác giống như vậy.

Đối với vấn đề này, Thẩm Sờ Sờ có chút nghi ngờ. Trong lòng cô ần ần đã có đáp án, nhưng lại không thực sự chắc chắn.

Đương nhiên, hiệu quả như thế này đạo diễn là không vừa lòng, một lần lại một lần chỉ đạo Thẩm Sở Sở làm lại động tác vừa rồi.

Đúng lúc Thẩm Sở Sở đang bị đạo diễn chỉ huy đến choáng váng đầu óc, một giọng nữ lạnh lùng truyền tới: "Này! Đây chính là người đại diện cho sản phẩm mới lần này? Người mới ở đâu đến, thực là chưa nhìn thấy bao giờ, diễn kỹ cũng chỉ vụng về như vậy. Bộ phận tuyển truyền của công ty sao lại mời một người như thế này đến."

Câu này vừa nói, tất cả mọi người đều nhìn cô ta.

"Cao tổng."

"Chị Cao."

Nhân viên của tập đoàn Hàn thị ồn ào chào cô ta.

Cao An Kỳ phớt lờ đám đông, tiến đến cao thấp đánh giá Thẩm Sở Sở một chút, nói: "Tôi sao lại cảm thấy trang sức của Hàn thị chúng ta đeo trên người cô ấy cảm giác liền hạ giá không ít, giống như ở các cửa hàng bình thường. Mọi người thấy sao?"

Nghe được lời của Cao An Kỳ, một tiếng cười haha vang lên trong đám người. Còn có người trực tiếp vỗ mông ngựa mà nói: "Đúng a, Cao tổng, tôi cũng cảm thấy vậy. Một tiểu minh tinh thôi, thậm chí còn là một minh tới, có thể thấy công ty bọn họ cũng không coi trọng cô ta. Thật không rõ sao lại có thể đến Hàn thị chúng ta quay quảng cáo được."

"Hừ, thật không hiểu công ty nghĩ thế nào. Chị xem xem hiệu quả quay chụp như vậy, chờ đến lúc đưa ra quảng cáo chẳng phải sẽ không bán được sao."

Thẩm Sở Sở nhìn người phụ nữ đang nói, chỉ cảm thấy mình giống như phạm trọng tội với Hàn thị vậy, làm sao mà một cái quảng cáo từ đầu đến cuối đều bị người ta ghét bỏ. Ở công ty bị người đại diện khổ chịu, định chiếm tư nguyên của mình. Ở tập đoàn Hàn thị, lại bị giám đốc cấp cao ghét bỏ.

Nói thật, cô cũng là có chút không hiểu, tài nguyên tốt như vậy rốt cuộc là vì sao lại rơi trúng đầu cô. Hơn nữa tài nguyên mà mọi người đều nhắm tới không nên rơi vào tay cô chứ. Nói xem có buồn cười không?

Nhưng mà Thẩm Sở Sở nghĩ, không hiểu được thì không hiểu, nếu tài nguyên này đã vào tay cô, cô cũng ký hợp đồng với tập đoàn Hàn thị rồi, thế thì thứ này chính là thuộc về cô. Cho dù tập đoàn Hàn thị muốn đổi ý, cũng phải đền cho cô một khoản tiền khổng lồ.

Thẩm Sở Sở dù sao cũng không phải là người có tính cách bánh bao gì, người ta đã nói đến như vậy rồi, cô nếu như không phản hồi mấy câu, vậy không phải là cho thấy cô đang chột dạ sao.

"Tại sao lại chọn tôi, tự nhiên là vì tôi xinh đẹp lại trẻ trung rồi." Thẩm Sở Sở hơi nâng đầu lên, tự tin mà nói. Muốn nói tới danh tiếng và khả năng diễn xuất? Xin lỗi, mấy thứ đó hiện tại cô đều không có. Vì vậy, chỉ có thể từ những gì dễ thấy nhất để đá kích đối phương thôi. Dù sao đối phương nhìn có vẻ lớn tuổi hơn cô!

Câu này vừa nói, tất cả mọi người đều im lặng. Nhìn Thẩm Sở Sở, lại nhìn qua Cao An Kỳ.

Cao An Kỳ nghe thấy câu này, mắt cũng hơi nheo lại. Cô biết mà, chắc chắn là vì khuôn mặt kia! Người khác không biết Thẩm Sở Sở làm sao lấy được tài nguyên này thì thôi đi, cô lại biết rõ ràng đây. Căn bản không giống như người ngoài nói là bởi vì hình tượng của cô ta mà có được, thực ra chính là do Hàn thiếu thân định (tự mình chỉ định)!

Khi đó Hàn thiếu thân định một tiểu minh tinh chưa được biết đến, cô liền thấy kỳ quái, biết ngay là bên trong khẳng định không đơn giản như vậy. Hôm nay vừa nhìn thấy tiểu minh tinh này, lại nghe thấy lời cô ta nói, cô liền rõ rồi, cái gì mà hình tượng khí chất phù hợp, cái gì mà trẻ trung xinh đẹp, căn bản là hai người đó trước đây có quan hệ khác.

Cô là tình anh đã học xong nghiên cứu sinh ở nước ngoài trở về, vừa tốt nghiệp liền vào trong tập đoàn Hàn thị, khổ cực theo đuổi Hàn thiếu nhiều năm, không cần biết cô bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, Hàn thiếu trước giờ chưa từng nói với cô ta một câu nào ngoài phạm vi công việc. Trước đây Hàn thiếu ở cùng với mấy vị đại tiểu thư hào môn thì không nói làm gì, khi đó gia thế nhà cô còn kém, người nhà họ Hàn hẳn là không vừa mắt gia đình cô.

Giờ đây, Hàn thiếu lại đối với một tiểu minh tinh có ưu ái, đây chính là điều khiến cô không thể chịu nổi.

Cô so không được với đại tiểu thư hào môn, chẳng lẽ lại không so được với tiểu minh tinh này sao?

"A, xinh đẹp? Cô lấy tự tin ở đâu nói chính mình xinh đẹp, chỉ là một cái bình hoa mà thôi, còn không biết trên mặt đã động qua bao nhiêu lần dao kéo. Mấy nữ minh tinh trong giới giải trí các cô thích nhất là chính dung, câu dẫn người có tiền. Cô cũng có mặt mũi nói ra à." Cao An Kỳ nhìn vào Thẩm Sở Sở, vô tình châm chọc nói.

Ánh mắt Thẩm Sở Sở hơi lạnh, nhưng khóe miệng lại từ từ nhếch lên: "Ồ, luôn có một số người, không xinh đẹp được bằng người khác, không trẻ trung bằng người khác, liền nói người ta là chính dung. Nói cho cùng, chẳng qua là không tự tin mà thôi."

Trong lúc Cao An Kỳ đang nắm tay, tức đến nổi muốn nói ra, Thẩm Sở Sở nhanh miệng nói: "Chỉ là không biết cô đây là ai thế? Tôi chính là đã ký hợp đồng với tập đoàn Hàn thị các cô đó! Cô nếu như không vừa ý với tôi, vậy mau đi sửa lại hợp đồng đem tôi thay đổi đi a, nhưng đừng quên mười lần tiền phạt hủy ước là được ~"

Hợp đồng một triệu, tiền hủy ước mười lần, woa, cô có thể lấy được mười triệu này, cho dù không quay được quảng cáo này cũng đáng giá.

Cao An Kỳ lạnh lùng nhìn Thẩm Sở Sở, chỉ cảm thấy là Thẩm Sở Sở có thể như vậy thực ra là bởi vì dựa hơi Hàn thiếu. Nếu không một tiểu minh tinh như cô ta làm sao dám cùng cô đối đầu, càng như vậy, cô càng nhìn không quen tiểu minh tinh này.

"Cô chỉ là một tiểu minh tinh có gì mà đắc ý, chẳng qua chỉ là bông hoa lùa của đàn ông mà thôi, leo lên người đàn ông. Thật không muốn quay quảng cáo này thì rút đi là được."

Gần nhất cô đã nghe thấy hai lần có người nói cô rút rồi, lần trước cô đã phát hỏa, lần này, cô càng không thể nhịn được!

"Bảo tôi rút? Các vị nhân viên của tập đoàn Hàn thị thật là lợi hại, các vị bỏ tiền ra mời tôi đến quay quảng cáo, thế mà nơi nơi chế nhạo tôi. Lời cô ấy vừa nói mọi người đều nghe thấy rồi đúng không?" Thẩm Sở Sở nhìn một vòng người xung quanh, tiếp đó nói, "được thôi, vậy tôi liền không quay nữa, tập đoàn Hàn thị các vị không cho tôi một thông báo, tôi sẽ thật sự không quay nữa. Tôi cho dù không nổi tiếng, nhưng dù gì cũng tính là một người, các vị thế mà dám xúc phạm danh dự của tôi."

Thẩm Sở Sở nói mấy lời này cũng không phải là bắn tên không trúng đích, cô đã là do Hàn thị nghìn chọn vạn tuyển mà chọn trúng, vậy thì cô nhất định có giá trị mà họ cần. Mà vị Cao tổng trước mặt này, rõ ràng là không thay đổi được ý của những người ở thượng tầng, vì thế chạy đến nơi nơi nhạo báng cô. Cô ta nếu thật sự có năng lực, chắc chắn lời nói ra sẽ không như vậy. Bảo cô rút, là để cô chủ động nói ra, để cô chủ động rời đi. Vậy cũng chính là nói, cô ta căn bản không có năng lực đuổi cô đi. Nếu đã như thế, mọi thứ liền thú vị hơn nhiều rồi.

Cô vừa rồi thấy trợ lý nhỏ đi cùng cô đã quay lại đoạn sự việc vừa rồi.

Thẩm Sở Sở chỉnh lại y phục, đi đến trước mặt tiểu trợ lý kia, cười nói: "Dem video gửi cho tôi một bản. Hôm nay em làm tốt lắm, tôi định thuê em làm trợ lý của tôi trong thời gian dài. Em cũng nhìn thấy rồi, tôi thực ra rất có tiền đồ đó, yên tâm mà đi theo tôi là được."

Tiểu trợ lý vốn là một người làm công tạm thời, vừa nghe thấy mình có thể trở thành trợ lý dài hạn, lập tức kích động nói: "Được ạ, được ạ, tôi lập tức liền gửi cho chị."

Lấy ra điện thoại của mình, xem đoạn video vừa quay được, Thẩm Sở Sở hướng tới Cao An Kỳ vẫy vẫy điện thoại trong tay.

Sắc mặt Cao An Kỳ đột nhiên biến thành khó coi.

Lúc này có người tiến tới, nói với Cao An Kỳ: "Cao tổng, thư ký Vương tìm cô."

Cao An Kỳ vừa nghe, thâm thúy nhìn Thẩm Sở Sở một cái rồi đi ra khỏi cửa. Ra đến ngoài, nhìn ra xa có hai người đang đứng, trong đó một người còn là người vừa được nhắc tới.

Hàn Hành Ngan hôm nay mặc một bộ tây trang màu khói xám, là lượt phẳng phiu chỉnh tề, không có một nếp nhăn nào. Từ phía sau xem, vai rộng eo hẹp, đôi chân thon dài. Nếu như ai không biết rõ thân phận sẽ tưởng rằng đây là người mẫu ở đầu đến mà không biết được đây chính là tổng giám đốc đại danh鼎鼎 của tập đoàn Hàn thị.

Hàn Hành Ngan đứng ngược sáng, bóng trải dài trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cao An Kỳ từ khoảnh khắc nhìn thấy Hàn Hành Ngan liền đã bỏ quên những chuyện vừa mới xảy ra, tim đập gia tốc, một lòng muốn đuổi theo bóng lưng của Hàn Hành Ngan. Liền đến vị trí đứng cũng là trên bóng của Hàn Hành Ngan, vì nếu như vậy, cô sẽ cảm thấy khoảng cách giữa hai người thật gần.

Chẳng qua, chỉ một câu nói của Hàn Hành Ngan đã phá vỡ ảo tưởng của Cao An Kỳ: "Cao tổng, cô vừa rồi nói như vậy có chút không thỏa đáng, mời Thẩm tiểu thư đến quay quảng cáo là chủ ý của tôi. Mong cô ý thức thân phận của mình, tập đoàn Hàn thị không phải là một công ty mà phía sau ngày ngày đều lan truyền tin đồn."

Hàn Hành Ngan mỗi một câu đều giống như một lưỡi dao đâm vào tim Cao An Kỳ, từ ba năm trước cô đến tập đoàn Hàn thị, đây là lần đầu tiên cô nghe được Hàn Hành Ngan nói với cô về việc không liên quan đến công tác. Không ngờ rằng vừa mở miệng mỗi từ đều đâm vào tim cô, làm người ta dường như đang ở trong hầm băng.

Hàn Hành Ngan cũng không có ý muốn nghe câu trả lời của Cao An Kỳ, nói xong liền mang theo thư ký Vương đi mất.

Thực ra, hôm nay Hàn Hành Ngan là vô tình đi qua địa điểm quay. Kết quả lại thấy một màn phá vỡ nhận thức của anh. Từ trước tới giờ trước mặt anh luôn là một nhân viên tính anh chuyên nghiệp tri thức cao từ nước ngoài trở về, trong đời sống cá nhân lại có bộ dáng như vậy. Đây có khác gì bá phụ chửi đồng? Anh thật là có chút khó chấp nhận, vì vậy mới để thư ký gọi cô ấy ra, nói mấy câu nhắc nhở.

Mất thấy Hàn Hành Ngan muốn rời đi, Cao An Kỳ nhịn xuống nước mắt, bước tới một bước cố gắng muốn giải thích: "Hàn tổng..."

Nhìn thấy Hàn tổng nghe thấy tiếng cô mà dừng bước, lúc này Hàn tổng cách cô so với vừa rồi còn gần hơn, gần tới mức cô dường như ngửi thấy mùi nước hoa đặc thù từ trên thân anh. Cao An Kỳ cảm thấy bản thân có lẽ còn có hi vọng, cô đưa ra góc mặt đẹp nhất, định nói mấy câu, Hàn Hành Ngan lại không cho cô cơ hội mở miệng.

"Đứng rồi, nhớ xin lỗi cô Thẩm."

Nếu như vừa rồi chỉ là đâm vào tim cô vài nhát, thì lần này trái tim cô hoàn toàn vỡ vụn rồi. Cảm giác tuyệt vọng giống như từ trên mây cao rơi xuống đáy cốc.

"Tôi tại sao phải xin lỗi cô ta, cô ta chẳng qua chỉ là một cái diễn hí mà thôi." Cao An Kỳ thân là một người từ nước ngoài về, Bạch Cốt Tinh trong số thành phần trí thức, cũng là có chút kiêu ngạo. Bắt cô đi xin lỗi một người cô coi thường? Nằm mơ đi!

"Hơn nữa tôi cũng không thấy mình nói sai cái gì." Chỉ có thể nói Cao An Kỳ cô nhìn lầm người thôi, người mình thích lại là người đàn ông nông cạn thích chơi đùa tiểu minh tinh. Thật sự là làm người ta xem thường!

Hàn Hành Ngan cuối cùng cũng quay đầu lại mở to mắt nhìn Cao An Kỳ, chỉ là, ánh mắt là một dạng lạnh lẽo: "Dựa vào cô hiện tại vẫn là nhân viên của Tập đoàn Hàn thị."

Nghe lời này của Hàn Hành Ngan, nước mắt Cao An Kỳ liền chảy ra: "Anh không thể làm nhục tôi như vậy, tôi đường đường là một thạc sĩ tốt nghiệp nước ngoài, còn là người được Tập đoàn Hàn thị các anh lương cao mời về, anh không thể làm việc như vậy."

Hàn Hành Ngan mím mím môi, rất hoài nghi ánh mắt của bên Nhân sự: "Không cần biết thân phận cô thế nào, học lực cao bao nhiêu, tôi chỉ biết là một người làm sai việc gì thì cần phải xin lỗi đối phương. Điều này không quan hệ đến việc cô là ai, hay là đối phương là ai."

"Tôi muốn từ chức." Cao An Kỳ lau nước mắt trên mặt, nghiêng răng mà nói.

Hàn Hành Ngan cảm thấy hôm nay mình thật là nói quá nhiều rồi, đặc biệt là đối với kiểu người ngu ngốc này, đã không còn gì cần nói nữa, nói thêm vài câu chính là lãng phí thời gian chính mình. Thế giới này, người có tài có đức nhiều lắm, anh sao phải để cho công ty của mình tìm được một người có tài vô đức như thế này.

Thế là, nói một câu cuối cùng: "Trước khi cô từ chức nhớ phải đi xin lỗi. Chỉ cần cô là nhân viên của Tập đoàn Hàn thị, làm ra việc gì, liền phải tuân thủ quy tắc của Tập đoàn Hàn thị. Cô đến công ty khác cũng vậy thôi."

Nghe được lời của Hàn Hành Ngan, Cao An Kỳ phải dựa vào tường mới đứng vững được. Cô lạnh lùng nhìn bóng lưng của Hàn Hành Ngan, chỉ cảm thấy trái tim của chính mình cùng với nhiệt độ bên ngoài đã xuống dưới 0 độ. Câu cuối cùng của Hàn Hành Ngan còn tệ hơn cả lời uy hiếp.

Hàn thị là xí nghiệp lớn xếp hạng cao trên toàn quốc, nếu cô không nghe lệnh, cô liền đừng nghĩ có thể tồn tại ở đây nữa.

Đi qua trường quay nơi Thẩm Sở Sở đang ở, Hàn Hành Ngan dừng bước, nhìn thấy dáng Thẩm Sở Sở đang nằm bò ra trên bàn, cảm thấy bóng lưng này có chút cô lạc lõng.

Nghĩ về cuộc đối thoại anh vừa nghe được, anh hơi cau mày, nói với thư ký Vương bên cạnh: "Câu đợi ở đây, chờ sau khi Cao tổng qua xin lỗi, cùng với bộ phận pháp lý nói một câu, cô Thẩm phải chịu uất ức, tăng thêm 200 nghìn tệ phí bồi thường, không cần bỏ sung vào hợp đồng, trực tiếp gửi qua thẻ của cô Thẩm là được."

Biểu hiện trên mặt thư ký Vương không đổi, cúi đầu đáp ứng: "Vâng, thưa sếp."

Chờ Hàn Hành Ngan đi rồi, thư ký Vương nhìn liếc qua Cao An Kỳ ở không xa, lập tức gọi điện cho phòng pháp lý. Người trong phòng pháp lý chỉ một lát đã chạy qua.

Lúc này, Cao An Kỳ cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn thư ký Vương đứng ở trước cửa, không nói lời nào mà bước vào trường quay. Người của phòng pháp lý cũng đi theo vào. thư ký Vương vì Thẩm Sở Sở nhận biết anh ta nên không đi vào, chỉ đứng tại cửa nhìn theo.

Vào thời điểm này, người trong trường quay đều đang nhỏ giọng bàn tán, dù sao việc này đã được báo lên trên rồi, bọn họ chờ xử lý của cấp trên là được.

Còn Thẩm Sở Sở thì do sáng ra phải dậy sớm quá, đang nằm bò ra bàn ngủ. Lúc cậu trợ lý mới Vương Thiên gọi cô, cô còn đang mơ đây. Ngẩng đầu lên, đưa tay chỉnh lại một chút dung nhan chính mình, Thẩm Sở Sở nhìn qua Cao An Kỳ diện vô biểu tình trước mặt.

Vị Cao tổng vừa đi ra ngoài này vẫn là một bộ dạng nữ tính anh khí thế át người, lúc này giống như là đã gặp phải cái gì kích thích, sắc mặt có chút xám trắng. Giống như là đang hạ quyết tâm, đột nhiên cúi người thấp đầu nói một câu: "Cô Thẩm, xin lỗi, lời vừa rồi là tôi không đúng, mong cô tha thứ cho tôi."

Thẩm Sờ Sờ cảm thấy cách mở đầu này mình có chút không hiểu, người xung quanh cũng không ngờ được sự tình sẽ biến đổi thành như thế này, tất cả đều không dám nói gì. Cả trường quay không dưới 30 người, lúc này lại yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng điện thoại rung trong túi ai đó.

"Mong cô tha thứ cho tôi."

Cho đến khi Cao An Kỳ lặp lại một lần, Thẩm Sờ Sờ mới hồi thần. Cô không phải là kiểu người được lý không buông tha người, lại nói, cô cũng không có gan cùng Tập đoàn Hàn thị làm loạn. Tuy rằng vẫn không ưa được vị Cao tổng trước mặt này, nhưng vẫn nói: "Không sao, hi vọng sau này cô đừng nói những lời như thế nữa."

Tiếng nói của Thẩm Sờ Sờ vừa dứt, Cao An Kỳ liền ngẩng đầu quay lưng rồi đi. Đây là khoảnh khắc cô ta phải chịu nhục nhã nhất, người cao cao tại thượng như cô phải xin lỗi một diễn viên thấp kém không có văn hóa. Sau khi ra khỏi cửa, nhìn thấy thư ký Vương đứng ở trước cửa, Cao An Kỳ lạnh lùng nói: "Lần này Hàn tổng vừa lòng chưa? Anh có thể đi báo cáo lại cho anh ta rồi." Nói xong, lập tức rời đi, đầu cũng không quay lại.

Còn người trong trường quay nhìn Cao An Kỳ ly khai cũng hiểu được một vấn đề này Thẩm Sờ Sờ thắng rồi. Những người vừa nói xấu Thẩm Sờ Sờ, lúc này tất cả đều im bặt, hận không thể trốn về phía sau, không muốn Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy.

Không nghĩ tới chuyện này còn chưa kết thúc, trong lúc lòng mọi người còn đang thấp thỏm bất an, nhân viên bộ phận pháp lý vừa đi vào cùng Cao An Kỳ đột nhiên nói: "Chào cô Thẩm, tôi đến từ bộ phận pháp lý của Tập đoàn Hàn thị, cao tầng của công ty chúng tôi biết tin cô chịu uất ức, quyết định tăng thêm 200 nghìn làm tiền bồi thường cho cô. Xin hỏi, cô liệu có thể vui lòng tiếp tục quay nữa không?"

Đừng nói tới mấy vị quần chúng cần hạt dưa bên cạnh, đến Thẩm Sờ Sờ cũng bị đại thủ bút của Tập đoàn Hàn thị làm cho kinh hãi rồi, tăng thêm hai trăm nghìn? Đừng nói tăng thêm, cho dù chỉ là duy trì giá gốc thì Thẩm Sờ Sờ cũng vẫn định tiếp tục quay, dù sao người gây sự vừa rồi cũng đã xin lỗi, cô cũng không cần nhất quyết không chịu.

Cô cảm giác là mình bị hai trăm nghìn này đập cho choáng váng, nói: "Không cần tăng thêm nhiều tiền như vậy, tôi cũng chẳng phải chịu ủy khuất gì, lại nói vị Cao tổng đó dù sao cũng vừa xin lỗi rồi. Về quảng cáo tôi sẽ tiếp tục quay."

Nụ cười của nhân viên pháp lý không đổi, nói: "Cần chứ, cần chứ. Đây là trách nhiệm của Tập đoàn Hàn thị chúng tôi, hai trăm nghìn là bồi thường của công ty chúng tôi gửi đến cô. Phiên cô ghi lại số tài khoản riêng của mình, chúng tôi sẽ chuyển đến đó."

Thẩm Sờ Sờ thấy Tập đoàn Hàn thị có thành ý như vậy, cũng sáng khoái mà đáp ứng, lấy thẻ của mình trong túi ra, sao chép lại số thẻ giao lại cho người của bên pháp lý.

Sau khi lấy được số thẻ, nhân viên bộ phận pháp lý cười nói: "Trong vòng nửa tiếng chúng tôi sẽ chuyển tiền đến thẻ của cô, cô nhớ chú ý kiểm tra. Chúc cô quay phim vui vẻ."

Đối với sự rời khỏi của hai vị đại lão trong công ty, mọi người đều có chút chưa phục hồi lại, đối với Thẩm Sờ Sờ, cũng đạt được một nhận thức mới. Người này, không phải là thật sự có quan hệ gì với cao tầng công ty đấy chứ? Chuyện nói mát vừa rồi là một ví dụ, nếu như cấp trên đã ra mặt giải quyết rồi thì bọn họ cũng không dám nói nhiều thêm nữa.

Trong cục diện xấu hổ thế này, đạo diễn là người đầu tiên phản ứng lại.

Lần quay chụp này hiệu quả hơn rất nhiều. Thẩm Sờ Sờ đã trải qua sự không thống nhất của chính mình trước đó, qua điều chỉnh, dần dần cũng có thể khống chế được cơ thể.

Ba tiếng sau, quảng cáo quay ổn rồi, lúc này đã là một giờ trưa. Sau khi quay xong, Thẩm Sờ Sờ đầu tiên nhìn đến điện thoại của mình, thấy trên đó có tin nhắn nhắc nhở của ngân hàng, Thẩm Sờ Sờ rất không kiên nhẫn xem tất cả có bao nhiêu số 0. Tổng cộng có năm số 0, tốt lắm, Hàn thị quả nhiên là xí nghiệp lớn.

Hai trăm nghìn này hoàn toàn là phí bồi thường tinh thần cho cô, không cần thiết phân chia với công ty, vì thế toàn bộ đều thuộc về cô! Nếu tính như vậy, cô thông qua việc quay một quảng cáo liền lấy được 500 nghìn từ Tập đoàn Hàn thị. Làm ngôi sao quả nhiên kiếm được nhiều tiền! Điều này một lần nữa khiến cô có hi vọng trở lại.

Thu dọn xong đồ đạc của mình, tẩy trang xong, Thẩm Sờ Sờ dẫn theo trợ lý mới thuê Vương Thiên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Dẫn Vương Thiên đến khu chung cư của mình xem một chút, Thẩm Sờ Sờ nghĩ đến mình gần đây đắc tội với người đại diện, chắc là cũng chẳng có phim hay quảng cáo nào, vừa hay dùng thời gian này đi xử lý vấn đề về kỹ năng biểu diễn của mình.

Nhìn sang trợ lý mới tuyển, Thẩm Sở Sở nghiêm túc nói: "Trước đây thuê em đến làm trợ lý tạm thời, cũng bởi vì chị nghe chị Vương thị trang điểm giới thiệu, chị tin vào mắt nhìn của chị Vương, nghe nói trước đây em đã từng làm trợ lý rồi, vì vậy, quy củ gì đó cũng không cần chị nói nhiều nữa. Chị cần em làm tốt, không sinh sự, nghe theo chị, tuyệt đối sẽ không hối hận đâu. Vì chị nhất định sẽ trở thành đại minh tinh, tin chị đi."

Vương Thiên nghe những lời Thẩm Sở Sở đồng ý nói, kích động đáp: "Vâng, em tin chị, chị Thẩm"

"Thay đổi xưng hô một chút, gọi chị là sếp, nghe có vẻ có giống có tiền."

Vương Thiên: "... Được, sếp. Chị sau này có cần em làm gì thì cứ trực tiếp giao cho em là được, gọi lúc nào em sẽ đến lúc đó."

"Trước mắt sếp của em, tức là tôi đây đang trong giai đoạn hậu tích bạc phát, cho nên việc cần em làm chỉ có một, mỗi ngày đúng giờ ba bữa ăn mang tới cho tôi là được." Cô bởi vì vừa trạch vừa lười nên đã ăn mì ăn liền nửa tháng nay rồi, cảm giác như cả người đều có mùi vị của mì gói. Sếp muốn nôn ra rồi.

"Vâng thưa sếp, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Thuê trợ lý đến ngày thứ tư, Vương Thiên liền ở nhà cô làm một nồi lẩu, Thẩm Sở Sở cảm thấy hạnh phúc muốn ngất ngây. Trên thế giới này sao lại có người biết nấu ăn tốt như vậy!

Lúc ăn đồ ăn gọi bên ngoài đến ngày thứ ba, Vương Thiên liền có ý kiến, nói là đồ mua ngoài không có dinh dưỡng, hỏi Thẩm Sở Sở có muốn gọi món gì, cô ấy ở nhà làm cho. Đối với một Thẩm Sở Sở đã ăn nửa tháng mì gói, cho rằng đồ ăn ngoài là mỹ thực, thử một chút cũng không vấn đề gì, dù sao có tâm lý là đồ ăn sẵn có, gặt đâu đồng ý.

Kết quả! Cô chỉ ăn một bữa liền khen không dứt, đây đâu phải là trợ lý, đây rõ ràng là mỹ thực gia biết đi nha.

Một bên nhặt lên một cái nắm vàng, một bên hỏi: "Thiên Thiên, em làm sao lại có thể nấu ăn ngon như thế?"

Vương Thiên cười nói: "Lúc nhỏ nhà nghèo, mẹ em đi làm cũng rất vất vả, nên em hôm nào cũng nấu cơm cho em trai. Sau này khi tốt nghiệp cấp ba thì không học tiếp nữa, sau đó ở quê tìm việc làm, cũng là mỗi ngày đều về nấu cơm cho em trai. Dần dần thì luyện được ra thế này."

Nghe được lời giải thích của Vương Thiên, Thẩm Sở Sở chững lại một hồi. Xuyên qua làn khói trắng, Thẩm Sở Sở nhìn thấy không phải là một cô nhóc đối với cuộc sống luôn oán thán, phàn nàn mà là một người ôn hòa an tĩnh.

"Hôm đó tại sao em lại thu lại video kia." Đây là điểm mà Thẩm Sở Sở không hiểu lắm. Trải qua mấy ngày này tiếp xúc, Thẩm Sở Sở có thể nhìn ra Vương Thiên không chỉ là một cô gái thích gây chuyện thị phi. Cô ấy rất yên tĩnh, cũng rất cố gắng nỗ lực.

Vương Thiên bỏ đôi đũa trong tay xuống, lau miệng và nói: "Vì lúc đó chị thuê em làm trợ lý, tuy chỉ là tạm thời, nhưng em cũng phải làm hết trách nhiệm của mình. Em không muốn làm chị Linh Linh mất mặt."

"Có thể hỏi chút là sao trước đây em lại bị đuổi việc không?"

Vương Thiên vốn là định thẳng thắn nói về chuyện này, mấy người trợ lý cho ngôi sao như các cô, bình thường đều là do người quen giới thiệu cho, ai là dạng người nào ai đã từng làm trợ lý cho ai, mọi người đều rõ ràng, cũng không có gì cần giấu giếm cả.

Hơi dừng lại một chút, Vương Thiên nói: "Có thể. Em trước đây là đi theo Vu Dịch Đình, nhưng, ừm, anh ta chê em không đủ xinh đẹp, quá nhà quê, làm việc cũng không đủ lưu loát. Liên đuổi việc em."

Thẩm Sở Sở đúng là bị đáp án này chọc cười, trợ lý cần trông xinh đẹp sao? Cũng không phải là làm bạn gái! Cố gắng là được rồi.

Chẳng qua, Vu Dịch Đình... một tiểu thị tươi mới ra mắt chưa được bao lâu, tài nguyên rất tốt, dựa vào công ty lớn. Lại nhìn sang Vương Thiên ngồi đối diện, tuy là không thể nói là rất xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không phải là dạng xấu.

Thẩm Sở Sở lại gấp một miếng bì rồi nói: "Mau ăn mau ăn, em trông không xấu, đấy là do Vu Dịch Đình không có mắt nhìn."

Nắm được lý do Vương Thiên bỏ việc và người tiền nhiệm là ai, Thẩm Sở Sở dùng người cũng có thể yên tâm hơn chút.

Ăn xong, Vương Thiên đi dọn dẹp, nhìn thấy sếp mình nằm xuống sofa, bộ dáng rất thoải mái tự tại, không nhìn được mà hỏi: "Sếp, các nghệ sĩ không phải đều cần giám sát sao, chị sao lại không cần thế?"

Theo như cô biết, ngay cả lưu lượng tiểu sinh Vu Dịch Đình, mỗi ngày cũng phải hết sức khống chế ẩm thực của mình, hơn nữa còn phải thường xuyên luyện tập. Nghệ sĩ nam còn phải như vậy, huống chi là nghệ sĩ nữ chứ? Có một vài nữ minh tinh thậm chí còn phải đếm lá rau để ăn cơ.

Món lẩu hôm nay hương vị quá là ngon rồi, Thẩm Sở Sở nhìn không được mà ợ một cái, vô lực mà nói: "Không cần, gần đây sẽ không có ai tìm chị quay phim đâu. Chị có thể vui vẻ ở nhà thưởng thức món ngon."

Nghe lời giải thích này, Vương Thiên cũng không nói thêm gì nữa, dọn dẹp xong phòng ốc, thấy Thẩm Sở Sở không có việc gì cần đến cô nữa liền chuẩn bị rời đi. Trước khi đi cô lại nhìn Thẩm Sở Sở một cái.

Thực ra, vừa rồi Thẩm Sở Sở hỏi về việc Vu Dịch Đình vì sao lại sa thải cô, bên trong hẳn là còn phải có ẩn tình. Nhưng cô không chắc là việc đó có phải nguyên nhân khiến Vu Dịch Đình muốn đuổi cô hay không. Trong lòng cô vẫn nhận định là câu nói cuối cùng của Vu Dịch Đình nói ra mới là nguyên nhân sa thải cô.

Dù sao, cô là người tinh lẻ, lúc mới đến để đo xác thực là có một chút không bằng người, hơn nữa, lúc đó cái gì cũng chưa hiểu, làm việc cũng không được lưu loát lắm.

Nghĩ đến đây, Vương Thiên do dự một chút, vẫn là không nói ra chuyện đó. Một là vì có liên quan đến vấn đề riêng tư của nghệ sĩ trước, mặt khác, cô cũng hi vọng là do mình nghĩ nhiều thôi. Nếu không, giới giải trí này cũng quá là loạn rồi.

Chờ Vương Thiên đi rồi, Thẩm Sở Sở nghĩ đến đơn hàng trên Taobao hôm nay vẫn chưa tính xong, liền nhàn nhã mở danh sách khách hàng trên Taobao ra. Hình như là còn thiếu một chút. Thẩm Sở Sở tìm đến ảnh của vị khách có đơn cuối cùng, nhìn chăm chú vào bức ảnh cô ấy gửi tới ba giây, sau đó trên đầu cô liền xuất hiện một trái tim màu đỏ.

Khi nhìn thấy tên chồng tương lai, Thẩm Sở Sở hoài nghi mình có phải nhìn sai rồi. Người vừa được nhắc tới thế mà lại hiện ra trên hệ thống! Thẩm Sở Sở chớp chớp mắt, lại nhìn lại lần nữa, kết quả phát hiện vẫn là cái tên đó. Có lẽ là người cùng họ cùng tên chăng?

Thẩm Sở Sở thuận theo mở ra ảnh chụp ở bên cạnh, cuối cùng thở ra một hơi, quả nhiên là người cùng họ cùng tên. Cô đã nói mà, vừa nhắc tới Vu Dịch Đình, Vu Dịch Đình liền xuất hiện trong hệ thống, này cũng quá lạ lùng chứ.

Người này hiển nhiên không có đẹp trai được như Vu Dịch Đình, dù là cùng họ cùng tên nhưng tướng mạo lại khác biệt nhiều như vậy.

Người trong ảnh mắt có hơi nhỏ, mũi hơi to một chút, cằm cũng có chút...

Thẩm Sở Sở càng nhìn, mắt mở càng to, cô vừa rồi hình như thấy được bóng dáng của Vu Dịch Đình trên đó?? Chuyện này sao có thể! Lại cẩn thận nhìn cho kỹ, một nghi ngờ đột nhiên nảy sinh. Vu Dịch Đình này không phải là đã chính dung đây chứ?

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở liền lên mạng tìm kiếm thông tin về việc Vu Dịch Đình phẫu thuật thẩm mỹ. Thật vậy, trên mạng có không thiếu tin tức. Còn có người xưng là bạn học tiểu học của Vu Dịch Đình, còn đăng lên một tấm ảnh tốt nghiệp, nói là Vu Dịch Đình đã từng chính dung, không giống với lúc nhỏ. Kết quả bài Weibo này suýt chút nữa thì bị fan hâm mộ phun tới chết.

"Anh chẳng lẽ còn giống y hệt lúc còn nhỏ sao?"

"Ai mà không phải là càng lớn càng dễ nhìn chứ, lâu chủ khẳng định trưởng thành tàn rồi! [Măng chửi]"

Nói thật, Vu Dịch Đình lúc học tiểu học này với Vu Dịch Đình trong hệ thống khá giống nhau ý. Sau khi tìm kiếm một vòng, Thẩm Sở Sở liền bỏ cuộc, người ta có thẩm mỹ hay không có liên quan gì đến cô đâu. Phẫu thuật thẩm mỹ ở trong giới giải trí thật sự là chuyện không thể bình thường hơn, so với tiềm quy tắc còn phổ biến hơn, vì thế cô vẫn không nên phí công lo về nó.

Nghĩ vậy, Thẩm Sở Sở lại tiếp tục nghiên cứu hệ thống nhân duyên của khách hàng. Cô giờ vẫn đang do dự, rốt cuộc là có cần nói với vị nữ khách hàng này chồng tương lai của cô ấy là ai không. Vì đây là lần đầu tiên cô tính ra được một người khách có chồng tương lai là người nổi tiếng, điều này so với bói về đối tượng tương lai cho mình tinh hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Người trước là cơ duyên của người bình thường, người sau có thể là mệnh tướng của người hâm mộ, hoặc là tính toán của mấy người săn ảnh.

Thẩm Sở Sở định là xem cụ thể thông tin về nhân duyên này rồi mới quyết định.

Trạng thái: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Vu Dịch Đình [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 10 tháng 10 năm 2019

Ngày ly hôn: Ngày 10 tháng 10 năm 2029

Chỉ số hôn nhân: Hai sao (Bằng mặt không bằng lòng)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Nhìn tới ngày ly hôn ở phía dưới, Thẩm Sở Sở lại phát hiện mình vừa này chỉ chú ý đến tên của Vu Dịch Đình, mà bỏ qua ngày ly hôn sau đó. Dĩ nhiên là kết hôn đủ mười năm sau đó liền ly hôn, hơn nữa thời gian ly hôn còn là cùng một ngày với ngày kết hôn. Đây không phải là cố ý chứ?

Dưới sự tác động của lòng hiếu kỳ, Thẩm Sở Sở mở ra quá trình tơ hồng.

Cả quá trình tơ hồng chỉ đơn giản là xem bản mắt hơn nữa hủy đi tam quan, **[Nguyên nhân quen biết: Tình một đêm]****Địa điểm gặp mặt đầu tiên: Ngưu lang Chức nữ**. Ngưu lang Chức nữ là một câu lạc bộ đêm vô cùng nổi tiếng ở đế đô, tên quán cũng vô cùng thẳng thắn.

Ngoài ra, hai người này vào năm ngoài đã gặp nhau, lại còn cặp luôn với nhau rồi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Sở Sở gặp phải người vì tình một đêm mà đi đến trong thực tế, đây rõ ràng là đại biểu cho trước tương thân sau tương ái đây mà. Chỉ có điều đáng tiếc là cuối cùng vẫn ly hôn.

Lại nhìn vào mục nguyên nhân ly hôn, nội dung trên đó viết càng khiến cho người ta đau lòng hơn.

[Nguyên nhân ly hôn: Chồng ngoại tình]

Đàn ông ý mà, không phải đều là động vật suy nghĩ bằng nửa dưới hay sao? Một người phụ nữ đã cho anh ta cả mười năm trời thanh xuân tươi đẹp, đến khi cô lớn tuổi nhan sắc giảm, anh ta nói bỏ liền bỏ cô ấy. Đây là việc mà người làm được sao?

Người đàn ông này nếu như thật sự là tiểu thụy tươi Vu Dịch Đình, đến lúc đó còn không bị người ta mắng chết! Vậy, tóm lại có phải là anh ta không?

Bỗng nhiên, Thẩm Sở Sở nghĩ tới một điểm. Sao cô không mở ảnh của Vu Dịch Đình xem xem sao, chỉ cần xem hệ thống nhân duyên của Vu Dịch Đình, mọi thứ không phải là rõ ràng rồi sao.

Nghĩ thế, cô cảm thấy mình thật là ngốc, nhanh chóng lên Weibo tìm ảnh của Vu Dịch Đình.

Nếu nói vừa rồi Thẩm Sở Sở còn đang vì khách hàng kia bất bình, thậm chí còn định nhắc nhở cô ấy, thì đến giờ, khi cô chọn vào hệ thống nhân duyên của Vu Dịch Đình, Thẩm Sở Sở liền phát hiện sự việc không đơn giản như những gì cô tưởng tượng.

Những hoài nghi khác vẫn còn cần xác thực, nhưng có một điểm, cô có thể hoàn toàn xác nhận ngay. Đó chính là, Vu Dịch Đình khẳng định đã từng phẫu thuật thẩm mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thông qua quan sát hệ thống của Vu Dịch Đình, Thẩm Sở Sở phát hiện anh ta có tổng cộng ba người vợ, mà người vợ đầu tiên của anh ta chính là vị khách trên Taobao kia của cô!

Sở dĩ Thẩm Sở Sở đặt việc chỉnh dung này qua một bên là vì sau khi xem qua hệ thống nhân duyên của Vu Dịch Đình, cô phát hiện trong đó có một điểm lại khác với của vị khách của cô trên Taobao.

[Nguyên nhân quen biết: Vì để tham gia giới giải trí mà chủ động làm quen]

Trong hệ thống nhân duyên, có hiển thị thời gian nhận thức của Vu Dịch Đình và vị khách của cô là vào tháng ba năm ngoái.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng mở công cụ tìm kiếm đang tra cứu về Vu Dịch Đình, sau đó phát hiện, Vu Dịch Đình trước thời điểm tháng 5 năm ngoái chỉ mới có quay được một cái quảng cáo nhỏ. Và lại, khi đó anh ta thuộc một công ty quản lý vô danh. Từ sau tháng 6, Vu Dịch Đình bỗng nhiên trả một món tiền bồi thường lớn rồi đi đến công ty quản lý hiện tại, cũng chính là công ty quản lý số một số hai trong nước Bit Media.

Tiếp theo đó, tài nguyên của anh ta liền khá tốt. Bộ điện ảnh của một vị đại đạo diễn tuyển đầu đảm đương một vai diễn phối hợp nhỏ, đi tham gia tuần lễ thời trang ở nước ngoài, lên trang bìa của một vài tạp trí nổi tiếng trong nước. Cho đến nay, trong thời gian không đến nửa năm, liền thanh danh lên cao. Tuy rằng người hâm mộ Weibo chỉ vào khoảng 500 nghìn nhưng đối với một người mới chỉ thuần túy dựa vào khuôn mặt mà không có tác phẩm nào đáng kể mà nói, thành tích thật sự là rất không tồi.

Kiểu tốc độ trưởng thành như thế này, có thể bỏ rơi tất cả những nghệ sĩ không quan hệ, không bồi cảnh, không tài nguyên cùng thời rồi.

Phải biết rằng trên thực tế mỗi năm người tốt nghiệp từ các học viện điện ảnh trên toàn quốc là rất rất nhiều, không chỉ thế, còn có những người không chuyên muốn thử tham gia vào giới giải trí. Lại thêm vào những diễn viên quần chúng đang giữ chỗ ở Hoàn Kiếm, tất cả những người này gộp lại không phải là một con số nhỏ. Có thể khoảng vài nghìn đến cả vạn người.

Mà người thật sự được công chúng nhìn tới mỗi năm có thể có bao nhiêu người chứ? Tổng cộng lại cũng không quá 100 người. Vậy thì trong số một trăm người này, có thể được công chúng nhớ đến lại có được mấy người? Nói thật thì một bàn tay là có thể đếm được rồi.

Vu Dịch Đình là một ngôi sao xuất thân không chuyên, có thể có được thành tích hiện tại, có thể được một số người ghi nhớ, có thể có fan hâm mộ của riêng mình thật là không hề đơn giản! Ít nhất là Thẩm Sở Sở nhớ được anh ta, mà anh ta khẳng định là không biết Thẩm Sở Sở.

Quả nhiên là dựa vào công ty lớn sẽ có đường đi, lại tra thêm những thông tin tư liệu về Vu Dịch Đình, Thẩm Sở Sở không thể nào ngừng được những cảm giác như hâm mộ, đồ kị với Vu Dịch Đình. Nhìn con đường đi đến nổi tiếng của anh ta, nước miếng của cô cũng muốn chảy ra rồi. Bao giờ cô mới có thể ký được với công ty như thế này đây! Đến lúc đó thì còn bồi toán nhân duyên cái gì, cần gì diễn kỹ, tùy tiện quay một cái quảng cáo liền có thể

kiếm được đầy bồn đầy túi rồi.

Tất nhiên, mấy thứ trên chỉ là tưởng tượng. Kể cả khi nó thành thật, Thẩm Sở Sở cũng chưa chắc sẽ làm như thế.

Mơ sao, ai mà không chứ?

Xem xong con đường trở nên nổi tiếng của Vu Dịch Đình, Thẩm Sở Sở trong lòng càng thêm nghi hoặc. Vu Dịch Đình đến cùng tại sao lại đột nhiên đi ăn nắng khác nhĩ, rồi một khoản tiền bồi thường lớn vậy là ai trả cho anh ta?

Chẳng lẽ là gia đình anh ta có bối cảnh? Nhưng cô hình như chưa từng nghe nói là Vu Dịch Đình là ngôi sao có bối cảnh gì. Chẳng lẽ vì thời gian tham gia vào giới của cô quá ngắn nên không biết sao? Sau khi cau mày, Thẩm Sở Sở vẫn là lựa chọn tin tưởng vào công cụ tìm kiếm và Weibo.

Trên mạng không hề có chút tin tức nào có liên quan đến việc này.

Thẩm Sở Sở cũng rất nhanh liền phủ định phỏng đoán như vậy. Vì cô nghĩ tới nếu như Vu Dịch Đình thật sự có bối cảnh thì lúc mới đầu sẽ không ký kết với công ty nhỏ. Do đó, anh ta đúng là vốn không có bối cảnh gì từ đầu.

Thế thì, loại bỏ tất cả những điều không thể, chỉ còn lại một khả năng nhìn có vẻ như là vô lý nhất đó thôi.

Thẩm Sở Sở gõ tên Trần Tây Lệ vào công cụ tìm kiếm, sau đó chọn vào tìm kiếm. Kết quả, người tên là Trần Tây Lệ không ít, nhưng không có ai là người Thẩm Sở Sở muốn tìm.

Tiếp đó, cô mang theo tâm lý may mắn mà chọn vào trang chủ của Bit Media, trên trang chủ chỉ có một đoạn video. Thẩm Sở Sở còn chưa chọn vào, nó liền tự động phát. Xem xem, trên màn hình liền xuất hiện một người quen, chính là vị khách Trần Tây Lệ của cô trên Taobao.

Một thân đồng phục đen, giày cao gót ít cũng phải 5 phân, mang hình tượng Bạch Cốt Tinh, so với vị quản lý cao cấp của Tập đoàn Hàn thị hôm nọ còn có khí chất hơn.

Kể cả đứng sau chủ tịch của Bit Media cũng khó khiến người ta bỏ qua cô ấy. Ai bảo trong số những người kia có hơn nửa là nam, mà trong số nữ giới ít ỏi đó, chỉ có cô ấy là người đẹp nhất, có khí chất nhất.

Chỉ là, sau khi xem video quay người thật, Thẩm Sở Sở trong lòng lại có cảm giác khó nói. Trong ảnh còn không nhìn rõ được, trong đoạn phim thì lại nhìn thấy rõ ràng, Trần Tây Lệ ít ra cũng phải ba mươi tuổi rồi nhĩ? Mà Vu Dịch Đình vừa nãy xem Baiken đúng lúc nhìn tới, năm nay mới hai mươi một tuổi.

Mang theo tâm trạng phức tạp, Thẩm Sở Sở lại chọn vào phần giới thiệu trang web. Kéo xuống xem, trong phần người đại diện, cô nhìn thấy tên và phần giới thiệu của Trần Tây Lệ.

Trần Tây Lệ, 37 tuổi, Phó Giám đốc.

Một cậu trai mới đến 21 tuổi lấy một người phụ nữ sắp 40 tuổi, hơn nữa vào lúc người phụ nữ này sắp 50 tuổi lại tàn nhẫn ly hôn với cô ta. Thế giới này sao lại biến thành cái dạng này chứ?

Rất rõ ràng, Vu Dịch Đình có thể thuận lợi nổi tiếng, toàn bộ là nhờ công của Trần Tây Lệ. Mà trong tương lai, Vu Dịch Đình có còn dựa vào Trần Tây Lệ hay không? Chờ đến lúc Trần Tây Lệ tuổi già nhan sắc tàn phai, chờ đến lúc cánh của anh ta cứng cáp rồi có phải liền nhân tâm nói chia tay với người ban đầu đã giúp anh ta không?

Tuy rằng chỉ nhìn trên hệ thống nhân duyên thì không thấy được đối tượng kết hôn tiếp theo của Vu Dịch Đình khi đó bao nhiêu tuổi, nhưng thấy được Vu Dịch Đình lúc 50 tuổi sẽ kết hôn lần ba, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình đã hiểu được vô cùng rõ ràng rồi.

Mà Trần Tây Lệ sau khi ly hôn thì không hề tái hôn nữa.

Dựa vào đâu mà đàn ông 50 tuổi rồi còn có thể câu dẫn được nữ nhân, mà phụ nữ thì chỉ có thể bị bỏ rơi chứ?

Tuy là nếu cô nhắc nhở Trần Tây Lệ cũng có thể tính là ở mức độ nào đó cứu vãn hôn nhân của cô ấy. Nhưng cô dù sao vẫn cảm thấy hôn nhân của người xấu có thể thật sự sẽ bị trời phạt. Chuyện như vậy cô sẽ không dễ dàng làm.

Hơn nữa, nói không chừng đây chỉ là giao dịch anh tình tôi nguyện giữa hai người. Trần Tây Lệ đã lớn tuổi gả cho một Vu Dịch Đình trẻ trung, chờ Trần Tây Lệ già rồi, Vu Dịch Đình lại đi cưới một cô gái trẻ... đây cũng có thể coi như là một vòng luân hồi.

Chỉ là, nghĩ tới Vu Dịch Đình dựa vào Trần Tây Lệ mới có được ngày hôm nay, lại sẽ có ngày mai càng thêm huy hoàng. Còn Trần Tây Lệ sẽ bị bỏ rơi khi 50 tuổi, đến lúc đó có thể chẳng còn gì cả, Thẩm Sở Sở liền vì Trần Tây Lệ cảm thấy không đáng.

Lại nghĩ tới chính mình có thể sẽ nhận được điểm kỹ năng...

Do dự thật là lâu, lúc sắp tới 12 giờ, Thẩm Sở Sở vẫn là quyết định nhắc nhở Trần Tây Lệ một chút.

{Tôi là Nguyệt lão}: Từ xưa đến nay, trong vấn đề hôn nhân, tổ tiên đều cường điệu môn đăng hộ đối tài học tương đương tuổi tác xấp xỉ. Cách biệt

quá lớn sẽ bất lợi đối với sự hòa hợp giữa sinh hoạt vợ chồng. Ta vừa bấm tay tính toán, quý khách nếu tìm một người như vậy, chỉ lo hôn nhân khó được dài lâu, có tương cô độc đến già.

Không nghĩ là đã muộn thế này, Trần Tây Lệ lại lập tức hỏi âm lại.

{Lily}: Ý của bạn là khuyên tôi đừng tìm người có điều kiện kém tôi quá nhiều sao? Bạn bao nhiêu tuổi, còn đi học hay đã có gia đình? Bạn không phải là mở miệng nói bừa đây chứ?

Trần Tây Lệ sau khi tốt nghiệp cấp ba liền xuất ngoại du học, ở nước ngoài không chỉ học xong tiến sĩ, còn làm ở công ty quản lý nước ngoài hai năm. Vốn là không định về nước, nhưng lại được chủ tịch của Bit Media khuyên nhiều lần với đáp ứng về nước.

Cô là một người theo chủ nghĩa vô thần, chỉ là hôm nay lúc đang duyệt thông tin Weibo, đúng lúc nhìn thấy Weibo của Thẩm Sở Sở, vì thế tính tò mò nổi lên, liền lên Taobao giành lấy một đơn.

{Tôi là Nguyệt lão}: Mọi sự tin là có, không tin liền không có. Ta vẫn là muốn nhắc nhở bạn một câu, có thể bạn nhận thấy là ngẫu nhiên lại là do người có tâm tỉ mỉ chuẩn bị nên.

Trần Tây Lệ nhìn vào thông tin này chớp chớp mắt, ngẫu nhiên? Tỉ mỉ chuẩn bị? Năm nay cô ngày càng cảm thấy chính mình có dấu hiệu lão hóa, từ năm trước sau khi vô ý ngủ với một tiểu thịt tươi, cô bỗng cảm thấy tâm thái chính mình cũng trở nên trẻ trung hơn, cả người đều sống lại.

Tiểu thịt tươi này không quán người, còn rất hiểu tâm tư của cô, so với bạn trai trước đây còn thân thiết hơn.

Nhưng mà, nếu nói đến ngẫu nhiên, vậy thì thật là có rất nhiều, cô dường như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy trong hoặc ngoài công ty những người có ý muốn được ngẫu nhiên.

{Lily}: Phiên bạn nói rõ một chút, người ngẫu nhiên với tôi có rất nhiều, không thực sự hiểu được ý tứ của câu này.

Thẩm Sở Sở nhìn tới tin nhắn này có thì có chút bí, cô thật là không nghĩ tới Trần Tây Lệ sẽ phản hồi lại cho cô như vậy. Cô còn tưởng rằng cô ấy và Vu Dịch Đình sang năm sẽ kết hôn, hơn nữa trên hệ thống cũng hiện thị là hai người họ đang là bạn trai bạn gái, vì thế mỗi người hẳn phải là vô cùng quan trọng với người kia chứ.

Không ngờ lại không phải.

Nghĩ tới đặc thù công việc của Trần Tây Lệ, Thẩm Sở Sở lại muốn thêm nhỏ nước miếng. Giám đốc nghệ sĩ, mỗi một công ty bên trong đều có rất nhiều tiểu thịt tươi. Xem cách nói chuyện của Trần Tây Lệ, chắc là ngày nào cũng sẽ gặp được các loại lang sói khác nhau. Thật là tồn tại khiến người ta ghen tỵ! Cô lúc nào mới có thể như vậy!

Chẳng qua ghen tỵ thì ghen tỵ, việc cần làm vẫn là phải làm.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ngày 12 tháng 3 năm 2018, Ngưu Lang Chức Nữ

Sau khi gửi qua, phía Trần Tây Lệ hiếm thấy lại yên lặng, Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ, lại gửi qua một tin nhắn.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ta là người đã không trong phạm vi lực giới, vấn đề nhân duyên là do vận khí mỗi người, không thể tùy ý nói với người ngoài, nếu không sẽ bị trời phạt, vì vậy khách nhân có thể yên tâm.

Trần Tây Lệ thật sự là có chút sợ rồi, mấy hôm trước Vu Dịch Đình còn nói với cô là bọn họ quen biết sắp được một năm rồi, còn nói ngày bọn họ quen biết trùng hợp lại là Tết trồng cây. Năm ngoái Vu Dịch Đình còn chưa có danh tiếng, hẳn là không có ai chú ý đến mới phải. Huống hồ, cho đến hôm nay, cô cũng chưa từng thấy tin tức gì liên quan đến quan hệ giữa cô và Vu Dịch Đình trên mạng.

Chẳng lẽ... người này thật sự là thần tiên ư?

Nghĩ tới đây, Trần Tây Lệ cảm thấy chính mình học tập hơn 30 năm giáo dục theo chủ nghĩa duy vật đều có vẻ mờ nhạt đi. Thế giới quan của cô cũng nhận phải đả kích mạnh mẽ. Cô quyết định trước hết đi tra chuyện này, sau đó lại trở lại hỏi đáp vị chủ của cửa hàng Taobao này.

Thẩm Sở Sở chờ nửa tiếng cũng không thấy Trần Tây Lệ nhắn tin lại, cau mày rồi lại gửi một tin nhắn qua.

{Tôi là Nguyệt lão}: Khách nhân, nếu bạn không tin, có thể yêu cầu hoàn tiền.

Cô vẫn là làm một chủ tiệm có lương tâm đi, người ta nếu đã không tin cô, vậy thì cô cũng không có gì để nói nữa. Dù sao nhân duyên cũng là do trời định, mỗi người đều có số phận của riêng họ, không thể cưỡng cầu.

Lại chờ thêm một chút, vẫn không nhận được hồi đáp của Trần Tây Lệ, Thẩm Sở Sở đơn giản quyết định đi ngủ đã.

Ba ngày sau, đang lúc Thẩm Sở Sở nghĩ là Trần Tây Lệ không định quan tâm đến cô nữa, cô đột nhiên nhận được hồng bao 10 nghìn tệ trên Taobao từ Trần Tây Lệ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Sáng sớm lúc tỉnh lại nhận được nhắc nhở hồng bao, Thẩm Sở Sở cũng ngỡ rồi, trên Taobao hiển thị chỉ có thể gửi hồng bao hai trăm tệ, mà cô đếm từng cái một, đầy đủ 50 cái!

{Tôi là Nguyệt lão}: Thần tiên trước giờ không nhận hối lộ.

{Lily}: Không quan tâm bạn là thần tiên giả hay thần tiên thật, đây đều là thù lao tôi trả cho bạn. Không cần cảm ơn, thần tiên cũng phải ăn ngũ cốc hoa màu. Chút tiền này đổi với tôi mà nói không tính là gì cả.

Từ khi nhận được nhắc nhở của Thẩm Sở Sở, Trần Tây Lệ liền đi điều tra về sự việc vào tháng ba năm ngoái. Tuy là thời gian đã trôi qua khá lâu, nhưng chỉ cần việc do người làm thì nhất định sẽ lưu lại manh mối.

Dùng không tới thời gian ba ngày, thám tử tư đã tra được ra thông tin ngày hôm đó.

Hóa ra hôm đó Vu Dịch Đình thực sự là có ý đến tìm cô! Anh ta đã sớm biết thân phận của cô, tiếp cận cô một cách có mục đích.

Ha ha! Cô sống hơn ba mươi năm, lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này! Cũng là lần đầu tiên gặp phải người như thế!

Rõ ràng là muốn thông qua cô để lấy được tư nguyên trong giới giải trí, nhưng biểu hiện ra lại là bộ dáng phong thanh vân đạm. Làm mọi thứ tốt cho cô, như gần như xa cũng chỉ vì muốn thu hút cô. Bằng không, cô lại ngoan ngoãn nghe lời, không chỉ giúp anh ta rời khỏi công ty quản lý ban đầu, còn bỏ qua sự phản đối của mọi người trong công ty, nói bừa là vì anh ta có khí chất có thể nổi tiếng đem anh ta vào công ty bọn họ.

Thật sự là hào thủ đoạn!

Cô thực sự không muốn thừa nhận rằng chính mình đã có chút động tâm với Vu Dịch Đình... mà chính vì nhận biết được điều này, vì vậy cô càng cảm thấy chính mình thật nực cười.

Thật uổng phí bao nhiêu năm cô chìm nổi trong giới giải trí, cũng có thể coi là duyệt nhân vô số, thế mà lại vấp ngã vì chuyện này. Gần nhất cô còn định mua cho anh ta một chiếc xe nữa... càng nghĩ càng thấy nực cười!

Nếu như khi bắt đầu anh ta cứ nói trắng ra mục đích của mình thì cô cũng không phẫn nộ như thế này. Những năm nay, cô ở trong giới giải trí, những kẻ có tâm tư kiếm lợi ích từ cô có rất nhiều. Chỉ cần nhìn vừa mắt, cô cũng không cự tuyệt làm gì, theo như nhu cầu thôi. Cô thích thân thể trẻ trung và dung mạo anh tuấn của bọn họ, mà bọn họ muốn thông qua cô kiếm một số tài nguyên. Chính là vì Vu Dịch Đình từ khi bắt đầu không nói rõ ra, cho nên đây giống như lừa gạt tình cảm của cô.

Riêng điểm này, cô tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Muốn có xe? Tự mình đi kiếm tiền mà mua. Muốn có tài nguyên? Chính mình dựa vào thực lực đi tranh đi. Còn về quan hệ giữa bọn họ... Ừm, trước khi cô tìm được người phù hợp tiếp theo, vẫn có thể tiếp tục bảo trì như vậy.

Do đó, đối với Thẩm Sở Sở đã nhắc nhở, cô là mang theo tâm tình biết ơn. Vốn dĩ muốn trực tiếp mua lại những gì cô ấy bán trên Taobao, kết quả lại vì giới hạn cài đặt mà đã thiết lập giá cố định rồi.

Cuối cùng, cũng chỉ có thể gửi mười nghìn tệ hồng bao cho Thẩm Sở Sở.

Tuy là cô ấy có thể coi là đã nhắc nhở Trần Tây Lệ đến một mức độ nhất định, nhưng cũng có thể coi là phá hoại nhân duyên của người khác. Ai mà biết được phá hoại hôn nhân của người khác sẽ có phản phệ gì, cô vẫn nên trả chút tiền rồi nói tiếp! Huống hồ Trần Tây Lệ vừa nhìn liền thấy là người không thiếu gì tiền.

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở giả bộ giả dạng trả lời lại một câu.

{Tôi là Nguyệt lão}: Đa tạ thí chủ đã quyên tặng tiền cho tư miếu của chúng tôi.

Thẩm Sở Sở nghĩ là lần trước cô đuổi được tiểu tam, vẫn hỏi cuộc hôn nhân của Lưu tổng và vợ, hệ thống đã rất hào phóng không chỉ cho 20 điểm kinh nghiệm còn cho cô một tỷ số cơ hội, và cô cũng đã thành công được quay quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị. Không biết lần này hệ thống sẽ thưởng cho cô cái gì đây, có phải là lại cho cô thêm một cơ duyên?

Mang theo suy nghĩ như vậy, Thẩm Sở Sở có chút chờ không nổi mà mở hệ thống nhân duyên của mình ra. Kết quả, nhìn thấy nội dung bên trong, Thẩm Sở Sở có chút chột lạng.

Cấp độ hiện tại: 7 (20/80)

Trị số diễn kỹ: 26 (100)

Trị số cơ duyên: 1 (10)

Phải biết là kinh nghiệm của cô đã là 25 rồi, lần này không chỉ không cho cô thêm điểm kinh nghiệm, thậm chí còn giảm đi! Điều này không khoa học a, tại sao lại giảm xuống điểm kinh nghiệm, rõ ràng là cô đã thành công nhắc nhở được một người, ngăn cản được cô ấy gặp phải nam nhân tồi, sao lại không có công lao mà lại bị phạt!

Lần này, Thẩm Sở Sở rất thương cảm mà đọc dòng chữ bên dưới.

[Ký chủ, bởi vì cô lần này làm sai làm giảm tỉ lệ kết hôn. Vì vậy trừ năm điểm! Mong cô về sau cẩn thận thao tác!]

Nhìn vào đoạn chữ này, Thẩm Sở Sở tức muốn phun máu rồi. Sao cô lại làm giảm tỉ lệ kết hôn được, cô rõ ràng là làm chuyện tốt được không!!

Nghĩ vậy, Thẩm Sở Sở tức giận mà mở ra hệ thống nhân duyên của Vu Dịch Đình, trên hệ thống hiển thị Vu Dịch Đình kết hôn hai lần, nhưng hai người này rõ ràng là khác so với trước đó. Ít nhất là không đẹp bằng vốn có, lần này hai người đều có vẻ bình thường.

Thẩm Sở Sở cảm thấy mình không hề làm sai gì a, tối thiểu là ở chỗ Vu Dịch Đình này cô có thể coi là giúp giảm tỉ lệ ly hôn cho xã hội, làm cho trong xã hội ít đi một đôi oan gia. Tuy là ít đi một cuộc hôn nhân, nhưng cũng giảm ly hôn một lần mà.

Chẳng lẽ... vấn đề xuất hiện trên người Trần Tây Lệ?

Thẩm Sở Sở nhanh chóng mở ra ảnh của Trần Tây Lệ. Kết quả, trên đầu Trần Tây Lệ lại hiển thị một trái tim màu đen! Màu đen biểu thị ý là cả đời sẽ không kết hôn. Mẹ ơi, Trần Tây Lệ rốt cuộc tại sao không kết hôn nữa! Kết quả này thực sự là làm người ta đau lòng.

Thẩm Sở Sở nản lòng đến muốn khóc, cô đạt được một điểm kinh nghiệm thật là vô cùng không dễ dàng, sau này nói tới tăng một cấp còn không biết khó đến thế nào. Nếu cứ trừ đi như thế này, trị số diễn kỹ của cô cũng phải cạn kiệt.

Nghĩ thế, Thẩm Sở Sở mang ý nghĩ ngựa chết cũng thành ngựa sống, đi chat riêng với Trần Tây Lệ.

{Tôi là Nguyệt lão}: Nữ thí chủ, lang quân tốt trong thiên hạ có rất nhiều, thiếu đi một mong muốn này thực không tốt, vẫn sẽ có nhiều người tốt hơn đang chờ nữ thí chủ tới lựa chọn.

Trần Tây Lệ gầy sau đã nói: Bạn nói đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. Tiểu thịt tươi nhiều như thế, đời người là phải được sống vui vẻ, loại chuyện có nhiều rủi ro như kết hôn tôi vẫn là không cần làm.

Thẩm Sở Sở cảm thấy chính mình thế mà không có lời nào để đáp lại, vô lực phản bác. Vì cô thấy là Trần Tây Lệ nói rất đúng. Nhưng cô vẫn đấu tranh rồi khuyên lại một câu.

{Tôi là Nguyệt lão}: Nữ thí chủ, cô thật sự muốn quyết định như thế sao, không suy nghĩ lại một chút sao?

{Trần Tây Lệ}: Không, tôi cảm thấy quyết định như vậy là rất hợp lý, đây là những gì tôi rút ra sau khi đã suy nghĩ cẩn thận. [Cool]

Được rồi, nếu không khuyên nổi Trần Tây Lệ, Thẩm Sở Sở định bỏ qua luôn. Nếu như là cô, so sánh giữa gặp phải người đàn ông tồi với độc thân cả đời, cô cũng sẽ chọn về sau.

Hướng hồ, trong thiên địa có nhiều người có nhu cầu kết hôn như thế, còn có bao nhiêu là người cần được giúp đỡ trong vấn đề hôn nhân đang chờ cô đến giải cứu, cô vẫn là không cần phải theo một người luôn tẩy não mình đi khắc sâu tư tưởng hôn nhân.

Cô nhận thua, cô bỏ cuộc.

Sau khi rửa xong bát, Thẩm Sở Sở lại bắt tay vào làm công việc bắt buộc hàng ngày của ngày hôm sau.

Tôi luyện diễn kỹ!

Không có cách nào, cô cho rằng để gia tăng kỹ năng diễn thì đi xem những bộ phim kinh điển, đặc biệt là những bộ điện ảnh có nữ diễn viên có kỹ năng diễn xuất tương đối tốt. Theo những nữ diễn viên trong đó học tập, nói theo những lời cô ấy đã nói, mô phỏng một chút biểu diễn vừa rồi của cô ấy.

Nói thật, Thẩm Sở Sở cũng không biết như thế này có tác dụng hay không. Dù sao cô không phải là xuất thân căn bản, cũng không có ai dạy cho cô nên làm thế nào. Chẳng qua là vì trước đây xem một bộ phim tư liệu tham khảo diễn kỹ của diễn viên, nghe được một vị nữ minh tinh thuộc phái diễn xuất nói là cô ấy không phải xuất thân căn bản, lúc mới đầu chính là xem lượng lớn các bộ phim hay để làm phong phú thêm khả năng lý giải của bản thân đối với diễn xuất, cô cũng chỉ là học theo người ta thôi.

Tuy nhiên, chỗ tốt của việc làm như vậy cô rất nhanh liền được cảm nhận.

Đến nay, trị số diễn kỹ của cô đã là 26 rồi, còn trị số diễn kỹ của chính bản thân cô thật ra chỉ có 20. Một ít điểm tăng thêm của trị số diễn kỹ cô cần

bản là không có cách nào vận dụng thuần thực. Giống như khi trước quay quảng cáo ở Tập đoàn Hàn thị, cô là có chút tứ chi không phối hợp, thân thể không theo kịp suy nghĩ. Mắt đến mấy giờ đồng hồ mới có khắc phục được phần nào vấn đề này.

Đến giờ thì điểm diễn kỹ đã nhiều hơn lúc trước hai điểm, vì cô làm sai nên sự không nhuần nhuyễn lại càng tăng lên. Vì thế chỉ có thể qua việc chính mình ở nhà luyện tập nhiều hơn để làm cho cơ thể của mình có thể theo kịp những chương trình được lập nên trong đầu.

Sau hơn một tháng, đang lúc Thẩm Sở Sở một bên thì chọn người đoán nhân duyên, một bên thì rèn luyện diễn xuất, quảng cáo trang sức khi trước cô quay ở Tập đoàn Hàn thị bắt đầu tung ra.

Chuyện này tất nhiên là không phải do người đại diện Tân Minh của cô nói cho rồi, gần đây thái độ của Tân Minh với cô là trạng thái ba không quản. Chuyện quảng cáo quay xong chờ làm hậu kỳ cô đều không nhận được chút tin tức nào.

Tuy vậy, cô cũng không phải người chậm tiêu, càng không phải là đứa náo loạn. Tân Minh không quan tâm tới cô, cô có thể tự lực cánh sinh a. Tập đoàn Hàn thị có Weibo chính thức, đối với người đang vô cùng thiếu hụt độ phổ biến như cô thì tự nhiên là rất quan tâm tới tin tức trên phương diện này.

Lúc nhìn thấy Tập đoàn Hàn thị có phát một Weibo liên quan đến quảng cáo này, Thẩm Sở Sở trước tiên là đem nó chuyển phát. Đây chính là cơ hội tốt để tăng độ hot, độ nhận biết a, không nhanh chóng tranh thủ thì có mà là đứa ngốc.

Cũng may là công ty sớm đã giúp cô đăng ký chính danh Weibo, cũng không giữ lại mật khẩu tài khoản của cô. Vì thế, Weibo vẫn nằm trong tay cô.

{Thẩm Sở Sở V}: Tình yêu đích thực xứng đáng chờ đợi [Ngịch ngợm]/{Tập đoàn Hàn thị V}: "Trong tình không mệnh mông vô tận, tại nơi hoang dã thời gian vô biên, ở ốc đảo của sa mạc Sahara. Ta bỗng quay đầu, hóa ra người đang ở tại nơi không xa. Chỉ vì nhất khắc tương hội, những năm tháng chờ đợi vô tận kia đều là đáng giá. Chờ người, chờ đợi tình yêu đích thực. Người phải chăng cũng đang mong chờ?" Trang sức hoa tai hình chiếc lá, chờ người cả đời hạnh phúc. @Thẩm Sở Sở [ảnh chụp]

Sau khi chuyển phát đi, Thẩm Sở Sở mới nghĩ tới đi xem đoạn quảng cáo. Xem xong, cô cảm thấy chính mình thật sự là quá đẹp. Diễn xuất của cô gượng gạo thì sao, dù sao trong quảng cáo này cũng nhìn không thấy. Chỉ có thể thể hiện được là cô rất là đẹp. Tán thưởng nhìn một lát, Thẩm Sở Sở nhìn xuống bình luận bên dưới Weibo của Tập đoàn Hàn thị.

"Bông tai đẹp quá đi [Nước miếng]"

"Không biết liệu có đắt lắm không nhỉ, muốn mua quá. [Phát điên]"

"Đeo nó lên tôi thật sự có thể chờ được tình yêu đích thực sao? [Bầu môi]"

...

Liên tục xem mấy chục tin, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng nhìn thấy một bình luận khen ngợi cô.

"Tôi mà có được sắc đẹp của tiểu tỷ tỷ trong quảng cáo, tôi sớm đã mua cả đồng bông tai xinh đẹp rồi. Vì thế, bông tai đẹp hay không vẫn là dựa vào mặt đó."

Thấy được bình luận này, cô rốt cuộc yên tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nhìn thấy mọi người hoặc là đánh giá về trang sức, hoặc là đánh giá cô, Thẩm Sở Sở đột nhiên rất muốn tự mình đến quảng trường xem quảng cáo mình đã quay.

Nhưng mà, trời có chút lạnh, hơn nữa cô cũng rất lâu không ra khỏi nhà rồi... lại nói, nhờ mà bị người nhận ra thì phải làm sao? Nghĩ ngợi một lúc, Thẩm Sở Sở vẫn là bỏ qua ý tưởng này.

Hiệu quả quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị là vô cùng nhanh chóng, bài Weibo tuyên truyền đó được phát lúc mười giờ sáng, đến thời điểm đi ngủ buổi tối Thẩm Sở Sở đã có thêm một nghìn người hâm mộ. Bây giờ số fan của cô vào khoảng mười hai nghìn người. Cô sẽ không nói với ai là mười nghìn người hâm mộ kia của cô toàn bộ đều là zombie, là công ty sợ là quá khó coi nên mua về.

So với số lượng fan của Weibo mà chính mình giả trang đại sư tính mệnh, số fan của Weibo này thật là không đủ nhìn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở đăng nhập vào tài khoản Weibo bói nhân duyên, cô bỗng dưng nghĩ ra là còn chưa bói miễn phí trên Weibo.

Mở ra tin tức Weibo mới nhất của mình, tùy ý lật mở trên đó một lúc, sau đó ngón tay dừng tại một chỗ. Chính là cô ấy!

Mở ra ảnh của cô gái này xong, Thẩm Sở Sở cảm thấy vận khí của mình thật ra khá tốt. Đối tượng xem bói lần này sẽ gặp được chồng tương lai của mình vào hai ngày tới, hơn nữa chỉ số hạnh phúc của bọn họ là bốn sao.

Đối với tình huống như thế này, Thẩm Sở Sở vẫn là rất vui vẻ xem bói. Bởi vì tương đối bảo hiểm! Không cần lo sẽ bị hệ thống trừ điểm.

Nghĩ thế, Thẩm Sở Sở trả lời lại: Đối tượng kết hôn tương lai của bạn sẽ cười ngura trắng tới tìm bạn trong vòng ba ngày tới, hôn nhân của hai người các bạn sẽ rất là hạnh phúc.

Đương nhiên, tin nhắn như thế này đều là trả lời phần bề ngoài, thực tế và cụ thể hơn Thẩm Sở Sở sẽ nhắn riêng cho cô ấy.

{Tôi là Nguyệt lão}: Xin chào, đối tượng kết hôn tương lai của bạn sẽ xuất hiện tại tiệm bánh ngọt Sweet gần công ty hai người, trong ba ngày nhất định sẽ xuất hiện đây, bạn nhất định phải ghi nhớ kỹ.

Thẩm Sở Sở vừa mới thuận tay lên Weibo của cô gái này xem qua, phát hiện ra trong các vị trí của cô ấy có tiệm đồ ngọt này, hơn nữa từ Weibo cũng có thể nhìn ra, tiệm đồ ngọt này ở ngay gần công ty bọn họ.

{Nguyên khí tiêu miêu}: Thật á? Lâu chủ bạn thật là có thể tính được ra? Bạn không phải là xem Weibo của tôi rồi tùy tiện nói đấy chứ?

Tuy là mọi người trên Weibo đều nói vị chủ nhà này rất là linh nghiệm, nhưng cô vẫn có chút không tin tưởng. Nói ba ngày thì ba ngày liền nhất định có thể xuất hiện à? Nhưng cô làm sao khẳng định được người đó có phải chồng mình hay không?

Thẩm Sở Sở không phải lần đầu tiên gặp được chuyện như thế này, cô rất thuần thực đáp lại: Mọi sự tin là có, không tin là không có, nếu bạn thật sự không tin có thể đi xem một lần thôi!

Thẩm Sở Sở vừa nói vậy, Trương Nguyên Nguyên ngược lại càng thêm tò mò. Cũng quyết định rồi, nếu mấy ngày này không có việc gì liền đi xem sao.

Thẩm Sở Sở bói xong quả này cũng bỗng dưng có chút hiếu kỳ. Cô giúp nhiều người bói nhân duyên như thế, nhưng trước giờ lại chưa từng đến hiện trường xem qua. Cô thật là muốn đến hiện trường xem một chút, hai người vốn là không có liên hệ gì làm thế nào mới có thể đến với nhau dưới sự an bài của vận mệnh?

Và lại, trọng điểm là, tiệm bánh ngọt này ở ngay trong bách hóa trung tâm a! Quảng cáo mà cô quay ở Tập đoàn Hàn thị cũng được phát ở đây. Hai lý do này cộng lại, Thẩm Sở Sở quyết định tự đến hiện trường nhìn xem.

Sau khi đưa ra quyết định này, Thẩm Sở Sở lại nhìn Weibo lần nữa. Lúc này phát hiện trên hot search của Weibo xuất hiện một tin tức có phía sau hiển thị là "nô". Thẩm Sở Sở nhìn thấy tin hot search này nhũn nhũn mấy, không nghĩ tới Lý Vũ Đào nhanh như vậy liền công bố tình cảm rồi, đối tượng yêu đương là một nữ nghệ sĩ của công ty khác, ra mắt cùng thời điểm, gần đây đang có xu thế nổi trở lại.

Hình như trước đây họ có hợp tác quay MV, cô cũng không nhớ rõ lắm.

Chẳng qua, mấy chuyện này cũng không có liên quan gì với cô, lại xem một lần, Thẩm Sở Sở tắt máy đi ngủ.

Mười giờ sáng ngày thứ ba, Thẩm Sở Sở đeo khẩu trang, đội mũ và đeo kính ra khỏi nhà.

Một tiếng sau, cô đến quảng trường bách hóa trung ương, nội tâm kích động mà đứng ở giữa quảng trường, nhìn vào màn hình LED đang chiếu quảng cáo trên đó.

Chờ sau khi hai quảng cáo đầu gọi và đồ thể thao chiếu xong, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng chờ được quảng cáo của mình. Cảm giác xem ở hiện trường quả là không giống. Thẩm Sở Sở cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài rồi. Thật kích động!

Trước đây tuy là cô cũng từng quay qua hai quảng cáo, nhưng vì cô không phải là nhân vật chính của quảng cáo nên không hề có cảm giác kích động thế này. Lúc này nhìn thấy trong quảng cáo ngoại trừ trang sức thì là hình ảnh của cô, có một loại cảm giác nhân vật chính bỗng sinh ra.

Quả nhiên, bông tai này bày không nhìn rất bình thường, cô vừa đeo lên liền đẹp hơn nhiều. Xem được đầy đủ ba lần, tâm trạng của Thẩm Sở Sở mới dần dần bình phục lại. Tùy ý nhìn bốn phía, vừa đúng lúc nhìn thấy tiệm đồ ngọt Sweet trong đó, Thẩm Sở Sở hướng tới đó đi đến.

Lúc này vẫn chưa đến giờ cao điểm tan tầm, vì vậy người bên trong không quá đông. Thẩm Sở Sở chọn một cốc cà phê và hai miếng tiramisu, tìm một vị trí vừa có thể nhìn thấy cửa quán đồ ngọt lại có thể nhìn được màn hình LED trên quảng trường mà ngồi xuống.

Thẩm Sở Sở cũng hiểu được bản thân hiện tại độ nhận biết còn chưa cao, không có mấy người có thể nhận ra. Hướng hồ cô bây giờ ngồi ở chỗ ngồi dành cho một người đối diện với mặt kính, cũng không có bao nhiêu người có thể nhìn thấy cô. Vì vậy, dứt khoát tháo cả khẩu trang và kính xuống.

Như vậy cô một bên thỉnh thoảng liếc qua cửa quán, một bên xem quảng cáo của mình mà cười ngu.

Dần dần, người vào tiệm đồ ngọt bắt đầu đông hơn. Giống như Thẩm Sở Sở đã đoán trước, không có ai nhận ra cô.

Lúc này, Thẩm Sở Sở nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Để có thể xác nhận rõ, cô lại nhìn lên bức ảnh hiển thị trên Weibo. Đúng, chính là anh ta. Cái người chồng tương lai của Nguyên khí tiểu miêu.

Anh ta hiện đang xếp hàng mua đồ ngọt.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng tìm kiếm một vòng trong tiệm, kết quả lại không hề tìm thấy thân ảnh của Nguyên khí tiểu miêu. Lúc này, cô có chút lo lắng, cau mày, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Nguyên khí tiểu miêu vì nhắc nhở của mình mà không tới sao? Thế này thật là không xong rồi.

Vẫn may là người đàn ông này còn chưa đi mất.

Thẩm Sở Sở lo lắng chờ đợi, chờ mười mấy phút, người đàn ông kia sắp rời khỏi rồi, Nguyên khí tiểu miêu vẫn chưa xuất hiện ở tiệm đồ ngọt. Cô thiếu chút nữa thì đứng dậy cản lại anh chàng kia, thật muốn nói với anh ta là vợ tương lai của anh sẽ đến ngay thôi, anh có thể nào chờ thêm một chút không.

Nhưng cô biết rõ tự mình không thể làm như thế, cô tin rằng nếu cô thực sự đi nói như vậy, người ta sẽ coi cô là đồ thần kinh. Thẩm Sở Sở chỉ có thể uể oải nhìn anh ta đơn độc rời khỏi. Lòng thầm nghĩ, không phải là lại phá hoại một đoạn nhân duyên đây chứ? Nhận thức như vậy thật là làm cho người ta chán nản.

Cô vừa định mò ra hệ thống nhân duyên của chính mình thì lúc này liền phát hiện ra Nguyên khí tiểu miêu đi vào. Chỉ kém một phút thôi, chỉ có một phút khoảng cách. Bọn họ liền như vậy bỏ lỡ.

Thẩm Sở Sở mắt thấy Nguyên khí tiểu miêu cẩn thận quan sát những người đàn ông trong tiệm, sau đó hơi thất vọng mà đi mua một phần bánh ngọt. Lúc sắp ra tới cửa, lại quay lại tìm một chỗ trống ngồi xuống ăn bánh, một bên ăn còn một bên lặng lẽ quan sát.

Cho đến lúc bánh của cô ấy cũng ăn hết rồi, cô ấy cũng không luôn. Lại qua một lát, nhìn vào đồng hồ trên tay mình, Nguyên khí tiểu miêu mang theo thất vọng chuẩn bị rời đi.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy kết quả như vậy, cũng rất khó chịu. Cô rất hoài nghi có phải là do chính mình mới khiến cho bọn họ hôm nay không thể gặp gỡ. Cũng lo sợ chính mình đã hủy đi một đoạn nhân duyên vốn là vô cùng mỹ mãn. Cô thật muốn tới xin lỗi với cô ấy, hoặc là đi nói với người ta vừa rồi đối tượng kết hôn của cô mới đến xong.

Ngay vào lúc mà cô đang buồn bực không biết nên làm gì, một giọng nói kéo cô lại với hiện thực.

"A!"

Thẩm Sở Sở vô ý ngẩng đầu lên nhìn ra cửa. Lúc này Nguyên khí tiểu miêu bị người ra đứng phải đang ở trên mặt đất mà người đứng phải cô ấy kia không là ai khác, chính là người chồng tương lai của cô ấy.

Người nam nhân thấy là tại mình vội vàng đã đứng ngã cô gái trước mặt, nhanh chóng đỡ cô gái dậy, một bên không ngừng nói xin lỗi.

Nguyên khí tiểu miêu sau khi anh ta đỡ dậy, mặt đỏ bừng bừng, nói: "Không sao không sao, cũng tại tôi không nhìn đường."

Người con trai mặt cũng có chút đỏ, ái ngại nói: "Xin lỗi, tài liệu của tôi đặt ở đây, vì vậy có chút vội vàng. Tôi mời cô ăn bánh ngọt được không?"

Nguyên khí tiểu miêu xua xua tay nói không cần.

Cậu trai kia đi lấy tài liệu, sau đó tiện thể mua một miếng bánh ngọt. Nhưng sau khi quay người, cô gái vừa bị cậu đứng phải đã không còn trong tiệm nữa. Cậu ta nhanh chóng chạy ra cửa, nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm bóng dáng cô gái kia.

Thẩm Sở Sở nhìn phía bên ngoài cửa kính, bộ dáng hai người lờ lờ kéo kéo, trên mặt vô thức mà cười lên. Tuy là cô không biết hai người họ đang nói những gì, cũng không biết hai người này có phương thức gặp gỡ định mệnh như thế nào. Nhưng cô chắc chắn, hai người này tương lai khẳng định có thể sống hạnh phúc. Điểm này, không cần xem hệ thống cũng có thể nhận ra.

Nhìn đến thân ảnh hai người đó dần đi mất, Thẩm Sở Sở cảm thấy có chút hâm mộ. Đây thật là gặp gỡ vô cùng ngẫu nhiên, cho dù mắt thấy là sẽ bỏ lỡ rồi cuối cùng vẫn là gặp gỡ.

Quả nhiên là người được Nguyệt lão se tơ hồng, được định sẵn sẽ ở bên nhau. Cũng không biết cô liệu có được tình yêu lãng mạn như thế này không.

"Chào cô, xin hỏi cô có ý định vào giới giải trí để phát triển không?"

Thẩm Sở Sở đang mơ ước đến một tình yêu đẹp, suy nghĩ bỗng nhiên bị một giọng nói gián đoạn. Cô quay đầu nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, hóa ra lại là người quen.

Chóp chóp mắt, nhìn thấy người mà thời gian trước mới được cô bói nhân duyên cho, hơn nữa lại còn là người phụ nữ đào cho cô một hố, Thẩm Sở Sở cười nói: "Có a."

Cô không phải là ai đã được cô bói qua đều nhớ được, nhưng lại nhớ được Trần Tây Lệ. Vì khí thể của cô ấy thực sự là quá mạnh mẽ, làm cho người nào gặp rồi liền không thể quên được.

Trần Tây Lệ hài lòng nghe được đáp án của Thẩm Sở Sở, cười nói: "Có hứng thú gia nhập Bit Media không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thẩm Sở Sở nghe được hai chữ Bit Media, lặng lẽ nuốt nước miếng. Nếu thật sự có thể đầu quân cho Bit Media, cô khẳng định là cách ngày trở thành siêu sao không xa.

Thế nhưng hợp đồng quản lý của cô vẫn còn hơn mấy tháng nữa. Nếu đột nhiên rời khỏi, còn phải trả tiền phạt vi phạm hợp đồng nữa. Chẳng qua nghĩ tới Trần Tây Lệ đã từng vì Vụ Dịch Đình trả tiền bồi thường, Thẩm Sở Sở mất sáng lên.

"Nhưng mà hiện tại tôi đã có công ty quản lý rồi."

Trần Tây Lệ hơi chau mày, hỏi: "Công ty nào vậy?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Mỹ Gia giải trí."

Trần Tây Lệ nhủ mày, quay đầu nhìn liếc qua màn hình hiển thị ngoài cửa kính. Thẩm Sở Sở cũng dõi theo ánh mắt cô mà nhìn qua, trên màn hình hiện thị đúng lúc đang phát đoạn quảng cáo trang sức của chính mình.

Sau khi xem xong, Thẩm Sở Sở chờ xem hồi đáp của Trần Tây Lệ.

Chỉ thấy Trần Tây Lệ có chút tiếc nuối mà nói: "Ồ, vậy làm phiền rồi."

Nói xong, Trần Tây Lệ gạt đầu sau đó rời khỏi tiệm bánh ngọt.

Thẩm Sở Sở liền ngo, đây là có ý gì! Ê này, cô sao không nói thêm vài câu với tôi. Tôi còn có vài tháng nữa là hết hạn rồi, nếu thật là không được, phí bồi thường tôi tự trả cũng được mà!

Im lặng nhìn theo phương hướng Trần Tây Lệ biến mất, Thẩm Sở Sở thất vọng mà ra khỏi tiệm bánh ngọt. Cô biết, Trần Tây Lệ tuyệt đối không phải vì vấn đề thời hạn hợp đồng nên không có hứng thú nữa. Rõ ràng là trước đó không nói gì cả, chỉ là sau khi xem xong quảng cáo lại đột nhiên không nói nữa. Vì vậy, vấn đề chính là do cái quảng cáo kia.

Thẩm Sở Sở ngồi trên taxi, xem quảng cáo trang sức của mình, cho dù xem đến ngán rồi, thì vẫn cảm thấy mình thật đẹp. Thật không biết tại sao Trần Tây Lệ lại dứt khoát không quan tâm đến cô nữa, thật là đáng tiếc! Công ty giải trí như Bit Media không phải là cô muốn vào là có thể vào đâu!

Nếu thật không được, chỉ có thể chờ đến lúc hợp đồng của cô hết hạn lại đi thử xem vận khí, đến tìm Trần Tây Lệ nói chuyện, hỏi xem cô ấy có nguyện ý nhận cô.

Cuộc đời thật là đại hi đại bi a. Vừa rồi Thẩm Sở Sở còn đang vì tình yêu lãng mạn của Nguyên khí tiểu miêu mà cảm thấy hạnh phúc, thì lúc này lại vì bỏ lỡ Trần Tây Lệ mà cảm thấy bi thương. Sau khi về đến nhà, đối với người đã lâu không ra ngoài như cô, ra ngoài một chuyến thật là quá mệt mỏi. Cô quyết định rồi, nếu không có chuyện gì đặc thù, tuyệt đối sẽ không lại ra khỏi nhà nữa!

Về đến nhà rồi ngủ bù được một giấc, Thẩm Sở Sở xem qua hệ thống nhân duyên của Nguyên khí tiểu miêu. Thấy được không có khác biệt gì so với lúc trước, hệ số hạnh phúc hôn nhân vẫn là bốn sao, Thẩm Sở Sở cũng cảm thấy nhẹ người.

Qua đi vài ngày, fan trên Weibo của Thẩm Sở Sở cũng tăng tới hai mươi nghìn người. Tồi thiếu là trong số hai mươi nghìn người này có một nửa thật sự bởi vì bản thân cô mà tới, trong lòng cô liền không đến nỗi kém nữa.

Trong lúc cô vẫn đang dùng trình độ gả mờ của mình để bói nhân duyên, khổ luyện diễn xuất không quá đúng cách, không biết được là có người đang tính kế cô.

Vì có ý muốn thay đổi Thẩm Sở Sở, sắp xếp một người mới mà mình vừa ý lên, kết quả không chỉ bị Tập đoàn Hàn thị cự tuyệt, người mới đó cũng bị lộ là làm tiểu tam, hơn nữa bị nguyên phối (vợ chính) chính cho một trận. Những chuyện này, tùy tiện lấy ra một cái, đều làm cho Tân Minh trong công ty có chút không ngừng đầu lên được.

Ở bên trong công ty Mỹ Gia giải trí này trước nay vẫn là nâng cao đập thấp, vì thế, mọi người thấy Tân Minh đen đủi như vậy đều không ngại mà đập lên anh ta.

Tân Minh đối với tình huống như thế này trong lòng cũng rất khó chịu.

Nhưng anh ta không có cách nào, chỉ cần vẫn còn muốn lẫn lộn trong công ty này, anh ta liền phải nhẫn. Chờ đợi cơ hội chuyển mình.

Trong lúc chờ thang máy, bên cạnh Tân Minh có một người đi tới. Tân Minh liếc qua người đó, mĩa mai nói: "Sao thế, chị Vạn cũng định đập tôi một cái? Chị nếu thật sự muốn đâm, bây giờ liền nhanh chóng đâm. Miễn cho có ngày tôi lại đắc thế, chị muốn đâm lên cũng không còn cơ hội nữa."

Vạn San San nghe được câu này thì cười, bình tĩnh nói: "Minh ca đây là nói lời gì thế, tôi là kiểu người như thế sao."

Tân Minh khinh thường liếc nhìn Vạn San San, thầm nghĩ, cô là người như thế nào mọi người đều rõ ràng rồi. Mọi người lại không phải là ngày đầu tiên ngày người ở công ty, ai còn không biết cụ thể ai nữa.

Chỉ nghĩ vậy, thang máy đã đến tầng một, hai người một trước một sau đi vào.

Sau khi vào trong, Vạn San San liền giả vờ vô tình nói: "Minh ca, tôi nhớ là dưới tay anh có một nghệ sĩ tên là Thẩm Sở Sở phải không? Gần đây có lịch trình gì không?"

Tân Minh vừa nghe đến tên của Thẩm Sở Sở, mắt nheo nheo. Trên dưới công ty ai còn không biết, dưới tay anh có một nghệ sĩ không thật nghe lời, tên là Thẩm Sở Sở. Hơn nữa, anh ta hiện tại mất mặt như vậy cũng là do cô ta.

Nhìn cái người vừa rồi còn nói là sẽ không cười nhạo anh lại đang mang dáng điệu cười cợt anh, Tân Minh bỗng dưng cảm thấy rất là châm chọc.

"Sao? Hối hận rồi, giờ lại muốn xem trò cười của tôi à?" Tân Minh khinh thường nói.

Vạn San San nhìn sang Tân Minh, giả dạng vô tội, nói: "Minh ca, anh đây là lại nói đi đâu thế, tôi đã nói là sẽ không cười anh thì sẽ không cười."

"Vậy cô nhắc tới Thẩm Sở Sở làm gì?" Tân Minh thấy thang máy đã đến tầng mình muốn đi, nhìn qua Vạn San San lần cuối, nói, "chẳng lẽ cô còn muốn giả vờ không biết bộ dạng hiện tại của tôi đều là vì Thẩm Sở Sở?"

Sau khi nói xong, Tân Minh bước ra khỏi thang máy.

Vạn San San vừa rồi không chọn tầng, thấy Tân Minh đi ra cũng theo bước Tân Minh đi ra.

Tân Minh thấy Vạn San San đang đi theo sau mình, cau mày, nói: "Cô đi sai tầng à? Hay là vừa rồi còn chưa nói đủ, bây giờ còn muốn nói tiếp?"

Vạn San San hôm nay thay đổi thái độ có chút khó chịu trong dĩ vãng, trở nên rất là dễ chịu. Nhìn trái nhìn phải không có ai, nhỏ giọng hỏi: "Tôi nghe nói, anh trước đây có phải là đắc tội với Trần tổng?"

Tân Minh nghe được tên của Trần tổng, sắc mặt lại càng thêm khó coi. Anh ta sở dĩ đắc tội Trần tổng cũng là bởi vì Thẩm Sở Sở. Từ lúc ký hợp đồng với Thẩm Sở Sở, anh ta liền chưa có ngày nào qua được thuận lợi. Anh gần đây không được hài lòng, hơn nữa đều đến từ cái ngôi sao chổi Thẩm Sở Sở này.

"Đúng vậy, thì làm sao?" Tân Minh không vui vẻ gì mà nói.

Vạn San San nghe được đáp án của Tân Minh, đi theo Tân Minh vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại.

"Gần đây có một cơ hội hòa hoãn với Trần tổng, anh có muốn nắm được không?"

Tân Minh thấy Vạn San San hôm nay khác với dĩ vãng, còn đi theo anh vào phòng làm việc, anh liền biết là cô ta có việc muốn tìm anh, nếu không sẽ không cứ đi theo anh, hơn nữa còn hỏi han về việc của Thẩm Sở Sở.

"Cơ hội gì?" Tân Minh tò mò hỏi.

Vạn San San nói: "Ở đây có một bữa ăn, Trần tổng sẽ đến đấy, vừa hay, anh nhân cơ hội này xin lỗi, mọi chuyện liền giải quyết được tương đối rồi."

Tân Minh nghe thấy hai chữ bữa ăn, mím môi, anh ta cũng có thể đoán ra phần nào ý tứ của Vạn San San.

"Về sau của cô còn chưa nói xong đi? Có phải là còn muốn tôi mang theo Thẩm Sở Sở? Tôi khi đó tại sao lại tranh cãi với Thẩm Sở Sở chứ, thiết nghĩ cô sớm đã nghe ngóng được rồi há? Tôi là muốn cho cô ta đi bồi Trần tổng uống ly rượu, kết quả cô ta đến đi cũng không đi. Quan hệ của bọn tôi gần đây càng thêm ác liệt hơn rồi, cô cảm thấy Thẩm Sở Sở sẽ tuân theo sắp xếp của tôi sao?"

Nói đến đoạn sau, Tân Minh cười lạnh một tiếng.

Vạn San San đương nhiên là đã nghe ngóng qua hai người Thẩm Sở Sở và Tân Minh, còn cả chuyện với Trần tổng nữa. Nếu như chưa hỏi được rõ ràng, cô cũng sẽ không đến đây bàn chuyện.

Nghĩ tới đây, Vạn San San nụ cười bất biến mà nói: "Minh ca, lần này với lần trước đây của anh không giống nhau. Anh nên biết nghệ sĩ Đào Đào của

chúng ta gia nhập vào ngành điện ảnh rồi. Gần đây vừa hay có một vai diễn phù hợp, rất nhanh sẽ ký kết. Nhưng mà nhà đầu tư là Trần tổng, Trần tổng biết được Đào Đào và Thẩm Sở Sở là cùng một công ty quản lý, nói muốn cho Thẩm Sở Sở một vai đây. Anh nói, cơ hội tốt thế này, Thẩm Sở Sở liệu có nắm lấy hay không?"

Tân Minh nghe Vạn San San nói vậy nheo mắt, cầm cây bút trên bàn xoay xoay vài vòng, sau đó chậm rãi nói: "Không phải là vì vai của Đào Đào còn chưa ký được, nên cô muốn lợi dụng Thẩm Sở Sở để giúp cô một tay à?"

Vạn San San sau khi nghe được câu này, sắc mặt hơi đỏ, rồi nhanh chóng cười lên che giấu suy nghĩ thật trong lòng. Cười một lát, Vạn San San nói: "Ày dà, Minh ca, anh đây là nói gì thế. Thẩm Sở Sở cô ta tính là cái gì chứ, không phải chỉ là một tân nhân quay được vài cái quảng cáo thôi sao. Người mới như cô ta, mỗi năm có bao nhiêu người. Cô ta lại còn đắc tội với anh, đắc tội công ty, ai sẽ nâng cô ta chứ?"

Tân Minh nghe xong càng thêm khẳng định được ý định của Vạn San San, anh ta chỉ mở ngăn kéo, lấy ra giấy ráp, chậm rãi chà sát móng tay mình.

"Cho nên, liền giống như cô nói, Thẩm Sở Sở đắc tội tôi, cũng có thể thấy là không hot lên được. Cô sao còn muốn giúp cô ta đây?"

Vạn San San thấy bộ dạng này của Tân Minh, cũng hiểu được mấy câu mình vừa nói thật là có nhiều lỗ hổng. Cô gượng gạo cười một lát, sau lại chậm chọc cười nói vài câu muốn che đậy mấy câu vừa nói. Kết quả, thấy Tân Minh vẫn một dáng nghiêm túc giữa móng tay, cô cuối cùng cũng thu lại mặt cười cười.

Nhìn dáng vẻ thoải mái nhàn nhã của Tân Minh, Vạn San San trong lòng âm thầm thở ra. Giống như những gì Tân Minh vừa nói, mọi người đều là đồng sự nhiều năm, ai cũng hiểu ai. Hơn nữa, Tân Minh so với chính mình còn vào công ty lâu hơn một chút, làm người đại diện cũng làm lâu hơn một chút.

Nghĩ vậy, Vạn San San nhìn sang Tân Minh, trực tiếp nói thẳng ra: "Minh ca, vẫn là bị anh nói trúng rồi, bộ phim đó của Đào Đào còn đang trong giai đoạn cân nhắc cuối cùng. Trần tổng là người đầu tư, chúng tôi muốn tranh thủ sự ủng hộ của ông ta."

Mấy lời này của Vạn San San, Tân Minh chỉ coi như chưa nghe thấy, vẫn tiếp tục mài móng tay. Chờ đến khi mài đầu móng tay đều mài xong, Tân Minh mới vừa ý mà nhìn ngón tay mình, chậm chậm thu dọn giấy ráp, rồi cắt ngay ngắn vào chỗ cũ.

Sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn vào Vạn San San đang ngồi nghiêm chỉnh đối diện mình, cười nói: "Này còn không sai. Cô sớm nói thế không phải được sao, cầu người ấy mà, cần có được bộ dáng đi cầu người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Vạn San San cuối cùng cũng nghe được Tân Minh nói chuyện, hơn nữa lời nói ra còn là loại lời này, sắc mặt cô ta càng thêm khó coi. Không chỉ thế, còn có chút hối hận là chưa chuẩn bị tốt đã đến tìm Tân Minh rồi.

Chắc là vì gần đây Lý Vũ Đào đang dần dần trở nên nổi tiếng, cô ta cũng không nhẫn nại được nữa.

Bộ dạng thất lạc của Tân Minh hôm nay cũng khiến cho cô có chút nhe nhòm, cũng có chút quên mất trước đây Tân Minh lợi hại thế nào.

Lúc này quyền chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay Tân Minh, hơn nữa cô cũng thật lòng muốn tìm Tân Minh giải quyết vấn đề. Vì vậy, cho dù càng thêm khó coi, cô cũng không thể rời đi. Nhất định phải để cho Tân Minh đáp ứng mới được.

Thẩm Sở Sở hiện nay đang dưới tay anh ta, không thông qua anh ta, cô cũng không quyết định được việc của Thẩm Sở Sở. Hơn thế, cho dù cô chủ động đi tìm Thẩm Sở Sở, với tính cách quyết tuyệt đã có tiếng của Thẩm Sở Sở cũng chưa chắc đã đồng ý với cô. Cho nên chỉ có thể thông qua Tân Minh đến thực hiện.

Mà cơ hội trong tay lần này đối với Vũ Đào mà nói, thật sự là rất quan trọng, quan trọng đến mức nếu bỏ lỡ cơ hội này thì không biết đến lúc nào mới có thể có được. Thật không dễ mà có được Trần tổng mở miệng, cô thực sự không muốn dễ dàng từ bỏ.

Bỏ tất cả những thứ trong đầu qua một bên, Vạn San San ngồi thẳng dậy, thẳng thắn nói: "Đúng, tôi chính là muốn đến cầu Minh ca đó."

Tân Minh rất là vừa lòng với thái độ của Vạn San San, như thế này mới đúng chứ. Gần đây trong vòng này thật là quá loạn rồi, một chút cũng không biết là phải tôn trọng tiền bối. Chó mèo gì chỉ vừa đắc ý liền muốn đến đập lên anh. Anh mà không phát uy có phải là mấy người này thật sự coi anh là dễ bắt nạt hay sao?

"Nếu như là đến cầu tôi, thì đem sự việc nói cho rõ ràng xem. Không nói cho rõ, tôi đây sẽ không giúp đâu."

Vạn San San nhin xuống, đem chuyện nói một lần cho Tân Minh.

Tân Minh cau mày nói: "Cô cần bản là không cho Thẩm Sở Sở lấy được tài nguyên gì liền muốn lừa cô ta qua đó? Việc như thế còn muốn để tôi đến làm? Cô cho là đang ở xã hội phong kiến à, mua bán người đó! Thẩm Sở Sở thuộc quyền tôi không phải giả, nhưng tôi làm không được chuyện lừa cô ta đi bán. Nghệ sĩ dưới tay tôi đúng là không ít bị tiềm quy tắc, tôi cũng giới thiệu ra không ít. Nhưng bọn họ chính là tự nguyện. Chuyện như vậy, tôi là trước giờ không cưỡng ép."

Nói xong, Tân Minh còn diễn ra cái vẻ công bình công chính, nói: "Làm người ấy mà, phải có giới hạn."

Vạn San San bị Tân Minh nói đến mặt trận đỏ trận trắng, miễn cưỡng nói: "Minh ca, anh đây là nói đi đâu vậy. Tôi sao có thể làm chuyện như thế được? Tôi đây chẳng qua là muốn giới thiệu cho Thẩm Sở Sở một cơ hội mà thôi, hơn nữa Trần tổng liệu có nề mặt mà đến hay không tôi cũng không nắm chắc."

Thấy Tân Minh vẫn là một bộ thờ ơ, Vạn San San không nhịn được mà nói nhỏ: "Còn nữa, Minh ca, Thẩm Sở Sở không phải là từng đắc tội anh sao? Anh bây giờ thậm chí như vậy, còn không phải đều là vì Thẩm Sở Sở ư. Anh không muốn cho cô ta ăn chút giáo huấn gì à?"

Tân Minh nghe được lời này, ánh mắt biến đổi.

Anh ta vừa rồi là đang so sánh lợi hại. Vạn San San nói không sai, Thẩm Sở Sở thực sự đắc tội anh, hơn nữa đông lạnh cô ta, giấu cô ta, không cho cô ta cơ hội có thể coi là đã báo thù rồi. Chẳng qua, nếu như có thể có một cơ hội làm cho cô ta ghi nhớ lâu dài, cũng không phải là không thể...

Chỉ là, anh hiểu con người Vạn San San, tuy là vừa xong nói tới Trần tổng chưa chắc chắn có đến hay không. Nhưng anh tin là nếu anh đáp ứng, chờ cô ta ra khỏi cửa phòng này sẽ lập tức gọi cho Trần tổng nói rằng Thẩm Sở Sở sẽ tới.

Còn đối với sự tình sau đó diễn ra thế nào, Tân Minh liền không biết rồi.

"Nữ chính trong MV cho ca khúc mới của Đào Đào phải để cho một người mới của tôi, hơn nữa tôi không bảo đảm Thẩm Sở Sở sẽ đến. Dù sao cô ta lần trước còn từ chối đề nghị của tôi."

Phương diện ca hát của Lý Vũ Đào so với diễn viên thì tốt hơn nhiều, nữ chính trong MV cho bài hát mới Vạn San San còn định tìm một nữ diễn viên tốt một chút. Cứ như vậy nhường qua cho người mới dưới tay Tân Minh cô có chút không nỡ.

"Nếu không đồng ý, cô có thể đi rồi." Tân Minh cũng không cho Vạn San San bao nhiêu thời gian để suy nghĩ, dù sao người lo lắng về chuyện này hơn là Vạn San San.

Quả nhiên, Vạn San San thấy được thái độ của Tân Minh, vội nói: "Được, tôi đồng ý. Chỉ là, mong Minh ca nhất định phải cố gắng làm cho Thẩm Sở Sở tới. Nếu không, nữ chính trong MV tôi..."

"Xem ra cô chưa nghe rõ những gì tôi vừa nói nhỉ?"

Vạn San San nhìn bộ dáng này của Tân Minh, cảm thấy không ổn, nhưng trừ cách đáp ứng, cô lại không có biện pháp gì cả. Lại nhẫn nhịn thêm chút, nói "Được. Không cần biết Thẩm Sở Sở có đến hay không, tôi cũng sẽ đưa vai nữ chính trong MV tiếp theo của Đào Đào cho anh."

Tân Minh nghe được câu này, hài lòng cười cười. Hai người bàn bạc xong xuôi, Tân Minh cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

Ở bên kia, Thẩm Sở Sở vừa mới giải cứu được một nữ khách hàng sắp ly hôn, đầy hi vọng mà nhìn xem hệ thống nhân duyên của mình. Kinh nghiệm trực tiếp tăng 10 điểm! Còn chưa nhìn đến trị số cơ duyên bên dưới thì điện thoại liền kêu.

Nhìn thấy người gọi là người đại diện đã hơn tháng rồi không quan tâm gì đến mình, Thẩm Sở Sở trong lòng có một cảm giác rất là vi diệu. Chẳng lẽ... lại có cơ hội gì mới à? Lần trước hình như cũng là như thế này, vừa giúp người xong, Tân Minh liền gọi tới.

Nghĩ tới cơ hội lần trước là Tập đoàn Hàn thị, hơn nữa cô một lần không chỉ kiếm được 500 nghìn tệ, người hâm mộ cũng tăng lên mấy chục nghìn. Tuy là quá trình phải chịu chút ủy khuất, nhưng so với lợi ích bản thân nhận được thì thực là không lỗ.

Do dự lại do dự, Thẩm Sở Sở cuối cùng vẫn là tiếp điện thoại.

"Sở Sở à, ở đây có một cơ hội cô có muốn thử không? Có một nhà sản xuất cảm thấy bộ điện ảnh anh ta đang chuẩn bị có một vai rất hợp với cô."

Thẩm Sở Sở nghe xong có chút hoài nghi, trải qua mấy lần tranh cãi trước đây, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình và Tân Minh sớm đã lật bài rồi, tuyệt đối không tồn tại chuyện có cơ hội tốt lại để cho cô đâu. Trong lòng có nghi ngờ, Thẩm Sở Sở liền hỏi lại.

"Minh ca, sao lại là em?"

Tân Minh liếc qua Vạn San San trước mặt, nói: "Là thế này, nhà sản xuất xem quảng cáo của cô hợp tác với Tập đoàn Hàn thị, cảm thấy hình tượng của cô khá phù hợp, vì thế liền có ý. Đúng lúc Lý Vũ Đào cũng tham diễn trong phim này, người đại diện của cô ấy cũng nói vài lời hay về cô với nhà sản xuất."

Thẩm Sở Sở nghe lý do này, chỉ nghe mà không nói gì. Nếu nói nhà sản xuất xem quảng cáo của cô mà nhìn trúng cô, nói thật, cô đúng là có chút tin. Vì gần đây cô có đến vài tin nhắn cá nhân trên Weibo, tất cả đều là liên quan đến hợp tác quảng cáo hoặc là phim điện ảnh, truyền hình. Chẳng qua đó đều là các công ty nhỏ, các nhóm mà nghe đều chưa nghe đến bao giờ, hoặc là vai diễn nhỏ, cô đến một cái đều không dám nhận.

Lại nói người đại diện của Lý Vũ Đào tiến cử cô... cô thực là có chút nghi ngờ. Rõ ràng là hôm đó, cô nhớ được người đại diện của Lý Vũ Đào đối với cô có thái độ rất kỳ lạ, trực tiếp lừa đi cô. Làm sao lại có lòng tốt thế được? Chẳng lẽ là vì cùng một công ty quản lý à?

Tân Minh thấy Thẩm Sở Sở bên kia không nói gì, nói: "7 giờ tối nay, ở sảnh Bách hợp tầng 5 khách sạn Nguyệt Hoa có một bữa tiệc, cô nếu có ý định thì đến đó xem sao, Lý Vũ Đào và người đại diện của cô ấy cũng ở đó. Nếu như không có ý gì, thì đừng đi. Dù sao cũng không có quan hệ gì mấy với tôi."

Nói xong mấy lời này, Tân Minh liền cúp máy.

Không thể không nói Tân Minh nói mấy câu này vẫn là rất có trình độ, hoàn toàn tuân theo quan điểm lời thật không nói hết lời giả nói toàn bộ. Hơn nữa đem mọi chuyện đều đẩy lên người Vạn San San, quyết định cuối cùng toàn bộ đều để cho Thẩm Sở Sở. Ngay cả đến lúc cuối có xảy ra chuyện gì, vậy cũng không quan hệ gì với anh ta!

Vạn San San nghe Tân Minh nói thế thì không vui nổi, cô có chút tức giận mà nhìn Tân Minh, nói: "Minh ca, anh sao có thể nói như vậy, nhờ Thẩm Sở Sở không đi thì sao? Anh cuối cùng không nên nói mấy câu đó."

"Con người Thẩm Sở Sở ấy tôi hiểu hơn cô nhiều." Nói xong câu này, Tân Minh chỉ chỉ ra cửa, nói: "Cô có thể đi rồi. Nhớ đóng cửa lại, đừng quên chuyện cô đã đồng ý với tôi."

Nghe được thế, sắc mặt Vạn San San mới tốt hơn một chút, nói thêm một câu cảm ơn rồi rời đi.

Sự việc quả nhiên diễn ra như Tân Minh nói, nếu như Tân Minh tận lực thúc đẩy Thẩm Sở Sở đi, Thẩm Sở Sở có thể sẽ hoài nghi bên trong có gian lận. Nhưng Tân Minh kiểu đi hay không thì tùy, một dạng không muốn quản cô, ngược lại kiến cho cô ấy cảm thấy chuyện này dường như có chút tính chân thực.

Hơn nữa, nếu có người cùng công ty ở đó, có vẻ như sẽ không quá tệ.

Hay là cứ đến xem sao? Tuy là trong đó vẫn có vấn đề cô nghĩ chưa ra, nhưng phần thưởng mà hệ thống cho chắc là không lừa người đâu.

Dù sao tối nay cũng chẳng có việc gì. Nếu như không phù hợp thì đi ra là được. Hơn nữa nếu như không đi, cũng coi như là đắc tội Lý Vũ Đào rồi. Nếu vậy, tình hình cô ở công ty sẽ càng thêm gian nan.

Nghĩ đến vài chuyện này, Thẩm Sở Sở liền quyết định 7 giờ tối đi thăm dò xem. Nhờ đâu là thật thì cô có thể tiến gần hơn giới điện ảnh, tuy là diễn kỹ của cô mới chỉ có hơn 30 nhưng cũng có thể coi là tốt hơn trước đây một chút rồi.

Hơn sáu giờ tối. Thẩm Sở Sở sau khi thay một bộ đồ thoải đáng thì ra khỏi nhà. Lúc đến khách sạn Nguyệt Hoa vẫn còn 10 phút mới đến 7 giờ.

Đi tới cửa sảnh Bách Hợp, Thẩm Sở Sở gõ gõ cửa vào.

Vào thời điểm nhìn thấy Thẩm Sở Sở, Vạn San San rất cuộc yên tâm.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy hai người quen thuộc bên trong, lại thấy được một gương mặt xa lạ, nhìn cũng có vẻ đáng hoàng, vì vậy có chút yên tâm. Lúc này, Lý Vũ Đào cười với cô, vì thế thời gian Thẩm Sở Sở nhìn cô ta có chút dài. Kết quả phát hiện trên đầu anh ta dường như phát sinh biến hóa. Cô đang tò mò muốn xem qua thì Vạn San San lại mở miệng nói: "Anh Vương, đây chính là Thẩm Sở Sở của công ty chúng tôi."

Anh Vương kia cười nói: "Ừ, hình tượng đúng là không tồi, người mới của công ty các cô đều khá cả. Diễn một tiểu nha hoàn thật là lãng phí. Chính là không biết diễn kỹ được hay không, nếu như tốt, lúc đó có thể tăng thêm cảnh."

Vạn San San nhanh chóng cho Thẩm Sở Sở một cái nháy mắt, nói: "Sở Sở, anh Vương đều đã nói thế rồi, cô còn không nhanh mời anh ấy một ly."

Thẩm Sở Sở tuy là không thích uống rượu, nhưng cũng từng cùng Tân Minh tham gia vài lần yến hội, biết là có một số loại rượu là bắt buộc phải uống. Vì thế vội vàng đứng lên kính anh Vương một ly.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên lại có một người từ bên ngoài tiến vào.

Nhìn thấy người đến, Thẩm Sở Sở nheo mắt, sau đó liếc qua Vạn San San đang ân cần chào hỏi ông ta, Thẩm Sở Sở cảm thấy chuyện tối nay tuyệt đối không đơn giản như những gì cô tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Thẩm Sở Sở lúc này đã nghĩ là đứng lên rồi đi, nhưng cô cảm thấy bản thân cứ thế đi cũng không khỏi không nề mặt người ta. Nhất là anh Vương ở đối diện, thông qua tán gẫu vừa rồi, rất hiển nhiên, là một nhà sản xuất rất đứng đắn.

Còn có Lý Vũ Đào và Vạn San San bên cạnh, tuy là cô không nhìn được ra hai người ngày đến cùng là có ý gì, nhưng cô cứ cảm thấy hai người họ không cần phải hại cô. Đang lúc cô do dự, Trần tổng mờ lời.

"Sở Sở à, khéo vậy, cô cũng ở đây à."

Thật sự là trùng hợp sao? Thẩm Sở Sở thầm nghĩ. Nghĩ đi nghĩ lại, từ lúc mới bắt đầu chút không khỏe giờ cảm giác càng thêm khó chịu. Chẳng lẽ là uống nhiều rượu quá? Nhưng theo như tử lượng trước giờ của cô mà nói, hẳn là không nhanh như thế đã say mới đúng.

Vạn San San thấy Thẩm Sở Sở đứng đó không động đậy, sợ cô làm hỏng chuyện tốt của mình, vội nói: "Sở Sở, cô đứng đó làm gì. Trần tổng cũng không phải cô không biết, nhanh tới bồi Trần tổng mới phải."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Thẩm Sở Sở đứng tại chỗ, cau mày không nói. Lúc này cô có loại cảm giác như trời đất quay cuồng, phải cố gắng ổn định thân thể đứng cho vững.

Đúng lúc này, Vạn San San cầm ly rượu chạm vào cánh tay Thẩm Sở Sở, thúc giục cô: "Sở Sở, ngăn ngại gì vậy, mau kính Trần tổng một ly."

Thẩm Sở Sở lúc này nhìn thấy biểu tình có thâm ý của Vạn San San, càng ngày càng thấy không đúng. Giống như là có một loại nguy hiểm không rõ đang đến gần. Chỉ là, thân thể cô ngày càng không ổn, mọi thứ trước mắt cũng dần dần có chút mờ hồ, cô dùng sức lắc lắc đầu. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nghĩ vậy, cô nhịn xuống cảm giác khó chịu trong người, muốn mở miệng nói, kết quả thực sự là vô cùng phí sức. Cô gắng hết sức kiềm chế sự hoảng loạn trong nội tâm, từ từ cất tiếng: "Xin lỗi, hôm nay là tôi không đúng. Thân thể tôi có chút không được thoải mái, xin về trước vậy. Hôm khác lại bồi tới bồi các vị."

Nói vậy, cô quay người muốn rời khỏi.

Kết quả, Vạn San San thấy Thẩm Sở Sở muốn chạy, tự mình kéo một cái ghế cô lại, trong giọng nói có chút uy hiếp nói: "Sở Sở, cô đây thật là không nề mặt Trần tổng! Cô hôm nay đến đây là vì cái gì, cô cũng đừng quên nha. Hơn nữa, cô sau này chính là còn tại giới giải trí này phát triển, vẫn là nên suy nghĩ cho thông mới tốt. Có một số người ấy mà, không phải là cô có thể đắc tội được đâu."

Không biết vì sao, Thẩm Sở Sở cảm thấy càng ngày càng chóng mặt, cơ thể còn có cảm giác không nói ra được, cô chịu đựng chút thanh minh còn lại, nhìn sang Vạn San San, lạnh lạnh nói: "Chị Vạn, chị đây là có ý gì?"

Mới nói vậy, người đã có chút đứng không vững rồi. Trước khi ngã xuống, cô muốn bám vào cái bàn bên cạnh, thế nhưng lại không chạm được vào cạnh bàn.

"Sở Sở, cô làm sao thế, uống nhiều quá không đi được sao? Tôi đỡ cô." Tiếng của Trần tổng vang lên bên tai. Thẩm Sở Sở tuy là không ngã, nhưng cảm giác cả người đều đang nổi da gà da vịt, trong dạ dày cũng bắt đầu đảo lộn, buồn nôn không chịu được. Cô gắng sức muốn đẩy Trần tổng ra, nhưng cánh tay mềm nhũn, có chút không dùng được lực.

Đúng lúc này, cô lại nghe thấy một giọng nói khác.

"Trần tổng, Sở Sở nhà chúng tôi đành phiền anh chiếu cố rồi. Ài, anh xem cô ấy kìa, tử lượng kém vậy còn uống nhiều thế, tiểu cô nương chính là không hiểu chuyện."

Thẩm Sở Sở nghe mấy câu này, trong lòng chấn động, liều mạng muốn quay đầu. nhìn xem lúc này biểu tình trên mặt Vạn San San như thế nào. Còn chưa chờ được cô quay đầu, giọng nói khiến người ta muốn nôn của Trần tổng lại vang lên: "Ha ha, đúng là không hiểu chuyện như cô."

"Vậy vai diễn của Đào Đào nhà chúng tôi..." Vạn San San tiến tới, không yên tâm hỏi thêm một câu.

Trần tổng cười haha nói: "Tự nhiên là không có vấn đề gì rồi."

Thẩm Sở Sở dường như nghe thấy cái anh họ Vương kia còn nói một câu gì đó, khoảng cách quá xa, cô nghe không rõ. Nhưng câu sau đó của Vạn San San, cô lại nghe được rõ ràng.

"Ai dà, anh Vương, anh đừng lo lắng, anh cũng nhìn thấy rồi, Sở Sở nhà chúng tôi và Trần tổng đã sớm quen biết rồi, vừa rồi chỉ là đang giận dỗi thôi. Đào Đào, còn không nhanh kính anh Vương một ly."

Vạn San San một bên nói, một bên giúp Trần tổng mở cửa, Trần tổng còn khen cô ta một câu: "Cơ trí."

Thẩm Sở Sở đến giờ liền vô cùng chắc chắn là bản thân căn bản là không phải uống nhiều, mà hẳn là bị người ta chuốc thuốc rồi. Cô gắng sức ngẩng đầu

lên, nhìn vào Vạn San San. Giữ lại một tia hi vọng cuối cùng, muốn mở miệng cầu chị ta giúp cô. Nhưng cô vừa mở miệng, thanh đới lại giống như bị thứ gì chặn lại. Liền liền tưởng lại vừa rồi âm thanh yếu ớt cũng không phát ra nổi, chỉ có vài hơi, lời nói đứt đoạn không hoàn chỉnh, chỉ có thể kịch liệt thở dốc.

Vạn San San giả bộ như không hề thấy tín hiệu cầu cứu của Thẩm Sở Sở, còn ần ỷ cười nói: "Sở Sở, cô nếu đáp ứng người đại diện của mình đến đây, cô tự nhiên trong lòng rõ ràng đúng không? Ấy dà, cô xem cô kia, có phải là không thoải mái hay không, không quan trọng, Trần tổng sẽ giúp cô."

Nói đến đây, tia hi vọng cuối cùng của Thẩm Sở Sở cũng tan biến.

Cô đáp ứng Tân Minh lúc nào, Tân Minh căn bản không hề nói với cô là sẽ có chuyện như thế này. Lần trước xảy ra chuyện tương tự, Tân Minh là nói rõ ràng với cô. Cô đúng là không nghĩ tới Tân Minh sẽ làm chuyện như vậy. Điều này thật sự không giống với phong cách của Tân Minh.

Còn Vạn San San và Lý Vũ Đào. Không cần biết chuyện này đến cùng là kế hoạch của ai trong số họ, hoặc có thể là tất cả đều tham gia vào... Thẩm Sở Sở thề, cô nhất định sẽ báo thù, nhất định sẽ đáp lại mười lần trăm lần. Nếu như cuộc đời cô bị hủy rồi, vậy thì mọi người cùng nhau bị hủy là được.

Cô tuyệt vọng bị Trần tổng đỡ đi vài bước, cô không muốn bị ông ta đỡ đi đâu, nhưng cơ thể cô làm thế nào cũng không dùng sức được. Nơi bị Trần tổng chạm vào giống như có nghìn vạn con kiến đang bò vậy, cảm giác cổ họng bị chặn lại này khiến cho người ta muốn tắc thở. Hơn nữa sức của Trần tổng rất lớn, cô căn bản là không gãy ra được.

Đi đến hành lang, Thẩm Sở Sở tuyệt vọng nhìn không gian trống vắng xung quanh. Hôm nay cô thật sự là đen đủi thế sao? Năm nay cô mới 22 tuổi, cô còn chưa có bạn trai, cô không muốn cuộc đời biến thành như thế này.

Chính vào lúc này, từ góc thang máy có một người bước ra. Nhìn thấy người này càng ngày càng gần, Thẩm Sở Sở mang theo ánh mắt cầu cứu nhìn qua. Chỉ đáng tiếc, vừa nhìn người đó một cái, đường nhìn của cô đã bị Trần tổng che lại. Thẩm Sở Sở nhanh chóng đấu tranh một chút.

Lực từ mười ngón tay của Trần tổng lại mạnh thêm một chút, sau đó còn gật đầu với người đàn ông kia.

Thẩm Sở Sở rốt cục dùng hết sức lực, mới có thể nhìn thấy người có chút mơ hồ ở đối diện. Mở miệng muốn phát ra tiếng. Chỉ tiếc là người kia gật đầu chào Trần tổng xong, hình như có chút tò mò liếc qua cô, sau đó liền nhìn về phía trước rồi đi.

Nhìn vào thang máy đã tới gần, Thẩm Sở Sở cảm thấy đời cô xem như xong. Nước mắt cuối cùng cũng không không ché được mà rơi.

Cánh cửa thang máy trước mắt giống như niềm hi vọng trong tim cô, từng chút từng chút đóng lại. Đúng lúc này, một bóng người quen thuộc lại lần nữa xuất hiện trước mặt Thẩm Sở Sở. Mà cửa thang máy sắp đóng lại cũng dần dần mở ra.

Trần tổng gặp lại người vừa rồi đi lại quay lại, cười mà nói: "Hàn tổng, anh cũng muốn dùng thang máy sao?"

Hàn Hành Ngan nhìn đến tiểu cô nương bị đàn ông ôm chặt trong lòng, lúc này lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt đỏ bừng, thần tình lúc nhìn thấy anh giống như nhìn thấy cứu tinh. Tuy là cô một tiếng cũng không nói ra, nhưng Hàn Hành Ngan lại cảm thấy cả người cô ấy từ trên xuống dưới đều viết hai từ: Cứu tôi.

"Sở Sở, cô sao lại ở đây?"

Thẩm Sở Sở thời khắc này thực sự cảm thấy người đàn ông trước mặt trên người mọc ra một đôi cánh trắng. Tuy rằng cô không biết người đàn ông trước mặt này tại sao lại biết tên cô, nhưng rõ ràng là người đàn ông vừa rồi chỉ đi lướt qua này nhận được tín hiệu cầu cứu của cô.

Trần tổng vừa nghe lời này, lòng phát lạnh, động tác tay cũng không quá dùng lực nữa. Ông ta lần trước đã bị Thẩm Sở Sở cự tuyệt rồi, sau này ông ta âm thị người đại diện của Thẩm Sở Sở đông lạnh cô. Không ngờ được Thẩm Sở Sở này sau đó còn có thể quay quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị.

Chẳng lẽ, cô ta thật sự quen biết với Hàn tổng sao? Hay là nói, cô ta thực ra là... người phụ nữ của Hàn tổng?

Nghĩ đến đây, Trần tổng thấy là Thẩm Sở Sở chính là một củ khoai lang nóng phỏng tay, muốn đẩy ra. Ông thế mà lại chọc vào phụ nữ của Hàn tổng, hơn nữa lại còn bị Hàn tổng phát hiện. Không may, Thẩm Sở Sở lúc này không có chút sức lực nào, thần trí cũng dần dần không còn thanh tỉnh. Cơ thể cô hoàn toàn không nghe lời, đầu càng ngày càng choáng, không biết chính mình đang ở đâu.

Đúng lúc cô cảm thấy mình sắp ngã đi, một cổ lực lượng kéo cô lại. Cô đột nhiên từ một bên cả người mùi hôi đến trong vòng tay cả người là hương thơm đậm đậm, kết quả cả người đứng không vững, mắt thấy sắp ngã rồi.

Hàn Hành Ngan vội vàng đỡ cô.

Nhìn thấy động tác của Hàn Hành Ngan, sắc mặt Trần tổng liền biến, có chút hoảng loạn mà nói: "Hàn tổng, đây là công ty quản lý của cô ấy đem cô ấy đến cho tôi. Thật đấy, nếu như anh không tin thì đi đến sảnh Bạch Hợp hỏi một chút. Tôi không biết cô ấy là người phụ nữ của anh, nếu như biết trước khẳng định sẽ không làm như thế này đâu."

Hàn Hành Ngan ngửi thấy mùi rượu truyền tới từ đầu mũi, khó chịu nói: "Ồ? Phải không?"

Trần tổng nghe được lời của Hàn Hành Ngan, nghĩ tới tài lực của Tập đoàn Hàn thị sắp tới có khả năng sẽ báo thù, nhanh chóng nói: "Đúng vậy, Hàn tổng. Tôi cái gì cũng không biết, là người đại diện của cô ấy gọi cho tôi để tôi đến, tôi vừa đến thì người đại diện của cô ấy liền giao cô ấy cho tôi, tôi cái gì cũng không biết. Anh nhất định đừng hiểu lầm."

Hàn Hành Ngạn thực có chút không nghe nổi nữa, chuyện như thế này anh thấy qua không ít, rốt cục là chuyện gì xảy ra mọi người ít nhiều đều hiểu được.

Hơn nữa, trọng điểm là, cô gái đang bám vào anh thở ra khí luôn vào trong cổ anh, anh có chút ngứa ngáy khó chịu. Dứt khoát đưa tay nâng eo cô bé lên, nhìn Trần tông trong thang máy, nói: "Tôi thấy Trần tông cũng không có ý muốn đi, phiền anh ra ngoài trước. Tôi vội."

Trần tông nhìn bộ dáng Hàn Hành Ngạn, nhanh chóng từ trong thang máy đi ra, nghĩ tới Thẩm Sở Sở đã bị chuốc thuốc, có chút ân cần và ái muội nói: "Chúc anh có một buổi tối vui vẻ."

Hàn Hành Ngạn vì câu này của ông ta, khẽ nheo mắt.

Từ lúc nhìn thấy Hàn Hành Ngạn, đầu Thẩm Sở Sở lại càng thêm choáng váng, hơn nữa dần dần thần trí không rõ ràng. Không chỉ thế, ngửi được mùi hương trên người Hàn Hành Ngạn, cô cảm thấy cả người đều rạo rực. Rõ ràng là ngày mùa đông, cô mặc cũng không nhiều, nhưng chính là nóng đến mức muốn cởi đồ.

Do đó, cô dù đang ở trong lòng Hàn Hành Ngạn, nhưng tay lại bắt đầu không nghe lời. Nhấc tay lên muốn cởi cúc áo ngoài, nhưng một cánh tay khác lại đang ở sau lưng Hàn Hành Ngạn. Sở lần nữa ngày, tay vẫn còn có chút vô phương, cô càng thêm cố sức.

Hàn Hành Ngạn không nhịn được nữa, nhìn xuống cái người ý thức không còn thanh tỉnh, nói: "Đừng động."

Quả nhiên, sau khi nghe câu này, cô gái trong lòng liền không loạn động nữa. Hàn Hành Ngạn cũng âm thầm thở phào. Thấy thang máy cuối cùng cũng đến tầng trên cùng, Hàn Hành Ngạn ôm Thẩm Sở Sở đi ra.

Thẩm Sở Sở trong trạng thái này không thích hợp ra ngoài, hơn nữa anh cũng không rõ nhà cô ở đâu. Cách tốt nhất chính là trước tiên tìm một căn phòng để đặt cô ấy xuống.

Hàn Hành Ngạn mở ra căn phòng mình đã ở nhiều năm, đi vào phòng ngủ đặt Thẩm Sở Sở xuống. Đang lúc Hàn Hành Ngạn đang thở ra một hơi định đứng lên, tay Thẩm Sở Sở nắm chặt cánh tay anh làm thế nào cũng không chịu buông. Hàn Hành Ngạn vỗ tay cô, muốn cô buông ra, kết quả Thẩm Sở Sở lại không để ý, thậm chí lại càng thêm dùng sức.

Hàn Hành Ngạn vốn là thương hương tiếc ngọc, cũng không dùng nhiều lực. Nhưng thấy Thẩm Sở Sở mãi không buông tay, hơn nữa tư thế cúi người này của anh cũng hơi khó chịu, trên tay cũng dần dùng lực mạnh hơn.

Cuối cùng, tay Thẩm Sở Sở bị tách ra.

Hàn Hành Ngạn đang định đứng thẳng lên, điện thoại trong túi bỗng reo. Còn Thẩm Sở Sở, trên tay không có thứ gì để nắm, cơ thể càng thêm nóng nực khó chịu. Cô hừ một tiếng, tay hươ loạn trong không khí, một tay nắm được một thứ, sau đó đứng sức nắm. Chỉ nghe thấy phịch một tiếng, chiếc giường hạ xuống vài phân.

Thẩm Sở Sở giống như cảm giác được nóng nực trong người tìm được lối ra, trong họng không tự giác phát ra một tiếng hự thỏa mãn.

Cả vật của Hàn Hành Ngạn bị Thẩm Sở Sở bắt được, cả người không thể di chuyển. Cảm thụ được mềm mại dưới thân, nghe được tiếng hừ êm tai, máu cả người lập tức tăng tốc. Tuy vậy, tiếng chuông điện thoại lại vang lên để tỉnh anh.

Anh lại một lần nữa muốn đứng dậy, chỉ là cô gái bên dưới lại đưa tay ra ôm anh, làm anh không di chuyển được. Anh nghĩ tới tới nay vẫn còn chuyện cần làm, vất vả lấy ra điện thoại trong túi. Nhìn thấy là điện thoại của trợ lý nhà mình, Hàn Hành Ngạn lại một lần đầu tranh để đứng dậy nghe điện.

Không nghĩ tới Thẩm Sở Sở nhìn gầy yếu mà sức lại lớn vậy, làm cho Hàn Hành Ngạn cố gắng hồi lâu cũng không thoát ra được. Mà ngay khi anh còn đang trong quá trình vật lộn, tay không cẩn thận lại chọn nghe.

"Hàn tổng, Trương tổng của Bắc Quan vẫn đang chờ anh."

Hàn Hành Ngạn nhìn xuống việc cả vật bị người kéo, cảm giác áp bách vì cổ sắp bị kéo gãy, đè nén nói: "Tôi biết rồi, cậu trước cứ để họ chờ một lúc, tôi bên này có chút chuyện, sẽ qua ngay."

"Nóng quá." Giọng nói mềm mại của Thẩm Sở Sở truyền tới. Vừa rồi lúc ở sảnh Bách Hợp, người có vẻ nhiều, không gian lớn nên tiếng cô nói không có ai nghe được, cũng có thể lúc đó mọi người đều giả vờ là không nghe thấy.

Còn loại âm thanh này trong một căn phòng trống lại trở nên rất rõ ràng. Hơn nữa, điện thoại ở ngay cạnh miệng cô, giọng nói của cô truyền rõ ràng qua loa.

Hàn Hành Ngạn và thư ký Vương đều ngừng nói.

Không chỉ vậy, tay Thẩm Sở Sở lại bắt đầu không thành thật. Sở sở chỗ này, sở sở chỗ kia. Hàn Hành Ngạn lại nhịn thêm một lần mà nói: "Thành thật chút."

thư ký Vương nghe mà tiếng này, rung mình một cái. Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy sắp của mình dùng... ừm, giọng nói như thế nói chuyện. Anh làm

một người đàn ông, nghe cũng có chút say.

Không đúng, trọng điểm không phải là sếp mình rốt cuộc đang làm gì? Chẳng lẽ... anh đang quấy rầy chuyện tốt của sếp? Nếu đúng là như thế, anh đúng là tội lớn. Điều này làm thế nào mới tốt đây.

Nghĩ rồi lại nghĩ, thư ký Vương vẫn là nói: "Chuyện đó, sếp, nếu không thì tôi nói với Trương tổng một tiếng, lần sau lại..."

Lời còn chưa nói xong, liền bị Hàn Hành Ngan cắt đứt: "Không cần, tôi một lát nữa sẽ qua."

"Ồ, được thưa sếp." Nói xong, thư ký Vương nhanh chóng cúp máy. Sếp nói một lát sẽ qua, cũng chính là nói thời gian này chính là vào thời điểm quan trọng. Anh vẫn là đừng quấy rầy sếp nữa.

Nhìn vào điện thoại đã ngắt máy, Hàn Hành Ngan đau đầu nhìn cô gái dưới thân.

Kết quả, thông qua ánh đèn mờ ảo trong phòng ngủ, Hàn Hành Ngan lại cảm thấy Thẩm Sở Sở sắc mặt đỏ ửng lại có một vẻ đẹp khác. Có một khoảnh khắc, tim anh đột nhiên nhảy lên bất thường. Tuy nhiên, rất nhanh, anh liền hồi phục trở lại.

Lúc này, Thẩm Sở Sở không chỉ có tay, đến cả chân cũng dùng đến, cả người giống như con bạch tuộc bám vào người anh. Được, anh gỡ từng cái một. Đầu tiên, bước thứ nhất, anh phải cứu cái cổ của mình đã. Kéo vài lần, Hàn Hành Ngan dứt khoát không lấy lại cả vạt nữa, chậm chậm nói lỏng, sau đó rút đầu ra khỏi cả vạt.

Cuối cùng hô hấp cũng thuận lợi, sắc mặt Hàn Hành Ngan cũng không còn khó coi nữa. Lúc này, Thẩm Sở Sở giống như là có ý thức bình thường, đưa tay ra kéo Hàn Hành Ngan trở lại.

Hàn Hành Ngan mất cảnh giác mà bị ôm chặt.

Mất thấy môi sắp gần liền, Hàn Hành Ngan nghiêng nghiêng đầu, môi liền chạm vào má Thẩm Sở Sở, sau đó chạm tới tai Thẩm Sở Sở.

Vốn là sự gần gũi của Hàn Hành Ngan khiến cho Thẩm Sở Sở cảm thấy sự xao động trong người có chút dễ chịu, lại thêm vào cô thấy như có người thổi vào tai cô một hơi, ngưa ngứa, rất là dễ chịu. Cô vô thức mà phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Hàn Hành Ngan cảm nhận được xúc cảm mềm mại, cùng với đường cong của cô gái bên dưới, thực sự là thấy mình sắp nổ rồi. Vả lại, trọng điểm là có một đôi tay nhỏ nhắn không ngừng chu du trên người mình. Điều này khiến cho anh bị sờ đến dần dần có phản ứng rồi.

Anh biết rằng nếu anh đoán không sai thì cô gái nằm bên dưới đã bị người chuốc thuốc. Sự chủ động này không phải là do ý định của cô ấy. Nhưng không có cách nào, cơ thể anh chính là bị treu đến mức cùng như là ăn cùng một loại thuốc vậy.

Anh cố chịu sự tỉnh táo của một chính nhân quân tử, ngẩng đầu lên, khàn giọng uy hiếp: "Cô đang trong tình trạng này, cẩn thận tôi thật sự làm cô."

Nếu như là Thẩm Sở Sở lúc tỉnh táo, nghe được câu này tuyệt đối sẽ dừng lại động tác. Nhưng một Thẩm Sở Sở đã bị hạ thuốc thì liền có chút không biết sợ là gì. Tất cả mọi thứ đều là làm theo cảm giác, cô giống như lúc này hận không thể khiến cho người đàn ông này đến làm thịt. Cô cảm thấy cả người khó chịu muốn bạo phát rồi. Đặc biệt là được nghe một giọng nói dễ nghe như vậy.

Cô thật muốn ném thử vị đạo của âm thanh kia.

Một bàn tay cố dùng sức, khuôn mặt của Hàn Hành Ngan lại một lần nữa bị kéo lại gần.

Mà lần này, anh thực là không có chuẩn bị trước, bị Thẩm Sở Sở đắc thủ.

Vào thời khắc hai môi chạm nhau, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình cuối cùng cũng tìm được thuốc giải. Xúc cảm lạnh lẽo lại có phần mềm mại giống như là thạch hoa quả được ăn lúc nhỏ, không chỉ vậy, sự xao động ẩn trong người vào lúc này dường như tất cả đều tập trung trên môi, kêu gào muốn ăn miếng thạch hoa quả này vào bụng.

Động tác vào lúc vừa ý thức được đã bắt đầu thực hiện, Thẩm Sở Sở trước tiên liếm liếm môi Hàn Hành Ngan, sau đó còn chưa thỏa mãn lại hút vào. Cuối cùng vẫn là cảm thấy không thực sự hài lòng, còn mở miệng ra cắn cắn.

Phải nói là Hàn Hành Ngan vừa rồi còn muốn nổ tung, mà lúc này chính là đã bạo phát luôn rồi. Anh dù có nhịn cũng không nhịn được sự treu chọc từ cô gái dưới thân.

Lúc này, anh đã quên mất cô gái dưới thân ý thức không còn tỉnh táo, cũng quên luôn là cô chủ động như vậy là vì đã bị chuốc thuốc.

Anh phản khách thành chủ, dùng lực ôm lấy cô gái dưới thân, động tác dưới miệng cũng không giống như cô gái kia không có phương pháp gì. Theo bản năng mà động chạm, liếm mát, môi lưỡi như đang cùng múa.

Thẩm Sở Sở cảm thấy trong người dường như xuất hiện một dòng nước thanh mát, toàn thân trên dưới đều chìm trong vui sướng. Cô còn muốn nhiều hơn, hơn nữa. Bởi vì tranh đấu, áo ngoài của cô dần dần bị cởi ra. Mà tây trang của Hàn Hành Ngan cũng từ từ mà không biết đã đi đâu mất.

Chính lúc ý thức của cả hai người đều có chút say sưa, điện thoại của Hàn Hành Ngan lại một lần nữa kêu lên. Hàn Hành Ngan vốn là không muốn tiếp,

nhưng điện thoại lại cứ không ngừng kêu. Lúc này, Hàn Hành Ngạn cũng dần dần thanh tỉnh, có chút vội vàng hấp tấp mà tìm điện thoại, nhìn rõ được tên người hiển thị trên màn hình. Hàn Hành Ngạn lúc này mới nghĩ tới người khách còn đang chờ.

Anh nhìn sang Thẩm Sở Sở trên giường vẫn đang không ngừng vặn vẹo, bắt đầu đi mà tiếp điện thoại.

"Nói." Hàn Hành Ngạn lúc này giọng càng thêm khàn, nhàn nhạt mà nhả ra một chữ.

"Sếp, tôi chính là muốn nói với anh một tiếng, Trương tổng vừa rồi trong nhà gọi điện, có thể là trong nhà có chuyện gì đó, vội vã đi mất, trước khi đi có bảo tôi nói xin lỗi với anh. Chuyện chỉ có vậy, sếp anh cứ tiếp tục, tôi không làm phiền anh nữa." Nhanh miệng nói cho xong chuyện, thư ký Vương vội vàng cúp máy. Tuy là sếp chỉ nói một chữ, nhưng anh có thể tự động suy ra một bài báo cáo.

Sau khi để điện thoại xuống, Hàn Hành Ngạn nhìn Thẩm Sở Sở đang nằm trên giường, lại nhìn qua chiếc giường lộn xộn và cơ thể đã có biến hóa. Anh cười khổ một lát. Từ khi nào anh cũng biến thành một sắc quỷ rồi? Anh thế này so với Trần tổng lợi dụng người lúc khó khăn có gì khác nhau.

Cho dù sức lực của Thẩm Sở Sở có lớn đi nữa, cũng không hơn được anh. Anh chẳng qua là không thực sự dùng sức thôi. Còn may là điện thoại kịp thời gọi tới, làm cho anh không phạm phải một sai lầm lớn.

Vì vậy, lần này, không cần biết là Thẩm Sở Sở có làm gì trên người anh, anh cũng nhất quyết ôm Thẩm Sở Sở vào trong phòng tắm. Nước lạnh ngắt từ vòi sen phun ra, Hàn Hành Ngạn cảm thấy bản thân càng thêm thanh tỉnh. Xao động trong người cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Tuy nhiên, mở mắt ra người còn lại đang ở dưới vòi sen, anh cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, anh tối nay thực sự sẽ làm sai mất.

Nhìn bộ dạng này của Thẩm Sở Sở, anh trực tiếp cầm vòi sen lên, không lưu tình mà đem nước lạnh phun lên người Thẩm Sở Sở và cả người mình.

Kết quả, vẫn là có chút hiệu quả. Vì ân thanh của Thẩm Sở Sở từ um um biến thành một tiếng A rất lớn! Sắc mặt cũng dần dần chuyển từ đỏ rực sang hồng hào, dần dần cũng hồi phục bình thường. Tiếp tục ngâm thêm một lúc, Hàn Hành Ngạn cảm thấy ổn ổn rồi, liền dừng lại. Lúc này, Thẩm Sở Sở đã không còn phản ứng gì nữa, giống như chỉ đang ngủ vậy.

Hàn Hành Ngạn bế Thẩm Sở Sở lên, vốn là định trực tiếp đặt lên giường, nhưng nghĩ tới cô cả người ướt rượt, vẫn là đặt lên trên chân.

Tiếp đó, anh gọi điện cho thư ký Vương: "Gọi một nữ phục vụ lên đây."

Sau khi nghĩ ngợi, lại nói: "Đề cho cô ấy mang theo một bộ đồ nữ lên."

Thư ký Vương bị đông lạnh, hỏi: "... Sếp, size nào ạ?"

Hàn Hành Ngạn mím mím môi, size nào đây, anh làm sao mà biết được. Tóm lại, hình như khá lớn.

"Mua size lớn đi." Hàn Hành Ngạn nghĩ, nhỏ có thể là mặc không được, to thì khẳng định là không vấn đề.

"... Được thưa sếp."

Chờ nhân viên phục vụ lên đến nơi, Hàn Hành Ngạn đã cởi y phục trên người xong, thay thành áo choàng tắm. Phân phó xong cho nhân viên phục vụ, Hàn Hành Ngạn liền ra phòng khách ngồi.

Nửa tiếng sau, nhân viên phục vụ từ bên trong đi ra.

Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, Hàn Hành Ngạn lại không có dũng khí đi vào. Nhưng nghĩ tới tình huống của Thẩm Sở Sở, anh vẫn là có chút lo lắng, không nhịn được mà đi vào. Dù sao người là do anh cứu, anh vẫn nên phụ trách đến cùng.

Sau khi bước vào trong, Hàn Hành Ngạn phát hiện Thẩm Sở Sở đang nằm yên trên giường, trên người đã được đổi một chiếc chăn sạch sẽ, quần áo cũng được thay thành áo ngủ của khách sạn.

Thấy mày Thẩm Sở Sở hơi nhú lại, Hàn Hành Ngạn vô thức mà vươn tay ra muốn giúp cô kéo giãn. Sau đó nghĩ tới chuyện gì đó lại thu tay về. Anh cũng để tay bên ngoài chăn sau đó kéo Thẩm Sở Sở lên trên.

Giờ tay ra nhìn thời gian, đã hơn mười giờ rồi. Máy tính không có ở cạnh người, anh cau mày, thôi không làm việc nữa. Hôm nay dứt khoát nghỉ ngơi sớm vậy.

Hàn Hành Ngạn vốn định lấy cái chăn trong tủ ra, kết quả lại phát hiện bên trong trống không, anh mới nhớ ra là vừa rồi cái chăn ướt đã được nhân viên phục vụ đổi đi rồi, cái chăn đang đắp trên người Thẩm Sở Sở chính là chăn dự phòng.

Nghĩ tới chăn của khách sạn không biết có ai từng dùng, cau mày tính toán một lúc, Hàn Hành Ngạn định tối nay khỏi cần đắp chăn nữa, trực tiếp nằm ngủ trên sofa là được. Nhiệt độ điều hòa trong phòng cũng khá cao, anh đem áo khoác đắp lên người, nằm trên sofa đi ngủ.

Sáng hôm sau sau khi tỉnh lại, Thẩm Sở Sở cảm thấy đầu đau muốn nứt, người cũng quay cuồng. Cô kẹt mắt ba giây, sau đó nghĩ tới chuyện hôm qua. Chẳng lẽ hiệu lực của thuốc trong người vẫn chưa hết sao?

Thẩm Sờ Sờ cảm thấy có chút nóng, bỏ tay trong chăn ra. Nhìn thấy trên người mặc rõ ràng là áo ngủ của khách sạn. Cô nhìn sang bên cạnh, trên chiếc giường lớn chỉ có mình cô. Lúc này, nước mắt cô cũng nhịn không được mà rơi.

Mới đầu còn âm thầm lặng lẽ khóc, sau đó, vào một lúc nào đó, biến thành khóc lóc gào thét. Khóc đến đứt ruột đứt gan, khóc đến phá hủy mọi thứ. Thật sự là người hỏi thương tâm người nghe rơi lệ.

Hàn Hành Ngạn cũng bị tiếng khóc này gọi tỉnh. Không rõ là bị tiếng khóc của cô gái gọi tỉnh hay là có chuyện gì, đầu anh đau lợi hại, cả người cũng quay quay cuồng cuồng.

Nhưng, vẫn là nhịn không được mà an ủi: "Đừng khóc nữa, tôi sẽ phụ trách mà."

Vừa mở miệng, âm thanh lại không hiểu sao khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Câu này vừa nói, đã dọa đến Thẩm Sờ Sờ. Cô hoàn toàn không biết trong phòng này còn có một người khác, cô hít hít mũi, sau đó liền quay người nhìn lại.

Chỉ thấy một người đàn ông tướng mạo anh tuấn mày kiếm mắt sáng đang cau mày ngồi trên sofa, khuôn mặt người đàn ông này có chút đỏ, người cũng hiển hiện có chút không kiên nhẫn. Thình thoảng lại đưa tay lên vuốt vuốt lông mày. Nhưng cho dù có chút không kiên nhẫn, cũng vẫn rất là dễ nhìn.

"Anh... anh là ai, sao lại ở đây?" Thẩm Sờ Sờ có chút sợ hãi, khàn giọng nói.

Hàn Hành Ngạn nghe những lời này, tay niết mày thành một đoàn. Cũng có chút không tin được mà nhìn qua, cô ấy thể mà lại quên mất anh? Rõ ràng là tối qua còn nhiệt tình như thế...

Tuy vậy, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Thẩm Sờ Sờ, bộ dáng lễ hoa đái vũ, tim Hàn Hành Ngạn lại mềm xuống. Lời nói ra cũng nhỏ hơn vừa rồi, còn có chút dịu dàng ngoài ý muốn: "Tôi là Hàn Hành Ngạn, đây là phòng của tôi."

Thẩm Sờ Sờ hơi mở to mắt, nhìn kỹ người đàn ông trước mặt.

"Đây là phòng của anh á? Thế Trần tổng đâu?" Nhắc đến cái tên kia, Thẩm Sờ Sờ vẫn còn cảm thấy buồn nôn, mày cũng không tự giác mà nhíu chặt.

"Không đúng, tối qua rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?"

Về chuyện tối qua, Thẩm Sờ Sờ không hề có chút ký ức gì. Cô chỉ mơ hồ nhớ được cô bị Trần tổng từ trong phòng kéo ra ngoài. Sau đó ở hàng lang gặp một người, kết quả người đó lại không cứu cô. Sau đó cô liền cái gì cũng không nhớ nữa, hình như là vào thang máy, bị người bế lên, còn bên ngoài trời thì có một trận mưa lớn...

Chờ đã, Thẩm Sờ Sờ quay lại nhìn người trước mặt, người này sao lại có chút giống người đã gặp tối qua ở hành lang nhỉ.

"Cô còn nhớ được gì?" Hàn Hành Ngạn thờ dãi hỏi.

Thẩm Sờ Sờ chẳng lẽ muốn nói hình ảnh cuối cùng chính là bóng lưng rời đi thờ ơ của anh? Nhưng rõ ràng cuối cùng dường như anh đã cứu cô. Thẩm Sờ Sờ lúc này đầu óc quay cuồng, còn có chút choáng váng.

"Anh sau đó đã cứu tôi phải không?" Thẩm Sờ Sờ ngập ngừng hỏi.

Hàn Hành Ngạn cảm thấy hôm nay có chút nặng nề, cố gắng suy nghĩ một chút, nói: "Đúng, lúc cô sắp vào thang máy với Trần tổng, tôi đã cứu cô."

"Thế nên anh không phải là thấy chết không cứu." Thẩm Sờ Sờ vẫn là nói ra. Cô cảm thấy, nhất định là do đầu óc không nghe chỉ huy. Người ta cứu cô, cô đáng ra phải cảm ơn chứ không phải theo đuổi mấy vấn đề này.

"Phải, tôi không có thấy chết không cứu." Hàn Hành Ngạn có chút giống như nhại lại lời nói mà trả lời vấn đề của Thẩm Sờ Sờ.

"Thế sao anh lại không thấy chết không cứu? Sau đó còn phát sinh gì sao?"

Hàn Hành Ngạn siết chặt lông mày, nhìn sang Thẩm Sờ Sờ khuôn mặt đỏ bừng, đầu óc không quá thanh tỉnh, nói: "Thẩm Sờ Sờ, cô bây giờ đầu óc có đang tỉnh táo hay không? Lời tôi nói cô có thể nghe hiểu được không?"

Thẩm Sờ Sờ ngó ra một lát, gật đầu nói: "Đương nhiên là có thể. Tuy là đầu tôi có thể vẫn có chút thuốc còn lại, nhưng ý thức xác định là thanh tỉnh."

Hàn Hành Ngạn nghe vậy, trước tiên không sửa Thẩm Sờ Sờ, mà giải thích: "Được, vậy tôi liền nói chuyện tôi nhìn thấy tôi qua nói cho cô. Tôi vừa đi ra khỏi thang máy, liền thấy cô đang được Trần tổng đỡ... sau đó chúng ta vào thang máy, tôi đem cô tới đây... sau đó ____"

Hàn Hành Ngạn nghĩ tới những chuyện sau đó, mím môi, vẫn là vô thức che giấu.

"Sau đó tôi thấy cô hình như bị hạ được, liền đem cô đến phòng tắm dùng nước lạnh cho cô ngâm một lúc, chờ cô dần dần lãnh tỉnh trở lại, tôi tìm nhân viên phục vụ thay đồ cho cô. Chuyện chính là như vậy."

Thẩm Sờ Sờ vẫn luôn cảm thấy Hàn Hành Ngạn hình như còn giấu giếm gì đó, nhưng cô hiện tại lại không quan tâm lắm. Chỉ cần nghĩ đến bản thân không bị Trần tổng, cái người đàn ông kinh tởm kia quấy rối, cô liền cảm thấy cuộc đời tốt đẹp lắm rồi. Lúc này, cô tuy là đầu rất choáng, nhưng vẫn rất cảm kích người trước mắt.

Trên mặt cô hiện lên nụ cười, nhìn vào Hàn Hành Ngạn mà nói: "Cảm ơn anh."

Hàn Hành Ngạn thấy Thẩm Sờ Sờ đã cười lên, tâm tình cũng bắt gặp tốt hơn, đầu cũng không còn quá choáng.

"Không có gì." Tuy là tâm tình trở nên tốt, nhưng lúc này biểu tình trên mặt Hàn Hành Ngạn vẫn là có chút đo, khàn giọng nói: "Nhưng cô chắc là không phải do thuốc còn dư lại, chắc là do phát sốt. Xin lỗi, tôi qua để cô ngâm nước lạnh lâu quá."

Thẩm Sờ Sờ quả thực không để ý mấy chuyện này, theo cô thấy, chỉ cần không bị Trần tổng chà đạp, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ. Nhìn thấy trái tim nhỏ màu hồng trên đầu Hàn Hành Ngạn, cô yếu ớt nói: "Tôi có thể thấy được vợ tương lai của anh là ai đấy, anh có muốn biết không? Tôi có thể nói cho anh, coi như là cảm ơn thế nào?"

Hàn Hành Ngạn bước tới trước, đẩy Thẩm Sờ Sờ ngồi lên gối, chân cũng kéo qua cô, nói: "Không cần thiết, cô trước tiên nằm yên, tôi gọi điện kêu bác sĩ."

Thẩm Sờ Sờ nắm lấy cánh tay Hàn Hành Ngạn, nói: "Anh thật sự không muốn biết sao? Rất nhiều người muốn biết đó."

Hàn Hành Ngạn kiên định mà nói: "Không muốn."

Thẩm Sờ Sờ hơi hơi thất vọng nói: "Được thôi, không muốn thì không muốn. Đúng rồi, tôi cảm thấy tôi thực là phát sốt rồi. Hơn nữa tôi cảm thấy anh cũng phát sốt á. Tốt nhất là gọi bác sĩ đến sau đó mang theo hai phần thuốc tới. Ồ, không đúng, có một điểm tôi muốn nói, tôi bị sốt phải truyền nước, truyền nước nhanh khỏe hơn, uống thuốc không chắc là có hiệu quả."

Hàn Hành Ngạn ngừng lại một chút, nói: "... Ừm, được."

Thư ký Vương cùng bác sĩ rất nhanh liền tới, Thẩm Sờ Sờ sốt tới 39 độ năm, Hàn Hành Ngạn là 39 độ 7. Lần này, bọn họ cho dù không muốn truyền nước cũng phải truyền.

Bác sĩ đã sớm chuẩn bị đầy đủ hai phần dược liệu, một bên mở ra một bên nói thầm: "Sao không nóng hồng nhiệt kế luôn đi."

Chờ treo bình truyền dịch lên, Thẩm Sờ Sờ lại ngủ tiếp. Hàn Hành Ngạn vốn là còn muốn bàn giao cho thư ký Vương vài chuyện, kết quả chưa nói được mấy câu cũng ngủ mất. Thư ký Vương nhanh chóng cẩn thận mà gọi cho lễ tân, nhân viên phục vụ lập tức mang lên một chiếc chăn mới chưa ai dùng qua.

Cứ như vậy, thư ký Vương và một trợ lý bác sĩ ngồi bên cạnh anh xem tới tới xem anh. Tuy là mọi người đều rất tò mò hai người này tới hôm qua rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng tuyệt đối không ai dám hỏi.

Rất nhanh, một bình dịch liền truyền xong, trợ lý nhanh chóng đi đổi bình thứ hai. Cho đến khi ba bình đều truyền hết, trợ lý mới thở ra một hơi, rút kim cho hai người họ.

Khoảng 12 giờ trưa, Hàn Hành Ngạn tỉnh lại trước. Anh thấp giọng nói vài câu với thư ký Vương, kết quả Thẩm Sờ Sờ không biết là bị hai người họ gọi tỉnh hay là vốn là đến lúc tỉnh. Cũng mở mắt ra.

Câu đầu tiên chính là: "Tôi cũng đói rồi, muốn ăn lẩu. Đem một phần tới cho tôi, lát nữa tôi trả tiền cho anh. Yên tâm, tôi có tiền."

Hàn Hành Ngạn và thư ký Vương đồng thời nhìn sang cô.

Hàn Hành Ngạn cau mày, không đồng ý mà nói: "Người mới bị phát sốt không thích hợp ăn lẩu, tốt nhất là ăn thứ gì đó nhẹ nhàng."

Thẩm Sờ Sờ lại cứ kiên trì nói: "Không, tôi chỉ muốn ăn lẩu. Đặc biệt muốn ăn."

Hàn Hành Ngạn vuốt vuốt mày, còn muốn khuyên tiếp. Nhưng nghĩ đến những gì Thẩm Sờ Sờ đã gặp phải, bắt buộc dĩ thử dài, nói với thư ký Vương: "Vậy thì ăn lẩu đi."

Thư ký Vương kinh ngạc nói: "...Anh cũng ăn?"

Hàn Hành Ngạn gật gật đầu, nói: "Ừ."

"...Ồ, được ạ, tôi lập tức đi gọi đồ."

Đặt ăn của người có tiền tốc độ quả nhiên là vô cùng nhanh chóng, không đến nửa tiếng sau, Thẩm Sở Sở vừa mới rửa mặt chải đầu xong, lầu đã được bày sẵn trong phòng khách.

Thẩm Sở Sở không nói thêm gì, chào Hàn Hành Ngạn một tiếng, liền ngồi lên ghế ăn luôn. Quả nhiên, vẫn là mấy đồ cay nóng này mới có thể kích thích được sự thèm ăn của con người, cũng có thể kích thích tinh thần đấu tranh trong người.

Sau khi ăn xong, Thẩm Sở Sở vô cùng mất hình tượng mà ngồi trên sofa ợ một cái. Dù sao bộ dạng chật vật nhất của cô cũng đều bị Hàn Hành Ngạn nhìn thấy rồi, cũng không có gì phải chú ý nữa.

Hơi ẩm trong phòng rất đầy đủ, không khí cũng vô cùng an tĩnh. Lúc này, Thẩm Sở Sở mờ miệng nói: "Hôm đó là anh suýt thì lái xe đâm phải tôi sao?" Khoảnh khắc nhìn thấy thư ký Vương cô liền đoán được.

"... Đúng vậy, là tôi. Tôi rất xin lỗi về chuyện hôm đó." Hàn Hành Ngạn áy náy nói.

"Không cần đâu. Tôi chỉ là hỏi thôi, tôi cũng có sai, lúc qua đường không nên tranh thủ vài giây đó. Mười nghìn tệ của anh lát nữa tôi vẫn sẽ trả anh." Thẩm Sở Sở bắn khoả là vì chuyện này.

Hàn Hành Ngạn mặt vô cảm: "... Không cần trả lại."

Thẩm Sở Sở lập tức nghe lời: "Ồ, được."

Chuyện không quá ba lần, cô đã nhắc tới ba lần rồi, nếu đối phương không cần, thế thì thôi đi.

Hàn Hành Ngạn không nghĩ tới Thẩm Sở Sở sẽ đồng ý sáng khoái như vậy, hơi có chút không kịp thích ứng. Anh thấy Thẩm Sở Sở thật sự không có ý muốn nói nữa, nghĩ tới chuyện tối qua, nhìn không được mà hỏi: "Chuyện lần này cô định làm thế nào?"

Tuy rằng anh không nói rõ ra, nhưng Thẩm Sở Sở biết Hàn Hành Ngạn nói tới chính là chuyện tối hôm qua. Nghĩ tới chuyện đó, biểu tình trên mặt Thẩm Sở Sở hơi lạnh đi, nói: "Mấy người đó, một người cũng đừng hòng thoát, tôi sẽ báo đáp lại từng người từng người một."

Tình huống của Thẩm Sở Sở Hàn Hành Ngạn trước đó đã điều tra qua, cũng biết cô không có bối cảnh gì. Nghe được cô nói muốn báo thù, anh hơi chau mày. Vừa rồi thư ký Vương đã đem tiền căn hậu quả nói hết cho anh, không nói tới Trần tổng căn cơ sẵn có, cho dù là người đại diện và ngồi sao cùng trong Mỹ Gia giải trí bọn họ, cô ấy dường như cũng khó mà đối phó.

Anh trước giờ vốn không phải là người tốt gì, nhưng nghĩ tới bộ dáng Thẩm Sở Sở tối qua, lại thấy được tình trạng gần đây của cô. Anh cảm thấy, bản thân vẫn là làm ra vài chuyện quá phận với cô. Hơn nữa, những việc này đối với anh mà nói cũng chẳng phải đại sự gì. Chỉ là cái nhắc tay mà thôi.

"Cô nếu như có cần gì, có thể tìm tôi giúp đỡ."

Thẩm Sở Sở lúc này mới quay đầu nhìn thẳng vào Hàn Hành Ngạn, sau khi nhìn một lúc, nói: "Tôi nhớ là sáng nay anh nói muốn chịu trách nhiệm với tôi? Hôm qua hai chúng ta có phải là đã phát sinh chuyện gì hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thẩm Sở Sở nói câu này khiến Hàn Hành Ngạn có chút xấu hổ, tình huống lúc đó quả là có chút hỗn loạn. Nhưng là cô nương nhà người ta là vì tác dụng của thuốc, mà anh lại là đang thanh tỉnh.

Vấn đề này làm cho anh có chút khó trả lời.

Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn không trả lời, tâm tình có chút phức tạp, nói: "Không có gì đâu, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Nói xong, Thẩm Sở Sở cười nói: "Cám ơn anh tối qua đã cứu tôi."

Hàn Hành Ngạn nhìn qua Thẩm Sở Sở, nói: "Không cần."

Nghĩ đến Hàn Hành Ngạn có nói cần gì cứ tìm anh, Thẩm Sở Sở mím mím môi, nắm chặt tay, đỏ mặt nói nhỏ: "Chẳng qua, anh có thể nào giúp tôi một

việc không?"

Hàn Hành Ngạn vẫn là biểu tình ban đầu, có nghĩa là không có biểu tình gì. Mọi mông dần dần nhả ra hai chữ: "Nói đi."

Thẩm Sở Sở đứng lên từ sofa, đi tới bên cạnh Hàn Hành Ngạn, đỏ mặt nói: "Tôi muốn nhờ anh giúp tôi hủy hợp đồng với công ty tôi. Không cần anh trả phí bồi thường, tôi chỉ mong anh giúp tôi, ra mặt giúp tôi giải quyết việc này. Tiền vi phạm tôi sẽ tự ra."

Trải qua chuyện như vậy, Thẩm Sở Sở thực sự là không cách nào tiếp tục ở trong công ty quản lý hiện tại nữa. Nhưng cô lại sợ mình đắc tội với công ty, đắc tội người đại diện và nghệ sĩ đang nổi tiếng trong công ty, sẽ gặp khó dễ, khó giải quyết.

Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cô sớm đã có đủ, mấy tháng này cô thông qua bó quẻ kiếm được mấy trăm nghìn, lại thêm vào tiền trước đó quay quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị kiếm được, tổng cộng tất cả cũng có hơn một triệu tệ rồi.

Chỉ là, cô không có bối cảnh, lại sợ công ty sau khi giải ước sẽ làm khó cô, vì thế vẫn chưa đề cập tới. Ngoài ra, cô cũng chưa tìm được ngôi nhà tiếp theo, vì vậy chỉ có thể làm đà điều, tạm thời ở nhà qua nốt những tháng còn lại. Nhưng xảy ra chuyện tới qua, cô thật sự tránh không nổi nữa. Cô muốn nhanh chóng giải ước! Cho dù không thể tồn tại trong giới giải trí nữa, cô cũng muốn giải ước.

Hàn Hành Ngạn không ngờ lại là một yêu cầu đơn giản như vậy, nói: "Có thể."

Thẩm Sở Sở đối với Hàn Hành Ngạn cúi người, nói: "Cảm ơn anh, Hàn tổng. Không cần biết sau này anh có bất kỳ yêu cầu gì, đều có thể gọi tôi."

Sau khi nói xong, cô liền chuẩn bị rời đi. Ở đây dù sao cũng từng phát sinh vài chuyện không quá vui vẻ, hơn nữa cô cũng mong muốn về nhà giải quyết mấy việc này.

Hàn Hành Ngạn đứng lên, cúi người lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Thẩm Sở Sở, nói: "Nếu cần có thể gọi điện cho tôi."

Thẩm Sở Sở do dự một lát, vẫn là nhận lấy, cười nói: "Được ạ."

Rời khỏi khách sạn, bị một cơn gió lạnh thổi qua, đầu óc Thẩm Sở Sở tỉnh táo hơn bao giờ hết. Bắt xe về đến căn hộ, Thẩm Sở Sở liền mở ra hệ thống nhân duyên của Vạn San San và Lý Vũ Đào. Vừa rồi lúc ở khách sạn cô chưa xem kỹ, bây giờ tuyệt đối có thể xem không sót chữ nào.

Trạng thái: Đã kết hôn

Đối tượng kết hôn: Vạn San San [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 15 tháng 2 năm 2018

Chỉ số hôn nhân: Hai sao (bằng mặt không bằng lòng)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Quả nhiên, lúc ăn tối qua cô không hề nhìn lầm, Lý Vũ Đào đúng là đã kết hôn, tháng trước vừa kết hôn xong, đối tượng kết hôn còn là người đại diện của mình! Người này sớm đã kết hôn từ tháng 2 rồi, thế mà còn cùng với nữ nghệ sĩ khác qua lại, sao có thể làm tốt thân phận bạn trai.

Kể cả Lý Vũ Đào không có đắc tội cô, cô cũng cảm thấy người này đủ xấu xa. Nếu như đã đắc tội rồi, vậy thì càng không thể bỏ qua anh ta. Cô mới không thêm quan tâm có phải anh ta và vị nữ minh tinh kia đã hợp đồng sẵn giúp nhau giả tin tức yêu đương, chỉ cần đạt mục đích thắng lợi hay là anh ta đang lừa nữ minh tinh kia.

Túm lại, anh ta đã lừa dối phần lớn người dùng mạng, các fan CP! Còn muốn lợi dụng cô để đạt được mục đích, thành công gia nhập giới điện ảnh. Nghĩ về chuyện tối hôm qua, Thẩm Sở Sở liền cảm thấy buồn nôn muốn chết.

Thẩm Sở Sở cẩn thận xem xong hệ thống hôn nhân của Lý Vũ Đào và Vạn San San, sau đó tìm trong danh bạ Weibo một người, gửi qua một tin nhắn.

{Tôi là Nguyệt lão}: Này, bôn Nguyệt lão gần đây đắm chìm sâu trong trầm tư. Không rõ vì sao thế giới hiện nay lại biến thành kỳ quái như vậy. Có một số người rõ ràng là đã kết hôn rồi, lại còn cùng người phụ nữ khác lôi lôi kéo kéo, thật sự là không ra thể thống gì. Vật đổi sao rời à! Loại người của công chúng như thế này sao có thể đảm đương vị trí tâm gương đây? [Thở dài]

Điện thoại của người kia giống như là mọc ở trên tay vậy, lập tức liền trả lời.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, đừng đau lòng, có chuyện gì có thể nói cho tôi. Tôi có thể giúp ngài xếp ưu giải nạn!!

Đoạn tin nhắn trên điện thoại là do Hồng Mao run tay gõ ra được, với cảm giác của anh với các loại tin bát quái, phát giác được đây tuyệt đối là một tin tức lớn! Nhân vật của công chúng? Xuất quỷ? Nếu nhân vật của công chúng này là một ngôi sao trong làng giải trí, vậy thì anh liền kiếm được rồi!

Chủ blog này chính là trước giờ không nói dối, hơn nữa chỉ cần là chuyện liên quan đến nhân duyên, đều tính được cực kỳ chuẩn. Cho dù không phải là thần tiên, cũng tuyệt đối là có chút bản lĩnh. Mà anh càng thiên về hướng chủ blog này thật sự là thần tiên! Trong giới giải trí những thứ bí mật gì đó đều là nói không chuẩn được, rất nhiều người đều là mơ mơ hồ hồ chỉ trong một đêm nổi tiếng, hoặc là chỉ một đêm liền thân bại danh liệt.

Thực rất khó để không tin vào những thứ huyền học này.

Anh ta đã dựa vào chủ blog này đạt được một lần nổi bật, nghĩ đến sắp tới tin tức này nếu vẫn là có chút thu hút, anh ta không phải lại có thể được nổi lên lần nữa sao? Chuyện này so với việc anh ta mỗi ngày châu chực ở cửa nhà các ngôi sao dễ dàng hơn rất nhiều. Nghĩ thế, nước miếng của anh ta cũng muốn chảy ra rồi.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy vị ngu ký này mắc câu rồi, khóe miệng hiện ra một ý cười.

Vị phóng viên này vẫn là rất đáng tin cậy, trước đó cô tiết lộ vài chuyện đều không bị người ta phát hiện là do cô làm, cũng không có ai báo thù vị phóng viên này. Trước mắt cô có thể tin tưởng cũng chỉ có chủ blog này.

{Tôi là Nguyệt lão}: Nhưng... chuyện như thế này không thể nói, bởi vì thiên ý là không thể tiết lộ. Ta sợ là nói ra sẽ bị phản phệ, sẽ phải chịu trời phạt. Một nhân vật nổi danh như anh ta... haiz... thật là đau lòng! [Cau mày]

Thẩm Sở Sở càng là nói kiểu này, Hồng Mao càng thấy hiếu kỳ. Anh ta rất muốn biết nhân vật công chúng này rốt cuộc là ai vậy!

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, ngài hãy nghĩ xem, ngài đây là đang làm chuyện tốt đó! Người này nếu đã xuất quỷ còn ở cùng người khác, vậy không phải là tôn thương nữa còn lại của mình sao. Người như thế hẳn là nên bị phơi bày, đây là vì xã hội trừ hại. Ngài quên rồi sao, lần trước ngài phơi bày ra chuyện kia với tôi, biết bao nhiêu người đã vỗ tay nhiệt liệt ý!

{Tôi là Nguyệt lão}: Thật sao? Đây cũng có thể coi là chuyện tốt? Chỉ là nếu như bị người ta phát hiện bản thân tiên đang làm chuyện như thế này, mặt của bản thân tiên biết để vào đâu.

Hồng Mao thấy thái độ của đối phương dịu xuống, nhanh chóng dùng hết công lực để trả lời: Lão thần tiên, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai cả. Ngài cũng đã biết đó, tôi cái khác không thể, chỉ có miệng kín!!

{Tôi là Nguyệt lão}: Vậy được rồi, tôi là tin tưởng anh đây tiểu ca. Anh phải nhớ, nghìn vạn không thể bị người khác phát hiện là do tôi nói ra đó. Nếu không, chúng ta đều sẽ bị trời phạt.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Được!

Tiếp sau đó, Thẩm Sở Sở liền biên kịch vài câu thoại, đem tin tức mang tính bùng nổ này gửi cho Hồng Mao.

Qua khoảng một phút, Hồng Mao mới trả lời lại.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, ngài nói chính là sự thật sao! Ngài đã dọa chết tôi rồi, chiếc cốc trên bàn đều không cẩn thận bị tôi làm đổ. Lý Vũ Đào thật là cùng với Vạn San San á? Ngài không nhìn sai chứ?

Thẩm Sở Sở giả vờ giật dử mà đáp lời: Đây là đang nghi ngờ bản tiên sao? Một tiểu đồng tử dưới trướng bản tiên vừa mới nói cho đôi vợ chồng này một đường tơ hồng ngày 15 tháng 2, làm sao có thể sai được!

Có được câu trả lời xác thực này, Hồng Mao nhanh chóng nói: Lão thần tiên, tôi sai rồi, đều là lỗi của tôi. Đúng đúng, ngài nhất định là sẽ không nhớ sai. Tôi hoàn toàn tin tưởng ngài.

Trả lời tin nhắn này xong, Hồng Mao lại gửi tới một câu: Lão thần tiên, sau này ngài lại có phiền não như vậy thì cứ qua nói cho tôi nhé, tôi nhất định sẽ giữ miệng kín như bưng, tuyệt sẽ không nói là ngài nói cho biết.

Thẩm Sở Sở hài lòng nhìn vào tin nhắn đến, gửi đi 4 chữ: Còn xem tâm trạng.

Sau khi rời khỏi Weibo, Thẩm Sở Sở liền tiếp tục tra cứu hệ thống hôn nhân của Trần tổng và Tân Minh. Nhưng điều khiến người ta đau khổ là trong đó căn bản không có tin tức gì có thể lợi dụng.

Nghĩ đến chuyện lần này, người khởi xướng là Vạn San San và Lý Vũ Đào, Thẩm Sở Sở trước tiên giải quyết vấn đề của hai người này.

Cô làm việc trước giờ đều là tự lượng sức mình, hơn nữa, chuyện ai làm thì người đó phải gánh chịu hậu quả. Chuyện lần này rõ ràng là Vạn San San và Lý Vũ Đào hai người đó làm ra, lại còn liên hệ với Trần tổng và Tân Minh, mới lừa được cô đến khách sạn.

Cô không phải là không muốn báo thù Trần tổng và Tân Minh, nhưng Trần tổng cô không động vào được, Tân Minh là người đồng tính cả đời không kết hôn, cô cũng tìm không ra bước đột phá, vì vậy mới bỏ cuộc. Nếu cô thật sự là người có bối cảnh lợi hại sau lưng, cô khẳng định sẽ lập tức đi báo thù hai người này. Chính vì không có cách nào chọc vào, nên mới không làm.

Mỹ Gia giải trí

Tân Minh nhìn vào khuôn mặt rạng rỡ của Vạn San San, hiếu kỳ hỏi: "Chuyện làm tốt rồi?"

Vạn San San vừa thấy người nói là Tân Minh, cười nói: "Hắn là không có vấn đề gì. Chuyện lần này vẫn phải cảm tạ Minh ca rồi. Nếu không phải là anh

ở trong giúp đỡ, chuyện này còn không biết phải làm sao đây!"

Tân Minh nghĩ tới Thẩm Sở Sở khi trước đã cự tuyệt Trần tổng, lần này không phải là vẫn như thế chịu ở cùng với Trần tổng sao, liền cảm thấy chuyện thế này thật đáng mỉa mai. Vì thế, không nóng không lạnh cười khẩy, nói: "Ấy đừng, tôi giúp gì đâu. Cô đừng quên việc đã đồng ý với tôi là được."

Nói xong Tân Minh quay đầu đi thẳng.

Vạn San San nhìn theo bóng lưng Tân Minh, nụ cười trên mặt cũng thu lại, nghĩ thầm, chờ Lý Vũ Đào nổi tiếng rồi, ai còn quan tâm tới anh ta, một người đại diện nho nhỏ. Chỉ có hiện tại, anh ta mới có thể đắc ý một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lý Vũ Đào bước ra từ căn phòng bên cạnh, nhìn vào biểu tình trên mặt Vạn San San, hỏi: "Sao thế?"

Vạn San San thu liễm lại biểu tình vừa rồi, cười nói: "Không có gì."

Lý Vũ Đào gật đầu, sau đó anh ta lại nghĩ tới chuyện tối qua, thấy trái phải không có người, anh ta nhỏ giọng nói: "Em nói, nếu như Thẩm Sở Sở phát hiện được chuyện tối qua là hai chúng ta làm, cô ta liệu có..."

Vạn San San ngắt lời Lý Vũ Đào, cười mỉa mai rồi nói: "Liệu sẽ làm sao? Làm sao có thể. Người mới như cô ta em thấy nhiều rồi, chính là mừng thầm thôi. Chờ đến khi cô ta nếm được ngon ngọt rồi, còn có khi muốn cảm kích em đây. Lại nói thêm, chuyện này có quan hệ gì với chúng ta đâu. Đây là do người đại diện của cô ta gọi điện thông báo, hơn nữa cường điệu muốn thân thể cô ta là Trần tổng, chẳng liên quan gì với chúng ta. Anh yên tâm được rồi."

Nghe lời phân tích của Vạn San San, sự xấu hổ trong lòng Lý Vũ Đào cũng hơi hơi giảm xuống một chút. Tuy rằng anh ta đối với Thẩm Sở Sở vẫn có ý xấu hổ, nhưng chút xấu hổ này so với diện ảnh sắp tới anh sẽ được diễn liền không tính là gì.

"Hi vọng Trần tổng có thể thực hiện lời hứa của chính mình, giao vai diễn đó cho anh."

Vạn San San gật đầu, nói: "Ừm, em nghĩ là Trần tổng sẽ cho chúng ta. Dù gì thì vai diễn này anh cũng rất có lực cạnh tranh, bọn họ chẳng qua chỉ là có chút chưa quyết định thôi, chờ đến lúc Trần tổng giúp chúng ta nói vài lời, khẳng định liền có thể thành."

"Thế thì tốt." Lý Vũ Đào thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đi đến phòng làm việc của mình, cả người Vạn San San đều dán lên người Lý Vũ Đào, nói: "Không nói Thẩm Sở Sở nữa, nói chuyện hai đứa mình đi. Ài, thật không biết là mối quan hệ này lúc nào mới có thể công khai."

Lý Vũ Đào nhìn về phía trước, trên mặt mang ý cười, nói: "Nhanh thôi. Đây cũng là chuyện không có cách nào."

Vạn San San nói: "Đúng vậy, em cũng biết mà. Em chỉ là thấy anh và "bạn gái" của anh khoe ân ái thì không vui thôi, hơn nữa anh còn không ngừng nhắc tới Thẩm Sở Sở."

Lý Vũ Đào dỗ Vạn San San, nói: "Được được được, là lỗi của anh. Anh sau này không nhắc đến họ nữa."

"Ừm."

Hai người này còn đang tương tượng về một tương lại sáng lạn, không hề biết rằng tất cả át chủ bài của họ đều sẽ lập tức bị công khai.

Ba ngày sau, Vạn San San thấy được phía bên điện ảnh kia không gửi thư xác nhận, vội vàng gọi điện cho anh Vương.

"Anh Vương, vai diễn đó cuối cùng đã quyết định chưa, có phải Đào Đào nhà chúng tôi không?"

Anh Vương nghi ngờ nói: "Cô không biết gì sao? Mấy hôm trước đã quyết định xong rồi, không phải Lý Vũ Đào, là Trương Soái."

Vạn San San nghe được câu này, không thể tin nổi mà hỏi lại: "Anh nói sao cơ, đã quyết định được rồi? Này sao có thể? Sao lại là Trương Soái? Trần tổng chẳng lẽ không có nói với các anh là ông ta muốn chọn là Đào Đào nhà chúng tôi sao?"

Anh Vương nghe thấy thế thì không vui nói: "Trần tổng? Cô còn nhắc ông ta với tôi! Ông ta có cái mộng nào ở đây, sớm đã rút vốn đầu tư bộ điện ảnh này của chúng tôi rồi. Nếu như không phải sau này Tập đoàn Hàn thị bù lại, điện ảnh này của chúng tôi mất thấy liền không quay nổi nữa! Còn về vì sao là Trương Soái, tất nhiên là vì Tập đoàn Hàn thị càng hài lòng với anh ta hơn."

Sau khi nói xong, anh Vương cũng không muốn phí lời với Vạn San San nữa. Tâm trạng anh gần đây cũng không tốt lắm, công tác không quá thuận lợi, không biết vì sao, Tập đoàn Hàn thị cũng không quá hài lòng với anh. Anh thật sự là không rõ bản thân đến cùng là đã làm sai cái gì.

Cũng phải nói lại, anh Vương cũng là oan uổng. Hôm đó anh tuy là ở đó suốt cả quá trình, nhưng anh ta không hề biết gì cả, cũng không nhìn ra được dị trạng của Thẩm Sở Sở. Trong giới giải trí, những loại chuyện như thế thực sự là quá bình thường, một nữ minh tinh đi theo một người giàu có, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Anh đúng là không hề biết Thẩm Sở Sở liền ở trước mặt mình bị người hạ thuốc, cũng không biết chuyện này là cường mua ép bán.

Nếu như anh biết, anh còn có thể phản bác vài câu với Tập đoàn Hàn thị.

Chẳng qua, cũng chính vì anh không rõ sự tình, nên Tập đoàn Hàn thị cũng không làm khó gì anh. Chỉ kiếm cho anh thêm vài chuyện khó chịu.

Vạn San San sau khi cúp máy, sắc mặt trở nên không dễ coi. Trần tổng thể mà lại thoái vốn! Uống công cô còn không ngần ngại đả tội người ta làm ra chuyện thấp hèn như vậy, thế nhưng là cái gì cũng không đạt được!

Lý Vũ Đào cũng rất nhanh biết được chuyện này, anh ta nhanh chóng lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan đến công ty của Trần tổng, phát hiện thời báo kinh tế mạng xác thực có một số manh mối. Chỉ là bọn họ bình thường không hay theo dõi tin tức kinh tế, vì vậy bỏ qua những điều này.

Kết quả này khiến cho Lý Vũ Đào và Vạn San San đều có chút không thỏa mãn. Ép buộc cả nửa ngày, thế mà cái gì cũng không đạt được. Thật sự làm cho người ta chán nản.

Chỉ là, chuyện đến thế này, hai người họ vẫn không nghĩ tới người đáng thương là Thẩm Sở Sở. Bộ phim điện ảnh này không quay được, bọn họ còn đang nghĩ tới bộ tiếp theo phải đi tìm đạo diễn nào, tìm phim nào để thử sức.

Hai người họ không quan tâm, không có nghĩa là Thẩm Sở Sở không quan tâm. Thân là một người có xuất thân là sinh viên tài chính, cô tuy là học không tốt, nhưng vẫn là theo dõi những tin tức này theo thói quen. Nhìn thấy Trần tổng bị cơ quan có thẩm quyền dẫn đi, nội tâm Thẩm Sở Sở vui mừng muốn chết.

Thật sự là lòng người sáng khoái!

Tuy là không biết chuyện này đến cùng là do công ty bọn họ bị cơ quan có thẩm quyền nhắm tới hay là do Tập đoàn Hàn thị giúp đỡ từ phía trong, ít nhất cũng làm rõ được một điểm, chính là ông ta đáng phải chịu!

Hiện tại, chỉ thiếu việc công bố về Vạn San San và Lý Vũ Đào thôi, Thẩm Sở Sở đang chờ đợi tin tức về hai người này.

Phía bên Hồng Mao, sau khi nhận được tin tức từ Thẩm Sở Sở, liền vội vàng lên mạng liên hệ người đi điều tra chuyện này. Anh ta thậm chí có thể dự đoán được, bản thân sẽ nhờ vào tin tức này tăng thêm được mấy chục nghìn người hâm mộ.

Dựa vào sự tin tưởng đối với Thẩm Sở Sở, Hồng Mao có lý do để tin tưởng, chuyện lần này tuyệt đối là thật. Anh rất chắc chắn về niềm tin này, vì thế việc điều tra càng thêm đơn giản chút. Người bình thường nếu nhận được tiết lộ, đều sẽ có chút hoài nghi, sau đó đi kiểm chứng, mới có thể phân biệt thật giả. Có một số người thậm chí không phân biệt thật giả, trực tiếp liền truyền đi.

Tuy nhiên, Hồng Mao bởi vì tin tưởng Thẩm Sở Sở, vì vậy anh ta không cần phải hoài nghi, tất cả phương hướng điều tra đều là hướng sự thật tìm kiếm. Không tới hai ngày, anh ta liền đem những tin tức mình muốn có tìm được.

Sau khi tìm được, Hồng Mao gửi cho Thẩm Sở Sở một tin nhắn cá nhân trên Weibo.

{Ngư ký thứ nhất – Hồng Mao}: Lão thần tiên, tôi muốn đi vì dân trừ hại. Ngài rất nhanh sẽ không cần vì chuyện kia mà phiền não nữa, loại người chân đạp hai thuyền như bọn họ, liền không nên có kết cục tốt đẹp.

{Tôi là Nguyệt lão}: Mong chờ màn trình diễn tuyệt vời của anh. [cười]

Hai người gửi xong tin nhắn, Hồng Mao liền lên Weibo phát một tin thông báo.

{Ngư ký thứ nhất – Hồng Mao}: Sóc! Giới giải trí lại có một cặp đôi giả! Mọi người có hứng thú đoán thử xem không? Nếu như có người đoán đúng, không giờ tôi nay tôi sẽ công bố ra! Tuyệt đối có ảnh có chân tướng! [Cool]

Người hâm mộ của Hồng Mao gần đây đã vượt qua mốc 100 nghìn, bài Weibo này vừa được phát ra, rất nhanh liền có được phản hồi tích cực của fan. Dù gì thì trước đây Hồng Mao tuy là chưa từng công bố tin tức kinh thiên động địa gì, nhưng xem ra tối thiểu đều là sự thật. Vì thế lời của anh ta độ tin cậy có chút cao.

Hồng Mao kéo xem bình luận phía dưới, phát hiện có người đoán đúng rồi. Tiếp theo lại phát một tin Weibo: Vừa rồi có người đoán trúng rồi, vậy hãy chờ đợi tới 0 giờ tới nay nhé!

Vừa thấy tin tức như vậy của Hồng Mao phát ra, người hâm mộ của anh ta lập tức chạy tới xem bài Weibo trước đó xem dự đoán phía dưới.

Thầm Sợ Sợ thấy được tin tức Hồng Mao phát ra, cũng cảm thấy người này giống như người hâm mộ nói, vô cùng thấu hiểu khẩu vị của fan. Chẳng qua, cô quyết định hôm nay sẽ đi ngủ đường nhan sắc, liền không tham gia vào náo nhiệt này. Dù sao kết quả cô cũng đã biết rồi.

Lý Vũ Đào và Vạn San San sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy tin tức trên Weibo, hai người đều ngơ ngác, sau khi mắt đối mắt, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy hai chữ "hồng rồi".

Lúc mở tới bài tin tức công bố trên Weibo của Hồng Mao, trong tim họ bắt đầu lạnh dần, hai từ "hồng rồi" cũng biến thành ba từ "xong thật rồi".

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao V}: Tiểu biên hôm qua chán kinh phát hiện ra tiểu thịt tươi Lý Vũ Đào của chúng ta sớm đã kết hôn vào tháng hai năm nay, đối tượng kết hôn thế mà lại là người đại diện bên cạnh anh ta. Nhưng mà trước đó anh ta vừa mới cùng với Triệu Hân Nhiên công khai! Mỗi quan hệ như thế này thật là hỗn loạn, mới kết hôn không lâu liền cùng nữ minh tinh trong giới yêu đương. Đây rốt cuộc là hai bên hỗ trợ vì lợi ích hay là Lý Vũ Đào bên kia đơn phương lừa dối? Ngồi chờ người trong cuộc phản hồi. @Lý Vũ Đào @Người đại diện Vạn tỷ @Triệu Hân Nhiên [Hình ảnh]

Triệu Hân Nhiên trả lời cái gì, đối với Lý Vũ Đào mà nói đều không phải là chuyện quan trọng nhất. Điều quan trọng là chuyện anh ta kết hôn sau khi bị công khai, người hâm mộ của anh ta liền muốn thoát fan, hơn nữa anh ta còn lừa dối người hâm mộ, tiêu phí của người hâm mộ. Giấc mộng thần tượng của anh ta, đại khái là phải vỡ rồi.

"Sao lại thế này, đây đến cùng là ai nói ra!" Vạn San San kinh hoàng lại phần nộ mà nói.

Lý Vũ Đào nghe thấy lời của Vạn San San, tâm tình càng thêm hồng бет, phản nản: "Nếu không phải là em cứ đòi phải kết hôn, cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này."

Vạn San San giờ đây cũng có chút hối hận, nhưng cô vẫn cố nói: "Anh đều muốn đến cùng với nữ nhân khác rồi, em yêu cầu kết hôn là quá phận sao? Anh đừng có quên, anh một đường đi tới đều là em nâng anh lên. Người nổi tiếng rồi liền muốn vứt bỏ em, anh nằm mơ!" Nếu không phải vì khi đó cô cảm thấy Lý Vũ Đào càng ngày càng không chịu khống chế, cũng sẽ không muốn kết hôn đâu.

Lý Vũ Đào tức giận nói: "Vâng, vâng, vâng, anh là em nâng lên. Nhưng bây giờ thì sao? Nói mấy điều này còn có ý nghĩa gì, anh lập tức liền cái gì cũng không phải nữa. Em vừa lòng chưa?"

Vạn San San nghe được lời này, cũng tức giận nói: "Anh đây là nói gì thế? Chẳng lẽ là em hi vọng anh xong đời hay sao?"

Hai người họ lại cãi nhau thêm vài câu, sau đó Vạn San San liền bắt đầu gọi điện cho những người quen trong giới giải trí. Kết quả, cô phát hiện được điện thoại của mình đề trong phòng khách đã sớm hết pin rồi.

Sau khi sạc điện, còn chưa kịp mở máy, điện thoại liền có cuộc gọi đến.

Chờ sau khi tiếp xong vài cuộc điện thoại, Vạn San San cuối cùng cũng nhận tức được một điều, đó chính là Lý Vũ Đào xong đời rồi. Không chỉ thế, cô cũng muốn xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Với độ hot của Lý Vũ Đào và Triệu Hân Nhiên, còn chưa lên được vị trí cao nhất trên hot search. Nhưng, hai người này đặt cạnh nhau, lại thêm vào vụ bê bối, vậy thì tuyệt đối là đủ rồi. Cái gọi là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền vạn dặm. Liên quan đến bê bối, sức nóng của truyền thông là tương đối nhanh chóng.

"Thực là hủy tam quan! Lý Vũ Đào thế mà có thể làm ra chuyện như thế, hai người đó cùng với nhau đã hơn một tháng rồi phải không? Thật là hại thảm Triệu Hân Nhiên. [Măng mỗ]"

"Rất hoài nghi không biết Triệu Hân Nhiên có biết chuyện này không, nếu như không biết, thật sự là vô vùng đáng thương, nếu như là có biết... vậy liên quan quá đáng sợ rồi. [tế tư kích động]"

Ôm Hân Nhiên nhà chúng tôi đi thẳng, Lý Vũ Đào tra nam (tên đàn ông xấu xa) không giải thích [Tạm biệt] #Lý Vũ Đào tra nam#

"Tôi lúc đó đã nói cái gì ấy nhỉ, tình yêu của giới giải trí càng là show ân ái càng nhanh chết. Chỉ là sao mà chết nhanh vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên gặp được 3333333."

...

Từ lúc sạc được pin, điện thoại của Lý Vũ Đào và Vạn San San liền không có lúc nào ngừng lại.

Tùy theo độ nóng không ngừng tăng cao, công ty quản lý của Triệu Hân Nhiên cũng phải đứng ra. Chuyện như thế này, thực tế là do đoàn đội của Triệu Hân Nhiên và đoàn đội của Lý Vũ Đào liên hệ hợp tác, lúc này khẳng định cũng không thể thừa nhận. Cách làm hợp lý nhất bây giờ chính là tự bảo vệ mình.

Tuy là làm như vậy đối với hình tượng của cô ấy cũng không thực sự có lợi, nhưng so với dùng xuống đài với Lý Vũ Đào vẫn tốt hơn.

"Mong mọi người không đến mắng Nhiên Nhiên nhà chúng tôi nữa, cô ấy hiện tại tâm trí vô cùng rối loạn. Chúng tôi cũng không ngờ được sẽ là tình huống như thế này. Mong mọi người cho cô ấy thêm một chút thời gian, để cô ấy hồi phục tốt trở lại. [Buồn] [Phù hộ]"

Lời giải thích chính thức như vậy vừa đưa ra, mọi người tự nhiên bắt đầu đi chậm ngòi phía bên Lý Vũ Đào.

Ngày thứ ba, Triệu Hân Nhiên hai mắt đỏ cạch, sắc mặt hơi nhợt nhạt, lấy một bộ dáng vô cùng tiêu tụy xuất hiện trước mặt công chúng. Các phóng viên vừa mới đi tới vẫn còn chưa kịp mở lời, nước mắt cô ấy liền nhịn không nổi mà rơi xuống, không ngừng lắc đầu từ chối phỏng vấn.

Biểu hiện như vậy tất nhiên là giành được một loạt đồng tình.

Lý Vũ Đào liền không có may mắn như vậy, anh ta không có được bất kỳ sự đồng tình nào từ cư dân mạng. Ngược lại, anh ta bị dân mạng mắng thảm rồi. Không chỉ cư dân mạng mắng anh ta, liền đến phía công ty quản lý cũng dự định đóng băng anh ta. Đóng băng loại chuyện này, đối với một nghệ sĩ đang nổi mà nói, là chuyện tàn nhẫn nhất.

Có một số minh tinh việc xấu khắp nơi, sau khi phạm phải sai lầm sống chết không chịu thừa nhận. Hơn nữa còn liên tục xuất hiện trên màn hình lớn, công ty cũng mua thông cáo khắp nơi. Như vậy, mọi người dần dần quên đi là ngôi sao này đã từng làm chuyện sai lầm.

Mà nếu như bị đóng băng rồi... ở trong giới giải trí nơi mà những thứ mới mẻ thay đổi nhanh không ngừng, còn muốn lật mình liền vô cùng khó khăn.

Anh ta không chỉ bị đóng băng, Vạn San San cũng bị công ty sa thải. Lý do là bởi trên mạng không chỉ phơi bày tư liệu đen của Lý Vũ Đào, rất nhiều người còn bóc lộ ra tư liệu đen của Vạn San San. Làm một người đại diện, bắt nạt minh tinh dưới tay, hoặc là khiến cho minh tinh đi tham dự một vài bữa tiệc rượu mà họ không muốn đi.

Tóm lại, cô ta trong lòng mọi người đã biến thành hình tượng một tú bà, trên mạng sắp bị bôi đen thành tương rồi. Không chỉ người qua đường phổ thông mắng anh ta, fan của Lý Vũ Đào càng là hận chết cô ta. Ngôi sao minh yêu thích cùng với Triệu Hân Nhiên, một ngôi sao từ nhỏ đã xinh đẹp, bọn họ còn có thể tiếp nhận được, hơn nữa còn cười đến chúc phúc.

Nhưng, nếu là cùng với Vạn San San kiểu người phụ nữ như vậy, bọn họ liền không thể tiếp nhận được. Hơn nữa trên mạng thậm chí còn có người nói, Lý Vũ Đào bây giờ thảm như vậy đều bởi vì Vạn San San đã bày từ phía trong. Nói không chừng là tất cả mọi chuyện đều là do Vạn San San ép anh ta phải làm.

Lý Vũ Đào trong tương lai may ra là còn có thể dựa vào vẻ bề ngoài và giọng nói lần nữa xuất đạo, Vạn San San thì không may rồi. Là một người đại diện có danh tiếng, lại cùng với nam minh tinh dưới tay mình đột nhiên kết hôn, người đại diện làm việc theo cảm tính như vậy, liền không có công ty quản lý thuộc top trên nào dám thuê ở ta nữa.

Mỹ Gia giải trí thấy hướng đi trên mạng cũng nắm được quan điểm của mọi người, lập tức phát Weibo.

"Đối với nghệ sĩ của công ty cùng với người đại diện xuất hiện loại tình huống này, chúng tôi biểu hiện vô cùng đau buồn. Làm một người nghệ sĩ, là phải vì xã hội làm tác dụng một hình mẫu. Còn làm một người đại diện, cũng nên phân biệt rõ tình cảm cá nhân và công việc. Cuối cùng, tôi có thể chịu trách nhiệm mà thông báo với mọi người, người đại diện này đã bị công ty chúng tôi sa thải rồi, người nghệ sĩ này cũng đã bị chúng tôi đóng băng. Chúng tôi là một công ty có trách nhiệm, vì vậy mọi người có thể yên tâm tiếp tục yêu thích những nghệ sĩ khác của chúng tôi."

Nội dung Weibo nhìn có vẻ vô cùng lạnh lùng vô tình này, cũng khiến cho người ta không biết phải nói gì mới được.

Tóm lại, sau khi sự tình qua đi, Lý Vũ Đào và Vạn San San trong thời gian ngắn tuyệt đối không có khả năng sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

Thâm Sở Sở đối với kết quả như vậy cũng coi như vừa lòng, cô biết, cô nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được đến bước này. Chuyện Vạn San San đã từng làm đối với cô, không có lưu lại dấu vết gì, cô cho dù có muốn kiện cô ta cũng rất khó. Hơn nữa, chỉ cần sơ suất có thể còn bị hất nước bắn lên người. Lấy trứng chọi đá là chuyện không thể thực hiện được, nhìn thấy bộ dáng vô cùng thảm hại của cô ta bây giờ, cô đã rất vui rồi.

Mà cô không hài lòng nhất thực ra lại là một chuyện khác. Điểm kinh nghiệm lại bị trừ rồi, chỉ riêng lần này đã bị trừ 20 điểm. Lý do là, bởi vì nguyên nhân từ cô, chỉ số hôn nhân của Vạn San San và Lý Vũ Đào bị giảm xuống một sao, bây giờ đã biến thành hai sao rồi. Theo kinh nghiệm của Thâm Sở Sở, nếu như là hai sao, vậy liền cho thấy hai người đó cách ly hôn không còn xa.

Do đó, cô mới bị trừ đi 20 điểm.

Đối với việc đả kích những người muốn báo thù, tuy là Thâm Sở Sở không thực hài lòng bị trừ đi 20 điểm, nhưng nếu như lại làm lại một lần, cô tuyệt đối sẽ vẫn làm ra quyết định như vậy!

Chẳng qua, làn sóng của chuyện lần này vẫn chưa tính là kết thúc, rất nhanh, trên mạng lại mơ mơ hồ hồ nói rằng Mỹ Gia giải trí có một số người đại diện sẽ dẫn mối cho nghệ sĩ dưới tay mình, ép họ làm các loại giao dịch tiềm quy tắc. Mỹ Gia giải trí thấy được liền vội vàng ra mặt bác bỏ. Dùng ngôn từ vô cùng chính nghĩa nói với cư dân mạng, người làm chuyện này chính là Vạn San San, người vừa mới bị bọn họ sa thải, không hề có liên quan gì đến những người khác. Bọn họ là một công ty vô cùng nghiêm túc.

Nhìn thấy những tin đồn đại như vậy, việc Thẩm Sở Sở giải ước cũng như lửa sém lông mày.

Không nghĩ tới, cô còn chưa nói ra, bên thư ký Vương đã liên lạc với cô.

"Cô Thẩm, không biết cô có còn ý định muốn phá hợp đồng hay không? Theo như quan sát của chúng tôi, hiện nay chính là thời điểm tốt nhất. Không rõ khi nào cô có thời gian, có thể đến công ty chúng tôi thảo luận một chút."

Thẩm Sở Sở nghĩ, rõ ràng người yêu cầu giúp đỡ là cô, kết quả thái độ của đối phương lại cứ như là đang cầu cô vậy. Nghĩ vậy, Thẩm Sở Sở nói: "Có chứ, cảm ơn anh, thư ký Vương. Tôi bây giờ lúc nào cũng có thời gian, không biết các anh lúc nào có thời gian rảnh?"

Thư ký Vương nói: "Lúc nào cũng được, chỉ cần cô Thẩm muốn đến thì lúc nào cũng có thể đến."

Thẩm Sở Sở cảm thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, định là hôm nay liền đi Tập đoàn Hàn thị giải quyết chuyện này, cũng tránh cho đêm dài lắm mộng, Tập đoàn Hàn thị nhờ đâu lại hối hận thì sao.

Sau khi đến Tập đoàn Hàn thị, đã có luật sư và nhân viên công tác có liên quan cầm theo hợp đồng cùng cô thảo luận một phen.

Hàn Hành Ngạn đứng ở cửa, nhìn bộ dạng nhưu chặt mày của Thẩm Sở Sở, nói: "Cậu chiều này đi theo họ qua bên Mỹ Gia giải trí đi."

Thư ký Vương trong lòng hơi chút ngạc nhiên, nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện ra, chỉ cung kính nói: "Vâng thưa sếp."

Lúc đến Mỹ Gia giải trí, không ngờ là quá trình giải ước lại diễn ra thuận lợi như vậy. Mọi người đều khách khách khí khí, nói giải ước liền lập tức đồng ý giải ước. Nhìn thấy cuối cùng phải bồi thường một triệu tệ, Thẩm Sở Sở hơi hơi cảm thấy thịt đau.

Đang lúc cô định đồng ý, thư ký Vương cầm lấy hợp đồng, nói: "Một triệu? Chỉ là không biết cô Thẩm Sở Sở phải chịu tổn thất về danh dự các ông định bồi thường như thế nào?"

Nhân viên của Mỹ Gia giải trí cau mày, nói: "Tổn thất danh dự gì chứ, chuyện này có liên quan gì đến công ty chúng tôi." Tuy là bọn họ sớm đã được nhắc nhở, Thẩm Sở Sở có hậu đãi, hơn nữa hậu đãi chính là Tập đoàn Hàn thị, khiến cho họ nhanh chóng yên tâm, làm cho có là được. Nhưng đây không có nghĩa là bọn họ chuyện gì cũng phải nhượng bộ.

Thư ký Vương đẩy đẩy kính, lấy ra văn kiện mà người bên cạnh mang theo, đẩy qua cho đối phương, nói: "Theo như chúng tôi điều tra được, một số người đại diện của công ty các anh khi còn đang đương chức, đã ép buộc nghệ sĩ làm một số giao dịch. Bởi vì cô Thẩm Sở Sở cũng thuộc công ty này, vì thế trên danh dự cũng phải chịu một số tổn thất. Lại thêm vào người đại diện của cô Thẩm từng ép cô Thẩm làm rất nhiều chuyện cô ấy không muốn. Những vấn đề này đã vi phạm nghiêm trọng hiệp ước pháp luật lao động. Vì vậy, các anh hẳn nên bồi thường cho cô Thẩm. Tuy nhiên, cô Thẩm có ý tốt không có ý định truy cứu, vì thế, liền không cần các anh bồi thường. Nhưng một triệu tệ tiền bồi thường hủy hợp đồng chúng tôi cũng sẽ không trả."

Nghe được giải thích như vậy, không chỉ nhân viên của Mỹ Gia giải trí, đến Thẩm Sở Sở đều có chút mặt mày khó khăn. Cô cho là kết quả tốt nhất chính là thuận lợi giải ước là được, không ngờ rằng lại có thể đề xuất ra yêu cầu như vậy?

Thư ký Vương cho Thẩm Sở Sở một cái nhìn yên tâm.

Tiếp đó, liền có luật sư chuyên môn cùng với người của Mỹ Gia giải trí tiếp tục tranh luận. Luật sư đó có khẩu tài vô cùng tốt, lời nói ra cũng rất có đạo lý. Giống như các anh thiếu chúng tôi nhiều tiền như thế, chúng tôi không làm cho các anh bồi thường thì thôi đi, các anh thế mà lại còn muốn trả giá với chúng tôi? Các anh có còn lương tâm không chứ!

Thẩm Sở Sở cho rằng hai bên sẽ dần dần đạt được một thỏa thuận, sau đó cô có thể chi trả ít hơn một chút.

Không nghĩ tới, dưới sự uy hiếp ngầm của thư ký Vương sau đó, phía Mỹ Gia giải trí có một vị quản lý cấp cao tới, vô cùng thông khoái mà ký hiệp định giải ước với Thẩm Sở Sở.

Cho đến lúc về tới nhà, Thẩm Sở Sở vẫn còn có chút không dám tin là chuyện này thực sự đã diễn ra! Bản thân thành công bàn chuyện giải ước không nói, ngay cả tiền bồi thường cũng không phải trả một đồng nào. Cô nhanh chóng lật tìm danh thiếp của Hàn Hành Ngạn, nhìn vào danh thiếp cả nửa ngày, nuốt nước miếng.

Nghĩ thầm, người có tiền có quyền thật tốt.

Nghĩ đến hôm nay có thể thuận lợi như vậy, đều là công của người trên danh thiếp, Thẩm Sở Sở gửi một tin nhắn cảm ơn ngắn gọn qua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Hân tống, cảm ơn anh!"

Để thể hiện sự tôn trọng, Thẩm Sở Sở còn dùng tới xưng hô "anh****". Không ngoài dự kiến, Hàn Hành Ngạn không hề trả lời Thẩm Sở Sở. Về vấn đề này, Thẩm Sở Sở cũng không có gì khó chịu. Hàn Hành Ngạn thân là tổng tài của một công ty, mỗi ngày trăm công nghìn việc, sao có thể có thời gian để ý tới cô gái nhỏ như cô.

Chờ đến khi Vương Thiên đến, Thẩm Sở Sở cùng cô ấy bắt đầu thu dọn đồ đạc. Căn phòng ở đây là do công ty cho cô ở, bây giờ cô đã giải ước với công ty, vì thế vẫn là nhanh chóng dọn đi mới tốt. Còn về định chuyển đi đâu ở, Thẩm Sở Sở tạm thời còn chưa nghĩ ra.

Cô định là trước tiên sắp xếp ổn thỏa đồ đạc, ngày mai ra ngoài một chuyến, mới quyết định rốt cuộc là sẽ đi đâu.

Sau khi thu dọn đồ đạc tương đối ổn, Thẩm Sở Sở liền cho Vương Thiên trở về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Sở Sở bỏ thêm chút thời gian ăn bận cho chính mình xong, chờ Vương Thiên đến, hai người đi đến một công ty.

Đến sảnh tầng một của Bit Media, Thẩm Sở Sở hít một hơi thật sâu, rồi đi tìm quầy lễ tân.

"Xin hỏi, Trần Tây Lệ, Trần tổng giám có ở đây không?" Lúc hỏi xong, Thẩm Sở Sở không phát hiện ra sắc mặt của Vương Thiên bên cạnh mình thay đổi.

Đứng sau quầy lễ tân, Chu Tiểu Nhã tò mò mà đánh giá Thẩm Sở Sở, tuy là Thẩm Sở Sở đeo kính râm, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của Thẩm Sở Sở. Chỉ là kiểu đẹp này cô có chút lạ lẫm, nghĩ thầm, đây chắc không phải là minh tinh, ít nhất là cô chưa thấy qua.

Thực tế, mỗi ngày người đến chỗ bọn họ rất là nhiều, hơn nữa thường xuyên sẽ có ngôi sao, vì thế bọn họ cũng có thói quen nhìn xem đối phương là ai.

"Xin hỏi, cô có hẹn trước không?" Chẳng qua, không cần biết đối phương có phải là minh tinh hay không, sự tôn trọng nên có vẫn là phải có, vì vậy Chu Tiểu Nhã mang theo một nụ cười thỏa đáng hỏi.

Thẩm Sở Sở liếm liếm môi, có chút do dự nói: "Không có, nhưng tôi trước đây ở bên ngoài đã cùng Trần tổng giám nói qua một lần. Cô ấy hỏi tôi một vấn đề, tôi hôm nay muốn tới cho cô ấy một câu trả lời."

Chu Tiểu Nhã vừa nghe lời này, hơi có chút chú tâm, nói: "Được thưa cô, cô chờ một chút, tôi gọi điện qua hỏi lại."

Sau khi cúp điện thoại, Chu Tiểu Nhã nói: "Trần tổng giám đang họp, cô dự định tiếp tục chờ hay là ngày mai lại đến?"

Thẩm Sở Sở hôm nay khó khăn lắm mới hạ quyết tâm đi tới, nếu như sau khi quay về, có lẽ cô ngày mai liền không có dũng khí này nữa. Hôm nay cô sở dĩ đến cũng là muốn thử chút vận khí. Nghĩ tới cuộc đối thoại với Trần Tây Lệ trước đây, cô hiện tại cũng không có công ty quản lý, vì vậy muốn đến hỏi xem cô ấy còn ý định muốn đưa cô vào hay không.

Tâm tư xoay chuyển qua lại, Thẩm Sở Sở nói: "Thế tôi chờ một lúc vậy."

Chu Tiểu Nhã mỉm cười dẫn Thẩm Sở Sở tới khu nghỉ ngơi, sau đó rót cho Thẩm Sở Sở và Vương Thiên mỗi người một cốc trà. Cô thấy Thẩm Sở Sở dường như có vẻ lo lắng, cười nói: "Cô đừng lo, Trần tổng giám chỉ là nhìn có chút nghiêm túc, nhưng thực ra về cá nhân thì là một người đặc biệt nhiệt tình, dễ ở chung."

Thẩm Sở Sở nghe được lời của Chu Tiểu Nhã, trong lòng hơi bình tĩnh lại. Cô nhìn kỹ Chu Tiểu Nhã một lúc, cười nói: "Cảm ơn cô."

"Không có gì, đây là chuyện tôi nên làm thôi."

Thẩm Sở Sở thấy Chu Tiểu Nhã muốn đi, nói một câu: "Tôi nhìn cô sắc mặt hồng nhuận, chắc là trong khoảng một tháng sẽ gặp được lương duyên trời định của mình."

Chu Tiểu Nhã nghe câu này có chút kinh ngạc nhìn lại Thẩm Sở Sở một lần, nói: "Thật sao? Cô còn có thể xem tướng mặt à?"

Thẩm Sở Sở nghiêm túc gật đầu, tùy ý nói: "Đúng, trong nhà có lão nhân đối với chuyện này có nghiên cứu, chẳng qua tôi chỉ học được một chút da lông, có thể giúp người xem vận đạo hoa thôi. Kiểu vô cùng rõ ràng như cô, tất nhiên là liếc mắt liền có thể nhìn thấy."

Chu Tiểu Nhã có hứng thú hỏi: "Thế cô có biết chồng tương lai của tôi là ai, anh ấy làm công việc gì không?"

Thẩm Sở Sở lại giả vờ giả vịt nhìn thêm một lúc, nói: "Ồ, anh ta là ai, anh ta làm công việc gì tôi thực là không biết. Nhưng tôi có thể nhìn ra cuộc sống sau này của các bạn sẽ vô cùng hạnh phúc nữa. Đây là một đoạn lương duyên."

Chu Tiểu Nhã năm nay hai mươi bốn tuổi rồi, một mình ở để đồ liệu mạng công tác, thực ra cũng rất vất vả. Tất nhiều người hâm mộ cô làm việc ở công ty quản lý, mỗi ngày có thể nhìn thấy thật nhiều mình tinh. Nhưng nổi khổ trong đó chỉ có chính mình mới hiểu được. Các mình tinh nếu nhìn lâu, nhìn nhiều rồi thì cũng không khác gì người thường. Cô cũng muốn nhanh chóng tìm một người để gả, sau này hai người cùng nhau công tác ở để đồ, cùng nhau chỉnh lý gia đình nhỏ của bọn họ.

Vì vậy, Thẩm Sở Sở một dạng rất thật lòng mà nói cô sẽ có vận đào hoa, khiến cô rất vui mừng.

"Cảm ơn."

"Không có gì."

Thẩm Sở Sở lại đợi thêm một tiếng, Trần Tây Lệ vẫn là chưa xuất hiện. Vốn là chuyện thử vận may, chờ lâu như vậy rồi, người còn chưa xuất hiện, xem ra vận khí của cô không được tốt lắm. Lúc này, trái tim cô cũng có chút lạnh lẽo, cảm thấy chính mình hôm nay chắc là làm không được việc mình muốn làm rồi.

Vương Thiên cũng bối rối hồi lâu, sau đó nói với Thẩm Sở Sở: "Sếp, cái kia, em không biết chị muốn đến đây. Em trước đây..."

Thẩm Sở Sở nghe thấy Vương Thiên nói, lúc này mới nghĩ tới trước đây Vương Thiên là người của Bit Media, cô cho là Vương Thiên lo sẽ gặp phải Vu Dịch Đình, an ủi nói: "Em không cần phải lo. Trong vòng này nhân viên thay đổi là chuyện rất bình thường, em nếu là nguyên ý vẫn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh chị làm việc."

Vương Thiên cau mày, nghĩ ngợi, nhìn bốn phía không người, nhỏ giọng nói: "Em thực ra không chắc chắn lắm nguyên nhân trước đây bị Vu Dịch Đình sa thải có phải bởi vì phát hiện được anh ta và Trần tổng giám..."

Thẩm Sở Sở nhìn vào biểu hiện rồi rầm còn mạng theo bắt đắc dĩ của Vương Thiên, trong lòng có chút rõ ràng. Vì thế lên tiếng cắt ngang lời cô ấy. Đây là Bit Media, không thực phù hợp nói về chủ đề này. Huống hồ, hai người này bây giờ đã chia tay rồi.

"À, chuyện này chị biết rồi. Chị cứ coi như là em chưa từng nói chuyện này, nguyên nhân đuổi việc em vẫn là cái lần trước em nói được không?"

Vương Thiên biết Thẩm Sở Sở hiểu ý mình rồi, kích động mà gật đầu. Chỉ cần cô ấy không đuổi việc cô là được.

Lại chờ thêm một lúc, vào khi cô chờ đến hai mắt vô trống rỗng, sắp ngủ đến nơi, lúc này, một nhóm người hướng tới phía cô đi đến.

"Cô Thẩm."

Lúc Thẩm Sở Sở nhìn thấy Hàn Hành Ngạn, hơi hơi có chút kinh ngạc, cô thật không ngờ mình lại có thể gặp anh ta ở đây.

Tâm trạng của Hàn Hành Ngạn lúc thấy Thẩm Sở Sở lại có chút không giống. Anh hôm nay đến đây chủ yếu là bàn về hợp đồng. Nhưng sau khi bàn xong hợp đồng, nghĩ tới hôm qua Thẩm Sở Sở đã giải ước rồi, anh thuận miệng nhắc đến chuyện của Thẩm Sở Sở.

Chỉ là, không nghĩ tới anh vừa bàn xong chuyện, liền nhìn thấy cô. Đây cũng thật có chút trùng hợp.

Cả Hàn Hành Ngạn và Thẩm Sở Sở trong lòng đều cảm thấy sự gặp gỡ hôm nay rất là khéo, chỉ là, người bên cạnh lại không cảm thấy như vậy. Đặc biệt là những quản lý cấp cao vừa mới biết được Hàn Hành Ngạn muốn giới thiệu Thẩm Sở Sở qua.

Viên tổng vừa thấy tình huống này, nghe được họ của Thẩm Sở Sở, anh ta lập tức liền nghĩ tới những gì vừa xảy ra.

"Chẳng lẽ vị này chính là cô Thẩm mà Hàn tổng nhắc tới?"

Hàn Hành Ngạn liếc qua Thẩm Sở Sở, gật đầu nói: "Đúng, chính là cô Thẩm đó."

Viên tổng cười nói: "Cô Thẩm ngoại hình không tồi nha, lại còn là do Hàn tổng giới thiệu qua, khẳng định là không có vấn đề gì. Sau này liền để cho Tây Lệ dẫn cô đi. Tây Lệ!"

Trần Tây Lệ lập tức từ phía sau đi tới, khoanh khắc nhìn thấy Thẩm Sở Sở, cô nhủ mi, giờ tay ra nói: "Cô Thẩm, thật khéo, lại gặp nhau rồi."

Vương Thiên sớm đã đứng sau lưng Thẩm Sở Sở từ lúc mọi người mới xuất hiện, Trần Tây Lệ chỉ là cũng không chú ý tới cô ấy. Nói thật, cô sớm đã quên mấy tiểu trợ lý này rồi.

Viên tổng nghe được câu này, có hứng thú hỏi: "Ồ? Các cô trước đó có quen biết à? Xem ra cô Trần không hề giống như Hàn tổng nói, không có độ nhận biết đâu. Nhìn xem, tổng giám của chúng tôi cũng biết cô ấy. Hàn tổng anh khiêm tốn rồi."

Trần Tây Lệ đã công tác nhiều năm như vậy, tất nhiên biết là phải nói cái gì, cô nghe xong, cười nói: "Tôi sợ đi biết cô Thẩm không phải là do xem quảng cáo cô ấy quay sao. Lúc đó cảm thấy ngoại hình của cô Thẩm thật là tốt. Ở quảng trường bách hóa trung ương thấy được cô Thẩm, tôi đã hỏi cô ấy có muốn đến Bit Media không. Đáng tiếc lúc đó cô Thẩm trên người còn có hợp đồng quản lý, vì thế không hoàn thành. Hôm nay lại khiến cho tôi chờ được cô Thẩm kết thúc hợp đồng. Cô Thẩm lần này xin đừng từ chối tôi nữa nhé."

Còn cô Thẩm trong miệng mọi người, lúc này cảm xúc trong lòng là: "Cô Thẩm mà các người nói thật sự là tôi sao?"

Đối mặt với một đám người lạ mặt này, Thẩm Sở Sở chỉ có thể hướng tới người có thể coi là quen thuộc là thư ký Vương cầu cứu. Lúc nhận được ánh mắt khẳng định và gật đầu đồng ý của thư ký Vương, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng yên tâm xuống. Tuy là hiện tại cô vẫn có chút chưa rõ ràng tiền căn hậu quả, nhưng cô nghĩ thông được một điều, đó chính là, Bit Media muốn ký hợp đồng với cô.

Bit Media và Mỹ Gia giải trí là không giống nhau, Mỹ Gia giải trí là công ty hạng trung, Bit Media lại là đại lão trong giới giải trí. Cô có thể gia nhập Mỹ Gia giải trí hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng nếu như có thể gia nhập Bit mà nói, cô chính là thật sự gặp may rồi.

Hàn Hành Ngạn thấy ánh mắt của Thẩm Sở Sở, khẽ ho một tiếng. Tầm nhìn của Thẩm Sở Sở lập tức chuyển lên người của Hàn Hành Ngạn. Nói thật, Hàn Hành Ngạn chỉ là không biết ý tưởng hiện tại của Thẩm Sở Sở. Anh vốn nghĩ là chờ phía Bit Media đáp ứng rồi, anh mới nói chuyện này với Thẩm Sở Sở. Nếu Thẩm Sở Sở không muốn đến, anh liền coi như chưa từng làm chuyện này.

Tuy nhiên, bây giờ anh lại không hiểu hôm nay Thẩm Sở Sở vì chuyện gì mà lại đến đây. Anh còn chưa liên lạc trước với Thẩm Sở Sở.

Trước khi mọi người bắt đầu cất lời, Hàn Hành Ngạn nói với Viên tổng: "Xin lỗi, tôi muốn nói mấy lời với cô Thẩm trước."

"Hàn tổng, mời."

Sau khi đi tới một góc đại sảnh, Hàn Hành Ngạn giải thích: "Cô Thẩm, hôm nay tôi là đến bàn hợp đồng với Bit Media, đúng lúc nghĩ tới hôm qua cô mới giải ước, vì vậy liền đề cập với Viên tổng vài câu. Tôi không nghĩ là sẽ gặp được cô ở đây. Xin lỗi, chưa có sự đồng ý của cô đã làm ra sự việc như vậy."

Thẩm Sở Sở cảm thấy mình phải nhìn nhận lại Hàn Hành Ngạn một lần, hóa ra dưới bề ngoài lạnh lùng lại ẩn giấu một trái tim nóng như vậy.

"Hàn tổng, anh quá khách sáo rồi. Loại công ty như Bit Media, thực ra tôi muốn vào là vào sao. Nói ra cũng không sợ anh cười, tôi hôm nay cũng là đến đây thử vận khí thôi, mấy ngày trước đã gặp mặt Trần tổng giám một lần, vì vậy muốn đến gặp lại cô ấy, hỏi xem cô ấy có còn muốn tôi không. Kết quả anh cũng nhìn thấy rồi đó, tôi đã chờ hơn một tiếng rồi, còn chưa chờ được người." Nói đến đây, Thẩm Sở Sở trào phúng tự cười.

"Do đó, tôi là phải cảm tạ anh, nếu không phải anh, tôi cũng không thể thuận lợi tiến vào Bit Media như vậy."

Hàn Hành Ngạn nghe được mấy lời của Thẩm Sở Sở, cuối cùng cũng yên tâm, nói: "Không gây rắc rối cho cô là tốt rồi."

"Sao có thể thế được, đây là may mắn của tôi."

Sau khi nói xong, Hàn Hành Ngạn nhìn kỹ Thẩm Sở Sở một lát, gật gật đầu.

Thẩm Sở Sở bị Hàn Hành Ngạn nhìn thế có chút đỏ mặt, cô nhìn thấy trái tim hồng trên đầu Hàn Hành Ngạn, chuyển đề tài nói: "Hàn tổng, anh thật sự không muốn biết đối tượng kết hôn tương lai của anh là ai sao?"

~~~~~0o0~~~~~

***Anh: Ở đây ý giải thích là nín, không phải ni, là xưng hô thể hiện tôn trọng hơn, nhưng nước mình hông có 2 tầng xưng hô kiểu đấy nên ta vẫn để là anh thôi. Hôm trước đề ngài thấy chuối quá.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đây đã là lần thứ hai Hàn Hành Ngạn nghe được Thẩm Sở Sở hỏi mình về vấn đề này, anh dừng lại, nói: "Không muốn."

Thẩm Sở Sở hơi thất vọng một chút, sau đó lại nhìn qua thư ký Vương bên cạnh Hàn Hành Ngạn hỏi: "Thư ký Vương, anh thì sao, có muốn biết không?"

Thư ký Vương vừa định trả lời lại, không cẩn thận nhận được ánh mắt từ sếp. Lập tức mang theo một nụ cười công thức nói: "Không muốn."

Thẩm Sở Sở càng thêm thất vọng. Cô bây giờ có thể cho Hàn Hành Ngạn cũng chỉ có một con đường trên hệ thống nhân duyên này thôi, chỉ là đôi phương rõ ràng không có hứng thú. Haiz, không có hứng thì thôi vậy. Cô dù sao cũng không thể ép mua ép bán.

Mấy người nói xong, liền quay lại.

Thẩm Sở Sở gờ tay ra, cười cười bắt tay với Trần Tây Lệ, nói: "Đa tạ Trần tổng giám thưởng thức, rất hân hạnh sau này có thể làm việc cùng chị."

Viên tổng thấy vậy, cũng cười nói: "Xem ra Hàn tổng giới thiệu cho công ty chúng ta một đại minh tinh trong tương lai đây. Không được, nếu như sau này

cô Thẩm thật sự trở thành đại minh tinh, tôi sẽ không cảm kích Hàn tổng đâu. Đây dù sao cũng có người đến trước đến sau, rõ ràng là người mà Trần tổng giám của chúng tôi nhìn trúng."

Trần Tây Lệ cũng rõ ràng nói theo: "Đúng vậy, Hàn tổng cũng không thể làm cho Viên tổng nhà chúng tôi nợ anh nhân tình nha."

Mấy người họ lại nói vài điều linh tinh thêm một lúc, quyết định ba ngày sau đến ký hợp đồng.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Sở Sở ngược lại lại không vội chuyển nhà. Công ty lớn như Bit Media, bình thường đều sẽ sắp xếp cho các nghệ sĩ ký túc xá chuyên dụng, thống nhất thuê phòng ở bên ngoài hay thế nào đó. Đến lúc đó không chỉ dễ quản lý, còn có thể giảm được rất nhiều rắc rối.

Hai ngày này, Thẩm Sở Sở cũng không rảnh, tiếp tục ở trên mạng tìm một số bộ phim kinh điển, dùng phương pháp ngu ngốc của mình đi học tập.

Sau đó, dành thời gian đi đến Tập đoàn Hàn thị một chuyến, nhờ thư ký Vương chuyển cho Hàn Hành Ngạn một phong thư.

Nghĩ tới ngày mai cô sẽ có thể ký kết với Bit Media rồi, nội tâm Thẩm Sở Sở rất là kích động, trước khi ngủ còn xem lại hệ thống của mình. Sau khi xem xong, cô ngược lại có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ là cô nhìn nhầm, hay là nhớ sai? Cô rõ ràng nhớ là trị số diễn xuất của cô hôm qua mới chỉ là 31, hôm nay sao lại đột nhiên biến thành 32 rồi?

Đây có chút không chính xác! Cần thận xem điểm kinh nghiệm của cô, dường như không có gì thay đổi. Vậy thì, trị số diễn kỹ của cô rốt cuộc là tại sao lại tăng lên đây? Chẳng lẽ thật sự là cô nhìn nhầm sao? Ngoài ra, Thẩm Sở Sở cảm thấy thật sự là không có cách giải thích khác, trong lòng nghĩ đến khả năng là mấy hôm nay nhiều việc quá, đầu óc không đủ dùng.

*****

Trong thực tế cũng giống như những gì Thẩm Sở Sở nghĩ, Bit Media có chuyên môn chuẩn bị thuê phòng cho các nghệ sĩ. Vốn là với tình huống của Thẩm Sở Sở, là phải ở chung với những người mới. Nhưng mà vì quan hệ với Hàn Hành Ngạn, không ai dám không coi trọng Thẩm Sở Sở. Giúp cô sắp xếp một căn phòng tốt nhưng chỉ là phòng đơn cho một người.

Mỗi tháng có thể tiết kiệm 2000 tệ tiền thuê phòng, Thẩm Sở Sở tự nhiên đối với nơi này rất là hài lòng.

Sau khi gia nhập Bit Media, Thẩm Sở Sở liền phát hiện được phương thức chính xác để mở ra cánh cửa vào giới giải trí cho người mới. Trước đây cô ở Mỹ Gia giải trí, đãi ngộ thật giống như đi nghỉ dưỡng, bình thường không có liên lạc gì không nói, đến làm chuyện gì đều là dựa vào thủ đoạn và vận khí.

Hiện tại, vừa gia nhập vào Bit Media, Trần Tây Lệ liền đưa cho cô một đồng thời gian biểu. Trên đó bao gồm lớp học thể chất, lớp học lời thoại, lớp vũ đạo... tóm lại, tương lai ba tháng tới đều đã được xếp kín rồi. Không hề có đại diện hay điện ảnh hay truyền hình như trong tưởng tượng của Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở vô cùng sáng khoái liền tiếp thu an bài của công ty.

Nói thật, Trần Tây Lệ là có chút không rõ sắp xếp cho Thẩm Sở Sở như thế nào. Nếu là trước đây, cô chỉ liếc qua đã nhìn trúng Thẩm Sở Sở, cô đã nghĩ tới cả trăm loại phương pháp để Thẩm Sở Sở trở thành một bình hoa minh tinh. Chỉ là, bây giờ vì quan hệ với Hàn tổng, cùng với tiếp xúc với Thẩm Sở Sở, ý tưởng của cô dường như phải thay đổi.

Nếu không có Hàn tổng ở sau lưng Thẩm Sở Sở, cô tất nhiên là muốn tối đa hóa lợi ích, Thẩm Sở Sở có thể ở mức độ cao nhất kiếm tiền cho công ty, kiếm tiền cho cô, cô sẽ lợi dụng cô ấy như thế nào. Trở thành một bình hoa nổi tiếng, vậy cô phải khiến cho Thẩm Sở Sở trở thành lưu lượng minh tinh.

Cô hiện tại muốn vì bản thân Thẩm Sở Sở phát triển mà suy xét. Trở thành lưu lượng minh tinh, chung quy không phải là kế sách lâu dài. Người trong giới nếu thật sự muốn cả đời làm nghề này, đều sẽ đi quay phim cho tốt, người muốn trở thành diễn viên đều không muốn đi đường tắt. Không phải là họ không đi được, mà là họ từ chối trở thành người như thế. Từ chối người hăm mộ tiêu phí vô nguyên tắc, từ chối tăng lên độ nóng của mình dựa vào truyền thông có được.

Diễn viên ấy mà, vẫn là dựa vào tác phẩm nói chuyện.

Hơn nữa, trải qua tiếp xúc với Thẩm Sở Sở, Trần Tây Lệ cũng phát hiện ra cô gái này là một người có tính cách như thế nào. Có lẽ đi theo con đường lưu lượng minh tinh cũng không nhất định khả thi.

Tóm lại, cô trước tiên để cho Thẩm Sở Sở lên lớp, tìm hiểu khả năng của cô. Chờ đến ba tháng sau, tổng hợp đánh giá một chút, sau đó lại quyết định con đường thế nào cho Thẩm Sở Sở.

Chỉ là, cô không nghĩ tới, Thẩm Sở Sở thế mà không hỏi gì liền đáp ứng rồi. Thường nói là những người mới có bối cảnh đều sẽ không tiếp thụ sắp xếp như thế này. Nghĩ tới Vu Dịch Đình khi trước, không phải là cũng không chấp nhận sao.

Nghĩ tới đây, Trần Tây Lệ quay lại với suy nghĩ của mình, hỏi: "Không hỏi tôi tại sao lại làm như thế này sao? Cô đã từng quay quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị, có thể nói là có chút khởi điểm. Không cảm thấy tôi để cô đi học từ đầu sẽ làm cho độ nóng của cô giảm xuống à?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Chị sẽ sao? Nói thật, cho dù chị không sắp xếp những lớp học này cho em, em cũng sẽ yêu cầu chị giới thiệu cho em một số lớp như vậy. Em tự mình ở trình độ nào trong lòng rất rõ. Em là xuất thân không có căn bản, diễn kỹ cũng một lời khó nói hết. Tham gia nhiều lớp học tất nhiên là có chỗ tốt rồi. Đây cũng là chị coi trọng em, mới để em luyện tập trụ cột."

Đối với lời nói của Thảm Sở Sở, Trần Tây Lệ vô cùng hài lòng nói: "Ừm, em hiểu được là tốt, xem ra không cần tôi phí lời nữa."

Cứ như vậy, Thảm Sở Sở chính thức trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng của Bit Media. Chỉ là, hiện tại vẫn chỉ là thân phận thực tập sinh. Cô thực ra rất hưởng thụ sinh hoạt như thế này. Tuy là đồng dạng đang học tập, nhưng lại không có áp lực như thời điểm đọc sách học đại học. Tuy là giống nhau đang làm mình tỉnh, nhưng lại không có lo lắng đề phòng như khi trước ở Mỹ Gia giải trí.

Mỗi ngày lúc đi qua đại sảnh, Chu Tiểu Nhã đều sẽ chào Thảm Sở Sở một tiếng. Hai người vì chuyện hôm đó, cũng có vẻ quen thân hơn. Thảm Sở Sở gần đây hướng Chu Tiểu Nhã hỏi han được không ít chuyện liên quan đến công ty.

Cho đến một hôm, Thảm Sở Sở đột nhiên cảm thấy Chu Tiểu Nhã dường như có chút không giống với trước đây. Cô cũng nói không ra cô nào khác, chỉ là cảm thấy nụ cười trên mặt cô ấy có vẻ như ngọt ngào hơn.

Trong lòng Thảm Sở Sở vừa động, mở ra hệ thống nhân duyên của Chu Tiểu Nhã. Quả nhiên, trên hệ thống nhân duyên của Chu Tiểu Nhã hiển thị, cô ấy đã gặp được chồng tương lai của mình rồi. Nhìn đến đây, trên mặt cô cũng lộ ra một nụ cười từ đáy lòng. Thật tốt, lại có một cặp có duyên đến với nhau rồi.

Giờ cô đã đến Bit Media nửa tháng, mỗi ngày ban ngày thì lên lớp, đến tối liền ở nhà xem bói. Lúc điểm diễn kỹ của mình không rõ vì sao tăng lên một điểm, Thảm Sở Sở bắt đầu nghiêm túc trở lại với vấn đề này.

Hệ thống của cô hiện tại biến thành như thế này:

Cấp độ hiện tại: 14 (24/150)

Trị số diễn kỹ: 35 (100)

Trị số cơ duyên: 1 (10)

Nhìn một lát, Thảm Sở Sở hình như có chút hiểu được nguyên nhân vì sao trị số diễn kỹ lại không rõ vì sao tăng lên rồi.

Thực tế, có một vấn đề, trước đây cô đã nghĩ sai rồi. 19 điểm diễn kỹ của cô đó là do trời sinh, cùng với quay hai quảng cáo tích lũy được. Vậy thì, trị số diễn kỹ hiện tại của cô không phải chỉ có thể dựa vào bói nhân duyên mới có được, cô còn có thể thông qua nỗ lực của bản thân để đạt được.

Nghĩ tới cô mới chỉ lên lớp có nửa tháng liền tăng lên một điểm diễn kỹ, mà trước đó bản thân ở nhà tìm tòi hai tháng mới tăng được một điểm, đột nhiên cảm thấy chính mình có chút ngốc.

Tuy vậy, sau khi hiểu ra công năng này của hệ thống, Thảm Sở Sở ngược lại càng thêm yên tâm. Cô vẫn phát sầu với vấn đề trị số diễn xuất, điểm kinh nghiệm mỗi khi tăng một cấp, điểm diễn xuất chỉ tăng 1 điểm. Mỗi ngày chỉ có thể bói cho mười mấy người, một ngày liền chỉ có thể tích được mười một mười hai điểm.

Mà mỗi lần tăng đều cần điểm kinh nghiệm, thật sự là từng giọt tăng lên. Thảm Sở Sở trước đây tính qua, nếu muốn đạt được 60 điểm diễn kỹ, mức giới hạn này, phải cần khoảng thời gian hai năm. Nếu muốn đạt đến 80 điểm, vậy liền cần thêm càng nhiều năm.

Nếu dựa theo quy trình này tiếp tục, cô liền phải mất hai năm yên lặng. Hơn nữa, trong thời gian này, cô còn phải thông qua luyện tập để cho diễn kỹ của mình và diễn kỹ thực tế phối hợp với nhau.

Nếu như có thể qua việc học tập có thể đạt được, vậy thì cô liền có thể nhẹ nhàng một chút rồi. Hơn nữa còn có thể hai bút cùng vẽ! Một bên bói nhân duyên lấy điểm kinh nghiệm, một bên thông qua luyện tập để tăng lên.

Hiệu quả như vậy tất nhiên là vô cùng rõ ràng.

Sau khi Thảm Sở Sở học được một tháng, giáo viên lớp biểu diễn vốn là không quá ưng ý cô sau khi báo cáo với Trần Tây Lệ lại khó được biểu thị tán thưởng với tiến độ học tập của Thảm Sở Sở.

"Tôi không thể không nói, lúc trước là nhìn sai rồi. Thảm Sở Sở là loại hình không có trụ cột, nhưng tiến bộ lại vô cùng nhanh."

Trần Tây Lệ có hứng thú hỏi: "Ồ, thật sao? Trước đây anh không phải là còn nói trụ cột cô ấy quá kém, biểu diễn như một khối gỗ, chỉ có thể đi con đường bình hoa lưu lượng sao?"

Giáo viên lớp biểu diễn đáp: "Đúng, tôi trước đây đích thực là từng nói vậy. Chẳng qua, diễn viên bình hoa có rất nhiều, trong đó cũng có thể phân ra hai loại. Một loại là tận lực muốn trở thành bình hoa, mà một loại khác tuy là trời sinh là một bình hoa nhưng lại muốn nỗ lực làm cho chính mình trở thành một bình hoa có giá trị. Thảm Sở Sở rõ ràng là loại sau."

Trần Tây Lệ nghe xong hài lòng gật đầu, nói: "Thế thì tốt."

Giáo viên lớp biểu diễn do dự một chút, nói: "Về sau này, tôi muốn tặng thêm cho cô ấy một vài khóa học."

Trần Tây Lệ nhún mày, hỏi: "Tại sao? Chẳng lẽ cô ấy thuộc loại thiên phú cực tốt?"

Chương 24

Giáo viên lớp biểu diễn lắc lắc đầu, dẫn Trần Tây Lệ đi đến phòng luyện tập, chỉ vào Thảm Sở Sở đang luyện tập ở trong đó, nói: "Không phải, thiên phú của cô ấy chỉ có thể nói là bình thường, nhưng lại vô cùng cố gắng. Cho dù tôi không sắp xếp lớp học cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ tự mình tăng thêm lượng học."

Trần Tây Lệ gật đầu, nói: "Vậy tùy anh, cứ dựa theo tiết tấu của chính mình tiếp tục là được."

Trong lúc Thảm Sở Sở đau khổ cùng hạnh phúc luyện tập căn bản, có một hôm Chu Tiểu Nhã đột nhiên hưng phấn nói với Thảm Sở Sở: "Sở Sở, tôi yêu rồi, cô nói cũng quá chuẩn đi. Cảm ơn cô nha!"

Thảm Sở Sở mỉm cười gật đầu, nói: "Cô xinh đẹp như thế, yêu đương là chuyện rất bình thường. Người bạn trai này của cô chắc là lương duyên trời định của cô, nhớ nắm giữ cho tốt."

Chu Tiểu Nhã nghe xong, nghiêm túc gật đầu.

Thảm Sở Sở nói với cô ấy một câu cổ lên rồi liền lên lớp.

Trần Tây Lệ đúng lúc đi vào đại sảnh, cô trước tiên đi tới quầy lễ tân lấy đồ. Sau đó thuận miệng hỏi một câu: "Yêu rồi à, khí sắc rất tốt nha."

Chu Tiểu Nhã có chút xấu hổ nói: "Vâng ạ, gần đây mới bắt đầu."

Trần Tây Lệ nghe xong gật gù, sau đó giả vờ vô tình đề cập tới: "Tôi thấy cô và người mới tới công ty chúng ta Thảm Sở Sở quan hệ rất tốt nhỉ, mấy cô trước đó quen biết sao?"

Chu Tiểu Nhã còn đang đắm chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ của mình, nghe được câu hỏi của Trần Tây Lệ, nói: "Không phải ạ, chính là tháng trước lúc cô ấy đến mới quen biết. Chẳng qua là Thảm Sở Sở thật ra rất lợi hại, còn biết bói mệnh nữa. Cô ấy trước đây đã nói tôi trong vòng một tháng sẽ gặp vận đào hoa, tôi bây giờ quả nhiên đã yêu rồi."

Trần Tây Lệ nghe mấy lời này, tay đang ký đúng một chút, sau đó lại không quá tin tưởng, tùy ý nói: "Ồ? Phải không? Vậy đúng là thật sự lợi hại."

Sau khi làm xong việc ở quầy lễ tân, Trần Tây Lệ liền quay về phòng làm việc của mình. Từ xa cô đã nhìn thấy Vu Dịch Đình đang đứng ở trước cửa. Hai người họ đã bàn chuyện chia tay từ mấy hôm trước, chuyện chia tay này tất nhiên là do cô đề nghị.

Sau khi vào trong phòng, nhìn vào biểu tình trên mặt của Vu Dịch Đình, Trần Tây Lệ dùng tư thái bàn việc công nói: "Tìm tôi có việc? Nếu như có việc gì, trước tiên đi tìm người đại diện của cậu đã, tôi đã phân cậu về dưới tay Triệu Mai rồi, cậu đi tìm cô ấy. Để cô ấy đến đây báo cáo cho tôi."

Vu Dịch Đình gần đây sống không vô cùng không vui vẻ, từ sau khi Trần Tây Lệ không còn đáp ứng yêu cầu của cậu, cậu ta liền thấy tài nguyên gì cũng đều biến mất, cái gì cũng chỉ ở mức đãi ngộ cho người mới gia nhập giới. Đối với một người đã từng ném ngon ngọt mà nói, những ngày khô cực thế này thật sự là không thể chịu được nữa. Vì thế, bắt buộc đi lại phải quay lại tìm Trần Tây Lệ.

"Lệ Lệ tỷ, chị sao lại làm đến quyết tuyệt như vậy, em vẫn là có thể nằm dưới tay chị mà."

Trần Tây Lệ mặt không biểu tình mà liếc qua Vu Dịch Đình, nói: "Tôi mỗi ngày đều bận làm không hết chuyện, đã rất nhiều năm không dẫn người mới nữa, mệt lắm."

Vu Dịch Đình nghe xong, nhìn vào sau lưng của Trần Tây Lệ một cái, cau mày, nói: "Nhưng gần đây chị không phải là lại dẫn người mới sao?"

Trần Tây Lệ cũng thuận theo ánh mắt của Vu Dịch Đình nhìn qua, nhìn thấy gương mặt ngại ngùng của Thảm Sở Sở, lại quay đầu lại nhìn vào Vu Dịch Đình nói: "Hai người không giống nhau. Được rồi, cậu nên làm gì thì đi làm đi, không có chuyện gì không cần đến đây."

Nói xong, Trần Tây Lệ liền chào người đang ngấp ngừng ở cửa là Thảm Sở Sở một tiếng.

Thảm Sở Sở gật đầu với Vu Dịch Đình, sau đó theo Trần Tây Lệ tiến vào phòng làm việc.

Trong văn phòng, Trần Tây Lệ ngồi tại chỗ ngồi của mình, mệt mỏi vuốt vuốt mày. Thảm Sở Sở thấy được bộ dạng này của cô ấy, cũng không biết phải nói gì cho tốt. Thấy dáng vẻ vừa rồi, Trần Tây Lệ và Vu Dịch Đình chắc là đã chia tay rồi. Mà người khởi xướng lại chính là cô.

"Tôi nghe nói cô biết bói nhân duyên, vậy cô cũng đến tính thử cho tôi, xem tôi lúc nào mới gặp được đào hoa."

Đang lúc hồn vía trên mây, Thắm Sở Sở bị câu nói này của Trần Tây Lệ kéo về hiện thực, cô nhìn vào Trần Tây Lệ, có chút khản trương mà hỏi: "Chị, chị nghe ai nói tôi có thể bói nhân duyên?"

Chẳng lẽ Trần Tây Lệ đã biết người trên mạng kia chính là cô sao? Này chắc là không thể nào đâu...

"Chu Tiểu Nhã ở quầy lễ tân."

Nghe thấy tên của Chu Tiểu Nhã, Thắm Sở Sở đúng là thờ phào, nói: "Dạ, em đích xác là biết xem nhân duyên. Trần tổng giám có cần em tính xem không?"

Cô còn nhớ chuyện lần trước vì trái tim màu đen trên đầu Trần Tây Lệ cô đã bị trừ điểm kinh nghiệm. Nếu như lần này có thể giúp Trần Tây Lệ hồi tâm chuyển ý, nói không chừng điểm kinh nghiệm cô bị trừ lại có thể tăng trở lại.

Trần Tây Lệ nghe xong lại nhìn vào Thắm Sở Sở, nhìn thấy biểu tình nghiêm túc trên mặt Thắm Sở Sở, nói: "Không cần đâu, tôi mới rồi chỉ là tùy tiện nói thôi, tôi vốn là không tin chuyện này."

Trong lòng Thắm Sở Sở vô lực châm chọc, không tin còn lên Taobao tìm cô bói quẻ à, không tin còn nghe lời cô đi điều tra Vu Dịch Đình à.

"Được rồi, trước không nói chuyện này nữa." Trần Tây Lệ thu lại biểu cảm nói chuyện phiếm, từ trong ngăn kéo lấy ra một tập giấy tờ đưa cho Thắm Sở Sở, "Điện ảnh mới của Mã đạo diễn đang quay chụp ở Tượng Sơn, trong đó có một vai nhỏ, một nhân vật nữ hoán y, đúng lúc kiểm nghiệm một chút thành quả học tập của cô đạo này. Không có thù lao. Nhưng tôi tin là cô cũng không thiếu chút tiền này."

Xét cho cùng, mối quan hệ giữa Thắm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn mọi người đều biết.

Thắm Sở Sở nghe được tên của Mã đạo diễn trong lòng liền kích động không thôi, đây chính là một trong ba đại đạo diễn trong nước, Mã đạo diễn đó! Cô từ nhỏ chính là xem phim của đạo diễn này mà lớn lên đó, không nghĩ tới chính mình có một ngày được quay phim của Mã đạo diễn.

Chẳng qua, tâm tình như vậy sau khi nghe được câu nói đầy thâm ý cuối cùng của Trần Tây Lệ liền giảm xuống không nhỏ. Cô cảm thấy có một số chuyện cô vẫn là cần phải nói cho rõ ràng.

"Trần tổng giám, thực ra em và Hàn tổng không phải loại quan hệ đó đâu."

Trần Tây Lệ lại không quá quan tâm vấn đề này, nói: "Cô và Hàn tổng là loại quan hệ gì tôi cũng không phải là rất quan tâm, chỉ là tin đồn truyền ra, công ty cũng sẽ không quản đâu. Dù sao Tập đoàn Hàn thị sẽ càng chú trọng hơn. Nhưng tuyệt đối không thể có scandal."

Thắm Sở Sở lắng nghe lời của Trần Tây Lệ, nói: "Tuyệt đối sẽ không có scandal đâu, tin đồn cũng..."

Trần Tây Lệ lại ngắt lời Thắm Sở Sở, nói: "Chuyện như thế này không cần thấy ai cũng giải thích. Có những lúc những lời đồn, bối cảnh khiến người ta không nắm rõ được sẽ trở thành sự bảo hộ cho cô."

Thắm Sở Sở nghe mấy lời này, cả người chấn động. Người cũng ngờ ngác nhìn vào Trần Tây Lệ.

"Xem ra cô đã hiểu được ý của tôi." Trần Tây Lệ yên tâm mà nói: "ba tháng học tập đã kết thúc rồi, bộ phim này là vào một tuần sau gia nhập tổ. Máy ngày này nếu cô vẫn muốn đến công ty luyện tập thì vẫn có thể đến tiếp tục học. Chỉ thế thôi. Còn có gì chưa hiểu không?"

Thắm Sở Sở lúc này đã phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không có ạ, cảm ơn Trần tổng giám"

Trần Tây Lệ gật đầu, nói: "Ừ, thế thì về chuẩn bị cho tốt đi."

Sau khi đi ra từ phòng làm việc của Trần Tây Lệ, Thắm Sở Sở nghĩ đến người mà Trần Tây Lệ đã nhắc tới, bọn họ dường như đã ba tháng không có gặp mặt. Người kia là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng cô sau khi gặp riêng thư ký Vương một lần liền không dám liên hệ nữa. Tập đoàn như Hàn thị, cô cũng sợ là bản thân sau khi liên lạc ngược lại lại khiến người ta cho là đeo bám.

Cho dù là vậy, trong công ty cũng không có người nào dám bắt nạt cô. Thái độ mọi người đối với cô rất tốt, thứ nhất là do cô là người dưới tay Trần Tây Lệ, thứ hai ý, chắc chính là như vừa rồi Trần Tây Lệ nói, bối cảnh hư hư thực thực của cô.

Những thứ như bối cảnh này thật là tốt nha!

Lúc Thắm Sở Sở đang chờ thang máy thuận tiện cũng cảm khái nhân sinh, bên cạnh có một nữ nghệ sĩ trong công ty đã ký hợp đồng trước cô.

"Chào chị Tử Thanh." Thắm Sở Sở cười cười chào hỏi.

Phùng Tử Thanh nói: "Chào Sở Sở."

Hai người sau khi chào nhau, liền tùy ý nói mấy câu.

"Sở Sở, chương trình học của em ở công ty sắp xong rồi phải không? Tiếp đó muốn quay quảng cáo hay phim truyền hình hay điện ảnh?"

Thẩm Sở Sở ngồi, cười nói: "Tạm thời còn chưa biết đây, còn phải xem sắp xếp của Trần tổng giám."

Cô và Phùng Tử Thanh cũng mới chỉ gặp mặt một lần ở công ty, không thể nói là rất quen thuộc. Dù sao không thể chân trước Trần tổng giám vừa nói cho cô biết chuyện, chân sau cô liền nói cho người khác được. Này dường như không hay lắm.

Lại nói thêm vài câu, Phùng Tử Thanh thấy Thẩm Sở Sở nói đến giọt nước không lọt, cũng liền không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi đi ra xa, Phùng Tử Thanh cảm khái với trợ lý bên cạnh: "Em nói xem, sao lại có người khởi điểm đã cao hơn người khác thế, không phải xuất thân căn bản, không có diễn kỹ gì, còn có thể ký hợp đồng với Bit Media, được Trần tổng giám tự mình dẫn dắt. Đây không phải là giống như đãi ngộ của nhất tỷ công ty chúng ta sao."

Trợ lý bên người Phùng Tử Thanh nhìn quanh tứ phía, nói: "Chị Tử Thanh, chúng ta không phải là còn có việc phải tìm Trần tổng giám sao?"

Phùng Tử Thanh hơi mỉm cười rồi nói: "Đúng vậy, đi thôi."

*****

Thẩm Sở Sở về đến nhà, sau đó liền cầm kịch bản lên xem. Lời thoại của cô chỉ có mấy câu, chẳng qua, may mắn là mấy câu này là nói với nam chính.

Tên bộ điện ảnh là "Thiên hạ", kể về thời niên thiếu của Trình Vô ở núi Vô Đang bá sư học nghệ, cuối cùng trở thành nhất đại tông sư, cũng là chuyện xưa đi báo thù. Cha mẹ của nam chính từ lúc anh ta còn rất nhỏ đã bị người ta giết hại, chờ nam chính trưởng thành, bắt đầu điều tra khắp nơi về thảm án diệt môn của gia đình bọn họ.

Mà vai diễn của Thẩm Sở Sở chính là vào lúc này xuất hiện, cô là con gái của gia đình thợ săn, đang giặt quần áo ở trên núi thì gặp được nam chính. Thẩm Sở Sở cẩn thận xem kịch bản này, chỗ cô cần biểu hiện và có thể biểu hiện không nhiều. Sau khi xem xong, lại lên mạng tìm một chút tư liệu liên quan đến quay chụp.

Mấy ngày tiếp theo, cô cũng không rảnh, lại đến công ty luyện tập kỹ năng cơ bản của mình.

Một tuần sau, cô mang theo Vương Thiên đến Ảnh thị thành Tượng Sơn.

Vẫn còn hai ngày sẽ đến cảnh phim của cô, một là ý thức coi trọng bộ phim, hai là vì hiếu kỳ, vì thế cô đến Tượng Sơn từ sớm. Sau khi đến nơi, trước tiên nói một tiếng với người phụ trách tổ phim. Sau đó liền đi tìm đạo diễn, kết quả Mã đạo diễn đang nghiêm túc nhìn vào ống kính, liếc cô một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Thẩm Sở Sở bỗng nhiên thấy áp lực thật lớn, chạy qua một bên xem các diễn viên quay phim.

Tuy nhiên, càng xem, Thẩm Sở Sở lại phạm vào bệnh nghề nghiệp. Đặc biệt là khi cô nhìn thấy vị nữ minh tinh mà mỗi ngày ở trên Weibo cùng với chồng show ân ái, trái tim trên đầu là màu hồng, cô tò mò mà mở ra hệ thống nhân duyên của nữ minh tinh này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thẩm Sở Sở ngồi trên hành lang dài, nhìn chăm chăm vào nữ minh tinh.

Nữ minh tinh này tên là Trần Tiêu, sở trường trong giới giải trí là phía lĩnh vực phim truyền hình, thỉnh thoảng mới diễn một vài vai trong điện ảnh. Nếu như là phim truyền hình, Trần Tiêu khẳng định chính là nữ chính không có gì nghi ngờ, nhưng trong điện ảnh của Mã đạo diễn cô ấy chẳng qua là một nữ thứ ba xuất hiện không được mấy lần.

Cô ấy năm nay hơn ba mươi tuổi, đã kết hôn với chồng mười lăm năm rồi. Chồng cô ấy là một ca sĩ, không nổi tiếng bằng cô ấy, nhưng cũng có thể coi là lực lượng tương đương. Trần Tiêu hình như mỗi ngày đều sẽ trên Weibo khoe chồng và con trai mình. Hai người họ là hình mẫu đôi vợ chồng ân ái có tiếng của giới giải trí.

Thẩm Sở Sở cảm thấy tam quan của mình có chút sụp đổ. Lúc học cấp ba cô còn khá thích đôi vợ chồng này, nghe nói hai người đó là bạn học đại học, yêu đương bốn năm sau đó liền kết hôn. Thật khiến người ta hâm mộ biết bao. Đã từng có thời cô còn cảm thấy lúc đại học mình không yêu đương với mục đích tiến tới kết hôn một lần nào mà tiếc nuối.

Nhìn chăm chăm vào Trần Tiêu một lúc lâu, trái tim hồng trên đầu cô ấy cũng không biến thành màu đỏ. Sau khi thở dài một hơi, Thẩm Sở Sở cuối cùng nhận mệnh mà mở ra hệ thống nhân duyên của Trần Tiêu.

Trạng thái 2: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Vương Chí Kỳ [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 10 tháng 1 năm 2019

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tình đầu ý hợp)

Quá trình tư hồng: [Có thể mở]

Mở ảnh của Vương Chí Kỳ ra xem, Thảm Sờ Sờ khẳng định mình chưa từng nghe tên của người này, cũng chưa thấy qua người này. Đây chắc là người chồng thứ hai của Trần Tiêu, hơn nữa còn là loại bạch đầu giai lão. Xem ra đường như là người ngoài giới.

Lại xem tiếp trạng thái 1 bên dưới đã biến thành màu xám, Thảm Sờ Sờ kinh ngạc phát hiện Trần Tiêu và chồng cô Dương Khải đã ly hôn hơn nửa năm rồi. Ly hôn được nửa năm còn ngày ngày lên Weibo show ân ái...

Đồng thao tác này thật sự khiến người ta phải say.

Thảm Sờ Sờ nhìn xuống tâm tình phức tạp, đi mở ra Weibo của Trần Tiêu. Ngày Trần Tiêu ly hôn là 23 tháng 12 năm 2017, kết quả hôm đó Trần Tiêu còn phát lên một bài Weibo thế này:

{Trần Tiêu V}: Hôm nay thời tiết thật tốt, mang bảo bảo ra ngoài phơi nắng một chút. Người nào đó sáng dậy muộn quá, hại bảo bảo của chúng ta phải ra ngoài ít đi một chút. [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Thảm Sờ Sờ xem xong bài Weibo này, ngẩng đầu lên nhìn xem Trần Tiêu đang quay phim, trong đầu chỉ còn bốn chữ: Diễn kỹ thật tốt.

Chờ đến khi Trần Tiêu quay xong, đi đến hành lang nơi các nghệ sĩ nghỉ ngơi. Thảm Sờ Sờ thấy Trần Tiêu đang hướng về phía cô đi tới, đứng thẳng dậy đến chào cô ấy một tiếng.

Kết quả, Trần Tiêu giống như không nhìn thấy Thảm Sờ Sờ, trực tiếp nói với người phía sau: "Ày da, Thần ca hôm nay ăn bận một thân soái khí nha, trách không được bao nhiêu tiểu cô nương đuổi theo gọi anh là chồng!"

Hạ Thần cười nói: "So làm sao được với chị Tiêu Tiêu." Nói xong, Hạ Thần liền muốn đi quay.

Khi đi qua Thảm Sờ Sờ, nghe thấy Thảm Sờ Sờ chào anh, anh cười nói: "Em là diễn viên hôm nay mới vào tổ à?"

Thảm Sờ Sờ nhìn nụ cười rạng rỡ của Hạ Thần, cung kính nói: "Vâng ạ, Thần ca."

"Ồ? Là một người mới? Công ty nào vậy?"

"Bit Media."

Hạ Thần kinh ngạc nhưn mày nói: "Không tồi nha, hóa ra là Bit Media."

Lúc này, Trần Tiêu cũng đi đến, cười nói: "Bit Media à? Bọn họ bây giờ vẫn tuyển người mới sao? Cô là tốt nghiệp Học viện Điện ảnh hay là Học viện Hí kịch thể? Là người biểu hiện ưu tú nhất trong kỳ này của các cô sao?"

Mấy câu của Trần Tiêu nói rất lớn, hơn nữa nhìn như là một bộ dáng vô tâm vô phế, nhưng Thảm Sờ Sờ lại cảm thấy khó chịu theo bản năng.

"Không phải, em không phải là xuất thân căn bản." Tuy rằng trường đại học của cô là trường đại học danh tiếng trọng điểm đứng số một số hai trong nước, nhưng thời gian đại học đối với cô mà nói thật không quá vui vẻ, vì thế cô không hề thích nói cho người khác biết trường mình tốt nghiệp.

Hạ Thần nghe được lời này, cười một chút, sau đó nói: "Các cô từ từ nói chuyện, tôi đi quay phim đã. Còn không đi Mã đạo diễn sẽ muốn phát hỏa."

Sau khi Hạ Thần đi mất, Trần Tiêu ngược lại càng thêm nhiệt tình đối với Thảm Sờ Sờ, thay đổi ngay thái độ lạnh lùng hay khinh người lúc trước. Âm thanh cũng so với vừa rồi nhỏ hơn một chút.

"Không phải là xuất thân căn bản vẫn có thể được Bit Media tuyển vào, xem ra bản thân cô vốn rất là ưu tú." Trần Tiêu cười nói, sau đó mang một bộ dạng chị lớn thân thiện, nói: "Đúng rồi, quê em ở đâu thế, ở đề đô sao? Mọi người làm gì? Em ưu tú như vậy, chắc là người nhà cũng rất xuất chúng nhỉ?"

Thảm Sờ Sờ có chút bối rối đáp: "Không phải, nhà em ở Nam thành, thành phố nhỏ. Cha mẹ đều là người bình thường."

Trên mặt Trần Tiêu lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Ừ ừ, chị biết rồi, chúng ta trong vòng này cả mà, không thể đem tất cả mọi chuyện của mình đều nói ra. Chẳng qua là em nếu như không nói ra, có một số người sẽ bắt nạt em đó."

Thảm Sờ Sờ cảm thấy chuyện này cô không nói tiếp được nữa, nói: "Chị Trần, em đến mà chưa chào Mã đạo diễn nữa, em trước qua đó xem sao ạ."

Nói xong, Thảm Sờ Sờ rời đi trong nụ nghiền ngẫm của Trần Tiêu.

Vào giới này cần có một điểm không tốt, hủy thần tượng! Thật không biết tại sao năm đó cô lại thích mình tinh như vậy.

*****

Sau khi ngốc ở tổ kịch hai ngày, liền đến cảnh của Thẩm Sở Sở. Mới sáng ra, Thẩm Sở Sở liền phải đi hóa trang rồi. Lúc ở phòng hóa trang gặp được Trần Tiêu, Trần Tiêu đã thay đổi thái độ nhiệt tình trước đó, hiện ra vẻ lạnh lùng thờ ơ. Không quan tâm gì đến Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, chẳng lẽ là nghe ngóng được là cô chẳng có bối cảnh gì, hay là cảm thấy cô không có giá trị lợi dụng gì?

Người hóa trang sau khi trang điểm xong cho Thẩm Sở Sở, thấy xung quanh không có ai, nói nhỏ: "Sở Sở, cô đừng buồn, cô ấy chính là như vậy, đối với cô như thế vẫn có thể coi là tốt rồi. Với nhân viên như chúng tôi, thái độ của cô ấy càng kém."

Một thợ trang điểm đứng bên cạnh cũng phàn nàn: "Ai thì không nói chứ, thật chưa từng thấy mình tinh nào như cô ta. Anh Hạ Thần là ảnh đế vẫn khách khách khí khí với chúng ta. Đến Mã đạo diễn cũng vậy, tuy là thái độ làm việc vô cùng nghiêm khắc, nhưng lúc riêng tư cũng khá ôn hòa."

Thẩm Sở Sở nghe mấy thợ trang điểm này nói, một chữ cũng không dám tiếp. Những người này nói vậy cũng thôi đi, nếu như cô cũng nói thì sau này truyền ra còn không biết là phiên bản nào.

Vì vậy, lúc trang điểm xong, Thẩm Sở Sở vội vàng thoát ly hiện trường này.

Nhìn vào Vương Thiên luôn yên lặng đi theo cô không nói một lời, Thẩm Sở Sở nói: "Những lời vừa rồi nghìn vạn lần đừng nói ra ngoài, chị cũng là không ngờ được mấy vị thợ trang điểm này trong lúc riêng tư sẽ nói những lời như vậy."

Không nghĩ tới Vương Thiên nghe thế liền cười một lúc, nói: "Thực ra cũng khá bình thường, bọn họ đều là theo tổ. Ngôi sao gặp được cũng nhiều, lúc nói chuyện riêng cũng sẽ phàn nàn vài câu thôi. Chẳng qua, nói ra ngoài lại chẳng có mấy người."

Thẩm Sở Sở có chút khó tin nói: "Thật sao."

Vương Thiên gật đầu, nói: "Tất nhiên là thật rồi, em trước đây cũng từng nghe không ít. Bởi vì những người này địa điểm làm việc đều là ở bên trong giới, bất cứ ai muốn nói ra ngoài, vừa tra liền tra được ngay. Sau này tự nhiên cũng không có ai dám dùng hấn nữa. Do đó, mọi người đều chỉ nói chơi thôi."

Thẩm Sở Sở nghe xong liền gật đầu, có chút hiểu được ý của Vương Thiên. Không cần biết là nói thế nào, thợ trang điểm, stylist, dịch vụ vân vân đều là người trong giới. Giới giải trí chỉ lớn có như vậy, cơ bản là mọi người đều biết nhau.

Lời nào có thể nói, lời nào không thể nói, mọi người đều hiểu.

Vì vậy, cũng bởi hiểu rõ được điểm này, có một vài mình tinh vào thời điểm riêng tư mới dám ra dáng đại bài đi? Dù sao mọi người cũng không phải phóng viên, còn muốn tiếp tục tồn tại trong giới, vì vậy cũng không có người dám bộc lộ ra.

Đi tới phim trường, nghe được tiếng hô của Mã đạo diễn, Thẩm Sở Sở bất giác trở nên căng thẳng hơn. Chờ phía trước quay xong, cuối cùng cũng đến lượt cô.

"Hoán y nữ đầu? Mau vào vị trí!"

Thẩm Sở Sở vừa nghe vậy, căng thẳng đến mức nói cũng có chút lắp bắp: "Ồ, ở đây."

Mã đạo diễn lần này trùng mắt nhìn Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở cho rằng cô sắp bị mắng rồi, kết quả Mã đạo diễn lại khó có được nhẹ nhàng nói: "Tiểu cô nương lần đầu quay phim hả? Đừng căng thẳng, lát nữa phó đạo diễn sẽ nói về cảnh diễn cho cô, cô nghe cho kỹ. Quay phim không khó đâu, dùng tâm là được."

Thẩm Sở Sở nghe được lời này, cảm thấy bản thân giống như được tiêm một mũi máu gà vậy, tâm tình lập tức từ u ám chuyển thành trong xanh.

"Cảm ơn Mã đạo diễn đã cổ vũ."

Sau khi phó đạo diễn nói xong lời kịch, mọi người liền đi đến đứng ở vị trí của mình. Trên tay Thẩm Sở Sở cảm y phục, bắt đầu nghiêm túc giặt... kết quả còn chưa chờ được nam chính xuất hiện, Mã đạo diễn liền hô cắt.

"Nhìn vào ánh sáng, đừng chỉ cúi đầu giặt quần áo, nhớ nhìn ánh sáng!"

Thẩm Sở Sở sau khi nghe câu này, biết là bản thân vì quá căng thẳng nên đã phạm phải sai lầm ngớ ngẩn.

"Lần đầu tiên quay phim đều như vậy, không có cảm giác với ống kính, tìm không được ánh sáng. Được rồi, tiếp theo lại quay lần nữa!"

Lần thứ hai, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng không phạm cùng một lỗi lầm, cũng nhìn thấy nam chính đi đến.

Không ngờ, Mã đạo diễn lại một lần hô cắt. Hạ Thần đối mặt với Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở nhìn thấy Hạ Thần tuy rằng trên mặt cười cười, lại mang theo biểu cảm đau răng, tay hình như cũng muốn giơ lên bịt tai lại.

Thẩm Sở Sở có chút không hiểu vì sao, lúc này, cô liền nghe thấy tiếng gầm gừ của Mã đạo diễn.

"Hạ Thần, cậu vừa rồi làm gì thế, ông kính đều bị cậu che mất. Cậu đến một người mới cũng không bằng à! Tôi thấy cậu nên quay lại công ty học lại từ đầu đi."

Lần thứ ba, cảnh này cuối cùng cũng thuận lợi quay xong. Tay của Thẩm Sở Sở đều có chút không còn tri giác. Lúc cô đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi, trước mắt xuất hiện một cốc nước nóng.

"Này, cho cô, đây là tôi tìm người mượn một cái cốc, làm ấm tay. Cũng tại tôi, phạm lỗi, liên lụy cô rồi."

Thẩm Sở Sở nhìn thấy biểu tình tội lỗi trên mặt Hạ Thần, giờ tay nhận lấy chiếc cốc, cảm kích nói: "Cảm ơn Thần ca."

Bởi vì lần này là ngoại cảnh, vì vậy mọi người đều nghỉ ngơi ở một khu, Trần Tiêu nhìn thấy sự tương tác của hai người bên này, biểu hiện ra nhìn có vẻ rất thoải mái, nhưng nghe lại có chút âm dương quái khí mà nói: "Ai đó, Thần ca của chúng ta thật là tri kỷ. Sở Sở, cô vừa ra mắt đã có thể diễn phim với Thần ca, thật sự là may mắn."

Hạ Thần hơi cau mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, nói: "Ồ, đây không phải trách anh sao, thế mà lại mắc lỗi, liên lụy người mới."

Mấy người đang nói chuyện này, đột nhiên bên ngoài có vài phóng viên đi tới, chỉ tên gọi họ muốn phỏng vấn Trần Tiêu.

"Trần Tiêu, xin hỏi cô có biết chồng cô Dương Khải ngoại tình với Phùng Tử Thanh không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Biểu tình trên mặt Trần Tiêu thể hiện sự kinh ngạc vừa phải, chỉ là không biết sự kinh ngạc này đến cùng là phát ra từ nội tâm hay là giả.

Kinh ngạc qua đi, trên mặt Trần Tiêu liền là kiểu các người đang đùa tôi, nói: "Các anh nhất định là đang đùa, chúng tôi còn vừa gọi điện đây."

Nếu nói vừa rồi Thẩm Sở Sở còn chưa khẳng định được Trần Tiêu rốt cuộc là đang diễn hay đang giả vờ, thì lúc này cô đã biết chính xác rồi, Trần Tiêu nhất định là đang giả bộ.

Vợ chồng bọn họ sớm đã ly hôn được nửa năm rồi, làm sao có thể vẫn như ý của Trần Tiêu nói chứ.

Có phóng viên nhất quyết không tha hỏi: "Các người vừa mới gọi điện? Nhưng có người chụp được ảnh Dương Khải và Phùng Tử Thanh ở bên nhau, cô đối với chuyện này có suy nghĩ gì?"

Nụ cười trên mặt Trần Tiêu hơi biến một chút, nhưng vẫn là nói: "Tôi tin lão Dương nhà tôi, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy. Các anh không có chứng cứ thì đừng tùy ý bịa đặt. Cẩn thận vợ chồng chúng tôi kiện các anh đó!"

Phóng viên nghe thế, vẫn là có chút chưa chết tâm mà nói: "Xem ra cô là không biết chuyện này nhỉ?"

Giọng nói của Trần Tiêu kiên định vang lên: "Đúng, tôi không biết."

Sau khi nói xong, Trần Tiêu liền rời khỏi phim trường.

Hạ Thần nhìn thấy biểu tình ngốc lảng của Thẩm Sở Sở, nói một câu: "Trong giới này ấy mà, những thứ thật thật giả giả rất nhiều, tiểu cô nương, chỉ có mài dũa diễn kỹ mới là con đường đúng đắn."

Thẩm Sở Sở sau khi nghe vậy, vô cùng đồng ý mà gật đầu.

Tuy rằng cô sớm đã biết được chân tướng sự việc, nhưng người ta che giấu việc ly hôn cũng không phạm pháp, mà không vi phạm đạo đức, cô cũng không có tâm tư đứng ra chỉ trích. Cảnh phim của cô ở đây không nhiều, chiều này liền có thể rời đi rồi.

Chẳng qua, chuyện này đến chiều lại có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Lúc sáng trên mạng mới chỉ công khai hình ảnh, đến giờ ăn cơm trưa, chủ blog bất quá đột nhiên lộ ra một đoạn clip. Trên đó rõ ràng hiển thị Dương Khải và Phùng Tử Thanh hai người thân mật khoác tay, Dương Khải còn cúi đầu hôn Phùng Tử Thanh.

Lần này, cư dân mạng đúng là đều nổ tung rồi. Mà ba nhân vật chính trong câu chuyện, toàn bộ đều rơi vào vòng vây của giới truyền thông. Phía bên

Dương Khải và Phùng Tử Thanh là tình huống gì thì Thẩm Sở Sở không biết, nhưng ở bên này, Trần Tiêu vừa từ xe bảo mẫu xuống, liền bị các phóng viên bao vây.

Nếu là phim trường thì các phóng viên không vào được, nhưng khu vực cảnh trí họ vẫn có thể tiến vào. Huống hồ, xe bảo mẫu sẽ dừng tại bên ngoài, sẽ không dừng ở bên trong phim trường.

Thẩm Sở Sở dẫn theo Vương Thiển đang chuẩn bị rời khỏi, nhìn đến cảnh tượng đồ sộ này bị dọa một trận.

"Trần Tiêu, trên mạng đã có chứng cứ xác thực có thể chứng minh chồng cô Dương Khải xuất quỹ rồi, cô đối với chuyện này có suy nghĩ gì? Cô đã biết trước chuyện này rồi sao?"

Trần Tiêu lúc sáng sau khi bị phỏng vấn liền theo dõi một mực theo dõi tin tức trên mạng, lúc này tự nhiên đã biết được phương hướng bình luận trên mạng. Trên mặt cô đeo kính râm, nhìn không ra là biểu tình gì.

Tuy nhiên, đầu tóc có chút rối loạn. Có thể nhìn ra, tâm tình của cô ấy hình như không phải rất tốt.

Trần Tiêu bộ dạng một lời không nói càng làm cho các phóng viên thêm mong muốn phỏng vấn.

Lúc này, trợ lý cản lại ống kính máy quay, nói: "Mọi người đừng hỏi nữa, phát sinh chuyện như thế này, chị Tiêu của chúng tôi cũng rất buồn rồi. Tâm tình cô ấy không được tốt lắm, khẳng định mọi người không muốn nói chuyện đâu."

Trần Tiêu nghe được câu này, cũng kịp thời biểu hiện ra sự bi thương của mình. Tay đặt dưới mũi, nước mắt cũng rơi xuống.

Nhưng, các phóng viên không bởi vì sự bi thương của Trần Tiêu mà không tiếp tục hỏi. Bọn họ tất nhiên phải nắm chắc không tha cho vấn đề vừa rồi.

"Xin hỏi cô sau này có tính toán gì, hai người sẽ ly hôn sao?"

"Con trai thì sao? Là về với cô hay là về với Dương Khải?"

"Cô đối với Phùng Tử Thanh nghĩ gì? Xin hỏi cô ấy từ khi nào đã bắt đầu liên lạc với Dương Khải?"

Trợ lý thấy trước mặt nhiều phóng viên như vậy, cô ta cũng lười đi ngăn, tâm tình cũng càng thêm tệ. Cũng không biết bảo an của khu này lúc nào mới có thể tới.

"Mong mọi người hiểu cho tâm trạng của nghệ sĩ chúng tôi, cô ấy lát nữa còn phải quay phim. Mong mọi người phối hợp một chút, đừng cản trở công việc thông thường của chúng tôi."

Sau khi lời của trợ lý nói ra, không đau không ngứa, không có đánh tan được sự tò mò của đám ký giả.

Trần Tiêu nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy, tâm tình cũng vô cùng tồi tệ. Lại nhìn thấy nhân viên công tác ở phía xa đang giúp đỡ giải tán mấy người, cô cuối cùng cũng có thể thở một hơi. Mắt nhìn qua một bên, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng Thẩm Sở Sở đang định rời đi.

"Xin lỗi, tuy là cùng trong giới, tôi thực sự không quen Phùng Tử Thanh. Chẳng qua, trong tổ kịch có một diễn viên khác cùng công ty quản lý với Phùng Tử Thanh, có thể sẽ biết một chút về đáp án các vị muốn." Nói đến đây, Trần Tiêu liền chỉ về phương hướng của Thẩm Sở Sở.

Các phóng viên đang rải rác còn chưa bị ngăn lại lúc này phân tâm mà nhìn qua Thẩm Sở Sở, mấy phóng viên đang bị ngăn đứng lúc có người đang đứng tại bên cạnh Thẩm Sở Sở. Thấy phỏng vấn không được Trần Tiêu, bắt đầu đi phỏng vấn Thẩm Sở Sở.

"Xin hỏi cô và Phùng Tử Thanh là cùng một công ty sao? Cô ấy lúc nào đã cùng với Dương Khải thế?"

"Chuyện Phùng Tử Thanh xuất quỹ công ty các cô có biết không?"

*****

Thẩm Sở Sở thấy micro trước mặt dường như sắp chạm vào mũi mình đến nơi, sợ hãi lùi lại một bước. Vương Thiển cũng vội vàng phản ứng lại, đứng trước mặt Thẩm Sở Sở ngăn chặn các câu hỏi của phóng viên.

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn thấy Trần Tiêu đã thành công thoát khỏi vòng vây của ký giả, từ đáy lòng dấy lên một cỗ phẫn nộ. Cô chẳng qua chỉ là một quần chúng căn hạt dưa đi qua mà thôi, thế mà Trần Tiêu còn lợi dụng cô. Bình thường cũng không nhìn ra Trần Tiêu để tâm đến cô như vậy.

Tuy rằng bí mật gì cô cũng biết, nhưng lúc này lại rõ ràng là không thể nói ra được.

"Xin lỗi, tôi mới vào công ty từ ba tháng trước, là tân nhân của Bit Media, không thân với chị Tử Thanh."

Các phóng viên nghe được câu trả lời của Thẩm Sở Sở, tất nhiên là không được hài lòng, tiếp tục hỏi: "Cho dù không quen thân đi nữa, các cô khẳng định cũng từng gặp mặt, cô ở trong công ty có gặp qua Dương Khải không?"

"Cô cảm thấy Phùng Tử Thanh là kiểu người như thế nào? Có phải là rất thích câu dẫn nam nghệ sĩ trong công ty không?"

*****

Thấy thái độ của các phóng viên trước mặt, nghe được những vấn đề như vậy, Thẩm Sở Sở cau mày. Vừa rồi lúc phỏng vấn Trần Tiêu, mọi người đều khá là khách khí, vừa đến lượt cô, liền hận không thể đem micro nhét vào miệng cô. Cho dù có sự giúp đỡ của Vương Thiên, bọn họ cũng tận dụng mọi thứ.

"A!"

Đầu của Vương Thiên đột nhiên bị một chiếc micro trước mặt đánh trúng.

Thẩm Sở Sở lo lắng nhìn đầu của Vương Thiên, chỉ thấy ở đó nhanh chóng sưng lên một mảng.

"Có đau không? Có choáng không?"

Vương Thiên sờ đầu mình, lắc lắc đầu, nói: "Không sao."

"Xin hỏi..."

Thẩm Sở Sở nhìn thấy người phóng viên đánh trúng Vương Thiên, trên mặt tuy có ý cười, thái độ lại vô cùng cứng ngạnh mà nói: "Làm phiền anh trước tiên xin lỗi trợ lý của tôi!"

"Tôi chẳng qua chỉ..."

"Làm sai chuyện gì thì phải xin lỗi, không phải sao?" Thẩm Sở Sở tiếp tục cười nói.

Vốn là một tràng diện ồn ào hỗn loạn, sau khi nghe được lời này của Thẩm Sở Sở, đột nhiên liền an tĩnh lại.

Vương Thiên thấy bộ dáng của Thẩm Sở Sở, kéo kéo tay áo cô. Kết quả Thẩm Sở Sở lại không nhìn qua Vương Thiên, chỉ nhìn chăm chăm vào người phóng viên kia.

Thẩm Sở Sở trầm nghĩ, người phóng viên này nếu như không chịu xin lỗi, cô nhất định sẽ đem chuyện hấn vì tiền tài của nhà gái mới kết hôn với người ta nói hết ra.

May thay, người phóng viên kia tuy là có chút không tình nguyện, nhưng vẫn coi như là có đạo đức cơ bản, nói: "Xin lỗi, tôi vừa rồi không phải là cố ý đâu."

Thẩm Sở Sở nghe được lời này, tâm trạng mới thoải mái hơn một chút.

Lúc này, những nhân viên hộ tống Trần Tiêu đến phim trường cũng có thời gian giúp cô giải quyết vấn đề. Chỉ là, lúc này Thẩm Sở Sở lại thay đổi chủ ý. Dựa vào cái gì mà Trần Tiêu nói ném nôi liền ném! Chuyện lần này rõ ràng chính là cô ta làm không đúng, người xuất quỹ cũng là cô ta, còn giả bộ một dạng người chịu hại để có được đồng tình.

Nếu như người này không chọc vào cô thì thôi đi, cô cũng sẽ không nói nhiều cái gì. Cô ta sai là sai tại chỗ kéo cô vào để giải quyết rắc rối của cô ta. Lần này, cô nhất định phải cho Trần Tiêu ghi nhớ sâu sắc.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở nhìn các phóng viên đang vây xung quanh người, mỉm cười, nói: "Vừa rồi mọi người đều hỏi tôi chuyện chị Tử Thanh ngoại tình. Tôi chỉ muốn hỏi mọi người một vấn đề, các người vì sao nói chị Tử Thanh xuất quỹ chứ? Theo như tôi được biết, định nghĩa xuất quỹ này là dành cho một người đàn ông với thân phận là đã kết hôn."

Các phóng viên im lặng trong giây lát, sau đó điên cuồng chụp ảnh, người sau tiếp người trước mà hỏi: "Cô là nói Trần Tiêu và Dương Khải đã ly hôn rồi sao? Cô có chắc không?"

Thẩm Sở Sở đặt tay lên miệng, suýt một tiếng, nói: "Tôi không có nói như thế nha! Chỉ là các anh quên rồi sao, một thời gian trước tôi thấy trên Weibo, một kênh truyền thông nước ngoài nói một nữ minh tinh xuất quỹ, kết quả sau đó phát hiện người ra sớm đã ly hôn rồi, nếu đã ly hôn thì liền có thể cưới gã bình thường, không tính là xuất quỹ đâu. Các anh nói xem có đúng không? Vì thế, các anh vẫn là phải tìm hiểu rõ chân tướng sự tình rồi mới công khai! Tôi chỉ sợ, đến lúc đó người ta lại nói các bạn bè truyền thông của chúng ta nói không có bằng chứng, sẽ kiện các anh."

Một thời gian trước đích thực là có một chuyện như vậy xảy ra. Lúc đó ồn ào huyên náo, các phóng viên đưa tin còn bị nữ minh tinh kia và chồng cũ của nữ minh tinh cùng người mới kiện ra tòa. Lúc này nghe Thẩm Sở Sở nói như vậy, các phóng viên trước mặt trong lòng có chút lo sợ.

Cũng có người không bị ảnh hưởng bởi những lời của Thẩm Sở Sở, nói: "Điều này cơ bản là không có khả năng, hôm qua Trần Tiêu và Dương Khải còn tương tác trên Weibo mà."

Lời này vừa nói, không chỉ Thẩm Sở Sở mà rất nhiều phóng viên cũng đều nhìn chăm chăm vào anh ta. Người phóng viên vừa nói chuyện cũng có chút bối rối. Weibo của minh tinh trước giờ đều là do công ty quản lý sắp xếp, cho dù hôm qua còn đang show ân ái, đây thì có thể nói lên điều gì?

Thẩm Sở Sở thấy nhân viên công tác đã bắt đầu duy trì trật tự, cô cuối cùng cười một cái, nói: "Thật là có lỗi, tôi phải đi cho kịp chuyến bay, liền không

tiếp tục nói chuyện với mọi người được nữa. Hi vọng mọi người quan tâm hơn đến điện ảnh "Thiên Hạ", đạo diễn, diễn viên cùng với các nhân viên công tác đều rất dụng tâm, tin tưởng hiệu quả quay được sẽ vô cùng tốt. Cảm ơn."

Sau khi nói xong, Thẩm Sở Sở liền không quan tâm tới việc các phóng viên ngăn cản, dẫn theo Vương Thiên rời khỏi phim trường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Còn chưa lên máy bay, Thẩm Sở Sở không ngoài dự liệu nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ.

"Nhớ là sau này không được nói mấy lời đó trước mặt truyền thông, cho dù cô phía sau giải thích nhiều như vậy, phía truyền thông sẽ chỉ tin những gì họ muốn nghe thôi. Nếu như Trần Tiêu và Dương Khải thật sự đã sớm ly hôn còn để nói, nhờ mà hai người họ còn chưa ly hôn, ngôn luận của cô sẽ vô cùng không vui đâu. Tuy rằng cô đây là đang giúp đỡ nghệ sĩ cùng công ty, nhưng sau này trước tiên vẫn nên cân nhắc cho chính mình, không cần vội vàng nhảy ra như thế."

Trần Tiêu và Dương Khải sớm đã ly hôn chính là sự thật, Thẩm Sở Sở là vô cùng khẳng định về chuyện này, nhưng những lời này cô lại không thể giải thích cho Trần Tây Lệ được. Nếu không làm sao giải thích được nguồn tin của cô đến từ đâu. Hơn nữa, Trần Tây Lệ nói rất có đạo lý, nếu như trước đó không thực sự khẳng định, cô cũng sẽ không nói mấy lời như vậy trước truyền thông.

Thẩm Sở Sở còn chưa kịp mở miệng nói, chỉ thấy Trần Tây Lệ lại nói tiếp: "Còn nữa, tuy rằng tôi biết chuyện ký giả đánh trúng trọng yếu của cô họ làm sai, nhưng lần sau không cần lại dùng thái độ như vậy. Có một số chuyện, trong giới này là không nói đạo lý đâu."

Thẩm Sở Sở nghe xong mím mím môi, nói: "Em biết rồi, Trần tổng giám, sau này sẽ không làm chuyện như vậy nữa."

Trần Tây Lệ lại dặn dò cô vài câu rồi ngắt máy.

Sau khi về đế đô, Thẩm Sở Sở liền về căn hộ hiện tại. Nhìn vào căn hộ nhỏ nhỏ, Thẩm Sở Sở muốn mua một căn nhà ở đế đô. Chỉ là, nghĩ tới số tiền trong ngân hàng, cô cảm thấy, cô còn phải tiếp tục nỗ lực thêm một thời gian nữa.

Sau khi đăng nhập vào Weibo, nhìn thấy bên dưới Weibo của mình có nhiều thêm hơn trăm bình luận mắng cô, tâm tình bỗng trở nên rất là tệ. Cô thậm chí là đối với chính mình cảm thấy hoài nghi, cảm thấy bản thân là một tội nhân tội ác tày trời.

"Lần đầu tiên thấy được người như cô, cố ý cọ nhiệt độ đi? Cô không nói gì tôi còn không biết cô là ai!! [Mắng mỗ]"

"Muốn cọ nhiệt độ đến điên rồi! Cùng một loại mặt hàng với Phùng Tử Thanh chẳng? Phá hoại gia đình người khác không được chết tử tế! [Nguyễn rủa]"

"Yếu ớt mà nói một câu, chỉ có tôi cảm thấy cô ấy nói rất có lý sao?"

"Người ta cũng không nói cái gì, một số fan nhà người ta đừng có miễn cảm như thế được không? Nhớ đâu cuối cùng lại thật là đã sớm ly hôn rồi, vậy không phải là muốn đánh vào mặt? [Mỉm cười]"

*****

Tuy rằng cũng có không ít nói giúp cô, nhưng đại đa số đều là bình luận tới mắng cô. Nặng nề thòi ra một hơi, Thẩm Sở Sở đăng xuất khỏi Weibo của mình, sau đó chuyển sang đăng nhập lên một Weibo khác.

Thông tin trên Weibo này, so với Weibo kia rõ ràng không cùng một thế giới. Trong Weibo kia đều là các loại hoài nghi, mắng mỏ, mà trong Weibo này, toàn bộ đều là các loại khen ngợi nịnh nọt, khiến cho cô cảm thấy thế giới này tốt đẹp không giống nhau, bản thân cũng là một người đem đến công hiến to lớn cho xã hội.

Tùy ý lật xem một số bình luận, mọi người đều đang cầu bói chồng tương lai, cầu bói xem lúc nào ly hôn. Nhận thức về xã hội của Thẩm Sở Sở bỗng cao hơn nhiều.

Hồng Mao giống như là có tâm linh cảm ứng với cô, cô vừa đăng nhập anh ta liền gửi qua một tin nhắn cá nhân. Thẩm Sở Sở nhìn thấy tin nhắn Hồng Mao gửi tới, bất đắc dĩ cười cười. Vào thời điểm này, cô cảm thấy hai thân phận của bản thân giống như đã trùng khớp.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Thần tiên, cầu hỏi a, Trần Tiêu và Dương Khải bọn họ đã ly hôn chưa vậy?

Loại người đến tận cửa muốn truyền đi tin tức này, Thẩm Sở Sở tự nhiên sẽ không bỏ qua. Cô vốn nghĩ rằng nếu các phóng viên trong ba ngày không tra ra được thông tin này, cô sẽ phải tìm Hồng Mao tiết lộ thôi. Mà lúc này Hồng Mao chủ động gửi tin đến, vừa đúng với ý định của cô.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ly rồi, nửa năm trước.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: !!! Đa tạ thần tiên! Sau này có gì cần đến tiểu đệ giúp đỡ, cứ việc đề ra, tiểu đệ nguyện dùng hết sức đi làm.

Thắm Sờ Sờ ngạo kiều mà đáp: Ta là thần tiên, nơi nào cần đến giúp đỡ của phàm nhân như ngươi.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Phi phi phi, thần tiên chớ trách, tôi đây là kích động nói sai rồi.

{Tôi là Nguyệt lão}: Ừm, thôi tha thứ cho ngươi lần này.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Đa tạ lão thần tiên!

Thắm Sờ Sờ biết, Hồng Mao làm việc hiệu quả là vô cùng cao. Lần này cũng sẽ không làm cô thất vọng đâu, tin rằng không lâu sau, chuyện liên quan đến Trần Tiêu và Dương Khải sẽ bị tiết lộ ra.

Cuối cùng nhìn lại một lần bộ dạng thống khổ khóc lóc trước ống kính, Thắm Sờ Sờ yên tâm đắp mặt nạ, sau đó xinh đẹp đi ngủ một giấc.

Sáng ngày hôm sau, Thắm Sờ Sờ liền đến công ty. Tuy là cô bây giờ không nổi tiếng, nhưng việc ngu ngốc cô làm hôm qua đã khiến người trong công ty cơ bản đều biết rồi. Đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Thắm Sờ Sờ khuôn mặt luôn giữ nét tươi cười chào đón.

Chu Tiểu Nhã gần đây đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, cả người đều là một dạng vinh quang tỏa sáng. Thấy Thắm Sờ Sờ đi đến, vội vã vẫy tay với cô.

Khi Thắm Sờ Sờ đi qua, đúng lúc Chu Tiểu Nhã đang nhờ người bên cạnh thế chỗ, cô ấy đi nhà vệ sinh một lát.

Sau khi kéo Thắm Sờ Sờ đi một đoạn, trái phải đều không có người, Chu Tiểu Nhã có chút lo lắng mà nói: "Sờ Sờ, cô thật là giúp sai người rồi. Tôi nói cho cô biết, Phùng Tử Thanh căn bản là không có thanh bạch thế đâu, cô không nên nói giúp người như vậy, tôi sớm đã nhìn thấy Dương Khải đến đón cô ta rồi. Tuy rằng Dương Khải ngồi trong xe, nhưng khoảnh khắc mở cửa vẫn bị tôi nhìn thấy."

Nói xong, cô lại kéo tay Thắm Sờ Sờ nói: "Loại người như Phùng Tử Thanh căn bản không xứng đáng để cô vì cô ấy giải vây. Cô mới vào ngành chưa hiểu được, có một số người trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu đó. Chỉ là, cô cũng thật đáng thương, cư dân mạng nói cô như vậy, cô lại không làm sai cái gì, bọn họ đi mắng Phùng Tử Thanh được rồi, mắng cô làm gì chứ."

Thắm Sờ Sờ thấy bộ dạng lo lắng của Chu Tiểu Nhã, cười an ủi: "Cảm ơn cô, Tiểu Nhã. Nhưng mà tôi không hề có ý nói giúp cho Phùng Tử Thanh. Còn nữa, cô quên tôi có một loại kỹ năng sao?"

Chu Tiểu Nhã nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Thắm Sờ Sờ, nghĩ tới một điểm, hơi hơi mở to mắt, không chắc chắn nói: "Cô từ tướng mặt nhìn ra được Dương Khải và Trần Tiêu ly hôn rồi?"

Thắm Sờ Sờ chỉ cười, không nói.

Chu Tiểu Nhã thở phào một hơi, yên tâm nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Nếu bọn họ thật sự ly hôn rồi, chuyện này sẽ chẳng có liên quan gì đến cô. Cô chẳng qua chỉ là đoán đúng mà thôi."

Lúc hai người sắp tách ra, Thắm Sờ Sờ nghĩ tới lời Chu Tiểu Nhã vừa nói, hỏi lại: "Đúng rồi, cô vừa nói từng nhìn thấy Dương Khải đến đón Phùng Tử Thanh. Là lúc nào vậy?"

Chu Tiểu Nhã nhu mày suy nghĩ một lát, nói: "Hình như là một tháng trước... Ồ đúng rồi, nghĩ ra rồi, là mùa đông năm ngoái, hôm đó đúng lúc tuyết rơi, tôi còn nói, tuyết rơi mà Phùng Tử Thanh chỉ mặc ít thế đã ra ngoài."

Mùa đông năm ngoái... vậy chính là nói, lúc đó Dương Khải và Trần Tiêu chắc là còn chưa ly hôn, hoặc là vừa mới ly hôn xong. Theo cách nghĩ này, trong lòng Thắm Sờ Sờ liền có vài suy tính.

Chờ đến lúc lên lớp, ra khỏi cửa, Thắm Sờ Sờ liền nhìn thấy Phùng Tử Thanh cả mặt tiều tụy.

Phùng Tử Thanh so với lần trước gặp hoàn toàn khác nhau. Cả người giống như biến thành một người khác, không còn mặc váy liền đẹp dễ, mà mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái. Sắc mặt có chút tiều tụy, trang điểm cũng không được tinh tế. Tuy là ăn bận theo phong cách trẻ trung, nhưng cảm giác lại già đi đến năm tuổi.

Xem ra, cô ấy cũng bị truyền thông và dân mạng dày vò không nhẹ.

Nhìn thấy Thắm Sờ Sờ, trên mặt Phùng Tử Thanh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: "Cảm ơn cô."

Nghĩ tới chuyện lúc sáng Chu Tiểu Nhã nói, Thắm Sờ Sờ thực sự là không thể sinh ra lòng đồng cảm nào với Phùng Tử Thanh. Tuy vậy, cô cũng không hối hận là hôm qua đã nói trước truyền thông mấy lời đó. Ý định ban đầu của cô tuy không phải là giúp Phùng Tử Thanh, nhưng cũng vì âm thầm dương sai mà nói giúp cô ta vài câu.

"Không có gì. Là do truyền thông đánh trúng trọng lý của tôi, tôi cũng là thấy gì nói đấy thôi."

Phùng Tử Thanh nhếch môi, nói: "Thấy gì nói đấy của cô đã cứu tôi đấy."

Nghe thấy câu này, Thẩm Sở Sở nói: "Tôi chỉ là tùy tiện nói thôi, rốt cuộc cô Trần và anh Dương Khải tình trạng trước đây thế nào, tôi lại không nắm được. Cô cũng không cần cảm ơn tôi."

Phùng Tử Thanh nghe vậy, nụ cười càng thêm cay đắng. Thẩm Sở Sở không biết, nhưng cô biết rõ. Dương Khải và Trần Tiêu sớm đã ly hôn rồi. Chỉ là cô lúc đó đến với Dương Khải, bọn họ vẫn còn đang trong quá trình bàn bạc thủ tục ly hôn, vì thế, cô cũng không được coi là hoàn toàn trong sạch. Nói cho cùng, theo quan điểm của pháp luật thì cô vẫn là một tiểu tam.

Nghe tới lời Dương Khải nói tới qua, Phùng Tử Thanh hoài nghi, bản thân có thể vĩnh viễn phải mang cái danh tiểu tam trên người. Phía bên Trần Tiêu là không có khả năng sẽ công bố tin tức đã sớm ly hôn. Nếu như công bố ra, nội dung mà cô ta nửa năm nay phát trên Weibo sẽ toàn bộ trở thành lừa dối người hâm mộ, được người lên kế hoạch, là thủ đoạn PR.

Mà Dương Khải, bởi vì khi đó lấy được quyền nuôi dưỡng đứa trẻ, nên có thể coi là đã nợ Trần Tiêu, lần này, anh ta chưa chắc đã giúp cô nói, giúp cô làm sáng tỏ sự thật. Trải qua chuyện lần này, trái tim cô cũng có phần nguội lạnh. Những bồi thường sau này có thể làm được gì, một người đàn ông nếu như không muốn vì một người phụ nữ mà sẵn sàng chịu trách nhiệm, tình cảm như vậy thì cũng không cần phải tiếp tục kiên trì.

"À, chẳng qua, vẫn là muốn cảm ơn cô." Cảm ơn cô vào lúc tất cả mọi người đều đứng tại phía đối diện với tôi lại nguyện ý vì tôi nói giúp, cảm ơn cô vào lúc cả thế giới đều mắng tôi lại như cũ nói một câu công bằng.

Thẩm Sở Sở nhìn vào bóng lưng của Phùng Tử Thanh, hơi nhủ mảy. Thăm nghĩ, chuyện trong giới này, thật sự là loạn ghê.

Lúc tối lại lên lướt Weibo, Thẩm Sở Sở liền phát hiện ra hướng gió hiện tại đã thay đổi.

Trên hot search những tiêu đề "Phùng Tử Thanh xuất quỷ", "Dương Khải tra nam", "Trần Tiêu thống khổ hi sinh" toàn bộ đều biến mất, mà lại được thay thế bằng "Dương Khải Trần Tiêu đã ly dị từ lâu", "Trần Tiêu xóa nội dung Weibo", "Dương Khải Trần Tiêu lừa dối người hâm mộ".

Nhìn thấy những hot search này, Thẩm Sở Sở liền hiểu được, chuyện ly hôn của Trần Tiêu và Dương Khải xem ra đã bị phơi bày.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đầu tiên, Thẩm Sở Sở đi xem Weibo của Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Nổ lớn!!! Trần Tiêu và Dương Khải đã vào ngày 13 tháng 12 năm ngoái ly hôn tại cục dân chính Xuyên thị Thành Nam. Đừng hỏi tôi làm sao mà biết, các bạn chỉ cần biết là sự thật là được. [Cool]

"Số marketing, bịa đặt không cần tốn chi phí phải không? Trần Tiêu và Dương Khải yêu nhau như vậy, anh rốt cuộc là nhận bao nhiêu tiền của Phùng Tử Thanh, lại giúp cô ta nói? [Máng mò]"

"Tôi tin tưởng chủ blog, lâu trên mau dứt! Anh Hồng Mao của chúng tôi trước giờ chưa từng nói dối nhá!"

"Dưa hấu này ăn thật ngon, vừa ngọt vừa thơm, còn muốn ăn thêm miếng nữa. Chủ nhà, nhanh nhanh chút lại đến một cái đáp trả. [Vây xem]"

"Chúng cứ đâu? Mời đem chứng cứ ra nói chuyện, nếu như không đưa được ra, thì sẽ báo cáo anh tội phỉ báng! Bây giờ chuyển phát đã qua 1000 rồi, chủ blog cứ chờ bị báo cáo đi!"

Hồng Mao trả lời: Tuyệt không xóa Weibo! Chờ bạn đến tố cáo!

Phía dưới người hâm mộ cũng theo đó mà trả lời: Chủ tăng cẩn thận cầu chùy được chùy 23333333

Thẩm Sở Sở nhìn thấy ngày 13 tháng 12, liền hiểu được Hồng Mao lần này thực sự là đã lấy được bằng chứng. Quả nhiên là phóng viên vô cùng nỗ lực nha, năng lực điều tra rất cao. Tin rằng không bao lâu, liền thật sự trở thành đệ nhất ngu ký trong giới giải trí này.

Chuyện lần này sau khi bị phơi ra ánh sáng, phía truyền thông đại chúng và cư dân mạng đều bùng nổ rồi, đều đang hoài nghi chuyện lần này rốt cuộc là thật hay giả. Mọi người đều bình luận trên Weibo, chờ đợi câu trả lời của đương sự. Không nghĩ tới, sau một đêm, người trong cuộc cũng không hồi đáp. Các paparazzi ngồi canh hồi lâu, đều không gặp được hai người trong cuộc.

Có một số người có nhân mạch rộng, chờ đến tin tức từ cục dân chính Xuyên thị Thành Nam, liền đi kiểm tra. Kết quả, nhân viên của cục dân chính này

lại ngoài ý muốn mà ngậm chặt miệng. Một lời dư thừa cũng không nói, chuyện liên quan đến Trần Tiêu và Dương Khải có phải đã ly hôn, càng là lác đầu biểu thị không hay biết.

Tuy nhiên, đại đa số dân mạng vẫn là vô cùng cường hãn. Có một dân mạng vào ngày 13 tháng 12 năm ngoái đã phát lên một bài Weibo bị người đào ra.

{Thích ăn canh cay và lẩu}: Vừa rồi thế mà ở gần Thành Nam nhìn thấy Trần Tiêu và Dương Khải, cũng không biết là đến làm gì. Nhìn có vẻ như từ trong cục dân chính đi ra, chẳng lẽ là đến ly hôn sao? Hahahaha, này làm sao có thể, bọn họ chính là đôi vợ chồng ân ái khó có được của làng giải trí. Tôi nhất định là quá đói rồi, vẫn là đi ăn canh cay trước để lấp đầy bụng đã. [Đói khát]

Nhìn thấy bài Weibo này, mọi người ào ào xông đến chuyển phát.

"Trời ơi, không phải là thật chứ? Chủ nhà có anh chắc chắn là không nhìn lầm? [Kinh ngạc]"

"Hai người này tuyệt đối là ly hôn rồi, không phải nghĩ nữa. [Máng mủ]"

"Thật sự là lãng phí cảm tình, uống cho tôi yêu thích hai người họ nhiều năm như vậy, thế mà lại là một đôi vợ chồng giả. Kinh tởm! [Kinh tởm]"

*****

Hướng đi như thế này thật sự là có người vui có người buồn a!

Người vui mừng tất nhiên là bọn Thẩm Sở Sở, Phùng Tử Thanh. Người bi thương ấy mà, đương nhiên chính là trọng tâm của chuyện lần này Trần Tiêu cùng Dương Khải rồi.

Phương hướng kích hỏa của truyền thông lần này không phải là Phùng Tử Thanh nữa, bắt đầu quay sang nhắm chuẩn vào Trần Tiêu và Dương Khải. Dù gì, loại chuyện như mình tình xuất quỷ thực ra đã lỗi thời. Hơn nữa, độ nổi tiếng của Phùng Tử Thanh so với Trần Tiêu mà nói, còn có chút thấp. Nhưng việc Trần Tiêu và Dương Khải đã ly hôn từ lâu lại mỗi ngày đem con trai lên Weibo thể hiện ân ái liền khiến cho mọi người không thể chịu được.

Thực tế, không cần phóng viên phỏng vấn, cũng không cần đối thủ mời các tài khoản ngầm đến nói thêm về những điểm tiêu cực của họ, chỉ cần người hâm mộ và người qua đường đơn trách mắng liền có thể ép chết bọn họ rồi. Rất nhiều cư dân mạng ồn ào biểu thị, chuyện này khó chịu giống như ăn phải ruồi vậy, nghẹn lại trong ngực nhỏ không ra nuốt không trôi.

Trần Tiêu lần này cũng không dám ra ngoài giả vờ tiêu tụy, thương tâm để tranh thủ sự đồng tình. Dù sao cũng đã ly hôn cả nửa năm, ai còn tin cô còn đang đau lòng chứ! Nước mắt cũng quá là giả đi.

Thẩm Sở Sở lúc đến công ty lần nữa, ánh mắt mọi người nhìn đến có giảm đi một chút, Chu Tiểu Nhã cũng vui mừng nói: "Cũng may chuyện lần này thành sự thật, nếu không cô liền bị người ta mắng thảm rồi. Nghĩ cũng buồn, hai người họ vậy mà đã ly hôn từ lâu, còn ngày ngày show ân ái trên Weibo. Quả nhiên, trong giới này không có mấy chuyện là thật. Liền đến tình cảm tốt đẹp nhất cũng chỉ là giả."

Thẩm Sở Sở nhìn Chu Tiểu Nhã đáng vẻ thương xuân bi thu, cười trêu: "Làm sao, gần đây được tình yêu nuôi dưỡng không tồi nha."

Chu Tiểu Nhã đỏ mặt, nói: "Đâu có, vẫn như thế mà."

Thẩm Sở Sở cười nói tạm biệt với Chu Tiểu Nhã.

Mà thuận theo chuyện ly hôn của Trần Tiêu và Dương Khải được xác thực, rất nhiều chuyện khác cũng nổi gót theo tới.

Mọi người một mặt đang tìm hiểu xem Phùng Tử Thanh và Dương Khải là trước hay sau khi ly hôn đến với nhau, mặt khác cũng đang tìm kiếm những sự kiện liên quan đến sinh hoạt cá nhân của Trần Tiêu.

Phải nói là đôi vợ chồng Trần Tiêu Dương Khải này, một là nữ chính tuyệt đối trong lĩnh vực phim truyền hình và một là lực lượng nòng cốt của giới ca nhạc, vẫn là cản trở ánh mắt không ít người. Nếu như có thể hạ hai người này xuống, minh tinh của các công ty khác không phải là có thể thượng vị sao? Bánh ngọt chỉ có như vậy, có người ăn không nổi, bản thân tất nhiên liền có thể có cơ hội được chia phần.

Chưa kể tới có người chụp được Trần Tiêu và một vị sếp nào đó cùng nhau ăn cơm ở một nhà hàng cao cấp. Hai người trong ảnh rất thân thiết, mà người ngồi cùng bàn đều đang chơi xếp hình. Người biết chuyện vừa nhìn liền biết chỗ này là chỗ nào, cũng rất bội phục dũng sĩ dám tiết lộ thông tin của khách sạn này.

Thông thường, nhà hàng cao cấp có tình bảo mật rất tốt, sẽ không bàn tán bất kỳ tin tức gì của khách hàng. Người đến đây ăn cơm không phú thì quý, anh tùy tiện tiết lộ một chút có thể liền đắc tội không ít người. Mọi người sờ dĩ đến đây dùng bữa chính là vì môi trường và không khí, nếu như chỗ này đều bị phò ra, nhà hàng này cũng không xứng với giá cả cao như vậy.

Bởi vì trong nhà hàng có đồ vật cho Giáng Sinh, vì thế mọi người đoán là chuyện từ khoảng ngày 25 tháng 12 năm trước. Vậy tức là, Trần Tiêu vừa ly hôn liền tiến đến với phú thương. Nhận thức như vậy khiến cho mọi người đối với Trần Tiêu sản sinh ra rất nhiều cảm xúc khó chịu.

Thế nên đều đi châm lửa chỗ Trần Tiêu rồi.

Hai ba ngày sau chuyện này, cư dân mạng cũng bình tĩnh lại. Có người phát một bài Weibo dài đề tổng kết chuyện lần này, đại ý chính là, đây là một đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, lợi dụng hình ảnh vợ chồng tốt, cha mẹ tốt để có được vai trò đại diện, quay phim truyền hình, hút fan! Trước mặt công chúng luôn là đáng về yêu đương ân ái, nhưng vừa rời khỏi tầm nhìn của công chúng, mọi người liền mỗi người làm việc của mình. Còn về người bị gọi là người thứ ba, đều không quan trọng nữa. Không có người phá hoại gia đình bọn họ, gia đình của họ là họ tự phá vỡ thôi.

Về việc Trần Tiêu và Dương Khải rốt cuộc là ai trước tiên xuất quỷ, Trần Sở Sở không rõ, một là vì trên hệ thống không viết, hai là vì Dương Khải và Phùng Tử Thanh cuối cùng lại không kết hôn, vì vậy cô cũng không biết được thời gian quen biết của hai người này đến cùng là sớm hay muộn hơn so với thời gian Trần Tiêu xuất quỷ.

Đề nói Thâm Sở Sở từ vụ việc này đạt được hay mất đi cái gì, đó chính là độ nóng!

Lúc mới bắt đầu, mọi người là đang mắng Thâm Sở Sở cô ý nói mấy lời kia nhục mạ Dương Khải và Trần Tiêu, bảo bộ nghệ sĩ cùng công ty. Sau đó, thái độ của mọi người với cô đã thay đổi.

Mọi phương diện của chuyện Dương Khải và Trần Tiêu ly hôn đều bị đào ra, lời mà Thâm Sở Sở trước đó nói cũng bị kéo ra lần nữa.

Khi chân tướng đã nổi lên mặt nước lại xem lại video phỏng vấn Thâm Sở Sở, vậy chính là một loại tâm trạng khác.

"Tiểu tử tỷ thật lợi hại, rõ là lời dự đoán của thần mà! [Mất sao]"

"Tôi vì trước đây chưa rõ chân tướng mà mắng cô cảm thấy có lỗi, xin lỗi! Đã theo dõi cô nha! Tôi còn đi bách hóa trung ương mua hoa tai cô đại diện, đẹp lắm á!"

"Tiểu tử tỷ vì Thanh Thanh của chúng em nói lời trọng nghĩa, em quyết định bắt đầu từ hôm nay trở thành fan của chị. [Cô lên]"

"Thần còn tiểu tử tỷ, chị đến dự đoán một chút Hạ Thần có kết hôn chưa được không, xem xem em có còn cơ hội không! [Làm ơn]"

*****

Bởi vì những bình luận này, Thâm Sở Sở bỗng có vinh hạnh lần đầu tiên được lên hot search Weibo. Tuy rằng là bài danh cuối cùng, nhưng cũng được coi là khoảnh khắc lịch sử. Cô còn đặc biệt chụp ảnh màn hình lưu lại.

Ngày hôm sau lúc đến công ty, Trần Tây Lệ dùng một ánh mắt xét duyệt mà nhìn Thâm Sở Sở.

"Lẽ nào cô thực sự có thể bói nhân duyên?"

Trước đây Chu Tiểu Nhã từng nói qua một lần, lần này chuyện của Trần Tiêu và Dương Khải lại bị cô ấy nói trúng. Điều này không thể không khiến Trần Tây Lệ hoài nghi.

Thâm Sở Sở tĩnh tĩnh tâm, chần chừ nói: "Đúng vậy, Trần tổng giám có muốn tính hay không?"

Trần Tây Lệ nghe câu này ngược lại cười ra, cũng không có hứng thú lắm, nói: "Thôi không cần tính cho tôi, cô vẫn là tính xem cô lúc nào có thể nổi tiếng đi. Điều này mới là quan trọng. Phải rồi, hôm qua tuy là cô lên top tìm kiếm, nhưng công ty không hề nắm bắt cơ hội này. Cô hiểu đấy, nếu như cô thật sự có thể bói còn dễ, nếu như không biết bói thì cho dù có đẩy lên cũng chỉ thêm bôi rồi."

Thâm Sở Sở nghĩ tới tới qua nhìn thấy tựa đề Weibo "Nhà tiên tri Thâm Sở Sở", cũng cười. Cô thực ra là có thể bói nha, nhưng cũng biết việc này không thể nói cho bất kỳ ai. Cách làm của Trần tổng giám là chính xác. Cô cũng không hi vọng mình có một ngày nổi tiếng bói vì bói mệnh. Nếu như thật sự nhờ bói mệnh, cô sớm đã có thể nổi tiếng rồi, liền không cần đi quay phim làm gì.

Cô vẫn muốn trở thành một diễn viên, làm một diễn viên dựa vào tác phẩm để nói chuyện.

"Đúng rồi, nghe nói cô ở tổ kịch biểu hiện không tồi. Tiếp theo, cô ở công ty học hai tháng khóa vũ đạo, sau đó tham gia một bộ điện ảnh. Vai diễn lần này là vũ nương, cảnh diễn so với lần trước nhiều hơn một chút."

Đang lúc Thâm Sở Sở bị một loạt chuyện kéo gần, ép chân làm cho sắp điên, bạn học trong lớp nói trong nhóm là muốn tổ chức tiệc tốt nghiệp, chúc mừng tốt nghiệp tròn một năm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Nói thật, bốn năm đại học ở trên lớp của Thâm Sở Sở chính là một người trong suốt. Tuy rằng ngoại hình của cô xinh đẹp, nhưng lại không có được đài

ngộ nên có của một nữ nữ. Nguyên nhân là do Thẩm Sở Sở năm đó lúc thi đại học đã ngoài dự kiến thi được vào Đề đại hệ tài chính.

Nhưng mà là một trường học nổi danh toàn quốc, còn nổi tiếng với sự chuyên nghiệp, khả năng của Thẩm Sở Sở rõ ràng là không đủ. Cô đến ứng phó kiểm tra thông thường cũng vô cùng khó khăn. Học kỳ đầu tiên, mười môn học thì bị treo bốn môn. Có một môn thậm chí còn nhờ bạn học trong lớp giúp đỡ ôn tập, thi bù hai lần mới qua.

Vì vậy, bốn năm đại học của cô đều trôi qua trong sách vở. Người khác có thể nhẹ nhàng vượt qua các hạng mục, cô thực sự là phí rất nhiều tâm lực mới có thể thi qua. Trong lúc người ta đang nói chuyện yêu đương, cô đang học, người ta ra ngoài dạo phố cô cũng đang học. Thời cấp ba không được coi là học bá cuối cùng ở đại học cũng thành rồi.

Có thể tưởng tượng được, Thẩm Sở Sở đối với bản thân năm đó đăng ký học chuyên nghiệp có bao nhiêu chán ghét. Lúc mọi người đều lục tục được các xí nghiệp tài chính nổi tiếng tuyển dụng, lúc mọi người đều nhận được offer từ nước ngoài, lúc mọi người được nhận vào đại học khối Ivy League, thì cô lại bởi vì bị một xí nghiệp vừa và nhỏ từ chối mà run rẩy. Có ông trời biết, đối phương khẳng định là bị chuyên ngành và trường học của cô hấp dẫn, chứ không phải vì năng lực của chính cô. Tri thức liên quan đến tài chính, cái mà cô biết rất nhiều, nhưng có thể vận dụng lại không có bao nhiêu.

Do đó, vào thời điểm được Tân Minh phát hiện, cô mới không hề do dự mà đáp ứng. Sau đó người khác hỏi cô tương lai sẽ đến đơn vị nào, cô liền tràn đầy tự tin mà trả lời: Chị đây muốn làm đại minh tinh!

Nói thẳng ra, đây thực chất cũng là một loại trốn tránh. Lúc đó, cho dù không làm minh tinh, nếu có người chỉ ra cho cô một con đường thứ ba, cô có thể cũng sẽ không do dự mà chọn. Chỉ cần có thể thoát khỏi ngành tài chính, chỉ cần có thể sinh tồn trong một lĩnh vực, cô sẽ lựa chọn.

Nghĩ tới bản thân gần đây gia nhập vào Bit Media, Thẩm Sở Sở ở lúc đối mặt những vị học thần năm xưa bây giờ đã là tinh anh ngành tài chính hình như có chút tự tin. Chỉ là nghĩ tới bây giờ mình vẫn chưa có thành tích gì, cô vẫn là không muốn tham gia vào náo nhiệt lần này.

Không ngờ, cô không đi, mọi người vẫn nhắc đến cô.

Vương Tĩnh: Nghe nói Thẩm Sở Sở bây giờ làm minh tinh rồi, có thời gian rảnh tới không?

Trần Xán: Phải đi chứ nhì? Đến đi, mau đến đi. Ban hoa (bông hoa của lớp:))) à, không đến tiếc lắm.

Thẩm Sở Sở đã chặn tin nhắn trong nhóm từ lâu, cô thật là không muốn tự kiểm chuyện không vui cho mình, những người đó mỗi ngày nội dung nói chuyện cô tuy là quen thuộc nhưng lại không xen được lời nào. Hơn nữa từ sau khi tốt nghiệp, khoảng cách giữa mọi người cảm giác càng ngày càng xa.

Vào ngày này, lúc Thẩm Sở Sở đang ở trong phòng vũ đạo ép chân, Quách Thiên Vũ gọi điện tới.

"Sở Sở, lớp mình cuối tuần này tụ hội, cậu có thời gian đến không?"

Thẩm Sở Sở do dự một chút, đáp: "Có vẻ là không có thời gian, tuần này mình còn phải tới lớp hình thể, tháng sau mình còn phải..."

Lời còn chưa nói xong, Quách Thiên Vũ liền cười lên, nói: "Sở Sở, mất không nhiều thời gian đâu, chính là bạn học cùng lớp ăn cơm cùng nhau thôi. Vốn dĩ bạn học ở đề độ chẳng có mấy người, cậu đừng vắng mặt nhé. Nhiều nhất là mười người, mọi người tụ tập một chút. Hơn nữa, Trình Tuấn cũng sẽ đến. Cậu ấy còn hỏi cậu có tới không, mình đã nói với cậu ấy cậu sẽ đến rồi, cậu không thể nào để mình thất tín với người ta nha!"

Nghe được tên Trình Tuấn, trong lòng Thẩm Sở Sở hơi hơi gợn sóng.

Trình Tuấn là nam thần của lớp bọn họ, thậm chí là của toàn hệ, không chỉ đáng vẻ đẹp, thành tích học tập còn tốt, tính cách cũng thoải mái, đúng với hình tượng nam chính trong tiểu thuyết. Nói thật, Thẩm Sở Sở đối với anh ta cũng không phải là không có cảm giác. Chỉ là, cảm giác nhàn nhạt đó không thể cải thiện được sự chán ghét đối với việc học tập.

Nghĩ tới bản thân sau đó có mấy lần không thi cũng qua đều là công của Trình Tuấn, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình cũng không thể quá vô tình.

"Vậy để mình suy nghĩ..."

Quách Thiên Vũ giống như biết Thẩm Sở Sở sẽ lấy điều này làm cớ, nhanh chóng nói: "Suy nghĩ gì nữa, đừng nghĩ nữa, cứ quyết định thể đi. Mình có thể báo lại cho Trình Tuấn rồi." Nói xong, Quách Thiên Vũ liền ngắt điện thoại.

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, cậu vừa rồi không phải nói là đã nói cho Trình Tuấn mình sẽ đi sao, làm sao cuối cùng lại nói đi báo cho Trình Tuấn chứ?

Chẳng qua, nghĩ tới sắp phải gặp lại bạn học đại học, nội tâm Thẩm Sở Sở cũng có chút không bình tĩnh. Buổi tối về đến phòng liền bắt đầu chọn quần áo sẽ mặc vào thứ bảy. Váy liền lộ vai? Không được, có chút lộ quá. Váy dài đó? Không được, quá gây chú ý.

Do dự đến do dự đi, đến ngày thứ bảy, Thẩm Sở Sở vẫn là mặc quần short bò và áo phông trắng. Trên mặt trang điểm nhạt, đem mái tóc dài đến vai buộc thành đuôi ngựa, nhìn qua rất nhẹ nhàng khoan khoái. Cô vốn là một người trong suốt trong lớp, vẫn là không cần quá nổi bật quá bắt mắt đi.

Vương Thiên thấy đáng vẻ này của Thẩm Sở Sở, khen ngợi: "Sếp, chị thể này nhìn thật trẻ, giống như là học sinh cấp ba ấy."

Thẩm Sở Sở lại có chút căng thẳng mà hỏi: "Thể này có đẹp không?"

Vương Thiên gật đầu, nói: "Tất nhiên đẹp rồi, rất xinh."

Nghe vậy, Thẩm Sở Sở cũng yên tâm trở lại.

Bắt xe đến địa điểm ăn uống được chỉ định, Thẩm Sở Sở liền nhìn thấy Quách Thiên Vũ đã đứng chờ ở đại sảnh.

Thời điểm nhìn thấy Thẩm Sở Sở, Quách Thiên Vũ sáng mắt, tiến lên phía trước nói: "Sở Sở, cậu thật là càng ngày càng đẹp, đúng là ban hoa lớp chúng ta."

Câu này làm cho Thẩm Sở Sở có chút không biết tiếp thế nào.

Quách Thiên Vũ dường như nhận ra sự bối rối của Thẩm Sở Sở, cười nói: "Nhanh đi lên đi, có vài người đến rồi. Còn thiếu hai người chưa đến, mình sẽ chờ bọn họ."

Thẩm Sở Sở gật đầu, im lặng đi lên tầng.

Đẩy cửa ra, hiện trường vốn đang ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh lại. Người vừa rồi còn đang nói khoác cũng ngậm miệng không nói nữa. Thẩm Sở Sở nghênh đón một ánh nhìn lạnh lùng từ đối diện, không rõ vì sao, cô mơ hồ cảm thấy tim chợt lạnh.

Người đầu tiên cất tiếng là một cô gái, Thẩm Sở Sở nhớ cô gái này, trong lớp nhân duyên rất tốt, tên là Vương Tĩnh.

"Đại minh tinh của chúng ta đến rồi, nhanh nhanh đến, ngồi cạnh mình, chỉ có hai đứa con gái tụi mình tới, những người khác đều không đến."

Người khác nghe được câu này, cũng dồn đến chào hỏi: "Đã lâu không gặp, ban hoa đúng là càng ngày càng xinh đẹp."

Còn có người nói: "Các cậu mặc dù là chưa gặp, nhưng mình lại là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy đó."

Thẩm Sở Sở vừa mới ngồi xuống liền nghe thấy câu này, tò mò nhìn sang người đàn ông vừa nói chuyện. Nói thật, trong lớp chỉ có mười tám bạn học nhưng Thẩm Sở Sở có thể gọi tên thì lại không được mấy người. Trong lòng cô, những người này đều có cùng một cái tên: Học thần.

Tuy nhiên, vị học thần này cô lại không nhớ ra là ngày nào cũng nhìn thấy.

Thấy mọi người đều nhìn qua, người đó cười nói: "Chẳng qua không phải là nhìn thấy người thật, là nhìn trên màn hình. Tầng văn phòng của công ty bọn mình đối diện chính là bách hóa trung ương mà, ở đó có một màn hình hiển thị LED, có một thời gian mỗi ngày đều phát một phần quảng cáo trang sức, chính là cái mà Thẩm Sở Sở đại diện đó."

Người ở đây hơn nửa là rất ít quan tâm tin tức bất quai của giới giải trí, trừ phi là thường xuyên xuất hiện trong điện ảnh hoặc là mấy vị minh tinh mọi người đều đã quen thuộc, những người khác có thể nhớ được tên cũng không có mấy người.

Do đó, bọn họ đối với Thẩm Sở Sở có nổi tiếng hay không, hot hay không hay là trong làng giải trí có địa vị thế nào lại không quá nắm rõ. Chỉ là nghe thấy cô quay quảng cáo trang sức, vẫn là cảm thấy cô khá là lợi hại.

Đặc biệt là Vương Tĩnh, nghe thấy tin này, cười nói: "Thật sao? Sở Sở cậu cũng thật lợi hại, chờ mình đi mua xong nhất định sẽ nói với người khác đây là bạn học của mình đại diện."

"Lại chẳng phải, mình mỗi ngày đều nói với đồng nghiệp đó là bạn học của mình. Đồng nghiệp đều ghen tỵ không chịu được, mình thế mà lại có bạn học xinh đẹp như vậy, hơn nữa xem ra cũng nổi tiếng."

Thẩm Sở Sở nghe được bạn học khen ngợi, mặt hơi đỏ. Cô không ngờ mình lại có thể nghe được lời khen từ bạn học, trong mắt cô, mấy người này luôn có cảm giác xa cách.

Vội khiêm tốn nói: "Không đâu, không đâu, thường thôi mà, không phải lợi hại gì, mình là một người mới, còn chưa có hoạt động gì cả."

Có người lúc này lại không hợp thời nói: "Ha ha, chẳng qua chỉ là một người diễn hí mà thôi."

Lời này vừa ra, trong phòng bỗng im lặng trong giây lát.

Nụ cười của Thẩm Sở Sở cũng đông cứng trên mặt, cô biết, cô lần này đến khẳng định sẽ phải chịu nhục. Người này lúc tốt nghiệp trước kia đã từng làm nhục cô một lần, lần này vẫn không tha cho cô. Cô thật là không hiểu, Trình Tuấn vì sao lại cứ nhắm vào cô như vậy. Rõ ràng khi cô còn là học sinh năm nhất năm hai còn giúp cô học bù vài lớp, không biết vì sao, bắt đầu từ năm ba đại học liền trợn mắt nhướn mày với cô.

Phí công cô còn có chút mất bình tĩnh lúc Thiên Vũ nhắc tới anh ta.

Mặc dù có một số người không đồng ý cách nói của Trình Tuấn, nhưng cũng không nói gì. Vẫn là Vương Tĩnh ngồi bên cạnh thấy vẻ mặt khó coi của Thẩm Sở Sở, vội nói: "Trang sức đó là nhãn hiệu nào thế, hôm khác mình cũng đi mua thử xem."

Thẩm Sở Sở nghe được tiếng nói của Vương Tĩnh, cảm kích nhìn cô ấy một cái, nói: "Là một dòng trang sức dưới trường Tập đoàn Hàn thị, tên là Bông tai đội chòe."

Vừa nhắc đến Tập đoàn Hàn thị, mọi người liền nói nhiều hơn. Nói rồi lại nói, liền có chút lạc đề, nói đến cổ phiếu của Tập đoàn Hàn thị, kế hoạch vận vãn. Mà mấy thứ này dường như lại dẫn Thẩm Sở Sở trở lại thời gian học sinh thông khổ và hắc ám.

Ăn một bữa cơm như vậy, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình không chỉ chóng mặt, dạ dày cũng bắt đầu đau.

Các vấn đề liên quan đến đầu tư, chứng khoán vân vân đều khiến cho tim cô đập nhanh, cơ hồ tòa núi lớn đã làm khó cô bốn năm lại ép xuống. Cô quyết định rồi, sau này tuyệt đối sẽ không lại tham gia tụ hội như thế này nữa.

Không nói chen được vào, Thẩm Sở Sở liền cứ ngồi đó xem hệ thống nhân duyên của bạn học. Vì mỗi ngày chỉ có thể tra xem mười mấy người, vì vậy Thẩm Sở Sở chọn một số người cô về quen thuộc.

Đầu tiên xem hệ thống nhân duyên của người có thái độ vô cùng ác liệt với cô vừa rồi, Trình Tuấn. Xem thấy được Trình Tuấn gần đây đã cùng với vợ tương lai của anh ta đến với nhau rồi, hơn nữa ba năm sau sẽ kết hôn, Thẩm Sở Sở liền chẳng có hứng thú gì nữa.

Sau đó xem của Vương Tĩnh ngồi cạnh cô.

Hôn nhân của Vương Tĩnh lại có chút gấp ghe. Tổng cộng kết hôn hai lần, lần thứ nhất kết hôn có thể coi là cưới nhanh chia tay nhanh, tháng năm quen biết người chồng thứ nhất, tháng tám liền kết hôn rồi, sau đó vào tháng mười một ly hôn. Nguyên nhân ly hôn là chồng gấp ghe lại mỗi tình đầu.

Thẩm Sở Sở xem thời gian kết hôn trên hệ thống, kinh ngạc phát hiện, hiện tại chỉ cách lần kết hôn thứ nhất của cô ấy chưa đến ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Lại tiếp tục xem phía dưới, lần kết hôn thứ hai của Vương Tĩnh lại vào những mười năm sau. Hơn nữa chỉ số hạnh phúc của lần đó chỉ có ba sao.

Thẩm Sở Sở cau mày, nghĩ thầm, cô ấy chắc là bị ảnh hưởng bởi người chồng thứ nhất, vì thế sản sinh cảm giác không tin tưởng vào hôn nhân.

Vương Tĩnh thấy Thẩm Sở Sở mãi không nói gì, hơn nữa có vẻ không thoải mái, thấp giọng hỏi: "Sở Sở, cậu sao thế, có phải có chỗ nào không thoải mái?"

Thẩm Sở Sở hồi thần, nhìn Vương Tĩnh nói: "Mình không sao, chắc là gần đây bận quá, ngủ không tốt."

Vương Tĩnh cười nói: "Thế thì tốt."

Nói xong, Vương Tĩnh lại tiếp tục nói chuyện với đồng bạn. Thẩm Sở Sở thấy Vương Tĩnh đáng vẻ rức rở đến vậy, làm sao cũng sẽ không nghĩ ra đường tình của cô ấy lại gấp ghe như thế. Nghĩ tới lát nữa tan tiệc, nhất định phải nhắc nhở Vương Tĩnh một chút. Người lạ thì thôi đi, người bạn học quen biết cô này, cô không thể mở to mắt mà nhìn bạn học chìm trong đau khổ của hôn nhân.

Chỉ mong là lát nữa Vương Tĩnh có thể lắng nghe ý kiến của cô, nếu như không muốn nghe, cô cũng phải nghĩ cách khác nữa. Loại chuyện bạn gái cũ, mối tình đầu này, thật sự là thiên địch của mỗi một người con gái. Có những người đàn ông cũng thật đáng sợ, rõ ràng là còn yêu thích mối tình đầu của mình lại đi lấy người khác, trong lòng còn đối với tình đầu nhớ mãi không quên, thậm chí cuối cùng còn ly hôn với người ta để đi lấy người tình đầu đó.

Không dễ gì mới qua được buổi tụ hội bạn học, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng thở được một hơi. Mắt thấy mọi người lục tục đứng dậy, Thẩm Sở Sở cũng đứng lên. Cô cố ý đứng cạnh Vương Tĩnh, thấy Vương Tĩnh sắp rời khỏi, Thẩm Sở Sở thấp giọng nói: "Vương Tĩnh, mình có một chuyện muốn nói với cậu, cậu có thể chờ một lát không?"

Vương Tĩnh ngơ mắt một lúc, rồi cười nói: "Được chứ."

Thẩm Sở Sở cùng Vương Tĩnh đi tới trong đại sảnh ngồi xuống.

Vương Tĩnh thấy đáng vẻ do dự của Thẩm Sở Sở, cười nói: "Sở Sở, cậu là có chuyện gì khó khăn muốn nói với mình à? Không sao đâu, cậu cứ nói hết ra là được. Nếu là có gì khó khăn cứ nói với mình, không cần phải ngại, chúng mình dù sao cũng là bạn học bốn năm đại học."

Thẩm Sở Sở nghe được thế, hạ quyết tâm, nói: "Vương Tĩnh, nhà mình có một người già có nghiên cứu số học, mình cũng có học được một chút, vì thế biết được chút da lông. Mình vừa rồi nhìn tướng mặt cậu có một chuyện không biết có nên hay không nên nói ra."

Vương Tĩnh tuy là một người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng nghe thấy Thẩm Sở Sở nói như vậy cũng không tránh được có chút tò mò, nói: "Không sao đâu, cậu cứ nói đi."

Thẩm Sở Sở ngắm nghĩ, biên ra mấy câu: "Mình xem sắc mặt cậu, cậu gần đây chắc hẳn đang trong thời kỳ đào hoa, cũng chính là nói cậu hiện nay hẳn là đang yêu đương, hơn nữa bộ dạng như sắp cho hi sự, chỉ khoảng mấy ngày tới liền kết hôn với chồng cậu."

Vương Tĩnh vốn chỉ coi là lời nói đùa mà nghe, nghe được câu này xong, sắc mặt cô liền thay đổi. Cô đích thực là dự đoán sẽ kết hôn trong tương lai gần, hơn nữa chính là vào tuần sau, chỉ là chuyện này cô chưa hề kể cho bất kỳ ai, Thẩm Sở Sở làm sao mà biết được. Chẳng lẽ là bạn trai cô đã nói cho người khác? Vấn đề là Thẩm Sở Sở cũng không biết bạn trai của cô.

"Sở Sở, cậu nhìn ra được cái gì?" Thấy sắc mặt của Thẩm Sở Sở, dựa vào trực giác của phụ nữ, Vương Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ trong chuyện này không đơn giản.

Thẩm Sở Sở nắm chặt tay, trong lòng niệm "đây không phải là phá hoại nhân duyên, là đang cứu người", nói: "Mình cảm thấy đoạn nhân duyên này ấy mà, cậu tốt nhất vẫn là xem xét lại một chút."

Sắc mặt Vương Tĩnh biến đến biến đi, trong lòng cũng có chút căng thẳng, thấp giọng hỏi: "Vì sao? Trong đó có vấn đề gì phải không?"

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Qua xem tướng mặt, mình phát hiện đoạn hôn nhân này của cậu đại khái là không thuận lợi, trong quá trình sẽ có tiểu nhân làm hỏng. Giải quyết không được người này, hôn nhân giữa hai cậu sợ là khó được dài lâu. Hơn nữa, tiểu nhân này hẳn là không ở bên người cậu."

Vương Tĩnh vốn là rất mong chờ cuộc hôn nhân này, tâm tình gần đây cũng vô cùng tốt. Dù sao gặp được người mình thích, hơn nữa hai người chí hướng như nhau, tuy là quen nhau chưa tới ba tháng, nhưng lại khiến cho cả hai đều có xung động muốn tiến tới lâu dài hôn nhân.

Vừa nghe Thẩm Sở Sở nói vậy, Vương Tĩnh cũng đột nhiên cảm thấy quyết định muốn kết hôn nhanh của mình dường như có chút quá đột ngột.

"Tiểu nhân mà cậu nói là chỉ gì?" Lúc này, sắc mặt của Vương Tĩnh đã lạnh như hàn sương.

Thẩm Sở Sở trầm mặc, nói: "Người đó hoặc là cha mẹ anh ta, hoặc là bạn của anh ta, cũng có thể... là bạn gái trước đây của anh ta."

Cha mẹ, bạn bè và mối tình đầu của anh ta? Vương Tĩnh trong đầu tìm kiếm một chút, hình như trừ bạn của anh ta, cha mẹ anh và bạn gái cũ cô đều chưa từng gặp. Thậm chí anh ta chưa từng nhắc tới lịch sử yêu đương trước đó của mình. Mọi người đều là người trưởng thành cả, trước đó có một hai mối tình cũng rất bình thường, ai mà chưa từng có. Vì thế đôi bên đều hiểu mà không định hỏi.

Thấy dáng vẻ trầm ngâm của Vương Tĩnh, Thẩm Sở Sở nắm lấy tay Vương Tĩnh, nói: "Vương Tĩnh, mình hi vọng cậu có thể đi tìm hiểu một chút. Cho dù cậu không tin lời mình nói, nhưng vì hạnh phúc tương lai của cậu, mình vẫn là khuyên cậu đi thăm dò một chút. Hỏi thăm một chút so với hôn nhân cả đời, thật sự là không đáng bao nhiêu. Nếu như không có vấn đề gì, vậy các cậu vẫn có thể tiếp tục kết hôn. Nếu như thật sự không được, bị mình nói trúng, cậu cũng không phải chịu đau khổ."

Vương Tĩnh lắng nghe lời của Thẩm Sở Sở, nhìn vào biểu tình nghiêm túc của Thẩm Sở Sở, miễn cưỡng cười một cái, nói: "Được, cảm ơn cậu, Sở Sở, mình sẽ đi hỏi xem."

Thẩm Sở Sở không có lý do gì để lừa cô cả, chuyện cô sắp kết hôn sở dĩ không nói với người bên cạnh cũng là vì sợ mọi người không đồng ý, sẽ đưa ý kiến phản đối cô. Nhưng, nếu như đoạn hôn nhân này thật sự sẽ có nguy hiểm tiềm tàng, cô vẫn là cẩn thận trọng xem xét lại đã.

Có vẻ là cô đã nghĩ hôn nhân quá đơn giản, cũng hơi vội vàng.

Sau khi Vương Tĩnh đi, Thẩm Sở Sở ngồi im lặng trên ghế một hồi. Lúc cô vừa định nhắc thân rồi khỏi, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Thẩm Sở Sở, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Thẩm Sở Sở nghe thấy lời của Trình Tuấn, hơi nhíu mày.

Trình Tuấn mở lời hỏi: "Thẩm Sở Sở, cô gần đây đã biến thành sa đọa thế rồi sao?"

Thẩm Sở Sở nheo mắt, lúc này, phần hào cảm của cô đối với Trình Tuấn toàn bộ đều biến mất không còn, có vài lời, cô sớm đã muốn nói ra.

"Anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?"

Trình Tuấn cũng không ngờ tới Thẩm Sở Sở sẽ nói ra những lời như thế, bởi vì trong ấn tượng của anh ta, Thẩm Sở Sở đều là dáng vẻ dịu dàng không quá thích nói chuyện. Anh ta nín thở, nói: Cô thân là một sinh viên xuất thân từ đại học hàng đầu cả nước, thế mà lại đi làm diễn viên. Nếu đây không gọi là sa đọa, vậy thì cái gì mới là sa đọa?"

Thẩm Sở Sở hừ một tiếng, nói: "Làm diễn viên liền gọi là sa đọa? Vậy trong mắt anh cái gì mới không phải là sa đọa? Giống như anh đi làm về tài chính sao? Mỗi ngày nghiền cứu giả cổ phiếu, thị trường chứng khoán? Anh cho là việc bản thân đang làm chính là cuộc sống hơn người, hay là tấm gương tinh anh cho xã hội? Thật là xin lỗi, không phải tất cả mọi người đều nghĩ như anh đâu. Anh thích chưa chắc người khác đã thích, việc anh muốn đi làm người khác chưa hẳn đã muốn làm."

Trình Tuấn nghe xong đoạn này của Thẩm Sở Sở, trầm mặc một hồi, hỏi: "Chẳng lẽ cô không thích nghề tài chính sao?"

Thẩm Sở Sở vô cùng trực tiếp nói: "Thực ra là rất ghét."

"Tại sao lại ghét? Làm việc sở trường của mình không phải rất tốt sao?"

Lúc này Thẩm Sở Sở đều muốn bị chọc tức đến cười ra, nói: "Việc sở trường? Đối với tôi mà nói, tài chính thật sự không phải sở trường của tôi. Anh cũng đã dạy thêm cho tôi rồi đó, hẳn là biết được tôi không hề giỏi cũng không hề thích."

Trình Tuấn nghe vậy, nhất thời không nói gì. Bầu không khí giữa hai người càng ngày càng không đúng, Thẩm Sở Sở muốn mở miệng nói tạm biệt.

Trình Tuấn lại nói: "Cuốn Quản lý rủi ro tài chính đó của cô còn không? Cô đã từng xem lại bao giờ chưa?"

Thẩm Sở Sở không hiểu vì sao Trình Tuấn lại đột nhiên nhắc tới cuốn sách này, cau mày nghĩ một lát, nói: "Là khóa học mở lúc nào vậy? Sao tôi không có ấn tượng gì nhỉ?"

Trình Tuấn nghe được câu này sắc mặt lại trở nên khó coi, nói: "Cô không có ấn tượng gì? Cô năm hai đại học lúc bị treo khóa đó, tôi còn từng giúp cô bỏ sung."

Thẩm Sở Sở vừa nghe hai chữ bỏ sung, lập tức liền tìm ra trong đầu tin tức liên quan. Chỉ cần là khóa học bị treo, hơn nửa khẳng định được là sau đó sẽ không học nữa, những cuốn sách đó cơ bản là đều bị Thẩm Sở Sở ném đi. Tục ngữ nói rất đúng, mắt không thấy không phiền.

"Làm mất rồi."

Sắc mặt của Trình Tuấn đột nhiên đen lại, bắt lấy Thẩm Sở Sở, nói: "Có thể mà làm mất rồi? Vì sao lại mất, mất từ lúc nào?"

Thẩm Sở Sở giãy giụa vài lần cũng không thể rút tay khỏi tay Trình Tuấn. Cô tức giận nói: "Tôi vì sao không thể làm mất, khi chắc chắn mình đã qua được môn tôi liền ném đi rồi!" Tuy rằng không nhớ cuốn sách đó có thực sự ném hay không, nhưng Thẩm Sở Sở vẫn là cảm thấy nhất định đã mất rồi, cô trước nay sẽ không giữ lại loại sách đó làm cô thêm ghê đầu.

Trình Tuấn mím môi, đáy mắt hiện lên kinh đào hải lãng. Thẩm Sở Sở chỉ cảm thấy tay mình ngày càng đau.

Lúc này, có một giọng nói quen thuộc giải cứu cô.

"Cô Thẩm."

Trình Tuấn nghe thấy giọng nói này, cũng dần dần thả lỏng tay. Thẩm Sở Sở cảm giác được lực đạo trên cánh tay nhẹ đi một chút, vội vàng rút tay mình ra. Trùng Trình Tuấn một cái, thật không biết là người này phát điên cái gì.

Sau đó quay đầu nhìn sang Hàn Hành Ngạn, đối với ân nhân cứu mạng, cô trước giờ luôn cho sắc mặt tốt.

Tầm nhìn của Trình Tuấn cũng rơi vào trên người Hàn Hành Ngạn, nhìn nhìn Hàn Hành Ngạn, lại nhìn Thẩm Sở Sở. Anh vừa định cất lời, thì điện thoại lại kêu lên trước. Nhìn thấy hiển thị người gọi, Trình Tuấn cau mày, ngắt luôn điện thoại. Kết quả cúp chưa được ba giây, điện thoại lại kêu lên. Nếu như sau khi ngắt máy hai lần, Trình Tuấn nhìn sang Thẩm Sở Sở, nói: "Tôi đi trước đã, hôm khác lại tìm cô."

Thẩm Sở Sở vừa mới không cẩn thận nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại của Trình Tuấn, chính là tên vợ tương lai của Trình Tuấn, hơn nữa cái điện thoại này cũng đúng lúc reo lên lần thứ ba.

"Ừ, tạm biệt."

Chờ sau khi Trình Tuấn đi khỏi, Thẩm Sở Sở nhìn vào Hàn Hành Ngạn, có chút xấu hổ nói: "Đa tạ Hàn tổng."

Hàn Hành Ngạn nhìn qua phương hướng Trình Tuấn đi, lại nói: "Cô Thẩm có thời gian không, chúng ta nói chuyện một chút."

Thẩm Sở Sở gật đầu.

Sau khi đến một quán cà phê, Hàn Hành Ngạn lấy ra một chiếc thẻ đưa qua.

Thẩm Sở Sở nhìn cái thẻ trước mặt, mím mím môi hỏi: "Hàn tổng, anh đây là có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đối với cái thẻ này, Thẩm Sở Sở thực ra rất là quen thuộc. Bởi vì cái thẻ này là của cô.

Lúc trước Hàn Hành Ngạn giúp cô thành công kết thúc hợp đồng với Mỹ Gia giải trí, Thẩm Sở Sở là vô cùng cảm kích anh ta. Để báo đáp, Thẩm Sở Sở gửi cho anh ta một tấm thẻ ngân hàng, hơn nữa trong đó có một triệu tệ.

Hàn Hành Ngạn nghĩ tới nguồn gốc của tấm thẻ này, trong lòng có một cảm xúc vô cùng lạ lẫm đang giao động. Lúc đó anh từ trong lá thư mà thư ký Vương đưa cho lấy ra tấm thẻ này, tâm tình rất là phức tạp. Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra anh nhận được tiền từ tay một người con gái. Nhìn vào những chữ viết trên thư, Hàn Hành Ngạn cảm thấy loại trải nghiệm này thật quá mới mẻ. Vì vậy anh đi đến đâu cũng mang theo người.

"Đây cũng chính là vấn đề tôi muốn hỏi cô Thẩm, cô Thẩm đây là có ý gì?"

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nói: "Hàn tổng chẳng lẽ không đọc lá thư trong phong bì sao? Đây tự nhiên là vì cảm ơn Hàn tổng đó. Chẳng qua tôi không có nhiều tiền, có thể làm được cũng chỉ có nhiều đây. Tôi biết, đây so với sự giúp đỡ của anh với tôi là không đáng kể, vẫn mong anh đừng ghét bỏ."

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy dáng vẻ vô cùng thật lòng của Thẩm Sở Sở, biết là những lời này đều xuất phát từ thật tâm của cô nói ra. Chỉ là có lúc, càng là lời từ trong tâm, càng làm cho người ta khó lòng đáp lại.

"Không cần, tôi đã nói rồi, đó chỉ là nhắc tay chi lao, cô Thẩm không cần phải khách khí như vậy."

Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn tỏ ý một chút cũng không muốn cầm thẻ, cau mày, cầm thẻ lên đặt trước mặt anh ta.

"Hàn tổng, tôi hi vọng anh có thể nhận lấy, nếu không lương tâm tôi sẽ cắn rứt. Anh giúp tôi nhiều như vậy tôi lại không có gì có thể làm giúp cho anh, đây coi như một chút tâm ý của tôi. Chờ sau này nếu tôi có càng nhiều nữa, nhất định sẽ báo đáp lại cho anh gấp bội."

Hàn Hành Ngạn nhìn nhìn tấm thẻ trên bàn, lại theo đó nhìn bàn tay đang cầm thẻ. Đó là một bàn tay rất sạch sẽ, móng tay mượt mà đầy đặn, không sơn bất kỳ loại sơn móng tay nào. Nhìn rồi lại nhìn, anh liền nghĩ tới chuyện tối hôm đó.

Sau khi quan sát vài giây, anh đột nhiên cảm thấy bản thân hình như có chút thất thần. Hơi ho khẽ một tiếng, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Thẩm Sở Sở thấy bộ dạng này của Hàn Hành Ngạn, sau khi đặt thẻ xuống, lại thu tay về.

"Gần đây có gặp khó khăn gì ở công ty mới không?" Hàn Hành Ngạn có chút không tự nhiên mà đề cập tới một chủ đề mới.

Thẩm Sở Sở nghĩ tới Bit Media, cười nói: "Không có, công ty rất tốt, Trần tổng giám cũng rất có trách nhiệm."

Hàn Hành Ngạn gật đầu nói: "Ừm, thế thì tốt."

Nói xong, Hàn Hành Ngạn nhìn thời gian, anh ra ngoài sắp nửa tiếng rồi. Nếu còn không quay lại thì sẽ có chút khó giải thích.

Thẩm Sở Sở thấy động tác và biểu tình của Hàn Hành Ngạn, lập tức nói: "Hàn tổng, anh nếu có việc thì cứ đi làm đi."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói: "Ừm, được. Tạm biệt cô Thẩm."

"Tạm biệt."

Hàn Hành Ngạn đứng thẳng lên, quay đầu muốn đi, sau đó giống như nghĩ ra cái gì, đưa tay ra cầm cái thẻ trên bàn, nhìn tấm thẻ, khó có được mà cười với Thẩm Sở Sở.

Cười xong, cúi đầu nhìn vào cánh tay trái của Thẩm Sở Sở, nói: "Cô Thẩm nhớ bôi chút thuốc."

Nghe lời nhắc nhở của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở cũng cúi đầu nhìn cánh tay đã hồng một mảng của mình.

"Được, đa tạ Hàn tổng nhắc nhở."

Chờ sau khi Hàn Hành Ngạn đi khỏi, Thẩm Sở Sở khẽ cử động cánh tay, nghĩ thầm, thật không hiểu Trình Tuân lại phát thần kinh gì, thật khó hiểu. Lại ngồi thêm một lúc rồi Thẩm Sở Sở cũng rời khỏi quán cà phê.

Thẩm Sở Sở không hay biết, tấm thẻ ngân hàng của mình suýt chút nữa thì dẫn đến một tràng chiến tranh gia đình.

*****

Sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở nhận được tin nhắn của Vương Tĩnh.

{Vương Tĩnh}: Sở Sở, cảm ơn cậu. Ngày mai có thời gian không, ra ngoài nói chuyện.

Tuy rằng nói cô hiện tại nhiệm vụ mỗi ngày đều là đi đến công ty luyện võ đạo, nhưng một chút thời gian này cô vẫn là có thể rút ra được. Huống hồ, võ đạo của cô cũng luyện được tương đối, phim mới cũng sắp khởi quay rồi.

Trưa hôm sau, Thẩm Sở Sở đến quán cà phê mà Vương Tĩnh nói. Lúc cô đến thì Vương Tĩnh đã đến rồi, biểu hiện trên mặt so với lần trước gặp không có gì đặc biệt, nhưng, nếu cẩn thận nhìn vẫn là có chút bất đồng. Tối thiểu là nụ cười trên mặt đã biến mất.

Thẩm Sở Sở vừa ngồi xuống, Vương Tinh liền vô cớ trực tiếp nhắc tới chuyện kia: "Chúng mình vốn là định hôm nay kết hôn đấy, nhưng kế hoạch thay đổi rồi. Chúng mình không chuẩn bị kết hôn nữa, hơn nữa hôm qua cũng đã chia tay rồi."

Vào khoảnh khắc Vương Tinh nhắn tin cho cô, Thẩm Sở Sở đã dự liệu được kết quả của sự việc, nhưng bây giờ nghe được Vương Tinh nói như vậy, cô vẫn là sẽ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Vì Vương Tinh mà thấy buồn, vì trong lời nói của cô ấy không có thể hiện đau đớn gì mà thấy buồn.

"Không sao, người cũ không đi người mới sẽ không đến. Không có người này, người tiếp theo của bạn nhất định sẽ so với người bây giờ tốt hơn."

Vương Tinh nghe lời này nặn ra một nụ cười, nói: "Thật sao? Mình giờ đã không có giữ lại hi vọng vì đối với tình yêu nữa."

Thẩm Sở Sở xem trong hệ thống nhân duyên của Vương Tinh biến thành chỉ kết hôn một lần, hơn nữa là tình đầu ý hợp bốn sao, cười nói: "Đừng có nói như thế, cậu quên là mình có thể xem tướng à? Mình nói lần tới so với lần này tốt vậy thì nhất định so với lần này tốt."

Vương Tinh tâm tình hậm hực nghe được câu này nứt ra được một tia sáng yếu ớt. Tuy nhiên, nghĩ tới gần đây gặp phải chuyện như vậy, ánh sáng trong lòng lại ảm đạm xuống.

"Cậu biết không, mình tối hôm đó sau khi về liền hỏi anh ấy. Cha mẹ anh ấy không phản đối, nhưng khi mình nhắc tới bạn gái cũ của anh ấy, anh ấy lại hiếm thấy mà trầm mặc." Nói đến đây, Vương Tinh cười cười, chỉ là nụ cười này mang theo chút khổ sở, "anh ấy thực ra vẫn còn tình cảm với người tình đầu, mình thế mà còn kiên nghị anh ấy đi liên hệ với mối tình đầu đó."

Thẩm Sở Sở không chịu được nhìn thấy biểu tình đau khổ của Vương Tinh, an ủi nói: "Tinh Tinh, cậu làm thế là đúng. Nếu như lần này không liên hệ, nhờ đâu một ngày nào đó mối tình đầu của anh ấy đột nhiên xuất hiện, sau đó hai người lại tình cũ nối lại. Đây mới là chuyện tổn thương sâu nhất với cậu. Có một số chuyện đau dài không bằng đau ngắn, vẫn là giải quyết sớm tốt hơn."

Vương Tinh không biết vì sao, trước đó nghe được bạn trai mình và mối tình đầu tình vương vẫn không dứt thì không hề khóc, lúc chia tay cũng không khóc, nhưng sau khi nghe Thẩm Sở Sở nói mấy lời này lại hiếm thấy rơi nước mắt.

Thẩm Sở Sở lặng lẽ lấy giấy ăn từ bên cạnh đưa cho Vương Tinh. Cô không khuyên Vương Tinh đừng khóc, bởi vì cô biết có những lúc cảm xúc cần được bộc lộ ra. Càng là giữ lại, nén trong lòng thì càng khó chịu. Chờ đem phần khí nén trong lòng khóc hết ra, giải phóng hết ra, con người mới có thể có được tân sinh.

Sau khi khóc xong, trên mặt Vương Tinh nở một nụ cười, nói: "Thật là để cho cậu nhìn thấy trò cười rồi."

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Sao thế được? Mình cảm thấy cậu rất dũng cảm. Nếu như là mình, chưa chắc có dũng khí để đi hỏi đối phương đâu. Vì vậy, cậu làm rất đúng."

Vương Tinh nắm tay Thẩm Sở Sở, nói: "Cảm ơn cậu, Sở Sở."

Thẩm Sở Sở vỗ vỗ tay cô ấy, nói: "Không có gì."

Vương Tinh sau khi ổn định lại tâm tình, nhìn sang Thẩm Sở Sở đang yên lặng ngồi đối diện, nói: "Sở Sở, mình thật sự không ngờ là cuối cùng lại là cậu giúp mình. Trước đây lúc học đại học, mình mới đầu cũng là từng ghen tỵ với cậu. Con gái mà, đều thích so sánh về ngoại, ai bảo cậu xinh đẹp thế chứ. Sau này thấy tính cậu hiền lành, lại muốn kết bạn với cậu, kết quả mình phát hiện cậu mỗi ngày đều rất bận rộn. Ngày nào cậu cũng học, xinh đẹp như vậy lại không có bạn trai cũng không đi xã giao. Thật sự là một mỹ nữ kỳ quái."

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên nghe được đánh giá của mình thời đại học từ miệng người khác, dù sao chuyện đã sớm qua rồi, Thẩm Sở Sở cũng chẳng có gì không thể nói.

"À, mình không phải là kỳ quái, chủ yếu là quá ngốc. Mình ngoài ý muốn mà thi được vào Đệ đại, không ngờ đây lại là bắt đầu con ác mộng của mình. Trường cấp ba bọn mình đã rất nhiều năm không có ai thi vào được Đệ đại, năm đó mình đúng là được một lần nổi bật. Kết quả, đến lúc mình thật sự đến Đệ đại mới phát hiện ra mọi thứ đều không phải đáng vẻ trong tưởng tượng của mình. Đại học của người ta thì đều là trong ăn uống chơi bời mà qua, mình thì lại là trong núi sách biển đề học bổ sung mà qua." Nghĩ tới những gì từng qua, Thẩm Sở Sở vẫn là cảm thấy cả người phát lạnh, cũng may là đã thuận lợi tốt nghiệp rồi, "nếu mà cho mình một cơ hội nữa, mình tuyệt đối sẽ không đến Đệ đại học đâu."

Thấy Vương Tinh bị mình chọc cười rồi, trên mặt Thẩm Sở Sở thể hiện ra một biểu tình ai oán: "Mình vẫn luôn ngưỡng mộ các cậu, người nào cũng là học thần, chỉ có mình mình là học dốt."

Vương Tinh nói: "Không cần biết là học thần hay là học dốt, vẫn là làm việc mình thích vẫn có vẻ làm bản thân vui vẻ. Đòi người ý mà, dù sao cũng phải sống được vui vẻ."

Thẩm Sở Sở nghe được lời này, vô cùng đồng ý mà gật đầu, nói: "Đúng, mình chính là nghĩ như vậy."

Nghĩ tới công việc hiện tại của Thẩm Sở Sở, Vương Tinh cười hỏi: "Vậy cậu gần đây cảm thấy làm mình tình vui sao?"

Thẩm Sở Sở nói nhỏ: "Tạm thời là chưa thể nghiệm tới hạnh phúc khi làm mình tình, nhưng đã thể nghiệm được hạnh phúc của nghề diễn viên rồi. Lúc quay phim cũng khá là thú vị."

Vương Tinh gật đầu nói: "Ừm, thế thì tốt, làm chính mình, làm công việc mà mình thích."

Hai người tuy là bạn học cùng lớp, nhưng lúc ở đại học lại không có giao lưu mấy. Lúc này ngược lại lại có cùng bí mật, giao lưu lại phát hiện được rất thích tính cách của đối phương. Bất giác mà nói chuyện cả một buổi chiều.

Sau khi về nhà, Thẩm Sở Sở nhìn vào hệ thống nhân duyên của mình. Lần này hệ thống rất thoáng mà cho cô bốn mươi điểm kinh nghiệm. Nhìn thấy kinh nghiệm nhiều như vậy, tâm tình Thẩm Sở Sở càng thêm tốt. Loại cảm giác thành tựu khi giúp được người khác này khiến cô cảm thấy vô cùng vui vẻ hạnh phúc.

Tiếp tục xem phía dưới, lần này Thẩm Sở Sở đã xem rõ rồi. Lần trước cô không nhìn kỹ điểm cơ hội bên dưới, vì vậy mới đi theo đường của Vạn San San về, lần này, cô nhất định phải xem cho rõ ràng.

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại, Thẩm Sở Sở xem chuẩn rồi, điểm cơ hội biến thành 2! Thế cũng có nghĩa là, vận may sẽ sớm tới. Thẩm Sở Sở cảm thấy một ngày này thật là kinh hi đến quá nhiều rồi, chỉ là không biết kinh hi này sẽ là gì đây?

Hôm sau, vừa sáng ra, Thẩm Sở Sở nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Nghe thấy Trần Tây Lệ nói là cô lát nữa đến công ty thì qua phòng làm việc của cô ấy một chuyến, Thẩm Sở Sở liền có một loại trực giác hảo sự sắp đến.

Quả nhiên, sau khi đến công ty, Trần Tây Lệ nói: "Nữ diễn viên nguyên đóng vai em gái của nam chính trong phim gần đây có thai rồi, không thể quay được những cảnh nhảy múa và treo cáp. Điện ảnh sớm đã tiến hành quay rồi, tạm thời đi tìm một diễn viên cũng không dễ. Đúng lúc vai của cô trong phim là một vũ nữ, vì vậy phương diện nhảy múa không cần lo nữa. Chỉ là, đạo diễn còn muốn xem xem diễn kỹ của cô rồi mới quyết định, khoảng mười giờ đạo diễn sẽ đến công ty. Đến lúc đó thử ông kính một chút."

Em gái của nam chính chính là nữ thứ ba trong phim, số cảnh chỉ ít hơn nữ chính và công chúa. Đây so với vai diễn trước đó của cô quan trọng hơn nhiều. Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Sở Sở không bình tĩnh lại được, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập.

Kích động một lúc lâu, Thẩm Sở Sở mới tìm được giọng nói của mình, nói: "Thường đạo diễn muốn đến công ty à? Em từ lúc đến công ty còn chưa từng thấy ông ấy. Em cần phải chuẩn bị gì không? Nội dung thử kính là gì thế à?"

Trần Tây Lệ thấy Thẩm Sở Sở một dạng căng thẳng quá đà, an ủi nói: "Em không cần căng thẳng, con người Thường đạo diễn rất tốt, chỉ là thân làm đạo diễn đều khá nghiêm khắc với diễn viên. Đặc biệt là loại đạo diễn lão làng như ông ấy. Nội dung thử kính cụ thể chị cũng không rõ là gì. Dù sao cũng là điện ảnh của công ty chúng ta chế tác, em chỉ cần biểu hiện không quá tệ là được."

Thẩm Sở Sở nghe hiểu được ý của Trần Tây Lệ, bảo đảm: "Vâng, Trần tổng giám, em nhất định sẽ nắm chắc cơ hội lần này."

Một tiếng sau, Thường đạo diễn đến nơi thử kính. Hôm nay ông chủ yếu đến tìm cao tầng công ty bàn một số chuyện, thử kính chỉ là thuận tiện làm. Phó tổng giám của công ty đã gợi ý người mới này, ông vẫn là rất yên tâm. Đầu là cùng một công ty, người mới nào biểu hiện ra sao vừa nghe qua là biết. Ông đối với những gì đã nghe được về Thẩm Sở Sở coi như hải lòng.

Thời điểm nhìn thấy Thường đạo diễn, Thẩm Sở Sở liền càng thêm căng thẳng. Thường đạo diễn chính là xuất thân ảnh đế, là thần tượng khi nhỏ của rất nhiều người. Gần đây tuy là đã năm sáu chục tuổi rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái trong quá khứ.

Từ lúc đi vào, Thường đạo diễn liền bắt đầu quan sát Thẩm Sở Sở. Thấy cô căng thẳng đến vậy, cười haha nói: "Đừng căng thẳng, nội dung thử kính lần này rất là đơn giản, cô đem những gì cô đã chuẩn bị cho vai diễn kia diễn một lần là được. Trước tiên đến một đoạn múa cho tôi xem nào."

Thẩm Sở Sở vừa rồi còn cảm kích bản chuẩn bị rất lâu cho vai diễn nữ thứ ba, lúc này lại nghe thấy không cần đến, cũng có thể thở phào. Vai diễn vũ nương kia không nhiều cảnh, hai tháng thời gian này cô đã nghiên cứu rất lâu rồi. Nếu là nhảy múa, cô tuy là không phải xuất thân căn bản, nhưng vào lúc mới gia nhập công ty đã bồi huấn ba tháng trời, sau đó gần đây lại chuẩn bị thêm gần hai tháng, cô cũng có thể làm tốt hơn nhiều so với dân ngoài ngành rồi.

Quả nhiên, Thường đạo diễn sau khi xem vũ đạo của cô hơi gật đầu.

Tiếp đó, sau khi Thẩm Sở Sở đã nghỉ ngơi được một lúc, Thường đạo diễn lại xem qua kịch bản rồi chọn cho Thẩm Sở Sở một tình tiết để biểu diễn.

"Cảnh 55, sau khi nhảy xong đến kính rượu tướng quân."

Thẩm Sở Sở nhắm mắt lại hồi tưởng đoạn tình tiết kia, trong cả bộ điện ảnh, cô tổng cộng chỉ có ba cảnh, đây là phần có thể thể hiện rõ nhất đặc điểm nhân vật và có thể thể hiện đặc sắc nhất. Bởi vì ở chỗ này, cô cuối cùng cũng diễn với nhân vật chính.

Rất nhanh, cô liền nghĩ tới các tình tiết. Sau khi rót rượu, cô bắt đầu biểu diễn.

Giả như trước mặt chính mình có một người đàn ông cao lớn đang đứng, hai tay cô nâng ly, trong mắt mang theo ánh nhìn ngưỡng mộ, nhịn xuống sự kích động của mình, chậm rãi nói: "Tướng quân, nô tỳ kính ngài một ly."

"Cut!"

Thẩm Sở Sở nhanh chóng thu lại động tác của mình, nhìn sang Thường đạo diễn, chờ ông ta đánh giá.

"Tiểu cô nương không cần căng thẳng, cách biểu diễn này của cô đối với một người tân nhân mới gia nhập mà nói đã là không tồi rồi. Chỉ là có chút chi tiết vẫn còn phải xử lý thêm, cảm tình dư thừa là chuyện tốt, nhưng có một số biểu tình nếu quá sẽ bị phóng đại, đặc biệt là ánh mắt, quá khoa trương rồi. Chúng ta không phải đang quay chương trình thực tế, loại biểu tình này sẽ làm cho người ta thấy đang xem kịch. Diễn kỹ tuy là nằm ở biểu diễn, nhưng vẫn là phải dùng tâm. Xuất phát từ trong tim, có nội dung lại có biểu tình bên ngoài mới là chân thực nhất, động tâm nhất. Còn nữa, ngôn ngữ cơ thể của cô cũng không được phối hợp tốt, vừa rồi múa còn tốt, lúc diễn ra liền nhìn thấy ngay được vấn đề."

Thường đạo diễn nói mỗi một lời, trái tim Thẩm Sở Sở lại trầm xuống một phần. Chờ đến khi Thường đạo diễn nói xong, tâm tình Thẩm Sở Sở đã rơi xuống đáy cốc rồi. Hóa ra cô tự cho là tiến bộ lại không tốt đến đâu cả, vẫn ở trạng thái diễn xuất rất tệ. Hơn nữa, cô cảm thấy con vịt vốn là sắp đến tay chắc là sẽ bay mất.

Kết quả, Trần Tây Lệ cười nói với Thường đạo diễn: "Thường đạo diễn vẫn là sắc bén như vậy, chẳng qua, cái này đối với một diễn viên mới mà nói chính là điều tốt. Sở Sở, còn không nhanh qua đây cảm ơn Thường đạo diễn."

Thẩm Sở Sở rất nhanh thu lại sự thất vọng của mình, tùy chắc là không thể quay bộ điện ảnh này. Nhưng, những lời Thường đạo diễn vừa nói đối với cô có sự kích phát rất lớn. Có bao nhiêu diễn viên dù thành danh hay không đều muốn được Thường đạo diễn nhận xét vài câu, cô có thể có được cơ hội như thế này thật là cô cùng hiếm có.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở đi đến trước mặt Thường đạo diễn, cúi người nói: "Cảm ơn ngài, Thường đạo diễn, tôi sau này nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực."

Thường đạo diễn cười nói: "Ừ, độ dẻo vẫn khá là cao. Tuy là còn chút non nhưng đúng là có chút thiên phú."

"Vậy cứ quyết định thế nhé?" Trần Tây Lệ hỏi.

Thường đạo diễn cười nói: "Sao, chẳng lẽ tôi nói không muốn thì Trần tổng giám có thể tìm cho tôi một người tốt hơn à?"

Trần Tây Lệ sáng khoái nói: "Như lời ngài đã nói đó, ngài nếu như ra ngoài kêu một tiếng, bao nhiêu người trong giới này đều đang chờ quay phim của ngài đó. Đây không phải là công ty khó khăn lắm mới phát hiện một tân nhân sao, chúng tôi dù gì cũng phải cho người mới chút cơ hội chứ."

Thường đạo diễn gật đầu, nói: "Cũng đúng, trong giới này vẫn là cần thêm tân huyết, miễn cho mấy người đã thành danh chỉ tham danh lợi mà quên đi chức trách của bản thân diễn viên."

Trần Tây Lệ nói: "Dạ vâng, Thường đạo diễn, ngài nói quá đúng." Nói xong, cô liếc qua Thẩm Sở Sở đang đứng ngơ ngác ở đó, nháy mắt ám hiệu với cô.

Thẩm Sở Sở mất hai giây để hiểu được ý của Trần Tây Lệ, nhìn xuống sự vui sướng trong lòng, nói: "Thường đạo diễn, tôi sẽ thật là cố gắng, nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của ngài."

Thường đạo diễn đứng thẳng dậy, nói: "Vậy xong, cô chuẩn bị đi, xem kịch bản nhiều vào, nửa tháng sau vào tổ. Chỗ tôi còn có việc cần làm, chiều còn phải vội về Hoàn Kiếm để quay phim."

Trần Tây Lệ đứng lên tiễn Thường đạo diễn.

Cho đến khi sửa hợp đồng, Thẩm Sở Sở vẫn cảm thấy chuyện này quá không giống thật. Cô thế mà được diễn trong điện ảnh của một đại đạo diễn, hơn nữa lần này không còn là vai áo rỗng nữa, mà là một vai diễn có máu có thịt.

Ở bên này, Thẩm Sở Sở là trạng thái vui vẻ, mà ở một phía khác lại là sự yên tĩnh trước cơn bão.

*****

Tối hôm nay, Hàn Hành Ngạn trở về nhà cũ.

Anh bình thường vô cùng ít nói, yên lặng ăn cơm, bồi cha mẹ. Chỉ là lần này, anh ta đột nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Mặc dù là nhà họ khi ăn cơm không mấy khi nói chuyện, nhưng hôm nay lại cảm thấy sự yên lặng có chút quỷ dị. Cha anh dường như muốn nói gì đó, nhưng bị mẹ anh ngăn lại.

Chờ ăn xong, Hàn phụ rút cuộc không nhịn được nữa.

"Hành Ngan, con gần đây đang bận gì vậy?"

Hàn Hành Ngan nghe lời này của cha, cảm thấy giọng điệu của ông có chút lạ, anh hơi cau mày, nói: "Gần đây công ty đang định mua lại vài xí nghiệp, con đang bận làm kế hoạch."

"Trừ chuyện này thì sao? Có còn đang bận gì khác không?"

Hàn Hành Ngan ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn vào cha mình, nói: "Không có. Cha, ngài là có chuyện gì muốn nói với con trai sao?"

Cha Hàn thấy dáng vẻ của con trai, nghĩ tới chuyện trước đó nghe được, liền cảm thấy tức không chịu được, vội lấy quyển sách bên tay liền ném qua.

"Thứ khốn kiếp! Con ở bên ngoài đều làm chuyện làm cho người ta chê bai! Cái tốt không học, lại đi học mấy tên công tử cà lơ phất phơ! Con là thấy bản thân có tiền liền có thể xằng bậy phải không!"

Mẹ Hàn vội vàng tiến tới ngăn cản, nói: "Lão Hàn, ông còn chưa hỏi rõ đâu, liền đối với con trai thế này. Nhờ đâu trong đó có ẩn tình gì thì sao?"

Cha Hàn tức giận nói: "Còn có thể có ẩn tình gì? Điều bị người ta nhìn thấy rồi, đây còn có thể là giả sao? Lấy thẻ bao dưỡng nữ minh tinh, con thật là có khả năng đấy!"

Nghĩ tới sáng nay nghe được chuyện này, cha Hàn liền có chút tức giận. Hôm nay một người bạn tốt dẫn theo con trai đến thăm, kết quả, lúc bạn tốt đang khen con trai nhà mình, cậu công tử không nghề nghiệp không học vấn của bạn tốt kia lại nhắc tới chuyện này. Điều này làm cho ông thể diện đều mất hết, đồng thời cảm thấy mình giáo dục thật thất bại!

Một đứa con trai ngoan, gần đây lại làm ra chuyện loạn thất bát tao như thế. Ông hôm nay không xử lý nó không được!

Hàn Hành Ngan nhìn đau đớn trên đầu, nhũn mày suy nghĩ một chút, hỏi lại: "Bao dưỡng nữ minh tinh? Cha, con có chút nghe không hiểu được ý của ngài." Anh từng bao dưỡng nữ minh tinh bao giờ?

Cha Hàn bức mình nhìn Hàn Hành Ngan, nói: "Mày còn giả mòm! Điều bị người ta nhìn thấy rồi, mới vài hôm trước ở quán cà phê!"

Vài hôm trước, quán cà phê? Hàn Hành Ngan ngẫm nghĩ, anh gần đây hình như... có đi đến quán cà phê, lần đó cũng là đi cùng Thẩm Sở Sở. Chẳng lẽ cha ý chỉ chính là lần đó sao?

Mẹ Hàn ngồi ở giữa, vỗ vỗ cha Hàn, nói: "Lão Hàn, ông đừng tức giận nữa. Có lẽ là hiểu lầm thôi, con trai muốn yêu đương không phải là chuyện rất bình thường sao? Có thể là bọn họ nhìn nhầm rồi, đó là bạn gái của con trai chẳng."

Cha Hàn nghe lời của mẹ Hàn, tức giận nói: "Ai lại đưa thẻ cho bạn gái của mình."

Hàn Hành Ngan nghĩ tới chuyện hôm đó, vuốt vuốt mày, nói: "Cha, mẹ, hai người hiểu lầm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Hàn Hành Ngan nghĩ thầm, anh đâu có bao dưỡng Thẩm Sở Sở, hơn nữa tấm thẻ đó còn là của Thẩm Sở Sở nữa. Nếu như nói bao dưỡng, thì cũng là Thẩm Sở Sở...

"Còn không có bao dưỡng cô ấy, cô ấy cũng không phải bạn gái con."

"A, không phải bạn gái?" Mẹ Hàn thất vọng nói.

Cha Hàn rõ ràng là không đồng ý mà nhìn vợ một cái, sau đó lạnh mặt nhìn vào con trai mình, nói: "Thật sự không có sao, hay là con đang lừa chúng ta? Con đừng cho là con không thừa nhận thì ta không tra được ra."

Đối mặt với sự ngờ vực của cha mẹ, Hàn Hành Ngan nghĩ tới chuyện phát sinh hôm đó ở quán cà phê, giải thích với họ: "Hôm đó con đúng là hẹn một nữ minh tinh đến quán cà phê, chẳng qua không phải đi bao dưỡng cô ấy, mà là trả thẻ lại cho cô ấy. Trước đó con giúp cô ấy một việc, cô ấy gửi một tấm thẻ cho con, con muốn đến trả lại người ta thôi. Kết quả đối phương lại không nhận."

Mẹ Hàn tuyệt đối là có hứng thú với chuyện này, hỏi: "Nữ minh tinh đó là ai? Tên là gì? Mẹ có nghe qua chưa nhỉ?"

Hàn Hành Ngạn mím môi, có chút bất đắc dĩ. Anh biết mà, chỉ cần anh nói ra là mẹ sẽ truy cho đến cùng.

"Không có, là một tiểu minh tinh không nổi tiếng."

Cha Hàn mặc dù cảm thấy chuyện lần này có chút kỳ quái, nhưng vẫn là tình nguyện tin coi trai mình, bởi vì nhiều năm như vậy con trai đều không có làm ra chuyện kiểu này, lần này chắc cũng là hiểu nhầm thôi.

"Ừm, con không làm loại chuyện bại hoại đạo đức đó là được. Trong nhà cũng không phải phản đối con lấy một nữ minh tinh, nhưng mà tuyệt đối không đồng ý con có loại quan hệ nam nữ hỗn loạn!"

Hàn Hành Ngạn nghiêm túc gật đầu, nói: "Ừm, con nhớ rồi cha."

Mẹ Hàn lại vẫn tiếp tục tò mò hỏi: "Cố ấy thế mà lại gửi tiền thù lao, gửi cho bao nhiêu?"

Con trai hiện đang chú ý quan sát ý của gia đình, trong tay không biết có bao nhiêu tiền, kết quả là giúp người lại còn có người trả thù lao sao? Chuyện như vậy cũng thật sự là lần đầu tiên nghe được. Hơn nữa còn là một cô gái trẻ.

Nghe mẹ nói, trên mặt Hàn Hành Ngạn hiện ra thần sắc ngại ngùng. Anh nhìn vào mẹ đang hiểu kỳ, cùng với người bố dù không nhìn anh nhưng lại đang cẩn thận lắng nghe, đứng dậy nói: "Cha mẹ, nếu như không có chuyện gì con lên lầu nghỉ đây."

Mẹ Hàn nghe thế, thất vọng nói: "Ồ, được rồi."

Buổi tối khi đi ngủ, nghĩ lại chuyện hôm nay, cha Hàn nói: "Bà vẫn là nhanh chóng sắp xếp cho Hành Ngạn mấy lần gặp mặt đi. Nó cũng lớn rồi không còn nhỏ nữa, không bàn yêu đương không có bạn gái mỗi ngày đều lo chuyện công ty, người nhìn cũng không còn được cơ trí như trước đây."

Mẹ Hàn có chút không biết nói gì, nói: "Là do tôi không sắp xếp cho nó à? Nó cũng phải chịu nghe tôi mới được, mỗi lần nhắc tới chuyện này với nó, nó đều không quan tâm. Muốn nói thì ông đi mà nói, dù sao tôi sẽ không đi."

Cha Hàn bị ghen một chút, nói: "Bà..." thấy vợ không thêm quan tâm tới ông, ông thờ dãi một hồi.

*****

Hôm đó, dưới sự chỉ bảo của Thường đạo diễn, sau khi Thẩm Sở Sở về nhà tự ngẫm lại hai ngày, lại có thể thấu hiểu một chút.

Cô ở nhà đối diện với gương mà khổ luyện biểu tình mấy ngày, cuối cùng cũng hiểu được ý của Thường đạo diễn. Biểu hiện của cô đích thực là có chút khoa trương. Hơn nữa, rất nhiều lúc giống như là vì cần thể hiện ra như vậy mới cố ý thể hiện ra như vậy. Dấu vết của diễn kịch quá nặng. Cô còn phát hiện, có lúc, khi mà trong tim mình thật sự tràn đầy ý cười, biểu tình trên mặt cũng sẽ là vui vẻ thoải mái.

Tiếng nói từ trong tâm sẽ không lừa người, biểu cảm trên mặt cũng rất tốt để thể hiện ra tiếng nói của trái tim.

Chẳng qua, sau khi thực hành như vậy, không chỉ mắt sưng lên, Thẩm Sở Sở đến cười cũng có chút căng cứng. Nhưng hiệu quả vẫn là có. Mười ngày sau, diễn kỹ của cô rõ ràng có chút cải thiện. Điểm diễn kỹ hôm đó cũng hiếm thấy mà tăng lên hai điểm. Nhìn thấy khẳng định từ hệ thống, Thẩm Sở Sở lộ ra nụ cười hài lòng.

Gần đây, thăng cấp ngày càng cần nhiều kinh nghiệm, rất lâu mới có thể tăng một điểm không nói, chỉ là làm sao để rút ngắn khoảng cách giữa thực lực của bản thân và điểm diễn kỹ cũng cần dùng rất nhiều thời gian. Cô hiện tại thăng cấp ngược lại lại là dựa vào bản thân học tập và luyện tập nhiều hơn.

Vì vậy, trước khi vào tổ phim của Thường đạo diễn, điểm diễn kỹ của cô đã đạt tới 50. Tuy rằng còn chưa đủ nhuần nhuyễn, nhưng cũng so với trước đây tốt hơn nhiều lắm. Do đó, cô cũng càng thêm mong chờ được vào tổ để được nghe chỉ đạo của Thường đạo diễn.

Khoảnh khắc đến Hoàn Kiếm, Thẩm Sở Sở liền không chờ được muốn đi đến tổ phim để kiểm nghiệm một chút thành quả luyện tập gần đây của mình.

Sau khi kích động cả một ngày, cuối cùng đã đến khoảnh khắc Thẩm Sở Sở tương tượng. Vẫn là Thẩm Sở Sở lớn lên rất đẹp, thêm vào lớp trang điểm hoa đào, lại mặc lên bộ váy lụa, càng là đẹp đến khiến người ta kinh diễm. Đến thợ trang điểm cũng nói: "Sở Sở, em sau khi hóa trang đều không giống với chính em nữa."

Thẩm Sở Sở nhìn vào bản thân có chút xa lạ trong gương, nói không ra là đẹp hay không đẹp, cô có chút căng thẳng hỏi: "Chỗ nào không giống ạ?"

Thợ trang điểm cẩn thận nhìn xem rồi nói: "Khí chất không quá giống ấy, đặc biệt là lúc em cười lên, cảm giác cả người tinh khí thần đều biến khác."

Thẩm Sở Sở mím môi, cười nói: "Đều là nhờ kỹ thuật của chị Triệu tốt."

"Khách khí rồi."

Chờ sau một tiếng, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Đây là lần xuất hiện đầu tiên ở trong phim của Thẩm Sở Sở, nam chính là đại tướng quân đương triều Tiêu Dịch, trong nhà còn có một em gái. Chỉ là, cô em gái này từ bé liền mất tích. Đến khi anh trên một buổi yến tiệc phát hiện một vũ nương trong đó rất giống người mẫu thân của mình, cả người đều ngơ

ngạc.

Đoạn múa này Thẩm Sở Sở đã luyện rất lâu rồi, hơn nữa ở đây không cần phải tương tác với người khác, không cần thể hiện diễn kỹ của mình, chỉ cần nhảy múa trước mặt mọi người là được. Trước đây lúc cô ở công ty cũng ở trước mặt rất nhiều thực tập sinh nhảy rồi. Vì vậy cũng không sợ hãi.

Do đó, sau khi tìm đập bắt thường mất một lúc, Thẩm Sở Sở cũng hồi phục bình thường.

Không ngờ, sau khi nhảy xong đoạn này, Thường đạo diễn lại cau mày nói: "Chu Phong, ánh mắt không đúng lắm, lát nữa chú ý một chút."

Nói xong, Thường đạo diễn lại cũng điểm danh vài cái tên của trợ diễn: "Còn có các cậu, cũng phải chú ý một chút. Tiều cô nương người ta nhảy một điệu cũng không dễ dàng, đừng liên lụy làm người ta phải nhảy lần thứ ba nữa."

Sau vài phút nghỉ ngơi, Thường đạo diễn nói: "Được rồi, tất cả chú ý, lại đến một lần."

Khi các vũ nương một lần nữa bước ra, Tiêu Dịch vốn đang ngồi ở đó không nói không rằng, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn thấy một vũ nương, lại ngây người tại chỗ.

Quan viên xung quanh thấy Tiêu Dịch đáng vẻ ngạc nhiên, có chút ái muội nói: "Tiêu tướng quân, có phải là nhìn trúng vũ nương này rồi, có muốn hạ quan..."

Lời còn chưa nói xong, liền bị Tiêu Dịch chặn lại: "Cái này liên không phiền Vương đại nhân. Tôi chỉ là cảm thấy cô gái này có chút quen mắt thôi."

Wang đại nhân nghe vậy bị dọa tới toát mồ hôi lạnh, nhưng tất nhiên, cũng không quên nịnh bợ nói: "Những cô gái này đều từ Vọng Xuân Các, Tiêu tướng quân nếu như có ý thì có thể đến hỏi thăm một chút."

Tiêu Dịch gật đầu, nói: "Vậy đa tạ Vương đại nhân."

*****

Lần này, Thường đạo diễn ở trong ống kính nhìn ánh mắt của mọi người rồi hài lòng gật đầu. Lần đầu tiên lúc Thẩm Sở Sở đi ra, có ánh mắt vài diễn viên không tự giác mà nhìn lên cô ấy. Điều này là không nên có. Cảnh này chủ yếu là tập trung vào sự kinh ngạc của Tiêu Dịch khi vừa thấy em gái, chứ không phải là sự quan tâm của mọi người đến vũ nương.

Quay xong lần này, lại bù thêm vài góc quay, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng có thể đi nghỉ ngơi.

Buổi chiều, lúc Thẩm Sở Sở trở lại phim trường, lại phát hiện có một người phụ nữ trung niên lạ mặt ngồi cạnh Thường đạo diễn. Mà thái độ của Thường đạo diễn đối với cô ấy rất nhẹ nhàng, không chỉ trên mặt mang ý cười mà tư thái cũng vô cùng thân mật.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Thẩm Sở Sở, có người ở bên cạnh giải thích: "Đó là vợ của Thường đạo diễn."

Thẩm Sở Sở hiểu kỳ mà nhìn qua, đích thực là rất có khí chất! Ánh mắt của Thường đạo diễn thật là tốt, chắc hẳn lúc trẻ cũng là một đại mỹ nhân.

"Cảm ơn Phong ca đã giải thích."

Chu Phong cười nói: "Không có gì, thuận miệng nói ra thôi, chúng tôi đều rất quen thuộc. Bọn tôi đều mong cô ấy đến đây, có cô ấy, tâm tình của đạo diễn cũng có thể tốt hơn một chút. Chính là có thể giảm căng thẳng người."

Nghĩ tới buổi sáng bị mắng mấy lần, trên mặt Chu Phong lộ ra chút sợ sệt.

Thẩm Sở Sở bị Chu Phong chọc cười, nói: "Vâng, chúc anh may mắn, hi vọng Thường đạo diễn chiều nay vui vẻ chút."

Nói xong, Chu Phong liền đi quay phim.

Buổi chiều không có cảnh quay của Thẩm Sở Sở, công ty tạm thời còn chưa sắp xếp xe bảo mẫu cho cô, cô cũng không muốn tốn tiền thuê. Cô liền ngồi ở bên cạnh xem những diễn viên khác biểu diễn, chờ đến cảnh quay buổi tối. Xem mãi, Thẩm Sở Sở nghĩ tới buổi tối có thể không có thời gian, vì vậy định lát nữa lên Taobao bấm nhân duyên cho khách.

Sau khi tính xong, Thẩm Sở Sở muốn mở ra hệ thống nhân duyên của mình xem một chút, kết quả lại phát hiện mở không ra. Hơn nữa trên đó còn nhắc nhở một câu: "Hệ thống đang nâng cấp."

Hệ thống nhân duyên này của cô thế mà còn có thể thăng cấp? Điểm này Thẩm Sở Sở chưa từng nghĩ tới. Cô mấy ngày gần đây đều đang bận chuẩn bị cho phim mới, không có thời gian xem hệ thống của mình, cũng không biết hệ thống bắt đầu nâng cấp lúc nào. Chẳng qua thấy điểm kinh nghiệm sắp tới đỉnh rồi, cô cảm thấy hẳn là sắp nâng cấp xong.

Nhàn rồi chẳng có việc gì, cô lại đi xem Weibo của bản thân. Chờ dạo xong Weibo, lại lần nữa định xem hệ thống thì phát hiện hệ thống đã hoàn thiện nâng cấp xong rồi.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng mở ra xem, không biết sau khi nâng cấp sẽ có thêm thêm cái gì. Kết quả nhìn mấy lần đều không nhìn ra có gì khác biệt.

Điểm kinh nghiệm một điểm cũng không thiếu, trị số cơ hội vẫn là như vậy. Haiz, thật sự là làm cho người ta thất vọng.

"Đó là cốc của ai, sao lại đặt ở trong phạm vi ống kính, mau lấy đi!"

Một tiếng hét của Thường đạo diễn dọa đến Thẩm Sở Sở, suýt thì ném điện thoại trong tay xuống đất. Tuy nhiên, thấy trái tim lớn đỏ rực trên đầu Thường đạo diễn, Thẩm Sở Sở đột nhiên linh cơ nhất động, chẳng lẽ nội dung sau khi nâng cấp là có liên quan đến hệ thống nhân duyên của người khác sao? Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở hơi bước tới gần Thường đạo diễn, sau khi cách khoảng ba mét, tìm một vị trí ngồi xuống.

Tôn Bích Vân thấy bộ dạng khốc liệt lúc chồng mình quay phim, bắt đầu dĩ cười cười. Thấy thế mà lại có một tiểu diễn viên không hề sợ, còn ngồi gần thêm chút, cô tò mò mà nhìn sang.

Thẩm Sở Sở lại không phát hiện được ánh mắt của vợ đạo diễn Thường đạo diễn, sau khi cô nhìn qua Thường đạo diễn, trong lòng thầm niệm "Mở ra", rồi quay đầu.

Trạng thái: Đã kết hôn

Đối tượng kết hôn: Tôn Bích Vân [hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 14 tháng 2 năm 1988

Chỉ số hôn nhân: Năm sao (bạch đầu giai lão)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Những thứ trước mặt vẫn chưa nhìn ra được gì, nhưng khi Thẩm Sở Sở mở ra quá trình tơ hồng, chiếc điện thoại vừa rồi còn chưa bị đạo diễn Thường dọa cho rơi thì lúc này bởi vì nội dung nhìn thấy mà rơi xuống đất.

Bởi vì cô phát hiện, trong quá trình hồng tuyến bỗng nhiên thêm một mục nội dung [Thời gian tang ngẫu]

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Đúng lúc Thẩm Sở Sở đang ngơ ngác, có người đem điện thoại của cô nhặt lên.

"Tiểu cô nương, cô vẫn là người mới hả, vừa vào tổ? Tôi hình như trước đây chưa từng thấy qua cô." Tôn Bích Vân cười nói.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy người trước mặt, ngây ra một giây mới phản ứng lại. Sau khi ổn định lại tinh thần, miễn cưỡng nặn ra một ý cười, nói: "Vâng ạ, sáng nay vừa mới vào tổ."

Tôn Bích Vân lúc này cũng không có việc gì, vì thế ngồi cạnh Thẩm Sở Sở, cười nói: "Cô không cần phải căng thẳng, tôi tuy rằng là vợ của Thường đạo diễn của các cô, nhưng tôi dịu dàng hơn anh ấy nhiều."

Thường đạo diễn hình như nghe thấy tiếng nói bên này, nhìn về phía này một cái. Thẩm Sở Sở vội vàng cúi đầu, nói: "À, tôi không căng thẳng."

"Không căng thẳng cô cúi đầu làm gì?" Tôn Bích Vân cười nói.

"A? Tôi..." Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên, vô thức nhìn qua phía Thường đạo diễn, thấy Thường đạo diễn không còn nhìn bên này, Thẩm Sở Sở thở phào.

Sau đó, cô liền nghĩ tới nội dung vừa xem được. Cô nhìn sang người đang mang theo ý cười trước mắt, âm thầm mở ra hệ thống của cô ấy, thuận thế tra một chút, so với những người mà bản thân thấy hồi trước chính là y như nhau, không có xuất hiện mục thời gian tang ngẫu.

Lại nghĩ tới trong hệ thống nhân duyên của Thường đạo diễn chỉ có một đối tượng kết hôn, vậy thời gian tang ngẫu xuất hiện hẳn là thời gian chết của Tôn Bích Vân. Nghĩ đến loại khả năng này, Thẩm Sở Sở tim đập nhanh muốn nhảy ra ngoài.

Tôn Bích Vân thấy sắc mặt Thẩm Sở Sở không được tốt lắm, đem điện thoại vừa nhặt được trả lại cho cô, nói: "Em đây là làm sao thế, người có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thẩm Sở Sở nghe thấy lời nói này, hồi lại thần, nói: "Không sao, không sao, tối qua không ngủ ngon." Nói vậy, liền từ trong tay Tôn Bích Vân nhận lại điện thoại của mình, nhỏ giọng cảm ơn.

Tôn Bích Vân bản thân không phải là người trong giới giải trí, nhưng bởi vì chồng nên cũng quen thuộc với mấy chuyện trong giới, cô đối với tâm tư của

diễn viên ở trước mắt này cũng có chút hiểu được. Vì vậy, thông cảm mà nói: "Bây giờ áp lực làm diễn viên rất lớn, phải học được cách điều chỉnh tâm tình của chính mình. Đừng ép bản thân quá."

Thẩm Sở Sở nghe giọng nói dịu dàng của Tôn Bích Vân, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, nói: "Ừm, tôi sau này sẽ chú ý."

"Thường đạo diễn của các cô ấy mà, thực ra là người khá tốt, đối với những người mới như các cô cũng rất chiều cõ. Chẳng qua là có lúc lời nói không được dễ nghe. Rất nhiều người đều sợ ông ấy." Tôn Bích Vân nhìn vào Thường đạo diễn mà nói.

Thẩm Sở Sở vội lắc đầu, nói: "Không có, tôi cảm thấy Thường đạo diễn là người rất tốt, đối với người mới bọn tôi rất dễ tâm. Có thể có được đạo diễn như vậy chỉ điểm một chút là vinh hạnh của chúng tôi. Lần trước ở công ty, sau khi Thường đạo diễn chỉ điểm cho tôi, đối với tôi có lực kích phát rất mạnh."

Tôn Bích Vân nghe những lời Thẩm Sở Sở nói, quay đầu, trên mặt đều là biểu tình hiếu kỳ, hỏi: "Cô là công ty quản lý nào thế, Bit Media?"

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Đúng, tôi và Thường đạo diễn là cùng một công ty ạ."

Tôn Bích Vân nghe được lời này, ý cười trên mặt càng sâu, nói: "Hóa ra là cùng một công ty với lão Thường, người mới vừa được ký hợp đồng phải không, tôi hình như trước đây chưa từng thấy cô. Xinh đẹp như cô, nếu như đã gặp tôi khẳng định sẽ có ấn tượng."

Nghe được một mỹ nữ đầy khí chất khen bản thân là mỹ nữ, tuy là cô cũng biết đối phương hơn nửa là khách khí thôi, nhưng trong lòng vẫn là có chút vui vẻ, hơi đỏ mặt, nói: "A, tôi nửa năm trước vừa tham gia vào Bit Media."

Tiếp đó, hai người lại nói mấy chuyện về công ty và quay phim. Tôn Bích Vân thấy chồng mình đã làm việc rất lâu rồi mà chưa nghĩ chút nào, liền đi tới nhắc nhở một chút.

Thẩm Sở Sở giờ mới thở được một hơi. Nói thật, vừa rồi cô nói chuyện cùng với Tôn Bích Vân là có chút không tập trung. Dù sao Tôn Bích Vân luôn ngồi trước mặt cô, cô căn bản là không có thời gian cẩn thận xem hệ thống của cô ấy. Lúc này xung quanh không có người, Thẩm Sở Sở mới một lần nữa mở ra hệ thống nhân duyên của Thường đạo diễn.

Cô vừa rồi quá kích động, chỉ nhìn thấy thời gian tang ngẫu liền bị dọa một hồi, sau đó Tôn Bích Vân tới nói chuyện với cô, cô cũng không có thời gian xem kỹ.

Ở trong quá trình tư hồng, phía sau thực ra nhiều hơn hai mục, cô vừa rồi kích động quá, chưa nhìn rõ xem phía sau còn có một mục [Nguyên ngân tang ngẫu]

[Thời gian tang ngẫu]: Ngày 15 tháng 9 năm 2018

[Nguyên nhân tang ngẫu]: Rơi từ trên cao xuống chết.

Nhìn thấy hai mục này, Thẩm Sở Sở lại ngẩng đầu lên nhìn vào Tôn Bích Vân vừa dịu dàng nói chuyện cùng cô. Người cười đến ôn hòa như vậy, làm sao lại có thể sớm như vậy liền rời khỏi thế giới này chứ. Hơn nữa còn vì nguyên nhân đáng sợ đến thế. Xác suất nhỏ như vậy người bình thường chắc sẽ không gặp phải đâu.

Cúi đầu lật mở lịch xem, hôm nay đã là 31 tháng 8 rồi, cách thời gian tử vong của Tôn Bích Vân còn có nửa tháng. Thẩm Sở Sở nhìn vào Tôn Bích Vân hiền hòa thiên lương, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải cứu cô ấy!

Thời gian tiếp theo, Thẩm Sở Sở mỗi ngày đều đến phim trường, lúc có cảnh quay thì sẽ quay, lúc không có cảnh liền ngồi cạnh xem người khác diễn, hoặc là, nói chuyện với Tôn Bích Vân.

Tôn Bích Vân cũng cảm thấy được kỳ lạ, cô gái hôm trước lúc nói chuyện với cô còn mất tập trung mấy ngày này lại không biết vì sao, mỗi ngày đều ở trước mặt cô, nói chuyện với cô. Thực ra người như vậy trong giới giải trí có rất nhiều, rất nhiều người đều vì tìm ông nhà cô quay phim mà đến tiếp cận cô.

Chỉ là, cô đã gặp rất nhiều người như vậy. Trực giác nói cho cô, Thẩm Sở Sở không phải là kiểu người đó. Cô cũng không nói được là vì sao, nhưng trong lòng chính là có cảm giác như vậy.

Hôm nay sau khi Thẩm Sở Sở hạ màn, lại hướng về phía Tôn Bích Vân đi tới. Cô cũng biết, gần đây trong tổ kịch có vài người bàn tán riêng nói cô đang tìm cách thân cận với vợ của Thường đạo diễn, nhưng những người này cũng không dám nói ở trước mặt. Bởi vì Thẩm Sở Sở và Thường đạo diễn dù sao cũng là cùng một công ty quản lý, hơn nữa bộ phim này cũng là công ty bọn họ chế tác. Nói riêng một chút cũng được, thật sự nói ra, người khác sẽ nói họ ngu ngốc.

"Tôn tỷ, chị hôm nay cảm giác ra sao, hôm qua nghỉ ngơi có tốt hơn không?"

Tôn Bích Vân cảm giác được sự quan tâm của Thẩm Sở Sở, nói: "À, mấy ngày nay đều ngủ khá tốt. Chỉ là muỗi ở đây thực là quá nhiều, đốt đến mức người tôi có chút dị ứng." Nói đến đây, Tôn Bích Vân liền giơ cánh tay lên cho Thẩm Sở Sở xem.

Thường đạo diễn ở một bên nhìn thấy oán hận nói: "Bộ phim này chỉ còn một tháng nữa là quay xong rồi, em hay là về để đồ trước đi. Em hè năm nào tới đây cũng bị dị ứng, anh sớm đã nói không cho em đến, em lại cứ đến."

Tôn Bích Vân liếc qua chồng mình, cười nói: "Được rồi, đều là em tự mình tìm tội, cứ muốn đến. Chẳng qua, cái này em quen rồi, bôi chút thuốc dị ứng là được. Dù sao chỉ còn thời gian một tháng, đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau trở về."

Thường đạo diễn bắt đầu đi thả dãi, thỏa hiệp nói: "Vây cũng được, chỉ là em chịu vất vả rồi. Sau này ở phim trường chú ý hơn một chút, anh bảo trợ lý đi mua ít thuốc dị ứng."

"Em không có vất vả, anh quay phim mới mệt."

Nhìn thấy đôi vợ chồng ôn hòa trước mặt, Thẩm Sở Sở có chút lo lắng. Ngày mai chính là thời gian tử vong của Tôn Bích Vân, nhưng cô vẫn chưa biết Tôn Bích Vân rốt cuộc là chết ở đâu, có phải ở Hoành Điểm không, hay là ở Đê đô? Nếu như là ở Đê đô, cô có thể liều mạng mà giữ cô ấy lại. Nhưng nếu là ở Hoành Điểm, cô phải khuyên cô ấy rời khỏi.

Sự lo lắng này của cô, trừ trợ lý Vương Thiên, mới đầu không có ai phát hiện. Chỉ là, dần dần loại tâm tình này cũng thể hiện ra trong lúc quay phim.

Cảnh này là cảnh quan trọng nhất của Thẩm Sở Sở trong toàn bộ phim, Tiêu Dung mà cô diễn sẽ cùng anh trai ruột Tiêu Dịch nhận nhau.

Trong khi đạo diễn đang nói về cảnh này, Thẩm Sở Sở chỉ có thể cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại. Vấn đề ngày mai mới phát sinh, ngày mai cô không có cảnh diễn, cô có thể cả ngày đều bồi Tôn Bích Vân. Cô không ngừng an ủi mình như vậy. Chỉ là, loại chuyện đại sự thể này bày ra trước mặt, Thẩm Sở Sở vẫn là không có cách nào bình tĩnh được.

Thường đạo diễn vừa hô "Bắt đầu", Thẩm Sở Sở liền phạm một lỗi sai cấp thấp vô cùng nghiêm trọng.

"Sở Sở, nhìn ánh sáng, cô đang đối mặt với ống kính đó, nhớ phải tìm ống kính."

Thẩm Sở Sở nghe xong, mặt hơi đỏ lên, có chút bối rối nhìn sang Chu Phong ở đối diện, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Chu Phong không có ý trách Thẩm Sở Sở, cười nói: "Không sao đâu, tôi khi trước lúc mới làm diễn viên cũng sẽ như vậy, quay nhiều vài bộ phim thì sẽ ổn thôi."

Dù sao thái độ đạo diễn đối với Thẩm Sở Sở luôn rất tử tế, những lời của diễn viên bọn họ khẳng định không thể đối chọi với đạo diễn, Thẩm Sở Sở nhìn qua chính là người có hậu đãi. Trong giới giải trí, nghìn vạn lần đừng đắc tội người có hậu đãi, bởi vì có thể đến lúc đó bản thân tại sao lại chết cũng không biết. Một lần vô tình, liền không có tài nguyên, bị công chúng quên sau đầu.

Thẩm Sở Sở tội lỗi gật đầu.

Sau khi nghỉ ngơi năm phút, lại bắt đầu quay lại cảnh này. Kết quả, sau đó lại là các loại không thuận lợi, không phải là Thẩm Sở Sở không nhớ lời thoại, thì là ánh mắt của cô không đúng, hoặc là nước mắt khóc không ra.

Thẩm Sở Sở càng hấp tấp, càng là quay không tốt. Toàn bộ đều là những lỗi sai cấp thấp, cô gấp đến sắp khóc rồi. Nhưng phải làm sao đây, cô vẫn là không có cách nào tĩnh tâm. Điều này giống như đang ở trong mơ, bạn gặp một người cầm, càng là vội muốn phát ra thanh âm kêu cứu, càng là kêu không ra. Cho đến khi bản thân tỉnh lại, ác mộng mới có thể tán đi.

Ngán ngùi một tiếng đồng hồ này, Thẩm Sở Sở đã lãng phí rất nhiều cuộn phim.

Sắc mặt của Thường đạo diễn cũng càng ngày càng khó coi. Ông lúc này giống như là một ngọn núi lửa đang hoạt động, lập tức sẽ phun ra nham tương. Nhân viên công tác xung quanh nhìn thấy sắc mặt giăng đầy mây đen của Thường đạo diễn, toàn bộ đều im lặng không dám nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tôn Bích Vân ngồi một bên thấy được, nhanh chóng kéo tay áo của chồng, thấp giọng nói: "Lão Thường, em thấy Sở Sở hôm nay khả năng là có tâm sự gì đó, hoặc là thân thể không thoải mái, hay là ngày mai lại quay đi. Cô ấy chỉ là một tân nhân, anh đừng dọa cô ấy."

Nghe Tôn Bích Vân nói, Thường đạo diễn nhìn rồi lại nhìn, vẫn là nhìn không được. Cuối cùng vẫn là bạo phát. Ông hướng về phía Thẩm Sở Sở hét: "Thẩm Sở Sở, cô nghĩ cái gì thể? Cô đây là đang quay phim, diễn phim là công việc thần thánh biết bao, cô sao có thể đối đãi với chức nghiệp của cô như vậy, cô sao có thể không tôn trọng nó! Nếu như không muốn làm diễn viên, nhanh chóng rời khỏi chỗ này."

Lời của Thường đạo diễn vừa nói ra, hiện trường lặng ngắt như tờ, mọi người một câu cũng không dám nói.

Thẩm Sở Sở nhắm mắt, thở sâu một hơi. Dần dần đi tới trước mặt Thường đạo diễn, tội lỗi nói: "Xin lỗi, đạo diễn, trạng thái của tôi hôm nay không tốt."

"Cô xin lỗi không phải là tôi, là công việc này. Cô quay về suy nghĩ lại cho tốt, cảnh này ngày mai lại quay."

Thẩm Sở Sở nghe thấy ngày mai lại quay, ngẩng đầu lên ngay lập tức. Không thể ngày mai quay được, cô ngày mai còn có chuyện vô cùng quan trọng phải làm. Cô vừa muốn mở miệng nói với Thường đạo diễn là lát nữa có thể quay, kết quả Thường đạo diễn đã công bố với nhân viên công tác bên cạnh quyết định này.

Tôn Bích Vân nhìn thấy biểu tình của Thẩm Sở Sở, vỗ vỗ vai cô, nói: "Không sao đâu, diễn kịch là một chuyện lâu dài, không cần phải gấp, từ từ đến. Có tâm sự gì cũng có thể nói với tôi, tôi và cha mẹ cô tuổi tác cũng không lệch nhiều, nếu như phải chịu ủy khuất gì, cũng đến nói với tôi."

Thẩm Sở Sở nhìn một Tôn Bích Vân dịu dàng như vậy, hiểu ý người như vậy, tình cảm trong lòng liền càng thêm phức tạp. Tâm tư của cô, là không thể nói cho bất kỳ ai. Cô dù sao cũng không thể nói thẳng không lo cho người ta, người ngày mai sẽ gặp nguy hiểm, sẽ có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống đánh chết người.

Vậy người khiến cho người ta làm thế nào để tránh nó? Huống hồ, Thẩm Sở Sở không hề biết vật trên trời rơi xuống này rốt cuộc là sẽ xuất hiện ở chỗ nào. Ngộ nhờ cô khuyên người ta ở lại khách sạn, đừng ra cửa, kết quả vật đó lại ở khách sạn thì sao?

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở thở dài, những loại chuyện như thế này chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

"Không sao ạ, Tôn tỷ, em ngày mai nhất định sẽ quay phim thật tốt."

Tôn Bích Vân cười an ủi: "Ừm, vậy cô hôm nay chuẩn bị cho tốt."

Buổi tối lúc đi ngủ, Thẩm Sở Sở còn đang tự hỏi về việc sẽ xảy ra vào sáng mai. Chuyện này càng nghĩ càng là ngủ không nổi. Sau đó cuối cùng mơ mơ hồ hồ mà ngủ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại đã hơn bảy giờ rồi. Vừa nhìn thấy thời gian trên điện thoại, Thẩm Sở Sở lập tức từ trên giường bò dậy. Mở điện thoại xem qua nhóm chat Weixin của tổ kịch, phát hiện Tôn Bích Vân đã đến phim trường rồi.

Lúc Vương Thiên đi qua đã thấy Thẩm Sở Sở thu thập xong xuôi muốn đi ra, bèn chôn hỏi: "Sếp, hôm qua Thường đạo diễn nói mười giờ mới đến cảnh của chị mà, chị hôm nay sao lại dậy sớm thế?"

Thẩm Sở Sở nhanh chóng đi giày, nói: "Không kịp giải thích nữa, lấy đồ ăn đem đến phim trường đi."

Cả đường đi, Thẩm Sở Sở luôn không ngừng giục tài xế nhanh hơn chút. Chờ đến phim trường, cô tìm kiếm địa điểm quay phim, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tôn Bích Vân. Lúc này, lòng cô bắt đầu hoảng hốt. Người rốt cuộc là đi đâu mất rồi, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở nhất thời thấy ghét bỏ chính mình. Điều tại cô hôm qua không nhắc Tôn Bích Vân, nếu như cô có nhắc, chuyện thế này nói không chừng sẽ không xảy ra.

Đang lúc Thẩm Sở Sở ăn năn hối hận, Tôn Bích Vân đi tới từ sau lưng Thẩm Sở Sở, cười hỏi: "Sở Sở, tôi nghe tiểu Vương nói cô đang tìm tôi, có chuyện gì sao?"

Thẩm Sở Sở quay đầu nhìn Tôn Bích Vân phía sau, lập tức giơ tay lên lau nước mắt trên mặt, nói: "Cùng không có chuyện gì, chính là vừa rồi không thấy Tôn tỷ, vì vậy tìm thôi."

Tôn Bích Vân thấy nước mắt trên mặt Thẩm Sở Sở cau mày, thấp giọng hỏi: "Sở Sở, là phát sinh chuyện gì sao?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Không có, Tôn tỷ, chuyện gì cũng không có."

"Vậy cô sao lại khóc, lại bị Thường đạo diễn của các cô phê bình sao?" Tôn Bích Vân hỏi dò.

Thẩm Sở Sở trước tiên lắc đầu, sau đó ngừng lại. Dứt khoát thuận theo chủ đề này, nói: "Không có, tôi hôm nay còn chưa gặp Thường đạo diễn. Là vấn đề của bản thân tôi. Tôi cứ mãi diễn không tốt, vì vậy nghĩ tới hôm nay còn phải quay phim áp lực có chút lớn."

Tôn Bích Vân vừa nghe nguyên nhân này, liền yên tâm, nói: "Vì thế cô đến tìm tôi là muốn nói chuyện với tôi, giảm áp lực hả? Cô giờ có vội quay phim không, nếu như không vội, hai chúng ta tìm một chỗ nói chuyện."

Thẩm Sở Sở vừa định đáp lời, lúc này, có một nhân viên công tác đi tới, nói với cô: "Sở Sở, đạo diễn nói quay sớm nửa tiếng, chín rưỡi bắt đầu quay cảnh đồ của cô, bây giờ bảo cô đi hóa trang."

Tôn Bích Vân nghe xong, nói với Thẩm Sở Sở: "Tôi đi cùng với cô qua đó, lúc đi đường còn có thể nói chuyện."

Do dự một lát, Thẩm Sở Sở vẫn là nói một tiếng: "Được."

Nếu như theo tính cách trong dĩ vãng của Thẩm Sở Sở, cô tuyệt đối sẽ nói ra loại lời đó, dù sao cũng trì hoãn đến thời gian của người khác. Nhưng, bởi vì Thẩm Sở Sở biết hôm nay là tử kỳ của Tôn Bích Vân, vì vậy muốn một bước không rời mà nhìn cô ấy. Cô không muốn mở trúng mắt mà nhìn Tôn Bích Vân đột nhiên mất đi.

Chờ đến lúc Thẩm Sở Sở bắt đầu quay phim, Tôn Bích Vân mới đi tới bên cạnh Thường đạo diễn ngồi xuống.

Thẩm Sờ Sờ liếc nhìn cô, bắt đầu bình tĩnh lại quay phim. Vừa rồi Tôn Bích Vân nói cho cô rất nhiều, khai thông cho cô rất nhiều, giọng nói của cô ấy giống như có ma lực vậy. Lúc này, tim cô không còn rối bời. Nghĩ tới chỉ cần nhanh chóng quay xong màn này, tiếp theo đó cô có cả một ngày có thể ở cạnh Tôn Bích Vân.

Góc quay đầu tiên và góc quay thứ hai đều rất nhẹ nhàng liền quay xong, Thường đạo diễn đối với trạng thái hôm nay của Thẩm Sờ Sờ coi như là hài lòng. Tuy là không quá xuất sắc, nhưng cũng không có sai lầm gì đặc biệt lớn cả. Đối với tiến độ như bây giờ, Thẩm Sờ Sờ cũng thở phào một hơi.

Góc quay thứ ba rất nhanh liền khai máy, một màn này là cả một phần khá quan trọng trong cả cảnh. Hôm qua vì căng thẳng, Thẩm Sờ Sờ thử mấy lần cũng không khóc ra được. Lần này, cô ừ dường một lát, rất nhanh cảm xúc liền bị ép ra. Góc máy này cũng quay qua được thuận lợi.

Chỉ là, cứ mãi quay, Thẩm Sờ Sờ đột nhiên phát hiện Tôn Bích Vân không còn ngồi ở vị trí đó nữa. Cô lần này vừa ngẩng ra, góc quay này lại phải hồng rồi. Thường đạo diễn trừng Thẩm Sờ Sờ một cái, nhân viên công tác xung quanh đều có thể tưởng tượng ra lát nữa Thường đạo diễn sẽ hồng ra lời nào rồi.

Đối mặt với sự phẫn nộ của Thường đạo diễn, Thẩm Sờ Sờ lại không hề có dư thừa tâm tư mà đi suy nghĩ về chuyện này, lòng cô lúc này bắt đầu trở nên hoảng hốt, cảm giác so với lúc sáng không nhìn thấy Tôn Bích Vân còn hoảng hốt hơn. Cô luôn cảm thấy sắp có chuyện xảy ra. Rốt cuộc là ở đâu, rốt cuộc sẽ ở đâu chứ. Cô bắt đầu đứng mất tìm kiếm thân ảnh của Tôn Bích Vân.

Cuối cùng, ở một mảnh đất trống, Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy Tôn Bích Vân đang ở đó nghe điện thoại. Cô rốt cuộc cũng yên tâm, đất trống, hẳn là không tồn tại nguy hiểm bởi vật thể từ trên cao rơi xuống.

Thế nhưng, lúc nhìn thấy một thứ ở cách đó không xa, sắc mặt Thẩm Sờ Sờ lập tức thay đổi.

"Thẩm..."

Thường đạo diễn còn chưa kịp hét ra tên của Thẩm Sờ Sờ, liền nhìn thấy Thẩm Sờ Sờ như một con gió hướng tới một bên lao tới. Lúc nhìn thấy hình ảnh phía đó, Thường đạo diễn cảm thấy trái tim của chính mình muốn ngừng đập, hoang mang đẩy ra mọi thứ bên người rồi cũng chạy qua đó.

Chẳng qua, còn không chờ Thường đạo diễn chạy tới bên đó, liền nghe thấy "bùm" một tiếng. Tất cả mọi người tại hiện trường đều hướng tới nguồn gốc của âm thanh mà nhìn qua.

Bởi vì địa điểm quay phim là ở ngoại vi cảnh khu, khu vực gần đó đang trong thời gian thi công, vì vậy có chút loạn. Bọn họ chỉ nhìn thấy cát bụi mù mịt khắp nơi, thông qua lớp bụi mờ mịt đó, có thể nhìn thấy chỉ là ở đó có một người đang đứng. Từ thân hình xem ra, không nghi ngờ gì là Thường đạo diễn.

Mà Thẩm Sờ Sờ lại không thấy đâu. Còn có, người vừa rồi có chú ý tới động tĩnh bên đó, cũng phát hiện, Tôn Bích Vân cũng biến mất. Nhìn lại bóng lưng tiêu điều của Thường đạo diễn, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều bắt đầu căng thẳng.

Tôn Bích Vân cho đến lúc bị Thẩm Sờ Sờ đẩy ngã xuống đất lăn vài vòng, mới phản ứng lại là đã xảy ra chuyện gì. Cô đang định hỏi Thẩm Sờ Sờ đây là đang làm gì thì liền nghe được âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Âm thanh điện thoại bị nghiền nát trở nên không đáng kể trong âm thanh lớn bất ngờ này.

Bụi đất bay lên, trong mắt cô cũng bị không ít cát bay vào.

Trong tầm mắt mờ hồ, cô nhìn thấy cách cô chưa tới một mét, một tấm đá nặng nề nằm ở đó. Mà nơi đó chính là vị trí cô vừa mới đứng. Điện thoại của cô, vừa rồi cũng rơi tại chỗ. Nếu như cô không bị Thẩm Sờ Sờ đẩy ngã, vậy thì... nghĩ tới đây, tim cô đập điên cuồng.

Trên mặt cũng có chút ẩm, ngẩng đầu lên, cô gái đang đè trên người cô thế mà lại đang khóc.

Trái tim lo lắng nửa tháng trời của Thẩm Sờ Sờ cuối cùng cũng có thể hạ xuống, thật tốt, cô cứu được một người. Có được kết quả như thế này, sự lo lắng trước đó của cô đều không hề vô ích.

"Thật tốt quá, cô không sao, vừa rồi thật sắp dọa chết tôi."

Tôn Bích Vân nhìn thấy biểu cảm Thẩm Sờ Sờ mừng đến phát khóc, mắt cũng ẩm ướt. Chẳng qua, cô còn chưa kịp mở miệng nói, bên cạnh liền có một người chạy tới. Người đó có chút đứng không vững, vừa tới liền quỵ xuống đất.

Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy dáng vẻ của Thường đạo diễn, nhanh chóng xuống khỏi người Tôn Bích Vân. Lau đi một giọt nước mắt, sau đó kéo Tôn Bích Vân từ dưới đất lên. Còn chưa kéo được cô ấy, Thường đạo diễn liền lao tới ôm chặt lấy Tôn Bích Vân. Hai người liền im lặng ôm nhau, ai cũng không nói một lời.

Chỉ có Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy, ở phía quay lưng về mọi người, từ hốc mắt Thường đạo diễn từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Nhân viên công tác chạy tới nhìn được chuyện gì đã xảy ra, thấy cảnh này trong lòng đều nảy sinh cảm giác hãi hùng, khối đá nặng như vậy, nhờ mà thật sự đập vào người vợ của Thường đạo diễn, vậy thì hậu quả thật sự là không dám tưởng tượng. Thật may, hiện tại chuyện gì cũng không có xảy ra. Tất cả đều là tránh được.

Người công nhân lái cần cầu cũng từ phía xa chạy tới, không ngừng xin lỗi.

Lúc này, nhân viên tổ kịch nhìn thấy anh ta đến, cũng bắt đầu phát hỏa.

"Các anh rốt cuộc là làm việc kiểu gì vậy, một khối đá nặng như thế kia cũng có thể rơi xuống. Đến cùng là vấn đề kỹ thuật của anh hay là vấn đề chất lượng cái cần cầu của các anh? Không thấy là tổ kịch bên này đông như thế, số người đi chuyển cũng rất nhiều sao? Hôm nay là chị Tôn của chúng tôi vận khí tốt mới không bị đập phải, nhờ mà gặp phải người vận khí không tốt... các anh đèn nổi không?"

Người lái cần cầu cái gì cũng không giải thích, chỉ là không ngừng nói xin lỗi. Quá trình phát sinh sự việc anh ta là người rõ nhất, nhưng lúc anh ta nhìn thấy cần cầu bị lỗi, chịu tải không nổi trọng lượng của khối đá, liền muốn nhanh chóng khống chế lại phương hướng, đừng để rơi trúng người. Thế nhưng anh ta càng căng thẳng thì càng làm sai. Điều chỉnh mấy lần đều không thành công. Khoảnh khắc khối đá rơi xuống đất, anh ta bị dọa tới mức cả người ngơ ngác ở đó.

Chờ sau khi sự tình đã xảy ra, anh ta qua hồi lâu mới run run rẩy rẩy mà chạy tới.

Thẩm Sở Sở nhìn một màn này, trong lòng rất là khó chịu. Cô nghĩ, nếu như không phải cô biết trước được vận mệnh của Tôn Bích Vân, ngày hôm nay Tôn Bích Vân có khả năng là đã chết rồi. Nghĩ tới loại khả năng này, lại nhìn sang Thường đạo diễn trên mặt lộ ra biểu cảm sống sót sau tai nạn, Thẩm Sở Sở cảm thấy trong lòng bị ghen tị khó chịu.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô đi vào nhà vệ sinh một chuyến. Rất nhanh, phóng đạo diễn liền thông báo cho mọi người cảnh hôm nay không quay nữa, chờ ngày mai lại quay.

Nhìn thấy Tôn Bích Vân đang được mọi người vây lại ân cần hỏi han, Thẩm Sở Sở không đi qua nữa, dẫn theo Vương Thiên về khách sạn. Cô tin rằng, sau việc lần này, Thường đạo diễn sẽ không quan tâm tới gì khác để bầu bạn bên cạnh vợ mình, hôm nay cũng không thể có chuyện vật rơi từ trên cao xuống xảy ra lần thứ hai nữa.

Thẩm Sở Sở ăn xong bữa trưa liền đi xem hai bộ phim kinh dị để giải tỏa áp lực, xem xong ăn thêm vài thứ, còn chưa tới sáu giờ đã đi ngủ rồi. Cô đã dặn dò Vương Thiên rồi ai đến cũng không cần quan tâm. Cô mấy ngày nay thật sự là quá căng thẳng rồi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở liền phục hồi miễn huyết.

Lúc đến phim trường, trước khi Thường đạo diễn mở lời, chủ động nói: "Thường đạo diễn, tôi muốn quay lại từ đầu cảnh hôm qua có được không? Tôi đối với biểu hiện hôm qua không hài lòng lắm, tin là ông cũng không thực sự hài lòng."

Trải qua sự việc hôm qua, Thường đạo diễn đối với Thẩm Sở Sở càng thêm hòa nhã vui vẻ, cười nói: "Có thể."

Tôn Bích Vân nắm lấy tay Thẩm Sở Sở, trong mắt hàm lệ, nói: "Sở Sở, hôm qua thật sự là rất cảm ơn cô, là cô cứu mạng tôi. Tôi và lão Thường hôm qua muốn tìm cô, kết quả nghe được trợ lý của cô nói cô đã đi ngủ rồi, liền không dám đến làm phiền."

Thẩm Sở Sở cười nói: "Tôn tỷ, chị cần gì phải khách khí như thế, em tin là không cần biết là ai gặp phải chuyện như vậy đều sẽ ra tay cứu giúp thôi."

Thường đạo diễn nhìn qua vợ mình, sau đó nhìn sang Thẩm Sở Sở, trịnh trọng nói: "Không cần biết thế nào, vẫn phải cảm ơn cô. Cô chính là ân nhân cứu mạng của vợ chồng tôi, sau này nếu như có nhu cầu gì cô cứ nói cho tôi."

Lời này của Thường đạo diễn có phân lượng rất lớn trong giới giải trí, có sự đề bạt và giúp đỡ của ông, bất kỳ tân nhân nào đều có khả năng một bước lên mây.

Thẩm Sở Sở tự nhiên cũng hiểu được điểm này, nhưng cô lại nói: "Thường đạo diễn, tôi lúc cứu người lại không nghĩ nhiều như vậy, ông cũng không cần làm như thế. Chuyện này chúng ta trước không nói nữa, cảnh của tôi đều đã chậm trễ của mọi người mất hai ngày rồi, chờ quay xong phim rồi nói."

Bản thân Tôn Bích Vân cũng nói không rõ được vì sao, cô luôn cảm thấy chuyện hôm qua xảy ra không giống như là ngẫu nhiên. Nói một cách khoa trương, cô thậm chí còn cảm thấy như Thẩm Sở Sở sớm đã biết được vậy. Trải qua tiếp xúc, cô không hề thấy Thẩm Sở Sở là nữ diễn viên thích bám theo người khác, không từ thủ đoạn để leo cao. Nhưng cô ấy lại đột nhiên đối với cô vô cùng nhiệt tình, làm cho người ta có chút sờ không ra.

Chẳng qua, cô cũng sẽ không hỏi gì nhiều. Trong giới này, có một số người đột nhiên nổi tiếng, cũng có một số người biến mất không giải thích được, mọi người ít nhiều đều tin một số chuyện thần phật vận mệnh. Thẩm Sở Sở thật sự có bản sự như vậy, hơn nữa mang thiện ý với cô, đây đối với cô mà nói là chuyện tốt.

Vì vậy, cô đối với Thẩm Sở Sở thậm chí là càng nhìn càng thích, cầm tay cô nói: "Sở Sở, tôi và lão Thường hôm qua đã thương lượng rồi, hay là cô làm con nuôi của chúng tôi đi, chỉ là không rõ ý cô thế nào?"

Nói thật lòng, Thẩm Sở Sở trước khi cứu người chưa hề nghĩ tới việc Thường đạo diễn và Tôn Bích Vân sẽ báo đáp cô. Chuyện duy nhất mà cô nghĩ đến chính là, dựa trên tiền đề không đầy đủ mà hệ thống đưa ra, cô có thể cứu được Tôn Bích Vân không. Như cô nhìn xem, Tôn Bích Vân được cứu rồi, nhiệm vụ của cô cũng liền hoàn thành.

Buổi sáng thức giấc nhìn vào điểm cơ hội của mình biến thành 3, loại cảm xúc kích động đó của cô vào lúc cô nghĩ về việc Tôn Bích Vân được cứu cũng âm ỉ không ít. Vạn sự vạn vật, trước sinh mệnh đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Nghe được Tôn Bích Vân muốn nhận cô là con gái nuôi, Thẩm Sở Sở nhìn qua Thường đạo diễn. Chỉ thấy Thường đạo diễn cũng mang theo một ánh nhìn hài lòng và nghiêm túc đang nhìn lại cô.

Thực lòng, nhận vợ chồng Thường đạo diễn làm cha nuôi mẹ nuôi mà nói, đối với sự phát triển của cô ở trong giới giải trí thực sự là rất có lợi. Cô cũng có thể nhìn ra, Thường đạo diễn bọn họ là thật lòng muốn nhận cô. Cô tuy là ở trong giới này chưa được bao lâu, nhưng cũng từng trải qua không ít chuyện. Tất nhiên cũng hiểu rõ những đạo lý này. Nếu như muốn an an tĩnh tĩnh, thanh thanh bạch bạch mà tồn tại trong giới, có một núi dựa thật sự sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cô cũng không muốn chiếm tiện nghi của Thường đạo diễn, nhưng nếu như có thể dựa vào đó giải quyết được vài chuyện, thì vẫn là rất đáng giá.

Chỉ là, loại chuyện nhận thân này, cô có lẽ nên nói với cha mẹ cô một chút sẽ tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở cười nói: "Tôi có tài có đức gì lại có thể làm con gái của Tôn tỷ và Thường đạo diễn, các người thật là quá đề cao tôi rồi. Chỉ là chuyện như vậy tôi vẫn cần nói một tiếng cho cha mẹ tôi đã."

Thường đạo diễn gật đầu, nói: "Ừ, là chúng ta đường đột, chuyện này đúng là nên nói một chút."

Nói xong chuyện này, Thẩm Sở Sở liền đi hóa trang. Hôm nay cảnh của cô quay rất suôn sẻ. Một là bởi vì cô không còn gánh nặng tâm lý, hai là vì thái độ của mọi người với cô thay đổi không ít.

Quay xong, Thẩm Sở Sở nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ.

"Nghe nói cô cứu được Tôn tỷ?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Vâng."

Chuyện xảy ra hôm qua đã sớm đăng trên các loại báo cáo tin tức giải trí, Trần Tây Lệ biết được cũng không phải lạ.

"Ừm, chuyện lần này cô làm rất tốt. Chẳng qua, người cô có bị thương không? Video được đăng tải không rõ ràng lắm."

Thẩm Sở Sở cảm thấy ấm áp trong lòng, nói: "Đa tạ Trần tổng giám quan tâm, tôi không sao."

"Ừ, thế thì tốt. Sau này ở phim trường chú ý an toàn."

Sau khi cúp máy, một cuộc gọi khác liền gọi tới.

"Sở Sở, rốt cuộc là có chuyện gì a? Mẹ vừa nhìn thấy tin tức, con có bị thương không?" Giọng nói của Sở Quế Chi từ trong loa truyền tới.

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên nghe thấy mẹ dùng ngữ khí mang theo sợ hãi nói chuyện với cô. Hốc mắt đỏ bừng, hơi hơi hướng đầu lên cao, chớp mắt vài cái rồi nói: "Mẹ, con không sao, con không phải đang rất tốt sao, vừa rồi còn quay phim cả một buổi sáng nè."

Sở Quế Chi thở ra một hơi thật dài, sau đó lại kích động mà nói: "Con nói con xem, ở giới giải trí lâu như vậy rồi, lần đầu tiên lên báo lại là chuyện như thế này, con bảo mẹ làm sao mà yên tâm được chứ. Cái giới này cũng quá là nguy hiểm đi, vẫn là về nhà an toàn."

Thẩm Sở Sở vừa rồi còn đang thương cảm, chưa qua được một phút đã bị kiểu nói quen thuộc mẹ cô cuốn đi không còn, dường như giọng nói vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Mẹ, ngành nghề nào đều sẽ có nguy hiểm. Hơn nữa, lần này là ngoài ý muốn. Mẹ từ nhỏ không phải là dạy con phải lấy giúp người làm niềm vui sao mẹ, nhìn thấy người ta có nguy hiểm đến tính mạng con sao có thể thờ ơ được."

"Mẹ lúc nào... không đúng, lấy cứu người làm niềm vui cũng phải phân rõ hoàn cảnh, cũng phải đặt an toàn tính mạng của con lên trên hết..."

Thẩm Sở Sở đem điện thoại hơi để xa ra bên cạnh, kịp thời nói: "Mẹ, mẹ xem tin tức cũng biết mà, con cứu là vợ của Thường đạo diễn. Thường đạo diễn mẹ hẳn là biết chứ, con nhớ là thân tượng của mẹ đó. Vợ của Thường đạo diễn vừa mới nói muốn nhận con làm con gái nuôi, mẹ và cha có ý kiến gì?"

"Cái gì? Thường đạo diễn? Mẹ làm chủ đồng ý luôn."

Thẩm Sở Sở biết ngay sẽ là kết quả như thế này mà, hỏi thêm: "Mẹ không hỏi ý kiến của ba ba sao?"

Thẩm Minh Phúc từ vừa rồi liền ngồi ở bên cạnh nghe, lúc này mới nói: "Ba cảm thấy vẫn là nên suy nghĩ một chút. Nên thận trọng một chút..."

"Thận trọng cái gì? Người ta đó là một đại minh tinh, đại đạo diễn." Sở Quế Chi ngắt lời của Thẩm Minh Phúc.

Thẩm Minh Phúc có chút không đồng ý mà nói: "Cho dù là đại minh tinh đại đạo diễn cũng phải suy nghĩ cho kỹ, ai biết người đó là dạng gì? Ta thấy bà chính là vẫn thích cái tên mặt trắng đó, lúc trẻ ngày nào cũng ở nhà dán ảnh tạp chí của hần ta."

"Thẩm Minh Phúc, ông đây là nói cái gì vậy!" Sở Quế Chi đứng dậy chỉ vào đầu Thẩm Minh Phúc nói, "ông cũng không nghĩ xem, con gái nhà chúng ta cứu vợ ông ta, đây là chuyện lớn thế nào! Sở Sở nhà chúng ta chính là ân nhân cứu mạng của nhà họ, ông ta hại ai cũng sẽ không hại Sở Sở nhà chúng ta đâu. Huống hồ, người ta còn là đại đạo diễn, tôi thấy nhận rất tốt. Sau này cũng không cần lo có người bắt nạt Sở Sở nhà chúng ta rồi."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà gì cả." Sở Quế Chi nói như đinh đóng cột, tiếp đó, bà lại nói với Thẩm Sở Sở ở bên kia, "Mẹ đồng ý rồi. Nhưng con cũng phải chú ý an toàn, sau này chuyện tương tự cũng không thể lại lần nữa."

Thẩm Sở Sở biết, đại quyền trong nhà nằm trong tay mẹ, mẹ cô nếu đã đồng ý, vậy mọi chuyện coi như đã định.

Một tháng sau, cảnh của Thẩm Sở Sở ở bên này toàn bộ quay xong. Sau khi quay xong, rồi tạm biệt mọi người, Thẩm Sở Sở quay về Đế đô.

Vừa mới xuống máy bay, nhìn thấy cái tên quen thuộc trên điện thoại, Thẩm Sở Sở chọn nghe.

"Vừa mới xuống máy bay... Ủm, không cần đâu, vậy thì tối nay đi."

Sau khi cúp máy, Thẩm Sở Sở nói với Vương Thiên: "Tôi có việc, trước tiên không về nhà nữa, em đem đồ của tôi qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Đi đến quán cà phê mà Trình Tuấn nói, Thẩm Sở Sở hít vào một hơi thật sâu. Lúc sắp đi tới vị trí của Trình Tuấn, Thẩm Sở Sở phát hiện ngồi đối diện anh ta có một người phụ nữ.

Thẩm Sở Sở hơi ngạc nhiên một chút, cô vốn tưởng là Trình Tuấn sẽ một mình hẹn cô tối. Thế nhưng lại là hai người sao? Cô không nhìn thấy được ngoại hình của người phụ nữ, cũng không biết người ngồi đối diện rốt cuộc là ai. Chỉ là nhìn thấy Trình Tuấn có vẻ như không được kiên nhẫn.

Chuyện này có chút ý vị sâu xa nha.

Thành Tuấn đã bị người phụ nữ đối diện làm phiền đến mức sắp phát hỏa rồi, lúc này, anh cuối cùng cũng nhìn thấy Thẩm Sở Sở. Bỗng nhiên có cảm giác bản thân được cứu rồi.

"Sở Sở, cô đến rồi." Nói xong câu này với Thẩm Sở Sở, Trình Tuấn lại nhìn sang người phụ nữ đối diện và nói, "Xin lỗi cô, bạn gái của tôi đã đến rồi, phiền cô nhường chỗ."

Không suy nghĩ gì cả, người phụ nữ kia có chút mất hết hứng thú mà trên dưới nhìn Thẩm Sở Sở, sau đó hỏi: "Cô là bạn gái anh ta sao?"

Thẩm Sở Sở nhìn Trình Tuấn, lại nhìn qua người phụ nữ xa lạ kia một lần. Cô bỗng cảm thấy mình hình như có chút không nắm được tình huống hiện tại ra sao. Vừa định nói không phải, Thành Tuấn lại nói một tiếng: "Phải."

Nghe một tiếng phải này, cô gái xa lạ trên mặt có chút thất vọng. Thẩm Sở Sở cũng hơi cau mày, lúc đi ngang qua cô gái lạ, Thẩm Sở Sở nói: "Không phải, tôi không phải là bạn gái anh ta."

Cô gái lạ kia có chút thú vị mà quay đầu nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Ồ? Thật không?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Đúng, không phải. Chúng tôi là bạn học đại học, đã lâu rồi không gặp, có chuyện nên hẹn đến đây gặp mặt. Huống hồ, người đàn ông này đã có bạn gái rồi."

Trình Tuấn nghe thấy lời của Thẩm Sở Sở, biểu tình trên mặt không được dễ nhìn cho lắm.

Cô gái lạ lại thấy hứng thú mà nhìn chăm chú vào Thẩm Sở Sở, sau khi cười một tiếng, nói: "Ủm, chúc các người dùng bữa vui vẻ. Đúng rồi, anh này, số điện thoại của tôi đã nói cho anh rồi, nhớ gọi điện cho tôi đây."

Nói xong, cô ấy đặt mông ngồi lên một chiếc bàn cách đó không xa. Khi cô ấy ngồi xuống có nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Sở Sở, còn hướng cô cười

cười vẩy tay.

Thắm Sờ Sờ có chút bối rối mà cười, sau đó quay đầu lại, nhìn Trình Tuấn lông mày sắp có thể kẹp chết một con ruồi.

Nghĩ tới cô gái vừa mới ở dưới gầm bàn lấy mũi chân cọ cọ bắp chân Trình Tuấn, Thắm Sờ Sờ hỏi: "Là người anh quen sao?"

Trình Tuấn cả mặt ghét bỏ mà nói: "Tôi làm sao có thể quen loại nữ nhân như cô ta, chẳng qua chỉ là nhận nhầm người thân."

Thắm Sờ Sờ nghĩ tới tình cảnh lúc nãy, lại cảm thấy cô gái vừa rồi chưa chắc là nhận nhầm người đâu, nói không chừng là cố ý đấy.

Tuy nhiên, không cần biết có phải là cố ý hay không, Thắm Sờ Sờ đối với chuyện của người khác luôn không có lòng hiếu kỳ. Phải nói là trước buổi tụ tập bạn học, cô còn có chút ảo tưởng với Trình Tuấn, nhưng bây giờ những ảo tưởng đó đã biến mất gần như không còn. Dù sao, Trình Tuấn hiện nay đã có bạn gái, hơn nữa bọn họ cũng sẽ kết hôn trong vài năm tới.

Cô vốn là không muốn đến.

Trước đây, lúc quay phim ở Hoành Điểm, Trình Tuấn đã từng gọi đến mấy lần. Cô vẫn luôn từ chối, chỉ là dù sao ngày trước cũng là bạn học bốn năm đại học. Trước một yêu cầu bình thường như vậy, Thắm Sờ Sờ vẫn là đồng ý đến.

Nghĩ đến đây, Thắm Sờ Sờ quay đầu lại nói trực tiếp về chuyện này: "Phải rồi, anh lần này tìm tôi có việc gì sao?"

Trình Tuấn thấy Thắm Sờ Sờ không còn nhắc tới chuyện vừa xong, cũng không muốn lại nói đến sự tình cò ngoài ý muốn đó nữa. Nghĩ tới mục đích đến đây hôm nay, anh ta ngừng lại vài giây, nói: "Lần này muốn nói xin lỗi với cô, chuyện lần trước là tôi quá phạm."

Thắm Sờ Sờ không nghĩ tới, Trình Tuấn hôm nay đến để xin lỗi, hơi ngoài ý muốn mà nhìn anh ta. Nghĩ tới chuyện mà Trình Tuấn đã làm, đã nói hôm đó, Thắm Sờ Sờ cũng không muốn so đo cùng anh ta nữa, nói: "Không sao, anh không cần phải xin lỗi."

Bởi vì quan điểm của mọi người là bất đồng. Không cần thiết vì loại chuyện như vậy mà xin lỗi. Sau khi tốt nghiệp, công việc khác nhau cũng đã sớm tạo nên tính cách và suy nghĩ của mỗi người khác nhau. Cô không cần thiết phải đi thay đổi quan điểm của người khác. Chỉ là, những người nói mà không suy nghĩ như vậy cô sẽ không thường xuyên tiếp cận là được.

Thắm Sờ Sờ nói cái gì Trình Tuấn đều không nghe được rõ, nghĩ tới lời định nói tiếp theo, tay Trình Tuấn hơi ướt mồ hôi, trong lòng cũng căng thẳng không chịu được.

Giữa hai người cứ thế im lặng vài phút, sau đó Trình Tuấn lấy hết can đảm nói: "Đúng rồi, tôi muốn nói cho cô, thực ra năm đó tôi có kẹp một tờ giấy nhớ trong cuốn sách Quản lý rủi ro tài chính, cô có muốn biết trên đó viết gì không?"

Thắm Sờ Sờ nhìn vào biểu tình nghiêm túc của Trình Tuấn, trong lòng có chút căng thẳng mơ hồ. Cô cứ cảm thấy hình như có chuyện gì mà cô đã bỏ lỡ...

"Trên đó viết cái gì vậy?"

Trình Tuấn nuốt nước bọt, giả vờ bình tĩnh nói: "Viết..."

Còn không kịp chờ Trình Tuấn nói ra, Thắm Sờ Sờ liền cảm thấy được bên cạnh mình có người đang đứng, hơn nữa ánh mắt của người đó đang nhìn vào cô. Cô vô thức quay đầu nhìn một cái, trong giây lát, mắt hơi mở to hơn một chút, trên mặt cũng mang theo nụ cười: "Hàn tổng, thật khéo."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói: "Chào cô Thắm."

Trình Tuấn bị người gián đoạn lời nói, có chút không vui mà nhìn vào cái người bất ngờ xuất hiện ở đây. Vừa nhìn sang, lại càng thêm khó chịu. Anh nhớ là lần trước chính là người này gián đoạn cuộc nói chuyện của anh và Thắm Sờ Sờ. Anh hơi nheo mắt, sau khi nhìn chăm chú Hàn Hành Ngạn một giây, lại nhìn qua Thắm Sờ Sờ đang cười tươi như hoa ở đối diện.

Đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc.

Hàn Hành Ngạn cũng nhận ra Trình Tuấn, chẳng qua, trên mặt anh không có thêm bất kỳ biểu tình dư thừa nào. Liếc nhìn Trình Tuấn một cái, hơi gật đầu với anh ta, sau đó chào Thắm Sờ Sờ rồi rời khỏi đây.

Thấy Hàn Hành Ngạn đã đi, Thắm Sờ Sờ quay đầu nhìn Trình Tuấn đang cả mặt không vui mà nói: "Phải rồi, anh vừa rồi đang nói là viết gì?"

Trình Tuấn không trả lời vấn đề này của Thắm Sờ Sờ mà lại hỏi: "Cô và chủ tịch Tập đoàn Hàn thị có qua hệ gì?"

Thắm Sờ Sờ nghe thấy ngữ khí bất thiện của Trình Tuấn, sắc mặt cũng có chút lạnh, nói: "Chẳng có quan hệ gì, có duyên gặp vài lần thôi."

"Thật không? Chỉ gặp vài lần anh ta sẽ chủ động đến chào cô sao?"

Thắm Sờ Sờ lạnh giọng đáp: "Trình Tuấn, anh đây là có ý gì? Tôi nghĩ, Hàn tổng sở dĩ sẽ đến chào, cũng là nhờ anh đó. Chính là lần gặp mặt trước anh thế nhưng đối với tôi không tốt đó, Hàn tổng chắc là lo anh lại bắt nạt tôi lần nữa đi."

Trình Tuấn bị lời của Thẩm Sở Sở khiến cho im lặng, không nói thêm gì nữa. Trong chốc lát, cả hai người đều trầm lặng. Thẩm Sở Sở khuấy cà phê trong cốc, cúi đầu uống mấy ngụm, sau đó ngẩng đầu lên.

Vừa rồi cô không chú ý đến, còn lúc này đúng lúc nhìn thấy bóng dáng Hàn Hành Ngạn. mà ngồi đối diện anh ta chính là cô gái vừa nãy có ý đồ "câu dẫn" Trình Tuấn.

Trình Tuấn cũng cùng lúc nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Sở Sở, quay đầu nhìn một cái. Lúc nhìn thấy người mà Thẩm Sở Sở đang dõi theo, trong lòng có chút lạnh lẽo. Quay đầu nhìn vào Thẩm Sở Sở đang có chút đăm chiêu, cũng có chút không vui, nhắc nhở: "Thẩm Sở Sở, loại người như Hàn tổng không cùng một thế giới với chúng ta."

Thẩm Sở Sở quay đầu nghiêm túc nhìn vào Trình Tuấn, nói: "Trình Tuấn, anh rốt cuộc có ý gì? Nói tới không cùng một thế giới, tôi cảm thấy hai chúng ta cũng không giống như là người của cùng một thế giới."

Trình Tuấn nghe lời này sắc mặt đột nhiên thay đổi, ngữ khí cũng có chút cộc lốc nói: "Chúng ta sao lại không phải là người trong cùng một thế giới chứ? Chúng ta vào cùng một đại học, học cùng một chuyên ngành. Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cô, không nên làm như những nữ sinh tinh vọng tưởng được vào hào môn, vì để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Cô cũng không nhìn xem, rốt cuộc có bao nhiêu người có thể thành công bước chân vào hào môn thế gia."

Thẩm Sở Sở nhìn sang Trình Tuấn miệng đang không ngừng đóng mở, mặt vẫn là khuôn mặt đó, soái khí bức người. Chỉ là, người lại không còn là người trước đây nữa rồi. Cũng giống như Trình Tuấn cảm thấy cô đã thay đổi, cô cũng cảm thấy Trình Tuấn thay đổi rồi. Trên thực tế, cô trước giờ luôn biết rõ trong giới này là không được sạch sẽ. Hiện giờ đã gia nhập vào bên trong, càng là có thể nhận thấy được điểm này. Chỉ là, cho dù giới này có không sạch sẽ đi nữa, cũng sẽ có người giữ được giấc mơ của chính mình, kiên trì giới hạn của bản thân. Người như vậy, trong giới cũng vẫn tồn tại.

Thẩm Sở Sở cũng muốn làm người như vậy.

Cô cũng từng thấy trên mạng có không ít đánh giá, rất nhiều người cũng từng mắng cô với ác ý tương tự, cô cũng từng lặng lẽ buồn lúc đêm khuya. Chỉ là cô biết rõ, những thứ đó đều đến từ sự không thân thiện của người lạ, càng nhiều lại đến từ sự xem thường đối với giới giải trí. Dần dần cô cũng có thể tâm bình khí hòa mà tiếp thụ những bình luận không có thiện ý đó.

Tuy nhiên, khi mà cùng một loại lời nói, cùng một loại suy đoán đến từ người mà mình quen thuộc, tâm tình của Thẩm Sở Sở liền không giống rồi. Đặc biệt là Trình Tuấn trong tim cô có một loại ý nghĩa khác.

"Cho dù tôi muốn gia nhập hào môn thì sao nào? Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Trình Tuấn, tôi nhớ là anh hình như đã có bạn gái rồi phải không, sao nào, anh giờ còn muốn quản đến bạn học nữ nữa?"

Trình Tuấn nghe thấy lời của Thẩm Sở Sở, nhìn sắc mặt cô, trong lòng ghen lại. Hôm nay, anh rõ ràng là muốn đến xin lỗi làm hòa, không hiểu vì sao lại biến thành như thế này.

"Cô đứng hiểu lầm, bạn gái kia của tôi..."

Thẩm Sở Sở ngắt lời Trình Tuấn, nói: "Quên đi, tôi cũng không tò mò đến thế, anh và bạn gái thế nào tôi không quan tâm. Hôm nay đến đây thôi, lời xin lỗi của anh tôi đã nhận rồi, tạm biệt."

"Thẩm Sở Sở, tôi..." Trình Tuấn đứng dậy muốn giải thích gì đó, cuối cùng lại vẫn không nói ra.

Thẩm Sở Sở mang theo tâm tình buồn bực đứng dậy chuẩn bị rời khỏi quán cà phê. Lúc đi qua bàn Hàn Hành Ngạn ngồi, cô vô thức đánh mắt xuống chân bàn. Nhìn thấy tình cảnh dưới chân bàn, hơi hơi cau mày. Chẳng qua lúc này cô cũng không nói nhiều gì mà bước nhanh rời khỏi.

Do vậy, cô tất nhiên không nhìn thấy người đàn ông bị gót giày cao gót chạm một cái vào ống quần cũng ngay lập tức đứng dậy.

Sau khi đi khỏi quán cà phê, bị gió bên ngoài thổi một cái, đầu óc Thẩm Sở Sở cũng có chút bình tĩnh lại, cô đứng ở bên đường bắt đầu chờ taxi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Thẩm Sở Sở nhìn thấy chiếc xe lạ lẫm trước mắt, lại nhìn sang bên cạnh mình, lúc này đang không một bóng người. Dù sao chiếc xe này tuyệt đối không thể nào là đến đón cô được, cô vô thức muốn đứng sang một bên, kết quả, lúc cô định nhấc chân định đi, cửa bên ghé phụ lái từ từ hạ xuống.

"Cô Thẩm, tôi đưa cô một đoạn nhé."

Thẩm Sở Sở nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn vào bên trong một cái, vẫy vẫy tay rồi nói: "Không cần đâu, không cần đâu, tôi có thể bắt xe về được. Đa tạ Hàn tổng."

Lúc này lượng xe trên đường rất đông, Hàn Hành Ngạn vừa dừng xe một lát, người tài xế phía sau đã bắt đầu ấn còi dồn dập. Thẩm Sở Sở liếc nhìn thấy Hàn Hành Ngạn ngồi trong xe chỉ nói một câu rồi liền im lặng không nói nữa, hơi hơi có chút bối rối.

"Ồ đây không dễ bắt xe." Hàn Hành Ngạn lại nói. Anh tuy là chưa từng bắt xe ở đây bao giờ, nhưng cũng có thể nhìn ra Thẩm Sở Sở đã đứng ở đây được một lúc rồi.

"Hàn tổng, thật sự là không cần đâu, tôi sẽ chờ thêm lát nữa." Thẩm Sở Sở vẫn từ chối Hàn Hành Ngạn. Hai người họ cũng không được coi là rất thân, nếu lên ngồi xe của một người lạ cô cũng không quen lắm.

Người tài xế phía sau có chút không kiên nhẫn rồi, mở cửa sổ xe ra gào: "Người đẹp, phiền em nhanh chóng lên xe được không? Có muốn cãi nhau với bạn trai em thì về nhà mà cãi, ở đây cản trở giao thông là không có đạo đức đâu!"

Nghe được lời này, tâm tình Thẩm Sở Sở càng thêm khó xử. Đứng yên tại chỗ có chút lo lắng, nhìn Hàn Hành Ngạn không hề động đậy, muốn giục anh ta nhanh chóng rời đi.

"Hàn tổng, anh..."

"Lên xe!"

"Người đẹp, em nhanh chút đi, anh đang vội về nhà ăn cơm đây, vợ anh cũng lo lắng, gọi mấy cuộc giục anh rồi!"

Thẩm Sở Sở nghe lời người tài xế, trong lòng quyết định, mở cửa xe bước lên.

Trước khi xe khởi động, Hàn Hành Ngạn nhìn sang Thẩm Sở Sở, nhắc nhở: "Dây an toàn."

Thẩm Sở Sở rất ít khi ngồi ở ghế phụ lái, ở nhà nếu là cha cô lái xe thì mẹ cô sẽ ngồi ở ghế phụ, vì vậy không hề có ý thức này. Lúc này được nhắc nhở, mới phát hiện ra mình vừa rồi quá căng thẳng, thế mà quên mất thắt dây an toàn.

Cô vội vàng từ bên cạnh kéo dây an toàn qua, sắc mặt ửng hồng nói: "Thật ngại quá."

Hàn Hành Ngạn nhìn dáng vẻ ngại ngùng của Thẩm Sở Sở, tâm tình bỗng nhiên không đến nỗi tệ. Ở phía Thẩm Sở Sở không nhìn thấy, nhếch miệng, nói: "Không quan trọng."

Tiếp đó, cả hai người liền không nói thêm gì nữa.

Kính xe đã được nâng lên, trong toàn bộ không gian kín, dường như có thể nghe được nhịp tim lẫn nhau. Thẩm Sở Sở có chút chịu không nổi bầu không khí như thế này, nghĩ tới chuyện trong quán cà phê vừa rồi, cô do dự một chút, vẫn là hỏi ra.

"Hàn tổng, anh vừa rồi có phải là đi xem mắt không?"

Tâm tình vừa mới tốt lên một chút của Hàn Hành Ngạn bỗng chốc lại rơi xuống, sắc mặt cũng không dễ coi lắm. Tuy là Thẩm Sở Sở không phát hiện ra biểu tình của Hàn Hành Ngạn có thay đổi gì, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy được Hàn Hành Ngạn không vui.

Chẳng lẽ là xem mắt không được thuận lợi? Anh ấy hình như cũng không ở lâu lắm liền đi ra rồi. Nghĩ tới khả năng này, Thẩm Sở Sở cũng cảm thấy vấn đề mà mình hỏi không được tốt lắm.

Đang lúc Thẩm Sở Sở cho rằng Hàn Hành Ngạn sẽ không trả lời câu hỏi ngu ngốc này của cô, Hàn Hành Ngạn đáp: "Đúng."

Nghe được câu trả lời của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở trộm thở ra một hơi. Cho dù bầu không khí lúc này không tốt lắm, nhưng nghĩ tới sự giúp đỡ của Hàn Hành Ngạn với cô, cô vẫn mở miệng nói: "Cái kia, Hàn tổng, tôi cảm thấy nếu anh tìm người bạn đời trong tương lai, vẫn phải thận trọng một chút. Cái cô gái hôm nay, có thể, à, có thể không quá phù hợp với anh."

Hàn Hành Ngạn nghe thấy lời Thẩm Sở Sở nói, lông mày hơi nhướn lên một chút, nói: "Ồ? Hóa ra cô Thẩm thật sự là có thể thấy được nhân duyên của mọi người sao?"

Thẩm Sở Sở nghĩ tới mấy lần trước muốn xem nhân duyên cho Hàn Hành Ngạn đều bị anh từ chối, lúc này có chút ngại, đem lọn tóc lác trên mặt vén ra sau tai, nói: "Cũng không phải. Thực ra lần này không phải là tính ra, là...tóm lại Hàn tổng vẫn nên thận trọng một chút thì hơn."

Đúng lúc phía trước là đèn đỏ, Hàn Hành Ngạn sau khi ngừng xe lại, nhìn sang Thẩm Sở Sở, hỏi: "Vậy cô Thẩm cảm thấy cô ấy vì sao lại không phù hợp với tôi?"

"Bởi vì..." Thẩm Sở Sở cắn cắn môi, cô dù sao cũng không thể đem chuyện vừa nhìn thấy nói ra đâu, cái này cũng quá xấu hổ đi. Nghĩ nghĩ, lại nói: "Cũng không phải là vì cái gì, chỉ cảm thấy có chút không hợp lý. Tuy nhiên, anh nếu như cảm thấy cô gái hôm nay cũng ổn thì anh cũng có thể tiến đến với cô ấy. Anh cứ coi như tôi nói nhiều đi, thật xin lỗi."

Đèn xanh sáng lên, Hàn Hành Ngan khởi động xe, nhập vào bên trong dòng xe cộ. Nửa ngày sau mới nói: "Thật khéo, tôi và cô Thẩm có cùng một cách nghĩ. Cũng cảm thấy cô gái hôm nay có chút không phù hợp."

Thẩm Sở Sở sau khi nghe xong, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn vào Hàn Hành Ngan. Lúc này, trên mặt Hàn Hành Ngan không có biểu tình gì, giống y như lần đầu tiên cô gặp anh. Đường nét sắc bén, biểu tình lãnh ngạnh, vừa nhìn liền biết là người không hay cười. Chỉ là, Thẩm Sở Sở không biết vì sao, cứ cảm thấy Hàn Hành Ngan tuy là mặt có chút lạnh, nhưng lại không phải người vô tâm. Cô luôn có thể cảm giác được ẩn dưới biểu tình lãnh đạm của anh là một tấm lòng nhiệt tình.

Cảm nhận được ánh nhìn của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngan hơi có chút không tự nhiên, nghiêng đầu sang nhìn Thẩm Sở Sở một cái, hỏi: "Cô Thẩm hôm nay đến quán cà phê làm gì vậy, người đó là bạn trai cô sao?"

Sau khi nói ra miệng, Hàn Hành Ngan mới cảm thấy lời này có chút không đúng. Nhưng nói đều đã nói ra rồi, liền không nhất thiết phải thu hồi. Chỉ là trong lòng cảm khái một chút sự bất thường của mình.

Nghe được lời của Hàn Hành Ngan, Thẩm Sở Sở hồi thần, giải thích: "Không phải, người đó không phải bạn trai tôi, là bạn học đại học của tôi. Người ta có bạn gái rồi."

"Ừm."

Tiếp đó, hai người lại rơi vào trầm mặc một lần nữa. Thẩm Sở Sở nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi mình, nhìn không được muốn lấy ra xem rốt cuộc là Weixin hay là tin tức gì. Nhưng trong tình huống ngại ngùng như thế này, cô lấy ra cũng không hay lắm. Đang lúc cô không chịu được nữa muốn lấy ra, người đàn ông bên cạnh cất lời.

"Cô Thẩm thật sự không nhớ được chuyện gì phát sinh tối hôm đó sao?"

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, tối hôm đó, ý chỉ... tối hôm nào? Cô quay đầu nhìn sang Hàn Hành Ngan đang nghiêm túc lái xe, Hàn Hành Ngan cũng liếc cô một cái. Ánh mắt đó, Thẩm Sở Sở lập tức hiểu được Hàn Hành Ngan nhắc đến chuyện gì.

Dù sao chuyện đã qua rất lâu rồi, nhưng chuyện hôm đó vẫn là làm cho người ta khó có thể quên được. Chỉ là đột nhiên nhắc tới, Thẩm Sở Sở còn chưa làm tốt chuẩn bị.

Đối với chuyện tối đó, nói thật, Thẩm Sở Sở thật sự là không có ấn tượng gì. Sau này cô cũng từng cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng ký ức của cô rất là hỗn loạn, hình ảnh cũng có vẻ mơ hồ. Vì vậy, cô cũng không biết chuyện trong ký ức, rốt cuộc phần nào là thật, phần nào là cô tự tạo ra, hay là nói, là giấc mơ hôm đó của cô.

Chỉ là, nghe theo ngữ khí của người đàn ông bên cạnh, cô cứ cảm thấy trong đó khẳng định là đã phát sinh ra vài chuyện gì đó. Hơn nữa có vẻ còn là chuyện gì đó có làm ra. Cô nhớ là hôm đó cô uống một chút rượu, chẳng lẽ nói...

Thẩm Sở Sở nghĩ tới chuyện bản thân có thể đã làm, dần dần quay đầu cẩn cẩn dục dục nhìn Hàn Hành Ngan một cái. Thấy Hàn Hành Ngan vẫn là sắc mặt như thường, cô lại chầm chậm quay trở lại. Tầm nhìn tập trung vào phía trước, sau đó lại ngại ngùng nhìn qua cửa kính. Thấy dáng vẻ trong kính xe co quắp của mình trong kính xe, cô vuốt vuốt tóc mình, nuốt nước miếng, nhẹ ho một tiếng, lấy ra can đảm lại nhìn sang Hàn Hành Ngan.

"Chẳng lẽ hôm đó tôi nôn đầy người anh sao? Nếu như thật sự là như vậy, tôi ở đây nói xin lỗi anh. Hôm đó tôi chắc là uống chút rượu, không nhịn được."

Nghe câu trả lời của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngan hơi nắm chặt vô lăng, mặt không biểu tình mà lờm Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Chẳng lẽ cô có thể nghĩ ra chính là cái này sao?" Anh vừa rồi thấy cô có vẻ không tự nhiên còn tưởng là cô ấy đã nghĩ ra rồi. Kết quả, vẫn là cái gì cũng không biết.

Trừ việc cảm thấy tối hôm đó có chuyện phát sinh mà cô không biết ra, Thẩm Sở Sở lại bắt được một từ khóa khác, sắc mặt cũng đỏ lên, nói: "Tối hôm đó thật sự là nôn lên người anh sao? Thật sự là xấu hổ quá đi, xin lỗi, Hàn tổng."

Hàn Hành Ngan nghe được lời của Thẩm Sở Sở, lại có chút bất đắc dĩ. Nhìn không được mà giải thích: "Không có, cô Thẩm không có nôn lên người tôi, tư phẩm của cô rất tốt."

Thẩm Sở Sở nghe vậy, bối rối trong lòng hơi vui đi một ít. Chỉ cần không làm ra chuyện mất mặt như vậy là được. Chỉ là nếu như không phải nôn cho Hàn Hành Ngan một thân chật vật, cô còn có thể làm ra chuyện gì? Chẳng lẽ là phát điên? Nhưng cô trước đây sau khi uống nhiều đều là loại người rất an tĩnh, sẽ không hề phát điên.

Hàn Hành Ngan thấy Thẩm Sở Sở một mực suy tư, đổi chủ đề nói: "Thời gian trước nghe nói cô Thẩm cứu người, không biết thân thể có bị thương không?"

Thẩm Sở Sở thu liễm lại suy nghĩ của mình, cười giải thích: "Tôi không sao, hôm đó rất là may, khối đá rơi xuống nơi cách chúng tôi không tới một mét."

Hàn Hành Ngan gật đầu, nói: "Ồ, không sao thì tốt. Tuy rằng cứu người là việc tốt nhưng cô Thẩm vẫn phải bảo hộ an toàn cho chính mình mới được. Cô Thẩm dường như luôn gặp phải nguy hiểm."

Thẩm Sở Sở ngây người, nghĩ tới lần đầu tiên gặp được Hàn Hành Ngan là bản thân bị người ta hạ được, sau đó lại bị Thành Tuấn lôi kéo đang hỏi vấn đề, thêm vào nguy hiểm sau này chính là lần cứu vợ của Thường đạo diễn... Hình như xung quanh cô có rất nhiều yếu tố không an toàn.

Nghĩ đến những chuyện này, Thẩm Sở Sở cười một chút, nói: "Vâng, đa tạ Hàn tổng quan tâm, tôi sau này sẽ chú ý."

Hàn Hành Ngạn ngừng xe rồi nói: "Ừm."

Thẩm Sở Sở nhìn ra, đứng đến căn hộ của mình. Cô cười nói cảm ơn với Hàn Hành Ngạn: "Hôm nay cảm ơn Hàn tổng nhiều."

Hàn Hành Ngạn nhìn Thẩm Sở Sở và nói: "Không có gì."

Thẩm Sở Sở nhìn sang Hàn Hành Ngạn, cảm thấy anh ta vừa rồi hình như có cười một chút. Khoảnh khắc đó khiến biểu tình trên khuôn mặt anh đều mềm xuống, cũng lung lay Thẩm Sở Sở một chút. Sau khi cô ngây người mất mấy giây, mà xui quỷ khiến hỏi ra: "Chẳng lẽ tối hôm đó tôi kính bạc anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hàn Hành Ngạn nghe được lời của Thẩm Sở Sở, biểu tình trên mặt có một giây lát bị nứt ra. Anh từ từ nhìn sang Thẩm Sở Sở, đôi mắt đen trầm khiến cho người ta nhìn không ra cảm xúc bên trong.

Thẩm Sở Sở vô thức mà ngừng thở, cô đột nhiên có chút sợ hãi nghe được đáp án.

"Đã muộn rồi, cô Thẩm nghỉ ngơi sớm đi."

Thẩm Sở Sở bỗng thở phào, một lần nữa tạm biệt với Hàn Hành Ngạn, sau đó mở cửa xuống xe. Cho đến lúc vào đến thang máy, Thẩm Sở Sở mới đột nhiên nghĩ tới, cô hình như không hề nói cho Hàn Hành Ngạn cô đang ở đâu. Cho nên, Hàn Hành Ngạn làm sao mà biết được nhỉ?

Giờ tay lên xem một chút thời gian, bây giờ mới hơn tám giờ, chỗ nào rất muộn chứ...

Buổi tối trước khi đi ngủ, Thẩm Sở Sở nghĩ tới lúc Hàn Hành Ngạn giục cô xuống xe, liền cảm thấy anh là đang giấu đầu hở đuôi. Chẳng có lẽ, tối hôm đó không phải là người khác chiếm tiện nghi của cô, mà là cô kính bạc Hàn Hành Ngạn?

Nghĩ tới loại khả năng này, Thẩm Sở Sở mạnh mẽ mở ra đôi mắt đang nhắm, nhìn chăm chăm vào căn phòng tối đen. Nghĩ tới tối hôm nay nhìn thấy sườn mặt của Hàn Hành Ngạn, mặt cô đỏ bừng. Vội vàng kéo cái chăn chưa tới ngực lên quá đầu. Thật sự là không có mặt mũi gặp người nữa!

Mà Hàn Hành Ngạn, chuyện đầu tiên sau khi về đến phòng chính là tháo thắt lưng, cởi quần ra, ném thẳng vào thùng rác.

Anh đã nhịn rất lâu rồi, nếu như không phải là vì đưa Thẩm Sở Sở, anh hẳn là đầu tiên sẽ về nhà ném cái quần này đi.

Sau khi tắm xong, nhìn thấy cuộc gọi nhờ trên điện thoại, Hàn Hành Ngạn cau mày gọi lại.

"Con trai à, Trương tiểu thư hôm nay thế nào?" Giọng nói của mẹ Hàn rõ ràng truyền qua điện thoại đến.

Hàn Hành Ngạn nghĩ tới chuyện tối nay, cảm thấy chân mình cứ như là bị rấn độc cắn vậy, cả người khó chịu. Nhìn xuống loại xung động muốn đi tắm lại lần nữa, anh nói: "Mẹ, chúng con đại khái là không hợp lắm."

Mẹ Hàn thất vọng nói: "Sao mà không hợp, Trương tiểu thư người ta gia thế tốt, người cũng đẹp. Tình cảm ấy mà, đều là từ từ tiếp xúc mà ra thôi."

Hàn Hành Ngạn nghĩ thầm, cảm tình có phải là từ từ tiếp xúc mà ra hay không anh không biết, anh chỉ biết bản thân đối với cô Trương kia có sự chán ghét sinh lý. Vừa nghĩ đến đây, anh nhận thấy mình sắp nhịn không nổi rồi, nói: "Mẹ, con buổi tối còn có việc phải làm, ngài trước tiên đừng có lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của con trai nữa. Không vội."

Bất kể sự cản trở của mẹ Hàn, Hàn Hành Ngạn cúp điện thoại, sau đó lại đi tắm một lần.

*****

Sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở hiếm thấy mà mang theo một đôi quần thâm mắt.

Vương Thiên lúc đến đưa cơm nhìn thấy dáng vẻ phờ phạc ỉu xìu sắc mặt tiêu điều, lo lắng hỏi: "Sếp, chị làm sao thế?"

Thẩm Sở Sở hữu khí vô lực nói: "Người thân đến rồi."

Vương Thiên vừa nghe thế, nghi hoặc nói: "Chị bình thường không phải không đau sao? Lần này có phải là quay phim mệt quá, có cần em đi mua đường đô hay thuốc không?"

Thẩm Sở Sở nằm ở trên sofa, hữu khí vô lực mà nói: "Không cần, lần này cũng không đau, chính là có chút không thoải mái."

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, máu chốt không phải là thân thể không thoải mái, mà là trong lòng không thoải mái. Cô tối qua mơ một giấc mơ vô cùng đáng xấu hổ. Lúc đầu cảnh trong mơ vẫn là vô cùng đẹp đẽ, cô mơ đến lúc học đại học, Trình Tuấn đang dạy bù Quản lý rủi ro tài chính cho cô, kết quả vừa quay đầu, cô phát hiện người giảng đề cho cô biến thành Hàn Hành Ngan.

Cô còn nhận lúc anh đang ngủ mà hôn anh, sau đó không biết như thế nào hai người hôn đến mức khó mà tách ra. Lúc này, cô cảm thấy tim mình bắt đầu đập dữ dội. Đập rồi đập, đến dạ dày cũng bắt đầu có cảm giác hội tụ đan điền. Sau đó cô chính là bị dọa tỉnh, phát hiện đi cả nhà mình đến rồi...

Thành thật mà nói, đây vẫn là cô từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên mơ một giấc mơ thế này. Trước đây nghe người ta nói sẽ mơ những giấc mơ như thế này, cô còn cảm thấy mới lạ. Kết quả hôm nay cô tự mình liền mơ thấy rồi. Chẳng lẽ là vì cô lớn tuổi rồi, nên tìm bạn trai sao?

Chỉ là, bạn trai cô rốt cuộc là ai đây? Chồng tương lai của cô lại là ai đây?

Chờ sau khi Vương Thiên đi khỏi, Thẩm Sở Sở đứng ở trước gương, nhìn chằm chằm vào chính mình. Chỉ là, như thường lệ, cô nhìn đến mấy phút, trên đầu cô cũng không xuất hiện gì cả.

Trước đây cô còn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ, không biết là vì lời nói hôm qua của Hàn Hành Ngan, hay là bởi vì con gái đến kỳ tương đối đa sầu đa cảm, Thẩm Sở Sở nhận thấy vạn phần ư oái đứng lên.

Cô có thể nhìn được nhân duyên của tất cả mọi người, lại duy nhất chính mình nhìn không ra.

Lúc vừa mới có được hệ thống, cô còn cảm thấy mình vừa tốt nghiệp đại học, không cần lo âu loại chuyện này. Nhưng sau khi đã tính cho người khác hơn nửa năm, cô bỗng nhiên đối với hôn nhân có được cách nhìn khác.

Cũng không biết được, hôn nhân của bản thân đến cùng là như thế nào. Cô rốt cuộc sẽ kết hôn mấy lần, người đó sẽ là ai, họ sẽ gặp nhau ở đâu.

Buổi chiều, Thẩm Sở Sở lại thu thập đồ tới công ty. Loại chuyện như đi cà, đối với cô mà nói chỉ là không ngừng chảy máu thôi, cô trước nay chưa từng trải qua đau đớn mà người khác nói. Chỉ cần không đồ ăn quá cay quá lạnh, không vận động kịch liệt, cô dường như không cảm nhận được.

Sau khi đến công ty, Thẩm Sở Sở đi gặp giáo viên lớp biểu diễn. Đúng lúc cô ấy đang lên lớp cho tân nhân, Thẩm Sở Sở lại đi nghe một chút. Đối với kiểu xuất thân phi căn bản như cô mà nói, trừ dựa vào thực hành diễn xuất, tri thức lý luận cũng là không thể thiếu được.

Điều này giống như làm giáo sư vậy, trừ việc học được kỹ năng căn bản trên lớp, tri thức lý luận cũng không thể thiếu. Không có tri thức lý luận chống đỡ, có nhiều kỹ năng đi nữa cũng là trống rỗng. Hơn nữa, lý thuyết cũng là trụ cột tinh thần của mọi việc người làm.

Giáo viên lớp biểu diễn đối với sự nỗ lực của Thẩm Sở Sở là vô cùng tán thành, trong giới này, minh tinh có đầu óc không nhiều. Mà không có ngoại lệ, những người này đều nổi tiếng bằng những cách khác nhau.

Sau khi kết thúc lớp học, Thẩm Sở Sở theo lệ thường đi tìm Trần Tây Lệ, kết quả chỗ Trần Tây Lệ hôm này có người. Người đó Thẩm Sở Sở cũng nhận ra, tên là Quách Tân, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Là nữ minh tinh có thể xếp vào ba hạng đầu trong công ty, trong giới điện ảnh phát triển phải gọi là khí thế như lửa, còn từng đi Hollywood, có thể nói là một diễn viên lão làng tích lũy thâm hậu. Mức độ quốc dân vô cùng cao, ước tính mười phần trăm dân số đều biết cô ấy.

Cô ấy so với các minh tinh khác là không giống nhau, rất nhiều minh tinh sau khi nổi tiếng, chờ đến khi hợp đồng hết hạn, liền tự mình bay, tự mở studio hay đại loại vậy. Nhưng cô ấy hình như đã ký hợp đồng với công ty hơn hai mươi năm rồi, vẫn luôn ở trong công ty, cứ như là không hề có ý giải ước vậy. Tuy là trong công ty người nổi tiếng cứ hết lượt này đến lượt khác, hơn nữa nhiều người còn nổi hơn cô ấy một chút. Nhưng về địa vị, tuyệt đối là không thể so sánh với cô ấy.

Có thể nói là chân điểm chỉ bảo của công ty.

"Chào chị Tân!" Thẩm Sở Sở cung kính nói. Có thể không hề khoa trương mà nói rằng, Thẩm Sở Sở từ lúc sinh ra liền biết đến Quách Tân. Vô số giải thưởng và tác phẩm đều được ghi trong bách khoa toàn thư, tuy là không biết người thật có phải là đức nghệ song toàn như trong truyền thuyết, nhưng dù sao đây cũng là một vị tiền bối.

Quách Tân quay đầu nghiêm túc xem kỹ Thẩm Sở Sở một lát, gật đầu, cười nói: "Không tồi, không tồi, xem ra rất có linh tính."

"Đa tạ chị Tân khen ngợi."

Tiếp theo, Quách Tân lại nói tiếp với Trần Tây Lệ vài câu. Hai người giống như là bạn bè lâu năm vậy, nói vài câu chuyện phiếm. Thẩm Sở Sở ngồi một bên, không xem vào được, vì thế liền nhắm mắt xem hệ thống của Quách Tân.

Vừa mới nhìn một cái, Thẩm Sở Sở liền bị sốc.

Hóa ra Quách Tân đã từng kết hôn hai lần! Nhưng là cô từ nhỏ có nghe nói Quách Tân và anh đế Tôn Huy bắt đầu từ khi gia nhập giới chính là một đôi

uyên ương kiều mẫu, yêu đương mấy năm sau đó tiến vào lầu đài hôn nhân. Câu chuyện tình yêu như thế đã lan truyền cho không ít người.

Thì ra, trong vòng tròn này chính là không có cảm tình thực sự thuần túy sao? Thì ra tất cả những câu chuyện tình yêu động lòng người đều có mặt sau không thực sự cảm động như vậy sao?

Thẩm Sở Sở nhìn dáng vẻ hạnh phúc mỹ mãn đó, nhìn như là một Quách Tân không tranh không đoạt, đột nhiên tâm tình có chút phức tạp. Tất cả tình yêu mỹ mãn đều là nhìn có vẻ mỹ mãn, thực ra mỗi cái đều có tồn tại khuyết điểm.

Sau khi quét qua Quách Tân, Thẩm Sở Sở lại xem một hệ thống nhân duyên khác. Đoạn hôn nhân đầu tiên của Quách Tân chỉ duy trì hai năm, rồi tám năm sau đó lại cùng với Tôn Huy bắt đầu đoạn hôn nhân thứ hai.

Nhìn thấy ở đoạn hôn nhân thứ hai hiển thị năm sao bạch đầu giai lão, Thẩm Sở Sở lại cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Chắc hẳn là Quách Tân đã gặp được hạnh phúc thuộc về chính mình. Trên đó tuy là xuất hiện thời gian tang ngẫu, nhưng đó cũng là năm sáu mươi năm sau, nguyên nhân cũng được viết là chết tự nhiên.

Nhìn tới đây, Thẩm Sở Sở lại cảm thấy, cho dù trước đó đã từng ly hôn, nhưng nếu như có thể gặp được niềm hạnh phúc thuộc về chính mình đó, thì cũng là vạn phần may mắn rồi. Không có gì phải nghi ngờ người đó cực kỳ may mắn. Cô đã thấy qua hôn nhân của rất nhiều người, có rất ít người đạt được năm sao. Bốn sao đã là rất mỹ mãn rồi, năm sao thì càng là hiếm có. Hầu hết hôn nhân của mọi người đều là ba sao.

Trước khi rời khỏi, Quách Tân lại nhìn Thẩm Sở Sở một cái, cười hiền lành nói: "Tiểu cô nương, cố lên nha!"

Thẩm Sở Sở đứng dậy đáp: "A, đa tạ chị Tân cố vũ, tôi nhất định sẽ cố gắng ạ."

Sau khi Quách Tân rời khỏi, Trần Tây Lệ hiếm có được mà cảm khái với Thẩm Sở Sở: "Nếu như ngày nào đó em có thể giống như cô ấy, vậy liền coi như thành công rồi."

Thẩm Sở Sở tổng kết lại những gì vừa nghe được, tò mò hỏi: "Chị Tân nhận được đại chế tác sao?"

Trần Tây Lệ nụ cười càng thêm sâu, nói: "Đúng vậy, vị đạo diễn kỳ trước đạt được tượng vàng mời cô ấy làm nữ chính trong điện ảnh. Sẽ ký hợp đồng trong mấy ngày này."

Đạo diễn đạt tượng vàng! Đây chính là khát vọng của bao nhiêu người trong giới mà không thể được, có thể diễn chính trong đại chế tác quốc tế, không cần biết là cuối cùng phòng vé thế nào, cũng tuyệt đối là danh lợi song thu. Điều này giống như là được mạ một lớp vàng, sau khi trở về giá trị sẽ tăng lên không ít, địa vị cũng sẽ là bước lên một tầng cao mới.

Với Quách Tân vốn đã gần như đạt được giới hạn cao nhất tại quốc nội mà nói, tin rằng sau khi quay xong phim sẽ chân chính trở thành người vượt lên giới hạn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở hâm mộ nói: "Chị Tân thật lợi hại."

Lại nói thêm vài câu rồi Trần Tây Lệ cười nói: "Cố lên, em cũng có thể mà. Đúng rồi, bộ điện ảnh "Tiêu Dịch" tháng sau sẽ tuyên truyền, bốn người lên chương trình tạp kỹ của đài S, Thường đạo diễn yêu cầu mang em theo."

Thẩm Sở Sở vừa nghe tới là sẽ tham gia chương trình tạp kỹ, hơn nữa còn là chương trình của đài S, tiết mục mà cô xem từ nhỏ đến lớn thì cảm thấy có chút kinh hi. Chỉ nghe thấy Trần Tây Lệ lại bổ sung thêm: "Ý của công ty là, đợt tuyên truyền của phim này tổng cộng sẽ lên từ 4 đến 5 chương trình, chị vốn là muốn cho em tham gia một cái trong đó, nhưng Thường đạo diễn muốn cho em cả quá trình đều theo. Rốt cuộc sẽ tham gia mấy cái, đây phải xem ý của chính em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau khi nghe Trần Tây Lệ nói vậy, Thẩm Sở Sở ngây người một chút, hỏi lại: "Tham gia một cái hay hai ba cái, trong đó có vấn đề gì sao?"

Thẩm Sở Sở thực ra có chút không hiểu lắm cách làm của Trần Tây Lệ, không chỉ là công ty cạnh tranh với công ty bên ngoài, nội bộ công ty cũng sẽ có cạnh tranh. Giống như cô là người dưới tay Trần Tây Lệ, lại có sự kiên trì của Thường đạo diễn, hẳn là Trần Tây Lệ nên đáp ứng mới phải. Trong chuyện này chắc là có gì đó mà cô không biết.

Trần Tây Lệ chậm rãi nói: "Trong đó tất nhiên là có vấn đề rồi. Làm một người mới chỉ quay được vài cái quảng cáo, hơn nữa còn chưa có bộ phim nào được phát hành, tham gia quá nhiều chương trình tạp kỹ sẽ làm hỏng hình tượng tốt của cô. Nếu như cô là diễn viên chính còn dễ nói, nhưng mà làm một nữ thứ ba, trong phim chỉ là nhân vật thứ năm thứ sáu, độ hiện diện quá cao có lúc lại là một loại lãng phí. Rất nhiều người có thể sẽ nghĩ là cô dựa vào cách không chính đáng, chỉ cần có người hoài nghi cô, danh tiếng của cô cả đời này cũng không tẩy sạch được, cô giải thích cũng là sai, không giải thích

cũng vẫn sai."

Trần Tây Lệ nói xong, Thảm Sở Sở liền hiểu được. Từ lúc nhập giới, cô liền dưỡng thành thói quen lướt Weibo mỗi ngày. Những đạo lý Trần Tây Lệ nói này cô đều hiểu, có một số minh tinh thường xuyên lên hot search đích thực sẽ gây ra phản cảm cho người qua đường, mà những người mới không nổi tiếng, tự mình lại không có tác phẩm gì, không có thực lực lại thường xuyên nổi lên cũng sẽ khiến cho người ta suy đoán linh tinh.

"Vâng, vậy em nghe chị."

Đáp án này nằm trong dự liệu của Trần Tây Lệ, cô gật đầu, nói: "Ừ, vốn dĩ chị cho là có thể tranh thủ cho em chương trình tạp kỹ của đài Z đã là rất không tồi rồi, nhưng bởi vì mối quan hệ với Thường đạo diễn, em có thể lên đài S còn tốt hơn. Tham gia một chương trình này cũng đủ để cho em được công khai rồi."

"Cám ơn Trần tổng giám."

Trần Tây Lệ cười nói: "Gọi là chị Trần là được rồi. Đúng rồi, gần đây chị sắp xếp cho em một giáo viên, chuyên môn hướng dẫn cho em một số việc phải chú ý lúc tham gia chương trình tạp kỹ. Đây tất nhiên là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt người dân cả nước, tốt nhất là đừng xuất hiện sai sót gì. Còn nữa, em về nhà cũng cần phải rèn luyện thêm thân thể, trong chương trình tạp kỹ khó tránh khỏi sẽ có hạng mục vận động, yếu ớt quá cũng không hay lắm."

"...Được."

Đối với Thảm Sở Sở mà nói, vận động chính là một việc vô cùng đau khổ. May là mấy ngày này có đi cả hộ thân, có thể chậm vài ngày. Cứ thế, Thảm Sở Sở một bên học lớp biểu diễn, một bên học lớp tạp kỹ, còn phải rèn luyện thân thể. Vào ngày được nghỉ, cô dẫn theo Vương Thiên đến phòng kinh doanh.

Từ lúc kiếm được một trăm nghìn tệ đầu tiên, Thảm Sở Sở liền có kế hoạch mua nhà, cô đã tìm hiểu trên mạng khá nhiều khu. Nhưng nói tới đi xem thực thể thì đây là lần đầu tiên. Chủ yếu là vì tính chất công việc của cô, bình thường quá bận rộn, căn bản là không có nhiều thời gian dư giả, lần trước quay "Tiêu Dịch" đã lấy được thù lao, lại thêm vào tiền xem bói cho người ta trên Taobao, thì đã có không ít tiền. Hơn nữa cô thường ngày cũng không tiêu nhiều, số tiền này liền tích lại.

Cô chắc là phải nhanh chóng đi xem nhà mới được, nếu không một thời gian nữa số tiền này của cô có đến thanh toán cũng thanh toán không xong.

Sau khi tìm kiếm vài căn, Thảm Sở Sở vẫn là tương đối thích căn hộ cao cấp mà hiện tại có thể mang đồ đến ở ngay, rộng hơn 80 mét vuông. Có một căn nhà thuộc về chính mình đối với một người ngoại tỉnh mà nói thật sự là rất cần thiết, còn có ý nghĩa rất trọng đại. Hơn nữa, Thảm Sở Sở cũng không yêu cầu gì đối với thiết kế của căn nhà, nếu có người có thể cung cấp căn đã thiết kế tốt, cô sẽ bớt được không ít tâm lực.

Chi là, nếu là căn hộ này thì đắt hơn rất nhiều so với những căn phòng thô hay là phòng chưa hoàn thiện kia. Tiền trên tay cô còn không đủ thanh toán. Quả nhiên là nghiệm chứng lời nói của nhà thơ vĩ đại kia, "Kinh thành cư, bất thái dịch". (Mua nhà ở kinh thành không phải là dễ.)

"Này cô, cô thật sự có thể suy nghĩ một chút, loại hình căn hộ ở đây của chúng tôi là một thang hai hộ, môi trường trong tiểu khu rất tốt, hơn nữa biện pháp bảo vệ rất tốt. Rất nhiều minh tinh, thương nhân đều sống trong tiểu khu này của chúng tôi. Tỷ lệ vào ở bây giờ đã đạt tới 80 phần trăm rồi, cô còn do dự lâu chút có khả năng là không còn nữa. Như tầng 26 này, nếu như không phải là người mua rút lui thì thật sự là không có tầng tốt như thế này đâu."

Thảm Sở Sở nghĩ thầm, cô cũng biết là nhà ở đây tốt chứ, cô cũng muốn mua mà.

"Nếu không thì tôi đưa cô qua xem rồi cô quyết định nhé?"

Thảm Sở Sở quyết ý, nói: "Được."

Nếu muốn xem thì tất nhiên là sẽ xem tầng mà bản thân có vẻ thích rồi, sau khi đến tầng 26, mở cửa ra, nhân viên bán hàng nói: "Cô Thảm, cô xem, bên trong còn mới nguyên, người chủ trước đến chìa khóa còn chưa đến lấy đã trực tiếp rút lui, chỉ nói là di cư qua Mỹ. Cô có thể yên tâm, đây tuyệt đối không phải là phòng đã có người ở."

Thảm Sở Sở nhìn vào trang trí xa hoa mà khiêm tốn, thật sự là càng nhìn càng hài lòng! Hơn nữa đứng ở ban công còn có thể nhìn thấy hồ nước bên dưới, gió thổi tới mang theo không khí trong lành sáng khoái. Căn nhà như thế này thực sự là khả ngộ bất khả cầu, cô đều đang nghĩ xem có nên hỏi cha mẹ mượn chút tiền, rồi mượn bạn học chút tiền để thanh toán hay không đây. Dù sao cô bây giờ có nguồn thu nhập ổn định, hơn nữa nếu cô nhận phim cũng có thể kiếm được một ít tiền.

Cứ nghĩ như vậy, Thảm Sở Sở có chút không nỡ mà đi ra ngoài.

Kết quả là vừa mới ra khỏi cửa, Thảm Sở Sở liền nhìn thấy ở đối diện có một người quen thuộc đi tới.

"Hàn tổng?"

Hàn Hành Ngạn từ khi nhận được căn nhà ở đây, chỉ mới ở đây một buổi tối mấy hôm trước, chỉ là hôm đó đi vội đã để sót một tài liệu ở đây. Vì thế hôm nay tranh thủ thời gian buổi trưa đến tìm. Không nghĩ tới vừa mới đi ra thì gặp Thảm Sở Sở.

"Cô Thẩm."

Nhân viên bán hàng thấy Thẩm Sở Sở và chủ nhà ở đây có quen biết, cảm thấy bản thân hôm nay khả năng có thể bán được hàng càng cao, vì thế nói: "Cô Thẩm, cô xem, bạn cô cũng sống ở đây, cô có thể hỏi anh ấy cảm giác về căn nhà. Nhà ở đây tuyệt đối là đáng giá tiền đó. Hơn nữa sống cùng một chỗ với người quen thì càng thêm tiện lợi."

Thẩm Sở Sở nghe lời này thì hơi có chút xấu hổ, cô và Hàn tổng sao mà có thể là bạn bè được hả? Hàn tổng là ân nhân của cô mới đúng, hai người bọn họ căn bản chính là không phải người cùng một thế giới. Cô hơi cười cười, không nói gì.

Hàn Hành Ngạn nghe được chuyện, nhìn qua Thẩm Sở Sở, hỏi: "Cô Thẩm muốn mua nhà ở đây à?"

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Vâng. Là có dự định này ạ."

Hàn Hành Ngạn hơi gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tiếp theo đó, sau khi vào thang máy, mấy người đều im lặng. Nếu như vừa nãy chỉ có mình Thẩm Sở Sở bối rối thì bây giờ đã biến thành cả nhóm người đều bối rối. Đến người nhân viên bán hàng biết ăn nói cũng im lặng.

Chờ ra khỏi khu nhà, nhân viên bán hàng muốn lái xe điện chở họ về nơi bán nhà, Hàn Hành Ngạn lại mở lời: "Cô Thẩm, trước hãy chờ một chút."

Thẩm Sở Sở đang định dẫn theo Vương Thiên rồi đi, nghe thế tạm dừng bước, nghi hoặc nhìn vào Hàn Hành Ngạn.

Nhân viên bán hàng thức thời nói: "Vậy cô và anh đây cứ làm việc, tôi đi trước. Cô Thẩm nếu như có ý định có thể tùy thời liên lạc với tôi, chỉ là cô phải suy nghĩ nhanh lên, nếu không căn phòng ở đây sẽ được bán đi mất."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm, được, cảm ơn."

Chờ sau khi nhân viên bán hàng đi khỏi, Hàn Hành Ngạn nói: "Cô Thẩm, môi trường ở đây cũng khá ổn. Nếu cô muốn mua nhà ở đây có thể nói với tôi một tiếng, tôi quen với Lâm tổng, có thể giảm giá đấy."

Thẩm Sở Sở không ngờ là Hàn Hành Ngạn gọi cô lại vì nói chuyện này, cô kinh hỉ nhìn Hàn Hành Ngạn mà hỏi: "Có thể giảm bao nhiêu phần trăm?"

Hàn Hành Ngạn nhìn vào biểu cảm chân thành của Thẩm Sở Sở, tự nhiên lại bị kẹt lại. Có thể giảm mấy phần... anh cũng không biết. Chỉ là thấy biểu cảm khao khát của cô, anh tùy tiện nói ra một con số: "Chắc là khoảng trên dưới 20 phần trăm."

Thẩm Sở Sở nghe được con số này cảm cũng sắp rơi xuống luôn, 20%? Không phải là đùa cô đấy chứ. Nếu là giá nội bộ có thể giảm 5% thậm chí là 1% đã rất là không tồi rồi. Anh thế mà lại nói là 20%.

Thấy đáng vẻ kinh ngạc của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngạn bỗng cảm thấy mình hình như nói sai rồi. Anh chưa từng mua nhà, căn nhà này cũng là bạn tặng cho, vì vậy cụ thể anh cũng không rõ lắm. Chỉ là 20% rốt cuộc là đã báo cáo hay là báo thấp nhỉ?

Thẩm Sở Sở bình phục lại tâm tình, rồi nói: "Xem ra quan hệ giữa Hàn tổng và Lâm tổng rất là tốt."

Hàn Hành Ngạn gật đầu nói: "Ừm, cũng tạm được." Thực ra là bạn bè cùng nhau lớn lên.

Nói thật, chiết khấu mà Hàn Hành Ngạn nhắc đến làm cho Thẩm Sở Sở vô cùng động tâm. Cơ mà chiết khấu hình như quá nhiều rồi, làm cho người ta cảm thấy... ừm, nhận cũng ngại. Dù sao thì bọn họ cũng không phải bạn bè có quan hệ đặc biệt tốt, phân lợi như vậy cô vẫn là không nên chiếm.

Nghĩ tới đây, Thẩm Sở Sở cười nói từ chối: "Hàn tổng, đa tạ rồi, tôi vẫn nên xem tiếp đi."

Hàn Hành Ngạn thấy đáng vẻ này của Thẩm Sở Sở, cũng biết là phần chiết khấu mình vừa nói hình như là quá cao rồi, thành ra lại phản tác dụng. Anh ngẫm nghĩ, nói: "Cô Thẩm, cô không cần phải như vậy, phòng ở đây có rất nhiều căn được mua để bán lại. Cho dù giảm 20%, anh ấy cũng là kiếm được lời rồi. Thực ra khi bán được khoảng $\frac{1}{3}$ ra ngoài, nhà đầu tư đã có thể bắt đầu có lợi nhuận. Anh ta giờ đã kiếm được đầy bồn đầy bát rồi. Cô Thẩm không cần phải tiết kiệm tiền cho người như vậy."

Thẩm Sở Sở cảm thấy Hàn Hành Ngạn thật biết cách nói chuyện, mỗi chữ đều nói trúng tim cô, cô vốn là rất muốn mua, nghe xong cũng bắt đầu bị dao động. Chỉ là...

"Nhưng mà, nếu vậy Hàn tổng không phải là nợ nhà đầu tư một nhân tình sao?"

Hàn Hành Ngạn nghe được lời này trong mắt dấy lên ý cười, nói: "Sẽ không, anh ta vốn là nợ tôi một cái nhân tình."

Thẩm Sở Sở cắn cắn môi, ngại ngại nói: "Vậy tôi không phải là lại nợ ngài một phần nhân tình nữa sao, tôi dường như luôn nợ anh vậy."

Trên mặt Hàn Hành Ngạn mang theo ý cười, nói: "Sao lại thế, cô Thẩm không phải đã báo ơn tôi một triệu tệ rồi sao."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Nghe được mấy từ một triệu tệ, Thẩm Sở Sở vội vàng giải thích: "Đó là vì báo đáp ân tình của ngài trước đó nên mới đưa a."

Hàn Hành Ngạn nhìn vào Thẩm Sở Sở, nói: "Vì thế cô không hề nợ tôi gì cả."

Thấy dáng vẻ Hàn Hành Ngạn có mang chút ý cười, Thẩm Sở Sở hơi đỏ mặt, cúi đầu ngại ngùng nói: "Nhưng nếu tôi mua nhà thì lại không đủ một triệu để trả cho ngài." Nếu như là được giảm 20%, nói thật, số tiền còn lại liền không đủ một triệu nữa, cô dường như càng ngày càng nợ nhiều.

Hàn Hành Ngạn lần này thật sự là cười ra tiếng rồi, nói: "Cô Thẩm lần này nếu như đưa cho tôi một triệu, Lâm tổng khẳng định sẽ tức đến hôn mê. Nhà mà anh ta bán đều không kiếm được bao nhiêu tiền, ngược lại khiến cho tôi làm người trung gian kiếm được một triệu."

Thấy dáng vẻ ngây ngốc của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngạn nói: "Cô Thẩm đây là muốn hại tôi làm người bất nghĩa à."

Thẩm Sở Sở có chút hấp tấp nói: "Hàn tổng, tôi không phải có ý đó."

Hàn Hành Ngạn thấy Thẩm Sở Sở lo lắng, nói: "Ừm, tôi biết."

Nói xong, nghe thấy điện thoại rung trong áo, Hàn Hành Ngạn giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, nói: "Cô Thẩm, tôi còn có việc, đi trước đã. Sau này chuyện cụ thể tôi để cho thư ký Vương liên hệ với cô."

Thẩm Sở Sở vốn là muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy Hàn Hành Ngạn dáng vẻ gấp gáp như vậy, chỉ có thể nói: "A, đa tạ Hàn tổng."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, quay người rời khỏi.

Sau khi đến công ty, thư ký Vương bước nhanh tới đón, báo cáo lại công việc cho Hàn Hành Ngạn. Nói xong, thư ký Vương cảm thấy sếp mình hôm nay hình như có chút không giống lắm. Tuy là trên mặt vẫn là cùng một loại biểu tình, nhưng anh vẫn có thể từ trong nhìn ra được thứ gì đó khác. Hôm nay sếp tâm tình vô cùng tốt sao?

Chờ thư ký Vương đi ra ngoài rồi, Hàn Hành Ngạn gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại vừa thông, Hàn Hành Ngạn còn chưa nói gì, đối phương liền blah blah nói vài câu: "Ai đó, hôm nay là ngày tốt gì thế, Hàn tổng ngày đi vạn dặm của chúng ta thế mà lại có thời gian gọi điện cho tôi cơ, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây?"

"Tôi muốn một căn phòng ở khu căn hộ Lê viên, giảm hai mươi phần trăm"

Đối phương vừa nghe lời này, không thể tin nổi mà hét lên: "Giảm hai mươi phần trăm? Không đúng, tôi không phải là đưa cậu một căn sao, cậu không phải là không thích mà?"

"Trên hợp đồng giảm hai mươi phần trăm, phần tiền còn lại tôi sẽ đưa cậu."

Câu này vừa nói, đối phương không chỉ là không tin nổi, thậm chí bắt đầu xù lông: "Hàn Hành Ngạn, tên đại gia nhà người, ai thiếu cậu hai đồng tiền này chứ, cậu đây là cố ý chơi bẩn tôi hả?"

"Không đúng, trọng điểm là ai muốn mua nhà?"

Hàn Hành Ngạn không trả lời vấn đề này, mà nói: "Cậu nếu đồng ý rồi, chuyện này chứ thế nhé."

"Muốn tôi đồng ý, được thôi, cậu nói cho tôi là ai muốn mua. Tôi cho không cậu cũng được." Đối phương rề tiền nói.

Hàn Hành Ngạn im lặng một lát, nói: "Một người bạn."

"Bạn như thế nào? Tôi có biết không?"

Hàn Hành Ngạn ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc, trả lời: "Bây giờ không biết, sau này có thể sẽ biết."

Hàn Hành Ngạn đã nói thế rồi, đối phương ngược lại không tò mò nữa, nói: "Ài, ừm công tôi còn bát quái một trận, thế mà lại là đáp án như vậy, nếu là đáp án đó, thật là chả vui gì. Được rồi được rồi, ai thêm quen biết mấy tên bạn làm ăn của cậu. Đồng ý cậu rồi đấy, cùng không cần cậu bù phần thiếu, một chút tiền này tôi vẫn là xuất ra được. Lại nói, bạn cậu cũng là bạn tôi."

Hàn Hành Ngạn vốn đã không định trả ít tiền đó cho đối phương rồi, dù sao có lúc giữa bạn bè với nhau tính toán quá rõ ràng cũng sẽ tổn thương tình cảm. Nhưng nghe được câu cuối cùng, anh quyết định vẫn là phải trả số tiền này."

"Không cần. Trong mấy ngày này làm xong đi nhé, tôi để cho thư ký liên lạc với cậu."

Đối phương nghe thấy lời này, bị nghẹn một chút, nói: "Hàn Hành Ngạn, cậu thật là... hừ hừ, được, cứ thế đi."

Sau khi ngắt điện thoại, Hàn Hành Ngạn liền gọi thư ký Vương vào, phân phó anh ta theo dõi chuyện này.

Lúc Thẩm Sở Sở về đến nhà, chỉ làm một việc, đó chính là mang tất cả số tiền của mình ra đếm, sau đó lại tính số tiền cần thanh toán. Cuối cùng, cô phát hiện tiền trong tay mình đại khái là đủ rồi! Tiếp đó, cô liền yên tâm chờ thư ký Vương liên hệ.

Không ngờ, ngày hôm sau trong công ty lại xảy ra chút chuyện.

Thẩm Sở Sở ở trong nhà vệ sinh của công ty nghe thấy có người nói bộ điện ảnh quốc tế của Quách Tân muốn ngâm nước nóng liền ngay người, buổi chiều lúc gặp Trần Tây Lệ thuận miệng hỏi một câu. Kết quả sắc mặt Trần Tây Lệ có chút nghiêm trọng: "Trong này đích thực là xảy ra chút vấn đề."

"Chẳng lẽ là cạnh tranh ác ý, bị người ta chặn đường sao?"

Trần Tây Lệ lắc đầu, cau mày nói: "Không phải thế, trong nước dám chống lại công ty chúng ta thật là không có mấy người. Họ cũng tranh không nổi. Là Quách Tân tự mình nói ra không muốn quay nữa."

Trần Tây Lệ cũng là phiên không chịu được, Quách Tân không dễ gì có được tài nguyên tốt như vậy, đây không chỉ đối với Quách Tân, cho dù là đối với công ty mà nói cũng là một đại hi sự. Mấy ngày trước lúc gặp Quách Tân, cô ấy còn rất nhiệt tình với chuyện này, kết quả tối hôm qua, cô ấy bỗng nhiên lại nói không muốn quay nữa. Điều này khiến cho mọi người đều có chút trở tay không kịp. Chỉ vài ngày nữa là chính thức ký hợp đồng đó!

Họ đi đâu tìm một người tương tự như Quách Tân chứ, hơn nữa còn phải khiến cho đại đạo diễn hài lòng mới được. Tài nguyên tốt như thế nếu như rơi vào công ty khác, công ty các cô cũng không cam tâm. Hiện tại, cấp cao của công ty đều đang thay phiên nhau thuyết phục Quách Tân, làm cho cô ấy suy nghĩ lại, đừng có làm ra quyết định táo bạo như vậy.

Thẩm Sở Sở nghe được giải thích từ Trần Tây Lệ cũng có chút ngoài ý muốn, cô nhớ là hôm đó nhìn thấy Quách Tân, nhắc tới bản thân sắp đi nước ngoài quay phim mới, rõ ràng là một bộ dáng vô hướng ngoại. Chẳng lẽ trong đây xuất hiện điều gì sai sót?

Ra khỏi phòng làm việc của Trần Tây Lệ, Thẩm Sở Sở chuẩn bị đi thang máy xuống. Kết quả, lúc thang máy dừng ở tầng này, người vừa thảo luận đúng lúc đứng ở bên trong.

Thẩm Sở Sở động tác tạm dừng, nói: "Chị Tân."

Quách Tân cười một cái, nói: "Còn không mau vào."

"Vâng."

Sau khi Thẩm Sở Sở vào, cửa thang máy liền dần dần khép lại. Dừng dư quang lạng lẹ nhìn Quách Tân một cái, thấy cô ấy không hề suy sụp hay bi thương như trong tưởng tượng.

Quách Tân đứng lúc nhìn thấy ánh mắt phức tạp đang nhìn cô của Thẩm Sở Sở, cười cười, nói: "Có biết Thường đạo diễn từng có một năm bỏ lỡ một cơ hội không? Vốn là tượng vàng năm đó phải là của Thường đạo diễn, chỉ là lúc quay hậu kỳ, chị Tôn bị bệnh. Thường đạo diễn bất kể tác phẩm cần phải hoàn thành, từ nước ngoài vội vàng trở về, ở bệnh viện bồi chị Tôn làm phẫu thuật, chờ chị Tôn xuất viện rồi, điện ảnh đã quay xong. Mà cuối cùng tổng đạo diễn của điện ảnh đổi thành tên của một người khác. Năm đó, đạo diễn kia giành được giải thưởng."

Thẩm Sở Sở vẫn là lần đầu tiên nghe được chuyện này, cô nhìn chằm chằm vào Quách Tân. Một là vì chuyện này, hai là vì nguyên nhân mà Quách Tân nói những lời đó.

"Sau đó, mọi người đều thay Thường đạo diễn cảm thấy không đáng. Tôi lúc đó cũng từng hỏi riêng Thường đạo diễn có hối hận không. Kết quả, trên mặt Thường đạo diễn lại không có chút biểu cảm tiếc nuối nào, mà là vẻ mặt nhẹ nhõm, nói: "Cũng may là lúc đó tôi trở lại, nếu không có thể sẽ mất đi điều quan trọng nhất."

Thấy thang máy đã đến tầng một, Quách Tân đeo kính râm lên, nói: "Vì thế a, có những lúc người ngoài cảm thấy lựa chọn của cô quá ngu ngốc. Nhưng trong lòng cô biết, điều gì mới là quan trọng nhất đối với cô."

Nhìn vào bóng lưng Quách Tân rời đi, thẳng lưng sai bước, Thẩm Sở Sở như có điều suy nghĩ.

Lại qua một ngày nữa, thư ký Vương gọi điện báo Thẩm Sở Sở đi tới văn phòng mua bán nhà đất. Thẩm Sở Sở hôm đó xin nghỉ ở công ty, mang theo tiền của mình, cùng với tất cả tài sản, kích động đi đến nơi bán nhà.

Cũng may Thẩm Sở Sở mang theo tấm thẻ ngân hàng có tròn 200 nghìn tệ của mình theo, nếu không thì thật sự là bối rối. Chờ tất cả thủ tục làm xong, tất cả chỗ cần ký tên đều ký xong, nụ cười trên mặt Thẩm Sở Sở liền dừng cũng không dừng được. Cô bây giờ tuy là đã nghèo đến mức không còn nổi một nghìn tệ, nhưng cô có nhà rồi! Tiền còn có thể kiếm tiếp mà! Cô chọn là khoản vay hoàn trả trong 20 năm, tuy rằng mỗi tháng phải trả mấy chục nghìn tệ, nhưng đây đối với cô mà nói, không có áp lực mấy.

Sau khi ra khỏi cửa, Thẩm Sở Sở cảm thấy hoa như càng thêm đỏ, cỏ càng thêm xanh, liền tới những năm tháng xám xịt ở đề độ lúc này xem ra cũng thật đẹp. Cô quay đầu nhìn thư ký Vương, cười nói: "Thư ký Vương, hay là tôi mời anh ăn cơm nhé, hôm nay thật là phiên anh rồi."

Thư ký Vương vừa nghe lời này, lập tức nói: "Đa tạ cô Thẩm, tôi cũng không làm cái gì, đều là sếp phân phó tốt, cô nếu như muốn cảm ơn thì liền cảm ơn sếp chúng tôi đi." Đùa sao, anh đâu dám dùng cơm với bạn gái hư thực thực của sếp, anh là chē mạng mình quá dài hay sao?

Thẩm Sở Sở hạ mắt trầm tư một lát, nói: "Ồ, là phải cảm ơn Hàn tổng chứ. Đúng rồi, anh có biết khẩu vị của Hàn tổng không?"

Thư ký Vương cười nói: "Sếp chúng tôi đối với đồ ăn không mấy kén chọn, chỉ là, anh ấy có vẻ thích chỗ sạch sẽ và yên tĩnh."

Thẩm Sở Sở to gan hỏi thêm: "Chỉ đơn giản thế thôi sao, anh ấy không có mấy chỗ hay đến gì đó sao?"

Thư ký Vương lắc đầu, nói: "Không có đâu, sếp tôi thường là không thích ăn ở ngoài. Trừ khi có xã giao. Nếu như không có thì anh ấy thích ăn cơm ở nhà."

Thẩm Sở Sở gật gật đầu, nói: "Ồ, như thế à, đa tạ thư ký Vương nhé."

Thư ký Vương nói: "Không có gì, những thủ tục phía sau nếu như cần phải xử lý tôi lúc đó sẽ lại gọi cho cô."

"À, được."

Làm xong chuyện ở đây, thư ký Vương liền quay lại công ty, đến công ty báo lại chuyện hôm nay cho Hàn Hành Ngạn. Nói xong đầu đuôi, thư ký Vương lại nói thêm một câu: "Cô Thẩm dường như muốn mời ngài dùng bữa, chỉ là, trên người cô ấy giống như là không còn bao nhiêu tiền."

Cây bút trong tay Hàn Hành Ngạn ngừng lại, gật đầu, nói: "Ừm, biết rồi. Cậu ra ngoài trước đi."

"Dạ thưa sếp."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Nhà Quách Tân

"Tân Tân, cơ hội lần này đối với em mà nói là không dễ có, em không cần phải vì chuyện đó mà từ chối đâu." Tôn Huy đau lòng mà nhìn Quách Tân nói.

Quách Tân cười đáp: "Không, em cảm thấy chuyện đó quan trọng hơn so với quay phim, quan trọng hơn so với sự nghiệp của em. Em không hi vọng khiến cho chuyện trước đây ảnh hưởng tới cuộc sống bây giờ của chúng mình."

Tôn Huy thở ra một hơi, nhìn Quách Tân mà nói: "Tân Tân, anh trước đây cũng... nếu không chúng mình cùng nhau nói thẳng, anh không nhẫn tâm mà nhìn em như vậy. Hơn nữa, chuyện này cũng trách anh, nếu không phải..."

Quách Tân lắc đầu, nói: "Huy ca, đừng nói nữa, chuyện này em đã quyết định rồi. Nếu cô ấy nghĩ là nó quan trọng, còn không từ thủ đoạn muốn lấy được, vậy thì nhường cô ấy là được. Hướng hồ, đạo diễn có thuê cô ấy không còn chưa biết được."

Chờ đến ngày ký hợp đồng, công ty vẫn không thể thuyết phục được Quách Tân thay đổi chủ ý, mà mấy người công ty đưa ra đối phương đều không thực sự hài lòng. Sau đó nghe nói là bọn họ bắt đầu xem xét nữ diễn viên của công ty khác. Đối với chuyện này, Bit Media chỉ đành để con vịt đã chín này bay mất, cũng không có biện pháp tốt hơn.

Gần đây, công ty luôn bị bao phủ trong tầng khí áp thấp.

Thẩm Sở Sở cũng cần đi đài S quay tiết mục rồi. Lần này cô đi cùng Thường đạo diễn, trước đó đã nhận thân rồi, vì vậy nhìn thấy Thường đạo diễn, Thẩm Sở Sở liền gọi: "Ba"

"Chà, đừng căng thẳng, cứ coi như khán giả bên dưới không tồn tại là được."

"Dạ, con thử xem"

Đây là lần đầu tiên Thẩm Sở Sở chính thức ra mắt người dân cả nước, đối với cô mà nói, ý nghĩa vô cùng to lớn. Liệu có thể đạt được một khởi đầu tốt hay không, có thể có duyên với khán giả không thì phải xem biểu hiện lần này của cô như thế nào rồi. Cô nhất định phải biểu hiện thật tốt, tuy là cho dù biểu hiện kém công ty cũng có thể vẫn hồi được, nhưng cô vẫn muốn biểu hiện tốt một chút, để mọi người vừa bắt đầu liền có một ấn tượng tốt với cô.

Mang theo tâm tình căng thẳng thêm chút kích động, Thẩm Sở Sở đi từ trong hậu đài ra phía trước.

Tuy rằng nể mặt Thường đạo diễn, người dẫn chương trình sẽ tương đối chăm sóc cô, nhưng không ngờ bọn họ thân thiện hơn hẳn so với tưởng tượng, điều này khiến cho Thẩm Sở Sở vô cùng yên tâm.

"Sở Sở, cô vì sao lại tên là Sở Sở vậy, là vì từ lúc sinh ra cô chú đã dự cảm được cô sau này sẽ sở sở động nhân như ngày hôm nay sao?"

Thẩm Sở Sở cười giải thích: "Về vấn đề này, nhà chúng tôi có đến hai bản, bản của cha tôi đích thực là như vậy. Chỉ là mẹ tôi có cách nhìn khác, bà ấy nói tôi là bà ấy cực khổ sinh ra, vì vậy phải mang họ của bà ấy. Hơn nữa bà cảm thấy công lao của mình rất lớn, vì thế phải gọi hai lần."

Thẩm Sở Sở nói xong mấy lời này, mọi người đều rất nể mặt mà cười lên.

Mở đầu liền có được hiệu quả vô cùng tốt, Thẩm Sở Sở cũng hơi hơi thở phào. Các mục tiếp sau đó, dưới sự chăm sóc của Thường đạo diễn và người dẫn chương trình, Thẩm Sở Sở đều rất thuận lợi tiến hành. Chờ đến khi tiết mục cuối cùng cũng kết thúc, lưng của Thẩm Sở Sở đã ướt đầm.

Người dẫn chương trình thấy biểu tình nhẹ nhõm của Thẩm Sở Sở, cười cò vù: "Sở Sở, biểu hiện của em hôm nay rất tốt, chờ đến lúc tiết mục phát sóng khẳng định sẽ hấp dẫn fan hâm mộ. Tiếp tục cố gắng nhé, rất xem trọng em."

Thẩm Sở Sở mỉm môi cảm tạ: "Cám ơn chị Lý."

Chờ hôm sau về Đê đồ, Thẩm Sở Sở lại đi hoàn thiện thủ tục nhà cửa, đây là bước cuối cùng rồi. Sau khi làm xong vụ này, căn nhà đó chính là thuộc về Thẩm Sở Sở rồi. Chờ lúc đi ra cùng với thư ký Vương, Thẩm Sở Sở hỏi về hành trình của Hàn Hành Ngạn. Lúc biết được Hàn Hành Ngạn buổi tối có gia yến, Thẩm Sở Sở định là tối mai mời anh ăn cơm.

Bận rộn một ngày, nhưng nghĩ tới sau này có thể chuyển tới căn nhà mới của bản thân, Thẩm Sở Sở lại một chút cũng không cảm thấy bận. Quay về căn phòng công ty thuê cho, Thẩm Sở Sở hưng trí bưng bưng thu thập đồ đạc với Vương Thiên.

Đến tối lúc đi ngủ, Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ, vẫn là quyết định trước tiên gửi cho Hàn Hành Ngạn một tin nhắn.

{Thẩm Sở Sở}: Chào ngài Hàn tổng, tôi là Thẩm Sở Sở. Không biết tối mai ngài có thời gian không, tôi muốn mời ngài ăn một bữa để cảm ơn sự giúp đỡ của ngài.

Hàn Hành Ngạn nhìn vào đoạn tin nhắn mình đã chờ rất nhiều ngày mới tới, trong lòng có cảm giác nói không rõ nhìn không thấy.

Trương Đăng dựa vào phía sau sofa, nhìn dáng vẻ ngờ ngạc của anh họ lúc nhìn vào điện thoại, tò mò hỏi: "Anh họ, màn hình điện thoại của anh đều tắt rồi, sao mà cứ nhìn mãi thế. Nếu không biết, còn cho là anh đang cân nhắc đại kế sự nghiệp gì."

Hàn Hành Ngạn nghiêng đầu nhìn Trương Đăng một cái, mặt không biểu tình nói: "Anh nghe nói hôm qua em nửa cuối ngày không đến công ty, em đi làm gì vậy?"

Trương Đăng vừa nghe câu này, lập tức ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nói: "Không phải chứ, anh họ, chuyện này cũng có người mách cho anh! Em còn cho là em thành thành thật thật ở công ty anh làm việc, mọi người đều sẽ chiều cổ em cơ, không ngờ báo cáo nhỏ cũng trực tiếp gửi tới chỗ anh. Em còn cho là em sẽ có đặc quyền gì đó, như thế này, còn không bằng tự mình đi thương trường làm nhân viên bán hàng."

Hàn Hành Ngạn không đồng ý mà nói: "Không cần biết em là làm nhân viên bán hàng hay là đi làm ở công ty, quy củ vẫn phải có."

Trương Đăng nghe được anh họ nhà mình lại lái nhại với anh, vội vàng nói: "Anh họ, em hôm đó thật sự không phải là cố ý không đến đâu. Cũng trùng hợp, trưa hôm đó lúc ra ngoài ăn cơm gặp một tai nạn xe, cô gái bị xe điện đụng phải là một khách hàng mà em biết từ hồi bán thiết bị thể hình trên thương trường. Em thấy cô ấy ngã trong vùng máu, không nhân tâm rồi đi nên đi theo xe cứu hộ đến bệnh viện."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói: "Ừ, chuyện này em làm đúng. Chỉ là lần sau nhớ phải nói rõ cho quản lý của em."

Trương Đăng gật đầu, nói: "Vâng, em biết rồi, em cũng không nghĩ tới sẽ có người báo với anh. Ài, nhưng chuyện này cũng là do em làm không đúng, em không nên vì quản lý không hỏi thì liền không nói cho người ta, cũng tại em."

"Ừ, biết là được. Làm việc ở công ty, vẫn phải dựa vào thực lực, người không có thực lực sẽ bị loại trừ. Quản lý của các cậu có ấn tượng cũng khá tốt với em, chính em bình thường cũng phải chú ý hơn một chút."

Trương Đăng cung kính nói: "Dạ, được ạ, anh họ, em nhớ rồi."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, rồi ánh mắt khỏi người Trương Đăng. Sau đó, lại mở màn hình điện thoại lên lần nữa. Sau khi mở khóa, trên màn hình hiện thị vẫn là đoạn tin nhắn Thẩm Sở Sở gửi đến trước đó. Anh còn đang do dự rốt cuộc có nên trả lời hay không, hay là nói, trả lời nội dung gì.

Trương Đăng nhìn thấy anh họ nhà mình dáng vẻ rồi rầm, càng nhìn càng thấy không đúng, hóng hớt hỏi: "Anh họ, anh không phải là thật sự có cô gái mình thích rồi chứ?"

Hàn Hành Ngạn nhàn nhạt lườm cậu ta một cái.

Trương Đăng càng thêm cảm thấy suy đoán của mình là đúng, ranh mãnh nói: "Anh, không phải là bị em đoán trúng chứ? Em nói chứ, anh cũng nên yêu đương đi thôi, mẹ em còn ngày ngày muốn giới thiệu cho anh một cô bạn gái kia, anh cũng phải cẩn thận chút nha, đến lúc đó đừng trách em không nhắc anh trước."

Hàn Hành Ngạn nghe thế, cắt điện thoại đi, đứng thẳng dậy, lạnh lạnh nói: "Trước tiên hãy lo cho mình đi đã."

Trương Đăng nhìn vào người anh họ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nhàm chán như vậy, thực là cảm thấy tâm đắc một trận. Lúc nhỏ học tốt hơn anh coi như thôi đi, lớn rồi còn muốn quản anh, thật sự là không được tự do.

Chẳng qua, nghĩ tới dáng vẻ nói chuyện yêu đương của người anh họ luôn rất thành thực ôn trọng này, thật sự là làm cho người ta háo hức mong chờ! Anh họ anh cứ như là một tăng nhân khô hạn, lúc đi học anh không chỉ một lần từng nhìn thấy anh họ mình từ chối lời tỏ tình của các cô gái. Đầu chỉ từ chối người ta, nếu như con gái mà chạm vào anh ta một chút, kiện đồ đó khẳng định sẽ không bao giờ mặc nữa.

Do vậy, trong những năm tháng cậu còn mông lung chưa biết tình yêu là thứ gì, điều khiến anh hiếu kỳ nhất không phải là thư tình mà các cô gái đưa cho anh họ rồi cuộc viết cái gì, mà là anh họ đến cùng có bao nhiêu bộ đồng phục!

Hàn Hành Ngạn tất nhiên là không biết lỗ hổng trong đầu đứa em họ của mình. Anh đến thư phòng bắt đầu xử lý công việc của công ty, chờ hoàn thành xong, nhìn vào cổ tay, đã hơn mười hai giờ rồi. Anh nhéo nhéo mi tâm, nhận thấy hiệu quả làm việc của mình hôm nay giảm rất nhiều.

Sau khi tắt đèn, quay lại phòng ngủ của mình. Lúc tám, Hàn Hành Ngạn nghe tiếng nước chảy ào ào, đột nhiên nghĩ thông một việc.

Tám xong, Hàn Hành Ngạn một bên lau tóc một bên gửi một tin nhắn trả lời Thẩm Sở Sở: "Có rảnh."

Thẩm Sở Sở sau khi gửi đi tin nhắn, liền vô cùng không yên lòng mà chờ trả lời từ Hàn Hành Ngạn. Kết quả trái đợi phải đợi đều đợi không được câu trả lời của Hàn Hành Ngạn, mơ mơ hồ hồ mà ôm điện thoại ngủ mất. Chờ đến sáng hôm sau tỉnh lại, mới nhìn thấy đáp án của Hàn Hành Ngạn. Cô ngẫm nghĩ, trả lời lại: "Ngài sau bây giờ có thời gian không? Đến lúc đó tôi sẽ gửi địa chỉ nhà hàng cho ngài."

Hàn Hành Ngạn gần như là trả lời ngay lập tức: "Được."

Nhìn thấy tin nhắn Hàn Hành Ngạn gửi qua, Thẩm Sở Sở tâm trạng rất là tốt mà rời giường đi rửa mặt. Hôm nay cô phải chuyển nhà, còn có rất nhiều việc phải làm. Trong lúc Thẩm Sở Sở đang đi rửa mặt, Vương Thiên cũng đã tới. Hai người cùng nhau đem đồ đạc sắp xếp lại một chút, sau đó gọi một chiếc xe đem tất cả đồ đạc đều chuyển đi.

Bên phía nhà mới, tất cả đồ gia dụng và đồ điện đều có sẵn. Một số người không thích có thể tự mình đổi đồ mới, nhưng chỗ tiền này đã được tính trong giá nhà rồi. Vì thế ngay cả không dùng đến, cũng sẽ không được trừ tiền. Thẩm Sở Sở tự mình cũng không phải là người đại phú đại quý, đối với những thứ này cũng chẳng kén chọn gì. Ngược lại còn cảm thấy đồ gia dụng ở đây so với những gì cô dùng trước đây đều tốt hơn nhiều.

Bản thân cô cũng không quá coi trọng mấy thứ này, vì thế rất là hài lòng. Cô trừ mua một ít chăn gối, xoong nồi bát đĩa mấy thứ đồ dùng hằng ngày, cái khác thì gì cũng không phải mua.

Cứ dọn dẹp tới 5 giờ chiều, mới đem tất cả mọi thứ sắp xếp ổn thỏa. Tuy là đồ của cô nhìn thì không nhiều lắm, nhưng lúc sắp xếp vẫn là khá rắc rối.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng tắm rửa thay quần áo đi tới nhà hàng đã hẹn trước.

Lúc đến nơi, Thẩm Sở Sở phát hiện Hàn Hành Ngạn đã ngồi ở trên ghế chờ cô rồi, trong lòng cô lộ bộ một chút, vội vàng nhìn đồng hồ. May quá, cô còn tưởng là mình đến muộn chứ. Mọi người ta ăn cơm mà đến muộn, thật không phải là một việc lịch sự cho lắm.

Cô tăng nhanh tốc độ, đi tới trước mặt Hàn Hành Ngạn, cười nói: "Hàn tổng, ngại quá, tôi đến muộn." Tuy không hề đến muộn, nhưng đến muộn so với khách, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình vẫn nên nói một tiếng xin lỗi.

Hàn Hành Ngạn lúc này nhìn nụ cười như hoa của Thẩm Sở Sở, nhẹ ho một tiếng, nói: "Không đâu, là tôi đến hơi sớm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Trong lúc dùng bữa, Thẩm Sở Sở liền phát hiện, lễ nghi trên bàn ăn của Hàn Hành Ngạn hoàn mỹ đến mức khiến cho người ta không soi ra được tẹo lỗi nào. Tay cầm dao đĩa vừa thon vừa dài, dường như thứ cầm trong tay không phải là dao đĩa mà là một tác phẩm nghệ thuật.

Còn cô thì sau khi làm việc cả ngày, bữa trưa chỉ ăn một bát mì úp, sớm đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi. Vì thế, sau khi cứ lặng lẽ quan sát Hàn Hành Ngạn hai mươi phút, cô như là càng nhìn càng đói. Rốt cuộc, cô không kiên trì nổi nữa, tăng tốc độ ăn.

Trời đất bao la, vẫn là lấp đầy bụng quan trọng nhất.

Sau đó, Hàn Hành Ngạn đã ăn được kha khá liền nhìn sang Thẩm Sở Sở ở phía đối diện giống như một con chuột nhỏ vậy, từng thìa từng thìa một nhồi thức ăn vào miệng, hai má phồng lên, nhìn thật đáng yêu.

Trọng điểm là, anh cứ nhìn mãi, không biết vì sao, lại cảm thấy có chút đói.

Vì thế lại gọi nhân viên phục vụ tới, gọi thêm hai món ăn và một phần tráng miệng.

Thẩm Sở Sở thấy thế, tốc độ nhai chậm lại, chờ lúc phục vụ rời đi, hơi đỏ mặt nhìn vào Hàn Hành Ngạn nói: "Tôi có phải là ăn nhiều quá không."

Hàn Hành Ngạn lắc đầu, nói: "Không phải, là tôi ăn chưa no." Nói xong, thấy ánh mắt Thẩm Sở Sở hơi có chút xấu hổ, anh lại hỏi hặn.

Quả nhiên, liền nghe thấy Thẩm Sở Sở nói: "Xin lỗi Hàn tổng, tôi nên gọi nhiều hơn chút."

"Không đâu, là tôi ăn trưa quá ít thôi."

Chờ ăn xong món chính và dùng một chút đồ uống, Thẩm Sở Sở mới nhận ra là mình hôm nay ăn hơi nhiều. Bụng đã phồng lên rồi. Nghĩ tới Trần Tây Lệ nói đã nhận cho cô một bộ phim, cô lại cảm thấy mình quá tham ăn rồi, không biết phải mất bao lâu mới có thể giảm được lượng calo đã ăn vào hôm nay.

Khi Thẩm Sở Sở nghĩ tới đi trả tiền, lại bị người ta cho biết tiền đã được thanh toán rồi, cô kinh ngạc nhìn sang Hàn Hành Ngạn. Hàn Hành Ngạn đứng thẳng người dậy, nói: "Làm gì có chuyện để cho phụ nữ trả tiền."

Thẩm Sở Sở cả mặt bối rối, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Hàn Hành Ngạn.

Cho đến khi ngồi vào xe của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở vẫn còn đang lưỡng lự, nói: "Hàn tổng, ngài giúp tôi, lại mời tôi ăn cơm, cái này cũng quá là cho qua được."

Hàn Hành Ngạn lại giống như đang chờ câu này của Thẩm Sở Sở vậy, nói: "Không quan trọng, cô có thể lại mời lại mà."

Thẩm Sở Sở liền ngơ ngác, nhìn vào dáng vẻ nghiêm túc lái xe của Hàn Hành Ngạn, cả nửa ngày mới hồi thần, nói: "...Được. Cơ mà, nói như vậy hình như là phải mời hai bữa mới đủ. Trả lại ngài một bữa, lại mời một bữa."

Hàn Hành Ngạn thuận theo ý người mà nói: "Ừm, vậy thì mời hai bữa."

Thẩm Sở Sở cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, nhưng nghĩ tới lời này là tự mình nói ra, chỉ có thể nói: "A, được. Chờ ngài có thời gian tôi sẽ mời."

Hàn Hành Ngạn nghe thế khước miệng nhếch lên một nụ cười.

Thẩm Sở Sở ngồi tại ghế ảo não một lúc, nhìn thấy phương hướng lộ trình của Hàn Hành Ngạn, lúc này mới nghĩ ra mà nhắc anh: "Hàn tổng, tôi không ở chỗ kia nữa, tôi hôm nay chuyển tới khu Lê viên rồi. Hay là ngài cho tôi xuống ở giao lộ phía trước tôi tự về."

Hàn Hành Ngạn trong lòng chấn động, nói: "Ồ? Thế sao, khéo vậy, tôi hôm nay cũng ở bên đó, vừa lúc cùng đi."

"A?" Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, phía Lê viên hình như cách Tập đoàn Hàn thị hơi xa. Cô nhớ lần trước Hàn Hành Ngạn nói nơi bản thân sống nằm ngay gần khu nhà cô ở trước đây.

Đối mặt với chất vấn của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngạn lại không giải thích thêm gì. Chỉ là, lúc thấy Thẩm Sở Sở không ngừng động tác xoa bụng, hỏi: "Cô Thẩm, có cần dừng xe đi mua chút thuốc không?"

Bàn tay đang xoa bụng của Thẩm Sở Sở ngừng lại, ngài ngừng cười nói: "Không, không cần đâu, tôi lát nữa đi lại liền ổn thôi." Ăn đến mức như thế này vẫn là không cần để cho Hàn tổng cao lãnh biết được.

"Ừ." Hàn Hành Ngạn vẻ mặt nhàn nhạt như đã hiểu rõ đáp lời.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy biểu cảm của Hàn Hành Ngạn, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào. Nhìn là biết, Hàn tổng khẳng định đã đoán được lý do cô xoa bụng rồi.

Nửa tiếng sau, hai người đến được khu căn hộ Lê viên. Hàn Hành Ngạn vừa định dừng xe ở hầm để xe, Thẩm Sở Sở liền nói: "Hàn tổng, ngài cho tôi xuống trước đi, tôi đi dạo. Lát nữa lên sau."

Hàn Hành Ngạn cho xe dừng ở bên đường, nói: "Mạo muội hỏi một câu, cô Thẩm là có chuyện gì muốn đi làm sao?"

Thẩm Sở Sở nghĩ trong lòng, chuyện cô ăn nhiều Hàn Hành Ngạn cũng đã biết rồi, cũng chẳng có gì mà phải giấu nữa. Cho nên đã vỡ rồi cho vỡ luôn, nói: "Tôi hôm nay ăn nhiều quá, muốn đi tản bộ."

Hàn Hành Ngạn nghe xong lại khởi động xe, nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng vậy."

Nói vậy, xe liền bị dừng ở bãi đỗ xe ngầm. Hàn Hành Ngạn đem xe dừng vào chỗ đỗ, tháo dây an toàn, nhìn thấy Thẩm Sở Sở có chút ngốc lăng, nói: "Không phải nói là muốn đi tản bộ sao, sao vậy, không muốn đi nữa?"

Thẩm Sở Sở quay đầu, tâm tình phức tạp mà nhìn vào Hàn Hành Ngạn, nói: "Đi."

Sau đó, hai người liền đi quanh tiểu khu. Thẩm Sở Sở cả quá trình đều cúi đầu, không biết đang nghĩ những gì. Lúc này, đột nhiên có một lực đạo kéo cô một cái, sau đó một giọng nói truyền tới: "Nhìn đường."

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên tiếp xúc Hàn Hành Ngạn ở cự ly gần như vậy, chớp mũi thoảng qua một mùi hương tươi mát truyền tới. Mùi vị này thậm chí có chút quen thuộc...

Còn không chờ Thẩm Sở Sở nghĩ ra đã từng nghĩ được ở đâu, thì Hàn Hành Ngạn liền buông cổ tay Thẩm Sở Sở ra, nói: "Nhìn cẩn thận chút, trước mặt có một tảng đá lớn."

Thẩm Sở Sở thuận theo ánh mắt của Hàn Hành Ngạn nhìn qua, chỉ thấy ở trên mặt đất thực là có một tảng đá to, mà cô bất tri bất giác suýt chút nữa thì đã dẫm lên cỏ rồi. Nghĩ tới mình làm ra chuyện ngu ngốc, mặt Thẩm Sở Sở hơi đỏ lên, nói: "Cảm ơn."

Hàn Hành Ngạn định nói cảm ơn cái gì, thì lúc này, một giọng nữ kiều mỵ truyền tới.

"Hàn tổng? Thật khéo, thế mà có thể gặp được ngài ở đây."

Hàn Hành Ngạn quay đầu qua, nhìn người đi tới, cau mày, sau đó lạnh lạnh gật đầu: "Ừm."

Thẩm Sở Sở cũng nhìn sang người vừa nói, cô liếc mắt liền nhận ra là ai. Đây không phải là lưu lượng tiểu hoa gần đây đang hot Tần Đình Nhiên sao, hóa ra cô ấy cũng sống ở trong tiểu khu này. Chỉ là họ tuy là cùng ở trong giới giải trí, lại chưa từng cùng tham gia hoạt động cùng nhau hay là gặp mặt ở trường hợp công khai nào. Đối phương hẳn là không biết có nhân vật như cô.

Vì vậy, tình hình bây giờ rất là xấu hổ. Rốt cuộc có cần chủ động chào một tiếng không.

"Đi thôi, đi phía trước dạo." Hàn Hành Ngạn thay Thẩm Sở Sở quyết định, sau đó dẫn trước rời khỏi chỗ này.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy Tần Đình Nhiên bộ dạng bối rối, cúi đầu theo sau Hàn Hành Ngạn đi mất. Cô vừa nãy còn định chào một câu, nhưng nghĩ tới Tần Đình Nhiên chắc chắn là không hi vọng người khác nhìn thấy dáng vẻ bối rối của mình, vì thế vẫn là quyết định cúi đầu giả làm đã đi.

Tần Đình Nhiên hiện tại không nhận ra cô, không có nghĩa là sau này sẽ không nhận ra. Nhớ mà ngày nào đó nghĩ tới lần gặp mặt như vậy, thế không phải là sẽ kết thù sao.

Sau khi đi xa rồi, Thẩm Sở Sở mới thở phào một hơi. Lúc nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đứng dưới ánh đèn đường mờ ảo dường như được bao phủ lên một tầng sáng, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình nhất định là đầu óc hôn mê rồi, hoặc là bị sắc đẹp mê hoặc, vì thế mới đồng ý cùng đi tản bộ với anh ta. Đây không phải là mỗi phút mỗi giây đều muốn để lộ chính mình sao?

Sau này cô còn muốn hòa vào làng giải trí nè, nhờ mà bị người ta chụp được ảnh cô và Hàn Hành Ngạn đi cùng nhau vậy không phải là sẽ có rất nhiều scandal sẽ truyền ra sao? Cô vốn là không muốn được nổi tiếng bằng cách đó đâu, vì vậy sau này vẫn là cố gắng tránh đi.

Sự xuất hiện của Tần Đình Nhiên hôm nay cũng coi như là cho cô một lời nhắc nhở.

Khi còn chưa nổi tiếng thì thế nào cũng được, nhờ mà ngày nào đó nổi tiếng rồi, những thứ này chính là chứng cứ rành rành.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở nói: "Hàn tổng, chúng ta về thôi, bụng tôi không khó chịu nữa rồi."

Hàn Hành Ngạn nghiêng đầu nhìn Thẩm Sở Sở một cái, có chút tiếc nuối nhưng vẫn gật đầu đáp: "Được."

Lúc đến tầng 26, hai người tạm biệt, một trái một phải trở về nhà mình.

Sau khi đóng cửa lại, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình triệt để được giải phóng, đi cùng với một người có khí tràng lớn như vậy, thật sự là một loại dây vò, tiểu nhân vật như cô sắp tắc thở rồi.

Khi đi tắm, Thẩm Sở Sở vẫn đang suy nghĩ, Hàn Hành Ngạn gần đây cứ như là biến thành một người khác vậy, đặc biệt là hôm nay. Có chút hành vi khiến cho người ta cảm thấy sờ không tới đâu. Cứ có cảm giác anh ta giống như có chuyện muốn hỏi cô nhưng lại không tiện mở miệng, một người chủ tịch của công ty lớn lại có chuyện gì cần từ cô sao? Thật sự làm cho người ta khó hiểu."

Nhĩ trái nghĩ phải cũng nghĩ không thông, Thẩm Sở Sở quyết định không nghĩ tiếp nữa. Dù sao bây giờ ở gần, hơn nữa Hàn tổng cũng giúp cô không ít việc, nhờ mà có yêu cầu gì ở cô, cô cũng có thể đem ân tình hoàn trả.

Sau khi tắm xong, ra khỏi nhà tắm, Thẩm Sở Sở trở nên tươi sáng rộng mở, quan trọng là căn nhà thuộc về cô, cảm giác thoải mái trong lòng lại dấy lên. Lúc này, cô mới bỗng nhiên nghĩ ra chuyện này còn chưa nhắc tới với bố mẹ cô. Cô nghĩ ngơi một lát, sau đó cầm điện thoại tìm kiếm trong danh bạ,

gọi một cuộc điện thoại cho mẹ mình.

Sở Quế Chi vừa nghe được nữ nhĩ nhà mình mua nhà ở Đê đô, kinh ngạc đến mức điều khiển từ xa cũng rơi xuống đất.

"Con nói gì cơ? Con mua nhà ở Đê đô? Con lấy đâu ra nhiều tiền thế, mẹ nghe nói nhà ở Đê đô rất đắt đó."

Thẩm Sở Sở đã nghĩ được cách nói từ lâu, đáp: "Mẹ, ngài quên rồi sao, còn không phải là quay một quảng cáo còn có mấy bộ phim sao, tất nhiên là kiếm được chút tiền rồi."

Sở Quế Chi có chút không tin lắm mà nói: "Nhưng mẹ nhớ là mấy quảng cáo trước đây của con chẳng kiếm được bao nhiêu tiền mà?"

Thẩm Sở Sở giải thích: "Mẹ, con đây không phải là đổi công ty rồi sao, liền cùng một công ty với Thường đạo diễn đó. Gần đây cũng nhận được không ít phim, thù lao đóng phim cũng khá cao, vì thế liền tích tiền lại trả được khoản này."

Sở Quế Chi vừa nghe thế mới có chút yên tâm, nói: "Ừ, thế thì tốt. Con bây giờ có phải không còn tiền không, có cần mẹ gửi cho con một ít không?"

Thấy cửa của mẹ mình qua rồi, Thẩm Sở Sở cười nói: "Mẹ, không cần đâu, con không thiếu tiền. Công ty có nhận cho con mấy thông cáo. Con qua một thời gian sẽ lại đi quay phim rồi."

Thẩm Minh Phúc trộm đi tới nói: "Sở Sở, con cũng đừng vất vả quá, nếu như mệt rồi thì về nhà nghỉ ngơi."

Thẩm Sở Sở nghe lời này trong lòng ấm áp, nói: "Dạ, con biết rồi cha. Con không mệt. Minh tính kiếm tiền nhanh, cha và mẹ cũng vất vả, hai người mới cần nghỉ ngơi nhiều vào. Hai người nếu như đồng ý thì đến Đê đô bên này cũng được, con gái đường hai người."

Sở Quế Chi nói: "Thế thì thôi đi, quá là không tự do, đến người nói chuyện cũng không có. Con tự chăm sóc tốt bản thân là được, nhớ là có thời gian thì gọi điện về nhà."

Sau khi cúp máy, Thẩm Sở Sở nằm lên sofa, nhắm mắt lại xoa dịu tâm tình. Sau đó mở Weibo ra xem.

Kết quả, vừa mở ra cô liền bị sốc. Một bí mật mà Thẩm Sở Sở mấy hôm trước vừa phát hiện ra đột nhiên biến thành một vụ bê bối mà mọi người đều biết.

"Quách Tân kết hôn hai lần."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Thẩm Sở Sở theo hot tìm kiếm mà chọn vào xem, kết quả phát hiện trong đó tất cả đều đang nhắc Quách Tân.

"Quá kinh tởm rồi, lần đầu tiên phát hiện ra Quách Tân lại là người như vậy, người phụ nữ kết hôn lần hai dựa vào đâu mà lại cưới được Tôn ảnh đế của chúng tôi? [Phun]"

"Tò mò là Tôn ảnh đế có biết Quách Tân là người phụ nữ kết hôn lần hai không, hay là bị người phụ nữ như vậy lừa dối bao nhiêu năm qua, thật là tội nghiệp. @Tôn Huy"

"Thế mới nói, đừng có cưới nữ minh tinh trong làng giải trí, đều là mấy thứ loạn thất bát tao gì đó. [Măng mỗ]"

*****

Nhìn thấy bình luận như vậy, thực làm cho Thẩm Sở Sở có chút khó hiểu, cô chẳng qua chỉ là một công phu đi ăn một bữa cơm, sao mà thế giới liền biến thành bộ dạng này. Chẳng nhẽ là bị người ta tìm ra bằng chứng xác thực sao, hay là nói... thủy quân?"

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở mở ra những gì được coi là chứng cứ ở một tài khoản quảng cáo xem. Kết quả càng xem càng sốc, chứng cứ bên trong vô cùng toàn diện, từ ngày kết hôn lần đầu của Quách Tân, địa điểm kết hôn, đến thân phận người chồng trước, cần có đều có. Thậm chí đến ảnh Quách Tân và chồng cũ cùng nhau đều có, hơn nữa còn có nhân viên kỹ thuật tới phân tích ảnh là thật, không phải dán vào.

Những nội dung này Thẩm Sở Sở vừa nhìn liền biết là thật, vì nó giống y hệt như trên hệ thống nhân duyên của cô ấy. Vì thế nên mới làm cho người ta sợ.

Quách Tân lần này chọc phải ai vậy?

Chuyện không ngờ được là, đồng đưa này còn chưa xong, chính vào lúc Thẩm Sở Sở đang xem nội dung này, một chuyển biến mới xuất hiện. Tôn Huy phát Weibo rồi.

{Tôn Huy V}: Đa tạ sự quan tâm của mọi người, tôi và vợ cảm tình rất tốt. Nếu chuyện quá khứ của cô ấy đã bị lời ra, tôi cũng đem bí mật của mình nói ra vậy. Tôi cũng từng ly hôn, không cần thương xót cho tôi đâu. Còn nữa, người làm thì trời nhìn, những người mang ác ý cạnh tranh sẽ không được sống tốt đâu, chúc người cả đời đều không thể trở thành ngôi sao quốc tế. [Mỉm cười]

Nhà Quách Tân.

"Huy ca, anh vì sao phải phát Weibo như vậy? Anh biết là anh đang làm gì không? Bọn họ đem chuyện của em lộ ra cũng coi như thôi, anh sao lại đi lộ ra chuyện của chính mình chứ?" Quách Tân lo lắng cầm điện thoại nhìn vào Tôn Huy.

Trước đây Quách Tân chính là bị Trần Mộng nắm được nhược điểm, lấy chuyện cô kết hôn lần hai để uy hiếp cô, khiến cho cô rút khỏi cuộc cạnh tranh với đại chế tác quốc tế. Nếu như không rút lui, sẽ đưa lên mạng công khai chuyện kết hôn lần hai, đến lúc đó, cũng có thể khiến cô không quay được đại chế tác.

Quách Tân đối với bản thân bị mắng tới mức chẳng còn quá khó chịu nữa, vốn là sự thật, có tránh thế nào cũng không có tác dụng. Chỉ là cô lo Tôn Huy sẽ liên lụy mà bị người mắng, bị người ta coi không ra gì. Trong lòng cô một chút cũng không hi vọng Tôn Huy chịu tổn thương. Không cần biết là tổn thương thân thể hay tổn hại danh dự.

Tuy nhiên, không ngờ sau khi cô rút khỏi cạnh tranh, Trần Mộng cũng không thể như nguyện được tuyên. Vì thế, trong lúc tâm lý mất cân bằng, chuyện này liền bị phơi bày.

Quách Tân vừa rồi cũng gọi điện tra hỏi Trần Mộng rồi, nhưng lại nhận được sự phủ nhận của cô ta.

Tôn Huy xoa xoa tóc của Quách Tân, cười nói: "Đây có là gì, dù sao cũng là sự thật. Anh không nhân tâm nhìn người khác mắng em như vậy. Ai cũng đều có quá khứ, em có anh cũng có. Nếu như muốn mắng thì để cho họ mắng anh là được. Lại nói, chuyện này vốn là Trần Mộng cố ý muốn hại em, anh sao có thể ngồi yên không quản."

Quách Tân hơi đỏ mắt nhìn vào Tôn Huy, nói: "Nhưng nếu như vậy, bọn họ có khả năng sẽ đem anh cùng mắng."

Tôn Huy lại chẳng sao cả mà nói: "Không quan trọng, thích mắng thì cứ mắng đi. Chúng ta chẳng làm gì sai, không thẹn với lương tâm." Mắng anh dù sao vẫn tốt hơn là mắng vợ anh.

Weibo của Tôn Huy chính là một tảng đá khuấy động hàng nghìn đợt sóng.

Cư dân mạng nhìn thấy tin tức như vậy, nhanh chóng chạy tới vây xem.

"Ông trời của tôi ơi, giới này sao mà loạn như vậy, đã nói là mối tình đầu của nhau đâu, đã nói là tình yêu hoàn mỹ thuần túy đâu? Đây so với đôi vợ chồng bù trừ lẫn nhau Trần Tiêu và Dương Khải có gì khác đâu?? Cả đời đen tối. [Tạm biệt]"

"Một năm tiết lộ hai đôi vợ chồng giả, năm nay hiệu suất của paparazzi tăng lên không nhỏ nha! Nhanh đi xem xem đôi vợ chồng khác, nói không chừng cũng là giả đó! [Mỉm cười]"

"Đây là đem chúng tôi coi là đùa ngốc sao? Thật sự là ngày của chó, hai đôi vợ chồng yêu thích đều là đang diễn [Nôn mửa]"

*****

Đối với những bình luận như vậy, Tôn Huy và Quách Tân trong lòng đã dự đoán được, hai người ai cũng không tiếp tục xem Weibo nữa, mà đem công việc đều từ chối, không xem tí vi, không lên mạng, ở nhà yên tĩnh làm đồ tráng miệng. Mặc cho bên ngoài mưa gió mịt mù, ta ở trong góc bình yên của mình.

Chỉ là, chuyện này có thể phá hoại công ty của hai người.

Bộ phận quan hệ công chúng của Bit Media toàn bộ xuất kích đến giải quyết chuyện này, dùng rất nhiều chuyện của ngôi sao để đem chuyện này áp xuống. Đến Thẩm Sở Sở cũng bị kéo ra tạo sóng một lần. Nội dung chiêu trò chính là bọn họ quay chương trình ở đài S. Đưa ra trước một số chủ đề để thu hút ánh mắt của công chúng.

Tuy nhiên, hiệu quả của việc này vô cùng thấp.

Độ nổi tiếng của Quách Tân và Tôn Huy hai người này chính là cao hơn so với Trần Tiêu và Dương Khải không biết bao nhiêu, không cần biết là trong giới hay ngoài giới, người quan tâm đến hai người họ đều rất đông.

Trừ một ít chuyện cũ của ảnh hậu Trần Mộng bị lời ra phân tán một phần lực chú ý ra, những người khác đều không có hiệu quả gì.

Lúc Thẩm Sở Sở đến công ty, Trần Tây Lệ cũng không có tâm tình nói chuyện về phim mới cho cô. Tiện tay lấy ra một tài liệu trên bàn đưa cho cô, nói: "Là do công ty điện ảnh tình D chế tác, phim của Điện đạo diễn, phim truyền hình. Đây là tin tức tôi nhận được hai ngày trước, trước đây vốn cũng muốn cho em đi rèn luyện diễn xuất trong phim chính kịch, nhưng tài nguyên lại không tốt lắm."

Thẩm Sớ Sớ vừa nghe được công ty điện ảnh tỉnh D chế tác, lập tức sáng mắt. Giống như một số công ty điện ảnh đại diện cho phim thần tượng, đại diện cho lưu lượng, đại diện cho chiêu trò. Tên của công ty điện ảnh này đại biểu cho chất lượng, đại biểu cho có tâm, đại biểu cho diễn kỹ, đại biểu cho phái thực lực. Không ngờ là cô còn có thể nhận được tài nguyên như thế này.

Chỉ là, có được chọn hay không thì không nói trước được. Tuy là trải qua rèn luyện dưới sự hướng dẫn của Thường đạo diễn hơn một tháng, một số luyện tập ở nhà gần đây, điểm diễn kỹ của cô đã đạt được 60 điểm rồi, thế nhưng, đối với công ty điện ảnh tỉnh D đại diện cho chất lượng mà nói, diễn kỹ của cô vẫn là không đủ để xem.

Trần Tây Lệ dường như nhìn ra được sự lo lắng của Thẩm Sớ Sớ, cô nhéo mi tâm, nói: "Diễn đạo diễn và Thường đạo diễn là bạn tốt nhiều năm, vì thế tất nhiên sẽ gửi cho cô lời mời tới thử kính, vậy thì em có khả năng sẽ được tuyển đó, chỉ là rốt cuộc là vai diễn nào thì cũng không dễ nói. Trong đây có tất cả tư liệu về các vai nữ, em về nhà nghiên ngẫm một chút. Đúng rồi, nhớ đọc cả nguyên tác một lần, tìm hiểu toàn diện."

Thẩm Sớ Sớ nghe được lời của Trần Tây Lệ, mím mím môi nói: "Dạ, em biết rồi, cảm ơn chị Trần nhắc nhở."

"Không cần cảm ơn, chị gần đây có chút bận, đến lúc đó có thể không có thời gian đưa em đi thử kính, em mấy ngày này theo giáo viên lớp biểu diễn học thêm nhiều chút. Hoặc là có thể tìm Thường đạo diễn thảo luận một chút. Em dù sao đã cứu Tôn tỷ, còn trở thành con gái nuôi của chị ấy, rất nhiều chuyện liên không cần phân ra quá rõ ràng. Có lúc em càng như vậy, càng là làm tổn thương tình cảm. Ở trong giới này, có thể lợi dụng được thì cố hết sức lợi dụng. Đừng trái với lương tâm của mình là được."

Lời của Trần Tây Lệ khiến cho Thẩm Sớ Sớ cả người chấn động, không nghĩ tới tâm tư của bản thân sớm đã bị người ta nhìn ra. Cô đích thực là không muốn lợi dụng ân tình này để cầu báo đáp. Theo như cô thấy, người trong vòng này biết Thường đạo diễn là núi dựa của cô, đó đã là hồi báo tốt nhất cho cô rồi. Cô cũng không dám đòi hỏi thêm gì nữa.

"Đa tạ chị Trần đã nhắc."

"Ừ." Trần Tây Lệ xoa huyết thái dương, nhắm mắt.

Thẩm Sớ Sớ thấy bộ dạng tiêu tụy của Trần Tây Lệ, nhìn không được mà nói: "Chị Trần, chị cũng không cần phải quá lao tâm, chuyện của chị Tân khẳng định là rất nhanh sẽ qua đi thôi. Chị ấy và Tôn Huy cũng không làm sai chuyện gì, chờ sau khi cư dân mạng phản ứng lại thì sẽ khiến cho chuyện nóng bỏng trên mạng dừng lại."

Trần Tây Lệ nghe thế, cười khổ một chút, nói: "Nếu như thật sự có thể giống như em nói thì tốt rồi. Haiz, hi vọng có thể qua nhanh một chút. Thật sự là thời buổi rối loạn mà."

Nói tới đây, Trần Tây Lệ nhìn Thẩm Sớ Sớ một cái, nhắc cô: "Em nếu như có yêu đương nhớ là phải nói cho chị. Còn nữa, em và Hàn tổng khiêm tốn một chút, cô gắng ít xuất hiện ở các trường hợp công khai. Chờ em có tác phẩm rồi mới có thể có tư bản để tùy hứng."

Thẩm Sớ Sớ bất thành linh nghe được tên của Hàn tổng, nghĩ tới từ lần đi dạo trước hai người liền chưa gặp lại, cô không biết vì sao lại có chút chột dạ. Nhưng chuyện cần giải thích vẫn phải giải thích một chút: "Chị Trần, em và Hàn tổng thật sự không phải loại quan hệ mà chị tưởng tượng đâu."

Trần Tây Lệ vô cùng bình tĩnh mà nói: "Là quan hệ gì không quan trọng, quan trọng là người hâm mộ, cư dân mạng cảm thấy hai người là quan hệ gì."

Thẩm Sớ Sớ bị ghen lại một chút, bình tĩnh mà suy nghĩ lại, nói: "Dạ, được rồi, cảm ơn chị Trần đề tỉnh."

Lúc về nhà, Thẩm Sớ Sớ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kính của phòng đối diện một hồi, sau đó quay đầu mở cửa nhà mình.

Giống như Thẩm Sớ Sớ đã nói, tới hôm đó, chuyện của Quách Tân dần dần xuất hiện chuyển biến.

Cư dân mạng sau khi bình tĩnh lại, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút phản ứng quá đà. Bọn họ lật lại những chuyện từ hồi Quách Tân và Tôn Huy xuất đạo đến nay, phát hiện được người ta căn bản là chưa từng nhận mình là mối tình đầu của nửa kia, cũng chưa từng nói bản thân trước giờ chưa từng kết hôn. Tự suy ngẫm một chút, ai lại rảnh hơi đem chuyện mình hôn sự của mình lấy ra nói chứ, đặc biệt là ở nơi như giới giải trí.

Vì thế, Quách Tân và Tôn Huy so với cặp đôi Trần Tiêu và Vương Khải tính chất vẫn là không giống nhau.

Chỉ là, người hâm mộ cảm thấy bản thân bị lừa dối, lại thêm vào chuyện của Trần Tiêu và Vương Khải thời gian trước, vì thế khi bắt đầu có chút không được lý trí. Chờ bọn họ dần dần thanh tỉnh, lý trí trở lại, rất nhiều người bắt đầu tự phát mà đưa lên Weibo một số đoạn văn dài. Trừ xin lỗi, còn dùng một giọng văn rất bất đắc dĩ để nói về chuyện này.

Công ty cũng không ngờ được chuyện sẽ phát triển thành tình huống như thế này, Quách Tân và Tôn Huy có độ danh tiếng quá cao, chỉ với việc công ty họ lớn như vậy cũng không thể không chế được tình hình. Lúc nghệ sĩ của công ty bị mắng họ không chế không được, bây giờ phát triển theo hướng tốt rồi họ cũng không xử lý nổi.

Tuy nhiên, họ vẫn là nhanh chóng nắm chắc cơ hội để làm cho loại cảm giác này phóng đại lên.

Đúng lúc mọi người cho rằng chuyện này sẽ sóng yên biển lặng, một bước ngoặt mới lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45

Một tài khoản quảng cáo không biết ở đâu mọc ra đột nhiên phát ra một giọng chất vấn.

"Quách Tân ly hôn năm 06 nhì, Tôn Huy hình như cũng vậy. Trùng hợp là hai người bọn họ cũng quen biết vào năm đó. Vì thế, ở đây liệu có phải có chuyện gì chúng ta không biết hay không? Rốt cuộc là hai người đó ly hôn trước, hay là quen nhau trước? Nếu như là về sau mà nói thì chuyện này đúng là náo nhiệt rồi! [Mỉm cười]"

"Ông trời của tôi ơi, chẳng lẽ hai người là cùng vừa mất nhau, vì thế mới ly hôn với chồng trước và vợ trước của mình? Thật sự là quá đáng sợ rồi."

"Hai người họ không giống loại người như vậy lắm nhì? Tôi vẫn không tin suy đoán này lắm."

Có người trả lời rằng: "Chủ tăng, bạn gặp người xấu nào trên mặt viết là Tôi là người xấu chưa?"

*****

Ngay lập tức, giống như một đàn thủy quân không biết từ đâu tới, điên cuồng mà bắt đầu nói về suy đoán này. Dần dần, rất nhiều người đều bắt đầu tin tưởng. Có người thậm chí còn tìm ra được bộ phim đầu tiên mà Quách Tân và Tôn Huy hợp tác quay vào năm 05, mà hai người họ là năm 06 ly hôn, chuyện này liền có tất nhiều báo chí đưa tin.

Thẩm Sở Sở nhìn vào những nội dung như vậy trên mạng, hơi cau mày. Những người này rõ ràng là đang nói láo, không có bằng chứng thuyết phục nào cả, chỉ là tìm ra tin bài từ mười mấy năm trước liền bắt đầu sáng tác tin tức. Những vết đen như vậy vừa dễ tiện vừa đáng giận. Dễ tiện là vì tùy tiện biên ra chuyện cũ, đáng giận là vì người nếu như không lấy ra được bằng chứng chính xác để phản bác thì bọn họ hoàn toàn có thể nói người là đang giả mạo.

Năm đó Quách Tân và Tôn Huy lúc nào vào tổ, tin là người của tổ kịch đều rõ ràng. Chỉ là, thời gian đã qua lâu như vậy, tư liệu cũng không biết là có còn lưu lại hay không.

Thẩm Sở Sở là có thể từ hệ thống nhân duyên của Quách Tân và Tôn Huy nhìn được thông tin của hai người.

Hai người họ đúng là ly hôn năm 06, một người vào tháng một, một người vào tháng 3. Chỉ là thời gian họ vào tổ lại không phải như trên mạng nói là năm 05, hai người này vào tổ khi nào cô không biết, nhưng trên hệ thống hiển thị thời gian quen biết là tháng 6 năm 06. Vậy tức là hai người này đích thực là sau khi cả hai đều đã ly hôn mới nhận thức nhau. Hơn nữa, đến với nhau cũng là năm 07.

Lặng lẽ nhìn dân mạng mắng mỏ Quách Tân và Tôn Huy, lại nhìn vào chỉ số hôn nhân không hề hạ thấp dù có trải qua bão tố, Thẩm Sở Sở làm ra một quyết định.

Cô đăng nhập vào tài khoản Nguyệt lão, tìm hộp tin nhắn riêng với Hồng Mao. Trong đó có rất nhiều vấn đề, nhưng Thẩm Sở Sở đều không trả lời anh ta. Chuyện lần này trước đây Thẩm Sở Sở cũng không định trả lời, một là vì không biết đáp thế nào, hai là vì không có gì để trả lời cả. Chuyện tồi tệ nhất đã bị Tôn Huy tự mình tiết lộ ra rồi. Hơn nữa điểm khiến dân mạng tức giận cũng thật sự tồn tại.

Còn vào lúc này, nhìn thấy sự miệt thị trên mạng, Thẩm Sở Sở có chút không nhẫn tâm.

{Tôi là Nguyệt lão}: Trước khi ta trả lời vấn đề của anh, anh có thể nói cho ta nguyên nhân dẫn đến sự kiện này là gì không?

Hồng Mao đã nhìn chằm chằm vào Weibo mấy ngày rồi, lúc này cuối cùng cũng nhận được hồi âm. Nhìn thấy câu hỏi của Thẩm Sở Sở, Hồng Mao nghĩ cũng không thèm nghĩ liền blah blah nói ra. Dù sao thì chuyện này trong giới cũng chẳng phải bí mật gì, người có đầu óc có phương pháp đều đã biết.

{Ngu ký thứ nhất – Hồng Mao}: Tất nhiên là Quách Tân muốn tham gia vào đại chế tác quốc tế! Có một nữ minh tinh thực lực tương đương bởi vì muốn hạ Quách Tân, cố ý nhằm dịp này để lộ ra. Kết quả bản thân cô ta cũng bị người ta tiết lộ ra một số tư liệu đen, vì một âm mưu không thành cô ta lại nảy ra một kế mới. Còn về nữ minh tinh kia là ai, lão thần tiên ngài lật xem một chút tin báo gần đây liền có thể nhìn ra.

Thẩm Sở Sở gần đây vẫn một mực đang bận rộn về chuyện phim mới, cũng thật là không liên tưởng đến những thứ này. Được Hồng Mao đề tỉnh, cô nghĩ một lát, cũng đem tất cả sự việc xâu chuỗi lại. Vậy ra, người phụ nữ đó là Trần Mộng? Trần Mộng thế nhưng là nữ minh tinh nhất tuyến, thực lực vượt trội. Cô ấy chính là đại biểu phái diễn xuất, người đã đi tới đỉnh cao của giới. Cô ấy có cần phải làm như vậy không? Trong nước trong giới này thật là sâu!

{Tôi là Nguyệt lão}: Ừm, biết rồi. Phải rồi, hai người này là sau khi ly hôn mới quen biết.

Hồng Mao có được nhắc nhở của Thẩm Sở Sở, lập tức liền đi tìm bằng chứng.

Thẩm Sở Sở nói xong, cũng thoát khỏi Weibo. Cô cũng không nghĩ tới, Trần Mộng thế mà lại làm ra chuyện như vậy. Liệu có phải là Hồng Mao sai hay

không... hoàn toàn không cần phải làm ra cái chuyện mất fan như vậy a!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô bỗng nhiên nghĩ tới chuyện trước đây Quách Tân nói. Một chuyện quan trọng... chẳng lẽ là, khi đó Quách Tân đã bị Trần Mộng đe dọa, vì thế mới từ chối đại chế tác sao? Hình như sau này cô cũng từng nghe là Trần Mộng đi thử kính. Nếu nghĩ như thế, toàn bộ sự việc không phải chính là Trần Mộng đe dọa Quách Tân, Quách Tân rút khỏi cuộc cạnh tranh, sau đó Trần Mộng thế chân thượng vị không thành, liền hủy đi hứa hẹn đi tiết lộ chuyện năm đó.

Thẩm Sở Sở đột nhiên bị suy nghĩ của chính mình làm cho kinh ngạc, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh. Mọi việc nếu như thật sự giống với những gì cô nghĩ, vậy thì thật sự quá là đáng sợ rồi. Cô đang ngồi ngây ra trên sofa, chuông cửa đột nhiên vang lên. Dọa cô rùng hết cả mình.

Thẩm nghĩ, chẳng lẽ là Vương Thiên lại mang cái gì đến sao? Không đúng nha, Vương Thiên biết mật mã mở cửa nhà.

Thẩm Sở Sở đi tới cạnh cửa, nhìn vào hình ảnh một cái. Trong đó xuất hiện một người đàn ông đã lâu ngày không gặp.

Sau khi mở cửa, Thẩm Sở Sở phát hiện bóng lưng định rời đi của Hàn Hành Ngạn. Chẳng qua là bóng lưng đó vừa nghe sau lưng truyền tới tiếng mở cửa, lại quay đầu lại.

"Xin lỗi muộn thế này còn quấy rầy cô." Hàn Hành Ngạn khàn khàn nói.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác gió màu xám, phong trần mệt mỏi lại có chút tiêu tụy, cười nói: "Không sao, tôi cũng chưa đi nghỉ. Hàn Tổng vừa mới từ bên ngoài về sao?"

Hàn Hành Ngạn thấy trang phục trên người mình, cau mày, nói: "Ngại quá, vừa xuống máy bay, còn chưa kịp thay quần áo."

"Ồ, hóa ra là ngài đi công tác, khó trách mấy ngày gần đây không nhìn thấy ngài."

Hàn Hành Ngạn đang cúi đầu ghét bỏ mà nhìn quần áo chính mình, nghe thấy lời của Thẩm Sở Sở nói, động tác ngừng lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Đúng, ngay sau hôm gặp mặt lần trước tôi liền phải đi công tác. Hôm nay vừa mới trở về. Sau này cô Thẩm nếu như muốn gặp tôi thì có thể ngày nào cũng gặp rồi."

Thẩm Sở Sở nghe được câu này, nụ cười trên mặt lại cứng đờ. Cô cảm thấy vừa rồi cô không hề biểu đạt ra cái ý này mà? Muốn gặp anh? Cô không nói thế đâu mà. Nhìn thấy ánh mắt của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở haha cười nhạt hai tiếng.

Hai người liền cứ im lặng đứng đối mặt như vậy. Chỉ khác ở chỗ, một người đứng ở ngoài cửa, một người đứng ở bên trong cánh cửa.

"Khụ Khụ!" Hàn Hành Ngạn nhin không được mà ho.

Thẩm Sở Sở quan tâm hỏi: "Ngài có phải là bị cảm hay không, phải chú ý sức khỏe, còn phải uống chút thuốc cảm."

"Khụ khụ!" Hàn Hành Ngạn lại nhin không được mà ho mấy tiếng, nghe được lời của Thẩm Sở Sở, trong lòng vừa động, nói: "Trong nhà không có thuốc cảm, tôi vừa rồi chính là định tìm cô Thẩm mượn một ít đây."

Thẩm Sở Sở vừa nghe là Hàn Hành Ngạn đến mượn thuốc cảm, vội vàng đáp: "Hàn tổng ngài sao không nói sớm, ngài vào trong trước đã, tôi đi tìm cho ngài."

Hàn Hành Ngạn lại cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, cau mày nói: "Tôi sẽ chờ ở cửa thôi."

Thẩm Sở Sở nhất thời có chút bối rối, sau khi bị người ta từ chối, cô mới nhận ra cách làm của mình có chút lỗ mãng. Nửa đêm rồi, cô còn mời một người đàn ông độc thân đến ngồi trong nhà mình, thật sự là khiến cho người ta không nghĩ sai cũng khó.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở hơi ngại ngùng, nói: "À, tôi đi tìm thuốc."

Nhớ là thuốc vốn để ở trong phòng khách, Thẩm Sở Sở tìm cả nửa ngày cũng không thấy. Nghe tiếng ho không ngừng truyền tới từ cửa, Thẩm Sở Sở càng cảm thấy tội lỗi. Rốt cuộc cuối cùng cũng nhớ ra mình hình như đã đem thuốc để vào phòng ngủ rồi.

Thẩm Sở Sở đem tất cả thuốc cảm trong nhà đều lấy ra, có chút áy náy nói: "Xin lỗi, trước đó quên mất là đã cất ở chỗ nào."

Hàn Hành Ngạn thấy biểu cảm áy náy của Thẩm Sở Sở, lại ho thêm một tiếng, sau đó nhận lấy thuốc mà Thẩm Sở Sở mang ra.

"Cám ơn cô Thẩm."

Nói xong, không biết lấy từ đâu ra một chiếc hộp nhỏ đưa qua, nói: "Đây là tôi đi công tác mang về, coi như là cảm ơn thuốc của cô Thẩm."

Thẩm Sở Sở liếc qua chiếc hộp, vội vàng từ chối: "Không cần không cần. Chút thuốc này không đáng bao nhiêu tiền, ngài không cần khách khí như vậy. Ngài trước đây giúp tôi nhiều lần như vậy, tôi chỉ có chút việc như vậy thì tính là gì."

Hàn Hành Ngạn suy tư vài giây, mỉm cười nhìn vào Thẩm Sở Sở, qua nửa ngày, có chút đôi môi mỏng khô khan mà nhả ra mấy câu: "Nếu đã như vậy, thuốc của cô Thẩm tôi cũng không thể lấy được." Nói thế rồi nhin không được lại ho vài tiếng.

Thẩm Sở Sở bị Hàn Hành Ngạn nhìn chăm chăm có chút tim đập nhanh, nói: "Chỗ thuốc này không đáng tiền gì, ngài cảm lấy là được rồi."

Hàn Hành Ngạn thấy Thẩm Sở Sở vẫn là đáng vẻ không muốn nhận, cau mày, dùng tay cầm túi thuốc kéo lấy tay Thẩm Sở Sở một cái, sau đó đem cái hộp đặt vào trong tay Thẩm Sở Sở.

"Cái này cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, chẳng qua là ở bên ngoài tiện tay mua về thôi." Nói xong câu này, còn bổ sung thêm một câu, "Chỉ là một món quà nhỏ mà thôi, lần này tôi mua rất nhiều, cũng là thường mua gì đó về cho những người xung quanh."

Thẩm Sở Sở cảm thấy bàn tay bị Hàn Hành Ngạn cầm đã sắp bốc cháy rồi, nhịp tim cũng không chịu được mà tăng lên chút nữa. Nhìn chăm chăm vào tay Hàn Hành Ngạn, lặng lẽ nói: "Ồ, hóa ra là như vậy."

"Đúng, chính là như vậy, cô Thẩm nhận là được." Nói xong, Hàn Hành Ngạn buông cổ tay Thẩm Sở Sở ra.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy sắc mặt không có biểu tình của Hàn Hành Ngạn, cảm thấy mình vừa rồi hình như nghĩ nhiều rồi, vì thế hơi xấu hổ mà nói: "Cám ơn món quà nhỏ này của Hàn tổng."

"Ừ, cô Thẩm nghỉ ngơi sớm đi. Tôi về trước."

Thẩm Sở Sở lúc này mới nhớ ra Hàn Hành Ngạn là một người bệnh, vội nói: "Vâng, ngài cũng nhanh chóng nghỉ ngơi đi, uống thêm chút nước nóng. Như vậy bệnh mới nhanh khỏi."

Hàn Hành Ngạn lắng nghe Thẩm Sở Sở nói, nụ cười trên mặt chợt lóe, nói: "Được, cảm ơn cô Thẩm đã quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau khi Thẩm Sở Sở đóng cửa lại, cảm thấy tim mình vẫn còn đang đập thình thịch. Đây là một loại cảm xúc rất lạ lẫm, có chút cảm giác nói không rõ. Nhiệt độ còn lưu lại trên tay nhắc nhở cô là mọi việc vừa rồi không phải là ảo tưởng, là thật sự có tồn tại.

Lại nhìn vào chiếc hộp trong tay, Thẩm Sở Sở lật ngược lại xem một cái, không thấy có logo. Mở ra xem, bên trong là một sợi dây bạc mỏng, mặt trên khắc mấy viên kim cương nhỏ. Thẩm Sở Sở vừa nhìn liền thích các vòng tay này. Dem lật hết bên trong hộp lên, lại nhìn vào chiếc vòng tay, vẫn không tìm được logo. Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự là giống như Hàn Hành Ngạn nói, đây là anh ta tiện tay mua sao?

Sau khi xem xét một lúc, Thẩm Sở Sở bỏ sợi dây vào lại.

Chiều hôm sau, kết quả điều tra của Hồng Mao đã có, anh ta ở Weibo công bố một số bằng chứng. Tuy là vẫn có một số dân mạng không tin lắm vào tính chân thực của chuyện này, nhưng tối thiểu là đại đa số người là tin rồi.

Vào thời điểm này, Tôn Huy lại phát một tuyên bố thanh minh trên Weibo.

{Tôn Huy V}: "Ta và Tân Tân là vào sau khi đôi phương ly hôn mà quen biết, đây là sự thật không thể thật hơn. Không cần biết những thứ như chân tướng cũng được, như người làm chứng cũng được, lời các người nói tuy là có người sẽ tin, nhưng sự thật chính là sự thật, chúng ta không thẹn với lương tâm."

Thực ra mà nói, nếu như sớm biết được có một ngày sẽ gặp phải Tân Tân, ta sẽ không kết hôn sớm như vậy. Người mà, đời này có thể gặp được một người mình thích không dễ dàng, từ ngày gặp được Tân Tân, ta mỗi ngày đều luôn cảm ơn trời cao đã đem cô ấy đến bên ta.

Người làm chuyện này, ta biết người là ai, cũng biết người đang muốn gì. Ta vốn là đã âm thầm chuẩn bị luật sư, kết quả là Tân Tân không muốn để cho ta kiện người, bởi vì cô ấy cảm thấy người cũng coi như một người đáng thương, cầu mà không được. Vì vậy, sau này cứ sống mà nhìn ta và Tân Tân chung sống hạnh phúc qua mỗi ngày đi. [Mím cười]"

Quách Tân nhìn thấy Weibo mà Tôn Huy phát, cuối cùng cũng yên tâm, nói: "Tính toán với cô ta cũng chẳng có gì hay, cô ấy cũng là người đáng thương, nếu như không phải là thích phải anh, cũng chưa chắc sẽ làm chuyện như vậy. Hơn nữa chúng ta tính toán với cô ấy cũng chưa chắc có thể kiện thắng cô ấy, nói không chừng đến cuối cùng người chịu thiệt vẫn là chúng mình. Dù sao thì người ta có hậu đãi, không giống với những người như chúng ta."

Tôn Huy nhìn vào vợ mình, thương tiếc nói: "Haiz, đều trách anh. Cũng là anh vô dụng."

"Chuyện này sao có thể trách anh được? Người làm chuyện sai là cô ấy, cũng chẳng phải anh. Hơn nữa, chúng ta không giống với kiểu người như cô ấy, có những lúc, vị trí quá cao ngược lại lại nhìn không rõ được bản thân."

Trần Mộng nhìn thấy bài Weibo đăng, cầm cái ly trong tay ném hết sức vào tường. Khi trước rõ ràng là cô biết Tôn Huy trước, kết quả Tôn Huy lại thích một Quách Tân không có chỗ nào bằng được cô. Nhiều năm nay, không cần biết cô làm cái gì, hai người này đều gắn bó như keo như sơn. Một thời gian trước, cô không để gì mới tìm được nhược điểm của Quách Tân, định dựa vào đó để yêu sách cô ta, cũng muốn làm cho Tôn Huy nhìn được rõ khuôn mặt thật của cô ta, kết quả, cô vẫn là tính sai!

Hơn nữa, Tôn Huy bỗng dưng không ngại chủ động phơi bày ra tài liệu đen là bản thân đã từng kết hôn trước đó để vì Quách Tân ngăn lại lời ong tiếng ve từ bên ngoài! Hai người này thật là!

"Chị...chị Mộng." Trợ lý thận trọng gọi Trần Mộng.

Trần Mộng mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn vào trợ lý của mình, tức giận nói: "Mất cậu mợ ở đâu rồi, không thấy tôi đang bận à, còn không cút mau!"

Trợ lý co lại một chút, yếu ớt nói: "Là... chị Triệu đề tôi đến nói với chị một tiếng, đại chế tác kia lại quay lại tìm Quách Tân rồi."

Trần Mộng vừa nghe lời này, tức đến mức đem tất cả mọi thứ trên bàn gạt xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Quách Tân!"

Sau khi tự hỏi năm phút, Trần Mộng gọi điện cho người đại diện của mình, nghe được người đại diện trả lời khẳng định lại, Trần Mộng có chút phiền chán cúp luôn điện thoại.

Tiếp theo, cô ta liền gọi một cuộc điện thoại khác.

"Alo, thư ký Tiền, lão Đồng đã trở lại chưa?"

Nghe được đáp án phủ định, Trần Mộng buồn bực ngắt điện thoại.

*****

Rất nhanh, thời gian thử kính của Thẩm Sở Sở liền tới.

Thu thập xong xuôi, lúc định ra ngoài, Thẩm Sở Sở đột nhiên nhìn thấy chiếc hộp hôm trước cô để trên bàn. Nhìn vào cổ thay trống rỗng của mình, nghĩ tới chiếc vòng tay kia cũng không có logo gì, liền đi tới lấy ra đeo lên. Dây chuyền bạc khắc những viên kim cương nhỏ vụn phối với làn da trắng nõn, nhìn có vẻ rất đẹp mắt.

Kết quả, vừa mở cửa liền nhìn thấy trước cửa thang máy có một người đang đứng chờ. Chỉ thấy người đó mặc tây trang đen, cao lớn vạm vỡ, người không biết có thể sẽ nghĩ anh ta là người mẫu ở đâu tới.

Người mẫu đó dường như nghe được tiếng động, quay đầu nhìn một cái. Gương mặt vốn đậm đặc lúc này cũng mang theo chút âm áp.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy ánh mắt của Hàn Hành Ngạn, lập tức kéo kéo tay áo của mình.

Hàn Hành Ngạn vô thức hướng tới cổ tay của Thẩm Sở Sở, chỉ thấy ở đó có chút màu bạc. Anh liếc mắt liền nhận ra đó là chiếc vòng anh tặng Thẩm Sở Sở trước đó. Nhìn thấy Thẩm Sở Sở đeo lên, anh không nhìn được mà nói: "Rất đẹp."

Nếu đã bị người ta phát hiện rồi, Thẩm Sở Sở cũng dứt khoát không che giấu nữa, nói: "Cảm ơn Hàn tổng."

Đúng lúc này, thang máy cũng tới nơi, Hàn Hành Ngạn tâm tình vui vẻ đi vào trong thang máy. Thẩm Sở Sở cũng cúi đầu theo sau đi vào.

Hàn Hành Ngạn trực tiếp nhấn tầng hầm một.

Thẩm Sở Sở rất muốn tự mình ấn tầng một, nhưng Hàn Hành Ngạn lại đứng ở chỗ chọn tầng. Cô chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Hàn tổng, phiền ấn giúp tầng một, cảm ơn."

Hàn Hành Ngạn không bấm chọn tầng, mà quay đầu nhìn Thẩm Sở Sở và nói: "Cô Thẩm muốn đi đâu, tôi có thể đưa cô đi."

Thẩm Sở Sở cười từ chối, nói: "Không cần phiền đâu, Hàn tổng, mấy hôm trước công ty đã phân xe bảo mẫu cho tôi, tài xế đã đang chờ ở dưới rồi."

Nghe lời này, trên mặt Hàn Hành Ngạn tuy là không biểu hiện ra cái gì, nhưng trong lòng có chút thất vọng. Giờ ngón tay thon dài lên ấn vào tầng 1, miệng nói: "Ồ, vậy à."

Thang máy rất nhanh liền tới tầng một, Thẩm Sở Sở chào tạm biệt Hàn Hành Ngạn sau đó liền đi ra cửa tìm xe bảo mẫu của mình. Đi tới địa điểm thử kính, Thẩm Sở Sở bỗng nhìn thấy một người quen.

"Anh Thần."

Hạ Thần đang nói chuyện với người đại diện của mình, sau khi nhìn thấy Thẩm Sở Sở, tạm ngừng lời, cười nói: "Sở Sở, em cũng đến à."

Thẩm Sở Sở cười rồi gật đầu nói: "Dạ, không ngờ có thể gặp được anh Thần ở đây." Cô hình như có nghe nói hôm nay chỉ là buổi thử kính cho các vai

nữ, vai nam đã kết thúc thử kính vào mấy hôm trước rồi, chỉ là còn chưa công bố kết quả. Chẳng lẽ nói...

Rất nhanh, Hạ Thần liền thay Thẩm Sở Sở trả lời: "Nói không chừng chúng ta còn có thể tiếp tục cùng quay một bộ phim, mong chờ biểu hiện của em, cố lên!"

"A, cảm ơn anh Thần cố vũ."

Sau khi tách khỏi Hạ Thần, Thẩm Sở Sở liền đi tìm địa điểm thử kính. Khi đến nơi, cô nhìn thấy rất nhiều nữ diễn viên quen thuộc. Bao gồm cả nhìn thấy trên ti vi, hoặc là đã gặp trong cuộc sống.

Tần Đình Nhiên sau khi đi ra từ trong phòng hóa trang đúng lúc đi tới phía đối diện của Thẩm Sở Sở, không biết vì sao, Thẩm Sở Sở vô thức muốn trốn qua bên cạnh.

Tần Đình Nhiên lại là không biết cách nghĩ của Thẩm Sở Sở, cô liếc qua Thẩm Sở Sở, vừa thấy không phải là đại bài nào, đến từng mắt cũng không thèm, liền đi ngang qua người cô.

Thẩm Sở Sở thở mạnh một hơi, xem ra, Tần Đình Nhiên hôm đó chắc là không nhìn thấy cô. Tiếp đó, cô liền theo chỉ dẫn của nhân viên công tác, đi chờ trong phòng hóa trang. Sau khi hóa trang và trang điểm xong, cô đi đến khu vực chờ. Trùng hợp là, cô xếp ngay sau Tần Đình Nhiên.

Tần Đình Nhiên vốn là đeo tai nghe không muốn nói chuyện với Thẩm Sở Sở, nhưng sau khi nhìn thấy vòng tay trên cổ tay Thẩm Sở Sở, đột nhiên lại có hứng thú tán chuyện. Cô ta tháo tai nghe xuống, cười cười nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Xin chào, tôi là Tần Đình Nhiên. Cô xinh đẹp thế này, tôi hình như chưa thấy cô bao giờ, cô là người mới của công ty nào?"

Thẩm Sở Sở không hiểu sao Tần Đình Nhiên tự dưng nhiệt tình với cô, cũng cười đáp lại: "Chào chị Nhiên, em tên là Thẩm Sở Sở, là người của Bit Media."

Tần Đình Nhiên che miệng cười nói: "Gọi chị cái gì, tôi cũng mới vào ngành không lâu, gọi tôi Đình Nhiên là được rồi."

Tuy rằng hiện nay rất nhiều người phụ nữ đều không thích người khác gọi là chị, nhưng giới giải trí là một nơi xếp bói phận theo tư lịch. Có nhiều thời điểm, xưng hô đối phương là anh hoặc chị hoàn toàn không phải là châm chọc đối phương già hơn mình, mà là một loại tôn trọng. Ví dụ như cho dù học muội của bạn lớn tuổi hơn bạn, bạn vẫn là càng thích được cô ấy gọi bạn một tiếng học tỷ.

Vì thế, Thẩm Sở Sở cười cười, không nói gì.

Tần Đình Nhiên lại giống như không cảm nhận được sự ngại ngùng của Thẩm Sở Sở, tiếp tục kiểm chủ đề đề nói: "Lần này cậu thử kính là cho vai diễn nào?"

Nói thật, trước khi tới đây, Thẩm Sở Sở vẫn thật sự không biết mình đến cùng thử kính vai nào. Tài liệu mà Trần Tây Lệ đưa cho cô, bên trong có ba vai nữ, cô cũng gọi điện thoại cho Thường đạo diễn rồi, cách nói của cả hai bên đều giống nhau, nói là đến lúc đó đều thử hết, vai nào hợp sẽ diễn vai đó.

Thẩm Sở Sở cũng từng cân nhắc qua hàm ý của những lời này, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có một lý do nói nghe được. Đó chính là, Đạo đạo diễn chưa xem phim cô đóng, không hiểu lắm về cô, nên không dám tùy ý đáp ứng, muốn xem diễn kỹ của cô rồi mới nói tiếp.

Chẳng qua là vừa đến thử kính thì cô đã biết, bản thân thử vai là vai diễn nha hoàn Tiểu Diệp. Tuy là một nha hoàn, nhưng phần diễn lại không chỉ đơn giản là một nha hoàn mà thôi. Có thể nói là nữ thứ hai hoặc thứ ba trong phim.

"Nha hoàn Tiểu Diệp." Thẩm Sở Sở nhìn phục trang của mình rồi nói. Cho dù cô không nói, mọi người vừa nhìn hóa trang cũng có thể đoán được cô thử kính cho vai diễn nào rồi.

Tần Đình Nhiên lúc này cuối cùng cũng phát hiện ra quần áo của Thẩm Sở Sở, nụ cười hơi có chút cứng nhắc, cúi đầu nhìn trang phục của chính mình. Trên mặt lại đeo lên một nụ cười, nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng vậy."

Thẩm Sở Sở cũng đã nhìn thấy trang phục của Tần Đình Nhiên, nếu nhìn kỹ, hai người họ dường như là phong cách khá giống nhau. Xem ra là cùng một vai diễn không sai.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mà lúc này, Thẩm Sở Sở đã nhận thấy bầu không khí rất là lúng túng.

Tần Đình Nhiên lại không có cảm giác này, nhìn Thẩm Sở Sở từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt lại lần nữa đeo lên một nụ cười.

"Đây đúng là duyên phận."

Hai người lại nói thêm vài câu, Thẩm Sở Sở thật sự là không nói tiếp được nữa, trên mặt hơi có ý xin lỗi mà nói: "Tôi đi nhà vệ sinh một chuyến."

Sau khi ra khỏi cửa, Thẩm Sở Sở thở ra thật dài một hơi. Đi nhà vệ sinh một chuyến xong, nghe thấy nhân viên công tác nói là mấy người đạo diễn phải nghỉ ngơi một lát. Thẩm Sở Sở vừa nghe thế, chỉ đơn giản tìm một chỗ yên tĩnh để xem lại kịch bản một lần.

Kết quả là vừa mở cửa ra thang bộ liền nhìn thấy một cô gái đang ngồi trên bậc thang nghịch điện thoại. Nhìn thấy cô đi tới, cô gái kia ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Cô trông thật là giống nữ chính trong sách."

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên được khen một cách thanh tân thoát tục như vậy, hơn nữa đối phương còn là một cô gái rất dễ thương, đáng yêu. Cô vốn định rời đi, nhưng nghe thấy lời của cô gái này liền dừng bước.

"Cám ơn."

"Cô là nữ diễn viên đến thử kính hôm nay sao?" Cô gái hiếu kỳ hỏi.

Thẩm Sở Sở gật đầu: "Đúng."

"Cô thử là vai Tiểu Diệp nhĩ? Tôi hình như chưa từng thấy tác phẩm của cô trên ti vi, nhưng lại cảm thấy cô có chút quen. Cô tên là gì?"

Thẩm Sở Sở không ngờ là cô gái này sẽ biết nhiều như vậy, đến cô diễn thử vài nào cũng có thể liếc qua là nhận ra. Xem ra cô gái này hẳn là nhân viên công tác ở đây."

Nghĩ đến đây, cô cười nói: "Chào cô, tôi tên Thẩm Sở Sở. Tôi đã từng quay một bộ điện ảnh, tuy nhiên bây giờ còn chưa chiếu."

Cô gái vừa nghe tên Thẩm Sở Sở bỗng bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Ồ, hóa ra là cô à. Con gái của Thường đạo diễn! Tôi trước đây có xem qua video trên Weibo, cô thật dũng cảm."

Lời như thế này đã có vô số người nói trước mặt Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở cười cười, nói: "Không có gì đâu, ai nhìn thấy cũng sẽ làm thế thôi."

Phía đối diện, cô gái cười cười không nói về chủ đề này nữa, mà là nhìn vào Thẩm Sở Sở, nói: "Cô định qua đây nghỉ ngơi à? Nếu không ngại thì đến đây ngồi."

Thẩm Sở Sở đối với cô gái trước mặt cũng sinh ra hảo cảm, vì thế nghe theo mà ngồi cạnh cô gái. Lúc này, điện thoại của cô ấy bỗng vang lên, cô gái kích động cúi đầu nhìn một cái, sau đó lại thất vọng mà nói: "Haiz, tôi còn tưởng là chủ blog trả lời tôi cơ."

Thẩm Sở Sở nghe cô gái tự nói tự nghe, nhìn cô ấy một cái, nhưng bởi vì không biết cô gái nói về chuyện gì, vì thế không tiếp lời.

Cô gái lại lấy điện thoại hươ hươ trước mặt Thẩm Sở Sở, nói: "Chính là chủ blog rất là hot này, trên Weibo đoán nhân duyên cho người đó. Tôi mỗi ngày đều để lại tin nhắn, kết quả chủ blog trước giờ đều không trả lời tôi. Vận khí của tôi sao mà kém vậy chứ!"

Thẩm Sở Sở nghiêng đầu nhìn một cái, đúng là giao diện Weibo {Tôi là Nguyệt lão} của cô. Ngay lập tức, cô lại rơi vào một vòng bối rối mới. Cười nhạt hai tiếng haha, sau đó hỏi: "Cô tin chủ blog này à?"

Cô gái nghiêm túc gật đầu, nói: "Tất nhiên là tin rồi, cô ấy khẳng định là người có siêu năng lực. Thế giới lớn như vậy, có người như thế cũng không ngạc nhiên chút nào. Nếu như có thể có cơ hội quen chủ blog thì tốt. Người lợi hại như vậy không biết cuộc sống sinh hoạt là kiểu như thế nào?"

Thẩm Sở Sở quay đầu lại nhìn cô gái có trái tim hồng mộc trên đầu, nói: "Nếu như cô một ngày nào đó thật sự thấy được chủ blog này, cô muốn hỏi vấn đề gì?"

Cô gái nhìn sang Thẩm Sở Sở, không hề do dự mà nói: "Tất nhiên là hỏi cô ấy xem chồng tương lai của tôi là ai, bao giờ mới có thể gặp anh ấy a! Tôi năm nay đều đã 26 rồi, một lần yêu đương cũng chưa có. Thật không biết là sự chờ đợi của bản thân rốt cuộc có ý nghĩa hay không."

Thẩm Sở Sở kinh ngạc nhìn cô gái vô cùng dễ thương này, hỏi: "Cô năm nay đã 26 tuổi rồi sao, hoàn toàn nhìn không ra."

Cô gái cười ngọt ngào nói: "Đúng vậy, 26 tuổi rồi, đây chắc là có liên quan tới nghề nghiệp của tôi, vì thế mới có vẻ trẻ như vậy. Chẳng qua là, nhìn trẻ cũng không tốt a, trong công việc, người khác sẽ không coi bạn là đương sự đâu." Nói đến về sau, biểu tình trên mặt cô gái liền có chút không vui.

Thẩm Sở Sở an ủi nói: "Không quan trọng, chờ thành tích của cô càng ngày càng tốt, sẽ không có ai dám coi thường cô."

Cô gái cười đứng dậy, nói: "Cô nói đúng, tôi muốn làm càng tốt hơn nữa. Vừa xong đã bị giục rồi, tôi bận đi trước. Lát nữa gặp nhé!"

Nói xong, cô gái liền rời khỏi đây.

Thẩm Sở Sở nhìn theo bóng lưng của cô gái trẻ, có chút không hiểu lắm hàm ý của câu lát nữa gặp. Nghĩ lại, chắc là cô gái này là nhân viên công tác

phụ trách thử kính, vì vậy cũng không còn băn khoăn nữa. Nghĩ tới mơ ước vừa rồi của cô gái, cô quyết định lát nữa mà gặp lại thì thêm Weibo của cô ấy.

Hai mươi phút sau, Thẩm Sở Sở nhìn vào tin nhắn Vương Thiên gửi tới, cũng rời khỏi thang bộ.

Lúc sắp đi đến phòng thử kính, vừa đứng lúc nhìn thấy Tần Đình Nhiên đi từ trong ra. Biểu tình trên mặt Tần Đình Nhiên không dễ nhìn lắm. Sau khi Thẩm Sở Sở chào cô ta, cô ta gật đầu rồi đi luôn.

Rất nhanh, liền có nhân viên công tác báo cho Thẩm Sở Sở tiến vào. Sau khi vào bên trong, Thẩm Sở Sở mới phát hiện ra, trong số năm người đang ngồi trong đó, có hai người là cô biết. Một là Hạ Thần đã từng hợp tác, người còn lại chính là cô gái nhỏ vừa mới gặp được. Mà lúc này, vị trí ngồi của cô gái đó còn gần trung tâm hơn so với Hạ Thần.

Đối với việc này, Thẩm Sở Sở thấy vô cùng kinh ngạc, cô gái này có thân phận là gì vậy?

Tuy nhiên, không để cho Thẩm Sở Sở nghĩ nhiều, đạo diễn liền nói cô bắt đầu. Trước tiên là giới thiệu về mình một chút, những lời giới thiệu cơ bản như bao nhiêu tuổi, đã vào giới bao lâu, đã quay những phim gì vân vân. Dù sao trong đây có một số là đại đạo diễn, nhà sản xuất hoặc là biên kịch, đối với những tiểu minh tinh không quá nổi danh thì cũng không thể biết được.

Sau khi giới thiệu xong, Thẩm Sở Sở liền phải bắt đầu biểu diễn.

Bộ phim truyền hình này tên là "Ngày xuân ấm", nói về những buồn vui li hợp trong cuộc sống của một đại gia tộc. Trong đó không có quá nhiều yêu hận tình thù, có chính là những sinh hoạt đời thường khiến lòng người ấm áp như cái tên vậy. Tuy rằng mọi người có chút va chạm, nhưng ân tình vẫn luôn thường tồn tại. Đương nhiên, trong chiến loạn cũng có một số buồn vui ly hợp.

Tiểu Diệp tuy là không phải nữ chính trong câu chuyện, nhưng cả câu chuyện lại đều xuất hiện bóng dáng của cô. Lúc đầu, cô là tiểu nha hoàn đi theo biểu tiểu thư tiến vào. Sau này, chờ biểu tiểu thư xuất giá, cô lại trở thành một nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư. Về sau, cô đi theo đại tiểu thư gả sang hầu phủ. Ở bên cạnh tiểu hầu gia gặp được người bạn năm đó cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cuối cùng, hai người ở bên nhau.

Mà nữ chính trong chuyện cũ này, là người chủ sau này của cô, đại tiểu thư. Nam chính tất nhiên là tiểu hầu gia. Nữ chính là ai còn chưa quyết định được, nhưng về nam chính, xem ra đã quyết định rồi, không nghi ngờ gì chính là Hạ Thần.

"Tiểu thư, ngài hôm nay ăn gì? Nhà bếp đưa lên có bánh đậu xanh và..."

Cô gái vừa nãy nói chuyện với Thẩm Sở Sở diễn khách mời một đoạn của tiểu thư: "Ta hôm nay không có khẩu vị, cái gì cũng không muốn ăn."

Tiểu Diệp bỏ xuống đĩa đồ trong tay, đi tới bên cạnh tiểu thư, cười nói: "Tiểu thư, chúng ta từ khi đến phủ còn chưa đi dạo cho hết. Nô tỳ thấy hôm nay thời tiết vừa đẹp, hay là đi ra tản bộ thế nào?"

Biểu tiểu thư hữu khí vô lực mà nói: "Ta không có hứng thú."

"Tiểu thư, nhưng mà phu nhân đã dặn dò nô tỳ, phải bồi ngài ra ngoài đi dạo nhiều một chút. Ngài nếu như cả ngày đều ở trong phòng, phu nhân không phải sẽ trách nô tỳ sao?"

*****

"Cắt! Diễn một chút cảnh hai."

Cảnh thứ hai và cảnh thứ nhất là hai nội dung hoàn toàn khác nhau, nói về chuyện cũ giữa Tiểu Diệp và hộ vệ bên cạnh tiểu hầu gia, cảnh Lý Trì trước khi ra chiến trường muốn chào tạm biệt Tiểu Diệp.

Lần này, là Hạ Thần đến làm khách mời vai Lý Trì.

Thẩm Sở Sở hít thở thật sâu, điều chỉnh lại tình cảm của mình một chút.

"Tiểu Diệp, nếu như anh không về được, em liền tìm một người mà gả đi nhé." Lý Trì hộc mắt đỏ lên mà nói.

Tiểu Diệp nghe vậy, nước mắt lập tức liền rơi xuống. Trong mắt ngập nước, miệng cũng đang run rẩy.

Lý Trì đau lòng mà tiến tới lau nước mắt cho cô, Tiểu Diệp cũng cúi đầu cảm khăn tay của mình mà lau, sau đó hộc mắt cũng đồng dạng đỏ ửng, nhìn vào người đàn ông trước mặt, kiên định nói: "Được. Nếu như anh không trở lại, em sẽ gả cho người khác."

Tiểu Diệp vừa nói vậy, Lý Trì ngược lại trong lòng càng thêm khó chịu, anh giơ tay lên, muốn kéo Tiểu Diệp lại. Kết quả, Tiểu Diệp lại tránh đi, cuối cùng chỉ nhìn anh một cái liền nhanh chân chạy đi mất.

Chỉ còn lại Lý Trì đứng ở tại chỗ với đôi mắt đỏ bừng, hai tay nắm chặt.

"Cắt!"

Sau khi diễn xong, Thẩm Sở Sở vẫn còn có chút còn chưa hồi thần. Cảnh này đối với cô mà nói thì khó không phải là khó nhất, cái khó là đem tình cảm của mình hòa nhập vào trong. Có một số chuyện, nếu đã nhập tâm rồi thì có chút khó không chế.

Điền đạo diễn đối với phần diễn thứ hai của Thẩm Sở Sở là vô cùng hài lòng. Có thể nhìn thấy được, Thẩm Sở Sở là có kỹ năng diễn xuất. Tuy là không biết diễn kỹ này là sau này rèn luyện ra hay là trời sinh, nhưng, có dù sao so với không có vẫn tốt hơn nhiều.

Mặc dù bạn tốt của ông đã chào hỏi trước, nhưng phim của ông cũng không phải là người nào cũng có thể tùy tiện diễn được. Nếu như từ người đầu tiên đã phá vỡ quy củ, vậy sau này sẽ rất khó không chế. Ông sau này cũng đừng nghĩ tới việc giữ được danh tiếng tốt trong lòng công chúng."

Thấy Thẩm Sở Sở đã hồi phục trở lại, Điền đạo diễn để cho cô trở về chờ thông báo.

Thẩm Sở Sở hơi cúi eo, trước khi đi cũng thuận tiện mở ra hệ thống nhân duyên của cô gái ở đó. Sau khi ra ngoài, Thẩm Sở Sở phát hiện ra mặc dù là qua một bức tường, nhưng giao diện ảo vẫn tồn tại.

Nhìn thấy tên chồng tương lai của cô gái kia, Thẩm Sở Sở kinh ngạc tròn to mắt. Nghĩ thầm, biết đâu là người cùng họ cùng tên, sau đó mở ra ảnh của chồng tương lai cô ấy, rồi Thẩm Sở Sở liền không còn nghĩ thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Vương Thiên nhìn thấy biểu tình của Thẩm Sở Sở, có chút lo lắng mà hỏi: "Sếp, chị sao vậy, có phải chỗ nào không thoải mái?"

Thẩm Sở Sở lúc này mới phản ứng lại, lắc đầu nói: "Chị không sao, vừa thử kính xong, còn có chút chưa thoát ra được, em trước để chị chậm một chút."

Nghe được lời này, Vương Thiên lặng lẽ đứng ở một bên, không nói gì nữa.

Thẩm Sở Sở sợ lại có người phát hiện dị trạng của cô, dứt khoát nhắm mắt lại. Cũng may là lúc này giao diện hệ thống của cô gái vẫn chưa biến mất.

Trạng thái: Chưa kết hôn

Đối tượng kết hôn: Hạ Thần [Hình ảnh]

Ngày kết hôn: Ngày 8 tháng 3 năm 2021

Chỉ số hôn nhân: Bốn sao (tình đầu ý hợp)

Quá trình tơ hồng: [Có thể mở]

Hạ Thần này tất nhiên chính là ảnh đế Hạ Thần đang ngồi bên trong. Thẩm Sở Sở vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chuyện thần kỳ như vậy, vì thế, sau khi hồi lại thần, ngược lại lại tò mò hơn là kinh ngạc. Do đó, ngay lập tức, cô tiếp tục mở ra phần quá trình tơ hồng.

Chỉ thấy thời gian trên đó viết vừa đúng chính là mấy ngày trước, Thẩm Sở Sở đoán hẳn là lúc Hạ Thần đến thử kính. Nguyên nhân quen biết cũng là bởi vì ở cùng một tổ kịch. Vậy cũng là nói, hai người này vừa mới quen nhau, thế mà lại vào một năm sau tiến tới lâu đài hôn nhân. Thời gian yêu đương của họ cộng lại chính là đoạn thời gian quay phim trong tổ kịch.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở bỗng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Đây không phải là nói, sau này khi ở trong tổ kịch, cô liền có thể nhìn thấy một đôi này phát triển sao?

Nếu như thật sự là như vậy, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình không cần thiết lại đi thêm Weibo của cô gái đó nữa. Vấn đề cô ấy muốn hỏi cũng coi như là được giải quyết rồi.

Dần dần, trên mặt Thẩm Sở Sở hiện ra ý cười. Cô chậm chậm mở mắt ra, cười nói: "Đi thôi."

Tiếp theo đó, Thẩm Sở Sở đi chào nhân viên công tác một tiếng, sau đó chuẩn bị rời khỏi. Kết quả, lúc đi trên hành lang, một người từ căn phòng bên cạnh đi ra. Người đó không phải ai khác, chính là Tần Đình Nhiên vừa mới thử kính ngày trước cô.

Ánh mắt Tần Đình Nhiên nhìn Thẩm Sở Sở lúc này thêm phần phức tạp, cười nói: "Sở Sở, hóa ra cô là con gái của Thường đạo diễn à, khó trách."

"Hử?" Thẩm Sở Sở cau mày, theo bản năng cảm thấy địch ý từ Tần Đình Nhiên. Khó trách? Khó trách cái gì? Khó trách cô cũng có thể đến thử kính sao?

Tần Đình Nhiên nhìn biểu tình của Thẩm Sở Sở, lúc này lại cảm thấy bản thân quá là thiếu kiên nhẫn, trực tiếp đem lời trong lòng nói ra. Cô ta nhanh chóng thu liễm biểu cảm của mình, cười nói: "Tôi là nói, khó trách tôi cảm thấy cô quen mắt, hóa ra là trước đây nhìn thấy trên Weibo đó. Cô cứu vợ của Thường đạo diễn, thật sự là quá dũng cảm."

Thẩm Sở Sở cũng không nhận được ra lời của Tần Đình Nhiên là thật hay là giả, dù gì thì cô và Tần Đình Nhiên không thân, vẫn là ít nói thì hơn.

"Đa tạ."

Vừa ngồi lên xe bảo mẫu, Thẩm Sở Sở liền nhận được Weixin của Vương Tĩnh:

{Vương Tĩnh}: Đại minh tinh, ở đế đô sao? Có thời gian thì đến uống ly cà phê thế nào [Ngịch ngợm]

Thẩm Sở Sở hỏi Vương Tĩnh về sắp xếp lịch trình sau đó, rồi trả lời: Vừa đúng cũng ở, chiều này có thời gian rảnh.

Đúng lúc này đang ở bên ngoài, Thẩm Sở Sở trực tiếp đi tới quán cà phê đã hẹn, khoảng nửa tiếng sau Vương Tĩnh mới đến nơi.

"Sớm thế?"

Thẩm Sở Sở cười giải thích: "Vừa rồi đúng lúc đang ở bên ngoài, liền nhờ tài xế chờ tôi."

Vương Tĩnh cười cười, nói: "Ừ, lúc hỏi cậu cũng không nghĩ tới cậu thật sự đang ở Đế đô. Mình còn chuyên môn lên mạng tìm kiếm một chút hành trình của cậu, kết quả là cái gì cũng không tìm được."

"Chà!" Thẩm Sở Sở nhin không được mà cười lên, nói: "làm sao có thể tìm được, đến chính mình còn không biết tiếp sau đó đã sắp xếp cái gì."

"Tiếp theo lại phải đi quay phim sao?" Vương Tĩnh đem áo ngoài của mình cởi ra. Trong quán cà phê có chút nóng.

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Hắn là như vậy."

Vương Tĩnh gật đầu, nói: "Thật sự là có một người bạn mình tình như cậu, mới phát hiện các cậu cũng không dễ dàng. Hưởng thụ lương cao cũng đồng thời còn phải chịu những nguy hiểm khác. Trừ danh dự ra, cậu xem cậu lần trước thân thể cũng suýt thì bị thương. Vì thế a, người của mỗi ngành nghề đều không dễ dàng."

Thẩm Sở Sở rất tán đồng những lời này của Vương Tĩnh, nói: "Cậu nói đúng. Không có nghề nghiệp đơn giản. Giống như các cậu làm về tài chính cũng không dễ dàng, nếu như dễ dàng thì mình sớm đã làm rồi."

Vương Tĩnh nghe lời của Thẩm Sở Sở, cười rồi lắc đầu. Quay đầu liếc lại cái túi của mình, mới nghĩ ra một chuyện. Cô lấy từ trong túi ra một cái túi nhỏ, nói: "Thời gian trước cho bản thân một kỳ nghỉ, đi nước ngoài một vòng, mang một món quà nhỏ về cho cậu."

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Cảm ơn."

"Khách khí gì chứ. Sau khi ra khỏi một cánh cửa mới nhận ra, thế giới rất rộng lớn, những chuyện phiền não là rất nhỏ."

Hai người nói một hồi, Vương Tĩnh lúc này mới làm như vô tình mà hỏi Thẩm Sở Sở một câu: "Cậu và Trình Tuấn thế nào rồi?"

Tay đang khuấy cà phê của Thẩm Sở Sở ngừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn Vương Tĩnh, nghi hoặc hỏi: "Mình và Trình Tuấn?"

Vương Tĩnh nhìn thấy biểu tình của Thẩm Sở Sở, cũng biết là hai người vẫn chưa đến với nhau.

"Đúng vậy, cậu và Trình Tuấn. Thời đại học chúng mình đều cho là hai người bọn cậu sẽ đến với nhau cơ, ai biết được là sau khi tốt nghiệp các cậu đều không có động tĩnh gì, hơn nữa Trình Tuấn còn có bạn gái. Mình còn cho là lần trước tụ tập hai người cậu sẽ bắt đầu gặp lại cơ."

Nghe được lời của Vương Tĩnh, Thẩm Sở Sở nghĩ tới khoảng thời gian đại học đó, trong lòng có một chút chua xót. Tình cảm thời niên thiếu giống như một cây kim bị chôn vùi trong tim, thỉnh thoảng lại đâm vào tim người ta một chút. Mà có thể đâm vào tim, có lúc lại không phải người đó, mà là những năm tháng nhẹ nhàng không bao giờ quay lại.

"Không có, mình và Trình Tuấn trước giờ chưa từng đến với nhau. Lúc học đại học là anh ta giúp mình học bù, cậu cũng biết đó, lúc đó thành tích của mình rất kém, thường xuyên thi lại. Cũng may có anh ta giúp đỡ, sau này cũng không đến mức quá khó coi." Nói đến đây, trên mặt Thẩm Sở Sở lộ ra một biểu cảm cười khổ.

Vương Tĩnh vỗ vỗ tay Thẩm Sở Sở, nói: "Không sao, đều đã qua rồi. Mỗi người đều có thứ mình sợ trường và không sợ trường. Cậu xem, mình cũng không thể quay phim, mình tin là mọi người trong lớp mình đều không biết quay phim đâu."

Thẩm Sở Sở nghe những lời của Vương Tĩnh, cười cười, nói: "Trình Tuấn và bạn gái hình như quan hệ tốt lắm. Các cậu lần sau cũng đừng hiểu lầm nữa."

Nghe thấy Thẩm Sở Sở nhắc tới chuyện này, Vương Tĩnh trầm mặc một lát, nói: "Thế nhưng mình nghe nói Trình Tuấn và bạn gái cậu ấy đang muốn chia tay."

Tin tức này thực là khiến cho Thẩm Sở Sở kinh ngạc, chia tay? Chuyện này sao có thể chứ? Cô rõ ràng lần trước còn nhìn thấy Trình Tuấn và bạn gái cậu ta sau này sẽ kết hôn mà.

"Chuyện này mình cũng không rõ lắm, trước đây chúng mình đã từng nhìn thấy một lần, nhưng gần như không hề liên lạc cá nhân."

Vương Tinh mang theo nụ cười mà gật đầu: "Ừ. Mình cũng rất hiếm khi liên lạc với cậu ta, tuy là mọi người đều ở trong ngành, nhưng kiểu người như Trình Tuấn trời sinh đã không phải là người sẽ ở cùng những phạm nhân tội mình. Mình dù gì cũng có thể ít nhiều được coi là một học bá, kết quả là trước mặt học thần thật sự là còn không bằng một đứa học dốt."

Hai người rất nhanh liền chuyển hướng khỏi đề tài này, nói sang chuyện khác. Cứ nói mãi, Vương Tinh nhìn thấy chiếc lắc tay trên cổ tay của Thẩm Sở Sở liền nói: "Từ lúc mới vào cửa mình đã muốn nói rồi, chiếc lắc tay này của cậu đẹp quá, trông giống như là sản phẩm mới của nhà A."

Thẩm Sở Sở cúi đầu nhìn vào vòng tay của mình, lấy tay sờ sờ, nói: "Nhà A? Đây là thương hiệu gì?"

Vương Tinh ngạc nhiên hỏi lại: "Cậu thế mà không biết nhà A? Mình tưởng là các minh tinh trong giới giải trí đều sẽ thuộc như lòng bàn tay mấy loại xa xỉ phẩm này chứ cơ."

Thẩm Sở Sở biết Vương Tinh là không hề có ác ý, cô cười một chút, tự giễu nói: "Mình có thể nói là chưa được coi là một minh tinh, từ sáng đến tối trừ quay phim thì là lên lớp học ở công ty, cũng thật là không có thời gian đi tìm hiểu mấy thứ này. Hơn nữa, gia cảnh nhà mình bình thường, trước đây cũng chưa từng nghe nói mấy thứ này."

Vương Tinh có chút hâm mộ nói: "Chỉ với phần tâm thái này của cậu, sau này sẽ nổi tiếng thôi. Gia cảnh của mình cũng bình thường, nhưng với những loại thương hiệu như nhà A này, cũng là từng thấy trên mạng, mình còn chưa có dùng bao giờ."

Thẩm Sở Sở trong lòng vừa động, hỏi lại: "Rất đắt à?"

Vương Tinh đáp: "Chiếc lắc tay này nếu như là hàng thật mà nói, đại khái giá khoảng sáu bảy con số."

Sáu bảy số đơn vị? Thẩm Sở Sở cảm thấy mình sắp đem cả một căn nhà đeo vào tay rồi, cô nghĩ đến những lời mà Hàn Hành Ngạn nói lúc tặng vòng tay, nói: "Cái này chắc không phải là chiếc mà cậu nói, đây là một người bạn tặng thôi, anh ấy nói là tùy tiện mua đó."

Vương Tinh gật đầu, nói: "Ừ, cũng có thể, dù sao mình cũng mới nhìn thấy trên tạp chí, chưa từng nhìn thấy tận mắt."

Sau khi chia tay với Vương Tinh, Thẩm Sở Sở liền nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ. Vừa rồi cô thử kính qua rồi, vai đóng sẽ là vai Tiểu Diệp. Thẩm Sở Sở trong lúc vui mừng, hỏi lại: "Hôm nay lúc em thử kính còn nhìn thấy Tần Đình Nhiên, chị Trần có biết cô ấy là vai nào không?"

Trần Tây Lệ đáp: "Hình như nghe nói là vai biểu tiểu thư đó. Vốn là Điền đạo diễn không cần cô ta, nhưng nhà đầu tư bên kia cảm thấy danh khí của Tần Đình Nhiên khá lớn, muốn lưu lại cô ta. Vì thế mọi người đành thỏa hiệp, để cho cô ta diễn vai biểu tiểu thư có phần diễn không quá nhiều."

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Sở Sở có chút hiểu được câu "khó trách" mà Tần Đình Nhiên nói khi cô ta đi từ trong phòng ra nói có ý gì rồi. Hẳn là khó trách người cuối cùng được chọn lại là cô.

Thẩm Sở Sở cũng thừa nhận, thủ đoạn cạnh tranh của mình như thế này là không được đẹp cho lắm. Dù sao cũng có chút dựa vào quan hệ. Nhưng trong giới này, nếu không có mối quan hệ như thế, cô thật sự là rất khó có thể đứng vững chân.

Buổi tối khi đi ngủ, nhìn thấy trên Weibo nói là Quách Tân lại quay lại ký hợp đồng với đại chế tác kia, Thẩm Sở Sở cảm thấy thế giới này vẫn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Chỉ là lúc cô tháo vòng tay xuống, nghĩ tới ánh mắt của Tần Đình Nhiên và Vương Tinh lúc nhìn vào cổ tay cô, cô lại có chút nghi ngờ. Có ý lên mạng tìm kiếm một chút, kết quả lại không tìm được chiếc vòng tay này. Sau đó cô lại lên Taobao tìm kiếm, có rất nhiều loại tương tự, nhưng đều không giống lắm.

Nhìn đến đây, Thẩm Sở Sở cũng không quá phân vân nữa.

Tiếp đó, Thẩm Sở Sở liền bắt đầu chuẩn bị cho bộ phim mới của mình. Lúc ở nhà không có việc gì liền xem kịch bản, nếu như có chỗ nào không hiểu liền thỉnh giáo giáo viên lớp biểu diễn của công ty.

Rất nhanh, bên tổ phim liền thông báo cho Thẩm Sở Sở đi chụp ảnh định trang. May là lúc chụp ảnh định trang Thẩm Sở Sở không nhìn thấy Tần Đình

Nhiên, nghe nói là bởi vì lý do lịch trình, nên không đến. Thắm Sờ Sờ nghe được cũng có một số nhân viên công tác nói riêng với nhau, thực ra là không hề mời cô ta đến.

Thắm Sờ Sờ ngẫm nghĩ về nguyên tác mình đã đọc, cũng hiểu được tương đối. Nói đến vai diễn của Tần Dĩnh Nhiên, trong cả bộ phim chắc xếp khoảng thứ 7 thứ 8. Còn về phần đến hay không đến, xem ra là mỗi bên đều nể mặt lẫn nhau, vì thế mới nói như vậy.

Khi chụp ảnh, Thắm Sờ Sờ có một lần nhìn thấy cô gái kia. Hôm nay cô rút cuộc cũng biết cô gái đó là ai rồi.

"Xin chào, chính thức giới thiệu một chút. Tôi tên Giang Ngõn, là biên kịch của bộ phim này." Giang Ngõn cười hihi mà đến chào Thắm Sờ Sờ. Giang Ngõn đối với Thắm Sờ Sờ có được cảm giác rất tốt, vì thế nhìn thấy cô liền đi qua.

Thắm Sờ Sờ cười một cái, cũng giơ tay ra, nói: "Xin chào, tôi tên Tiểu Diệp, là... um, một trong số các nữ phụ của bộ phim này. Hay hẳn là nói là một nhân vật dưới ngòi bút của Ngõn Giang Đại Đại."

Giang Ngõn nghe phần giới thiệu này của Thắm Sờ Sờ, cười nói: "Hôm đó lúc tôi nhìn thấy cô liền cảm thấy cô rất là phù hợp nha, không ngờ là cách nghĩ của đạo diễn và tôi giống nhau, đây có thể nói là vô cùng kinh hi đó. Thời điểm tôi sáng tác đã rất thích nhân vật này."

Thắm Sờ Sờ gật đầu, nói: "Vậy tôi không thể đem nó diễn hòng được."

Giang Ngõn cười haha, nói: "Không quan trọng, diễn hòng tôi đập cho cô một cái."

"Vậy thì đa tạ biên kịch Đại Đại rồi."

Hai người đang buồn chuyện thì có nhân viên công tác tới. Lần trước thử kính, lại thêm vào lần chụp ảnh định trang sáng nay, Thắm Sờ Sờ cũng dần dần quen thuộc với nhân viên công tác. Vì vậy, người nhân viên đó trực tiếp cười nói với Thắm Sờ Sờ: "Sờ Sờ, anh Hạ Thần chụp xong rồi, các cô cùng đến chụp một bức ảnh chung đi."

Thắm Sờ Sờ vừa nghe tên Hạ Thần, vô thức mà nhìn sang Giang Ngõn. Thấy Giang Ngõn cau mày không rõ, cô nhanh chóng rời đi tầm mắt, nói với nhân viên đó: "Ồ, được a, tôi lập tức đi qua."

Sau khi đi vài bước, Thắm Sờ Sờ quay đầu nhìn Giang Ngõn, hỏi: "Có muốn cùng đi sang không?"

Giang Ngõn phân vân một chút, nói: "Ừm, được thôi, cùng đi. Đúng lúc tôi qua đó xem xem định trang của Hạ ảnh để có thể có được cảm giác như tiểu hâu gia trong lòng tôi hay không."

Thắm Sờ Sờ nghe thế thì nhũn mày, nghĩ thầm, hóa ra Giang Ngõn là không hài lòng lắm với nam chính Hạ Thần này. Dựa vào không cần biết là phương diện ngoại hình hay là diễn kỹ, Hạ Thần đều là không thể soi mói mới đúng chứ. Hơn nữa còn là từ trong giới điện ảnh chuyển sang giới truyền hình, có một loại cảm giác "hạ giá đồ tốt" vậy. Cho nên không biết Giang Ngõn vì sao lại không vừa lòng với Hạ Thần nhỉ?

Thắm Sờ Sờ cảm thấy tiếp theo cô có thể sẽ được nhìn thấy rất nhiều cảnh hay ho.

Hai người đi tới nơi quay chụp, thợ chụp ảnh bắt đầu để cho mấy người diễn viên chủ yếu đứng cạnh nhau chụp một tấm ảnh chung. Thắm Sờ Sờ cũng nhìn thấy nữ chính của bộ phim này, nhất tỷ của lĩnh vực phim truyền hình, nữ diễn viên phái thực lực Chu Giai. Năm nay Chu Giai đã đầu ba mươi rồi, nhưng sau khi hóa trang vẫn không khác gì một tiểu cô nương.

Một tiếng sau, Thắm Sờ Sờ cuối cùng cũng chụp xong tất cả các định trang. Lúc này, cô bỗng nghe được giọng của Hạ Thần truyền tới từ sau lưng.

"Đại biên kịch, cô cảm thấy tạo hình này của tôi hôm nay thế nào?"

Giang Ngõn đẩy đẩy gọng kính đen của mình, đáng vẻ nghiêm trang nói: "Cũng tạm tạm, coi như có thể chấp nhận được."

Chỉ thấy nụ cười của Hạ Thần không đổi, nói: "À, cảm ơn sự tán thành của biên kịch."

Hai tay Giang Ngõn nắm thành quyền, sắc mặt không quá dễ nhìn mà nói: "Tôi khen anh lúc nào, ít tự sướng đi. Anh đừng có đem tiểu thuyết của tôi diễn hòng đây."

Hạ Thần vén lên tay áo rộng rãi trên người, khoanh tay lại nói: "Mong Ngõn Giang Đại Đại yên tâm, tiểu nhân sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ngài."

Thắm Sờ Sờ không rõ vì sao, dường như nghe được Hạ Thần lúc nói hai chữ "Ngõn Giang" có ý trầm giọng xuống. Dù sao hai người này cuối cùng sẽ là đến với nhau thôi, vì thế Thắm Sờ Sờ sau khi nghe một hồi, liền cười cười rồi khỏi.

Tối hôm đó, ảnh định trang liền được đăng lên mạng. Nhìn thấy thông báo trong nhóm Weixin, Thắm Sờ Sờ lên mạng xem.

{Phim truyền hình Ngày xuân ấm V}: Cô ấy, ôn nhu hào phóng, thấu hiểu ý người. Cô ấy, trung tâm hộ chủ, chịu thương chịu khó. Cô ấy kiên nhẫn chờ đợi, đạt được tình yêu. Cô ấy chính là nhân vật linh hồn trong phim, Tiểu Diệp. @Thắm Sờ Sờ [hình ảnh][hình ảnh]

Thắm Sờ Sờ làm theo dẫn dò trước đó của Trần Tây Lệ, lập tức chuyển tiếp bài Weibo này. Gần đây cô đã có được 100 nghìn người hâm mộ rồi, sau khi chuyển tiếp, lập tức liền có người đến bình luận.

"Tôi rất thích nhan sắc của tiểu tử tỷ, quý liếm! [Hoa sĩ]"

"Là một fan của tiểu thuyết, chúng ta không nói tới diễn kỹ, chỉ ít là rất hài lòng với tạo hình, hi vọng không làm cho người ta thất vọng quá. [Khóc]"

"Thật sự là người mới có tài nguyên nghịch thiên a, mỗi lần xuất hiện đều không tầm thường. Chính là không biết thực lực thế nào. Xem ra nhóm tiểu bình hoa phải thay đổi kết cấu.[Không hề đơn giản]"

"Haha, bình luận nóng mắt kia không phải là buồn cười quá sao? Có chỗ nào phù hợp với hình tượng của Tiểu Diệp đâu, tướng mạo của nữ minh tinh này cũng quá là không khiếm tốn rồi, một chút cũng không giống Tiểu Diệp điềm đạm an tĩnh của chúng ta."

Kết quả, lời bình luận này vừa xuất hiện, mọi người liền bắt đầu tranh cãi. Hôn nữa, cứ tranh cãi mãi đến mức lạc đề.

"Tôi thấy là anh không hiểu được nội dung trong sách hả? Sao mà lại không hợp chứ, Tiểu Diệp vốn chính là rất đẹp, nếu không anh cho là vì sao cô ấy không được gả theo biểu tiểu thư đến nhà giàu đi, anh cho là cô ấy thật sự phạm sai lầm sao? Rõ ràng chính là quá xinh đẹp, sợ cô ấy tranh sủng thôi."

"Yếu ớt nói một câu, tôi nghe nói biểu tiểu thư là Tần Dĩnh Nhiên đấy, cũng không biết là thật hay giả."

"Tướng mạo của Tần Dĩnh Nhiên không độ được với tiểu minh tinh này sao? Các người không phải là đang trêu tôi đấy chứ, tiểu minh tinh này là ở đâu chui ra thế, sao mà có thể so sánh được với Tần tiểu bảo của chúng tôi."

*****

Thẩm Sở Sở nhìn thấy trên mạng không hiểu sao lại bắt đầu bình luận so sánh tướng mạo của cô và Tần Dĩnh Nhiên. Không biết fan của Tần Dĩnh Nhiên là làm sao đem chủ đề chuyển tới hướng này. Còn vì sao nói là do fan của Tần Dĩnh Nhiên làm, là vì trong những bình luận so sánh nhan sắc của các cô, có tới 99% đều đang diss (chê bai, đim) cô. Tin rằng bất kì ai xem đều sẽ không thoải mái.

Thẩm Sở Sở lúc này mới thấy được chỗ tốt của việc có nhiều người hâm mộ, fan đông liền có người vì bạn mà đứng ra nói chuyện. Nếu không có fan, liền chỉ có thể bị động bị đánh. Chỉ trong một thời gian ngắn tất nhiên là cô không thể có nhiều người hâm mộ như vậy, vì thế cô vẫn là ngoan ngoãn chấp nhận chế nhạo vậy.

Lặng lẽ đóng lại các bình luận, Thẩm Sở Sở đi xem cái khác. Cứ xem xem, liền phát hiện được chuyển tiếp của Giang Ngôn.

Mà Giang Ngôn không biết là nghĩ cái gì, trừ chuyển tiếp một bức ảnh tập thể ra còn chuyển tiếp riêng Weibo của Thẩm Sở Sở.

{Tác giả Ngôn Giang V}: Rất hài lòng://{Thẩm Sở Sở V}:

Sau khi nhìn thấy bài Weibo này, Thẩm Sở Sở liền bấm theo dõi Giang Ngôn, sau đó bình luận một câu: Cảm ơn biên kịch Đại Đại.

Chờ sau khi Thẩm Sở Sở tắm xong nằm lên giường ngủ rồi mới phát hiện ra Tần Dĩnh Nhiên lại lên hot tìm kiếm. Vừa xem một cái, sâu ngủ của Thẩm Sở Sở lập tức chạy hết. Cô bật người ngồi dậy. Nghĩ trong lòng, không phải là vì bộ phim "Ngày xuân ấm" này chứ... nếu như thật sự là vì thế, cô không phải sẽ bị bôi đen thành tương sao.

Vai diễn này của cô vốn là dựa vào đi cửa sau mới có thể có được cơ hội thử vai, tuy rằng Điện đạo diễn là một người rất công bằng, nhưng người sống trên đời ít nhiều gì cũng sẽ xem xét một chút độ nặng nhẹ của vấn đề. Đương nhiên, nếu như cô quá kém thì đạo diễn khẳng định sẽ không chọn cô đâu. Nhưng nếu như đồng dạng là hai người tương đương nhau đứng trước mặt để lựa chọn công khai mà nói, đương nhiên là sẽ chọn người có chút quan hệ rồi.

Càng nghĩ theo hướng này, Thẩm Sở Sở càng thấy có chút chột dạ.

Tuy rằng Tần Dĩnh Nhiên trước đây cũng thường xuyên lên hot search, nhưng lần này, Thẩm Sở Sở thật sự là có chút chột dạ. Đến lúc cô run rẩy mà lấy tay mở ra xem, phát hiện được hóa ra không phải bởi vì cô, trái tim sắp muốn nhảy ra ngoài của Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng rơi trở lại trong bụng.

Thì ra là bởi vì Tần Dĩnh Nhiên có tình mới.

Tần Dĩnh Nhiên thân là một lưu lượng tiểu hoa đán đang hot, tin đồn tất nhiên là không thể thiếu. Chỉ cần là nam minh tinh quay phim cùng cô ta, căn bản đều sẽ có một đồng tin đồn truyền ra, chỉ là những tin đồn này rốt cuộc là thật sự do câu từ chụp được hay là tổ kịch cố ý đưa ra tuyên truyền phim mới thì không nói được.

Chỉ là, mở bài Weibo đầu tiên ra xem, Thẩm Sở Sở cảm thấy bóng lưng của người đàn ông trong ảnh hình như có chút quen thuộc. Áo khoác gió xám đậm, dáng người thon dài, bộ dáng phong trần bụi bặm. Đây không phải chính là Hàn tổng ở đối diện nhà cô sao?

Đóng lại hình của Hàn tổng, Thẩm Sở Sở lại cẩn thận xem nội dung trên tin tức.

{Tin đồn giải trí}: Sau bao nhiêu ngày tháng chờ đợi, cuối cùng bị ta phát hiện ra một đầu mối! Ở gần khu nhà của Tần Dĩnh Nhiên phát hiện được một bóng lưng quen thuộc, người này cũng không phải ai khác, chính là chủ tịch hiện tại của Tập đoàn Hàn thị, hơn hai mươi tuổi liền nắm trong tay Tập đoàn Hàn thị, Hàn tổng! Mới bắt đầu ta còn không phát hiện được cái gì cả, chỉ là hai người ở cùng một tiểu khu thôi, không ngờ, đúng vào tối hôm nay, ta nhìn thấy Tần Dĩnh Nhiên từ trên xe của Hàn tổng xuống!! Nếu nói hai người này quan hệ gì đều không có, đánh chết ta cũng không tin! Hai người này

sớm đã sống cùng nhau không biết bao lâu rồi!

Bức ảnh động cuối cùng chụp được Tần Đình Nhiên đi xuống từ xe của Hàn Hành Ngạn, hai người ở tại chỗ nói chuyện một lúc, Tần Đình Nhiên đi vào trong căn hộ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Sở Sở không phải là ngạc nhiên với tin tức về Hàn Hành Ngạn và Tần Đình Nhiên, mà là công tác bảo mật đã nói đâu? Ở đây không phải là có rất nhiều minh tinh ở sao? Như thế này thì một chút riêng tư cũng không có a! Cô phí bao nhiêu tiền để mua nhà ở đây đó.

Sau đó cô nghe lời của Trần Tây Lệ, để cô khiêm tốn một chút, không cần cùng Hàn tổng xuất hiện ở các trường hợp công khai. Sau đó lại bắt đầu lo là paparazzi liệu có chụp được ảnh cô và Hàn Hành Ngạn ở cùng một chỗ. Vừa nghĩ thế, trong lòng cô bắt đầu có phần không yên. Liền đến nhìn thấy tin tức Hàn Hành Ngạn và Tần Đình Nhiên có thể đã đến với nhau rồi cũng có chút bất chấp.

Sau khi ngẫm nghĩ nửa tiếng đồng hồ, cô vẫn là gọi cho Trần Tây Lệ nói về chuyện này.

"Em thế mà cũng mua nhà ở tiểu khu đó?" Trần Tây Lệ kinh ngạc mà nói, nói xong, cô ấy lại cảm thấy đây là vấn đề của bản thân, "Cũng tại chị, trước đó vẫn luôn bận việc của Quách Tân, đem chuyện này quên mất. Em cũng đừng lo, chị trước tiên gọi điện thoại hỏi xem, cho dù thật sự là bị chụp được cũng không phải lo, chỉ cần em không trả lời là được."

Không thể không nói, ngữ khí chần chừ của Trần Tây Lệ khiến cho Thẩm Sở Sở rất là yên tâm. Sau khi cúp máy, Thẩm Sở Sở lại nhìn bài Weibo kia một cái. Lần này cô lại tiếp tục xem, tâm tình lại không giống lắm.

Tuy là lý trí nói cho cô, tin tức này hẳn là giả. Nhưng, trong lòng vẫn có chút cảm giác nói không rõ. Cô rõ ràng nhớ là hôm đó lúc Hàn tổng nhìn thấy Tần Đình Nhiên ánh mắt rất là xa lạ, làm sao bỗng dưng liền ở cùng nhau được? Hay là nói, lúc đó là vì cô cũng ở, nên hai người mới tránh? Vừa nghĩ tới khả năng này, tâm tình của Thẩm Sở Sở càng thêm tồi tệ.

Đây cũng không phải là nói cô thích Hàn tổng, vì thế nhìn thấy anh thích người khác nên không vui. Hay là vì cô ghét Tần Đình Nhiên nhiều thế nào, thấy cô ta cùng với người có thể coi là kim cương vương lão ngũ như Hàn tổng cùng nhau, thì trong lòng đổ kị. Chỉ là cảm giác có gì đó ghen lại trong cổ khiến cho người ta có chút không thoải mái.

Cái này cảm giác như là, ừm, bản thân bị đùa như con khi ấy.

Lại tiếp tục lướt Weibo một lúc, Thẩm Sở Sở thở ra thật sâu, sau đó tắt máy đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở lúc mở cửa ra chờ thang máy liền thấy cánh cửa đối diện cũng đang mở. Hôm nay có chút lạnh, Hàn Hành Ngạn mặc một chiếc áo gió xám, bên trong là một bộ tây trang gần giống màu. Nhìn ra được vai rộng chân dài, phong độ ngời ngời. Thẩm Sở Sở khó có được mà nghĩ, mặc như thế này tuy là rất dễ nhìn, nhưng tây trang bên trong liệu có bị hở không, nếu như phối với một chiếc áo len cao cổ thì sẽ càng thêm trẻ trung soái đẹp trai nhỉ.

Hàn Hành Ngạn nhận thấy ánh mắt của Thẩm Sở Sở, vô thức lấy tay điều chỉnh lại quần áo của mình, ho nhẹ một tiếng, nói: "Chào cô Thẩm".

Thẩm Sở Sở nghe được giọng nói từ tính này, hồi lại thần, nhếch môi, nói: "Chào buổi sáng Hàn tổng." Nói xong liền không tiếp tục nhìn Hàn Hành Ngạn nữa, mà quay đầu nhìn vào số tầng thang máy.

Hàn Hành Ngạn cau mày, muốn nói mà lại không biết phải nói gì mới được.

Cuối cùng, thang máy đến. Thẩm Sở Sở liền bước vào trước Hàn Hành Ngạn theo sau.

Sau khi bấm tầng một, Thẩm Sở Sở sau đó lùi lại nửa bước. Hàn Hành Ngạn nhìn cô một cái, chọn tầng hầm số một, rồi đứng ở cạnh Thẩm Sở Sở.

Theo quá trình thang máy đi xuống, dần dần cũng có vài tầng ở giữa cũng bắt đầu có người vào. Người có thể sống ở đây phi phú tức quý, không ít người đều nhận ra Hàn Hành Ngạn. Chẳng qua, họ cũng không quá nhiệt tình, chào hỏi một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy nhiều người như vậy thì có chút phiền chán, anh quay đầu nhìn qua Thẩm Sở Sở cũng đang đứng lùi lại phía sau như mình. Lúc này, Thẩm Sở Sở đeo kính râm, nhìn không ra biểu tình trên mặt, nhìn có vẻ như là đang suy tư vấn đề gì đó. Đường như không giống cô ấy mọi ngày.

Chờ lúc tới tầng một, Thẩm Sở Sở ra khỏi thang máy, lần này, không biết là cố ý hay là đã quên mất, cô không chào Hàn Hành Ngạn liền đã đi luôn.

Hàn Hành Ngạn nghi hoặc mà nhìn theo bóng lưng Thẩm Sở Sở, có chút không rõ vấn đề ở chỗ nào. Bước đi trong hầm để xe, anh vẫn còn đang ngẫm

nghĩ về vấn đề này. Lúc này, điện thoại của anh bỗng vang lên.

"Con trai à, con mau nói cho mẹ, nữ minh tinh mà đưa thẻ cho con ấy có phải là Tần Đình Nhiên không?" Giọng nói hào hứng của mẹ Hàn truyền tới qua điện thoại.

Hàn Hành Ngan nghe được cái tên này, cau mày. Tần Đình Nhiên? Đó là ai?

"Mẹ, ngài nghe được tin này ở đâu thế, con trước giờ chưa gặp qua cô nữ minh tinh đó."

Không ngờ, sự tích cực của mẹ Hàn lại không hề giảm đi, mà lại kích động nói: "Con trai, con không cần căng thẳng, cũng không cần lừa mẹ. Con nếu muốn yêu đương thì cứ yêu đi. Chỉ là nữ minh tinh này tin đồn cũng nhiều quá, cha con không được hài lòng lắm. Nhưng mà không quan trọng, mẹ ủng hộ con."

Hàn Hành Ngan mở cửa xe ngồi vào, vuốt vuốt lông mày, nói: "Mẹ, con thật sự là không biết nữ minh tinh mà mẹ đang nói."

"Không biết thế tại sao con lại đưa cô ấy về? Con không phải là đã sống cùng cô ấy sao?"

"Sống chung?" Hàn Hành Ngan nghe được lời của mẹ mình, đột nhiên cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng lắm. Anh lúc nào lại đưa nữ minh tinh về nhà chứ? Không đúng, hôm qua... nghĩ đến đây, Hàn Hành Ngan đột nhiên có phần nào hiểu được.

Mẹ Hàn rất khẳng định mà nói: "Đúng vậy. Con không xem tin bất quái sao, con và cô ấy đều lên trang nhất rồi. Đây là lần đầu tiên mẹ thấy con và nữ minh tinh cùng nhau lên trang đầu đó, bình thường mấy cái tin giả không phải đã sớm bị con xử lý hết rồi sao."

Hàn Hành Ngan thờ dài và nói: "Mẹ, là giả thôi. Hôm qua còn đúng là đưa cô ta một đoạn, nhưng bọn con không phải là quan hệ bạn trai bạn gái. Còn tại sao bây giờ vẫn còn ở trên các tiêu đề, con tạm thời còn chưa rõ."

Mẹ Hàn nghe được con trai nói là đã đưa Tần Đình Nhiên một đoạn, ngược lại càng thêm tin tưởng là con trai thích cô nữ minh tinh này. Con trai bà sinh ra bà hiểu rõ, từ nhỏ liền có chút lập dị, ghét nhất là người khác chạm vào nó, dùng đồ của nó. Đặc biệt là người lạ. Lúc nhỏ còn đỡ, sau khi trưởng thành thì tính tình quái gở này càng thêm rõ ràng. Có lúc bà chạm vào con trai một cái mà con trai cũng vô thức tránh đi.

Vì vậy, đưa con trai quái tính này tự nhiên lại để cho nữ minh tinh lên xe của nó, xem ra giữa hai người chắc chắn là có gì đó!

Nghĩ tới đây, mẹ Hàn nhẹ giọng nói: "Ừ, ừ, mẹ biết. Được rồi, con mau đi làm đi, mẹ không phiền con nữa."

Hàn Hành Ngan nhìn vào điện thoại đã bị ngắt, bất đắc dĩ lắc đầu, anh sao lại không đáng tin thế nhỉ. Tuy là nói tin anh, không tin mấy tin đồn kia, nhưng trong giọng điệu nghe sao cũng thấy là đang xem chuyện vui sắp thành vậy.

Tuy nhiên, anh và Tần Đình Nhiên thế mà lại lên hot search? Nghĩ tới đây, anh mở ra Weibo. Chỉ thấy tin đầu tiên trên Weibo chính là "Tần Đình Nhiên Hàn tổng gặp gỡ ban đêm", mở ra nhìn nội dung trong đó, Hàn Hành Ngan lạnh mặt bỏ điện thoại xuống. Bình tĩnh khởi động xe, đi tới công ty. Sau khi xuống xe, Hàn Hành Ngan nhìn thấy thư ký Vương đang đứng chờ một bên, phân phó: "Thứ nhất, xóa hot search Weibo. Thứ hai, để cho tất cả người của bộ phận quan hệ công chúng đến phòng họp hội ý."

Thư ký Vương thấy giọng của Hàn Hành Ngan còn lạnh hơn vài độ so với thời tiết bên ngoài, cả người căng cứng. Xem ra lại có người xui xẻo rồi.

"Còn nữa, cho người đem ghế của chiếc xe tôi lái tới hôm nay thay một lượt."

"Dạ thưa sếp."

*****

Bit Media

Sau khi đến công ty, Thẩm Sở Sở liền đi tìm Trần Tây Lệ.

Trần Tây Lệ nhìn thấy Thẩm Sở Sở, nói: "Hôm qua chị có hỏi qua, trong tay paparazzi hẳn là không có ảnh liên quan tới em, chuyện lần này phát sinh có chút kỳ lạ. Theo như công tác bảo mật của tiểu khu chỗ em, làm khá tốt, xảy ra sai sót thế này là không nên. Vì thế, chuyện này hẳn là chỉ có hai khả năng. Một loại là người trong tiểu khu đó hôm qua không cẩn thận chụp được."

Thẩm Sở Sở lắc đầu, cô cứ cảm thấy không phải khả năng này.

Sau khi ngừng lại một lát, Trần Tây Lệ nói tiếp: "Còn có một loại khả năng, đó chính là Tần Đình Nhiên tự mình làm ra. Chuyện thế này cũng có thể coi là thấy nhiều rồi. Đi cộ độ hot của danh nhân, tăng lên chút hình ảnh của bản thân. Đối với kim cương vương lão ngũ độc thân cũng không có tổn thất gì, đối với Tần Đình Nhiên lại đều là lợi ích."

Nghe cách giải thích này, Thẩm Sở Sở nhìn vào Trần Tây Lệ.

Trần Tây Lệ bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Em phải biết, không phải là mọi người đều giống như em, sợ người khác chụp được ảnh của em và Hàn Hành Ngan. Mọi người chỉ hận không thể chiếu cáo thiên hạ, đến lấy độ nổi tiếng của anh ta. Phải biết là danh tiếng bên ngoài của Hàn tổng rất là tốt, không có

tin đồn gì không nói, điều kiện ngoại hình của bản thân lại không hề kém người mẫu nam. Vì vậy có tin đồn với người như vậy sẽ khiến cho mọi người đem người đặt cùng một chỗ với Hàn tổng để so sánh, như vậy đối với nữ minh tinh mà nói chỉ có chỗ tốt chứ không hề xấu."

Thẩm Sở Sở mỉm môi, nói: "Là thật thì không làm giả được, là giả cũng không thành thật được. Có nhiều tin đồn có tác dụng gì. Còn không bằng quay vài tác phẩm tốt."

Trần Tây Lệ cười nói thêm: "Em nói đúng. Đương nhiên là cũng không loại trừ khả năng Hàn tổng thật sự cùng với Tần Đình Nhiên. Chẳng qua, em và Hàn tổng có vẻ thân, chuyện như vậy không nên hỏi chị, hẳn là hỏi em mới phải."

Thẩm Sở Sở nghe thế thì ghen lời. Cô khi trước tuy là Hàn tổng giới thiệu tới, nhưng nói về quan hệ, giữa hai người họ thật sự là không thân lắm. Kiểu tin đồn thế này, cô sao có thể đi hỏi anh được. Nghĩ thế, tâm tình Thẩm Sở Sở càng thêm rối rắm, một loại cảm giác không giải thích được lan tỏa trong lòng.

"Phải rồi, "Thiên hạ" bắt đầu tuyên truyền, em tuy là đất diễn không nhiều, nhưng có thể đi theo tuyên truyền hai trạm. Vừa hay trước khi em đi quay "Ngày xuân ấm"."

Thẩm Sở Sở nghe được "Thiên hạ" sẽ bắt đầu chiếu, ánh mắt đột nhiên sáng trở lại, đây coi như là tác phẩm điện ảnh đầu tay của cô, cô vẫn là rất kích động. Cô cuối cùng cũng có được tác phẩm chính thức có thể thể hiện trước mọi người rồi.

"Vâng ạ."

"Hành trình cụ thể sắp xếp thế nào lát nữa chị cho người đưa cho em. Tuyên truyền điện ảnh tuy vất vả nhưng đều là đáng giá."

"Dạ, em biết rồi chị Trần."

Mà ở Tập đoàn Hàn thị trong cùng một thành phố, bầu không khí lại không được hòa thuận vui vẻ như ở đây. Ở đó có người đang phải trải qua cuồng phong bạo vũ

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Hàn Hành Ngạn nhìn vào Trương Đăng đang đứng trước bàn làm việc của mình, tức tối không biết nói gì.

"Anh họ, em biết em lần này làm sai rồi, anh đại nhân đại lượng tha cho em một lần đi mà. Lần sau em khẳng định sẽ không tự mình chủ trương nữa."

Trương Đăng dè dặt cẩn thận cầu tình.

Hàn Hành Ngạn mắt sắc nhìn vào Trương Đăng: "Còn có lần sau?"

Trương Đăng bị lực sát thương trong mắt Hàn Hành Ngạn dọa cho rớt cổ, nói: "Tuyệt đối sẽ không có lần sau. Lần này em còn không phải là muốn giúp anh một tay sao, anh nói muốn đi theo đuổi người ta, kết quả vẫn truy không được. Di nhỏ nói là anh thích một nữ minh tinh, em liền tưởng là Tần Đình Nhiên. Em làm sao biết được là không phải cô ta."

Hàn Hành Ngạn tức giận, nhắm mắt lại, nói: "Bắt đầu từ ngày mai, em qua phòng hậu cần báo cáo."

"Anh họ..."

"Sau này ở công ty gọi anh là Hàn tổng."

"Hàn tổng, em..."

"Cậu muốn đi làm vệ sinh?"

"Em... em rất hài lòng!" Trương Đăng em em nửa ngày, cuối cùng nặn ra một câu như vậy.

"Ừ, hài lòng thì chiều nay đi luôn đi, anh bận rồi, cậu ra ngoài đi."

Trương Đăng thấy Hàn Hành Ngạn thực sự là không để ý tới mình nữa, cũng biết là từ nhỏ người anh họ này đã quyết định chuyện gì thì sẽ công thay đổi, vì thế cứ một bước lại quay đầu ba lần mà ra khỏi phòng.

Sau khi về lại phòng quan hệ công chúng bắt đầu thu dọn đồ đạc, nữ đồng nghiệp trong cùng bộ phận tên Doãn Hình Mộng đi tới, trên mặt đem theo một nụ cười công thức, âm áp hào phóng nói: "Trương Đăng, anh thật tốt, đem mọi chuyện đều nhận hết, nếu như anh không nhận hết trách nhiệm, cả

phòng chúng ta đều sẽ bị nắng đó."

Trương Đăng vốn là có ấn tượng khá tốt với Doãn Hình Mộng, sau khi nghe thế nhún nhún vai nói: "Ai bảo tự tôi đem chuyện này ra chứ. Tôi không đi nói thì ai đi?"

Chuyện lần này đúng là do Trương Đăng làm ra. Tối qua chuyện vừa phát sinh, cậu ta phải nói là kích động a. Vừa thấy mọi người trong tổ nói phải nhanh chóng xóa đi hot search, cậu ta lập tức liền đi ngăn trở. Không chỉ thế, còn rất có nội hàm mà nói cho mọi người, chủ tịch Hàn Hành Ngạn của bọn họ đang theo đuổi Tần Đình Nhiên. Mọi người thấy em họ của chủ tịch cũng nói thế rồi, liền coi nhẹ chuyện này. Sáng nay đến phòng họp, vừa nghe thấy Hàn tổng phát hỏa, tất cả mọi người đều thấy trong lòng lộp bộp.

Bộ phận quan hệ công chúng chủ động đứng ra nhận sai. Nhưng Trương Đăng vẫn bắn khoản, liền đứng ra nói rằng chuyện này là do cậu ta làm.

Vì vậy, nghe được giải thích của Trương Đăng, Hàn Hành Ngạn mới càng thêm tức.

Doãn Hình Mộng nhìn thấy Trương Đăng đang thu dọn đồ đạc, tò mò hỏi: "Anh đang làm gì thế, sao lại bắt đầu thu dọn đồ?"

Trương Đăng bất đắc dĩ đáp: "Còn có thể làm gì chứ, bị chuyển bộ phận rồi."

"Điều chức, điều tới bộ phận nào?" Doãn Hình Mộng kinh ngạc hỏi tiếp.

"Đi làm tạp vụ, phòng hậu cần."

"A? Hàn tổng thế mà lại nhân tâm để cho anh đi làm chân chạy, anh đang đùa tôi hả, chuyện này sao có thể? Anh không phải là em họ của Hàn tổng sao, Hàn tổng khẳng định sẽ không nhân tâm làm thế đâu."

Trương Đăng thở dài, nói: "Haiz, vô ích, Hàn tổng là Hàn tổng, tôi là tôi. Điều tới phòng hậu cần còn tốt, nói không chừng anh ấy hôm nào đó không vui liền đuổi tôi ấy."

Doãn Hình Mộng không tin được mà nói: "Chuyện này sao có thể?"

Trương Đăng thu thập xong đồ đạc của mình, chẳng sao cả mà nói: "Sao lại không thể, cô không biết thôi, hai chúng tôi từ nhỏ quan hệ đã không tốt. Tạm biệt nhé, người đẹp."

Sau khi ra khỏi cửa, đứng lúc thấy thư ký Vương đang đứng ở đó, Trương Đăng trợn mắt nhìn anh ta, nói: "Anh tôi còn phải người tới giám sát à, cũng quá là không tin tưởng tôi."

Thư ký Vương cung kính nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là đi qua. Hơn nữa sếp nếu như nghe được lời phàn nàn của anh vừa rồi, sẽ rất buồn đấy."

Không chờ Trương Đăng phản đối, thư ký Vương liền nói tiếp: "Theo như kinh nghiệm của tôi, sếp nếu như thật sự buồn phiền, nói không chừng sẽ để cho anh cả đời này làm chân chạy ở phòng hậu cần. Anh làm việc đi, tôi đi trước."

Trương Đăng bị thư ký Vương làm cho tức đến mức suýt nữa thì ném đồ trong tay xuống đất. Thật sự là người thế nào sẽ có thư ký thế nấy, thực là một chút cũng không làm người ta vui được.

Không tới một tiếng đồng hồ, những tìm kiếm nổi bật liên quan tới Hàn Hành Ngạn đều bị xóa hết. Weibo chính thức của Tập đoàn Hàn thị cũng không công bố tin tức gì. Chuyện này cứ như là trước giờ chưa từng xuất hiện, đột nhiên liền biến mất.

Có một số người luôn quan tâm tới chuyện này tất nhiên là phát hiện vấn đề đầu tiên, đầu óc tốt một chút liền có thể nhìn ra đây là chuyện gì, đây đại khái là chiêu trò vụng về của một nữ minh tinh, bị phía người nam phát hiện, vì thế xóa hot search. Còn mấy người không có não, bắt đầu mắng mả phía nhà đài xóa đi hot search của chủ nhà họ. Nói trong đó có màn đen.

Tóm lại, không có ai đứng ra trả lời. Chẳng qua là người hâm mộ cho dù là tìm ở bất cứ trang tin lớn nào đều không xuất hiện tin tức về hai người này nữa.

Thẩm Sở Sở lại không nhìn thấy tin tức trên Weibo, nếu như nguyên nhân của rắc rối là Weibo, vậy thì cô ít xem Weibo là được.

Tối hôm đó, Hàn Hành Ngạn vốn là muốn về khu căn hộ Lê viên, nhưng nhận được điện thoại của cha Hàn, bất đắc dĩ chỉ có thể trở về nhà cha mẹ.

Mấy ngày nay, Thẩm Sở Sở phải bắt đầu chuẩn bị cho tuyên truyền của "Thiên hạ".

{Điện ảnh Thiên Hạ}: Từ lý tưởng cho tới lúc hoàn thành chế tác, đã là ba năm thời gian, "Thiên hạ" cuối cùng sắp ra mắt mọi người rồi. Tôi đã sẵn sàng bạn chuẩn bị xong chưa?

Các diễn viên chủ chốt đều dần dần chuyển tiếp bài Weibo này. Thẩm Sở Sở cũng đi chuyển phát. Vì trước đây đã từng theo dõi Hạ Thần, vì thế cô trực tiếp chuyển phát Weibo của Hạ Thần. Sau đó, cô liền nhận được tin nhắn hồi lại của Hạ Thần. Sự khác biệt quá xa giữa hai người họ, có cảm giác như là không tạo được liên kết gì cả, cũng không tạo thành bao nhiêu xôn xao. Nhiều nhất cũng chỉ là người hâm mộ của cô ở bên dưới dương dương tự đắc một phen.

"Đột nhiên phát hiện bản thân rất có phẩm cách, yêu thích một mình mình. Tác phẩm đều rất chắc tay nha, tiểu tỷ tỷ cố lên!"

"Từ danh sách quan tâm của Hạ Thần tới, cũng khá thích nhan sắc của tiểu tỷ tỷ đó. Fan rồi fan rồi ~[Happy]"

*****

Tuy nhiên, nếu như nói tới độ nóng, thì toàn bộ đều bị một người diễn viên chiếm trọn. Người diễn viên đó chính là nữ số hai ban đầu trong điện ảnh, bây giờ lại trở thành nữ thứ ba trong điện ảnh, thậm chí là nữ thứ tư – Trần Tiêu. Lúc Quan Bác tag tên của diễn viên chính, liền đến vai diễn phối hợp như Thảm Sờ Sờ còn được thêm, nhưng Trần Tiêu lại không hề được nhắc tới. Có thể thấy là khi đưa ra thông báo này, tổ kịch có bao nhiêu phản cảm với cô ta.

"Baidu một chút danh sách diễn viên chính, trong đó thế mà có Trần Tiêu? Sao lại có cô ta, tôi từ chối xem!! [Măng mỗ]"

"Mạnh mẽ yêu cầu đạo diễn cắt đi phần diễn của Trần Tiêu!"

"Lầu trên không thích xem thì đừng xem, dù sao chỉ cần có anh Thần của tôi thì tôi sẽ đi. Ủng hộ anh Thần! [Happy]"

*****

Thấy là đã lâu như vậy mà mọi người vẫn chưa quên được chuyện trước đó của Trần Tiêu, Thảm Sờ Sờ sâu sắc cảm nhận được có một số chuyện phạm vào giới hạn thấp nhất là không thể làm. Nếu như làm rồi có thể sẽ bị người ta ghi nhớ cả đời.

Rất nhanh, Thảm Sờ Sờ liền phải chạy đi tuyên truyền rồi.

Tới địa điểm tuyên truyền, Thảm Sờ Sờ nhìn thấy Hạ Thần. Hạ Thần đã chạy tuyên truyền tới năm sáu trạm rồi, anh ta là nam chính của "Thiên Hạ", đồng thời anh ta cũng là nam chính của "Ngày xuân ấm". Vì vậy, trong số người ở đây thì chỉ có anh ta là một nhất. Cũng may là sau đó cũng không còn mấy trạm, anh ta có thể yên tâm đi quay phim rồi.

"Anh Thần gần đây vất vả rồi." Thảm Sờ Sờ nhìn Hạ Thần rõ ràng rất mệt mỏi lại vô cùng nghiêm túc tuyên truyền mà nói.

Hạ Thần cười bất đắc dĩ nói: "Thế này còn chưa là gì, chỉ cần không làm người hâm mộ thất vọng, kiếm được nhiều chút ở phòng vé là được."

Thảm Sờ Sờ cười nói: "Dạ. Chắc chắn là được thôi, anh Thần trong đó thể hiện rất tốt."

Nói tới chuyện biểu hiện tốt này, Hạ Thần nhìn Thảm Sờ Sờ một cái, nói: "Biểu hiện của em trong đó cũng khá là bắt mắt đó."

Thảm Sờ Sờ cho là Hạ Thần đang khen mình, khiêm tốn đáp lại: "Em sao có thể so với anh Thần, em trong đó chỉ là một vai diễn phối hợp mà thôi. Cũng không có mấy lần xuất hiện, tổng cộng cũng chỉ có một câu thoại."

Hạ Thần ý vị thâm trường mà nhìn vào Thảm Sờ Sờ, nói: "Xem ra em còn chưa xem qua thành phẩm, sau khi xem xong em sẽ biết thôi. Phần diễn của em trong đó có tăng lên một chút. Cố lên."

Thảm Sờ Sờ ngây ra một lúc, nói: "A? Ồ."

Đang lúc Thảm Sờ Sờ còn nghi hoặc, đột nhiên nghe được Hạ Thần hỏi: "Sờ Sờ, em và biên kịch Giang Ngôn có phải là quan hệ rất tốt?"

Vừa nghe lời này, Thảm Sờ Sờ lập tức giống như được tiêm một liều máu gà, nghiêm túc nói: "Cũng được ạ, sao thế, anh Thần tìm cô ấy có việc?"

Hạ Thần do dự một lát, thở dài, nói: "Thôi, cũng chẳng có gì. Đạo diễn hình như đang gọi chúng ta rồi, mau đi qua thôi."

Thảm Sờ Sờ không hiểu mà nhìn vào Hạ Thần, nói: "Ồ, được ạ."

Chờ qua một lát, lúc điện ảnh bắt đầu chiếu, Thảm Sờ Sờ nhìn thấy phần diễn của mình trong đó, kinh ngạc mà mở to mắt. Một cảnh mà cô quay bổ sung ở hậu kỳ thế mà lại được thêm vào trong. Nam chính trong một lần trở về, có một lần gặp lại cô. Lúc đó cũng hiểu được, cảnh này chẳng qua là cảnh dự bị thôi, trong kịch bản cũng không có viết, cuối cùng chắc chắn sẽ bị cắt thôi. Không ngờ là thành phẩm cuối cùng lại thêm vào trong.

Theo cách này, nhân vật của cô liền trở nên rõ ràng hơn. Vốn là dạng vai giống như diễn viên quần chúng qua đường lại trở thành có chút quan trọng rồi.

Khi vừa xem xong, Thảm Sờ Sờ cũng hiểu được, cảnh phim của Trần Tiêu bị giảm đi không ít, mà tương ứng với nó, cảnh phim của người khác ít nhiều sẽ được tăng thêm một chút.

Bởi vì trước đây chưa từng đọc nguyên tác, cũng không biết kịch bản ban đầu như thế nào, vì thế Thảm Sờ Sờ cũng không tiện nói là sau khi cắt giảm như vậy thì so với nguyên bản, cái nào là tốt hơn. Nhưng, chỉ nói riêng cảm giác của cô sau khi xem, cô cảm thấy bộ điện ảnh này chất lượng vẫn là được đấy. Đặc biệt là Hạ Thần, tuyệt đối là đảm đương phòng vé. Anh ta ở trước màn ảnh so với trong hiện thực càng có mị lực.

Mà trong lúc Thảm Sờ Sờ đang xem điện ảnh, cô không biết được, ở độ cao cách xa ngàn dặm, có một người bận rộn công việc đã liên tục cả nửa tháng trời cuối cùng cũng có được chút thời gian vội vàng trở về nhà, cả mặt bối rối đứng trước cửa nhà cô.

Chương 52

Thực ra, sau ngày mà tin đồn với Tần Đình Nhiên vừa mới xuất hiện, mỗi tối lúc trở về, Hàn Hành Ngạn đều sẽ đứng trước cửa nhà của Thẩm Sở Sở nhìn một lúc. Nhưng nhìn thấy trên đồng hồ hiện ra không phải là một thì là hai giờ sáng, lại quay người đi về.

Vài ngày sau đó, cánh tay muốn gõ cửa của anh càng thêm do dự. Hình như có rất nhiều lời muốn nói, lại có cảm giác chẳng có gì để nói.

Sau khi cứ do dự như vậy nhiều ngày, chuyện của công ty cuối cùng cũng làm xong. Anh lấy hết can đảm đi gõ cửa. Kết quả lại không có ai trả lời.

Gõ cửa một lúc lâu, cũng không nghe được có người đi ra mở cửa. Hàn Hành Ngạn cau mày, tâm tình không vui lắm. Trầm tư một lát rồi quay người rời đi.

Sau khi về tới nhà, Hàn Hành Ngạn tháo giày, cởi áo ngoài, nói lỏng cà vạt, cởi ra cúc áo đầu tiên. Cả người nằm dựa lên sofa, nhắm mắt lại không biết đang nghĩ cái gì.

Hết nửa ngày, anh lấy điện thoại ra, tìm trong danh bạ, trượt tới trước tên của một người, gửi một tin nhắn qua.

{Hàn Hành Ngạn}: Cô Thẩm, tôi lần trước mượn thuốc của cô quên chưa trả lại, không biết khi nào cô về?

Thẩm Sở Sở sau khi xem xong điện ảnh, nhìn thấy tin nhắn của Hàn Hành Ngạn. Thấy được cái tên quen thuộc, Thẩm Sở Sở có một khoảnh khắc thấy kích động. Nhưng thấy nội dung tin nhắn thì rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

{Thẩm Sở Sở}: Không cần trả đâu. Tôi đang ở ngoài, phải một hai tháng nữa mới trở lại.

Nhìn thấy tin nhắn này, trái tim vừa mới ổn định lại của Hàn Hành Ngạn liền hung hăng rơi xuống. Anh do dự một lát, ngập ngừng mà gửi đi một tin khác.

{Hàn Hành Ngạn}: Cô Thẩm là đang ở ngoài quay phim sao?

Thẩm Sở Sở lời ít ý nhiều mà trả lời một chữ: Đúng.

Hàn Hành Ngạn nghĩ tới nguy hiểm Thẩm Sở Sở gặp phải trong lần quay phim trước đó, nhắc nhở một câu: Chú ý an toàn.

{Thẩm Sở Sở}: Cảm ơn Hàn tổng.

Hàn Hành Ngạn tinh ý nhận ra sự lạnh nhạt từ tin nhắn của Thẩm Sở Sở gửi đến, nhất thời anh cũng không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Còn Thẩm Sở Sở, sau khi ngỡ ngàng hồi lâu, liền đi lướt Weibo. Sau đó, cô kinh ngạc nhận thấy bản thân được lên hot search. Tuy là ở hạng bốn mấy, cũng đủ cho người ta vui vẻ rồi.

"#Điện ảnh Thiên hạ# nữ minh tinh này tên là gì vậy, thật là xinh đẹp! [Hoa si]"

"#Điện ảnh Thiên hạ# nữ minh tinh này trên người có một loại khí chất phi thường sạch sẽ, rất thích. Đây là mặt mộc xuất hiện sao? Đẹp quá. [Nước miếng]"

"Lầu trên mù sao, sao có thể là mặt mộc, vừa nhìn đã thấy là dạng đã hóa trang rồi. Đây không phải chính là cô nữ minh tinh diễn nha hoàn của Tần tiểu bảo nhà chúng ta sao, nhìn cũng chẳng ra sao."

*****

Nhìn thấy bình luận bên dưới, Thẩm Sở Sở đã quen rồi. Mỗi ngày đều có rất nhiều người khen cô, cũng có rất nhiều người đến mắng cô. Thấy nhiều rồi cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Mà fan của Tần Đình Nhiên từ sau chuyện lần trước, rõ ràng đã bắt đầu túm lấy cô không chịu buông. Mỗi lần đều phải tới thể hiện cảm giác tồn tại. Làm đến mức cô vốn là không có nhiều suy nghĩ đối với Tần Đình Nhiên, đến giờ ngược lại lại có oán niệm sâu sắc. Là người, ai bị người khác không hiểu sao lôi ra so sánh lâu như vậy, mắng lâu như vậy cũng sẽ không có tâm tình tốt nổi.

Vì thế mới nói, một fan nào tàn tương đương với mười lần sức mạnh của hổ đen sao?

Thẩm Sở Sở yên lặng nghĩ, lời này hẳn là không phải giả.

Lại xem thêm bình luận điện ảnh thêm nửa tiếng, Thẩm Sở Sở lại lên Taobao bói cho khách hàng của cô. Đây mới là chuyện quan trọng nhất đối với cô lúc này! Quay phim gì đó, cô hiện tại không thể kiếm được nhiều tiền, hơn nữa trừ đi phần chia với công ty, trong tay cô đúng là không còn được bao nhiêu. Vẫn là mỗi ngày lên Taobao bói mệnh ổn định hơn.

Lúc bói cho người cuối cùng, Thẩm Sở Sở mở ra khung đối thoại của khách hàng, một bức ảnh của người quen hiện tra trước mắt.

Thẩm Sở Sở nhìn vào ảnh của người vừa mới nhắn tin cho mình, trì hoãn mất một giây, có chút bất đắc dĩ trả lời: "Xin lỗi, không bói người nổi tiếng." Mỗi ngày đều sẽ có người không ngại phiền hà đến bói nhân duyên của người nổi tiếng, nhưng không có ngoại lệ, đều bị cô từ chối.

Qua một lúc lâu, cái người tên là "Mỹ thiếu nữ ánh trắng" trả lời lại: "Anh ta chỗ nào coi là người nổi tiếng, anh ta chính là một người bình thường."

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, anh sao lại không tính là người nổi tiếng, thời gian trước còn vừa mới cùng lưu lượng tiểu hoa tạo ra tin đồn kia. Hơn nữa, đây còn là chủ tịch đại danh鼎鼎 của Tập đoàn Hàn thị. Phân lượng này đặt ở đâu cũng không hề nhẹ.

Người này có thể nói ra lời như thế, thì hoặc là không hiểu về Hàn Hành Ngạn, hoặc là cố ý. Thẩm Sở Sở cho là về sau có khả năng hơn. Người này hơn nữa là một paparazzi, cố ý đến lấy tin từ cô.

Nếu như cô xem nhân duyên của Hàn tổng, phát hiện đối tượng kết hôn tương lai của Hàn tổng là Tần Đình Nhiên, sau đó gửi cho người này, hẳn khẳng định hôm sau sẽ phát trên Weibo tin tức kết hôn của Hàn tổng và Tần Đình Nhiên.

Nếu như cô nói cho đối phương biết đối tượng kết hôn của Hàn tổng không phải là Tần Đình Nhiên, khỏi phải nói, người này liền sẽ phát ra mấy tin kiểu như Tần Đình Nhiên vỡ mộng hào môn.

Thật sự coi cô là đứa trẻ ba tuổi à!

{Tôi là Nguyệt lão}: Xin lỗi, vẫn là câu nói đó, không bói cho người có danh tiếng cao.

Mỹ thiếu nữ ánh trắng một phút sau trả lời rằng: Người không thể thế được, người này chính là ta, ta muốn biết nhân duyên của mình. Người mau tính cho ta đi.

Thẩm Sở Sở cười nhếch miệng, người này là Hàn tổng, làm sao có thể được? Vừa rồi người này còn dùng ngôi thứ ba "anh ta", bây giờ lại muốn đổi thành ngôi thứ nhất sao?

Huống hồ, cô sớm đã nói muốn tính nhân duyên cho Hàn tổng rồi, nhưng bị anh từ chối tới hai lần. Hơn nữa, hai người họ vừa xong còn nhắn tin kia. Cô cũng có thể coi là ít nhiều hiểu được Hàn Hành Ngạn, với những gì cô biết được, những lời này tuyệt đối không phải là lời mà Hàn Hành Ngạn sẽ nói ra.

{Tôi là Nguyệt lão}: Không thể nào! Phiền người lần sau giả cho giống một chút.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Người sao biết được ta không phải anh ta, ta nói phải là phải.

{Tôi là Nguyệt lão}: Đường đường là chủ tịch của Tập đoàn Hàn thị tên trên mạng lại là "Mỹ thiếu nữ ánh trắng"? Cũng thật là dễ thương nha.

Lời này của Thẩm Sở Sở vừa nói ra, lần này thời gian đối phương im lặng có chút dài. Đúng lúc Thẩm Sở Sở cũng có chút khát, đi rót một cốc nước để uống. Lúc quay lại nhìn thấy màn hình điện thoại đặt trên bàn sáng lên. Sau khi đọc lời nhắn trên đó, Thẩm Sở Sở không cẩn thận làm cho nước trong cốc đổ cả ra ngoài.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Người nói đúng rồi, ta không phải Hàn Hành Ngạn. Ta thực ra là Tần Đình Nhiên. Ta muốn đề cho người giúp ta bói xem, ta có thể giả được cho Hàn Hành Ngạn không.

Nhìn thấy tin trả lời này, Thẩm Sở Sở bắt đầu nghi ngờ thân phận của đối phương. Thật sự là có paparazzi ngu ngốc như vậy à? Cứ thế mà mơ hồ nói ra, thế này ổn không?

{Tôi là Nguyệt lão}: Xin lỗi, không xem. Hoàn lại tiền, cảm ơn.

Sau đó không quan tâm tới Mỹ thiếu nữ ánh trắng còn nói gì nữa, Thẩm Sở Sở đều không trả lời cô ta nữa.

Còn Mỹ thiếu nữ ánh trắng cũng chính là mẹ Hàn, nhìn thấy Thẩm Sở Sở không còn trả lời, thất vọng mà thoát khỏi Taobao. Thấy lão chồng nhà mình nằm đọc báo trên giường, có chút cáu mà nói: "Tôi thấy á, kẻ lừa đảo giờ ngày càng nhiều. Còn tự xưng mình là cái gì Nguyệt lão, kêu hẳn tính cho con trai mình xem nhân duyên thì cứ đẩy đi đẩy lại, nhìn là biết là đồ lừa đảo."

Cha Hàn liếc mẹ Hàn một cái, nói: "Con cháu tự có phúc của con cháu, bà đừng lo lắng không đâu nữa."

Mẹ Hàn nghe thế thì không vui, nói: "Ông đây là đang nói lời gì thế, thời gian trước là ai nói với tôi để tôi giới thiệu bạn gái cho con trai hả? Nếu không phải là ông nói, tôi có thể làm chuyện như thế sao? Ông không nhìn thấy con trai dạo này rất ít khi về à."

Cha Hàn bị mẹ Hàn oán không nói nên lời, cuối cùng đành nói: "Ừ ừ được, tôi cũng lo mà."

"Ông nói thế sớm không phải được rồi sao." Nói xong liền nằm xuống.

*****

Tuy rằng điện ảnh "Thiên hạ" vì vấn đề của Trần Tiêu nên có vài biến cố, nhưng do bản thân câu chuyện khá hấp dẫn người khác, lại thêm vào công đoạn chế tác tinh vi, diễn xuất của diễn viên ở trước mắt. Vì vậy tuy là không đạt được phòng vé như dự kiến, nhưng cũng coi như là không tồi.

Thẩm Sở Sở lần thứ hai theo đi tuyên truyền ở địa điểm chính là một thành phố phía nam, vì thế, sau khi tuyên truyền kết thúc, cô trực tiếp bay thẳng tới Hoành Điểm.

Lúc đi đến sân bay, Thẩm Sở Sở lần đầu tiên được trải qua cảm giác được vây xem.

"A a a, đó là Thẩm Sở Sở sao? Nhìn thật xinh đẹp!"

"Thật không? Hả là phải đó."

"Liệu có nhận nhầm người không?"

*****

Thẩm Sở Sở nghe được những lời đối thoại này, cười cười rồi chào mấy cô gái một tiếng. Mấy cô nhóc nhìn thấy Thẩm Sở Sở chào mình, cũng nhiệt tình mà đáp lại Thẩm Sở Sở. Ào ào chạy qua muốn cô ký tên, còn có chụp ảnh chung.

"Chị có phải là sắp nổi tiếng rồi?" Sau khi lên máy bay, Thẩm Sở Sở cười nhẹ hỏi Vương Thiến.

Wang Thien cũng cười, gật đầu nói: "Dạ, sếp, chị rất nhanh sẽ có thể nổi tiếng thôi."

Tuy là biết được lời này chủ yếu là nịnh, nhưng Thẩm Sở Sở nghe được vẫn rất vui vẻ, nói: "Ừ, chị cũng thấy thế."

Qua một lúc, Thẩm Sở Sở đi một chuyến tới nhà vệ sinh. Kết quả là vừa đi vệ sinh xong, liền cảm thấy máy bay có chút rung lắc, đứng cũng đứng không vững. Trên loa cũng bắt đầu nhắc nhở, yêu cầu hành khách chú ý an toàn, thắt chặt dây an toàn, lúc này không nên tùy tiện đi lại.

Gặp phải loại rung lắc như vậy trên máy bay cũng là bình thường, khoảng một phút sau, chờ cho máy bay bay ổn định một chút, Thẩm Sở Sở liền mở cửa đi ra.

Kết quả, vừa mới đi ra, máy bay lại bắt đầu xuất hiện rung lắc, Thẩm Sở Sở không đứng vững, liền ngồi lên người một vị khách ngồi ngay cạnh lối đi. Người khách này đúng lúc cũng đang muốn đứng dậy, kết quả bị Thẩm Sở Sở đụng một cái, lại ngồi lại trên ghế của mình.

Chờ Thẩm Sở Sở ý thức được mình đã làm ra chuyện gì, đã bị tình hình lúc này dọa rồi. Cô thế này có bị coi là ngã vào vòng tay không?

Cô vội vàng vùng vẫy muốn đứng lên, kết quả máy bay lại rung lên dữ dội.

Lúc này, một giọng nam dễ nghe ở bên tai truyền tới: "Trước hết đừng cử động."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Lại một phút qua đi, cũng có thể là mười phút, một giờ, dù sao chỉ một đoạn thời gian nhưng trong mắt Thẩm Sở Sở là vô cùng dài, máy bay rốt cuộc cũng vững vàng trở lại.

Thẩm Sở Sở đỏ mặt, nhìn một cái người đàn ông trước mặt. Chỉ thấy trên người anh ta mặc một chiếc áo len đen, bên dưới mặc quần bò xanh nhạt, nhìn ra có chút dương quang soái khí. Cô vội cúi đầu xin lỗi rồi cảm ơn: "Xin lỗi, tôi vừa rồi không cố ý đâu. Còn nữa, cảm ơn anh."

Người đàn ông thấy bộ dạng quần bách của Thẩm Sở Sở, cười nói: "Không sao đâu, việc nhỏ thôi."

Thẩm Sở Sở gật gù đầu, vội vàng tạm biệt người đàn ông này.

Sau khi xuống máy bay, Thẩm Sở Sở cho là sẽ còn gặp được fan của mình. Kết quả, lần này lại không có ai nhận ra cô. Ngay lập tức, đầu óc vẫn còn đang nóng cả một đường liền nguội đi. Mới chỉ quay vài quảng cáo, diễn vài nhân vật phối hợp liền muốn nổi tiếng? Hình như có chút không thực tế.

Ngày người ở Hoành Điểm được hai ngày, "Ngày xuân ấm" chính thức làm lễ khai máy.

Trong lễ khai máy, Thẩm Sở Sở lại một lần nữa được nhìn thấy được thời gian tang ngẫu trong hiện thực. Lần này, xuất hiện trên một người đàn ông đã quá nửa trăm tuổi.

Đây cũng là vì lễ khai máy quá buồn chán, Thẩm Sở Sở trong đám người tùy tiện mở ra hệ thống nhân duyên của một người để xem. Kết quả lại dọa cô một trận.

Người vợ đầu tiên của người đàn ông này thì không có gì đáng nói, thực sự dọa đến cô là người vợ thứ hai của ông ta. Chính là người đã từng xuất hiện trên hot search trước đó – Trần Mộng. Vận khí của cô hôm nay cũng quá là tốt đi, tùy tiện mở ra liền nhìn thấy một tin bất quái.

Khi cô cẩn thận xem tiếp, phát hiện ra người đàn ông này không phải là ly hôn với nguyên phối rồi mới lấy Trần Mộng, mà là bởi vì vợ mất nên mới lấy Trần Mộng vào một năm sau.

Nhìn xem quá trình tơ hồng, nguyên nhân tử vong trong đó dọa Thẩm Sở Sở ra một thân mồ hôi lạnh.

[Nguyên nhân tử vong: Bị người từ đẩy xuống từ trên cầu thang]

Cho nên, cô có phải là nên báo cảnh sát?

"Sếp, sếp." Vương Thiên gọi mấy tiếng, thấy Thẩm Sở Sở cứ nhìn chăm chăm vào một người đàn ông phía trước, không hề có phản ứng gì, vội vàng kéo tay áo cô.

Thẩm Sở Sở lúc này mới tỉnh táo lại, chớp chớp mắt rồi nhìn sang Vương Thiên, nói: "Sao thế?" Vừa mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có sự run rẩy.

Vương Thiên nhìn Thẩm Sở Sở với ánh mắt lo lắng, tuy nhiên, lúc này không tiện hỏi thêm cái gì, cô nhìn sang Tần Đình Nhiên bên cạnh Thẩm Sở Sở, nhỏ giọng nói: "Sếp, đang gọi chị đó."

Thẩm Sở Sở quay đầu nhìn sang bên cạnh, lúc này mới nhận ra Tần Đình Nhiên không biết từ lúc nào đã đứng ở cạnh mình.

Tần Đình Nhiên nhìn vào người đàn ông mà Thẩm Sở Sở vừa mới nhìn chăm chú một cái, lại nhìn qua Thẩm Sở Sở, cười như không cười mà nói: "Sở Sở, cô nếu như có ý tưởng gì có thể phải suy nghĩ cho kỹ nha, người thích Đồng tổng rất là nhiều, cô phải cố lên đó."

Thẩm Sở Sở nghe lời của Tần Đình Nhiên, cau chặt mày, lạnh lạnh nói: "Cô hiểu nhầm rồi, tôi vừa rồi chỉ là đang ngẫm chuyện thôi. Xin lỗi, vừa rồi không nghe được cô gọi tôi."

Tần Đình Nhiên nhún nhún vai, nói: "Ai dà, tôi đã nói mà, trước đây nhìn cô không giống kiểu người như vậy. Lại nói, có Thường đạo diễn bảo hộ cô. Không như những người không có núi dựa như chúng tôi, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bản thân thôi."

Thẩm Sở Sở không biết vì sao, nhìn vào gương mặt của Tần Đình Nhiên, nghe mấy câu cô ta nói, nhin không được mà nói ra: "Thời gian trước tôi thấy được trên Weibo không phải nói quan hệ giữa cô và Hàn tổng rất tốt sao, biết đâu Hàn tổng cũng có thể trở thành núi dựa cho cô."

Tần Đình Nhiên nghe được tên của Hàn Hành Ngạn, sắc mặt hơi thay đổi. Sau đó lại lộ ra một biểu tình có vẻ thẹn thùng, nói: "Anh ấy thực là quá bận rộn, tôi cũng không thể luôn phiền anh ấy. Có một số việc vẫn là phải dựa vào nỗ lực của chính mình mới được."

Thẩm Sở Sở nghe thế, bỗng nhiên giật mình.

Cô vừa rồi thực sự là có chút không dùng đến não, vô thức mà muốn trào phúng Tần Đình Nhiên. Chỉ là, nghe được lời của Tần Đình Nhiên, cô cảm thấy mình dường như biến thành một nữ phụ độc miệng. Nam nữ chính người ta sớm đã ở cùng nhau, cô lại đi chế giễu nữ chính.

"Hóa ra hai người đã cùng nhau rồi." Thẩm Sở Sở thì thào.

Sắc mặt Tần Đình Nhiên không được thoải mái lắm, nhưng vẫn nói: "Chuyện như thế này cũng không tiện nói ra ngoài. Tôi còn có chuyện, đi trước đây."

Thẩm Sở Sở gật đầu nói: "Ồ, được thôi."

Sau khi Tần Đình Nhiên đi, Thẩm Sở Sở đứng tại chỗ rất lâu mới hồi thần. Sau đó tự trào một tiếng, nhún nhún vai, thờ dài một hơi.

"Đi thôi, chúng ta cũng qua đó đi." Nói thế, Thẩm Sở Sở liền đi tới địa điểm quay chụp. Vương Thiên có chút lo lắng mà nhìn qua Thẩm Sở Sở, cũng đi theo cô qua đó.

Lúc ngồi chờ ở bên cạnh phim trường, Thẩm Sở Sở nhìn vào người đàn ông lúc trước vẫn còn ở lại phim trường, tính toán cự ly, đo dự một lát, vẫn là lặng lẽ căn dặn Vương Thiên vài câu.

Vương Thiên tuy là không biết Thẩm Sở Sở sao lại muốn cô đi tìm hiểu mấy chuyện này, nhưng vẫn không hề có chút phản đối nào mà đi.

Sau một lát, Vương Thiên trở lại.

"Sếp, người đến đây hôm nay có nhà đầu tư, nhà sản xuất, đạo diễn, chủ diễn vân vân. Phía nhà sản xuất chủ yếu có..."

Thẩm Sớ Sớ nghe được từ lời Vương Thiên mấy người đó, mở ra công cụ tìm kiếm từng người một. Cuối cùng, sau khi tìm kiếm ba người, liền tìm được người mình muốn tìm.

Ông Đồng, chủ tịch Công ty Minh Hoa.

Sau khi tìm được người này, Thẩm Sớ Sớ nhìn chăm chú vào ảnh ông ta. Vừa rồi cô chưa nhìn rõ nội dung trong đó, lúc này khoảng cách với ảnh gần hơn, cô cũng có thể cẩn thận xem được.

Lại xem thêm một lần, sau đó Thẩm Sớ Sớ vẫn không tìm ra được manh mối gì. Lúc đi xem ảnh của vợ ông ta, cũng không có được bất kỳ tin tức hữu dụng nào. Chỉ biết là ngày nào bị người đẩy xuống, nhưng nguyên nhân đẩy lại không nắm được. Xem đi xem lại cũng không tìm được cái gì, Thẩm Sớ Sớ nhìn qua người đàn ông đã hơn năm mươi mà vẫn phong độ ngời ngời, bất đắc dĩ thở dài.

Tuy là cô rất muốn cứu vợ của người đàn ông này, nhưng lúc tìm không ra bất kỳ manh mối nào, cô cũng chỉ có thể bó tay. Dù gì thì cô cũng không phải là một vị cứu tinh, cũng không có quan hệ gì với người đàn ông này và vợ ông ta. Hơn nữa, những người như thế, chỉ cần dùng tóc cũng biết được, mối quan hệ lợi ích bên trong hẳn định là vô cùng phức tạp. Cô nếu như vội vàng tiến tới nhắc nhở, nói không chừng còn bị người ta nghi ngờ.

Vì vậy, cô vẫn là thành thật làm một tấm kính trong suốt thôi.

Chỉ là nghĩ tới việc mình rõ ràng là biết có người sẽ chết, nhưng lại không đi ngăn cản, trong lòng cô vẫn có chút trầm trọng. Sau khi phản quay chụp buổi sáng kết thúc, Thẩm Sớ Sớ liền trở mặt nhìn vị Đồng tiên sinh kia rồi đi.

Cho tới chiều, lúc quay những cảnh phim của cô, Thẩm Sớ Sớ mới rút cuộc có thể đã khôi phục tinh thần.

Cảnh quay này là cảnh cô và Tần Đình Nhiên lần đầu tiên đi tới kinh kỳ. Thực ra, cảnh hai người trên đường trong kịch bản cũng có. Nhưng hai người họ hôm nay quay là cảnh trong phủ nên trang cảnh có chút thay đổi.

"Lúc nhỏ tôi đã từng theo mẹ đến đây, đến giờ sớm đã quên mất hình dạng của nơi này." Biểu tiểu thư nói.

Tiểu Diệp diu tiểu thư nhà mình, cười nói: "Tôi tỳ còn là lần đầu tiên đến kinh thành, chỉ cảm thấy sự tử đã trước cánh cửa này uy vũ hơn so với chỗ chúng ta nhiều lắm."

Biểu tiểu thư hơi nghiêng người, nói: "Còn không phải sao, là lớn hơn của nhà chúng ta mấy lần. Lát nữa gặp người người không thể nói như vậy, đừng để người ta coi thường."

Thẩm Sớ Sớ nhìn vị trí đứng của Tần Đình Nhiên, vừa đứng chặn ống kính của cô. Chỉ là đạo diễn không nói gì, cô cũng chỉ có thể tiếp tục diễn.

Kết quả, sau đó lại có thêm vài lần tình huống tương tự. Thẩm Sớ Sớ lúc này cuối cùng cũng hiểu ra là do Tần Đình Nhiên cố ý. Sau khi nhận thức được điều này, Thẩm Sớ Sớ liền có chút tức giận. Cô tự hỏi mình trước đây đối với Tần Đình Nhiên đều là cung cung kính kính, không hề đắc tội cô ta. Chỉ là rõ ràng trong lòng người ta không hề nghĩ thế. Hoặc là, từ khi vai Tiểu Diệp là của cô chứ không phải Tần Đình Nhiên liền bị coi là đã đắc tội cô ta.

Nếu như Tiểu Diệp là của cô, cảnh của cô so với Tần Đình Nhiên còn nhiều hơn chút, cô sao phải nhường.

Vì thế, thừa dịp tiểu nha hoàn trong phủ đang đi trước dẫn đường, Thẩm Sớ Sớ hơi đỡ lấy Tần Đình Nhiên, nhắc nhở: "Tiểu thư cẩn thận, mặt đất trơn trượt."

Tần Đình Nhiên không nghĩ tới Thẩm Sớ Sớ sẽ tự mình thêm thoại, nhất thời ngẩn ra ở đó.

Bởi vì thời gian ngừng lại quá dài, Điện đạo diễn rút cuộc cũng hét lên một tiếng: "Cắt!"

"Tiếp tục đi chứ, ngừng lại làm gì?"

Theo tiếng nói của Điện đạo diễn từ không xa truyền tới, Tần Đình Nhiên càng thêm bối rối, nhìn xoáy vào Thẩm Sớ Sớ, nói: "Chỗ này dường như không có câu thoại này mà, cô có phải là nhớ nhầm không?"

Thẩm Sớ Sớ chớp chớp mắt, nói: "Thế sao? Chẳng lẽ không thể tự mình thêm từ sao? Tôi nhớ là chị Đình Nhiên vừa rồi tự mình còn thêm vào động tác mà, tôi cho là đã ngầm đồng ý."

Tần Đình Nhiên nhìn đáng vẻ giả vờ vô tội của Thẩm Sớ Sớ, trong lòng hơi có chút oán hận.

Điện đạo diễn dường như cũng nhìn ra tình huống bên này, cảm loa lên hết mấy câu: "Lời thoại vừa rồi thêm rất tốt, nghỉ một lát, thợ trang điểm qua trang điểm thêm, lát nữa tiếp tục."

Sau khi trở lại vị trí nghỉ ngơi của mình, Vương Thiên có hơi lo lắng nhìn Thẩm Sớ Sớ một cái, nhỏ giọng hỏi: "Sếp, vừa rồi phát sinh chuyện gì sao?"

Thẩm Sớ Sớ uống một ngụm nước,捏 mắt, nói: "Không có gì, chỉ là phát hiện ra một chuyện rất thú vị trong giới này. Có lúc, tuy là người là nhân vật chính nhưng nếu không nỗ lực thì có thể còn không bằng một vai diễn phụ để lại trong lòng ấn tượng sâu hơn."

Nói xong, Thẩm Sớ Sớ nhìn sang Điện đạo diễn. Cô không tin là Điện đạo diễn không nhìn ra động tác vừa nãy của Tần Đình Nhiên. Chỉ một lần có thể

nói là trùng hợp, hai ba lần thì không thể lừa mình dối người được nữa. Chẳng qua, nếu Điền đạo diễn không nói ra, vậy thì hành động như thế cũng cứ coi như đã hiểu ngầm thôi.

Nếu đạo diễn chấp nhận việc Tàn Đình Nhiên cướp cảnh, cô tại sao không thể chứ? Dù sao cũng không thể bởi vì danh khí của đối phương lớn hơn cô, địa vị cao hơn cô, cô liền phải chịu đối phương bắt nạt như thế chứ? Nhớ đâu người khác cũng học theo, bộ phim này của cô có còn quay nổi không?

Một lần phản công nho nhỏ, cũng khiến cho người khác hiểu được, cô không dễ bắt nạt thế đâu. Cũng có thể là người càng nhẫn nhịn, lại càng khiến cho người ta cảm thấy người dễ bắt nạt!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Đến lúc đạo diễn nói bắt đầu quay, Thẩm Sở Sở phát hiện ra Tàn Đình Nhiên không hề tức giận gì với cô, ngược lại trở nên khách khí hơn nhiều. Điều này khiến cho Thẩm Sở Sở cười lạnh trong lòng mấy tiếng. Quả nhiên là mềm nắn rắn buông sao?

Còn về sự phối hợp của Tàn Đình Nhiên sau đó, hai người quay phim đều là bình an vô sự, trừ vài lần trong đó Tàn Đình Nhiên bị NG những phần khác đều quay rất thuận lợi.

Tiếp theo đó, tổ kịch liền đóng quân tại đây. Trừ ngày đầu tiên Tàn Đình Nhiên cho cô một cái hạ mã ury ra thì những người khác đều đối với cô khá khách khí. Dù sao, cô còn mang thân phận là con gái của Thường đạo diễn. Thường đạo diễn là đạo diễn có địa vị trọng yếu trong giới giải trí, người bình thường cũng không dám coi nhẹ mà đặc tội.

Vì vậy trong nửa tháng này, Thẩm Sở Sở một bên quay phim, một bên xem tiến triển của đôi Giang Ngôn và Hạ Thần, mỗi ngày đều trôi qua rất là phong phú.

Có một hôm, Thẩm Sở Sở đang ngồi nghỉ trong hành lang xem kịch bản của mình, đột nhiên có người vui mừng gọi cô. Cô ngẩng đầu lên xem, là Hạ Thần.

"Sở Sở, mau xem này, bộ phim kia của chúng ta phòng vé đã vượt qua 1 tỷ rồi."

Thẩm Sở Sở vừa nghe lời này, cũng mở ra điện thoại của mình, nhìn thấy số liệu phòng vé thực tế, trên mặt lộ ra tươi cười: "Nếu nói vậy, em có phải cũng có thể đem ra khoe không, nói là bộ điện ảnh đầu tiên của mình đã hơn một tỷ á?"

Hạ Thần nhún mày nghĩ ngợi, gật đầu nói: "Tuy là có chút mặt dày, nhưng nói như thế cũng chẳng có gì sai."

Thẩm Sở Sở và Hạ Thần dù sao cũng đã cùng quay hai bộ phim rồi, hai người cũng có phần thân thiết, vì thế lời nói cũng không có gì cổ kị.

"Đa tạ đánh giá của Hạ anh đế. Chẳng qua, đối với loại người mới như em mà nói, vẫn là cần giữ mặt mũi, thôi thì không cần ra ngoài nói xằng nói bậy."

Hai người lại nói thêm một lúc, Hạ Thần liền đi chuẩn bị quay phim. Vừa đúng lúc Giang Ngôn đi tới.

"Thấy các người cười vui vẻ như vậy, vừa mới nói gì thế?" Giang Ngôn nhìn có vẻ không quan tâm lắm tùy tiện hỏi.

Bởi vì có sự tồn tại của hệ thống nên Thẩm Sở Sở là biết được cảm tình giữa hai người Giang Ngôn và Hạ Thần, vì thế đối với câu hỏi của Giang Ngôn cũng có ý coi nhẹ.

"Đang nói phòng vé của "Thiên hạ" đó, vừa vượt 1 tỷ."

Giang Ngôn cảm thán nói: "Chúc mừng nha, có thể vượt 1 tỷ không dễ đâu."

Thẩm Sở Sở nghĩ một chút, cười nói: "Đúng là nên chúc mừng một chút, chỉ là tôi trong đó cũng chỉ là một người qua đường, Hạ anh đế của chúng ta mới là nhân vật chính trong điện ảnh, nếu như muốn chúc mừng hẳn là nên chúc mừng anh ấy mới phải."

Nói xong, Thẩm Sở Sở liền cẩn thận nhìn sắc mặt của Giang Ngôn. Quả nhiên, thấy được Giang Ngôn không được tự nhiên lắm mà nói: "Chúc mừng anh ta làm gì, anh ta quay nhiều điện ảnh có phòng vé qua 1 tỷ như vậy, sớm đã không còn quan tâm nữa đi?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Sao lại thế được, nói không chừng người khác chúc mừng anh ấy không quan tâm, nhưng nếu như cô đi chúc mừng thì anh ấy lại vui vẻ đó."

Nghe được lời của Thẩm Sở Sở, Giang Ngôn ngậy ra một lát, hỏi: "Sẽ ư? Sao lại nói như vậy?"

Thẩm Sờ Sờ giả vờ kinh ngạc nói: "Đương nhiên rồi, cô không để ý là bình thường lúc quay phim, Hạ ảnh để có bao nhiêu để ý tới ý kiến của người sáng tác sao? Mỗi lần đạt được lời tán thưởng của cô, Hạ ảnh để của chúng ta đều có thể càng thêm nghiêm túc đi quay. Vì thế mà Điện đạo diễn của chúng ta mới khen anh ấy."

"Thật... thật sao?" Giang Ngôn có chút không quá khẳng định mà hỏi lại.

"Tất nhiên là thật rồi." Thẩm Sờ Sờ vô cùng khẳng định mà nói.

"Ồ, cho dù là vậy, tôi cũng không muốn đi chúc mừng anh ta." Giang Ngôn lăm bằm.

Từ trước tới nay Thẩm Sờ Sờ đều rất tò mò một chuyện, thấy không khí bây giờ có vẻ thích hợp, thời điểm cũng không tồi, cô nhịn không được mà hỏi ra: "Tôi đã sớm muốn hỏi rồi, cô có phải là không hài lòng với Hạ ảnh để làm nam chính số một, vì sao?"

Giang Ngôn không biết là nghĩ tới cái gì, cắn cắn môi, nói: "Cũng không phải là không hài lòng, ai bảo anh ta nói tôi như thế chứ."

"Ồ... nói gì thế?"

Giang Ngôn liếc Thẩm Sờ Sờ một cái, lại nhìn xung quanh có chút sinh khí nói: "Anh ta lúc đó chế giễu bút danh của tôi. Nói cái gì 'Ngôn Giang? Chẳng lẽ tác giả này tính khí lớn giống như núi lửa sao?'"

Thẩm Sờ Sờ nghe được chuyện này, có chút buồn cười đây chính là nguyên nhân cho sự bắt đầu của số mệnh sao? Thật là thần kỳ. Tuy nhiên nhìn thấy dáng vẻ căm phẫn của Giang Ngôn, Thẩm Sờ Sờ đành nhịn, cố gắng khắc chế để mình không cười ra tiếng.

Tiếp đó, Thẩm Sờ Sờ liền nghe được các loại lời mắng mỏ của Giang Ngôn với Hạ Thần. Cứ nghe, trên mặt cô bắt gặp hiện lên nụ cười.

"Sờ Sờ, tôi nói với cô là anh ta không tốt mà cô lại cười à?" Giang Ngôn cất giọng khiển trách.

Thẩm Sờ Sờ ngây ra, sờ sờ lên mặt mình, nói: "Không có a, tôi không có cười."

Giang Ngôn lườm cho tên nói láo Thẩm Sờ Sờ một cái, nói: "Cười thì cứ cười, lại còn không thừa nhận."

Thẩm Sờ Sờ thấy Giang Ngôn không có tức thật, cũng dứt khoát không giải thích nữa, cười nói: "Cô có cảm thấy giữa cô và anh Hạ Thần rất là có duyên không, đây liệu có phải chính là cảm giác của tiểu oan gia mà trong tiểu thuyết hay nhắc đến không?"

Giang Ngôn vừa nghe thế, lập tức xù lông, nói: "Sao có thể, nghiệt duyên thì có."

Thẩm Sờ Sờ còn muốn nói thêm vài câu gì đó, nhưng thấy nhân viên công tác ở không xa đang tới gọi cô đi quay, cô cười nói: "Nghiệt duyên cũng là duyên, tôi đi quay phim đây, có cơ hội lại nói."

Lúc đi quay phim, Thẩm Sờ Sờ đến đúng lúc Tần Đình Nhiên kết cảnh. Cô đã rất nhiều ngày rồi không gặp Tần Đình Nhiên, dù sao Tần Đình Nhiên trong phim chỉ là một vai phụ, cảnh không nhiều. Nghe nói vốn là sắp xếp để ngày thứ ba sẽ quay xong, nhưng bởi vì giữa chừng có việc, sau khi quay được hai ngày liền rồi đi, lần này hẳn là đến quay những cảnh phim sau đó. Cũng may mấy cảnh phim phía sau không có quan hệ gì với Thẩm Sờ Sờ, Thẩm Sờ Sờ cũng không cần phải đối mặt cô ta nữa.

Hai người đứng lúc đối mặt đi tới, mỉm cười, coi như là đã chào rồi tự mình rời đi.

Cảnh phim này của Thẩm Sờ Sờ quay tới tận chiều tối mới hoàn thành. Có một màn, Thẩm Sờ Sờ diễn thế nào thì cảm giác cũng không đúng lắm, giữa chừng đã trì hoãn rất nhiều thời gian. Sau khi hạ màn, cô kéo thân thể mệt mỏi đi thay đồ. Kết quả lúc thay đồ lại nghe được một cái bát quái.

"Ý. Đây không phải là đồ của Tần Đình Nhiên sao, cô ấy không phải là quay xong rồi à, quên mang đồ đi sao?" Một nhân viên công tác nói.

Có người nhỏ giọng nói: "Không phải, cô ta còn chưa đi, như nói có người đến đón cô ta."

"A? Ai thế?"

"Còn có thể là ai, người bạn trai tin đồn của cô ta đó. Hàn tổng của Tập đoàn Hàn thị."

"Cái gì? Hàn tổng của Tập đoàn Hàn thị? Chính là cái vị chủ tịch trẻ trung ăn nói thận trọng nhưng lại rất đẹp trai đó sao?"

"Đúng vậy, trừ anh ta còn có thể có ai. Trước đây tôi còn cho là tin đồn này là giả cơ, không ngờ Hàn tổng này lại thật sự bị Tần Đình Nhiên câu được tới tay. Thật khiến cho người ta hâm mộ."

"Đúng thế, Hàn tổng soái như vậy a. Chị Lệ, chị có biết họ đang ở đâu không, thật muốn nhìn thấy Hàn tổng ngoài đời, không biết có đẹp trai hơn so với ảnh phóng viên chụp không?"

*****

Thẩm Sờ Sờ cau mày lắng nghe tiếng thảo luận qua lại của nhân viên công tác, tâm tình càng thêm phiền não. Cứ cảm thấy hóa trang trên mặt làm sao

cũng tẩy không đi. Mang theo loại tâm tình phiền não này, trên tay Thảm Sở Sở dùng lực một cái, miếng bông tẩy trang rơi khỏi tay không nói, móng tay cũng cào lên mặt chính mình. Lúc này, đau tới mức cô phải hít một hơi lạnh.

"Sh!"

Vương Thiên đang ở bên cạnh đưa đồ cho Thảm Sở Sở thấy động tác của cô, lo lắng nói: "Sếp, sao thế, có phải là cào lên mặt rồi không? Chị đừng lấy tay chọc, em lấy nước sạch lau cho chị."

Thảm Sở Sở bỏ tay ra, nhìn khuôn mặt trong gương, nhứt chí nói: "Không sao, chắc là không bị rách, lập tức liền tẩy trang xong rồi, không cần phải phiền phức như vậy."

"Nhưng mà, mặt của chị..."

"Không nhưng nhị gì cả, chị không sao." Thảm Sở Sở một bên nói vậy, một bên cầm lên bông tẩy trang thấm một ít nước tẩy trang, lại tiếp tục lau.

Vương Thiên tuy rằng không đồng tình với cách làm của Thảm Sở Sở, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Cô cảm nhận được, tâm tình của sếp hình như không được tốt. Từ sau khi quay phim lúc chiều tâm trạng đã không tốt lắm, vừa rồi không rõ vì ra lại càng tệ hơn.

Không bao lâu sau, Thảm Sở Sở đã tẩy trang xong. Cầm cái gương nhỏ lên nhìn vào vết đỏ trên mặt, cũng may không bị rách, cào cũng không sâu, không cần thận nhìn thì cũng không nhìn ra cái gì.

Sau khi cất cái gương đi, nhìn vào tấm gương lớn trước mặt, Thảm Sở Sở không định trang điểm nhạt lại, cứ để mộc thế này đi, miễn cho động vào vết thương.

Lúc ra khỏi cửa, Thảm Sở Sở liền dẫn theo Vương Thiên chuẩn bị rời đi.

Không biết là có phải đang xác thực cho câu "oan gia ngõ hẹp", đi ra chưa được bao xa, Thảm Sở Sở liền nhìn thấy Tàn Đình Nhiên dẫn theo trợ lý cười cười nói nói đi tới. Lúc nhìn thấy Thảm Sở Sở, Tàn Đình Nhiên khó có được mà chào một tiếng: "Sở Sở, định về à?"

Thảm Sở Sở tận lực làm cho trên mặt xuất hiện nụ cười, nói: "Ừm, phải đi về rồi."

Sau khi đơn giản chào hỏi, hai người liền tạm biệt.

Sắp đi tới xe bảo mẫu, Thảm Sở Sở nhìn thấy ở xa xa có hai người đang đứng cạnh xe bảo mẫu. Do sắc trời đã có chút tối nên cô cũng nhìn không rõ được hai người đó là ai.

Lúc đi tới gần, hai người đang nói chuyện đồng thời quay đầu lại.

Trên mặt của một người trong đó ý cười càng đậm, bước lên một bước nói: "Cô Thảm, cô quay xong phim rồi à? Sếp của chúng tôi muốn gặp cô."

Thảm Sở Sở nghe được lời này, bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười. Cô dùng ánh mắt cười như không cười nhìn vào thư ký Vương trước mặt, không mang theo chút cảm tình nào mà lạnh lùng nói: "Không rảnh."

Coi cô là hậu cung tần phi của anh ta sao? Nghĩ muốn gặp liền có thể gặp! Hơn nữa, vị "hoàng đế" này có vẻ là quá bận đi, vừa mới gặp một nữ nhân xong lại muốn đi tìm một người nữa à? Thế thì còn phải hỏi xem cô có đồng ý không đã.

Nói xong, Thảm Sở Sở liền đi qua thư ký Vương, mở cửa rồi lên xe.

Thư ký Vương có chút không sờ được tới ý, nhịn không được nói: "Nhưng..."

Nhưng, đáp lại anh lại là tiếng đóng cửa "rầm" một cái.

Sau khi ngồi vững, Thảm Sở Sở liền nói: "Lái xe."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Cho đến khi xe bảo mẫu của Thảm Sở Sở khởi động rồi, thư ký Vương vẫn chưa hiểu được rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì. Nhưng mắt thấy xe bảo mẫu sắp biến mất khỏi tầm mắt, thư ký Vương vội vàng đi tìm sếp nhà mình để báo lại tình hình. Trên đường đi tìm sếp, trong lòng thư ký Vương vẫn luôn trầm suy tư, không biết sếp đã chờ cả một buổi chiều lại nghe được chuyện này sẽ phản ứng thế nào.

"Sếp."

Hàn Hành Ngan vốn là đứng ở bên ngoài nhưng vì bị người ta phát hiện nên bắt đắ dĩ phải ngồi vào trong xe. Anh nhìn thấy thư ký Vương đứng một mình ngoài xe, nghi hoặc hỏi: "Cô Thẩm đâu?"

Thư ký Vương thành thực đáp: "Cô Thẩm vừa đi khỏi rồi."

"Đi rồi? Tại sao? Cậu lẽ nào không nói rõ cho cô ấy sao?" Hàn Hành Ngan hỏi.

Thư ký Vương nghĩ thầm, không phải là anh không nói rõ, mà là cô Thẩm căn bản không cho anh cơ hội nói rõ ràng. Không cần biết trong lòng châm biếm thế nào, ngoài miệng vẫn là dùng lời đơn giản nhất nói ra: "Tôi vừa rồi còn chưa kịp nói cô Thẩm đã nói là bản thân không rảnh, sau đó đi luôn."

Hàn Hành Ngan nghe được lời của thư ký Vương, nhìn vào chiếc điện thoại không có chút phản ứng nào trong tay, trong lòng bỗng dưng có dự cảm không hay.

Thư ký Vương dè dặt nhìn sắc mặt của sếp mình, rất là chu đáo bổ sung thêm: "Tôi vừa rồi quan sát sắc mặt của cô Thẩm cũng không tốt lắm, chắc là mệt rồi. Nghe người trong đoàn phim nói cô ấy đã quay cả một buổi chiều. Đường như đã gặp phải trở ngại gì đó trong lúc diễn."

Hàn Hành Ngan ngẩng đầu lên nhìn thư ký Vương một cái, nhíu mày, không biết là đang nghĩ cái gì. Nửa ngày sau mới nói: "Biết rồi, lái xe đi."

Ở phía bên kia, Thẩm Sở Sở sau khi trở về khách sạn mới phát hiện được tin nhắn Hàn Hành Ngan gửi tới. Thời gian là hơn hai giờ chiều.

{Hàn Hành Ngan}: Cô Thẩm, tôi đến Hoàn Kiếm công tác, có tiện gặp mặt không? Tôi ở bên ngoài chờ cô.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy tin nhắn này, đầu mày càng nhíu chặt. Hàn Hành Ngan, rốt cuộc là có ý gì? Nhìn có vẻ không phải là dáng dấp của hoa hoa công tử, vì sao chuyện làm ra đều giống như là chuyện mà các hoa hoa công tử làm vậy? Một bên tán tỉnh Tần Đình Nhiên, một bên câu dẫn cô sao?

Vốn là không định trả lời, nhưng nghĩ tới sự giúp đỡ của Hàn Hành Ngan với cô trước đây, cô vẫn là nhịn không được mà trả lời lại.

{Thẩm Sở Sở}: Hàn tổng, xin lỗi, cả chiều nay tôi đều đang quay phim, không có thời gian ra ngoài. Còn có, Hàn tổng, ngài nếu như có chuyện gì có thể nhắn tin cho tôi biết, gặp mặt riêng có thể gây ra những hiểu lầm không cần thiết.

Hàn Hành Ngan đang xử lý công việc trong khách sạn, nhìn thấy tin nhắn Thẩm Sở Sở gửi tới thì nhíu chặt mày. Hiểu nhầm không cần thiết là ý gì?

Lúc thư ký Vương đi vào đưa com tới nhìn thấy sếp đang nhìn điện thoại phát ngốc liền ho nhẹ một cái, nhắc nhở: "Sếp, bữa tối đến rồi."

Hàn Hành Ngan giống như không hề nghe được lời của thư ký Vương, trên mặt không có bất kỳ phản ứng dư thừa nào. Thư ký Vương thì đã sớm quen với dáng vẻ của sếp nhà mình. Ra hiệu cho nhân viên phục vụ lặng lẽ đề đồ xuống, sau đó lại bảo họ nhẹ nhàng lui ra.

"Sếp, ngài từ từ dùng, tôi ở phòng bên cạnh, ngài nếu có chuyện có thể gọi bất cứ lúc nào." Thư ký Vương mặt tươi cười nói. Nói xong liền quay đầu đi ra.

Không ngờ, người ngồi phía sau lại bắt đầu mở miệng.

"Cậu nói, cô Thẩm sẽ có hiểu lầm gì với tôi?"

Thư ký Vương nghe được câu này, lập tức lên tinh thần, quay đầu nhìn vào ông sếp đang cả mặt mờ mịt, khắc chế sự hưng phấn trong thâm tâm của chính mình, nói: "Haiz, sếp, trước khi trả lời vấn đề này của ngài, để cho tôi hỏi ngài một chuyện trước. Tin đồn lần trước của ngài và cô Tần Đình Nhiên, có giải thích cho cô Thẩm chưa?"

Hàn Hành Ngan nghĩ tới từ hôm đó tới giờ còn chưa gặp được người, nói: "Phải giải thích sao?"

Thư ký Vương mặc dù bị ghen một lúc ở ngực, nhưng vẫn cười mà nói: "Tất nhiên là cần rồi. Ngài nếu như không giải thích thì cô Thẩm không chừng sẽ hiểu nhầm là ngài và Tần Đình Nhiên là một đôi đó."

Hàn Hành Ngan nghe thế, nghĩ tới người phụ nữ lúc chiều, sắc mặt có chút phát lạnh, nói: "Lời vô căn cứ."

Thư ký Vương bảo trì nụ cười không đổi, nói: "Đúng, đây tất nhiên là lời đồn vô căn cứ. Nhưng biết đâu cô Thẩm lúc đó nhìn thấy tin này, sau đó nhờ mà chuyện hôm nay ngài gặp Tần Đình Nhiên cũng bị cô Thẩm biết được, vì thế... ừm, cô Thẩm chắc là đã hiểu nhầm rồi"

Đối với một Hàn Hành Ngan trước giờ chưa từng nghiên cứu tâm tư phụ nữ mà nói, vấn đề này có chút phức tạp. Anh cần thời gian để suy ngẫm một lúc. Nhưng mà đối với một người có thể trưởng quân cả một cơ nghiệp như anh mà nói, rất nhanh liền nắm được điểm mấu chốt trong này.

"Cậu là nói, cô Thẩm vì hiểu nhầm tôi và cô Tần là một đôi nên không gặp tôi?"

Thấy được ánh mắt sếp nhà mình hơi có chút vui mừng, thư ký Vương ngẫm nghĩ, đem cách nghĩ của mình chất lọc một chút, nói: "Nói không chừng thật sự có khả năng này."

Lúc nhìn thấy tia vui vẻ trong lóe lên trong mắt sếp, anh vẫn là nhện không được mà bổ sung thêm một câu: "Chẳng qua, cũng có khả năng là cô Thẩm thật sự quá mệt rồi. Không có hiểu nhầm gì cả."

Mà Hàn tổng vẫn luôn lãnh tĩnh, lúc này lại không vì một câu này của thư ký mà giảm đi nhiệt tình, ngược lại vẫn giữ nguyên tâm trạng sung sướng, nói: "Ừ, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi."

Thư ký Vương mở miệng, còn định khuyên sếp đừng đem chuyện nghĩ quá đẹp, nhưng nghĩ tới mình vừa rồi đã nói qua một lần, nên vẫn à nhện xuống.

Chờ lúc thư ký Vương đi ra ngoài, Hàn Hành Ngan nhìn vào tin nhắn vừa nhận được, nghĩ ngợi, không trả lời, mà gọi điện qua.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy nhắc nhở cuộc gọi đến của Hàn Hành Ngan, cũng do dự mười mấy giây, vẫn là tiếp.

"Cô Thẩm, tôi nghĩ cô có thể có chút hiểu nhầm đối với tôi. Có thời gian ra ngoài không, tôi tới đón cô."

Thẩm Sở Sở không ngờ là Hàn Hành Ngan vừa bắt đầu đã nói thẳng vào vấn đề này, cô nghe xong có chút bối rối, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Người luôn kiệm lời như Hàn tổng lại tiếp lời: "Cô Thẩm chẳng lẽ quên là đã hẹn muốn mời tôi hai bữa cơm sao, có lẽ nào định quên?"

Thẩm Sở Sở vừa nghe thế, lập tức nói: "Không có, Hàn tổng ngài đừng hiểu lầm, tôi không có ý này."

Hàn Hành Ngan nghe được thế, ngữ khí liền mang theo ý cười, nói: "Ừm, tôi biết cô không có ý đó. Thế nên hẹn ngày không bằng gặp ngày, cô Thẩm hôm nay mời tôi một bữa đi. Nửa tiếng sau gặp ở cửa sau tầng khách VIP."

Lần này, không chờ Thẩm Sở Sở đáp lời Hàn Hành Ngan liền cúp máy.

"Nhưng..." Thẩm Sở Sở một câu còn chưa có nói, liền nghe thấy tín hiệu tút tút tút.

Thư ký Vương đang ở trong phòng mình chuẩn bị gọi giao hàng bỗng nghe thấy tiếng cửa phòng bên trong mở ra. Người sếp trẻ trung của anh trực tiếp đi qua mặt anh vào nhà vệ sinh. Qua một lúc lâu mới nhìn thấy sếp đi từ trong ra. Anh cứ cảm thấy sếp hình như so với lúc vừa đi vào có chút không giống nhau, nhưng anh nhìn tới mấy lần cũng không nhận ra được sếp có chỗ nào bất đồng.

Đang tự hỏi, ánh mắt của sếp nhìn qua: "Chìa khóa xe đưa cho tôi, tôi ra ngoài một chuyến."

Thư ký Vương nghe thế, nhanh chóng tìm chìa khóa xe đưa ra.

Trước lúc đi, Hàn Hành Ngan nói: "Đồ ăn bên trong còn chưa động tới, cậu lấy ra mà ăn."

Đối với thái độ thân thiết như vậy của sếp, thư ký Vương nhất thời không kịp phản ứng lại, ngốc ngốc mà nói: "Ồ, dạ."

Thẩm Sở Sở sau khi nghe nửa tiếng đi ra ngoài, phát hiện ra phía sau ngoại trừ một nhân viên của khách sạn thì không có bất kỳ ai khác. Cô cũng không biết xe của Hàn Hành Ngan là cái nào, chuyện này có chút khó. Đang nghĩ thế, điện thoại của cô vang lên.

Người gọi đến hiển thị là Hàn Hành Ngan.

Thẩm Sở Sở theo chỉ dẫn của Hàn Hành Ngan rất nhanh liền tìm được xe của anh. Vừa lên xe, liền nghe thấy Hàn Hành Ngan nói: "Xin lỗi, nghe nói ở đây paparazzi khá nhiều. Lần này thư ký Vương không đến, tôi sợ sẽ khiến cô gặp rắc rối nên không xuống xe."

Thư ký Vương bị sếp bỏ rơi đánh một cái hắt hơi thật to.

Đối với cách làm của Hàn Hành Ngan, Thẩm Sở Sở khá là hài lòng. Tuy là danh khí của cô không có bao nhiêu, nhưng lúc đi ra cũng sẽ nguy trang một chút, không chỉ đeo khẩu trang, đến mũ cũng đội lên. Đoán là mẹ cô cũng không nhận ra cô.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Cho nên sao vừa rồi Hàn Hành Ngan lại nhận ra cô....

"Anh sao lại biết được người vừa rồi là tôi chứ?"

Hàn Hành Ngan đang khởi động xe, nghe câu nói này thì không do dự mà nói: "Vừa nhìn liền nhận ra."

"A? Rõ ràng thế sao? Nhớ vừa rồi có ký giả thì không phải là đã chụp được tôi rồi à?" Thẩm Sở Sở có chút lo lắng nói.

Hàn Hành Ngan hơi mang theo ý cười, nói: "Yên tâm, tôi đã đến một lúc rồi, không nhìn thấy phóng viên. Hơn nữa, người không quen chưa chắc đã nhận ra cô."

Vì thế câu nói này ý là nói hai người họ rất thân sao? Thẩm Sở Sở nghĩ đến câu này, nhìn một cái vào Hàn Hành Ngan đang nghiêm túc lái xe. Đường như là cảnh này có chút cảm giác quen thuộc.

Đang nhìn, người đàn ông có góc mặt nghiêng hoàn mỹ bỗng quay đầu sang hỏi: "Muốn đi đâu ăn?"

Thẩm Sở Sở bị bất gặp, mắt nhìn trái nhìn phải chỉ không nhìn vào Hàn Hành Ngan, nói: "Tùy thôi. Tôi cũng không quen nơi này, không biết có cái gì ăn ngon cả."

Hàn Hành Ngan gật đầu, nói: "Ừm, được."

Nói xong, Hàn Hành Ngan liền chuyển tâm lái xe. Khoảng hai mươi phút sau, xe rẽ trái rẽ phải đi vào một con hẻm nhỏ. Sau khi ra khỏi hẻm, rất nhanh liền nhận ra bên trong còn có một khoảng không khác. Một căn nhà độc lập mang đặc sắc riêng hiện ra trước mắt.

Sau khi dừng xe, hai người bước xuống.

Thẩm Sở Sở nhin không được mà hỏi: "Hàn tổng hay đến Hoành Điểm sao? Nhìn có vẻ như rất quen thuộc chỗ này."

Hàn Hành Ngan nghiêng đầu nhìn Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Hoàn toàn ngược lại, lần đầu tiên đến."

"Vậy sao lại biết được nơi bí mật thế này?"

Hàn Hành Ngan mỉm cười, nói: "Vì đi ăn tối với cô Thẩm, có đặc biệt đi tìm hiểu."

Thẩm Sở Sở nhìn vào đôi mắt tràn đầy ý cười, cảm thấy một bầu trời đầy sao đều không sáng như đôi mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Sau khi gọi món xong, hai người dường như không biết phải nói gì. Để cho đỡ ngại, Thẩm Sở Sở chỉ có thể cầm cốc trà trên bàn lên uống. Tuy là cô lần này đến chính là để giải thích rõ ràng với Hàn Hành Ngan, nhưng nhất thời cô lại không biết nên mở lời thế nào. Đang lúc cô do dự, Hàn Hành Ngan đã nói trước.

Hàn Hành Ngan giống như đã nghĩ thông được điều gì vậy, nhìn vào Thẩm Sở Sở, hỏi: "Cô Thẩm, xin phép hỏi một câu, trong tin nhắn lúc nãy của cô có nhắc tới hiểu lầm là có ý gì?"

Thẩm Sở Sở nghe câu hỏi này, chỉ càng thấy thêm ngại ngùng. Cô không nghĩ tới Hàn Hành Ngan sẽ trực tiếp hỏi đến. Đối phương dường như đã nhìn thấu tâm can cô vậy. Chỉ là, vấn đề này, bảo cô nên trả lời thế nào đây? Cô lại uống thêm một ngụm nước trà, ngẩng đầu lên nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện. Không ngờ rằng ánh mắt của người đó lúc này cũng đang nhìn vào cô, như là muốn nghe được một đáp án từ cô.

Thẩm Sở Sở đấu tranh nội tâm một lúc lâu, sau đó đặt cốc trà xuống, nói: "Cũng không có gì, tôi tùy tiện nói thôi. Chính là cảm thấy, một số hành vi của Hàn tổng sẽ khiến người ta hiểu sai. Ví dụ như, nếu ngài đã có bạn gái rồi, hơn nữa bạn gái của ngài biết được ngài còn gặp gỡ riêng nữ minh tinh khác, khẳng định là trong lòng sẽ không được vui. Tôi đích thực là còn thiếu ngài hai bữa ăn, chẳng qua, tôi cảm thấy nếu là lần sau, Hàn tổng có thể đưa bạn gái cùng tôi."

Cuối cùng, Thẩm Sở Sở vẫn là đem những lời trong lòng mình nói hết ra. Vốn cho là sau khi nói xong, trong lòng hẳn phải có cảm giác trút được gánh nặng mới phải, kết quả không biết vì sao, lại cảm thấy càng bị đè nén. Cô thực sự là không biết loại tâm trạng này sao lại có. Trong lòng cô có chút phiền muộn, cầm cốc trà đã có chút lạnh trên bàn lên uống một ngụm, bình tĩnh lại.

Chỉ là, sau khi đặt cốc trà xuống, nhìn thấy biểu tình của đối phương giống như đã bị hóa đá, cô lại cảm thấy mấy lời mình vừa nói có chút nặng nề. Nghĩ tới những gì Hàn Hành Ngan đã giúp mình, nghĩ tới những tình tiết lúc bọn họ qua lại, cô thấy mình hình như giống một tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.

"Hàn tổng, ngài đừng hiểu nhầm, mấy lời tôi vừa nói không có ý gì khác. Ngài sau này nếu như có gì cần tôi giúp, xin cứ mở lời, tôi không phải muốn qua cầu rút ván xóa sạch quan hệ đâu..." Thẩm Sở Sở lo lắng mà giải thích.

Hàn Hành Ngan lại giống như bị điểm trúng chốt mở gì đó, nói: "Bạn gái? Của tôi?"

Thẩm Sở Sở nghe thấy câu hỏi của Hàn Hành Ngan, nghĩ thầm, hóa ra trọng điểm đối phương quan tâm không giống mình. Chỉ cần đối phương không hiểu lầm mình là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa là được.

Vì thế, gật đầu nói: "Dạ, Tần Đình Nhiên không phải là bạn gái của ngài sao? Tôi thấy là ngài vẫn nên nghĩ tới cảm nhận của cô ấy nhiều hơn một chút."

Hàn Hành Ngan thấy là mình hình như là một tên biến thái, trước đó, lúc nghe thấy tên của Tần Đình Nhiên anh luôn thấy có chút cảm giác ghê tởm trong lòng. Nhưng vừa rồi lúc cô gái đối diện nhắc tới cái tên này, trong lòng anh lại nảy ra một chút vui mừng.

Vì vậy, đối phương thật sự là hiểu nhầm mối quan hệ giữa anh và Tần Đình Nhiên sao? Vẫn là bị thư ký Vương đoán trúng rồi. Tuy nhiên, thời điểm cần

làm rõ vẫn là nên làm rõ.

Lúc đang định mở miệng, Hàn Hành Ngạn bỗng nhiên nghĩ ra một cách.

"Cô Thẩm, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cô có phải là để ý tới mối quan hệ giữa tôi mà cô Tần không?"

Đây là cái vấn đề gì? Nghe câu hỏi này, Thẩm Sở Sở vội vàng giải thích: "Sao lại thế được? Hàn tổng và Đinh Nhiên là quan hệ gì là chuyện của hai người, tôi sao có thể để tâm chứ. Hàn tổng, anh nghĩ nhiều rồi."

Hàn Hành Ngạn nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ có một việc cô Thẩm dường như đã hiểu nhầm rồi. Tôi hiện đang độc thân, không có cái gọi là bạn gái. Vì thế, cô Tần không phải là bạn gái của tôi."

Thẩm Sở Sở nghe vậy, không chỉ không đạt được an ủi, ngược lại đáy lòng lại có chút lạnh lẽo. Cũng đúng, tầng lớp như bọn họ, gia cảnh như bọn họ, sao có thể đơn giản thừa nhận một nữ minh tinh là bạn gái của mình được. Có lẽ, nên gọi là đối tác nữ? Hay là bạn là nữ giới?

Hàn Hành Ngạn quan sát sắc mặt của Thẩm Sở Sở, cũng không biết là bản thân đã nói sai chỗ nào. Anh giải thích, đối phương ngược lại càng thêm không vui. Thế là thế nào?

Mười giây, cũng có thể là một phút sau, Thẩm Sở Sở khô khốc nói: "À, không cần biết là Tần Đinh Nhiên có phải bạn gái ngài hay không, dù sao thì chúng ta gặp riêng thế này cũng không tốt cho cô ấy."

Hàn Hành Ngạn nghe lời nói của Thẩm Sở Sở, đầu mày nhíu càng sâu. Anh vừa rồi không phải đã giải thích sao, sao đối phương vẫn cứ hiểu sai nhỉ?

"Cô Thẩm không phải là chưa nghe rõ tôi lời tôi vừa nói đấy chứ?" Hàn Hành Ngạn đấu tranh một chút, bổ sung thêm, "có cần tôi lại giải thích lại một lần không?"

Thẩm Sở Sở nghe thế, trong lòng rất khó chịu, có chút châm chọc nói: "Tất nhiên là nghe rõ rồi. Ngài tuy là không phải quan hệ bạn trai bạn gái với cô Tần, nhưng cũng có thể coi là bạn, không phải sao? Cô ấy nói thế nào cũng có thể coi là đối tác nữ của ngài đi?"

Sau khi nói ra những lời này, thanh âm của Thẩm Sở Sở có chút sắc bén, khiến cho tình cảnh bỗng trở nên vô cùng ngại ngùng. Chỉ là nghĩ tới tin đồn của hai người trước đó, lại nghĩ tới dáng vẻ vui mừng của Tần Đinh Nhiên mới gặp lúc này, cô càng cảm thấy mình nói không sai.

Hàn Hành Ngạn nghe được từ đối tác nữ thì hơi cau mày. Anh tuy là trước giờ không hề có cái gì được gọi là đối tác nữ, nhưng điều đó không có nghĩa là bạn bè quanh anh không có. Trong giới này của bọn họ, có rất nhiều người hôm nay là một đối tác nữ, ngày mai lại đổi sang một nữ đối tác khác. Có một số người thậm chí đã có bạn gái rồi, hoặc là sau khi kết hôn mà vẫn có cái gọi là đối tác nữ kia.

Chỉ là, anh không phải là người như vậy.

Điều làm cho người ta có chút đau lòng là, anh tuy không phải là loại người đó, nhưng lại khiến cho người ta hiểu nhầm anh thành như thế. Vì vậy, anh vừa rồi còn nhấn mạnh là không phải bạn gái nên mới khiến cho đối phương càng thêm giận hờn sao?

"Cô Thẩm, tôi nghĩ là cô hiểu lầm rồi, tôi không phải người như vậy. Tôi vừa rồi nói không có bạn gái, chính là thật sự không có. Còn về cái gọi là nữ đối tác, vậy thì càng là không có." Nói xong mấy lời này, Hàn Hành Ngạn ngừng lại một chút, lại nói thêm một câu, "Giải thích như vậy cô Thẩm nghe có hiểu không?"

Thẩm Sở Sở bị ánh mắt nghiêm túc của Hàn Hành Ngạn nhìn chăm chú, trái tim bất giác bắt đầu đập gia tốc. Cảm thấy môi mình có chút khô, trong họng cũng có chút thít chặt, nói: "Nghe, nghe hiểu rồi."

Hàn Hành Ngạn trong lòng thầm thở ra nhẹ nhõm, có chút tự giễu mà nói: "Tôi biết, có loại hiểu lầm này không phải là lỗi của cô Thẩm, là do cảm giác do giới này mang lại. Cô Thẩm nghĩ như vậy cũng không có gì đáng trách."

Thẩm Sở Sở nghe được Hàn Hành Ngạn giải thích chu đáo như vậy, mặt hơi đỏ lên.

Nghĩ tới vừa rồi Thẩm Sở Sở vô cùng để ý tới Tần Đinh Nhiên, Hàn Hành Ngạn cảm thấy mình vẫn là nên đem hiểu nhầm giữa hai người ra nói cho rõ có vẻ tốt hơn.

"Cô Thẩm, thực ra lần trước lúc lên top tìm kiếm Weibo tôi đã định giải thích cho cô rồi. Chỉ là lúc đó cô không có nhà, nên không kịp nói. Hôm đó sở dĩ đưa cô Tần về nhà là vì chân cô Tần bị thương, cô ta lại đứng ở trước cổng chặn xe của tôi, nên tôi tiện đường đem cô ta đưa về. Hôm nay lúc tôi đang đợi cô ở trên xe, cảm thấy có chút bí nên xuống xe đi lại. Kết quả đúng lúc gặp phải cô Tần, vì lần trước không biết vì sao lại lên top tìm kiếm, vì thế tôi đối với cô Tần ấn tượng khá sâu, nên cũng không có quá để ý đến cô ta."

Nghe được cả một bài phân tích của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở tự nhiên là hiểu được tiền nhân hậu quả của sự việc. Xem ra, chuyện lên hot search lần trước quả nhiên giống như dự đoán của Trần Tây Lệ, là do Tần Đinh Nhiên tự mình mua hot search, sau này lại bị Hàn Hành Ngạn xóa đi. Còn lần này, Tần Đinh Nhiên và Hàn Hành Ngạn cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt. Mà mục đích chính của Hàn Hành Ngạn thực ra là...

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn Hàn Hành Ngạn một cái. Chỉ thấy đối phương vẫn là một vẻ mặt vô biểu tình.

Nghĩ tới những lời đối phương giải thích, Thẩm Sở Sở nhận thấy mình càng ngày càng nóng, sắc mặt cũng càng đỏ hơn. Thế cho nên, anh ta vì sao lại

muốn giải thích cho cô nhiều như vậy?

Đang lúc hai người không có gì để nói thì phục vụ bắt đầu đưa đồ ăn lên. Thẩm Sở Sở nhân lúc đó nhỏ giọng nói một câu: "Ồ, tôi biết rồi."

Hàn Hành Ngan nhìn thấy Thẩm Sở Sở căng thẳng liền có chút không biết làm sao, nhìn chăm chăm vào chỗ đồ ăn, miệng hơi nhếch lên, cũng không tiếp tục chủ đề đó nữa. Chẳng qua, một màn này Thẩm Sở Sở lại không nhìn thấy.

Bởi vì cô còn đang nghiêm túc nhìn vào đồ ăn nhân viên phục vụ đưa lên.

Chỉ là, vốn chỉ muốn dời lực chú ý nên mới nhìn vào đồ ăn, nhưng nhìn mãi lại có chút uể oải. Hình như những đồ ăn này đều có quá nhiều năng lượng, món phù hợp với cô không có mấy.

Lúc dùng bữa, Hàn Hành Ngan bỗng phát hiện lượng ăn của Thẩm Sở Sở giảm không ít. Thấy vậy, anh hơi chau mày, ân cần hỏi: "Sao thế, là đồ ăn không hợp khẩu vị à?" Hay là nói, đối phương vẫn còn đang để ý tới vấn đề lúc này. Đường như anh chưa giải thích rõ lắm.

Trong lúc Hàn Hành Ngan đang tâm tư bách chuyển, Thẩm Sở Sở lại lắc đầu: "Không phải, Hàn tổng, ngài đừng hiểu lầm. Là do tôi gần đây lượng ăn giảm đi một chút."

Nghe được câu này, Hàn Hành Ngan đặt đôi đũa trong tay xuống, quan tâm hỏi: "Cô Thẩm là cơ thể không được thoải mái sao? Gần đây trời lạnh rồi, phải chú ý thân thể mới phải, quay phim đừng quay muộn quá."

Thẩm Sở Sở lặng lẽ lắc đầu, thờ dài, nói nhỏ: "Không phải, là đạo diễn nói muốn tôi không chế thể trọng, béo quá không hợp với cảm giác của nhân vật."

Nói xong, Thẩm Sở Sở cảm thấy mặt mình đỏ rực cả lên.

Hàn Hành Ngan nghe được lời này, đầu mày bỗng giãn ra, nói: "Hóa ra là thế. Xem ra công việc của cô Thẩm thật sự là rất vất vả. Không chỉ thường xuyên ở bên ngoài quay phim, còn không thể ăn uống cho đàng hoàng."

Sau khi ăn xong, Hàn Hành Ngan lái xe đưa Thẩm Sở Sở về, trên đường hai người đều không nói gì. Chờ lúc xe dừng lại ở phía sau, Thẩm Sở Sở lại chậm chạp không có xuống xe. Đến khi Hàn Hành Ngan nhìn chăm chú vào cô cả phút đồng hồ, Thẩm Sở Sở mới quay đầu lại nhìn Hàn Hành Ngan, hỏi: "Hàn tổng, anh sao lại đến Hoàn Kiếm? Là bởi vì có công việc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Thẩm Sở Sở nghĩ, điều này đúng là quá kì quái đi. Cô cho dù là chưa từng yêu đương, tình cảm lại trì độn, cũng có thể nhận ra trong này có gì đó bất thường.

Cả một đoạn đường về cô chính là đang ngẫm lại từng chút những chuyện trước đây cô và Hàn Hành Ngan nhận thức. Từ khi bắt đầu đến nay, đối phương dường như luôn đối với cô rất nhiệt tình. Nhưng nhìn dáng vẻ anh ta, lại nghe được tin đồn, anh ta không phải là kiểu người nhiệt tình. Vì thế, mục đích anh làm như vậy là gì?

Hơn nữa, anh vừa rồi còn giải thích với cô nhiều chuyện như vậy. Điều này hình như có chút khiến cho người ta nghĩ nhiều...

Hàn Hành Ngan lắc đầu, quay đầu sờ vào tay lái, nhìn về phía trước, nói: "Không phải, nghiệp vụ là ở thành phố bên cạnh. Tôi là đặc biệt tới Hoàn Kiếm."

"Vậy ngài sao lại đặc biệt tới đây? Là có chuyện gì sao? Hay là nói... muốn đến gặp ai?" Thẩm Sở Sở nín thở hỏi tiếp.

"Cô Thẩm, cô nói xem?" Ánh mắt của Hàn Hành Ngan lại bắt đầu nhìn qua.

"Tôi... tôi không biết." Thẩm Sở Sở máy móc lắc đầu, có chút căng thẳng mà nói.

Hàn Hành Ngan nghe được đáp án như vậy, thờ dài một hơi, nói: "Cô Thẩm, cô..."

Hàn Hành Ngan đang định nói gì đó, đột nhiên điện thoại vang lên. Vừa nhìn thấy là điện thoại của mẹ mình, anh nhỏ giọng nói xin lỗi với Thẩm Sở Sở rồi bắt máy.

"Hành Ngan, con ở đâu đấy, tối nay có kịp về không, ông con đột nhiên phát bệnh rồi. Mẹ và cha con đang định đến bệnh viện luôn đây, nếu như không quá bận thì con mau quay lại."

Hàn Hành Ngan vừa nghe, tim cũng thất lại, nói: "Con lập tức trở về."

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Hành Ngan gắt gao nhìn Thẩm Sở Sở vài giây, định nói gì đó, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói.

"Xin lỗi, cô Thẩm, trong nhà có chút việc, tôi phải về gấp."

Thẩm Sở Sở vừa rồi cũng nghe được vài câu, nhanh chóng đáp lại: "Không sao đâu, ngài nhanh đi làm đi. Chỉ là, ngài cũng đừng quá lo lắng, sẽ tốt hơn thôi."

Hàn Hành Ngan nín cười một cái, nói: "Ừm, cảm ơn."

Chờ đến khi bóng lưng của Thẩm Sở Sở biến mất khỏi tầm mắt, Hàn Hành Ngan mới khởi động lại xe.

Sau khi Thẩm Sở Sở về đến khách sạn, buổi tối khó có được lại bị mất ngủ. Cũng may là hôm sau không có cảnh của cô, nếu không lại bị Điện đạo diễn mắng rồi.

Lại qua một tuần quay phim, cảnh của Thẩm Sở Sở có thể tạm thời nghỉ một thời gian. Nội dung còn lại phải chờ một tháng sau mới đến quay tiếp.

Đúng lúc công ty giúp cô nhận một quảng cáo, cô nhân cơ hội này có thể quay rồi.

Sau khi xuống máy bay, cô thực là cảm thấy mình cũng có chút danh khí rồi. Trong đám đông có phải là có một số người nhắc đến tên cô, còn có người ở bên cạnh chụp hình trộm. Cảm giác như thế này đối với cô mà nói là vô cùng mới lạ.

Một đường bảo trì nụ cười cho đến lúc lên xe bảo mẫu. Lúc này, không cần Thẩm Sở Sở hỏi, Vương Thiên đã trực tiếp nói: "Sếp, xem ra chị thật sự là muốn hot rồi. Chị đã có người hâm mộ rồi đó."

Nghĩ tới mấy cô gái nhỏ vừa rồi đến đón máy bay, trong lòng Thẩm Sở Sở có một cảm giác tự hào dâng lên. Nghĩ thầm, đây chính là mị lực của một diễn viên sao?

Biết được Thẩm Sở Sở từ Hoàn Đỉnh trở về, Vương Tĩnh liền hẹn Thẩm Sở Sở ra ngoài. Lần này, cô có một tin tốt muốn chia sẻ với Thẩm Sở Sở. Cô gần đây nhìn trúng một người đàn ông đang theo đuổi cô, nhưng vẫn chưa thực sự quyết định có nên đáp ứng hay không. Nghĩ tới Thẩm Sở Sở trên phương diện này có chút đặc thù, cô vẫn là muốn thảo luận với Thẩm Sở Sở một chút, muốn nghe ý kiến của cô ấy.

Thẩm Sở Sở tất nhiên cũng rất là vui vẻ tham mưu cho Vương Tĩnh một hồi.

Kết quả, sau khi nhìn thấy ảnh của người đàn ông kia, Thẩm Sở Sở phát hiện ra đối phương không phải là chồng tương lai của Vương Tĩnh. Điều này đúng là làm khó cô. Cô vẫn là lần đầu tiên gặp phải một vấn đề khó giải quyết như vậy.

Thấy Thẩm Sở Sở cứ nhìn chằm chằm vào bức ảnh trong điện thoại mà cau mày, Vương Tĩnh căng thẳng hỏi: "Sở Sở, anh ấy có phải là có vấn đề gì hay không, sẽ không phải là cũng kỳ ba giống như người trước của mình chứ?"

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ căng thẳng của Vương Tĩnh, đột nhiên liền nghĩ thông, cô cười một chút, nói: "Thế thì không phải. Chỉ là mình cảm thấy hai người các cậu dường như không có duyên vợ chồng. Chẳng qua, làm bạn trai bạn gái thì không có vấn đề gì."

Vương Tĩnh nghe được lời của Thẩm Sở Sở, thở ra, cười nói: "Mình còn cho là vận khí kém cỏi lại gặp được một tên tra nam chứ. Chẳng qua, không thành vợ chồng cũng không sao. Xã hội bây giờ, có mấy người yêu một lần liền có thể gặp được chồng tương lai của mình cơ chứ? Xác suất cũng quá là nhỏ đi."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Cũng đúng. Nói không chừng yêu vài lần rồi, người liền nhận ra người như thế nào mới thích hợp với mình."

Vương Tĩnh vô cùng đồng ý mà gật đầu, nói: "Chính là ý này. Tuy nhiên, Sở Sở, mình thấy cậu hình như chưa từng yêu đương. Giới giải trí nhiều cám dỗ như vậy, cậu chẳng lẽ không có người khiến mình tâm động sao?"

Thẩm Sở Sở sau khi nghe thế, đang định phản bác, kết quả trong đầu liền xuất hiện một người. Nghĩ tới người ngày đã hơn nửa tháng rồi không liên hệ, cô lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa có, mình muốn lấy sự nghiệp làm trọng. Chờ ngày nào đó đứng vững trong giới rồi nghĩ tới yêu đương."

Vương Tĩnh vỗ vỗ vai Thẩm Sở Sở nói: "Cũng đừng làm khó mình quá, thả lỏng một chút, gặp được người thích hợp liền dừng cảm theo đuổi."

Trên mặt Thẩm Sở Sở nở nụ cười, nhưng trong lòng lại nghĩ, bởi vì có được một hệ thống như vậy, liền định sẵn là cô không thể nào gặp được người phù hợp để theo đuổi đó. Vì mỗi lần mở ra hệ thống nhân duyên của người khác, vợ của đối phương không phải mình, cô còn có thể có nhu cầu theo đuổi gì được?

Còn nữa, gặp được nam minh tinh vừa đẹp vừa hấp dẫn, vừa thấy hệ thống nhân duyên của họ, cô cũng chẳng có được tâm trạng gì khác. Điểm này được thể hiện rõ ràng trên người Hạ Thần. Cô thực sự là đối với những người này không nảy sinh được cảm tình gì. Cứ như là nếu có sản sinh tia tình cảm nào, sẽ có cảm giác như mình là kẻ thứ ba sẽ đến phá hoại tình cảm của người khác vậy.

Thẩm Sở Sở cười nói: "Không nói cái này nữa, chúng ta tìm chỗ nào nghỉ chút đi."

Đối với đề nghị này, Vương Tĩnh vui vẻ đáp ứng.

Ngồi trong tiệm cà phê ở tầng một của Bách hóa trung tâm, nghe âm nhạc du dương trong đó, cả người đều cảm thấy vô cùng thoải mái, mệt mỏi vì vừa rồi đi dạo cả một buổi chiều cũng dần dần giảm đi rất nhiều.

Hai người đang nói chuyện, Thẩm Sở Sở bỗng nhiên cảm thấy người phụ nữ trung tuổi đang tiến tới từ đối diện có chút quen mắt. Chỉ là, lại nhìn lần nữa vẫn không nghĩ ra là đã thấy qua người này ở đâu. Điều này có chút kỳ lạ, rõ ràng cảm thấy đối phương là người cô mới gặp gần đây, nhưng lại không làm sao mà nghĩ ra được là đã thấy ở đâu.

Nghĩ lại những nơi gần đây cô đã đi qua, chẳng lẽ là Hoành Điểm? Hình như cũng không giống lắm.

Hay có thể là người mà trước đây cô đã tính nhân duyên cho nhỉ? Nhưng cô gần đây hình như không bói nhân duyên cho người nào có tuổi tương đối cao cả.

Vì vậy, cho đến khi đối phương ngồi quay lưng đối diện với cô, cô vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là đã gặp người này ở đâu.

"Nhìn gì thế, Sở Sở?"

Nói xong, Vương Tĩnh hiểu kỳ quay người lại nhìn theo ánh mắt của Thẩm Sở Sở, nhất thời, ánh mắt sáng lên.

Thẩm Sở Sở đang định trả lời là không nhìn gì cả, kết quả lại thấy Vương Tĩnh ở đối diện thần tình kích động mà nói: "Sở Sở, ánh mắt cậu không tồi nha, vị kia vừa nhìn liền biết là một người đàn ông tinh anh chất lượng cao, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi, có thể xem xét."

Nghe được lời nói của Vương Tĩnh, Thẩm Sở Sở có chút không hiểu lắm. Người đàn ông chất lượng cao? Nhưng cô vừa rồi nhìn là một di trung niên mà. Nghĩ vậy, Thẩm Sở Sở lại nhìn qua, lần này nhận thấy người đàn ông trẻ đang ngồi đối diện người phụ nữ trung niên kia cũng đang mỉm cười với cô.

Thẩm Sở Sở hướng tầm mắt tới, người này cô còn nhớ! Đây không phải là người đàn ông cô gặp trên máy bay đi Hoành Điểm sao? Không ngờ đối phương còn nhớ cô. Nghĩ tới tình huống có chút xấu hổ hôm đó, Thẩm Sở Sở thật sự vô cùng mong muốn đối phương có thể quên mất cô, rõ ràng là ý nghĩ này của cô không thành hiện thực.

Đối phương vẫn hướng cô biểu lộ một nụ cười thân thiện, Thẩm Sở Sở cũng cười với bên kia.

Vương Tĩnh lại giống như đang xem chuyện vui, nhìn Thẩm Sở Sở một cái, lại quay đầu nhìn người đàn ông kia một cái. Lúc quay lại, nhỏ giọng bát quái: "Trách không được cậu cứ nhìn mãi vào anh ta, hóa ra hai người quen biết nha."

Thẩm Sở Sở sợ Vương Tĩnh hiểu lầm, giải thích ngay: "Cũng không tính là quen, gặp trên máy bay, có duyên gặp mặt một lần."

Vương Tĩnh gật đầu, biểu tình trên mặt càng thêm hào hứng, nói: "Cách gặp gỡ thật lãng mạn a. Sở Sở, cậu nói có trùng hợp hay không chứ, chúng mình vừa rồi còn đang tham khảo vấn đề này, duyên phận chính là như thế này mà đến. Cậu nếu như không nắm chắc lần này thì thật đáng tiếc."

Thẩm Sở Sở không biết mình nên đáp lời Vương Tĩnh thế nào, cô cũng không thể giải thích việc xấu hổ lần trước. Chẳng qua là vì đối phương cách bọn họ khá gần, lại thêm lời của Vương Tĩnh, cô cũng tiện thể mở ra hệ thống nhân duyên của đối phương xem một lượt, hơn nữa chủ yếu là xem tên phối ngẫu của đối phương.

Nhìn thấy không phải tên mình, cô lập tức hồi thần. Toàn bộ quá trình chỉ không quá năm giây, sau khi uống xong một ngụm cà phê, Thẩm Sở Sở nói: "Người này vừa nhìn đã biết không phải chồng tương lai của mình, mình vẫn là không cần thử. Hơn nữa mình cũng không có cảm giác gì với anh ta."

Vương Tĩnh thấy Thẩm Sở Sở nói thế, cũng không nói thêm gì nữa. hai người chuyển qua nói chủ đề khác. Chỉ là nói tới chuyện công việc, Vương Tĩnh bỗng nhiên bất giác đề cao thanh âm, nói: "Mình nhớ ra rồi!"

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu nhìn cô ấy, chờ cô nói tiếp. Một câu nói không đầu không đuôi như vậy, rất dễ thu hút lòng tò mò của người khác.

Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, Vương Tĩnh cũng ý thức được tiếng nói của mình dường như hơi lớn, cô dùng ánh mắt và động tác nói xin lỗi với mọi người, sau đó nhỏ giọng nói với Thẩm Sở Sở: "Mình nhớ ra người đàn ông ngồi sau mình là ai rồi. Người này là thái tử gia của Tập đoàn Đồng thị. Chỉ là không nghĩ ra người này sao lại đến quán cà phê ở đây, thật là kỳ lạ."

Thẩm Sở Sở nghe được vậy bỗng chốc ngậm ngẫn cả người, hỏi lại: "Cậu nói anh ta họ gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

"Họ Đồng a." Vương Tinh không biết câu hỏi của Thẩm Sở Sở có ý gì, nhưng vẫn trả lời.

Thẩm Sở Sở nghĩ, họ Đồng... cô đột nhiên liền nghĩ ra người phụ nữ này là ai. Để nghiệm chứng dự đoán của bản thân, cô nhìn vào hệ thống nhân duyên của người phụ nữ đang ngồi quay lưng với mình một cái. Quả nhiên là ở mục phối ngẫu, tên hiển thị ra chính là ngài Đồng đã gặp vào lễ khai máy.

Còn người đàn ông trẻ đang ngồi đối diện, nếu cô không đoán sai, hẳn là con trai của bà ấy. Vì thế, khi chuyện này lần nữa xuất hiện, cô rốt cuộc là cứu hay không cứu đây? Đặc biệt là cô và con trai của đối phương đã từng có duyên gặp mặt, không cần biết ra sao, đối phương cũng coi như là đã từng giúp cô.

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Sở Sở không được tốt, Vương Tinh có chút khản trương mà hỏi: "Sở Sở, cậu sao thế? Có phải người có chỗ nào không thoải mái?"

Thẩm Sở Sở lúc này mới tỉnh táo lại, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: "Không sao, nghĩ tới một chuyện thôi. Đúng rồi, cậu vừa nói gì thế, thị trường cổ phiếu có phần giảm sao?"

Loại chuyện như thế này, Thẩm Sở Sở không thể nói cho người khác, vậy nên nhanh chóng đổi đề tài.

Quả nhiên, là một người làm trong ngành tài chính, đối với mấy chuyện thế này vẫn là vô cùng có hứng thú, nói: "Đúng vậy, mấy ngày này còn đang trong kỳ biến động, nhưng qua một thời gian dự đoán là còn xuống nữa. Vì thế nếu cậu mua cổ phiếu thì nhanh chóng xử lý đi."

"Thế sao, mình đúng là mua hai nhánh, nếu cậu đã nói thế, thứ hai tới mình đem bán luôn là được."

Vương Tinh lắc đầu, nói: "Cũng không cần vội như vậy, trước tiên cứ xem xem là lên hay xuống đã. Ước tính là loại biến động này còn có vài ngày nữa, cậu chờ tới lúc rồi bán hết là được."

"Được." Thẩm Sở Sở nghĩ tới mình coi như là kiếm được một bút nhỏ từ cổ phiếu, vì thế sáng khoái đồng ý.

Sau khi uống cà phê xong, hai người định rời đi. Lúc hai người đi, vị Đồng gia thiếu gia và phu nhân vẫn chưa đi. Thẩm Sở Sở hơi gật đầu hướng Đồng thiếu gia thể hiện một chút, sau đó đi theo Vương Tinh rời khỏi. Chỉ là, chờ sau khi Vương Tinh đi rồi, Thẩm Sở Sở lại quay lại quán cà phê.

Cô nghĩ một lát, vẫn là không muốn khoanh tay đứng nhìn. Cô ít nhiều gì cũng được coi là có chút liên quan tới người thanh niên này, thật sự là không thể thờ ơ nhìn một sinh mệnh cứ thế mất đi. Cô tự an ủi thầm trong lòng, cứ coi như là báo đáp cho chuyện lần trước trên máy bay đi.

Kết quả, chờ cô đi tới quán cà phê, phát hiện ra hai người đó đã đi rồi. Cô nhất thời có chút lo lắng, vội vàng chạy ra ngoài tìm. May mà hai người họ chỉ mới vừa đi, còn có thể nhìn thấy bóng dáng họ.

"Ngài Đồng."

Theo tiếng gọi của Thẩm Sở Sở, Đồng Từ Nguyên và mẹ dừng bước. Nhìn thấy người đi tới là Thẩm Sở Sở, Đồng Từ Nguyên hơi có chút ngạc nhiên.

"Chào phu nhân." Đi tới gần, nhìn thấy Đồng phu nhân nét mặt dịu dàng, Thẩm Sở Sở hơi hướng bà cúi người chào.

Đồng phu nhân dường như đối với chuyện này đã quen, gật đầu với Thẩm Sở Sở, lại nhìn sang con trai mình, nói: "Từ Nguyên, mẹ ra phía trước chờ con."

Đồng Từ Nguyên nhận được ánh mắt thâm ý của mẹ mình, bắt đầu đi gật đầu.

Chờ sau khi mẹ rời khỏi, Đồng Từ Nguyên có chút hứng thú mà nhìn vào cô gái trẻ trung xinh đẹp trước mắt. Anh đối với cô gái này có ấn tượng khá sâu, đặc biệt là lần trên máy bay kia. Mới đầu anh thật sự cho là đối phương có ý, kết quả sau đó lại không có động tác hay liên hệ gì, vì thế cũng cho là mình đoán sai rồi. Không ngờ lần này gặp lại, lại chủ động đến chào, chẳng lẽ lại muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch hay sao?

"Này cô, cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Nói vậy, Đồng Từ Nguyên lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi áo, nói, "Đây là danh thiếp của tôi, nếu như có gì cần tôi giúp thì cứ gọi điện cho tôi là được."

Thấy biểu cảm của Thẩm Sở Sở có chút sững sờ, Đồng Từ Nguyên ái muội nhìn cô một cái, đưa tay ra nắm lấy tay Thẩm Sở Sở, định đem danh thiếp đặt vào tay cô.

Lúc tay anh ta chạm vào tay Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng phản ứng lại, từ chối: "Ngài Đồng, tôi nghĩ là ngài có thể hiểu nhầm rồi. Tôi không có gì cần ngài giúp cả."

Đồng Từ Nguyên nghe được lời này, nhướn mày, nói: "Ồ? Không có gì cần tôi giúp à? Đến tôi là ai cũng biết rồi mà còn nói là không có gì cần tôi giúp sao?"

Thẩm Sở Sở thấy thái độ của Đồng Từ Nguyên hoàn toàn khác so với lần trước, có chút hối hận bản thân nhiều chuyện, vì thế nên lạnh lạnh nói: "Xin lỗi, ngài Đồng chắc là nghĩ nhiều rồi, biết ngài là ai thì không có gì là lạ, dù sao tôi cũng là xuất thân chuyên ngành tài chính, cha của ngài cũng thường xuyên lên tin tài chính."

Nhìn thấy ánh mắt Đồng Từ Nguyên có chút thay đổi, Thẩm Sở Sở nói tiếp: "Hơn nữa, ngài dường như cũng từng lên tin tức giải trí."

Tin tức này là do Vương Tĩnh cho cô biết. Tuy cô ở trong ngành giải trí nhưng gia nhập ngành muộn, thời gian mấy năm trước đều không chú ý tới tin tức giải trí.

Đồng Tử Nguyên thu lại biểu tình đùa cợt, có chút chế giễu nói: "Vậy cô gọi tôi là có chuyện gì?"

Thẩm Sở Sở nghĩ tới ý định của mình, bình tĩnh lại, vẫn quyết định nói ra. Đứng trước sinh mạng, mấy chuyện ngày dường như chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa, đối phương có nghe theo cô hay không còn chưa nói chắc được.

"Mấy lời tôi sắp nói ngài có thể không tin, nhưng tôi vẫn là muốn nói cho ngài. Nhà chúng tôi có một người già biết xem tướng, tôi cũng từng đi theo học được phần nào. Vừa rồi tôi quan sát sắc mặt của mẹ ngài, hình như sắp tới sẽ có tai nạn đổ máu. Vì vậy ngài vẫn nên chú ý bà ấy nhiều hơn."

Đồng Tử Nguyên nghĩ tới vô số loại khả năng, cũng không thể nào nghĩ tới Thẩm Sở Sở sẽ nói như vậy.

"Cô nói sao?" Anh ta nắm chặt cổ tay Thẩm Sở Sở,捏o mắt, lạnh lùng nói, "Đây sẽ không phải là thủ đoạn để thu hút sự chú ý của tôi chứ?"

Thẩm Sở Sở bị anh ta nắm chặt khiến cho cơ thể hơi nghiêng tới trước, vội vàng đứng vững, cố sức muốn kéo lại cổ tay của mình.

"Anh bỏ tay ra! Anh không tin thì không tin, sao lại như thế này."

Đồng Tử Nguyên không chỉ không buông tay Thẩm Sở Sở mà còn nắm càng chặt, nói: "Tôi nói sao mà trông cô lại quen mắt như vậy, cô thực ra là một tiểu minh tinh đúng không? Mấy hôm trước đi xem điện ảnh với mẹ hình như đã nhìn thấy cô."

Thẩm Sở Sở nghe thấy ngữ khí khinh thường của Đồng Tử Nguyên, càng thêm gắng sức muốn rút tay ra, cũng may là lần này Đồng Tử Nguyên đã thả lỏng lực đạo. Nhìn thấy cổ tay mình bị nắm tới đỏ lên, Thẩm Sở Sở ngẩng đầu mạnh mẽ nhìn vào anh ta, nói: "Tôi là một tiểu minh tinh thì sao? Còn có, tôi đã nói hết rồi, ngài muốn tin thì tin."

"Các cô mấy tiểu minh tinh không phải là thích nhất đi câu dẫn thiếu gia nhà giàu sao? Người như cô, tôi thấy nhiều rồi. Tôi cảnh cáo cô, nếu như muốn hấp dẫn sự chú ý từ tôi, còn không bằng dùng cách lần trước. Tôi ít nhiều cũng có thể nhớ được cô. Dùng cách như lần này, sẽ chạm tới giới hạn của tôi." Đồng Tử Nguyên từ nhỏ đến lớn chỉ có một ranh giới, đó chính là mẹ anh ta, ai chạm vào ranh giới này, anh ta sẽ liều mạng.

Tại thời điểm này, Thẩm Sở Sở lắng nghe những lời lạnh lùng vô tình của Đồng Tử Nguyên, vô cùng hối hận mình đã hành động ngu ngốc. Trước đó dựa vào hệ thống để bói mệnh đúng là quá thuận lợi rồi, vì thế đã quên mất nguy hiểm như thế này. Cô hít sâu một hơi, nói: "Xin lỗi, nếu như lời vừa rồi của tôi tạo ra phiền nhiễu cho ngài, ngài cũng không cần phải nghe, cứ coi như hôm nay tôi chưa gặp ngài đi. Tạm biệt."

Nói rồi, Thẩm Sở Sở liền định quay người rời đi.

"Chờ đã, tôi còn chưa cho cô đi đâu."

Vừa quay người, Thẩm Sở Sở liền nghe được giọng nói từ phía sau. Cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông lạnh lùng kia một cái, có chút tức. Rốt cuộc còn muốn thế nào?

"Cô vừa rồi nói, mẹ tôi sẽ có tai nạn đổ máu, là thật hay giả?" Nếu mẹ là giới hạn của anh, không cần biết chuyện là thật hay giả, Đồng Tử Nguyên vẫn vô cùng để ý tới chuyện như vậy.

Thẩm Sở Sở nghe thế, sắc mặt hơi tốt hơn một chút. Tuy rằng hối hận đã chọc vào phiền phức thế này, nhưng chuyện nên nói vẫn là phải nói cho rõ ràng.

"Nếu như ngài tin tưởng, tất nhiên là thật rồi."

"Cô nói sắp tới, là ngày nào?"

Vấn đề này lại khiến cho Thẩm Sở Sở bị bí. Cô tất nhiên là biết ngày nào. Nhưng con số cụ thể như thế tuyệt đối không thể nói cho người đàn ông trước mặt. Cô ngập ngừng, nói: "Khoảng mười ngày tới."

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thẩm Sở Sở không để ý tới hậu quả mà mạo hiểm đến nhắc nhở. Bởi vì thời gian chết của vị phu nhân kia sắp tới rồi. Cô cho rằng ngày hôm nay để cho cô gặp được vị phu nhân này là do ông trời sắp đặt. Vì vậy, cô mới muốn cứu bà ấy.

"Ồ? Bây giờ xem bói đến thời gian tử vong của người ta cũng có thể biết sao, cũng thật lợi hại nha!" Đồng Tử Nguyên có chút mỉa mai mà nói.

Thẩm Sở Sở dù sao cũng không phải là một thầy bói thật sự, nhưng lại rất muốn giúp Đồng Tử Nguyên cứu mẹ anh ta, vì thế mới nói ra giới hạn hẹp như vậy. Cô vốn còn cho là khá mơ hồ rồi, kết quả đối phương lại cảm thấy vô cùng cụ thể. Cô ngại ngừng sờ sờ mũi, nói: "A, đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi mà thôi."

"Hừ! Nay cô, không thể không nói, cô rõ là có được một khuôn mặt xinh đẹp, đủ hấp dẫn đàn ông, nhưng thủ đoạn đúng là quá vụng về." Nói đến đây, Đồng Tử Nguyên quay người định đi.

Thẩm Sở Sở tuy là lại bị ghen một lần nữa, nhưng ít nhiều cũng cảm nhận được sự quan tâm của đối phương với mẹ của mình, miệng còn nhanh hơn não mà nói thêm một câu: "Anh nhất định phải chú ý những nơi cao, như là đỉnh núi, vách đá, hoặc ví dụ, ví dụ như cầu thang."

Nói xong, trước khi Đồng Tử Nguyên kịp phản ứng lại liền nhanh chóng quay người chạy khỏi. Cô tự nhiên là không biết được, người đàn ông ban đầu không hề quan tâm tới nhắc nhở của cô trên mặt giờ lại mang theo thần sắc nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Chờ đến lúc quảng cáo công ty đã nhận quay xong, khi Thẩm Sở Sở về đến nhà cũng đã là mười hai giờ đêm rồi. Lúc đứng trong thang máy, cô gần như đã ngủ mất. Cuối cùng cũng đến tầng mười hai, lúc ra khỏi thang máy thì nghe thấy tiếng nói chuyện. Cô nhìn vào phía đối diện, hai người đàn ông đang lặng lẽ nhìn cô.

Khoảng cách từ lần trước gặp mặt cho đến giờ đã một tháng rồi. Thẩm Sở Sở cảm thấy đối phương dường như gầy một ít so với lần gặp trước. Chẳng qua, tóc hình như ngắn hơn một ít, nhìn cũng có tinh thần hơn. Quả nhiên, kích thích là một cách kiểm nghiệm độ soái khí của một người đàn ông.

Nhìn xuống tâm trạng phức tạp khó nói trong lòng, Thẩm Sở Sở cười nói: "Hàn tổng, đã lâu không gặp."

Ngừng lại khoảng vài giây, Hàn Hành Ngan mới mở miệng: "Chào cô Thẩm."

Trương Đằng nhìn trái nhìn phải, cảm thấy bản thân hình như rất là thừa thãi.

Thẩm Sở Sở cười cười, gật đầu tỏ ý, rồi quay đầu mở cửa. Đến tận khi bóng dáng Thẩm Sở Sở biến mất trong căn phòng chỉ cách một bức tường kia, ánh mắt của Hàn Hành Ngan vẫn không rời khỏi đó.

Trương Đằng hơi mờ to mắt, cả mặt chấn kinh mà nhìn vào anh họ nhà mình. Cho nên nói, đây mới là nguyên nhân mà căn nhà anh họ đã nói sẽ cho cậu rồi lại đổi ý sao? Vì thế, trước đây cậu đoán không có sai, chỉ là nhân vật đoán sai thời?

"Haiz, anh họ, cô Thẩm đã đi vào rồi." Cậu nhỏ giọng thì thầm nhắc nhở.

Hàn Hành Ngan điều chỉnh đường nhìn, nhìn vào em họ nhà mình, nói: "Anh chỉ lưu em một ngày, ngày mai em phải rời khỏi."

Trương Đằng nghe thế, không có tí thương tâm nào, vội vàng đi theo anh họ vào cửa.

"Anh họ, anh có phải là thích Thẩm Sở Sở hay không?"

Hàn Hành Ngan cởi áo ngoài, nói lòng cà vạt, hỏi: "Ồ? Em biết cô ấy?"

Trương Đằng gật đầu, nói: "Tất nhiên là biết rồi, đây không phải một minh tinh sao? Một đồng nghiệp nam trong phòng lần trước sau khi xem điện ảnh xong liền vô cùng thích cô ấy, còn đem hình nền máy tính thiết kế thành ảnh của cô ấy."

Nghe thế, tay đang nói cà vạt của Hàn Hành Ngan chợt dừng lại, hỏi: "Ai?"

"Hử?" Trương Đằng nghi hoặc hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của cậu em họ, Hàn Hành Ngan chau mày, hỏi lại một lần: "Anh hỏi là người nhân viên đó tên là gì?"

Trương Đằng hơi há miệng, có chút kinh ngạc mà nhìn anh họ mình. Nghĩ thầm, không phải chứ, chuyện này cũng muốn quẩn? Nhất định đang đùa đúng không? Chỉ là... kiểu nghiêm túc này giống như biểu tình lúc đang xử lý một dự án vậy, lại khiến cho người ta cảm thấy anh ấy hình như đang vô cùng nghiêm túc hỏi về vấn đề này. Cậu chớp mắt vài cái rồi nuốt nước miếng.

"Cái này, cái kia, anh họ, em cũng không nhớ rõ là ai." Đùa gì chứ, anh cũng không phải là loại người báo cáo đâm chọc người khác, lúc này sao có thể bán đứng bạn bè chứ.

Hàn Hành Ngan thì một bên chậm rãi cởi cà vạt, một bên hỏi: "Phòng hậu cần à?"

Trương Đằng cười nhạt haha, nói: "Không phải, anh họ, em ở công ty cũng không phải chỉ làm ở một bộ phận."

"Thế thì là phòng quan hệ công chúng."

"Không phải, anh họ, cái này cũng đâu phải vấn đề gì quan trọng, anh sao lại muốn truy cứu chuyện này."

Hàn Hành Ngan nghiêng đầu nhìn Trương Đằng, nghiêm túc nói: "Không nghiêm trọng? Làm một nhân viên của một công ty lớn, thời gian làm việc không

làm cho tốt, còn nghĩ tới nữ minh tinh. Hành vi như vậy ảnh hưởng nghiêm trọng tới nghiệp vụ và hình tượng của công ty, thế mà còn nói là không nghiêm trọng?"

"Ồ, haha, đúng, anh họ anh nói đúng." Trương Đăng nghĩ thầm, anh là chủ tịch, anh nói gì cũng đúng hết.

"Thư ký Vương, ngày mai thông báo cho các bộ phận, tất cả hình nền máy tính của nhân viên công ty đồng loạt đổi thành ảnh tuyên truyền của công ty."

Nhìn thấy anh họ đang nghiêm túc gọi điện cho thư ký của mình, trong lòng Trương Đăng có một câu MMP, không biết nên nói với ai. Người này thật sự là anh họ của cậu sao, thật sự là cái vị tổng tài trẻ tuổi như sấm rền gió cuốn trên thương trường kia sao? Hay là bị người nào đó thay nào rồi?

"Anh họ, anh và Thẩm Sở Sở đã bắt đầu nói yêu đương rồi sao, như vậy thì anh cũng đã theo đuổi cô ấy lâu rồi nhỉ?" Trương Đăng thấy anh họ mình gọi điện xong, vẫn là nhìn không được nội tâm bát quái mà hỏi. Anh vừa rồi thử tính, này cũng đã hơn nửa năm rồi đi. Nếu nói vẫn chưa theo đuổi được, vậy thì thật sự khiến người ta cười rưng rưng. Hai người sống đối diện nhau, chính là gần nước lâu bền. Đây nếu như còn không truy được, vậy cũng quá là thốn đi.

Không ngờ, câu này lại lần nữa điểm hỏa, biểu tình trên mặt Hàn Hành Ngạn lại lạnh thêm một phần.

"Không phải chuyện của cậu."

Nghe được câu nói ngạo kiều này, thấy được biểu tình ngạo kiều kia, Trương Đăng thật không biết dùng từ ngữ nào để hình dung cảm nhận trong lòng mình. Không phải là thật sự giống như cậu nghĩ chứ, còn chưa truy được?

"Anh họ, em nói anh biết, anh thế này không được. Con gái bây giờ đều không thích kiểu lạnh lùng như anh đâu, anh phải chủ động một chút. Thấy thái độ vừa rồi của anh với Thẩm Sở Sở, liền biết là không có gì hay rồi. Cũng không phải em nói, anh họ, anh trên phương diện cura gái thật sự quá là yếu." Nói mãi, Trương Đăng bắt giác lộ ra vẻ mặt khinh người.

Hàn Hành Ngạn giống như bị chọc đúng chỗ nào, đứng thẳng dậy, nói: "Cậu nếu không muốn ở đây, bây giờ có thể đi được rồi."

Nói xong, bước chân rời khỏi phòng khách.

"Á, anh họ, anh..." Trương Đăng nhìn theo ông anh họ không lưu luyến gì rồi đi kia, đứng sau lưng gào lên. Đợi đến khi Hàn Hành Ngạn đã đóng cửa phòng ngủ, Trương Đăng mới sờ cằm ngẫm lại, không phải chứ, cậu vừa rồi nếu không nhìn lầm thì tại anh họ hình như đỏ lên nhỉ?

Vì thế mới nói, lần này khẳng định không phải là giả rồi, anh họ cậu thật sự đã có người mình thích, hơn nữa người này là Thẩm Sở Sở?

Trương Đăng càng nghĩ càng hưng phấn, dần dần, cậu ta có chút ngồi không nổi trên sofa nữa. Đứng dậy đi qua đi lại trong phòng khách, cậu liệu có cần nói một tiếng cho dì nhỏ không?

Đang nghĩ vậy, cửa phòng ngủ chính lại mở ra: "Nếu mẹ anh biết chuyện này thì cậu không cần ở lại trong nước nữa, ngày mai liền tới công ty của nghĩa phụ ở nước ngoài đi."

Nói xong, Hàn Hành Ngạn cầm theo bộ đồ mình thích đi vào nhà vệ sinh.

Trương Đăng chỉ vào anh họ nhà mình, anh anh nửa ngày cũng không nói thêm được gì. Hồi trước cậu suýt chút nữa thì bị cha sắp xếp ra nước ngoài, để trốn không xuất ngoại, cậu đến cầu cứu anh họ. Người anh họ này nếu như thật sự không quản cậu nữa thì cậu có khả năng thật sự phải ra nước ngoài đó. Chuyện này không thể được!

Chẳng qua, nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ nhà tắm, Trương Đăng càng thêm khẳng định một điểm, đó chính là anh họ cậu tuyệt đối là thích Thẩm Sở Sở, không có gì phải nghi ngờ nữa!! Nếu không cũng sẽ không mở lời uy hiếp cậu. Thật không ngờ, người luôn thận trọng thông minh như anh họ cũng có lúc để lộ bí mật bản thân thế này. Thật là đơn thuần ngoài ý muốn nha!

Sáng hôm sau, Hàn Hành Ngạn dậy từ rất sớm. Trương Đăng vì ké xe của anh họ mình, cũng đã dậy từ lâu. Kết quả, anh họ nhà cậu lại ngồi trong phòng khách xem kế hoạch.

"Anh họ không đi làm sao? Sắp muộn rồi."

Hàn Hành Ngạn đến nhìn cũng không nhìn Trương Đăng, chán định lật bản kế hoạch, nói: "Không vội, chờ thêm một lát."

Trương Đăng nghĩ hoặc nhìn ông anh họ, vậy là nói, nếu như không vội, vì sao phải dậy sớm thế? Chẳng qua là ai bảo cậu có việc cầu người chứ, cho nên cậu chỉ có thể nhận mệnh, cầm điện thoại lên nghe.

Đột nhiên, anh họ cậu đứng dậy, nói: "Nhanh lên, phải đi rồi."

"Ý."

Ngay sau đó, anh họ cậu liền vô cùng nhanh chóng thay giày. Đang lúc cậu còn đang kinh ngạc, anh họ cậu liền ném qua một ánh mắt lạnh lạnh, thấp giọng nói: "Còn không nhanh lên thì cậu tự đi đi." Nói xong liền mở cửa.

Trương Đăng nghe vậy, cũng chỉ có thể vội vàng đi giày. Hấp tấp vội vàng thay giày, lúc đi ra, cậu bỗng nhiên hiểu được lý do khiến anh họ cậu bất thường.

"Cô Thẩm, thật trùng hợp."

"Chào anh." Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn có vài phần giống một cậu trai mới lớn, tươi cười chào hỏi.

Trương Đăng cảm nhận được dáng vẻ thân thiện của Thẩm Sở Sở, không quản tới biểu tình uy hiếp của ông anh họ, lấy điện thoại ra, nói: "Cô Thẩm, tôi đặc biệt yêu thích bộ điện ảnh cô đóng, từ lúc cô quay quảng cáo trang sức của Tập đoàn Hàn thị chúng tôi là tôi đã thích cô rồi. Cho nên có thể chụp chung với cô một tấm hình không?"

Thẩm Sở Sở là lần đầu tiên được nghe bày tỏ công khai của một người đàn ông soái khí như vậy, cô vừa vui, cũng đồng thời hơi có chút mất tự nhiên. Vì thế, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn Hàn Hành Ngạn một cái. Thấy anh không có biểu cảm gì, cô mím mím môi, cười nói: "Có thể, cảm ơn anh đã yêu thích."

Nói xong, hai người liền chụp chung một bức ảnh tự sướng.

Trong cả quá trình, Hàn Hành Ngạn đều bày ra một dạng biểu cảm lạnh lùng.

Chờ cửa thang máy mở ra, Hàn Hành Ngạn dẫn trước đi vào. Nhìn thấy hai người ngoài cửa vẫn đang trò chuyện vui vẻ, lạnh lạnh nói: "Còn không vào sao?"

Trương Đăng nghe được ngữ khí muốn đồng chết người của anh họ nhà mình, trong lòng hơi run, nhưng vẫn kiên trì nói chuyện tiếp với Thẩm Sở Sở.

"Sở Sở, cô trước."

Thẩm Sở Sở cẩn thận liếc nhìn biểu tình của Hàn Hành Ngạn, có chút ngại ngùng cười cười. Cô cảm giác mình hình như không biết đã đắc tội vị tổng tài này ở đâu, từ vừa nãy luôn duy trì khí áp thấp rồi.

Sau khi vào trong thang máy, Trương Đăng lại bắt đầu đòi Thẩm Sở Sở ký tên. Còn được đăng chân lên đăng đầu mà hỏi xin Weixin.

Thẩm Sở Sở mới đầu là không cho, nhưng Trương Đăng đảo mắt một vòng, chỉ vào Hàn Hành Ngạn đang đứng mà nói: "Sở Sở tôi là em họ anh ấy. Không phải là người xấu gì, cô có thể yên tâm."

Thẩm Sở Sở sớm đã đoán được hai người này là quan hệ họ hàng, vừa nghe được là em họ của Hàn Hành Ngạn, cô cười nói: "Hóa ra là em họ của Hàn tổng."

Sau đó Trương Đăng liền thuận lợi lấy được Weixin của Thẩm Sở Sở.

Sau khi lên xe, Trương Đăng nói một câu khiến cho sắc mặt của Hàn Hành Ngạn càng thêm đen: "Anh họ, nhìn thấy không, truy đuổi con gái nên giống như em lúc nãy mới được. Thấy không, ảnh chụp chung có rồi, Weixin cũng có."

"Cậu hôm nay đi..." phòng hậu cần cần báo cáo!

Năm chữ cuối còn chưa nói ra, Trương Đăng liền vội vàng nói: "Tuy nhiên, em thấy Thẩm Sở Sở không phải là không có cảm giác gì với anh. Anh xem, cô ấy là nể mặt anh mới cho em Weixin đó. Nếu không nói là em họ anh thì cô ấy sẽ không cho đâu. Anh nói có đúng hay không, anh họ." Cậu cũng không muốn lại đi phòng hậu cần báo cáo đâu. Làm ở phòng quan hệ công chúng tốt biết bao!

Quả nhiên, liền thấy được sắc mặt Hàn Hành Ngạn tốt hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Theo như sắp xếp, hôm qua đã quay xong quảng cáo rồi, Thẩm Sở Sở có thể không đến công ty, nhưng Trần Tây Lệ gọi điện nói có một kịch bản không tồi muốn cô qua xem một chút. Cho đến giờ, tác phẩm của cô còn quá ít, cũng không tích lũy được nhiều nhân khí. Vị trí của cô bây giờ cũng khá xấu hổ, nói cô là lưu lượng minh tinh thì cô không có lưu lượng, nói cô là phái diễn xuất cô lại không có được bao nhiêu tác phẩm.

Vì vậy nên không cần biết là lưu lượng hay diễn kỹ, đều cần có tác phẩm.

Nếu kế hoạch ban đầu đã không phải là lưu lượng, vậy thì tác phẩm vẫn phải lựa chọn cho tốt.

Lúc đến phòng làm việc, Trần Tây Lệ liền đem một tập kịch bản dày cộp trên bàn đưa qua cho Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy kịch bản dày như vậy thật sự thấy kinh ngạc, cô thật sự là không ngờ tới, gần đây có nhiều tài nguyên rót cho cô như vậy. Mang theo tâm tình kích động, hai tay nhận lấy kịch bản Trần Tây Lệ đưa.

Biểu cảm trên mặt Thẩm Sở Sở, Trần Tây Lệ tự nhiên có thấy, nhưng cô ấy gì cũng không nói, mà cúi xuống chỉ vào kịch bản trên bàn, nói: "Em trước tiên xem sơ qua đi."

"Dạ." Thẩm Sở Sở gật đầu đáp ứng.

Xem qua hai cái đầu Thẩm Sở Sở còn khá vui vẻ, kết quả càng xem về phía sau càng thất vọng, tâm tình kích động cũng bình tĩnh dần. Nói thật, có một số kịch bản, không nói tới tình tiết, cô đến tên phim còn có chút xem không hiểu. Còn có, lúc người ta quay "Hạnh phúc nho nhỏ" mà nổi tiếng, thì bọn họ liền muốn quay "Hạnh phúc lớn" sao? Thậm chí đến cốt truyện cũng cùng một dạng. Thế này thật sự có gì hay sao?

"Sao, có cái nào thích không?" Trần Tây Lệ thấy Thẩm Sở Sở gấp lại cuốn kịch bản cuối cùng, hỏi.

Thẩm Sở Sở lại tùy tiện lật một chút, nói: "Có một cái thấy cũng không tồi."

"Ồ? Cái nào cơ?" Trần Tây Lệ dường như đối với nó rất có hứng thú.

Thẩm Sở Sở nhận thấy Trần Tây Lệ hình như đang thử cô, cô ngẩng đầu cũng nhìn Trần Tây Lệ một cái, sau đó cúi xuống nhìn vào kịch bản trong tay mình. Cuối cùng chọn ra từ trong đó hai cuốn, nói: "Hai cái này khá ổn."

Nói xong, lại nhìn biểu tình trên mặt Trần Tây Lệ một lần, thấy Trần Tây Lệ không có phản ứng gì đặc biệt. Thẩm Sở Sở bỏ xuống kịch bản phim thần tượng trong tay phải, nói: "Nếu như trong hai chọn một thì vẫn là cuốn này tốt hơn."

Nghe xong lời của Thẩm Sở Sở, trên mặt Trần Tây Lệ cuối cùng lộ ra thần sắc hài lòng: "Chính xác, em bây giờ mà quay phim thần tượng thì có chút sớm. Tất nhiên lúc trước quyết định đi con đường diễn kỹ phải, liền không cần phải lãng phí thời gian ở những kịch bản này. Cho dù những kịch bản này có tốt hơn nữa cũng không cần giữa đường bỏ cuộc. Bởi vì chỉ cần em đi quay phim thần tượng, muốn quay lại sẽ vô cùng khó khăn." Sau khi nói mấy lời này, ánh mắt Trần Tây Lệ trở nên nghiêm túc nhìn vào Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở vì ý nghĩ vừa rồi của mình mà có chút xấu hổ. Cô vừa rồi sơ dĩ xem xét bộ phim thần tượng kia, một là bởi vì bộ phim đó được cải biên từ một tiểu thuyết mạng có chút danh khí trên diễn đàn văn học Tấn Giang, hai là vì vừa rồi trên đó viết thù lao cao nhất trong tất cả. Cô lúc này thực ra khá là bối rối, kịch bản này sao lại cho cô thấy được điều kiện tốt như vậy, còn đang nghĩ là không biết trong đó có cái bẫy nào không.

"À, chị Trần, em hiểu rồi. Chỉ là kịch bản này cho điều kiện tốt như vậy, em thực ra có chút không hiểu." Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi ra.

Trần Tây Lệ cười một chút, nhìn vào kịch bản đó, nói: "Không có gì, đạo diễn này năm đó từng nhận ân huệ của Thường đạo diễn. Chị không đồng ý em quay phim này không phải vì phim không tốt, mà vì em hiện giờ không phù hợp. Trong giới này, đáng sợ nhất chính là không tìm được đúng định vị của bản thân. Chị đã từng thấy rất nhiều minh tinh như thế rồi, rõ ràng là có được kỹ năng diễn tốt lại cứ đi quay phim thương mại để kiếm tiền. Chờ đến khi linh khí không còn, muốn quay lại rèn luyện diễn xuất thì đã muộn rồi."

Thẩm Sở Sở lắng nghe Trần Tây Lệ nói, trong đầu xuất hiện một ngôi sao như vậy. Gật đầu mạnh một cái, nghiêm túc nói: "Dạ, em hiểu rồi, cảm ơn chị Trần đã nhắc nhở."

Trần Tây Lệ bỏ kịch bản trong tay xuống, nói: "Chẳng qua, chờ hình tượng của em đã ổn định, vẫn cần phải quay mấy bộ phim thần tượng để tích lũy nhân khí, nhưng không không phải bây giờ. Hơn nữa, em cũng không cần tiếc, đến lúc đó sẽ có tài nguyên tốt hơn nữa. Nói đến chuyện này, em cũng không vừa ý đại chế tác của Mã đạo diễn sao? Chị nhớ là hai người trước đó hợp tác khá tốt."

Thẩm Sở Sở nhìn theo ánh mắt của Trần Tây Lệ, thấy được kịch bản đó, nói: "Chị Trần, em sơ dĩ không chọn bộ đó là bởi vì em nhận thấy mấy bộ phim bản thân đã nhận dường như đều là vai phụ phối hợp trong điện ảnh hoặc là phim truyền hình, có chút cùng loại."

Trần Tây Lệ gật đầu, nói: "Đúng, điểm này em có cách nghĩ giống chị. Đại chế tác tuy là tốt, nhưng định vị của chúng ta sau này đều là nữ chính. Ít nhất trước khi em nổi tiếng, chị không định sẽ nhận thêm vai phụ nữa. Kịch bản trong tay em cũng chính là cái chị muốn chọn. Quay về xem cho kỹ đi."

Thẩm Sở Sở bị lời của Trần Tây Lệ dọa rồi, không ngờ Trần Tây Lệ đối với cô lại có kỳ vọng cao như vậy.

"Nhìn chị như vậy làm gì? Là một người mới của Bit Media, cứ diễn vai phụ mãi còn ra thế thống gì. Lại nói, còn có Thường đạo diễn hỗ trợ, em nếu không diễn nữ chính mới làm cho người ta khó hiểu đó." Nói tới đây, Trần Tây Lệ ngừng lại một chút, ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn Thẩm Sở Sở, "Hơn nữa, nếu còn không cho em diễn nữ chính, đến Hàn tổng cũng sẽ không vui a. Hàn tổng nếu không vui, sếp nhà chúng ta cũng sẽ trách tội chị đó."

Nghe được tên Hàn Hành Ngạn, trên mặt Thẩm Sở Sở bắt gặp có chút nóng.

"Chị Trần, em và Hàn tổng..."

"Được rồi, về chuẩn bị cho tốt đi, tuy là đạo diễn đã định trước em là nữ chính, nhưng nếu biểu hiện quá kém thì cũng không nói được gì."

Lúc Thẩm Sở Sở đi ra từ phòng làm việc của Trần Tây Lệ, nhiệt khí trên mặt vẫn chưa rút đi, trong đầu cô cũng có chút hỗn loạn. Đúng lúc này, chuông

điện thoại đột nhiên vang lên. Nhìn thấy con số lạ lẫm, Thẩm Sở Sở cau mày, ngắt điện thoại. Không nghĩ tới cô đang định đi tới vài bước thì chuông điện thoại lại lập tức vang lên lần nữa. Thẩm Sở Sở do dự một lát, lại ngắt máy. Chờ tới khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba, Thẩm Sở Sở mới bắt đầu đi mà nhận.

"Điện thoại của cô Thẩm cũng thật là khó gọi được."

Thẩm Sở Sở nghe được giọng nói truyền ra từ điện thoại, cúi đầu nhìn xuống màn hình. Người này hẳn là biết số điện thoại của cô, cũng biết cô là ai. Chỉ là giọng nói này có chút lạ, khiến cho người ta nhất thời nghĩ không ra đối phương là ai.

"Xin hỏi, anh là..."

Đồng Tử Nguyên nghe được câu này sắc mặt đen thui, ngữ khí càng thêm bất thiện, nói: "Cô Thẩm thật sự là quý nhân hay quên, cần tôi nhắc cô sao, lần đầu gặp mặt là trên máy bay, cô Thẩm còn ngã vào lòng tôi, lần thứ hai gặp mặt là ở quán cà phê, cô Thẩm đuổi theo tôi muốn có phương thức liên hệ với tôi..."

Nghe được đoạn đầu, Thẩm Sở Sở đã biết được đối phương là ai rồi. Chỉ là, cô đuổi theo xin số điện thoại của đối phương bao giờ, rõ ràng là đối phương muốn đưa cho cô mà. Cô lúc đó là muốn nhắc nhở anh ta có được hay không?

"Chào ngài Đồng, xin hỏi ngài tìm tôi có việc sao?" Thẩm Sở Sở cắt ngang lời của Đồng Tử Nguyên.

Nghe được câu này, Đồng Tử Nguyên trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Là có chút việc muốn tìm cô Thẩm. Chỉ là không biết cô Thẩm có thời gian hay không?"

Thẩm Sở Sở nghĩ đối phương tìm cô có thể có việc gì nhỉ, trừ phi là liên quan tới việc của mẹ anh ta. Chỉ là, cô tối qua đi xem nhân duyên của mẹ anh ta, phát hiện ra bà ấy đã vượt qua tai nạn rồi. Vì vậy, đối phương bây giờ cũng không cần thiết tiếp tục liên hệ với cô nữa. Chẳng lẽ là muốn cảm ơn? Chỉ là nghe ngữ khí của đối phương, một chút cũng không có vẻ gì là muốn cảm kích cô.

Hơn nữa, nếu như nguy cơ đã hóa giải, họ cũng coi như là tính toán xong, không cần phải gặp mặt làm gì. Huống hồ, cô có thể cảm nhận được, đối phương đã khinh thường lại còn chán ghét cô.

"Xin lỗi, gần đây thông cáo có chút nhiều. Khả năng là không có thời gian dùng bữa với ngài."

Đồng Tử Nguyên không ngờ Thẩm Sở Sở lại từ chối dứt khoát như vậy, ngừng lại một chút, nói: "Xem ra cô Thẩm không muốn nể mặt rồi? Đến thời gian ăn một bữa cơm cũng không có sao?"

Thẩm Sở Sở gợn găng lưu loát nói: "Không có, gần đây tôi không ở đế đô, phải đi Hoàn Kiếm quay phim rồi."

Thẩm Sở Sở cho là mình nói thế xong Đồng Tử Nguyên sẽ không nói được gì nữa, không nghĩ tới đối phương lại nói: "Tôi nhớ là cô Thẩm hình như là nghệ sĩ của Bit Media phải không? Có cần tôi tới dưới tầng công ty cô chờ không? Hôm nay hình như cô đến công ty nhì. Hừm?"

Thẩm Sở Sở nghe được âm cuối cùng kia, đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh. Cô thấy như là nhất cử nhất động của mình đều bị người ta giám thị, cô không có được chút riêng tư nào cả. Hơn nữa, cô dường như thật sự đã chọc vào một người không nên chọc.

"Hay là nói, cần tôi tới chỗ Viên tổng của các cô đòi người hả?"

Câu này giống như đã áp đảo được cọng cỏ cuối cùng của Thẩm Sở Sở, cô nhắm mắt lại, nói: "Thời gian, địa điểm"

"Nhà hàng Beth, phòng 2102 tầng 2."

Thẩm Sở Sở vừa nghe số phòng, nghĩ tới một vài ký ức không hay, lập tức kiên định nói: "Không tới phòng bao, nhà hàng tầng một."

Đồng Tử Nguyên nghe được yêu cầu từ Thẩm Sở Sở, im lặng một lát, đáp: "Được."

Sau khi đến nhà hàng đã hẹn, Thẩm Sở Sở từ xa đã nhìn thấy Đồng Tử Nguyên ngồi ở vị trí. Trên mặt anh ta có một loại thần tình hiu quạnh, so với cái người âm dương quái khí lúc vừa rồi gọi điện không giống chút nào. Nghĩ thầm, người này thật sự là có cả nghìn loại tướng mạo, mỗi lần gặp đều là cảm giác khác nhau. Thật sự là một quái nhân.

Đi tới trước, Thẩm Sở Sở lặng lẽ ngồi xuống.

Sau khi Thẩm Sở Sở ngồi vào vị trí, ánh mắt xa xăm của Đồng Tử Nguyên hơi động đậy. Nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên nhìn vào Thẩm Sở Sở trước mặt, ánh mắt vô cùng sắc bén.

"Không biết ngài Đồng tìm tôi đến là vì chuyện gì?"

Đồng Tử Nguyên không trả lời vấn đề này của Thẩm Sở Sở, mà hỏi một câu: "Cô làm sao mà biết được bảo mẫu nhà tôi muốn đẩy mẹ tôi xuống cầu thang hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Thẩm Sở Sở nghe được câu nói này, trong lòng thất lại, mím môi. Ngẩng đầu lên nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện. Câu này của anh ta là có ý gì?

"Hử?" Thấy Thẩm Sở Sở không đáp lại, Đồng Tử Nguyên nheo nheo mắt.

Sắc mặt của Thẩm Sở Sở cũng lạnh xuống, đây là đang khởi binh vấn tội sao? Anh ta dựa vào cái gì? Mẹ anh ta đã được cứu rồi, anh ta cho dù không cảm kích cô thì cũng không thể truy hỏi cô, hoài nghi cô chứ. Cô đây là có ý tốt lại bị hiểu nhầm sao.

Thấy biểu cảm phong phú của Đồng Tử Nguyên, Thẩm Sở Sở nhanh chóng nghĩ lại chuyện lúc trước, quyết định bản thân không cần thiết phải nói mấy lời không cần nói, làm chuyện không cần làm. Chỉ là đối phương muốn kiện cô hay là trả thù cô, cũng chẳng có bằng chứng gì cả.

Nghĩ tới mấy chuyện này, Thẩm Sở Sở ít nhiều cũng an tâm một chút, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn chút so với lúc trước.

"Xin lỗi, vẫn là câu đó, tôi là nhìn tướng mặt nhìn ra được, không hề biết tai nạn đổ máu của mẹ anh đến từ đâu. Chẳng quen biết bảo mẫu nhà anh, anh tìm sai người rồi."

Thẩm Sở Sở cho là Đồng Tử Nguyên nghe cô nói sẽ càng thêm tức giận hoặc là nhất quyết không tha, chẳng ngờ, trên mặt đối phương lại có chút thất vọng.

"Thật sao, hóa ra cô Thẩm không biết bảo mẫu nhà tôi."

"Tất nhiên là không biết rồi." Thẩm Sở Sở nói. Nghĩ thầm, chẳng lẽ cô nên biết sao?

Đồng Tử Nguyên nghe được câu này, thờ dài, cả người dựa vào phía sau. Ánh mắt nhìn thẳng vào trần nhà, không nói lời nào. Trong đầu lại bắt gặp tái hiện chuyện chiều qua.

Tuy là anh không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Thẩm Sở Sở, nhưng từ khi Thẩm Sở Sở nhắc nhở anh, anh vẫn sẽ vô thức mà nghĩ về chuyện đó. Cũng bởi vậy, thời gian về nhà cũng nhiều hơn một chút. Anh còn nhắc nhở bảo mẫu trong nhà, luôn luôn để mắt tới mẹ anh. Nếu mẹ anh muốn đi làm mấy chuyện như leo núi, nhất định phải báo cho anh.

Lại không ngờ được rằng bảo mẫu nhà mình mới thực sự là thủ phạm.

Chiều hôm qua, nếu không phải anh để quên đồ ở nhà, có lẽ anh thật sự đã để mất người mẹ của mình rồi. Cha từ lúc anh còn nhỏ thì phụ nữ bên cạnh đã không ngừng thay đổi mẹ lại chưa bao giờ nói gì, nhưng anh cũng thường nhìn thấy mẹ mình đơn độc lặng lẽ lau nước mắt. Anh liền chỉ có một người mẹ này, nếu như bà ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn anh thật là không biết bản thân phải làm sao.

Nghĩ đến đây, Đồng Tử Nguyên cảm thấy hốc mắt có chút ẩm ướt. Đưa tay phải lên che đi mắt mình.

Nỗi bi ai trên người Đồng Tử Nguyên nặng nề như vậy, ngay cả Thẩm Sở Sở ngồi đối diện cũng cảm nhận được. Nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của Đồng Tử Nguyên, Thẩm Sở Sở có một cảm giác khó nói nên lời. Trong lòng thầm nghĩ, cũng có thể, cô đã nghĩ quá xấu về anh ta. Hoặc là anh ta chỉ là cho rằng mẹ mình suýt chút nữa thì đi rồi, nên tâm trạng có chút không bình thường.

"Anh vẫn ổn chứ?"

Đồng Tử Nguyên nghe thấy câu này, lấy tay ra sức dụi mắt. Ngồi thẳng dậy nhìn vào Thẩm Sở Sở trước mắt. Thực ra, sau khi sự việc chiều qua phát sinh, anh lập tức điều tra bảo mẫu đầu tiên, sau đó điều tra tới quan hệ giữa Thẩm Sở Sở và bà ấy. Kết quả lại không thu được gì. Thẩm Sở Sở và bảo mẫu nhà anh, thậm chí là với người trong gia đình anh đều không có bất kì liên quan gì.

Chuyện này trách ai cũng không nên trách tới người của Thẩm Sở Sở. Ngược lại, Thẩm Sở Sở thực chất còn là ân nhân cứu mạng của mẹ anh, anh hẳn nên vô cùng cảm kích cô mới phải. Chỉ là nghĩ tới nhắc nhở trước đó của Thẩm Sở Sở, anh cứ luôn cảm thấy Thẩm Sở Sở biết được gì đó. Mà biết được chân tướng sự việc lại không nói cho anh. Vừa nghĩ như vậy, tâm tình anh liền không được tốt.

"Cô Thẩm thật sự là gì cũng không biết sao?" Đồng Tử Nguyên lại hỏi lại lần nữa.

Thẩm Sở Sở không nghĩ tới đối phương vẫn tiếp tục vấn đề này, cau mày, nghiêm túc nói: "Ngài Đồng, không cần biết là ngài tin hay không, tôi đích thực là không biết. Tôi chỉ là có thể xem tướng mặt, nhưng nói tới mấy vấn đề như phá án, thì xin thứ lỗi cho tôi không thể giúp gì được."

Đồng Tử Nguyên nghe vậy, lặng im không nói, dường như đang ngẫm xem lời của cô là thật hay giả.

Thẩm Sở Sở thấy Đồng Tử Nguyên hình như có lắng nghe, tiếp tục nói: "Ngài Đồng, tôi tin là thầy tướng có cao minh đến đâu cũng không thể nói một

cách chính xác mấy vấn đề như thời gian địa điểm nhân vật được, càng hướng hồ là người chỉ biết được da lông như tôi. Vì vậy, ngài cũng không cần lãng phí thời gian lên tôi nữa, vẫn là nhanh chóng tìm ra hung thủ sau lưng đi, nhờ đầu đối phương một lần không thành lại làm một lần vậy không phải là càng tệ sao."

Đồng Tử Nguyên nhìn vào cô gái mắt mang ý cười nhưng lại có chút câu nệ ở đối diện, nhắm mắt lại, nói: "Đã đang tra xét rồi." Trong giọng nói có chút khàn khàn khó nói.

Thẩm Sở Sở nghe được giọng điệu khác với lúc nãy của Đồng Tử Nguyên tò mò nhìn anh ta một cái.

Đồng Tử Nguyên cảm nhận được ánh nhìn của Thẩm Sở Sở, không tự nhiên mà họ nhẹ một tiếng, có chút lúng túng nói: "Xin lỗi, vừa rồi có chút thất lễ."

Thẩm Sở Sở nghe được câu này, trái tim vẫn đang treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống. Xem ra đối phương không có ý tìm cô làm phiền nữa, thế thì tốt. Cô chỉ muốn cứu người, trước giờ không hề nghĩ muốn chọc vào một thân phiền phức đâu.

"Không sao, không sao, tâm trạng của ngài Đồng tôi có thể hiểu được. Dù sao chuyện như thế này không cần biết là phát sinh ở người nào đều không thể bình tĩnh được."

"Cô Thẩm thật sự có thể lý giải sao?" Đồng Tử Nguyên lạnh lùng hỏi.

Thẩm Sở Sở bị chặn lại, hận không thể và cái miệng rộng của mình một cái, vừa rồi tâm tình của đối phương rõ ràng đã thả lỏng rồi, cô sao lại muốn vẽ thêm chuyện nói thêm mấy câu kia."

"À, không phải, ý tôi không phải thế... ừm, phát sinh chuyện như vậy, mọi người sẽ rất lo lắng."

Đồng Tử Nguyên khoe miệng cười lạnh. Chuyện như vậy ở trong gia đình bình thường sao có thể xảy ra, dù sao người bác ái như cha anh trên thế giới này không nhiều.

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, trong lòng Đồng Tử Nguyên còn đang nghĩ về người cha đã mấy ngày không về nhà, cha anh liền gọi điện tới. Còn về nội dung cuộc điện thoại là gì, anh sớm đã đoán được. Cũng vì thế, anh không nhanh không vội mà nhận điện.

"A Nguyên, con đang làm gì thế?" Âm thanh chất vấn từ trong điện thoại truyền ra.

"Con đang làm gì, cha, chẳng lẽ ngài không rõ sao? Con không phải là đã gửi đoạn theo dõi trong nhà cho ngài rồi sao?" Đồng Tử Nguyên lạnh lạnh nói.

Người ở đầu kia điện thoại trầm mặc một lát, nói: "Chỉ dựa vào một đoạn video, con cũng không thể đem chuyện này gắn lên người di Vương được."

Đồng Tử Nguyên nghe thế, giọng càng thêm lạnh, nói: "Cha, ông ngoại con chỉ có mẹ con là con gái duy nhất, con không có di. Còn có, không chỉ họ Vương, họ Trần, họ Trương cũng đều chạy không thoát. Chỉ cần có một ngày tìm ra được hung thủ, vậy thì tất cả bọn họ đều không tránh được liên quan."

Lần này, người ở đầu kia điện thoại rõ ràng là tức đến mức phải thở dốc vài cái, vốn là muốn khiển trách, nhưng cuối cùng vẫn là nói: "A Nguyên, con thay đổi rồi."

Đồng Tử Nguyên nghe câu nói này, bỗng thốt ra một câu: "Cha, nếu người không thay đổi, từ nhỏ đến lớn luôn khiến mẹ đau lòng. Người chỉ quan tâm tới tình nhân của mình, có lúc nào quan tâm tới mẹ con?"

Sau khi nói xong, hai người đều im lặng.

Đồng Tử Nguyên đem điện thoại bên tai bỏ xuống, nhắm mắt lại, sau đó cúp điện thoại.

Thẩm Sở Sở cảm thấy mình bây giờ xuất cảnh vô cùng ngại ngùng, cô dường như đã nghe được tin tức mật gì đó của hào môn. Cô cố gắng làm dịu hơi thở của mình, hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

Đồng Tử Nguyên lại không hề quên cô, mà tự giễu nói với Thẩm Sở Sở: "Liên quan tới cha tôi, cô cũng biết đi? Ông ta nổi tiếng nhất có lẽ không phải là xí nghiệp nhà chúng tôi, mà là tin tức tình cảm của ông ta. Làm chủ tịch của một doanh nghiệp, lên báo giải trí còn nhiều hơn tin tài chính."

Thẩm Sở Sở không biết câu này nên tiếp thế nào, dứt khoát chỉ yên lặng ngồi nghe.

"Mấy người nổi tiếng trên mạng, nữ minh tinh, người sau tiếp người trước treo lên giường ông ta, đều nói là cái gì cũng không cần, còn không phải là dựa vào ông ta để đè ép nữ minh tinh cùng thời. Nói không cần danh phận, còn không phải vắn ra tay với mẹ tôi." Nói tới đây, sắc mặt của Đồng Tử Nguyên lại lạnh xuống.

Sau khi uống một ngụm nước lạnh trên bàn, sắc mặt Đồng Tử Nguyên cũng hòa hoãn một chút. Lúc này, anh ta nhìn sang Thẩm Sở Sở ở đối diện đột nhiên nhận ra, anh đang làm gì vậy.

"Tiểu cô nương, cô cũng đừng giống như những người đó, chỉ nghĩ đến tìm người giàu có, vào nhà giàu, đó đều không đúng đâu. Đặc biệt là, đối phương nếu như đã có gia đình rồi, chuyện như vậy càng là không nên làm."

Thẩm Sờ Sờ không ngờ đối phương lại quay ra giáo dục mình, nói: "Anh yên tâm, tôi không phải người như vậy. Tôi trước giờ chưa từng nghĩ muốn gia nhập hào môn, càng chưa từng nghĩ tới muốn làm kẻ thứ ba trong chuyện tình cảm của người khác."

Đồng Tử Nguyên đối với những gì Thẩm Sờ Sờ nói thì không cho là đúng. Người đều sẽ thay đổi, không cần biết ban đầu là đáng về gì, trước tiên tài quyền thế, tất cả đều sẽ biến thành một đáng về khác. Đặc biệt là nữ mình tinh.

Đương nhiên, chuyện Đồng Tử Nguyên không biết là vào một ngày nào đó sau này, anh ta sẽ vì lời mình đã nói mà cảm thấy hối hận.

Thẩm Sờ Sờ thấy Đồng Tử Nguyên dường như cũng không có gì muốn nói nữa, xem qua thời gian, kịp thời nói muốn cáo từ. Cũng may đối phương cũng không ngăn cản cô. Thấy vậy, Thẩm Sờ Sờ chân như bôi mỡ vội vàng đi mất. Cùng với một Đồng Tử Nguyên cả người đều là gai lại vui buồn bất định ở một chỗ thật sự là quá mệt mỏi.

Không nghĩ tới vừa đi tới cửa liền suýt chút nữa va phải một vị khách đang đi vào.

Thẩm Sờ Sờ vội vàng cúi đầu xin lỗi. Sau khi nói một tiếng xin lỗi, cô phát hiện đối phương vẫn đứng ở trước mặt mình chưa rời đi.

"Sờ Sờ, cô đây là ăn xong rồi muốn về nhà sao, tôi đúng lúc tiện đường đưa cô về."

"Hành Ngan, vừa đến liền muốn về sao?" Một giọng nữ không thể tin nổi nói.

Thẩm Sờ Sờ ngẩng đầu lên nhìn vào một nam một nữ trước mắt, có chút không rõ đây là tình huống gì. Cô vừa định mở miệng nói, liền bị Hàn Hành Ngan ngắt lời: "Đừng vậy, vốn đồng ý với cô đến đây chính là để đón bạn gái tôi về, nếu cô ấy đã dùng bữa xong rồi, vậy chúng tôi liền cùng về thôi."

Nói rồi bất chấp sự cản trở của cô gái đi cùng, kéo tay Thẩm Sờ Sờ liền cất bước đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Cho tới khi ngồi trong xe của Hàn Hành Ngan rồi Thẩm Sờ Sờ cũng chưa hiểu rõ được tình huống. Cô quay đầu nhìn Hàn Hành Ngan một cái, chỉ thấy anh mỉm cười, một câu cũng không nói mà khởi động xe.

Thẩm Sờ Sờ nghĩ thầm, chẳng lẽ người đàn ông này... tâm trạng hôm nay không tốt? Hôm nay lúc cô ra cửa có phải đã quên xem hoàng lịch hay không? Sao mà gặp được toàn là đàn ông tâm trạng không tốt thế. Cả đường, hai người liền im lặng như vậy. Cho tới lúc sắp tới tiểu khu rồi, bụng Thẩm Sờ Sờ mới không hợp thời mà kêu lên.

Hàn Hành Ngan lúc này mới giảm tốc độ, quay đầu xe.

Thẩm Sờ Sờ đang ngại ngùng ôm bụng, không kịp đề phòng, nhìn thấy Hàn Hành Ngan chuyển hướng xe, nghi hoặc hỏi: "Vì sao không về nhà?"

Nội khí của Hàn Hành Ngan dường như đã giảm một chút, hỏi: "Muốn ăn gì?"

Thẩm Sờ Sờ thấy Hàn Hành Ngan hỏi rất thật lòng, cô cũng đáp một cách nghiêm túc: "Lẩu." Chỉ là, sau khi nói xong, không chỉ trong miệng nước miếng chảy ra, bụng cũng không hợp thời mà kêu lên. Thẩm Sờ Sờ trộm liếc Hàn Hành Ngan một cái, thấy Hàn Hành Ngan không nhìn cô, vội vàng ôm bụng ngồi thẳng dậy. Chờ lúc cô quay đầu qua, nụ cười ẩn giấu trong bóng tối của Hàn Hành Ngan mới dần dần hiện lên.

Mười phút sau, hai người đi đến trước cửa một nhà hàng lẩu.

Nhìn thấy nhà hàng lẩu người đến người đi, Thẩm Sờ Sờ nhất thời không biết rốt cuộc có nên vì ăn lẩu mà buông thả một lần. Chỉ là bên cạnh vẫn còn một Hàn Hành Ngan. Nhỡ đâu bị chụp được, không biết ngày mai cô có bị Trần Tây Lệ mắng chết hay không.

Nói thật, với cái dạ dày hiện giờ đang có thể ăn cả một con bò của cô, nếu như hiện tại chỉ có một mình cô mà nói, cô nhất định không do dự mà đi. Bị chụp thì chụp, chẳng lẽ nữ mình tinh không thể ăn cơm sao?

Nghĩ đến đây, Thẩm Sờ Sờ rồi rầm nhìn Hàn Hành Ngan một cái.

Hàn Hành Ngan vừa rồi còn đang nghi hoặc Thẩm Sờ Sờ đã đói đến sôi bụng rồi vì sao đến nơi rồi còn chưa phản ứng, lúc này cũng nhìn theo ánh mắt của Thẩm Sờ Sờ xem xét bên ngoài, lúc này cuối cùng cũng hiểu được lý do khiến Thẩm Sờ Sờ bối rối, anh lại thất lại đây an toàn, khởi động xe.

Thẩm Sờ Sờ nuốt nước miếng, không nở mà nhìn vào tiệm lẩu đang dần rời xa.

Chỉ là, họ hình như đã đi một vòng, không biết đi đến nơi nào.

"Chỗ này là?" Thảm Sờ Sờ tò mò hỏi. Nhìn có vẻ không giống chỗ ăn cơm.

Hàn Hành Ngạn lờ đi ý nhiều mà nói: "Cửa sau tiệm lẩu."

Thảm Sờ Sờ nghi hoặc nhìn vào Hàn Hành Ngạn, hỏi: "Anh sao lại biết được ở đây có cửa sau."

"Trước đây từng đến."

Sau khi đỗ xe, Thảm Sờ Sờ liền lạng lẹ đi theo Hàn Hành Ngạn đi từ cửa sau lên phòng bao tầng hai của tiệm lẩu. Lúc lấy được thực đơn, Thảm Sờ Sờ không hề khách khí mà gọi một đồng đồ. Sau khi dùng tốc độ cao gọi món, nhìn người đối diện vẫn cứ ngồi uống nước không gọi món, hỏi: "Hàn tổng muốn ăn gì, có cần tôi giúp ngài gọi không?"

Hàn Hành Ngạn ngẩng đầu lên nhìn Thảm Sờ Sờ một cái, nói: "Được, cô xem gọi đi."

Rất nhanh, đồ ăn được đưa lên. Lúc này, Thảm Sờ Sờ cũng không quan tâm tới tâm trạng của Hàn Hành Ngạn. Bụng cô đã kêu cả đường rồi, vừa rồi ứng phó Đồng Từ Nguyên đã tiêu hao rất nhiều tế bào não, lúc này thật sự là không có sức lực để đi ứng phó Hàn Hành Ngạn nữa. Vẫn là làm đầy cái dạ dày trước rồi nói.

Hàn Hành Ngạn vốn là cảm thấy mình không đói, nhưng nhìn qua hơi nóng bốc lên, thấy đáng về ăn uống ngon lành của Thảm Sờ Sờ, cũng dần dần ăn được không ít.

Lúc Thảm Sờ Sờ một lần nữa cầm đũa lên gấp thêm một xiên thịt dê, Hàn Hành Ngạn nhìn không được mà hỏi: "Bộ phim lần trước của cô đã quay xong rồi sao?" Anh nhớ là lần trước lúc ăn cơm cùng anh, đạo diễn nói không để cho cô ăn quá nhiều.

Thảm Sờ Sờ nghe lời này đôi đũa ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại gấp tới, rất biết nghe lời mà đặt ở trên nồi của mình đếm, vui vẻ nói: "Không cần. Tôi đã bắt đầu yêu đương rồi, đạo diễn nói rồi, cho phép tôi béo lên ba đến năm cân."

Sắc mặt Hàn Hành Ngạn lập tức đen lại, đũa cũng đặt mạnh lên bàn, lạnh giọng hỏi: "Cô yêu rồi, với ai?"

Miếng thịt dê Thảm Sờ Sờ đang định cho vào miệng rơi ngay xuống bàn. Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông không biết vì sao lại phóng khí lạnh ở đối diện, trong lòng run run. Giải thích là: "Đừng hiểu nhầm, là trong phim, trong phim, tất nhiên là với người mà biên kịch sắp xếp."

Nghe lời này, Hàn Hành Ngạn mới thở ra nhẹ nhõm, sắc mặt cũng khôi phục bình thường. Thảm Sờ Sờ thấy vậy, chỉ cảm thấy thật mệt mỏi. Đàn ông bây giờ sao mà sắc mặt biến đổi còn nhanh hơn phụ nữ, một người hai người đều là một loại đức tính này.

Đến lúc ăn no uống say rồi, Thảm Sờ Sờ mới nghĩ tới chuyện lúc này, tò mò hỏi: "Hàn tổng, người vừa rồi lại là đối tượng xem mắt của anh sao? Tôi hình như luôn có thể nhìn thấy anh đi xem mắt. Không biết anh lần này là xem lần thứ mấy rồi? Còn chưa gặp được người phù hợp sao, ánh mắt anh cũng thật là cao."

Chẳng qua, vốn là tin tức bát quái, kết quả, cứ hỏi mãi, liền có chút tâm tình không vui. Đến nắm kim châm thơm ngào ngạt vừa rồi cũng cảm thấy có chút không đạt được khẩu vị.

Hàn Hành Ngạn nhìn vào cô gái còn đang đấu tranh với nắm kim châm trước mặt, nói: "Không phải, chỉ xem mắt một lần. Chính là lần trước cô nhìn thấy. Người hôm nay là bạn học cấp ba, hơn nữa tôi hôm nay đến nhà hàng chính là để tìm cô."

Thảm Sờ Sờ cuối cùng cảm thấy phải từ bỏ nắm kim châm thôi, mắt nhắm lại. Kết quả vừa mở mắt liền nghe được câu cuối cùng Hàn Hành Ngạn nói.

"Anh là vì đến tìm tôi? Tìm tôi làm gì?" Thảm Sờ Sờ không tin được mà hỏi.

Hàn Hành Ngạn cũng không thể nói là do thư ký Vương nhìn thấy Thảm Sờ Sờ cùng với một người đàn ông khác ăn cơm, nên đã báo cho anh được. Vì thế, sau khi ngẫm nghĩ, nói: "Đón cô về nhà."

Câu nói này khiến cho Thảm Sờ Sờ bỗng chốc ngẩn ra. Ánh đèn trong phòng bao của tiệm lẩu có chút mờ ảo, giống như không khí lúc này, hơi có phần ái muội.

Nói thật lòng, vừa rồi sau khi nói ra câu đó, Hàn Hành Ngạn liền cảm thấy có chút cần rờ. Trong lòng có chút oán trách cậu em họ hôm nay làm nhảm bên tai mặt phượng làm thế nào để theo đuổi con gái. Rất nhanh, anh thu lại suy nghĩ từ đáy lòng, nhìn vào biểu tình ngờ ngạc của Thảm Sờ Sờ, cúi đầu nhìn vào nồi nước lẩu trên bàn, nói: "Có muốn nhân viên phục vụ thêm chút nước canh không?"

Thảm Sờ Sờ tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn vào cái nồi không còn bao nhiêu nước canh, lắc đầu, nói: "Không cần đâu, tôi ăn no rồi."

"Ừ, không còn sớm nữa, ăn no rồi thì chúng ta về nhà thôi."

Trên đường về, Thảm Sờ Sờ cảm thấy không khí hôm nay càng thêm ngại ngại hơn. Cảm giác mất tự nhiên so với lúc chiều đối mặt với Đồng Từ Nguyên còn mất tự nhiên hơn nữa.

Hai người cứ như vậy trầm lặng đi tới tiểu khu, sau đó trầm mặc mà vào thang máy đi lên tầng.

Thẩm Sờ Sờ bối rối chào một tiếng rồi qua đầu đi về nhà mình, đúng lúc cô đang mở cửa, Hàn Hành Ngạn ở sau lưng lại nói: "Cô Thẩm, không biết đáp án của cô là gì?"

Đáp án là gì? Thẩm Sờ Sờ cả mặt như đang mơ quay đầu nhìn Hàn Hành Ngạn. Nghĩ thầm, anh có hỏi cô chuyện gì sao?

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy biểu tình ngờ ngác của Thẩm Sờ Sờ, từng bước tiến gần hơn.

"Đáp...đáp án gì?" Thẩm Sờ Sờ có chút căng thẳng hỏi lại.

Hàn Hành Ngạn đứng ở trước mặt Thẩm Sờ Sờ, nói: "Cô Thẩm, tôi vẫn luôn theo đuổi cô, chẳng lẽ cô không phát hiện ra sao?"

Đây là lần đầu tiên Hàn Hành Ngạn theo đuổi con gái từ bé đến giờ, trước giờ cũng chưa từng thấy qua người khác theo đuổi phụ nữ thế nào cả, vì thế cho là đã theo đuổi hơn nửa năm rồi, cùng cô gái này thay đổi cái quan hệ không gần không xa này là rất bình thường. Nhưng, từ sau khi nghe Trương Đăng nói tới qua, anh liền bắt đầu nghĩ lại. Chẳng lẽ là cách theo đuổi của anh không đúng sao, đối phương không hề động tâm. Hoặc là nói... đối phương thật sự không nhận được tín hiệu theo đuổi của anh?

Thẩm Sờ Sờ mở to mắt, không thể tin nổi mà nhìn Hàn Hành Ngạn, anh đang theo đuổi cô, chuyện lúc nào vậy? Tuy là cô luôn biết Hàn Hành Ngạn đối với cô có chút hảo cảm, nhưng nói tới theo đuổi, hình như... không rõ ràng lắm nhỉ?

Cô có thể trả lời anh thực sự là không biết không?

"Ừm, cái này..."

Hàn Hành Ngạn thấy được biểu tình của Thẩm Sờ Sờ, sắc mặt bỗng chốc liền trở nên khó coi. Trách không được anh theo đuổi nửa năm mà đối phương đều không có phản ứng gì, hóa ra là phương pháp của anh sai rồi, quá khó hiểu. Vậy nếu trước đây quá mức hàm xúc, vậy thì sau này thẳng thắn chút là được. Cứ giống như Trương Đăng đã nói, mặt dày một chút. Nghĩ vậy, anh lại tiến lên một bước.

Nhìn thấy Thẩm Sờ Sờ cả người dán vào bức tường phía sau, Hàn Hành Ngạn cúi đầu nhìn vào mặt Thẩm Sờ Sờ, hỏi thăm lại một lần: "Sờ Sờ, em nghĩ thế nào?" (Lúc đầu đề là Cô nghĩ thế nào, định là đề thế cho nó cùng mạch xưng hô trong chương này vì anh Hàn lúc đầu nói chuyện có tý bỗ đời))) sau thấy có bạn iu góp ý để Em thì hơn, ta thấy có lý nên ta sửa nha)

Thẩm Sờ Sờ nghe được tiếng thì thầm này, nhìn vào tuần nhan trước mặt, trái tim đập gia tốc, một luồng nhiệt khí từ sau lưng xông lên đầu. Tay chân cũng không biết nên để ở đâu. Răng cắn vào môi một chút, hơi hần xuống, muốn mở miệng nhưng lại cảm thấy trái tim đã nhảy tới họng rồi, một từ cũng không nói ra được.

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy dáng vẻ này của Thẩm Sờ Sờ, nhìn không được kìm nén sát vào môi cô, hôn lên. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, vì thế Hàn Hành Ngạn cũng không do dự gì nhiều. Nhẹ nhàng mà sát một chút, sau đó lại mút vài lần. Thấy Thẩm Sờ Sờ không có phản ứng gì, cũng học theo bộ dáng của cô, giống như đang trừng phạt, nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô.

Hàn Hành Ngạn còn chưa làm gì, Thẩm Sờ Sờ đã cảm thấy cả người đều không ổn rồi. Cô thấy cả người giống như bị điện giật, cơ thể căng cứng không nói, còn có một dòng điện từ gót chân truyền lên tới đỉnh đầu. Giống như có pháo hoa đang nổ rộ trong đó vậy, toàn bộ da đầu đều có chút tê dại.

Nhìn thấy bộ dạng ngốc ngốc của Thẩm Sờ Sờ, Hàn Hành Ngạn lại thấy vô cùng vui vẻ, xoa xoa tóc Thẩm Sờ Sờ, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Vẫn giống y như vị đạo ban đầu."

Thẩm Sờ Sờ ngờ ngác nhìn Hàn Hành Ngạn, máy móc lại không hợp thời mà nói: "Vị gì, vị lâu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Sau khi nói xong, Thẩm Sờ Sờ mới cảm thấy miệng mình thật sự quá nhanh nhẩu rồi. cô không thể vì quanh mũi người được mùi lâu liền nói vị của mình là vị lâu được. Cái này nói sao cũng là nụ hôn đầu của bản thân đó!

Hàn Hành Ngạn nghe được câu nói này, động tác trên tay liền ngừng lại.

"Không, là hương vị thuộc về riêng em." — ta bắt đầu đối xưng hô anh em từ câu này nhá, ta thích thế hô hô

"Ồ." Thẩm Sờ Sờ nghĩ thầm, cũng may là anh không nói là vị lâu.

Hẳn nhiên là tâm tình của Hàn Hành Ngạn vô cùng tốt, anh sờ sờ tóc Thẩm Sờ Sờ, nói: "Không còn sớm nữa đi nghỉ sớm đi."

Thẩm Sờ Sờ nghĩ tới chuyện vừa rồi, sắc mặt hồng thắm gật đầu, quay người đi vào nhà mình. Sau khi đóng cửa, cả không gian bên trong chỉ có một mình mình, tiếng tim đập dường như càng thêm kịch liệt. Thẩm Sờ Sờ có khoảng một giây còn hoài nghi liệu tim mình có cứ thế nhảy ra không.

Sau khi bình phục lại tâm trạng một chút, Thẩm Sờ Sờ thông qua video nhìn phía ngoài một cái. Lúc phát hiện Hàn Hành Ngạn vẫn đứng nguyên tại chỗ, tâm trạng cô càng thêm tốt hơn, nụ cười trên mặt cũng càng sâu.

Chỉ là chờ tới lúc đi tắm, Thẩm Sờ Sờ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, "vẫn là như lúc đầu...", câu này là có ý gì, chẳng lẽ bọn họ trước đây... nghĩ tới cảnh hai người họ ở khách sạn lúc trước, Thẩm Sờ Sờ nghĩ, chẳng lẽ bọn họ lần đó đã từng hôn rồi sao?

Cho nên, lần đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Thẩm Sờ Sờ bút rút cả một buổi tối, cho tới khi Vương Thiên tới, cô cũng chưa nghĩ thông. Cô dù sao cũng không thể đi tới đối diện gõ cửa hỏi người ta, "lần trước ở khách sạn anh có phải đã hôn em không?". Loại lời này sao có thể hỏi ra miệng được chứ? Nếu không hỏi, lại cứ như là có chiếc lông vũ vậy, cứ làm cho trong lòng thấy ngứa ngáy.

"Sếp, thứ này có muốn mang theo không? Sếp..."

"A? Mang theo." Thẩm Sờ Sờ hồi thần lại nhìn vào thứ trong tay Vương Thiên nói.

Vương Thiên nhìn Thẩm Sờ Sờ một cái, cứ cảm thấy cô ấy hôm nay không giống trước đó lắm. Luôn thất thần không nói, còn có lúc cứ sờ vào môi mình, xoa mặt mình. Xem ra, ừm, nhìn có chút ngốc.

Hai người đang một người bận rộn một người phát ngốc, chuông cửa đột nhiên vang lên. Vương Thiên thông qua hình ảnh xem, quay đầu lại hỏi: "Sếp, chị gọi đồ ăn sáng à?"

Sau khi hỏi xong còn có chút thắc mắc, vừa rồi sếp nói không cần mang đồ ăn sáng cho chị ấy, nói là tối qua ăn quá nhiều rồi, lập tức phải tiến tở, sợ quá béo vì thế bữa sáng không ăn nữa. Chẳng lẽ trong lúc cô trên đường đến lại thay đổi chủ ý rồi sao?

"A? Gọi ăn sáng, không có nha. Bữa sáng chị không có gọi." Thẩm Sờ Sờ ngậy ra một lát nói.

Vương Thiên nghe được, chỉ ra bên ngoài nói: "Nhưng bên ngoài là nhân viên giao thức ăn của Su Ji."

Thẩm Sờ Sờ cau mày đáp: "Vậy em trước tiên hỏi xem."

"Xin lỗi, anh có phải là gửi nhầm không, chúng tôi không gọi món." Vương Thiên nói.

Nhân viên công tác bên ngoài cười đáp: "Chào cô, xin hỏi cô là cô Thẩm sao, đây là ngài Hàn gọi cho cô bữa sáng tình yêu."

Ngài Hàn? Phản ứng đầu tiên của Vương Thiên chính là Hàn Hành Ngạn ở đối diện. Cô quay đầu nhìn Thẩm Sờ Sờ nói: "Sếp, nói là ngài Hàn gửi ạ."

Chờ đến lúc lấy bữa sáng ra bày trên bàn, Thẩm Sờ Sờ trong lòng một bên vui vẻ nổi bong bóng, một bên trầm nghĩ. Chẳng lẽ cô ở trong lòng Hàn Hành Ngạn là có thể ăn như vậy sao? Hai lồng bánh bao súp, một đĩa sủi cảo chiên, bốn cái quẩy, một bát canh trứng***...

Tuy là trong lòng có chút băn khoăn, nhưng Thẩm Sờ Sờ ngửi được mùi hương thơm ngào ngạt, vẫn là mặc kệ ánh mắt tìm tòi của Vương Thiên, nhin không nổi mà đưa tay cầm lấy một cái bánh bao súp.

Đúng lúc này điện thoại của Hàn Hành Ngạn gọi tới.

"Sờ Sờ, sáng nay công ty có việc, vì thế anh đi khá sớm. Bữa sáng đưa tới chưa, đủ ăn không?"

Thẩm Sờ Sờ vốn là cảm thấy Hàn Hành Ngạn quá là ân cần đi, kết quả nghe được mấy chữ phía sau, mặt liền đen luôn.

"Đủ ăn rồi!" Mấy chữ này Thẩm Sờ Sờ là nghiêng răng nói đó, "đủ cho em ăn cả ngày rồi."

"Thế thì ăn ít chút, bữa trưa cùng nhau ăn cơm, anh đặt một nhà hàng bên đường Hoài Hải." Hàn Hành Ngạn cười nói, tâm trạng vui vẻ đó của anh tuy là qua điện thoại nhưng vẫn có thể truyền chính xác tới trái tim của Thẩm Sờ Sờ.

Không ngờ Thẩm Sờ Sờ lại nói: "Lát nữa em phải về Hoàn Kiếm quay phim rồi."

Nói xong, Thẩm Sờ Sờ trầm nghĩ, ngữ khí quen thuộc của đối phương thật sự khiến cho cô có chút không thoải mái, nghe giọng điệu của anh, dường như hai người đã là bạn trai bạn gái rồi vậy. Cô đáp ứng anh lúc nào chứ, hôm qua... hôm qua cũng chưa đáp ứng anh mà. Cô còn đang có băn khoăn nho nhỏ.

Hàn Hành Ngạn không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án như vậy, sau khi ngừng lại giây lát, bất đắc dĩ nói: "Ừ, chú ý an toàn, đến nơi báo cho anh một tiếng bình an."

Lúc thư ký Vương đi vào đưa tài liệu, Hàn Hành Ngạn còn chưa cúp điện thoại. Không chỉ vậy, thư ký Vương cảm thấy cả người phát lạnh. Thật sự

không hiểu nổi, sao mà anh chỉ mới đi lấy tài liệu thôi mà bên trong phòng làm việc liền từ mùa xuân ấm áp trở lại ngày đông lạnh giá vậy. Sau khi đặt tài liệu xuống, anh nhanh chân rời khỏi.

Nghĩ tới nụ hôn tối qua, Thẩm Sở Sở rất muốn hỏi một câu "vì sao phải báo bình an cho anh, chúng ta tính là quan hệ gì?" Nhưng cô do dự một chút, vẫn là không có hỏi ra, mà nói: "Ừm, được."

"Bao giờ về Đê đô?"

"Nếu thuận lợi thì đại khái khoảng trên dưới nửa tháng đi."

"Ừ, đến lúc đó anh đi đón em."

Sau khi cúp máy, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình có chút không bình thường, chẳng qua là nói chuyện với Hàn Hành Ngạn chỉ mấy phút, cả người đều như là bị chạm vào cơ quan nào vậy, tế bào trong người đều như sống lại. Khóe miệng cũng có chút không kiềm chế được mà nhếch lên.

Sau khi Vương Thiên không biết đã tò mò nhìn qua bao nhiêu lần, Thẩm Sở Sở mới nhìn cô hỏi: "Sao thế, có chuyện gì sao?"

Vương Thiên không nghĩ là mình bị bắt được, ngay ra một lúc, sau đó lắc đầu. Nghĩ tới bữa sáng, liền tưởng một chút về nội dung điện thoại cô vừa nghe được.

Lại nhìn vào dáng vẻ lúc này của sếp nhà mình. Trừ yêu đương, cô thật sự là không nghĩ ra chuyện gì khác.

Chờ Thẩm Sở Sở ý thức được mình đã sắp ăn xong hai lồng bánh bao súp rồi, muốn khóc không nổi mà nhìn vào nửa cái bánh bao trong tay, nước mắt đầy mặt nói: "Làm sao bây giờ, chị lại ăn nhiều như vậy."

Vương Thiên nghĩ thầm, em vừa rồi cũng định nhắc chị. Chị là chị vừa rồi ăn quá là hạnh phúc đi, em không nhẫn tâm.

Thẩm Sở Sở bắn khoăn vài giây, vẫn đem nửa cái bánh bao cắn dở cho vào miệng, sau đó đi tới cân điện tử cân thử. Tốt lắm, chỉ nặng thêm một cân.

"Chị nhớ là thể trọng buổi sáng là nặng nhất, buổi tối sẽ nhẹ hơn sáng một chút đúng không?" Thẩm Sở Sở có chút không khẳng định mà hỏi. Tối nay cô có phim phải quay, đến lúc đó không chừng sẽ nhẹ hơn.

Vương Thiên nhìn một chút biểu tình mong chờ của Thẩm Sở Sở, vẫn là thành thực nói: "Nhưng em nhớ là thể trọng con người buổi sáng là nhẹ nhất, tối là nặng nhất."

Nhìn thấy dáng vẻ thấy chết không sờn của Thẩm Sở Sở, Vương Thiên nghĩ thầm, cũng may không nói ra nửa sau. Cô thực ra muốn nói, nếu như lên hình, thể trọng không phải trọng điểm, trọng điểm là nhìn có béo hay không. Có một số người tuy là béo nhưng không béo mặt, nên quay lúc phim cổ trang còn được. Nhưng rõ ràng là sếp nhà cô không phải là loại người đó. Lúc sáng cô đến liền phát hiện ra sếp nhà mình béo lên một vòng, vừa nhìn liền biết tối qua ăn không ít thứ.

Thẩm Sở Sở hít sâu một hơi, nói: "Hôm nay bữa trưa và bữa tối chị không ăn nữa."

Sau khi ra khỏi nhà, Thẩm Sở Sở đặc biệt chọn kính râm, một bên che đi khuôn mặt có chút sưng của mình. Lúc đến sân bay, lần này số người nhận ra cô thật sự đông hơn, cô cũng nhận thấy được mình nổi tiếng hơn một chút so với trước đây.

"Woa, chị thật sự là Thẩm Sở Sở sao, em hôm nay vận khí thật tốt."

Thẩm Sở Sở nhìn thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa nhìn vô cùng đáng yêu trước mắt, cười rồi chụp với cô bé một tấm ảnh chung.

"Sở Sở, chị là muốn đi quay phim sao?" Cô bé hưng phấn hỏi.

Thẩm Sở Sở cười cười gật đầu, nói: "Đúng vậy, đi Hoàn Thành quay phim."

Lại ký tên chụp ảnh cho vài người hâm mộ nữa, Thẩm Sở Sở liền theo Vương Thiên lên máy bay.

Buổi chiều Thẩm Sở Sở liền đến phim trường. Kết quả, đạo diễn vừa nhìn thấy cô đã hỏi: "Sở Sở, một tháng này cô ăn gì thế, sao mà béo thành bộ dạng này rồi?"

Thẩm Sở Sở thấy ánh mắt chiếu tới của nhân viên công tác xung quanh, ngại không chịu nổi, nhỏ giọng nói: "Không phải ngài nói có thể tăng thể trọng sao."

Đạo diễn đúng là bị đáp án này chọc cho tức cười, nói: "Tôi nói có thể tăng cân nặng một cách thích đáng, nhưng không nói cho cô ăn thả ga a. Tôi thấy tối nay cô đừng quay nữa, nhanh đi tìm một phòng tập gym béo đi. Mặt béo thành thế này cũng không có cách nào lên phim. Sáng mai qua đây xem rồi nói."

Thẩm Sở Sở cúi đầu đến sắp thành đà điều rồi. Cô rất muốn nói, cô thực ra thật sự không nặng bao nhiêu, là vì tối qua ăn quá nhiều thôi, trên mặt bị phù a. Nghĩ tới đầu sỏ tối qua đưa cô đi ăn lâu tối qua, Thẩm Sở Sở trong lòng trách móc anh không chút lưu tình.

Hàn Hành Ngan đang xem văn kiện, đột nhiên cảm thấy sau lưng chợt lạnh, bất thành linh hất hơi một cái. Thư ký Vương cẩn thận hỏi han: "Sếp, có phải là độ ẩm điều hòa quá thấp không, có cần chỉnh cao một chút?"

Hàn Hành Ngan đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Không cần."

Thư ký Vương thấy sếp hình như tâm trạng không tốt, nhin không được nói: "Dạ, nói không chừng là có người nhớ ngài. Tôi lúc nhỏ thường nghe mẹ tôi nói, hất hơi một lần là có người trong lòng nhớ tôi."

Hàn Hành Ngan nghe câu này, ngẩng đầu lên nhìn thư ký Vương một cái, dáng vẻ vô cùng tán đồng, nói: "Ừ, dường như có chút đạo lý."

Trong lòng lại đang nghĩ, chẳng lẽ Thẩm Sở Sở nhớ anh rồi? Có được ý nghĩ này, cả buổi chiều tâm tình Hàn Hành Ngan đều vô cùng tốt. Mà Thẩm Sở Sở ở Hoành Điểm xa xôi, tâm tình lại xấu không chịu được. Thật là ăn thêm một miếng, chạy thêm một ngày a.

Thẩm Sở Sở đã mệt mỏi cả một ngày, buổi tối tắm xong, giống như một con chó đã chết nằm ở trên giường. Lấy điện thoại ra lướt Weibo.

"Kẻ thứ ba Trần Mộng"

Thẩm Sở Sở nhìn thấy hot search này, còn cho rằng Trần Mộng mới quay một bộ phim tên là "Kẻ thứ ba", vì thế tò mò mà mở ra xem. Không ngờ, sau khi vào xem lại phát hiện đây đâu phải là quay điện ảnh, mà là chuyện thực sự xảy ra trong hiện thực. Mà nam chính trong câu chuyện, lại không chỉ một người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Nhìn thấy nội dung bên trong, Thẩm Sở Sở bỗng chốc quên đi sự mệt mỏi trong người, nghiêm túc đọc từng chữ một. Năng lực lời văn của chủ blog này thực sự là quá tốt, nói về chuyện cũ này trọng điểm nặng nhẹ cấu trúc rõ ràng. Toàn văn đều đang nói về Trần Mộng. Bắt đầu từ lúc Trần Mộng đi học, đến khi cô ấy vừa gia nhập giới, lại đến khi cô ấy nổi tiếng. Tuy rằng con đường phấn đấu ở mỗi một giai đoạn không giống nhau, nhưng có điểm tương đồng là, vai trò cô ấy diễn trong đó đều là một kẻ thứ ba trong tình cảm.

Lúc học trung học, dựa vào vẻ đẹp của mình trở thành kẻ thứ ba của người ta, sau này lại muốn xen vào tình cảm giữa Quách Tân và Tôn Huy, sau nữa lại bám vào một phú hào.

Thẩm Sở Sở cảm thấy phân lượng của chỗ hạt dưa này thật sự là quá lớn đi, cô đọc rất lâu mới tiêu hóa hết. Sau khi đọc xong, với sự nhạy cảm của cô đối với giới giải trí, cô hiểu ra được một chuyện, đó chính là: Trần Mộng muốn xong rồi!

Mọi người cùng ở trong một vòng, ai phía sau có núi dựa hoặc là ai không có núi dựa, mọi người đều biết rõ trong lòng. Trần Mộng là nữ minh tinh nhất tuyến quốc nội, muốn diễn kỹ có diễn kỹ, muốn ngoại hình có ngoại hình. Nhưng, lại cũng là một nhân vật có núi dựa không thể chọc vào. Điểm này, người trong giới đều rõ cả. Nếu không, những minh tinh đồng dạng cũng có diễn kỹ vì sao không trở thành nhất tuyến, mà cô ấy lại là nhất tuyến chứ?

Trừ một số minh tinh có số mệnh quá tốt, những người khác nổi lên đều dựa vào nhân tố bên ngoài. Tuy rằng đối ngoại nói là Trần Mộng dựa vào bản thân để nổi tiếng, nhưng người trong nội bộ đều biết cô ấy là dựa vào người đàn ông phía sau.

Mà lần này Thẩm Sở Sở sờ dĩ cho là Trần Mộng xong đời, là bởi vì lần công bố này lại nhắc tới ngọn núi sau lưng Trần Mộng. Người đó cũng không phải ai khác, chính là cha của Đồng Tử Nguyên, cũng là một trong những nhà đầu tư của "Ngày xuân ấm" mà Thẩm Sở Sở đang quay.

Dám đem đại lão của giới ra nói đến trắng trợn không kiêng nể gì như vậy, chuyện này sau lưng nhất định là có người đang thúc đẩy, hơn nữa chuyện này khẳng định đại lão cũng cho phép. Nếu không tin tức như vậy mọi người đừng mong được biết.

Sẽ là ai đây, ghét Trần Mộng như vậy, hơn nữa còn dám lớn tiếng với đại lão. Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Sở Sở đột nhiên linh quang chợt động, trong đầu hiện ra một người. Nghĩ tới những lời hôm đó anh ta và cha gọi điện nói, Thẩm Sở Sở cảm thấy mình đã nhìn ta chân tướng rồi.

Nguồn gốc của chuyện này chính là do Đồng Tử Nguyên đi.

Nghĩ tới cảm giác mà Đồng Tử Nguyên cho người khác, Thẩm Sở Sở cảm thấy cả người phát lạnh, chọc tức người đàn ông như vậy, Trần Mộng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc thôi.

Đang lúc Thẩm Sở Sở bói nhân duyên buổi tối cho người ta, cũng nhận được tin nhắn riêng từ Hồng Mao.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: Lão thần tiên, cầu giải đáp, chuyện của Trần Mộng rốt cuộc có phải là thật không?

Thẩm Sở Sở trả lời: Chuyện này thì ta không rõ, bản thân tiên chi quan chuyện hôn nhân, nhưng chuyện khác không quản.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao} : Đa tạ lão thần tiên giải đáp, sau này có hôn nhân đại sự lại hỏi lão thần tiên.

Chờ tới sáng hôm sau, chuyện liên quan đến Trần Mộng trên Weibo lại càng thêm tò mò. Rất nhiều phương tiện truyền thông trước đó còn đang đứng nhìn, lần này cũng chỉ có bốn từ hiện lên trong đầu: Đại thế đã mất. Ừm. Mấy chữ này đương nhiên là để hình dung Trần Mộng rồi.

Trải qua một đêm lên men, câu chuyện đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Quách Tân và Tôn Huy cũng vì thế mà lên hot tìm kiếm. Liên đến chuyện thời gian trước Quách Tân và Tôn Huy trên Weibo bị người bôi đen cũng bị mọi người tìm ra tác giả. Không phải nói, tất nhiên chính là Trần Mộng rồi. Mà chuyện này vốn chính là Trần Mộng làm, vì thế bị người ta nhắc tới liên có người thuận theo mà tìm được manh mối.

Trần Mộng nhìn thấy tin tức trên mạng, run tay gọi một cuộc điện thoại: "Lão Đồng, anh không thể không quan tâm đến em."

Đối phương trầm mặc một lát, nói: "Tiểu Mộng, mấy năm nay anh tự nhận là đối với em không tệ, nhưng, em đi quá rồi."

Trần Mộng vừa nghe tiếng chuông cảnh tỉnh này, vội vàng giải thích: "Không phải em, lão Đồng, chuyện đó thật sự không phải em, là..."

Đối phương lại không tiếp tục nghe giải thích của cô, mà nói: "Tuy rằng không phải em làm, nhưng em đã biết trước rồi đi?"

Nghe được câu nói này, môi Trần Mộng mím chặt, một câu cũng không nói được. Chính là như đối phương đã nói, cô trước đó đúng là đã biết, hơn nữa còn rất mong chờ sự phát triển của sự tình.

"Tôi ghét nhất là người không có quy tắc, điểm này trong lòng em hẳn là vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, trong lòng em còn nghĩ về tình cũ?"

"Em không có, em không phải còn nghĩ về Tôn Huy, em là vì báo thù Quách Tân mới làm vậy. Lão Đồng, anh phải tin em"

"Chuyện khác tôi không nói nữa, nhìn vào việc em đã ở bên tôi lâu như vậy, cần biệt thự khu phía tây liền sang tên cho em. Sau này em tự mình giải quyết cho tốt."

"Lão Đồng, anh không thể..." Trần Mộng nghe được đối phương cúp máy, lúc này mới thật sự thấy sợ. Chỉ tiếc là, đối phương không muốn nghe cô giải thích, sớm đã ngắt điện thoại rồi.

Nhìn vào điện thoại đã bị ngắt, Trần Mộng đột nhiên ngồi xuống đất.

Trần Mộng lần này chính là tường nghiêng mọi người đẩy, ngăn ngừ chỉ một ngày, tư liệu đen của cô ta đã lan tràn khắp trên mạng. Nếu như là người không biết Trần Mộng, nhìn thấy những báo cáo trên mạng chắc sẽ cho là người này là một tội nhân chết không hết tội.

Phá hoại gia đình người ta, mưu đồ sát hại vợ cả, mua thủy quân để bôi xấu danh tiếng của người khác, đập lên nữ minh tinh có tài hơn cô ta để thượng vị, cướp tài nguyên của người khác... tội của cô ta chính là khó mà đếm hết. Cư dân mạng cũng bắt đầu thảo phạt cô ta.

"Cảm thấy tõm như là ăn phải một con ruồi vậy, không ngờ Trần Mộng là một người như vậy. Nhiều năm rồi, vẫn luôn cho rằng cô ta là tấm gương điển hình của giới giải trí. Không ngờ, ha ha. [Mim cười]"

"Trách không được năm đó người nổi tiếng nhất Trương Huệ bỗng nhiên biến mất khỏi giới, hóa ra là Trần Mộng làm. Sao lại có người xấu như vậy. [Máng mủ]"

"Phá hoại gia đình người ta đúng là không thể nhin được, cả đời đen tối. Mong tổng cục phong sát loại nghệ nhân việc xấu loang lổ này! [Tức giận]"

"Hóa ra chuyện của Quách Tân cũng là cô làm à, thật không cần mặt mũi!"

*****

Trong tổ phim cũng đều đang nhỏ giọng thảo luận chuyện này. Dù gì thì Trần Mộng trong giới cũng coi như là có địa vị hết sức quan trọng, hơn nữa một trong các nam chính của sự việc còn là nhà đầu tư của bọn họ. Chỉ là mọi người đều thảo luận riêng, không hề đưa lên nói công khai.

Đạo diễn nhìn thấy trạng thái của Thẩm Sở Sở hôm này, cũng coi như vừa lòng, gật đầu, nói: "Ừ, xem ra hôm qua cô vận động không ít, trạng thái hôm nay cũng ổn."

Thẩm Sở Sở nghe được câu nói này cuối cùng cũng yên tâm.

Sau khi hết cảnh, Thẩm Sở Sở ngồi ở một bên nghỉ ngơi, nghe thảo luận về Trần Mộng từ các nhân viên công tác bên tai, cô nghe đến thom luôn. Đột nhiên cô phát hiện ra hai bóng hình quen thuộc ở phía xa. Chỉ vừa chớp mắt, hai người liền lặng lẽ biết mất khỏi tầm mắt.

Chờ nửa tiếng sau, Giang Ngôn đi tới nơi nghỉ ngơi, mặt đỏ bừng.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy dáng vẻ này của Giang Ngôn, cẩn thận nhìn cô, trạng thái này, rất giống với yêu rồi.

Giang Ngôn nhìn thấy ánh mắt ái muội của Thẩm Sở Sở, nhẹ ho một tiếng, thu lại biểu tình, nói: "Sở Sở, cô đây là biểu cảm gì, trên mặt tôi có cái gì bẩn sao?"

Thẩm Sớ Sớ cười nói: "Không có a, đâu có thứ bản gì đâu, có thứ ngọt ngào thì không sai lắm."

Giang Ngôn trong giây lát liền hiểu được ý của Thẩm Sớ Sớ, mặt đỏ lên, thấy xung quanh không có người, nhỏ giọng nói: "Còn nói tôi à, tôi thấy cô cũng không kém. Có phải là yêu rồi không, tôi thấy cô lần này trở lại tần suất xem điện thoại cao hơn nhiều."

Thẩm Sớ Sớ không nhờ chủ đề vừa chuyển liền tới trên người mình, ánh mắt cô hướng trái phải nhìn một chút, không tự nhiên giải thích: "Đâu có, tôi đây không phải là xem tin giải trí sao, trong giới phát sinh chuyện lớn như vậy, tôi không phải là quan tâm sao."

Giang Ngôn cúi đầu nhìn vào điện thoại của Thẩm Sớ Sớ, nói: "Ồ, thế sao, tôi thấy mọi người đều lên Weibo xem tin tức, cậu lại xem trên Weixin, thật sự là khác kiểu. Hơn nữa, tin tức giải trí còn có công năng tự động trả lời nữa, thật thần kỳ."

Nói xong, điện thoại của Thẩm Sớ Sớ vang lên một tiếng nhắc nhở Weixin.

Cúi đầu nhìn xuống nội dung Weixin, sắc mặt Thẩm Sớ Sớ đỏ bừng, nhìn sang Giang Ngôn với ánh mắt quả nhiên là vậy, có chút ngượng nói: "Tài khoản công gọi ý, haha."

"Ừ ừ, tài khoản công, một tài khoản công nói lời tình cảm."

Chờ sau khi Giang Ngôn đi, Thẩm Sớ Sớ cầm lên điện thoại nhìn vào tin nhắn Hàn Hành Ngan gửi tới.

{Hàn Hành Ngan}: Anh gọi cho em một món ăn riêng, bữa trưa không cần ăn cơm hộp của tổ kịch.

Khóe miệng Thẩm Sớ Sớ bắt giác nhếch lên, nhưng nghĩ tới lời của đạo diễn, vẫn là trả lời lại: Anh đừng có hại em!!!

Hàn Hành Ngan nhìn thấy tin nhắn này lập tức trả lời:

{Thẩm Sớ Sớ}: Anh đừng gọi món cho em nữa, em gần đây đang giảm béo.

Hàn Hành Ngan còn cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy câu trả lời của Thẩm Sớ Sớ thì yên tâm: Không cần giảm cân, em không béo chút nào, nên ăn nhiều chút.

Thẩm Sớ Sớ nhìn vào tin nhắn Hàn Hành Ngan gửi tới, trong lòng nổi bong bóng, nhưng vẫn nói: Nhưng đạo diễn nói em quá béo rồi, anh đừng có lừa em.

Hàn Hành Ngan nhìn vào điện thoại cau mày, nghĩ thầm, Thẩm Sớ Sớ đã gầy tới vậy rồi, lại không ăn nhiều chút chỉ sợ là gió vừa thổi liền ngã mát. Ở đâu ra đạo diễn như vậy, đối với diễn viên thật là hà khắc. Anh cảm thấy, làm gia chủ, anh có trách nhiệm nói chuyện cho tốt với đạo diễn này.

{Hàn Hành Ngan}: Đạo diễn của bọn em là ai?

Thẩm Sớ Sớ cảm nhận được sát khí trong lời của Hàn Hành Ngan, vội nói: Đây thực ra không phải do đạo diễn, sau khi béo hơn lúc lên hình đích thực không được đẹp lắm. Được rồi, em phải đi quay tiếp đây, có thời gian lại nói chuyện.

Hàn Hành Ngan nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, gọi thư ký Vương vào, nói: "Đi tra một chút, đạo diễn của bộ phim cô Thẩm đang quay là ai."

Thư ký Vương đẩy gọng kính, cung kính nói: "Là Điền đạo diễn." Từ khi sếp có hứng thú không nhỏ với Thẩm Sớ Sớ, anh đã bắt đầu để ý tới Thẩm Sớ Sớ rồi, phòng khi sếp hỏi tới. Bởi vì anh cho rằng, thư ký không vì sếp phân ưu không phải thư ký tốt.

Hàn Hành Ngan tán thưởng nhìn thư ký Vương một cái, gật đầu.

Điền đạo diễn ở Hoàn Kiếm xa xôi lúc nhận được tin tức từ phía trên cảm thấy cả đầu mờ mịt, nói, ông lúc nào lại đối xử quá hà khắc với nữ diễn viên? Đây là chuyện không hề có a. Cần thận nghĩ lại các nữ chính trong phim, hình như không có quá nghiêm khắc đâu. Nhưng nếu đứng ở một góc độ khác, nghĩ tới ông có đặc tội nữ minh tinh mà nói, vậy cũng chỉ có mình Tần Đình Nhiên. Dù sao ông đã phản đối cô ấy diễn vai Tiểu Diệp. Chẳng lẽ là cô ta đã làm gì trong này?

Nghĩ tới điểm này, Điền đạo diễn càng thêm không muốn nhìn thấy Tần Đình Nhiên. Tuy rằng cảnh của Tần Đình Nhiên đã quay xong rồi, nhưng hậu kỳ còn chưa cắt đầu, ít đi vài cảnh cũng chẳng có ai nói được gì.

Còn về núi dựa sau lưng cô ta... liên quan gì tới anh ta! Nếu anh ta để ý mấy việc này, sớm đã để cho Tần Đình Nhiên làm nữ chính rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Tần Đình Nhiên tất nhiên là không biết một chiếc nôi đen đã chụp lên đầu mình. Từ khi biết được Hàn Hành Ngan cũng sống trong cùng một tiểu khu, cô ta luôn hi vọng được gặp Hàn Hành Ngan. Chỉ là không biết vì sao, thời gian gần đây luôn không nhìn thấy Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan sờ đi gần đây không đến, là vì anh biết Thẩm Sở Sở đoạn thời gian này đang ở Hoành Điểm quay phim sẽ không về Đê đồ, vì vậy anh về nhà cũ ở mấy ngày.

"Hành Ngan à, con tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên xem xét việc chung thân đại sự đi thôi. Con còn không nhanh lên, ông sợ là không kịp nhìn thấy cháu dâu đâu." Ông nội Hàn ngồi trên sofa nhìn cháu nội của mình nói.

Hàn Hành Ngan nghe câu này trong lòng thất lại, cất tiếng an ủi: "Ông, ngài nhất định sẽ trường mệnh bách tuế. Bác sĩ đã nói rồi, thân thể ngài nếu điều dưỡng tốt thì sau này sẽ không có vấn đề gì lớn cả."

Ông Hàn vẫy vẫy tay, cười nói: "Sống đến tám mươi với sống đến trăm tuổi có gì khác đâu. Đắng cay ngọt bùi nên trải qua, con đường nên đi ta sớm đã đi qua rồi, cuộc đời cũng không còn gì nuối tiếc nữa. Chỉ là đối với việc con còn chưa tìm được vợ vẫn còn chút tiếc nuối. Con để ông xuống dưới đó sao mà ăn nói được với bà con đây."

Hàn Hành Ngan nín thở, nhìn ông mình, có chút mất tự nhiên mà nói: "Thực ra là đã có rồi."

Ông Hàn nghe câu này ngẩng ra, động tác dừng lại một chút, sau đó có chút hoài nghi mà hỏi: "Con vừa nói gì cơ, có vợ rồi hả, chuyện từ bao giờ vậy, sao ta chưa nghe thấy cha con nói gì. Mẹ con mấy hôm trước còn nói muốn giới thiệu bạn gái cho con kia."

"Cũng chưa được mấy ngày, chính là chuyện trong mấy ngày mà thôi." Hàn Hành Ngan thấy ông mình tò mò như vậy, mở miệng đáp lại.

"Được, tốt lắm. Có rồi thì tốt, có vợ rồi là được. Ông chỉ lo với tính tình của con cả đời này cũng tìm không được vợ. Ha ha." Ông Hàn vừa kích động vừa vui mừng nói, "Đúng rồi, mấy hôm nữa dẫn nó đến gặp ông."

Hàn Hành Ngan do dự một chút, nói: "Quá sớm đi, chờ qua một thời gian nữa mới dẫn tới."

Ông Hàn nghe được giải thích của Hàn Hành Ngan, sắc mặt biến lạnh, nói: "Sao nào, con không muốn?"

Hàn Hành Ngan nhìn thấy ánh mắt tìm tòi của ông mình, trong lòng đầy bất đắc dĩ. Không phải anh không muốn, mà là anh lo Thẩm Sở Sở không muốn. Dù sao họ hình như mới đến với nhau chưa được mấy ngày. Đột nhiên nói dẫn cô đến gặp gia trưởng, anh không khẳng định được là cô có đồng ý không.

"Không phải. Hôm khác con hỏi cô ấy xem." Hàn Hành Ngan chỉ có thể nói vậy.

Ông Hàn nghe thể sắc mặt dễ nhìn hơn một chút, nói: "Ừ, thể mới phải. Làm một người đàn ông, phải gánh được trách nhiệm trên người. Đừng học theo mấy tên nhóc không có công việc đang hoang, hôm nay đổi một cô bạn gái, ngày mai lại đổi một cô. Cái này nếu như là trước đây, quan hệ nam nữ hỗn loạn là phải bỏ tù đấy!"

Hàn Hành Ngan im lặng ngồi đối diện ông mình, nghe ông răn dạy.

Sau đó chờ Hàn Hành Ngan ngày hôm sau đến công ty, liền phát hiện chuyện mình đã có bạn gái giống như đã mọc cánh vậy, mọi người xung quanh đều đã biết.

Đầu tiên là mẹ anh: "Con trai, con có bạn gái rồi? Là cô Thẩm sao?"

"Trương Đăng nói cho mẹ à?" Hàn Hành Ngan nhìn vào Trương Đăng đang giả vờ vô tội đứng trước mặt mà hỏi.

Mẹ Hàn nói: "Còn cần Đăng Đăng nói sao, con dọn đến đối diện nhà cô Thẩm người ta ở rồi, người sáng mắt vừa nhìn liền hiểu. Không ngờ a, con trai mẹ EQ cao như vậy, uống công mẹ trước đây còn cho là con khó dạy. Quả không hổ là con trai ngoan của mẹ." Mẹ Hàn kiêu ngạo nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Hành Ngan nhìn vào Trương Đăng, nói: "Thật sự không phải cậu nói?"

Trương Đăng giơ tay lên nói: "Anh họ, em thề với trời, chuyện này thật sự không phải em nói." Chẳng qua, chuyện cậu không nói ra miệng là, cậu tuy không nói nhưng vẫn tiết lộ một ít chuyện về người hàng xóm của anh họ cậu.

Tiếp theo chính là tiểu Phát của Hàn Hành Ngan: "Được nha, Hàn thiếu của chúng ta cuối cùng cũng là vạn tuế khai hoa rồi, chỉ là không biết là vị tiên nữ nào hạ phàm mới đem Đường Tam Tạng ý chí sắt đá bằng thanh ngọc khiết không gần người này bắt tới."

Hàn Hành Ngan: "...". Nói cứ như là Thẩm Sở Sở là yêu tinh không bằng.

Lúc biết được Thẩm Sở Sở hôm sau sẽ trở lại, Hàn Hành Ngan tối hôm trước từ công ty đi ra trực tiếp trở về khu chung cư Lê viên. Kết quả vừa đến bên trong tiểu khu, liền phát hiện phía trước đã bị chặn lại. Chủ xe dường như đang đứng trước xe nói với ai đó. Sau khi chờ một lát, chỉ thấy chiếc xe trước mặt vẫn dừng ở đó không động, hơn nữa sau khi bấm còi người chủ xe kia vẫn không có phản ứng gì.

Bất đắc dĩ, Hàn Hành Ngan chỉ có thể xuống xe. Sau khi rời xe, đi tới gần anh mới nghe được, hóa ra người lái không cẩn thận đã đâm bị thương một con chó trong tiểu khu. Anh định rời khỏi, nhưng lại bị người đi qua đường chặn lại.

"Con chó này cũng không phải là của nhà các cô, cô quản nhiều thế làm gì, nói không chừng là một con chó lang thang thôi." Chủ xe tức lên nói gấp.

"Cho dù là một con chó lạc, người làm thế này cũng là không đúng, người còn có lương tâm hay không?"

"Tôi sao mà lại không có lương tâm, cô nhóc, cô đừng có chụp mũ cho người khác! Lòng bác ái của cô đặt lên con chó lạc này thì cũng được thôi, nhưng tôi lại không có nhiều kiên nhẫn như vậy. Tôi còn đang vội về nhà ăn cơm đây, cô mau tránh ra cho tôi."

Hai người đang ồn ào ầm ĩ, người đứng xung quanh cũng ngày càng đông hơn. Hàn Hành Ngan nghiêng đầu nhìn vào con chó bị thương nằm trên đất, lại nhìn vào người chủ xe đã đâm phải nó, cau mày.

"Không cần biết ra sao, trước tiên đem con chó này đưa tới bệnh viện thú y xem đã." Hàn Hành Ngan làm việc cả ngày rồi, nhìn thấy nhiều người như vậy chỉ đứng xem náo nhiệt không ai hành động, nhin không được nói một câu.

Hai người đang tranh cãi đồng thời dừng lại, nhìn Hàn Hành Ngan một cái. Chủ xe vừa thấy dáng vẻ của Hàn Hành Ngan, lại nhìn qua xe của Hàn Hành Ngan, hiểu ra người trước mặt này phi phũ tức quý, không dám lại nói gì nữa. Người con gái chặn chủ xe kia nhìn thấy Hàn Hành Ngan lại là mắt sáng lên, muốn nói câu gì đó. Kết quả là còn chưa mở miệng, phía sau liền có người đi đến.

"Đúng vậy, cứ làm như Hàn tổng nói đi, nhanh đưa chú chó nhỏ này đi xem sao. Chó nhỏ thật đáng thương." Tần Đình Nhiên một bên nói vậy, một bên ngồi xuống. Sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Hành Ngan một cái.

"A, Tần Đình Nhiên!"

"Là Tần Đình Nhiên a, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ở tiểu khu."

"Người thật thật xinh đẹp."

Hàn Hành Ngan vừa thấy Tần Đình Nhiên, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Nếu chuyện đã giải quyết rồi, mọi người không cần tụ tập ở đây nữa." Hàn Hành Ngan liếc Tần Đình Nhiên rồi nói. Nói xong, quay người lên xe.

Mà chủ xe phía trước thấy vậy, lập tức âm dương quái khí nói: "Ai da, vẫn là minh tinh các người có lòng yêu thương a, chúng tôi loại tiểu dân này đối với chó mèo gì đó thật không có cảm tình gì cả. Đa tạ Tần tiểu thư giúp đỡ giải quyết sự việc." Nói thế, mở cửa xe rồi đi lên.

Tần Đình Nhiên nhìn thấy Hàn Hành Ngan và người chủ xe đã đâm bị thương chú chó nhỏ đều lần lượt lên xe, tâm tình có chút phức tạp. Cô thực là không hiểu, sự tình sao lại biến thành thế này. Cô lúc nào nói qua là muốn tự mình đưa con chó bị thương này đi bệnh viện thú y chứ?

Chỉ là, đối mặt với những nghị luận của đám người xung quanh, cô là đám lao phải theo lao.

"Woa, Tần Đình Nhiên thật có lòng yêu thương, tôi phải chụp ảnh phát Weibo."

"Cô gái này tốt, cũng không chê con chó này bẩn."

*****

Tần Đình Nhiên nghe những tiếng bình luận này, nụ cười trên mặt cũng có chút căng cứng. Thử mấy lần, cuối cùng cũng nhắm mắt bế con chó bị đâm thương ở chân lên. Miệng còn nói: "Chú chó nhỏ đáng thương như vậy, nhìn không nhẫn tâm nổi."

Chờ sau khi cô bế con chó lên, người tài xế đâm phải nó bắt đầu bấm còi giục. Tần Đình Nhiên sau đó lùi lại một bước, đứng ở cạnh bậc thềm. Sau đó cô chỉ đành mở to mắt mà nhìn Hàn Hành Ngan cô đã chờ rất nhiều ngày mới thấy không lưu luyến gì rời khỏi. Dưới mũi cô chỉ có thể ngửi thấy mùi xăng xe nhàn nhạt cùng với mùi hôi trên người chú chó lạc này.

Cô rất muốn ném con chó này xuống, chỉ là ngại quá nhiều người đang nhìn, cô ta chỉ có thể mỉm cười bế nó đi. Chờ tới đoạn rẽ không có người, trợ lý chịu trách nhiệm chụp ảnh đi tới.

"Chị Nhiên, không có người đâu."

Tần Đình Nhiên vừa nghe câu này, vội vàng đem con chó ném xuống đất, nghe thấy tiếng kêu ăng ẳng của chú chó nhỏ, ghét bỏ mà nhìn nó một cái.

"Ảnh chụp được chưa?" Tần Đình Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Trợ lý lắc lắc máy quay trong tay, đắc ý nói: "Thuận lợi hoàn thành, hơn nữa còn chụp được cảnh chị bế chó."

Tần Đình Nhiên hài lòng gật đầu, lại ghét bỏ nhìn chú chó đang nằm trên mặt đất một cái, nói: "Thế thì tốt." Cũng coi như là hôm nay không bỏ công bận việc, có thể cho là làm một lần đếm không hết.

Chiều hôm sau, Thẩm Sở Sở sắp lên máy bay nhìn thấy hai cái tên quen thuộc trên hot tìm kiếm, tâm tình đột nhiên trở thành không tốt lắm.

Tuy rằng với những gì cô biết về Hàn Hành Ngạn, biết Hàn Hành Ngạn không phải người như vậy, nhưng nhìn nhiều tin tức như vậy cũng khó tránh trong lòng có chút gút mắc. Đặc biệt là cảnh hai người đứng nhìn chú chó nhỏ kia lại đẹp như vậy.

Cô rất muốn gọi cho Hàn Hành Ngạn một cuộc điện thoại hỏi anh một chút, vì sao lúc theo đuổi cô lại còn đi dây dưa với người con gái khác. Anh mỗi ngày nói chuyện với cô trên Weixin, đặt cơm cho cô lại là vì sao. Chỉ là, cô lại cảm thấy cô hình như không có lập trường gì đi hỏi vấn đề này.

Bởi vì cô luôn cho rằng hai người họ trước giờ vẫn còn thiếu gì đó, có một loại cảm giác khá mơ hồ, quan hệ cũng không phải chính thức cho lắm.

Nghe được tiếng nhắc nhở lên máy bay, Thẩm Sở Sở đi theo trợ lý lên máy bay. Sau khi xuống máy bay, cô không mở điện thoại, cũng không nghe lời đã nói là sẽ gọi điện cho Hàn Hành Ngạn. Nghĩ thầm, dù sao Hàn Hành Ngạn cũng không hỏi cô hôm nay ngồi chuyến bay nào về. Cô nếu chủ động gọi điện qua mà Hàn Hành Ngạn lại quên mất, thế thì lại bối rối.

Vương Thiên thấy động tác gọi xe của Thẩm Sở Sở, nhất thời có chút không hiểu. Sếp không phải vẫn cho là Hàn tổng sẽ đến đón cô ấy nên đã từ chối xe bảo mẫu đã sắp xếp trước sao? Bây giờ sao lại muốn gọi xe rồi? Rõ ràng lúc từ Hoàn Điểm đi còn tốt mà, sao mà từ máy bay xuống liền biến rồi? Người đang yêu thật sự khiến cho người ta sờ không tới đâu a.

Vương Thiên không hiểu nổi suy nghĩ của sếp ở phía sau lặng lẽ theo sếp lên taxi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Mà Hàn Hành Ngạn đã dừng xe chờ từ lâu ở sân bay, mới đầu gọi điện cho Thẩm Sở Sở không được còn cho là chưa xuống máy bay. Sau đó chờ nửa tiếng, cuối cùng nhận không được gọi cho thư ký Vương: "Đi tra một chút xem chuyến bay của cô Thẩm hôm nay có phải trễ giờ không?"

Thế rồi, một phút sau, thư ký Vương gọi lại nói: "Sếp, chuyến bay của cô Thẩm không muộn, đã thuận lợi đến nơi một tiếng trước."

Hàn Hành Ngạn cau mày, cúp điện thoại. Nghĩ thầm, chẳng lẽ là điện thoại hết pin? Nghĩ tới đây, Hàn Hành Ngạn trong lòng trầm xuống, lái xe trở lại khu Lê viên. Sau khi đến khu nhà, Hàn Hành Ngạn nhìn một cái vào cánh cửa đóng chặt đối diện, do dự một chút, vẫn đi qua. Anh dùng sức bấm chuông cửa.

Ấn rất lâu cũng không có người hồi âm, Hàn Hành Ngạn im lặng nhìn vào cánh cửa hồi lâu, mở cửa nhà mình ra. Vừa đi vào, liền nhìn thấy điện thoại cậu em họ gọi tới.

"Anh họ, anh và Tần Đình Nhiên lại lên hot search nha. Anh đây là thể chất gì vậy, rõ ràng là nhân vật của hot search. Phòng Quan hệ công chúng đang cố gắng làm thêm giờ để xóa hot search đây. Anh có giải thích rõ cho Thẩm Sở Sở chưa thể?" Trương Đăng ào ào nói.

Hàn Hành Ngạn điềm tĩnh nghe cậu em họ nói, nghe xong, ngắt máy. Sau khi ngồi trên sofa năm phút, anh đứng dậy đi sang đối diện. Sau khi lại bấm chuông cửa thêm năm phút, cửa cuối cùng cũng mở ra.

Thẩm Sở Sở ngái ngủ hí mắt nhìn vào người đàn ông soái khí trước mắt.

Thấy dáng vẻ của Thẩm Sở Sở, cảm xúc đè nén và thấp thòm trong lòng Hàn Hành Ngạn đột nhiên biến mất không còn. Hóa ra là đang ngủ, không phải là cố ý không mở cửa cho anh.

Thẩm Sở Sở cứ như vậy lặng lẽ nhìn Hàn Hành Ngạn không gì. Hàn Hành Ngạn lúc đầu không nói nhưng thấy Thẩm Sở Sở cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: "Anh có thể đi vào không?"

Thẩm Sở Sở do dự một chút, nghiêng người.

Thời khắc cửa vừa đóng lại, Thẩm Sở Sở liền cảm thấy mình bị một cỗ lực lượng nhắc lên quay một vòng, cả người dán lên cửa không nói, lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại, trên môi liền có nhiều thêm một cảm xúc ẩm ướt.

Xúc cảm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này giống như một sợi dây dẫn, đốt lên những tế bào đang xao động bất an trong cô.

Vốn cho là đối phương sẽ giống như lần trước hôn môi rồi thôi, không ngờ ngay lúc cô ngậy người, môi liền bị cắn một cái. Cô nhin không được mở miệng ra muốn kêu lên. Tiếp theo liền bị đối phương công thành đoạt đất.

Điện lưu so với lần trước còn muốn mãnh liệt hơn đánh vào cô. Nếu như nói trước đây là 100v, cô thấy hôm nay chính là 1000v, không, thậm chí là

10000v. Trợn mắt nhìn vào người đàn ông chỉ trong gang tấc, đường nhìn mơ hồ, đại não trống rỗng. Liền đến chân cũng có chút mềm nhũn vô lực. Không thể không ôm lấy eo đối phương mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Dáng vẻ này của cô lại khiến cho người đàn ông trước mặt dần dần dịu dàng hơn.

Sau khi hai môi tách ra, hai người ôm ở một chỗ bình phục lại trái tim đang đập kịch liệt của nhau.

"Biết anh có bao nhiêu lo lắng không, sau này đừng thế nữa. Cho dù có đang giận anh, cũng đừng không nhận điện thoại. Nghe rõ chưa, hử?" Hàn Hành Ngan Ngan một bên vuốt tóc Thẩm Sở Sở, một bên nói vào tai cô.

Thẩm Sở Sở cảm thấy bộ dạng này của Hàn Hành Ngan rõ ràng là đang hạ được cô, cô có thể cảm giác được tai trái nóng nóng, tim cũng tê tê.

"Ai bảo anh lại cùng người khác gây tin đồn chứ~" sau khi nói ra câu này, Thẩm Sở Sở không ngờ mình lại có ngày có thể dùng giọng nói như vậy nói với người ta. Đây rõ là đã đột phá nhận thức của chính cô.

"Hử? Hóa ra là ghen sao?" Có được nhận thức này, Hàn Hành Ngan tâm trạng vô cùng tốt nói. Đối với thanh âm của Thẩm Sở Sở, không hề thấy điệu, ngược lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Nhiệt độ trên mặt Thẩm Sở Sở vừa mới giảm đi lại một lần nữa đỏ lên, lấp bắp phủ nhận: "Ai, ai ghen. Anh cũng không phải là gì của em, em sao phải nghe lời anh, sao phải ăn giấm của anh."

Hàn Hành Ngan nghe câu nói này, sắc mặt lại có chút không tốt, dùng âm thanh hơi nguy hiểm hỏi lại: "Không phải gì của em?"

Thẩm Sở Sở nghĩ muốn lui lại, kết quả mới nghĩ ra mình vốn là đang dựa vào cửa, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu nói: "Vốn là như vậy."

Nói xong, Thẩm Sở Sở lại đột nhiên cảm thấy mình thật ủy khuất. Ở đâu lại có người làm bạn trai như thế, tranh thủ lúc cô không có nhà lại cùng người phụ nữ khác lên hot search, lại còn không giải thích cho cô một chút. Anh rõ ràng biết làm một mình tỉnh, cô khẳng định sẽ theo dõi mọi lúc.

Hàn Hành Ngan thấy sắc mặt Thẩm Sở Sở dần dần thay đổi, trong lòng thất lại, nói: "Anh cho là chúng ta ít nhất cũng là quan hệ bạn trai bạn gái, chẳng lẽ chỉ có mình anh một phương tình nguyện sao?"

"Nếu như là bạn trai của em, vậy sao anh không giải thích trước cho em một chút chuyện lên hot tìm kiếm Weibo." Thẩm Sở Sở nhìn sắc mặt Hàn Hành Ngan rồi nói ra lời trong lòng.

Hàn Hành Ngan nghe được chất vấn của Thẩm Sở Sở, mím môi, ngẫm nghĩ rồi nói: "Xin lỗi, sau này anh sẽ chú ý. Trước đây chưa từng gặp qua chuyện như vậy, vì thế bất cần. Hơn nữa..."

Sau khi dùng một lát, nhìn thấy ánh mắt tò mò của Thẩm Sở Sở, nói tiếp: "Hơn nữa, trước đây cũng không có người cần giải thích cho, nên rất nhiều lúc cũng không chú ý hơn một chút."

Nói xong, Hàn Hành Ngan liền lấy điện thoại ra, đứng trước mặt Thẩm Sở Sở gọi cho quản lý phòng Quan hệ công chúng: "Sau này còn có chuyện như thế này nữa, việc đầu tiên là báo cho tôi. Chuyện lần này phải xử lý cho sạch sẽ không còn gì."

Sau khi cúp máy, nhìn dáng vẻ của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngan nói: "Không giận nữa chứ?"

Thẩm Sở Sở nghe thế mặt đỏ bừng, không dám nhìn Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan sờ sờ tóc cô, hỏi: "Vì thế, Sở Sở, em lần này đã chấp nhận quan hệ giữa chúng ta hay chưa?"

Sau khi Thẩm Sở Sở nghe được câu hỏi này, cuối cùng cũng nghiêm túc mà nhìn vào Hàn Hành Ngan, cắn môi, hỏi lại: "Trước khi trả lời vấn đề này, em muốn hỏi anh một chuyện."

Hàn Hành Ngan ngây ra một chút, hỏi: "Chuyện gì?"

Thẩm Sở Sở cúi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Hôm đó, ừm, chính là hôm mà chúng ta gặp mặt lần đầu ở khách sạn, giữa chúng ta rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, chúng ta có phải là... có phải là đã hôn không?"

Hàn Hành Ngan không nghĩ tới vấn đề của Thẩm Sở Sở sẽ là cái này, nhướn mày, nói: "Em nhớ lại hết rồi?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu. Thẩm nghĩ, lời của Hàn Hành Ngan còn không phải là xác nhận rồi sao? Cũng chính là nói nụ hôn đầu của cô thực ra đã sớm không còn từ hôm đó rồi?

"Ồ, hóa ra còn chưa nhớ ra à. Nếu em đã muốn biết hôm đó phát sinh chuyện gì..." Hàn Hành Ngan không nói tiếp về sau. Thẩm Sở Sở hiếu kỳ ngẩng lên nhìn anh một cái. Sau đó đầu Hàn Hành Ngan lại cúi xuống lần nữa.

Sau một nụ hôn thật dài, Hàn Hành Ngan nói: "Hôm đó đại khái chính là xảy ra chuyện như vậy. Vì thế, Sở Sở, em bây giờ là bạn gái của anh phải không?"

Thẩm Sờ Sờ đỏ mặt chôn trong ngực của Hàn Hành Ngạn, nhỏ giọng nói: "Không phải bạn gái thì ai cho anh hôn, đồ ngốc."

Hơn nữa, Thẩm Sờ Sờ đã nghĩ kỹ rồi, nếu cô đã không nhìn ra được nhân duyên của chính mình, thì cô cứ tùy ý phát huy thôi. Thích thì đến với nhau, nói không chừng đối phương chính là chồng tương lai của cô!

Thư ký Vương lúc gọi điện tới thì Thẩm Sờ Sờ đang đi rửa tay, chỉ có Hàn Hành Ngạn đang một mình ngồi trên sofa cười ngốc.

"Sếp, bên tiệm lẩu gọi điện tới báo là người hôm nay rất đông, hỏi ngài hôm nay còn đến hay không, có thể để vị trí..." thư ký Vương lúc nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, vì anh biết tâm tình sếp chắc là không tốt lắm, vì vậy không dám nói lớn, chỉ sợ lại động chạm vào thần kinh của sếp.

Không ngờ, lời của anh còn chưa nói hết liền bị sếp cắt ngang.

"Không thể. Tôi lập tức muốn cùng cô Thẩm qua đó dùng bữa."

Thư ký Vương qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được tâm tình phấn khích của Hàn Hành Ngạn lúc này, tim anh cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, vì thế cười nói: "Chúc mừng sếp, chúc ngài có một buổi tối vui vẻ."

Chờ Thẩm Sờ Sờ chậm chạp từ nhà tắm đi ra, Hàn Hành Ngạn cũng vừa cúp điện thoại của thư ký Vương.

"Sờ Sờ, anh bảo thư ký Vương đặt chỗ ở tiệm lẩu lần trước, chúng ta cùng nhau đi ăn đi."

Thẩm Sờ Sờ còn đang xấu hổ không biết nên nói gì, vừa nghe thế liền lập tức lấy lại tinh thần, nói: "Thật sao, được, em thu xếp một chút."

Sáng nay dậy sớm quá, vì để hôm nay kịp quay về, buổi trưa cô cũng không nghỉ ngơi, vì vậy lúc về nhà liền đi ngủ một giấc trước. Lúc này đúng là đang đói đến mức bụng dán vào lưng rồi.

Thấy bộ dáng vui vẻ của Thẩm Sờ Sờ, Hàn Hành Ngạn tâm tình cũng vô cùng tốt.

Sau khi Thẩm Sờ Sờ thu xếp xong liền đi từ phòng ngủ ra, Hàn Hành Ngạn thấy trước mắt chợt sáng. Trước đây luôn cảm thấy Thẩm Sờ Sờ rất xinh đẹp, sau khi ăn bận vào cảm thấy càng thêm đẹp. Đặc biệt là trên tay cô còn đeo lắc tay anh đã tặng.

Thẩm Sờ Sờ thấy ánh mắt của Hàn Hành Ngạn dừng lại một lát trên vòng tay, nhắc cổ tay lên, chế giễu nói: "Tùy tiện mua? Người thân bạn bè bên cạnh đều có?"

Hàn Hành Ngạn mặt tự nhiên ho một chút, lỗ tai hơi đỏ lên, nói: "Nếu như anh không nói vậy, em sẽ nhận sao?"

Sau khi ra khỏi nhà, Hàn Hành Ngạn lơ đãng dùng khuỷu tay chạm chạm vào Thẩm Sờ Sờ, sau đó giả vờ như không có chuyện gì, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Thẩm Sờ Sờ thấy động tác nhỏ có ý đồ của Hàn Hành Ngạn, hơi ngại ngùng đưa tay mình qua, nắm lấy cánh tay của Hàn Hành Ngạn. Hàn Hành Ngạn cảm nhận được động tác của bạn gái, khóe miệng nhếch lên.

Sau khi mở cửa xe, ngồi vào, không ngờ còn có bất ngờ lớn hơn.

Hàn Hành Ngạn quay lại lấy ra một bó hoa hồng từ ghế sau, nói: "Cũng không biết em có thích không. Nếu như không thích, lần sau anh sẽ đổi loại khác."

Nhìn thấy một bó hoa hồng lớn như vậy, Thẩm Sờ Sờ cảm giác trái tim mình lại lần nữa nhảy loạn. Thầm nghĩ, cô cũng không biết mình thích hoa gì nhất, nhưng cô biết là bản thân nhất định là vô cùng yêu thích hoa hồng đỏ. Hơn nữa, cô tin rằng, không có mấy người con gái lại không thích hoa hồng đỏ.

Chờ sau khi ăn tối xong trở về, Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy Mỹ thiếu nữ ánh trắng lại lần nữa đem ảnh của Hàn Hành Ngạn tới bói nhân duyên trên Taobao, tâm trạng lần này rõ ràng là không giống với lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Cô phát hiện ra bản thân dường như đã có một hiểu lầm đối với chính mình. Cô nhìn không thấy nhân duyên của bản thân, nhưng không có nghĩa là cô không nhìn thấy nhân duyên của Hàn Hành Ngạn, cô hoàn toàn có thể nhìn xem nhân duyên của Hàn Hành Ngạn như thế nào, vợ tương lai của anh liệu có phải là cô.

Vừa nghĩ tới điểm này, Thẩm Sờ Sờ liền cảm thấy mình thật ngốc. Quả nhiên là nghiệm chứng cho câu nói, con gái khi yêu đương IQ liền bay mất.

Cô tính nhiều nhân duyên như vậy, lại chưa từng nghĩ đến việc tính cho Hàn Hành Ngạn.

Trái tim màu hồng trên đỉnh đầu Hàn Hành Ngan cứ phát sáng ở đó. Tuy là vừa rồi cô đã hạ quyết tâm sẽ xem hệ thống nhân duyên của anh, nhưng thật sự đến thời điểm thì cô lại có chút không dám.

Cô đặt điện thoại xuống, đi tới đi lui trong phòng vài vòng. Đứng ngồi không yên. Sau khi uống một ngụm nước, cô lại muốn đi vệ sinh. Chờ sau khi cô cọ sát trong nhà vệ sinh mười mấy phút mới hạ được quyết tâm, cầm điện thoại lên xem, đối phương lại nhắn tin gửi tới.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Lần trước là hiểu lầm thôi, lần này là thật sự muốn tới cầu người bói cho. Người bói cho ta đi có được không?

{Tôi là Nguyệt lão}:... Vẫn là câu đó, không bói người nổi tiếng.

Một phút sau, Mỹ thiếu nữ ánh trắng trả lời rằng: Haiz, vốn là không muốn nói đâu, nhưng nếu Nguyệt lão ngại cứ như vậy, ta vẫn là nói thẳng với người đi. Người này trong lòng ta không tính là người nổi tiếng, bởi vì anh ta là bạn trai của ta!

Nội tâm của Thẩm Sở Sở:... Lần trước người còn nói bản thân là Tàn Đình Nhiên mà.

Bạn gái của Hàn Hành Ngan không phải là cô sao? Người này rốt cuộc là ai... chẳng lẽ là một trong những fan vạ trên mạng của Hàn Hành Ngan? Cô biết Hàn Hành Ngan trên mạng cũng coi như có chút danh khí. Dù sao nhiều tiền lại anh tuấn. Người theo anh gọi chồng cũng không ít.

{Tôi là Nguyệt lão}: Người cũng biết ta là Nguyệt lão, vì vậy người có phải bạn gái anh ta không ta vừa nhìn liền có thể biết được. Người đàn ông này tuy rằng đã có bạn gái rồi, nhưng người đó không phải người.

Mẹ Hàn nhìn thấy câu này của Thẩm Sở Sở, kinh ngạc tới mức mặt nạ trên mặt cũng rơi xuống.

"Lão Hàn, chẳng lẽ tôi hôm nay thật sự gặp được thần tiên sao?"

Cha Hàn đẩy đẩy gọng kính trên mặt, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Ồ? Là cái Taobao bói nhân duyên bà nói kia sao? Người như vậy luôn có hai ba phần tài, nếu không làm sao lại thu hút được người khác đến chỗ hẳn xem bói. Chẳng qua là bà xem thôi thì được, không cần coi là thật. Thủ đoạn lừa người của họ rất đa dạng."

Mẹ Hàn lại không đồng ý lắm với lời của cha Hàn, nói: "Nhưng chủ tiệm này nếu đã biết con trai chúng ta có người yêu rồi, ông nói có kỳ lạ không, làm mẹ của thằng con, tôi cũng là gần đây mới biết. Chủ tiệm này làm sao có thể nhanh như vậy đã biết được."

Nghe được câu nói này của mẹ Hàn, cha Hàn mới ngẩng đầu lên nhìn vợ một cái, nói: "Tôi nghe nói con trai tìm tới một nữ minh tinh chẳng lẽ là bị chụp được sao? Tôi đã nói mà, không muốn nó tìm một người bạn gái như vậy, cái giới đó quá lộn xộn."

Mẹ Hàn trừng cha Hàn một cái, nói: "Lần này không giống với lần trước kia, lần trước là hiểu lầm. Cô gái lần này phong cách rất tốt. Tôi cũng không quản, ông không được ngăn cản, ông cũng không nhìn xem chỉ với cái tính khí đó của con trai có thể tìm được bạn gái đã là không tệ rồi. Tôi chỉ sợ là nó lần này cố ý tìm một cô bạn gái để đánh lừa chúng ta. Ai biết được nó từ nhỏ đến lớn đang nghĩ mấy cái gì chứ. Không được, tôi cảm thấy chủ tiệm này cũng coi như có chút đáng tin, tôi phải hỏi tiếp."

Cha Hàn nghe được lời của mẹ Hàn thì cau mày, con trai lừa họ? Chắc là không thể đâu. Băn khoăn nửa ngày, cha Hàn nói: "Tôi thấy hẳn là không phải thế, con trai sao có thể lừa gạt chúng ta. Bà xem nó trước đây còn không có suy nghĩ như thế. Bà nói đúng hay không?"

Vừa ngẩng đầu, lại thấy vợ nhà mình đang ôm điện thoại nói đến quên trời đất. Cha Hàn bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục cúi xuống đọc sách.

Thẩm Sở Sở thấy đối phương khá lâu sau không trả lời tin nhắn, còn tưởng là đối phương hối hận rồi, không muốn bói nữa. Nhưng... cô tự mình cũng tò mò thì phải làm sao? Nhưng nghĩ tới trước đây cô muốn bói nhân duyên cho Hàn Hành Ngan lại bị Hàn Hành Ngan cự tuyệt, cô lại do dự rất cuộc có nên trộm xem một cái. Chỉ xem một cái thôi!

Đang lúc cô đấu tranh với trời, đối phương lại gửi tin nhắn đến.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Người có phải là xem tin giải trí biết hẳn có bạn gái không?

Thẩm Sở Sở nhìn thấy tin nhắn này ngay ra một lúc, nghĩ thầm, cô lên tin tức giải trí với Hàn Hành Ngan bao giờ, sao cô lại không biết? Sau đó lên Weibo tìm một lúc, phát hiện ra không hề có tin tức cô cùng Hàn Hành Ngan, Thẩm Sở Sở lúc này mới yên tâm.

{Tôi là Nguyệt lão}: Không phải. Nếu dựa vào cái này kiếm ăn, tất nhiên là có thể nhìn ra chút gì đó. Hơn nữa ta biết bạn gái của anh ta không phải là người trên tin tức mấy hôm trước. Chỉ là cụ thể là ai, vậy thì không thể nói, bởi vì thiên ý không thể tiết lộ.

Thẩm Sở Sở nghĩ, nếu đối phương thật sự là fan vạ yêu thích Hàn Hành Ngan, cô nhất định phải đánh lui ý nghĩ của đối phương mới được. Nghĩ đến đó, cô lại bổ sung thêm một câu: Vì vậy, cô gái nhỏ, cô liền không cần ôm theo ảo tưởng không thực tế nữa, người này là hoa đã có chủ rồi.

Mẹ Hàn:... (Ta là mẹ nó, không phải cô gái nhỏ. Hơn nữa, bà sao lại cảm thấy lời của chủ tiệm này nghe quái quái, hình như đối với bà có địch ý. Lại có, người này càng như thế, bà càng muốn bói một quẻ.)

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Có bạn gái thì sao, kết hôn còn có thể ly hôn kìa. Người cứ nói cho ta vợ tương lai là ai là được! Ta ra mười lần giá tiền, mười nghìn tệ!

Thẩm Sở Sở thăm nghĩ, đây chẳng lẽ là fan nữ nào tàn của Hàn Hành Ngạn? Còn không chờ cô nghĩ xem trả lời thế nào, tin nhắn của đối phương lại gửi tới.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Hai mươi lần!

Thẩm Sở Sở...

Năm phút sau.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Năm mươi lần!

Mười phút sau.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Một trăm lần!

Thấy Thẩm Sở Sở vẫn không trả lời, mẹ Hàn chán nản nói: "Lão Hàn, ông nói xem người này sao thế, bọn họ mở tiệm không phải để kiếm tiền sao, tôi đều đã ra gặp một trăm lần rồi, hần sao vẫn không có phản ứng gì chứ? Rõ ràng trong bình luận toàn bộ đều là đánh giá tốt, chẳng lẽ là lừa thôi?"

Cha Hàn đối với việc vợ mình muốn xuất một trăm nghìn tệ để bói nhân duyên cho con trai thì đến mắt cũng chẳng buồn chớp, nhưng đối với việc vợ tin vào bói toán hư vô trên mạng, liền có chút dễ tâm. Ông gấp sách lại, bình tĩnh nói: "Đất nước không phải là đã ra một bộ luật mới sao, cố ý lừa đảo bị phạt cao nhất là hai triệu tệ, bà có thể đi báo thử xem."

Mẹ Hàn lại cứ như là không nghe thấy câu nói này, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân. Đột nhiên, bà giống như là nghĩ tới điều gì, bất lấy cánh tay cha Hàn, lo lắng nói: "Lão Hàn, liệu có phải là vì con trai chúng ta không có vợ nên đối phương mới nói như vậy không?"

Cha Hàn cau mày, nói: "Đừng tin mấy thứ này, giải trí một chút thì được, đừng cho là thật."

Mẹ Hàn nói: "Không được, ông xem đánh giá của hần đặc biệt tốt, chủ tiệm này khẳng định là khá đáng tin. Tôi lại hỏi xem."

Còn đang lúc mẹ Hàn nói chuyện với cha Hàn, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng nhịn không được mà mở ra hệ thống nhân duyên của Hàn Hành Ngạn. Cô không ngừng thuyết phục bản thân là chỉ xem một cái thôi, xem xong liền đóng lại. Âm thầm nói trong lòng: Không tính là xâm phạm sự riêng tư của người khác, không tính, không tính.

Trước khi mở ra, cô đã làm tốt chuẩn bị tư tưởng rồi. Nếu như tên vợ tương lai của Hàn Hành Ngạn không phải cô, cô sẽ chỉ vui vẻ yêu đương một lần với anh, sau đó lúc vợ tương lai của anh xuất hiện thì lặng lẽ rút lui. Dù sao yêu đương một lần liền có thể gặp trúng đối tượng kết hôn tương lai của mình xác suất quá thấp. Tuy là cách nghĩ này có chút đáng thương, hơn nữa nghĩ tới chuyện này trong lòng có chút u ám, nhưng tính hiếu kỳ lại thắng mọi thứ.

Chờ đến khi Thẩm Sở Sở mang theo tâm tình thốn thức mở ra hệ thống của Hàn Hành Ngạn, cô căng thẳng đến mức tim đều muốn nhảy ra ngoài rồi. Thời khắc mở ra, cô lo lắng nhắm mắt lại. Sau đó chậm chậm, từng chút một mở ra một khe hở. Chờ đến khi tầm nhìn trở nên rõ ràng, Thẩm Sở Sở nhìn vào cái tên trên mục đối tượng kết hôn, khóe miệng lập tức giương lên. Cả người cũng hưng phấn đồ ập lên giường.

Đối tượng kết hôn của Hàn Hành Ngạn thế nhưng là cô!

Sau khi hưng phấn hồi lâu, cô lại nghĩ tới một điểm, người cùng họ cùng tên trên thế giới này nhiều như vậy, nhờ đâu không phải cô thì sao. Sau đó cô lại lần nữa cầm lên điện thoại, nhìn vào ảnh của Hàn Hành Ngạn, nhẹ nhàng chạm vào trái tim màu hồng. Chờ nhìn được hình ảnh bên cạnh tên cô chính là bản thân, cô cuối cùng yên tâm rồi.

Có được hệ thống đã lâu như vậy, cô cũng coi như là có thể nhìn thấy được nhân duyên của chính mình rồi!

Xem xong chỗ này, lại hướng xuống phía dưới lật, cũng may, Hàn Hành Ngạn đời này chỉ kết hôn một lần. Hơn nữa, cô cũng không có chết ngoài ý muốn.

Sau khi mừng rỡ nửa ngày, cô mới phát hiện ra Mỹ thiếu nữ ánh trắng lại gửi tin nhắn đến.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Được rồi, ta không hỏi người đối tượng kết hôn của hần là ai nữa. Ta chỉ hỏi một vấn đề! Người trả lời ta một vấn đề là được!

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Nguyệt lão?

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Thần tiên?

Thẩm Sở Sở lúc này tâm trạng đang tốt, trả lời: Được rồi, người hỏi đi.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Nó sau này thật sự sẽ kết hôn sao? Đầu kia sợi tơ hồng của nó thật sự có người sao?

Thẩm Sở Sở... (Đương nhiên có rồi, chẳng lẽ cô không phải là người sao?)

{Tôi là Nguyệt lão}: Sẽ kết hôn thôi.

Nhìn thấy tin nhắn này, mẹ Hàn rốt cuộc yên tâm đặt điện thoại xuống.

Cha Hàn thấy vợ mình cuối cùng cũng bỏ điện thoại xuống, tò mò hỏi: "Đối phương nói gì thế, bà vui như vậy." Dù gì thì vừa rồi ông đã khuyên cả nửa ngày vợ cùng không chịu ngủ, cứ không ngừng ôm điện thoại nói chuyện.

Mẹ Hàn đắc ý nói: "Thần tiên nói rồi, con trai chúng ta sẽ kết hôn đó, vậy là tôi yên tâm rồi."

Cha Hàn có chút cạn lời nhìn vào vợ mình, cảm thấy vợ mình hôm nay hình như bị lừa rồi. Rõ ràng mới đầu là đi tính nhân duyên của con trai, kết quả cuối cùng lại chỉ có được một tin tức đơn giản nhất. Xã hội này, người không kết hôn đã là số ít, ông cũng biết là con trai nhất định sẽ kết hôn nhà.

Do dự một lúc, cha Hàn nhìn không được mà hỏi: "Vì thế bà bỏ ra một trăm nghìn tệ để hỏi ra được một sự thật mà mọi người đều biết à?"

Mẹ Hàn ngây người, bối rối cau mày, nói: "Cái gì gọi là sự thật mọi người đều biết? Ông biết con trai chúng ta nhất định sẽ kết hôn? Ông xem nó hỏi trước đi học đó, con gái nhà người ta chạm nó một chút nó đều đem quần áo vứt đi. Ông xem con trai nhà người khác đều biết âm thầm vụng trộm nắm tay nhỏ của con gái, nó liền mỗi ngày trốn nữ sinh. Cũng không biết cái bệnh này là ở đâu ra nữa. Hơn nữa chủ tiệm người ta còn không cần tiền của tôi."

Cha Hàn... Bà trước đây không phải còn khen con trai thích sạch sẽ sao, sao giờ lại bắt đầu ghét bỏ nó rồi.

Mẹ Hàn bị cha Hàn nói, cảm thấy mình cứ như thật sự bị lừa vậy, tâm trạng bà không thoải mái mà nhìn vào Taobao, lại hỏi một câu.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: Cho nên đối tượng kết hôn tương lai của nó là ai?

Thẩm Sở Sở cho rằng đối phương đã chết tâm rồi, không ngờ vẫn hỏi tiếp. Chỉ là lần này cô sẽ không nói gì nữa, bởi vì đối tượng kết hôn của Hàn Hành Ngạn chính là cô, cô tất nhiên sẽ không nói lung tung cho người khác.

{Tôi là Nguyệt lão}: Không bói cho người nổi tiếng.

{Mỹ thiếu nữ ánh trắng}: ... (Chủ tiệm này sao mà cứ như máy lặp lại thế, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.)

Chờ tới buổi sáng hôm sau gặp lại Hàn Hành Ngạn, ánh mắt Thẩm Sở Sở nhìn đối phương liền không giống trước.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Thẩm Sở Sở nghĩ, nếu như lúc mới gặp liền biết được đối phương là chồng mình, cô có thể còn có tâm lý bài xích. Hoặc là, do có niềm tin vào hệ thống, nên sẽ ép bản thân sản sinh tình cảm với Hàn Hành Ngạn. Nhưng, như bây giờ thì khác, cô là thích anh trước sau đó mới biết được đối phương là đối tượng kết hôn trong tương lai của mình.

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy ánh mắt Thẩm Sở Sở nhìn anh, trong lòng vô cùng vui vẻ. Quả nhiên, sau khi có danh phận chính là bất đồng. Sau khi chào hỏi với Thẩm Sở Sở, anh liền đi làm.

Thư ký Vương thấy sếp xuân phong đắc ý đi tới, nhanh chóng đi vào báo cáo công tác.

Nghe được thư ký Vương thông báo hành trình, Hàn Hành Ngạn hỏi: "Hôm nay có phỏng vấn à?"

Thư ký Vương gật đầu, nói: "Đúng vậy. Cuộc phỏng vấn này đã nhận từ tháng trước, chuyên mục tài chính của bản tin chiều Để đô muốn làm một kỳ phỏng vấn độc quyền với ngài. Nếu ngài cảm thấy không phù hợp thì tôi đi liên hệ lùi lại hay là hủy đi."

Hàn Hành Ngạn không trả lời vấn đề này của thư ký Vương, mà sau khi cân nhắc một hồi, nói: "Không cần hủy. Cuối cùng thêm vào một câu hỏi."

Mà bản tin tài chính chiều hôm đó bởi vì câu hỏi thêm vào của Hàn Hành Ngạn đã trở thành bản có lượng tiêu thụ cao nhất năm đó.

Sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở cũng nhìn thấy vấn đề Hàn Hành Ngạn đã thêm kia trên Weibo.

Dẫn chương trình: Đúng rồi, Hàn tổng, có thể hỏi một câu hỏi có liên quan đến sinh hoạt của ngài không. Dù sao một kim cương vương lão ngũ như ngài, đại đa số các bạn nữ đều rất quan tâm tới vấn đề này.

Hàn Hành Ngạn: Có thể.

Dẫn chương trình: Nếu Hàn tổng đã đồng ý, vậy tôi liền an tâm hỏi rồi. Xem những tin tức gần đây của ngài, ngài hiện tại có phải là đã có bạn gái rồi

không?

Hàn Hành Ngạn gật đầu: Đúng. Nhưng không phải là người trong tin đồn. Tôi cũng hi vọng mọi người có thể đem tầm nhìn hướng tới trên nghiệp vụ của Tập đoàn Hàn thị chúng tôi nhiều hơn, không cần tiết lộ thêm về cuộc sống cá nhân của tôi, cũng không cần dự đoán. Bởi vì bạn gái tôi sẽ không vui.

Thẩm Sở Sở xem video phỏng vấn của Hàn Hành Ngạn, vô cùng hài lòng đối với phản biểu hiện này của anh.

Còn trên mạng đối với tiếng chế giễu Tần Đình Nhiên thì sóng sau cao hơn sóng trước.

"Sao tôi cứ cảm thấy là tiết tấu có ý đánh vào mặt Tần Đình Nhiên nhỉ? [Suy ngẫm]"

"Tần Đình Nhiên cũng là đáng thương, lại bị nam chính tự mình ra đánh vào mặt."

Tuy nhiên, trong số đông những bình luận chế nhạo lại lẫn với một bình luận như thế này: "Tần Đình Nhiên đáng đời! Cô ta chính là đang làm trò, video mấy ngày trước cứu chó nhỏ căn bản chỉ là giả. Ta là chủ tiểu khu, hôm qua ta còn nhìn thấy chú chó lạc đó một chấm một phẩy trong tiểu khu. Lúc ta đi tìm bác sĩ thú y, người ta nói là con chó đó căn bản là chưa từng được khám bệnh. Chính là bởi vì không kịp thời trị liệu, chân con chó nhỏ đó giờ không thể hồi phục được nữa. [Nôn mửa]"

Tin nhắn này rất nhanh liền thu hút chửi bới từ người hâm mộ của Tần Đình Nhiên. Vốn chỉ là muốn nói Tần Đình Nhiên vài câu, nhưng bị fan của Tần Đình Nhiên mắng quá thảm, chủ blog này cũng tức. Trục tiếp đưa ảnh lên Weibo để lên án Tần Đình Nhiên.

{Hạt dẻ 2018}: Vốn không muốn nói gì đâu, nhưng nếu người hâm mộ của Tần Đình Nhiên muốn thực chửi, vậy tôi đành lấy ra cho các người, sao nào? [Mỉm cười][Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh]

Bởi vì video phỏng vấn của Hàn Hành Ngạn, lại thêm vào Weibo của chủ Lê viên này, Tần Đình Nhiên việc tốt không nhường trở thành người có độ hot cao nhất hôm đó.

Công ty cũng nhanh chóng đưa ra phản bác, bọn họ không biết làm từ đâu ra một chú chó rất sạch sẽ, trên chân vẫn còn đang quấn băng. Sau đó chụp vài tấm ảnh của con chó này đưa lên mạng.

Nhìn thấy mấy bức ảnh này, có người đưa ra vài nghi ngờ khá hợp lý.

"Con chó này khác với con chó ban đầu hả?[Nghi ngờ]"

"Vừa nhìn giống liền biết là không phải."

Đương nhiên, Tần Đình Nhiên thân là một lưu lượng minh tinh, lực chiến đấu của người hâm mộ không thể đánh giá thấp.

"Ha ha, ta thật sự là cười rồi. Nhiên Nhiên nhà chúng tôi hôm đó cứu chó nhỏ trời tối như vậy, lâu trên còn nhìn ra giống chó. Thật sự là hỏa nhãn kim tinh a, tạ hạ bội phục, bội phục."

"Trước đây là một con chó lạc, bây giờ được Nhiên Nhiên nhà chúng tôi tắm sạch rồi, tất nhiên là không giống. Người có phải hay không không có thường thức? Thật sự là não đen."

*****

Sau đó, người trên Weibo bắt đầu phân hai bên chiến tuyến, có người ủng hộ Tần Đình Nhiên, có người hoài nghi cô ta. Chẳng qua, dựa vào số lượng người hâm mộ, lại thêm vào hôm đó đúng là trời đã tối, thực chửi của "Hạt dẻ 2018" cũng khiến cho người ta có chút nghi ngờ, vì thế xem ra phía ủng hộ Tần Đình Nhiên chiếm thượng phong. Bộ phận quan hệ công chúng của công ty cũng coi như đã vượt qua nguy cơ.

Chỉ là, tuy rằng nhìn có vẻ như Tần Đình Nhiên thắng nhưng nhân duyên với người qua đường lại không dễ lấy lại.

Hơn nữa, vốn là căn hộ ở Lê viên vẫn còn thời hạn thuê nửa năm, đột nhiên thông báo cho người đại diện của Tần Đình Nhiên không định cho cô ta ở nữa.

Người đại diện nhận được tin này liền gọi Tần Đình Nhiên đến.

"Xem ra lần này cô thật sự là đắc tội người ta rồi." Người đại diện sắc mặt trầm trầm nói, "Cô nói xem sao cô không nhận được thế. Con chó đó ném ở đâu không ném, cô lại ném trong tiểu khu. Cô có biết là chuyện như thế này đối với danh tiếng của cô có ảnh hưởng lớn thế nào không. Hơn nữa, còn chuyện chế tạo tin đồn với Hàn tổng, cô làm cùng hơi quá rồi."

Đối mặt với sự chỉ trích của người đại diện, Tần Đình Nhiên lại có chút không cho là đúng. Đây tính là vết đen gì chứ, chỉ cần không có chuyện thực chửi, qua một thời gian mọi người tất nhiên sẽ quên đi thôi. Hơn nữa cô không cho là bản thân không từ thủ đoạn để cọ độ nóng của Hàn Hành Ngạn có gì sai. Nữ minh tinh trong giới này ai mà không làm như vậy.

"Chị Lâm, bị bôi đen để nổi cũng là nổi, đây có gì mà phải lo chứ. Qua một thời gian mọi người sẽ quên hết thôi."

Chị Lâm nhìn Tần Đình Nhiên vẫn cái dáng vẻ không sợ trời không sợ đất, nhắc nhở: "Chuyện không có lòng yêu thương là có thể khiến cho mọi người

quên đi, nhưng em đặc tội với người bên trên, em cảm thấy có thể dễ dàng cho qua thế sao? Em không nhìn thấy kết cục của Trần Mộng à?"

Nhìn thấy khuôn mặt chán nản của Tần Đình Nhiên, chị Lâm lại nói: "Vì thế em sau này đừng có đi chọc Hàn tổng nữa, em cứ cầu cho anh ta không nhớ đến em đi."

"Chị Lâm, em..."

"Được rồi, không cần giải thích nữa. Em đi về thu xếp đồ đạc một chút đi, mấy ngày tới liền dọn ra. Chị sẽ tận lực nhanh chóng tìm cho em một nơi thích hợp." Chị Lâm vẫy vẫy tay, để Tần Đình Nhiên ra ngoài.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy tin tức chú chó lạc trên mạng, liếc qua Hàn Hành Ngạn đang ngồi bên cạnh, hỏi: "Con chó đó thật sự không có ai cứu à?"

Hàn Hành Ngạn ngẫm nghĩ một lát, nói: "Hôm đó trời đúng là đã tối, hơn nữa anh không nhìn kỹ có phải con chó đó không, thế nên không tiện phán đoán."

Thẩm Sở Sở liếc anh một cái, có chút chua nói: "Thế sao, anh không nhìn rõ chó, lại nhìn rõ Tần Đình Nhiên à?"

Hàn Hành Ngạn bỗng thấy lạnh lưng, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Vừa rồi không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại anh lại thấy hai con chó này hình như không giống lắm."

Thẩm Sở Sở nhìn dáng vẻ nghiêm túc nói loạn của Hàn Hành Ngạn nhin không được mà phì cười.

Chỉ là, sáng hôm sau khi ra khỏi nhà, cô lại nghe được người trong tiểu khu nói tới chuyện này. Hình như, Tần Đình Nhiên thật sự đã ném chú chó đó đi. Đối với chuyện này, Thẩm Sở Sở chau mày, không nói gì, nhanh chóng rời khỏi tiểu khu.

Chờ đến khi Hàn Hành Ngạn nhớ ra chuyện ông muốn gặp Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở lại phải đi tỉnh ngoài, lần này không phải đi quay phim mà là đi tuyên truyền điện ảnh mới "Tiêu Dịch". Đồng dạng, công ty con của Tập đoàn Hàn thị ở tỉnh ngoài có xảy ra chút vấn đề cũng cần Hàn Hành Ngạn tự mình tới giải quyết.

Trước khi đi tuyên truyền, chương trình tạp kỹ Thẩm Sở Sở quay trước đó cũng bắt đầu lên sóng. Việc chương trình tạp kỹ lên sóng, thêm vào điện ảnh công chiếu, trong vòng một tháng tuyên truyền điện ảnh, Thẩm Sở Sở coi như chính thức bước ra trước mặt công chúng.

"Woa, diễn xuất của Thẩm Sở Sở rất tốt nha. Không hổ là người mới của Bit Media. Vừa xuất đạo liền đánh rơi những tiểu hoa cùng kỳ."

Có người trả lời lại: "Ha ha, đánh rơi? Chủ tầng lấy đâu ra cái ảo tưởng đấy? Chẳng qua là lưng dựa đại thụ thì có bóng mát thôi, tài nguyên đánh bại còn được. Nếu nói diễn kỹ, người có diễn kỹ tốt hơn cô ta rất nhiều."

"Người mới này thật xinh đẹp, lần trước trong "Thiên hạ" tôi liền chú ý đến cô ấy rồi, một thoáng kinh hồng a."

"Đã rơi vào đám mê nhan sắc của tiểu tỷ tỷ [Hoa sĩ]"

*****

Mẹ Hàn cũng xem chương trình tạp kỹ trên truyền hình, nói với cha Hàn: "Ông xem, ánh mắt con trai thật tốt, cô bạn gái này của nó thật là đẹp."

Cha Hàn cau mày, nói: "Ừm, loại chương trình tạp kỹ không có dinh dưỡng này xem ít thôi, đây là quay cho trẻ con xem, bà cũng một bó tuổi rồi."

Mẹ Hàn không vui nói: "Chẳng lẽ ông xem tin tức thể thao thì có dinh dưỡng? Tuyển Trung Quốc cả nửa ngày cũng không vào được một quả, tôi thấy ông cũng sắp tức tới vào viện rồi. Đây mới thực sự là không có dinh dưỡng."

Cha Hàn: "... tôi bây giờ không xem bóng đá nữa, chuyển sang bóng chuyền rồi."

Mẹ Hàn bỗng dung nghĩ tới một điểm, nói: "Ông nói con trai có bạn gái rồi, tôi có phải nên xem phim mẹ chồng nàng dâu không?"

Cha Hàn:...

*****

Trừ sự chú ý trên mạng, điểm rõ ràng nhất là, lúc Thẩm Sở Sở chờ thang máy, sẽ có hàng xóm chỉ cô mà nói: "Hóa ra là một minh tinh, tôi nói mà, cô gái xinh đẹp như vậy không làm minh tinh thật đáng tiếc."

Thẩm Sở Sở không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể cười nói: "Cảm ơn."

"Ồ, đúng rồi, trước đây đi cùng cô là bạn trai cô à?"

Thẩm Sở Sở vừa nghe câu này, nhất thời căng thẳng. Trước đây cô không có danh khí, hơn nữa trong tiểu khu trị an rất tốt, rất hiếm có người ngoài tới, vì vậy cô khá yên tâm. Nhưng trải qua chuyện của Tần Đình Nhiên và Hàn Hành Ngạn, cô đối với tiểu khu cũng có chút bất an.

Chỉ là, quan hệ của cô và Hàn Hành Ngạn nhanh như vậy liền bị người ta phát hiện sao? Cô còn cho là không có bao nhiêu người để ý đến cô cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

"Không... à, không phải. Ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ là ở cùng tầng với anh ta thôi. Ngẫu nhiên gặp được ấy mà." Thẩm Sở Sở căng thẳng giải thích với hàng xóm, sau đó nhìn sang thang máy đã dừng lại khá lâu, vội vội vàng vàng tiến vào.

Mà người hàng xóm vẫn đứng ở tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của Thẩm Sở Sở, nghĩ thầm, chẳng lẽ là tôi nhìn sai sao? Hôm đó cô còn nhìn thấy hai người ôm nhau cơ. Thôi đi, dù sao cũng không có quan hệ gì với cô, người hàng xóm nhanh chân đi tập nhảy quảng trường.

Tuy rằng đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, nhưng cũng đã cho Thẩm Sở Sở một tiếng chuông cảnh báo, sau này ở ngoài cần phải chú ý một chút.

Vì vậy, lúc Hàn Hành Ngạn gõ cửa vào buổi tối, Thẩm Sở Sở cẩn thận mở cửa, mắt nhìn trái phải, thấy không có người mới để cho Hàn Hành Ngạn đi vào.

Hàn Hành Ngạn khó hiểu hỏi: "Sao thế?"

Thẩm Sở Sở có chút bối rối, cũng có chút vụng về nói: "Em vừa nãy bị hàng xóm nhận ra, họ hình như phát hiện quan hệ của chúng ta. Em sợ bị paparazzi phát hiện ra."

Hàn Hành Ngạn hạ mắt, vuốt vuốt tóc Thẩm Sở Sở, cười nói: "Không cần lo lắng, mọi người sẽ không tùy tiện nói gì đâu." Bởi vì ở đây dù sao cũng là khu dân cư cao cấp, trong đó cũng có những minh tinh hoặc tình anh ngành nghề khác. Chút tổ chất này vẫn là có.

Thẩm Sở Sở cau mày, nói: "Thế sao, vậy tin đồn của anh và Tần Đình Nhiên làm sao mà truyền ra được?"

Hàn Hành Ngạn vừa nghe thế, động tác ngừng một chút, nói: "Đó chắc là do cô ta tự mua phóng viên, hoặc là người của cô ta chụp."

Thẩm Sở Sở hơi mở to mắt, trầm nghĩ, xem ra Trần Tây Lệ nói không sai. Chỉ là, đây là lần đầu tiên cô đối mặt trực quan với những chuyện như thế này trong giới, trong lòng có chút gọn sóng. Trước đây cô chỉ mới nghe nói, rất nhiều minh tinh sẽ mua phóng viên giúp bản thân chế tạo chủ đề, mà lần này lại là đối mặt, tâm tình là hoàn toàn bất đồng.

"Tần Đình Nhiên vì để tạo tin đồn với anh, lại đi làm mấy chuyện như thế sao?" Thẩm Sở Sở tò mò hỏi, cô lại nghĩ tới một chuyện, lo lắng nói, "Vậy cô ấy liệu có mua phóng viên đến chụp chúng ta không?"

Hàn Hành Ngạn hôn lên trán Thẩm Sở Sở, nói: "Em không cần lo lắng, cô ta bị chủ khu nhà trục xuất, đã dọn khỏi tiểu khu này rồi."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nói: "Có cả chuyện như thế nữa, cơ mà anh sao biết được?"

Hàn Hành Ngạn nghĩ thầm, tất nhiên là trong số những người khiển trách có cả anh, hơn nữa chủ lực chính là anh.

"Ồ, em quên sao, anh và bên đầu tư là bạn tốt."

Thẩm Sở Sở kinh ngạc, lòng trầm nghĩ, suýt chút nữa thì quên mất bạn trai mình là thổ hào.

Ngày hôm sau, Thẩm Sở Sở phải đi quay phim rồi. Bộ phim mà Trần Tây Lệ nói trước đó gần đây sẽ khai máy, làm nữ chính trong phim, Thẩm Sở Sở phải xuất hiện vào ngày khai máy. Đây cũng là lần đầu tiên cô đảm nhiệm nữ diễn viên chính, có một loại cảm giác vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Bộ điện ảnh Thẩm Sở Sở quay tên là "Công chúa Gia Lăng", nói về câu chuyện cô công chúa nhỏ nhất của hoàng đế đã trốn khỏi lồng giam hoàng cung, xông ra xáo trộn giang hồ. Nam chính là một nam minh tinh rất có khí khái cương dương trong giới, nhìn thấy nam minh tinh này, mọi người thường dùng "Hoác môn biết đi" để hình dung anh ta. Hơn nữa tên của anh ta rất hợp với hình tượng đó, Trần Thắng Cường.

Ngày tiến hành lễ khai máy, hiện trường không có nhiều người hâm mộ, mà trong đó có hơn nửa là của Thẩm Sở Sở rồi. Theo lý mà nói với diễn xuất và ngoại hình của Trần Thắng Cường, có được một lượng lớn người hâm mộ hẳn là chuyện dễ dàng. Chỉ là Trần Thắng Cường người này lại không coi quay phim là sự nghiệp chính, anh ta nổi tiếng hơn ở một nghề khác, người mẫu. Anh ta là người mẫu siêu cấp có danh tiếng trên thế giới, cũng là con cưng được các tạp chí lớn tranh nhau. So với người mẫu thông thường được chú ý hơn rất nhiều.

Tuy rằng địa vị quốc tế của Trần Thắng Cường rất cao, nhưng anh ta lại không phải mọi người đều biết. Dù sao, mọi người thấy được đều là minh tinh trong điện ảnh, phim truyền hình, lên chương trình tạp kỹ, ca hát. Mà đối với nghề nghiệp của anh ta, người quan tâm không nhiều lắm.

Thẩm Sở Sở vào ngày đầu tiên đã được cảm nhận một cách sâu sắc sức quyến rũ của Trần Thắng Cường. Không nói tới việc đẹp trai lại có phong

cách, diễn xuất cũng không có gì để nói. Không tập trung vào nghiệp diễn thật đáng tiếc.

Qua một thời gian bồi nhân duyên và huấn luyện ở công ty, còn có quay phim, hiện tại trị số diễn kỹ của Thẩm Sở Sở đã sắp đạt tới 70 rồi. Từ sau khi lên đến 60, Thẩm Sở Sở liền cảm nhận một cách rõ ràng số lần NG của mình càng ngày càng ít, quay phim cũng dần dần có cảm giác. Mà gần đây càng là có một loại cảm giác muốn đột phá. Cũng vì thế, thái độ của cô đối với quay phim càng thêm nghiêm túc hơn nữa.

Sau một ngày quay phim, Thẩm Sở Sở cảm thấy cả người thoải mái, thậm chí có chút máu huyết sôi trào.

Nhận thức của Trần Thắng Cương đối với Thẩm Sở Sở cũng rất tốt, người đại diện Thái Khiết thấy đáng vẽ và mặt thoải mái của anh, hỏi: "Lần này nữ diễn viên hợp tác cùng thế nào? Nhìn cái dáng vẻ đó, cũng bị cậu bắt được rồi. A Trần, mị lực của cậu thật là vô biên nha."

Trần Thắng Cương nhìn theo phương hướng của Thẩm Sở Sở, cười cười lắc đầu, nói: "Cô nhóc diễn xuất không tồi. So với người mới thông thường tốt hơn nhiều lắm, dù sao cũng là tân nhân từ Bit Media, cũng không khiến cho người ta thất vọng. Còn về phần nắm bắt nhân tâm, thế thì chưa chắc."

Thái Khiết vừa nghe câu nói này, cười ra một tiếng, nói: "Gọi người ta là cô gái nhỏ, cậu cũng không lớn hơn cô ấy bao nhiêu. Cái này gọi là muốn làm tiền bối của người ta đấy."

Trần Thắng Cương cười cười, không nói gì.

Chẳng qua, Thái Khiết vẫn hợp thời nhắc thêm: "Câu nói kia tôi vẫn phải nói, cậu ở trong giới người mẫu địa vị vẫn chưa thực sự vững chắc, tạm thời không thích hợp nói chuyện yêu đương, câu nghìn vạn lần không được hủy đi tiền đồ. Tuy rằng giới người mẫu chúng ta không nhạy cảm như giới giải trí, nhưng yêu đương sẽ làm trì hoãn sự nghiệp của cậu. Chờ cậu đã vững vàng, cậu muốn yêu ai liền yêu. Điểm này thì giới người mẫu chúng ta vẫn khá là coi mở."

Trần Thắng Cương nghe mấy lời cũ rích của Thái Khiết, gật đầu.

Hôm nay là ngày đầu tiên quay điện ảnh, tuyên truyền vẫn là rất cần thiết. Thẩm Sở Sở và Trần Thắng Cương phối hợp với nhiếp ảnh gia chụp chung một bức. Thẩm Sở Sở cao một mét sáu mươi lăm đứng trước mặt Trần Thắng Cương một mét chín thật không được tính là gì.

{Điện ảnh Công chúa Gia Lăng V}: Chênh lệch chiều cao đáng yêu nhất! [Hình ảnh]

Thẩm Sở Sở nhìn thấy Weibo này, cũng phối hợp chuyển tiếp.

{Thẩm Sở Sở V}: Lần đầu tiên phát hiện bản thân thấp như thế [Cười khóc]/{Điện ảnh Công chúa Gia Lăng V}: Chênh lệch chiều cao đáng yêu nhất! [Hình ảnh]

Tuy rằng Thái Khiết nói không cho Trần Thắng Cương yêu đương, nhưng cần phải tuyên truyền thì vẫn sẽ làm. Vì thế Weibo của Trần Thắng Cương cũng chuyển phát Weibo của Thẩm Sở Sở.

{Trần Thắng Cương V}: Không khí ở trên một mét chín rất tươi mới, tìm hiểu một chút đi. [Cool]/{Thẩm Sở Sở V}:

Mà Hàn Hành Ngan, người đã đem Thẩm Sở Sở trở thành đối tượng quan tâm đặc biệt, lúc nhìn thấy nhắc nhở Weibo liền mở ra. Thấy bạn gái mình cười chụp ảnh chung với nam minh tinh khác, đôi lông mày đẹp của anh cau lại.

Lúc thư ký Vương tiến vào cảm thấy không khí trong phòng giảm xuống vài độ, anh không biết sắp gặp chuyện phiền phức gì rồi, nhưng, làm một thư ký chu đáo hợp cách, lúc này không thể dậm đầu vào hòng sủng. Anh nhẹ nhàng đề tài liệu lên bàn của sếp, đang định rời đi. Kết quả, đường nhìn của sếp lại rời khỏi điện thoại, nhìn anh một cái, do dự một chút rồi hỏi một câu.

"Tôi rất thấp sao?"

Thư ký Vương đối với mấy vấn đề kỳ lạ của sếp nhà mình đã miễn dịch rồi, sau khi đề câu hỏi này xoay vài vòng trong não, thì vô cùng khẳng định nói: "Sao lại thế được, chiều cao của ngài vừa đẹp, 183cm được đại đa số nữ giới trên mạng bình chọn là chiều cao được yêu thích nhất."

Sắc mặt Hàn Hành Ngan dịu đi một chút, gật đầu, nói: "Ừm, đem liên kết gửi cho tôi."

Thư ký Vương mặt cứng đờ, trước khi Hàn Hành Ngan lại hỏi thêm liên vội nói: "Vâng thưa sếp, tôi lập tức mở máy tính tìm một chút."

Hàn Hành Ngan vừa lòng gật đầu, nói: "Ừ, đi đi."

Nói thật, câu nói kia của thư ký Vương đơn thuần là nói bậy, anh ta đã đọc không ít tin tức nhưng hoàn toàn không nhớ có hay không có tin tức như vậy. Sau khi ra ngoài, anh vội vàng lên mạng tìm một lát. Anh vừa xong đã nghĩ cả rồi, nếu như không có cách nói như vậy, anh cho dù là bịa cũng phải bịa ra một tin. Cũng may, thật sự bị anh tìm được một bài, chuyện này cũng thật là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Lúc Hàn Hành Ngan nhận được liên kết thư ký Vương gửi tới, tự mình xem một cái, sau đó đem liên kết gửi cho Thẩm Sở Sở. Thẩm Sở Sở nhận được liên kết nhất thời ngây ra, không hiểu anh vì sao lại gửi liên kết như thế này đến. Sau khi đọc xong nội dung trong liên kết vẫn chưa hiểu lắm. Cô gửi một icon nghi hoặc qua.

Hàn Hành Ngan ngẫm nghĩ, trả lời là: "Em thấy 183 như thế nào?"

Thẩm Sỗ Sỗ tuy hiểu được anh vì sao luôn nhắc đến 183, nhưng vẫn trả lời lại: Cảm giác là chiều cao này khá tốt, đàn ông cao hơn 1m80 đều khá ổn.

{Hàn Hành Ngạn}: Ô, hai mét cũng dễ nhìn sao?

Thẩm Sỗ Sỗ còn thật sự nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút vấn đề này, sau đó đáp: Hai mét không hay lắm, quá 185 có chút quá cao rồi. Con gái thông thường đều thích khoảng trên dưới 180 thôi.

Hàn Hành Ngạn nhìn thấy tin nhắn Thẩm Sỗ Sỗ gửi tới, hài lòng cười với cái điện thoại.

Sau đó, Thẩm Sỗ Sỗ bỗng nhiên hiểu ra mấy lời không đầu không đuôi của Hàn Hành Ngạn. Chẳng lẽ... anh 183? Nghĩ tới đây, cô không hỏi trực tiếp, mà lên Baidu tìm, quả nhiên, trên đó viết rõ ràng chiều cao: 183 cm. Lại liên tưởng một chút tới Weibo hôm nay của cô, rốt cuộc hiểu được mọi chuyện.

Không thể không đánh giá trong lòng hai chữ "ấu trĩ".

Sau cả ngày quay phim, Thẩm Sỗ Sỗ cũng quen hơn với Trần Thắng Cương. Trong lúc chờ đến cảnh, mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện xem kịch bản.

Một ngày này, Trần Thắng Cương quay trước, Thẩm Sỗ Sỗ ngồi một bên xem kịch bản chờ nhân viên đến thông báo.

Thái Khiết thấy Thẩm Sỗ Sỗ ngồi một mình ở đó, đi tới nói: "Sỗ Sỗ, tôi qua ngủ ngon không?"

Thẩm Sỗ Sỗ thấy người đi tới là người đại diện của Trần Thắng Cương, cười nói: "Ngủ cũng được, sông núi tươi đẹp mà, thanh tĩnh hơn so với nội thành."

Thái Khiết cười nói: "Đúng vậy, không khí tốt. Đúng rồi, em thấy a Trần thế nào?"

Thẩm Sỗ Sỗ cũng không nghĩ nhiều, nghĩ gì nói nấy: "Anh tiểu Cương quay phim rất tốt, đạo diễn thường xuyên khen anh ấy, căn bản đều là một lần liền qua, rất ít NG."

Thái Khiết thấy ánh mắt Thẩm Sỗ Sỗ thanh minh, không trốn tránh, biết là cô đang nói thật lòng, cô cũng có thể yên tâm rồi.

"Thế sao, chị thấy đạo diễn cũng thường khen em thôi. Nếu để chị nói, em ít tuổi như vậy diễn xuất liền tốt như thế, thật sự là tiền đồ vô lượng."

Thẩm Sỗ Sỗ khiêm tốn đáp: "Chị Thái quá khen rồi."

Rất nhanh, thường vụ đến gọi Thẩm Sỗ Sỗ đi quay. Hôm nay có một phân đoạn đánh nhau, vừa đeo cáp vừa có chỉ đạo võ thuật, NG vô số lần mới qua được.

Chờ lúc hạ màn, Thẩm Sỗ Sỗ đã mệt đến nói không nên lời. Cô nằm trên ghế nghỉ một lúc, mới dần dần hồi phục lại. Trần Thắng Cương lại như là không có chuyện gì cả, cầm điện thoại chơi trò chơi. Thấy Thẩm Sỗ Sỗ ngồi dậy, anh tạm ngừng trò chơi, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Sỗ Sỗ một cái, cười nói: "Trước đây chưa có bị treo cáp sao? Không sao đâu, treo thêm vài lần, quen là tốt thôi."

Thẩm Sỗ Sỗ nghe lời này, nghĩ tới sau này còn không ít cảnh đánh nhau, cảm thấy trước mắt tối đen.

"Cám ơn anh đã an ủi, em thấy còn mệt hơn."

Trần Thắng Cương cười haha.

Thẩm Sỗ Sỗ nhận lấy nước Vương Thiên đưa cho uống một ngụm, tùy ý nhìn xung quanh. Kết quả đúng lúc nhìn thấy Thái Khiết ở không xa vừa nói vừa cười với một người đàn ông. Người đàn ông đó có chút lạ mắt, xem ra không giống một nhân viên cô thường thấy mấy ngày nay. Tính tò mò tự nhiên nổi lên, cô lại nhìn thêm một lúc.

Trần Thắng Cương vừa chơi xong một ván, thấy ánh mắt của Thẩm Sỗ Sỗ, cười giải thích cho: "Đó là anh Vương, bạn trai của chị Thái, người ngoài giới. Hai người sắp kết hôn rồi."

Thẩm Sỗ Sỗ nghe thế, đồng tử mở to, không thể tin nổi mà nhìn Trần Thắng Cương, hỏi với một giọng điệu hơi kỳ lạ: "Người đàn ông đó sắp kết hôn với chị Thái à? Anh khẳng định?"

Trần Thắng Cương tuy rằng không hiểu vì sao Thẩm Sỗ Sỗ lại dùng ngữ khí như vậy chất vấn anh, nhưng vẫn gật đầu khẳng định: "Đúng thế, hai người họ yêu hơn nửa năm rồi, đến thời gian kết hôn cũng định rồi. Chẳng qua đây là bí mật không biết lúc nào mới công khai, cô trước đừng nói ra ngoài."

Thẩm Sỗ Sỗ thấy dáng vẻ Trần Thắng Cương không phải là làm ra, sắc mặt trầm xuống, quay đầu lại nhìn vào hai người đang cười nói ở không xa. Đặc biệt nhìn chăm chú vào người đàn ông một lúc. Theo sự nâng cấp của hệ thống, gần đây khoảng cách để cô có thể nhìn thấy càng ngày càng xa. Đã không chỉ còn là ba mét như lúc đầu nữa.

Sau ba giây, trái tim trên đầu người đàn ông kia lại xuất hiện. Thẩm Sỗ Sỗ nghĩ, cô thực sự không nhìn nhầm, trái tim trên đầu người đàn ông này là màu đỏ. Cũng có nghĩa là, người sắp kết hôn với chị Thái thực ra là đã kết hôn rồi.

Chương 70

Trần Thắng Cường thấy Thẩm Sở Sở đã nhìn chăm chăm vào anh Vương một lúc rồi, có chút nghi ngờ hỏi: "Sở Sở, cô biết anh Vương sao?"

Thẩm Sở Sở có chút băn khoăn nhìn Trần Thắng Cường, còn chưa nghĩ ra có nên nói cho anh ta không. Đây dù sao cũng là chuyện của người khác, hơn nữa nói không chừng chị Thái đã biết tình trạng hôn nhân của người đàn ông này rồi. Nếu hai người đã định kết hôn, khẳng định là đã hiểu rõ. Hoặc là người đàn ông này đang chuẩn bị ly hôn với vợ trước.

Sau trăm chuyện nghìn hồi, Thẩm Sở Sở nói: "Không có gì, chỉ là nhìn anh Vương có chút quen mặt. Nhưng anh ấy quay mặt lại thì phát hiện ra là nhận nhầm người rồi."

Trần Thắng Cường nhìn Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Cũng đúng, người giống nhau trên thế giới này nhiều lắm."

Thẩm Sở Sở cau lên khoe miệng, nói: "Dạ, cũng đúng."

Tiếp theo đó, hai người liền im lặng ngồi, một người chơi game, một người một bên xem kịch bản một bên tinh thần du đãng. Tuy rằng Thẩm Sở Sở nói không quan tâm tới chuyện của Thái Khiết và anh Vương kia nữa, nhưng vẫn muốn mở hệ thống nhân duyên của hai người xem một chút. Chỉ là, hệ thống của cô từ sáng nay lại bắt đầu nâng cấp, bây giờ vẫn đang trong trạng thái nâng cấp. Trừ có thể nhìn thấy trái tim trên đầu người ta, những cái khác không xem được.

Không bao lâu, Thái Khiết quay lại khu nghỉ ngơi, còn anh Vương rời khỏi phim trường. Thấy gương mặt hồng hồng của chị Thái, Thẩm Sở Sở cảm thấy tình yêu thật sự quá vĩ đại. Trước đây cô còn cảm thấy chị Thái là một người phụ nữ có chút nghiêm túc, hà khắc, bây giờ xem ra chỗ nào hà khắc, chỗ nào nghiêm túc, rõ ràng là một người rạng rỡ tươi sáng.

Trần Thắng Cường vẫn là trêu một câu: "Anh Vương đến thăm chị à. Thật là ân ái, khiến người ta hâm mộ."

Nụ cười trên miệng Thái Khiết không ngăn lại được, nói: "Đều lớn như thế rồi, ở đâu ra ân ái với không ân ái, lại không phải trẻ trung giống như các cậu."

Trần Thắng Cường nhướn mày, nói: "Chị Thái, xem chị nói kìa, chị già chỗ nào? Mọi người hơn kém không đến mười tuổi, đều là người cùng thời."

Hai người lại nói thêm vài câu, sau đó Thẩm Sở Sở và Trần Thắng Cường lại đi quay phim.

Chờ đến tối, hệ thống nhân duyên của Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng có thể sử dụng, nếu không cô sẽ mất uy tín với mọi người trên Weibo và Taobao. Bối xong nhân duyên cho khách, nói vài câu với Hàn Hành Ngạn, sau đó Thẩm Sở Sở mới đi ngủ. Sáng hôm sau thức dậy, cảm thấy chính mình eo mỗi lưng đau.

Cũng may là buổi sáng không có cảnh đánh đấm, Thẩm Sở Sở có thể nghỉ ngơi chút ít. Không ngờ, chờ cô hạ màn, Vương Thiên lại mang đến cho cô một cái hộp, nói là Hàn Hành Ngạn gửi tới.

Thẩm Sở Sở nghi ngờ nhìn cái hộp trong tay, nghĩ thầm, không nghe anh nói muốn gửi cho cô cái gì à. Bên trong có thể là cái gì nhỉ? Sau khi mở ra, phát hiện bên trong là một bình thuốc trị liệu vết thương bầm tím, bên trong còn có sách hướng dẫn ghi làm thế nào để dùng. Tuy rằng đồ nhỏ thôi, nhưng Thẩm Sở Sở lại cảm thấy vô cùng chu đáo. Thuốc này so với một bữa ăn lớn hay tặng một bó hoa hồng càng làm cho người ta cảm động hơn. Bởi vì dụng tâm.

Lúc trưa về phòng, Thẩm Sở Sở liền dựa vào chỉ dẫn phía trên xoa bóp cho bản thân một lát. Sau khi xoa bóp, cảm thấy nóng nóng, không biết có thoải mái hơn không. Nhưng buổi chiều quay phim cảm thấy hình như không đau lắm nữa. Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là tác dụng của thuốc.

Thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, Thẩm Sở Sở lại lần nữa nhìn thấy Thái Khiết. Lần này, cô mở ra hệ thống nhân duyên của Thái Khiết. Lúc nhìn thấy bên trong có hai đoạn nhân duyên, cô cau mày. Hóa ra chị Thái đã từng ly hôn, nói như vậy, chị ấy hẳn là biết chuyện của anh Vương kia mới đúng.

Chỉ là, đoạn nhân duyên thứ hai của Thái Khiết lại không phải trong năm nay mà là hai năm sau, đối tượng cũng không phải anh Vương. Thẩm Sở Sở cau mày, tuy là hệ thống nhân duyên của cô dưới một số tác động sẽ phát sinh thay đổi, nhưng cô không khẳng định được dưới tình huống cô không xem vào, hôn nhân của chị Thái có phát sinh thay đổi không. Cũng tức là cô không khẳng định được Thái Khiết và anh Vương liệu có tự nhiên phát triển đến với nhau hay không.

Bởi vì cô chưa xem hệ thống nhân duyên của anh Vương, nên tất cả đều không quá chắc chắn.

Rất nhanh cơ hội liền đến.

Buổi tối lúc xong việc thu công, anh Vương đến đón Thái Khiết. Anh Vương đi tới chào bọn họ một tiếng, Thẩm Sở Sở nhìn người đàn ông mặc sơ mi trắng bộ đáng áo mũ chỉnh tề, cảm thấy cái nhân "trai xấu" thật sự là không nên dán lên người anh ta. Cô tranh thủ lúc anh Vương quay người, xem một chút hệ thống nhân duyên của anh ta.

Phía trên thế mà lại chỉ hiển thị một cuộc hôn nhân! Vậy có nghĩa là, anh Vương căn bản là không ly hôn với vợ anh ta, cũng không định ly hôn với vợ. Thế thì, nếu vậy chị Thái tính là gì?

Mang theo tâm trạng trầm trọng, đang định rời khỏi hệ thống nhân duyên của anh Vương, Thẩm Sở Sở bỗng phát hiện ra bên trong có nhiều hơn một nội dung.

[Có hay không có con: Một con trai (3 tuổi)]

Trong hệ thống nhân duyên của cô lại có thể nhìn thấy có con hay không? Đây thật là chuyện trước giờ chưa từng có. Xem ra đây là thay đổi sau khi hệ thống nâng cấp. Điều này đúng là một thay đổi khiến cho người ta vui vẻ.

Chờ sau khi anh Vương nắm tay Thái Khiết rời khỏi, Thẩm Sở Sở lặng lẽ nhìn theo bóng lưng bọn họ một lúc.

"Sếp, chúng ta có về không?" Vương Thiên ngập ngừng hỏi.

Thẩm Sở Sở thở dài một hơi, nói: "Ừ, đi thôi."

Vừa xuống xe bảo mẫu, Thẩm Sở Sở liền nhận được điện thoại của Hàn Hành Ngạn.

"Sở Sở, em từ phim trường về chưa?"

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Dạ, vừa đến khách sạn. Anh thì sao, vẫn đang làm thêm giờ ở công ty à?"

Phía bên Hàn Hành Ngạn hình như có người đang nói, giống như là giọng của một người phụ nữ, Thẩm Sở Sở nghi ngờ hỏi: "Anh đang ở ngoài?"

Hàn Hành Ngạn nhìn qua nhân viên đang đi qua dọn dẹp phòng khách, cười nói: "Ừ."

Cũng may trong thang máy có tín hiệu, vì thế cho dù đã vào thang máy hai người vẫn có thể tiếp tục nói chuyện.

Thẩm Sở Sở ồ một tiếng, tò mò hỏi: "Ra ngoài dùng bữa sao?"

Hàn Hành Ngạn nói có chút không rõ ràng: "Không phải. Bữa tối còn chưa ăn."

Thẩm Sở Sở nghe được câu này, cau mày, đã hơn chín giờ rồi còn chưa ăn tối. Hơn nữa còn đang ở bên ngoài. Còn có, cũng không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cứ cảm thấy Hàn Hành Ngạn có chút mất tập trung.

Sau khi ra khỏi thang máy, đi vài bước là tới hành lang, cô đang định hỏi một câu đối phương đang ở đâu, kết quả lại phát hiện ra cửa phòng hình như có một người quen thuộc đang đứng.

Thẩm Sở Sở vui mừng bước nhanh qua đó, mềm giọng nói: "Anh sao lại đến, buổi chiều không phải là còn nói với em phải họp sao?"

Hàn Hành Ngạn vuốt vuốt tóc bạn gái, gật đầu, nói: "Ừ, lúc chiều đúng là đang họp. Họp xong liền tới."

Thẩm Sở Sở nghe thế, nụ cười trên mặt không kìm lại được. Cô vừa nghĩ muốn ôm Hàn Hành Ngạn một cái. Kết quả lại bị Vương Thiên cắt ngang.

"Sếp, cẩn thận phóng viên."

Vương Thiên vốn cảm thấy cái bóng đèn điện là mình cũng không quá sáng, nhưng sau khi cô nói xong câu này, hai người bên cạnh đồng thời nhìn thẳng vào cô, cô liền cảm thấy công suất của mình hình như hơi cao thì phải. Cô rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Nghe nói có phóng viên dùng máy ảnh tự động chụp được ảnh hành lang này."

Tuy rằng khách sạn này toàn là minh tinh đến ở để quay phim, nên công tác bảo an rất tốt nhưng cũng ngăn không nổi một số phóng viên có thủ đoạn công nghệ cao. Chuyện như vậy Vương Thiên được nghe từ trợ lý của minh tinh khác nói ở trường quay.

Thật là, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.

Thẩm Sở Sở nghe vậy, phản ứng đầu tiên chính là cẩn thận nhìn xung quanh. Thấy bốn phía không người, nói: "Em nói có lý, chúng ta nhanh đi vào thôi."

Toàn bộ quá trình Hàn Hành Ngạn không có phản ứng gì, chẳng qua, anh thấy đáng vẻ căng thẳng của Thẩm Sở Sở, nói: "Không phải sợ, có bị chụp thật cũng sẽ không truyền đi đâu."

Thẩm Sở Sở lấy thẻ phòng mở cửa, nói: "Vẫn là cẩn thận chút."

Vương Thiên thấy Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn đi vào rồi, nói: "Sếp, em về trước, có việc thì gọi điện cho em. Sáng mai có một cảnh quay sớm, 7 giờ sẽ quay, chị đừng dậy muộn." Nói rồi còn cẩn thận liếc qua Hàn Hành Ngạn, sau đó sau khi nhận được lệnh từ Thẩm Sở Sở mới nhanh chân rời đi.

"... Được." Thẩm Sở Sở nói.

Chờ sau khi đóng cửa, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn hai người Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở có chút cảm giác khẩn trương không rõ. Cô còn chưa nghĩ ra nói gì với Hàn Hành Ngạn liền bị người ôm từ sau lưng.

"Sở Sở, anh nhớ em." Thanh âm của Hàn Hành Ngạn từ màng nhĩ truyền vào màng trong, sau đó trực tiếp tới tim, "Anh cuối cùng cũng hiểu câu nói kia của cô nhân, một ngày không gặp như cách ba thu."

Trước đây không cảm thấy, lần trước lúc tách ra hai người cũng có việc riêng phải làm. Nhưng từ khi Thẩm Sở Sở đi quay phim ở ngoại tỉnh, tư niệm trong tim cùng với sự ghen tị bình phàm của Hàn Hành Ngạn giống như đã thảo sau mưa xuân, điên cuồng mà lớn lên.

Thẩm Sở Sở nghe câu nói này, trái tim lại không chịu khống chế mà nhảy loạn. Cô coi như phát hiện ra, mỗi lần chỉ cần gặp được Hàn Hành Ngạn, cô liền không thể suy nghĩ hần hoi được.

"Em thì sao, có nhớ anh không?" Hàn Hành Ngạn nhìn vào đôi tai đỏ đỏ của bạn gái nhà mình, đáng vẻ xấu hổ, thấp giọng hỏi.

Thẩm Sở Sở cắn cắn môi, lặng lẽ gật đầu: "Ừm."

Hàn Hành Ngạn nhìn không được mà hôn lên tóc Thẩm Sở Sở, sau đó xoay người cô lại, hôn lên trán.

"Sao mà lại dễ đỏ mặt thế nhỉ? Lúc quay phim với nam minh tinh cũng thế này sao?" Câu này nói ra, Hàn Hành Ngạn mới nhận thấy ngữ khí của mình có sự ghen tị mà bản thân không chú ý. Cũng tự thấy câu nói này của mình có chút lưu manh.

Thẩm Sở Sở nghe thấy vậy thì ngậy người một lát, cô ngẩng đầu nhìn lên Hàn Hành Ngạn trên mặt có chút hối hận vì lời đã nói, ngẫm nghĩ chùng một giây, ôm cánh tay anh làm nũng nói: "Sao thế được, em lại không thích họ. Em nếu luôn đỏ mặt, thế không phải là rất không chuyên nghiệp sao, đạo diễn không thay luôn nữ chính em đây mới lạ."

Nói thế rồi cô học theo bộ dáng của Hàn Hành Ngạn, hôn lên má anh, nói: "Là vì người này là anh. Hôn nữa, anh còn nói em à, tai anh cũng đỏ rồi. Hừ."

Câu này vừa nói, Thẩm Sở Sở liền cảm thấy bàn tay đang đặt ở eo mình có xu thế siết chặt. Trước khi cô kịp phản ứng lại, môi liền bị người đàn ông trước mắt bá đạo cắn quết. Giống như trừng phạt vậy, nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó mở ra hàm răng, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô.

Mà cả căn phòng bắt đầu nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Đang lúc hai người hôn đến khó mà phân chia, cùng ngã xuống sofa, Thẩm Sở Sở đột nhiên kinh hô một tiếng: "A!"

Hàn Hành Ngạn dừng lại động tác, nhìn đáng vẻ đau đớn của Thẩm Sở Sở, căng thẳng hỏi: "Sao thế? Có phải là đè lên em rồi?"

Thẩm Sở Sở cau mày, nhìn có vẻ rất đau khổ, nói: "Không phải, là hôm nay lúc quay cảnh đánh nhau không cẩn thận bị người đánh vào eo."

Hàn Hành Ngạn chạm vào eo Thẩm Sở Sở, sắc mặt thâm trầm, nói: "Là ai đánh?"

Thẩm Sở Sở nhìn vào bộ dáng này của anh, lập tức giải thích ngay: "Đối phương cũng không cố ý, là vì người nhiều quá, không cẩn thận đánh phải thôi. Anh đừng tức giận."

Hàn Hành Ngạn mím mím môi, cúi đầu nhìn vào chỗ eo bị sưng lên của Thẩm Sở Sở, sau đó ngược mắt lên, nhìn Thẩm Sở Sở và nói: "Có tìm bác sĩ xem cho chưa?"

Thẩm Sở Sở dùng lực ngồi dậy, lắc lắc đầu đáp: "Chưa. Vết thương nhỏ thôi, không cần. Hôn nữa cũng không phải là hôm nay mới đau, từ lúc treo dây cáp hôm qua đã bắt đầu đau rồi. A." Vừa động dậy một chút, Thẩm Sở Sở lại cảm thấy đau.

Hàn Hành Ngạn đỡ lấy người cô, nói: "Đừng lộn xộn, trước tiên cứ nằm úp xuống. Rượu thuốc anh đưa cho em để đâu?"

Thẩm Sở Sở chỉ vào túi của mình, nói: "Ồ trong túi. Dùng tốt lắm."

Hàn Hành Ngan cúi đầu tìm rượu thuốc, nói: "Ừ, đây là theo bí phương ở quê của di Trần, người giúp việc bên ông nội. Trước đây bố anh đánh... ừm, trước đây anh từng dùng, khá hiệu quả."

Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngan chỉ nói có một nửa, tò mò hỏi: "Trước đây anh đã từng bị chủ đánh sao?"

Hàn Hành Ngan mím mím môi, không trả lời câu hỏi của Thẩm Sở Sở mà nói: "Không đau nữa à?"

Thẩm Sở Sở chu môi, nói: "Đau chứ, sao lại không đau. Cả người đều đau. Thế nên mới muốn nghe chuyện anh bị đánh mà, anh không muốn nói thì thôi vậy."

Tay đang cầm rượu thuốc của Hàn Hành Ngan dừng lại, nói: "Cũng chẳng có gì không thể nói, lúc nhỏ mỗi lần anh đánh nhau với người ta thì sau đó bố anh đều sẽ đánh anh một trận."

Thẩm Sở Sở kinh ngạc nhìn vào Hàn Hành Ngan, nói: "Không nhìn ra nha, anh bây giờ không có chút nào giống với kiểu nghịch ngợm."

Hàn Hành Ngan đáp: "Ừ, con người đều sẽ thay đổi."

Nói xong, anh nhìn qua eo của Thẩm Sở Sở, mím môi, hỏi: "Anh bôi thuốc cho em?"

Thẩm Sở Sở lúc này mới nghĩ tới chỗ đau, căng thẳng nói: "Đừng, không cần đâu, em... em.. em tự bôi là được." Đùa gì thế, cô còn không cho Vương Thiên giúp bôi thuốc, càng không nói tới Hàn Hành Ngan. Cô ngại chết mất.

Nói thế, liền định lấy rượu thuốc trong tay Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan lại gợn rượu thuốc ra xa một chút, trên mặt mang theo biểu tình không vui, nói: "Vẫn là để anh đi, tự em cũng nhìn không thấy phía sau."

Thẩm Sở Sở nói luôn: "Không được, nếu không thì gọi trợ lý của em tới."

Hàn Hành Ngan nghe câu này càng thêm không vui, nói: "Trợ lý của em là con gái, lực đạo yếu, vẫn là để anh."

Nói xong, nhìn Thẩm Sở Sở có vẻ vẫn còn muốn phản đối, nói tiếp: "Sở Sở, chẳng lẽ em xấu hổ? Chỉ là... ừm, hôm đó lúc ở khách sạn anh đã nhìn thấy rồi."

Tranh thủ lúc Thẩm Sở Sở còn đang kinh ngạc, Hàn Hành Ngan kéo áo cô lên, đổ rượu thuốc ra tay, bắt đầu xoa bóp.

"A! Anh lưu manh!" Thẩm Sở Sở lúc này mới kịp phản ứng.

Hàn Hành Ngan thấy phần eo phía sau của Thẩm Sở Sở có mảng bầm tím nổi rõ lên, đáy mắt hiện lên nộ khí thâm trầm, không nói gì mà tiếp tục xoa nắn.

Thẩm Sở Sở đầu tranh muốn ngồi dậy, nhưng sức Hàn Hành Ngan quá mạnh, cô chỉ có thể cầu xin: "A, anh đừng ấn nữa. Ah, đau quá. Á, đau đau đau. Anh nhẹ chút."

Hàn Hành Ngan nhìn vào làn da đang đỏ lên dưới tay mình, so sánh với phần da trắng mịn xung quanh, thật là đem đến tác động vô cùng lớn đến thị giác. Lại thêm vào thanh âm của Thẩm Sở Sở, anh nói với giọng khàn khàn: "Nhịn một chút, một lát sẽ tốt thôi."

Thẩm Sở Sở biết được đại thể đã mất, chỉ có thể nằm ở đó mặc người xâm lược: "Hít, đau. Nhẹ chút nhẹ chút, chỗ đó đau quá đi. Á! Chậm thôi chậm thôi, Hàn Hành Ngan, em bảo anh chậm chút!"

Nơi đáy mắt Hàn Hành Ngan hiện lên cảm xúc khó nói thành lời, dùng giọng mũi nói: "Ừ."

Hàn Hành Ngan nghĩ, là đàn ông thì không chậm được! Vì vậy, tuy là miệng đã đồng ý sẽ chậm lại, nhưng động tác lại một chút cũng không chậm hơn.

Thẩm Sở Sở tất nhiên là đau đến kêu la ầm ĩ.

Chờ cho vết bầm chậm rãi tan bớt, Thẩm Sở Sở bắt đầu cảm thấy không đau như trước nữa, hơn nữa lại rất dễ chịu.

"Bên này, ừm, đứng, tiến lên một chút."

"Ừm, còn có bên kia, ừm ừm, đứng."

Lúc đầu, Thẩm Sở Sở còn có thể một hỏi một đáp với Hàn Hành Ngan, lúc sau, cô cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng. Tiếp đó, cô dường như cảm nhận được có người bế cô lên giường. Cô vốn muốn mở mắt ra nhìn xem, nhưng nghĩ tới Hàn Hành Ngan vẫn luôn bên người, cô liền thấy yên tâm, sau đó cũng không mở mắt ra mà thoải mái thả lỏng ngủ mất.

Hàn Hành Ngan nhìn vào cô bạn gái đang ngủ say, lại nhìn vào bản thân, bắt đầu đi lác đác, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô rồi quay về phòng của mình.

Lúc thư ký Vương nhận được tín hiệu triệu hoán của sếp nhà mình, còn cho rằng mình nhìn nhầm. Anh cứ nghĩ là tối nay sếp khẳng định sẽ không tìm anh, không ngờ muộn thế này còn gọi. Chẳng lẽ là thiếu thứ gì? Thư ký Vương đáng khinh ngẫm nghĩ. Anh rất là chu đáo chạy đi mua một hộp mang theo.

Kết quả, lúc đến phòng của sếp lại nghĩ thấy mùi rượu thuốc, nhìn vào sếp một thân quần áo lộn xộn, anh kinh ngạc không thôi. Sếp của anh không phải là có chứng khiết phích nghiêm trọng sao, sao lại có thể để cho bản thân có dáng vẻ chật vật như thế này được? Trừ phi bộ dáng chật vật này... nghĩ tới rượu thuốc mà mấy hôm trước anh nghe lệnh đi nhận, thư ký Vương liền hiểu rõ mọi việc. Nghĩ thầm, tình yêu quả nhiên là vĩ đại.

"Đem lịch trình ngày mai ngày kia hủy, đem công việc của mấy ngày này sắp xếp một chút, sáng mai gửi tới phòng tôi." Hàn Hành Ngạn nói.

Thư ký Vương kinh ngạc mở to mắt, anh đi theo sếp nhiều năm như vậy, rất ít khi thấy sếp vì việc riêng mà chậm trễ công việc. Anh luôn cho rằng sếp là một người máy gần như không có tình cảm. Chưa bao giờ nghĩ tới, người máy một khi nói chuyện yêu đương thì liên cái gì cũng không quản.

"Dạ, được ạ."

Sáng hôm sau, lúc Thẩm Sở Sở tỉnh lại thì có chút hoảng hốt. Cô có chút không nhớ ra mình lúc nào lại ngủ trên giường. Nhưng nghĩ được mùi rượu thuốc quen thuộc, cô liền thanh tỉnh. Cô vội vàng nhìn sang bên cạnh, sau đó lật chăn lên nhìn quần áo trên người. Nhìn xong mới yên tâm. Bước xuống giường tìm điện thoại, thấy thời gian còn kịp, cô nhanh chóng vào nhà tắm tẩy rửa.

Sau khi tắm xong, cảm thấy mình giống như là được sống lại vậy. Đau đớn trên người giảm đi rất nhiều so với trước đó.

Buổi sáng lúc Vương Thiên đến, nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình Thẩm Sở Sở, vẫn là có chút ngạc nhiên nhìn qua bên cạnh.

Thẩm Sở Sở nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, Hàn tổng không có đây."

Vương Thiên ngại ngùng cười cười, nói: "Dạ, chúng ta đi thôi."

Rất rõ ràng, hôm nay Thẩm Sở Sở lúc quay cảnh đánh nhau thì không còn cứng nhắc lắm, cơ thể linh hoạt hơn nhiều, thời gian NG lúc treo cáp cũng ít hơn. Đạo diễn thậm chí còn khen một câu: "Không tồi, Sở Sở, tiến bộ rất nhanh."

"Cảm ơn đạo diễn."

Thẩm Sở Sở kết thúc cảnh quay liền đi qua một bên ngồi nghỉ, đúng lúc nghe thấy chị Thái đang gọi điện.

"Ừm, thiệp cưới làm nhanh một chút, em còn phải gửi cho mọi người... ừm, cảm ơn... tạm biệt."

Sau khi cúp máy, trên mặt chị Thái vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc. Nhìn thấy Thẩm Sở Sở đã đến, cười nói: "Trạng thái hôm nay không tồi nhì."

"Dạ, tâm tình chị Thái hôm nay cũng rất tốt nha." Thẩm Sở Sở thuận miệng hỏi.

Thái Khiết cười cười gật đầu, nói: "Ừ, em cũng nghe nói rồi hả, chị sắp kết hôn rồi. Ấy da, làm gì có thời gian mà vui vẻ, ngày nào cũng bận muốn chết." Chẳng qua, tuy là nói không có thời gian mà vui nhưng nụ cười trên mặt lại không thể lừa được ai.

Thẩm Sở Sở kéo khéo miệng, nói: "Vâng, anh Vương xem ra chính là một ông chồng chu đáo."

Thái Khiết cười nói: "Ừm, chu đáo hay ân cần, cũng được, coi như thông qua."

Thẩm Sở Sở còn muốn hỏi thêm vài câu riêng tư, nhưng thấy chị Thái có vẻ không muốn nói thêm, cũng không hỏi nữa. Cười cười gật đầu, chỉ ngồi vào chỗ.

Không bao lâu sau, cô nhận được một tin nhắn.

{Hàn Hành Ngạn}: Sở Sở, lát nữa về khách sạn ăn trưa, anh đặt món mà em thích ở tiệm tư nhân đó.

Thẩm Sở Sở tâm trạng vui vẻ trả lời: Dạ được.

Buổi tối lúc trở về, Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn lúc thì đánh chữ trên máy tính, lúc thì lại cầm điện thoại lên nói chuyện. Cô lặng lẽ nhìn một lát, chờ đến thời điểm ăn cơm mới hỏi: "Anh có phải là rất bận không, nếu như bận thì không cần ở với em đâu."

"Không bận, đều là mấy chuyện nhỏ." Hàn Hành Ngạn nói xong, thấy trong mắt bạn gái có chút áy náy, nói tiếp: "Không quan trọng bằng em."

Nghe câu nói này, sự áy náy vừa rồi của Thẩm Sở Sở lập tức liền được xoa dịu.

Ăn xong, Hàn Hành Ngạn hỏi: "Hôm nay cảm thấy thế nào, eo còn đau không?"

Thẩm Sở Sở dựa vào vai Hàn Hành Ngạn, nhẹ nhàng nói: "Vẫn ổn, tốt hơn trước đây nhiều. Cảm ơn nha."

Hàn Hành Ngạn một bên vuốt tóc Thẩm Sở Sở, một bên nói: "Ừ, xem ra vẫn là có hiệu quả, lát nữa anh lại xoa bóp cho em một lúc."

Thẩm Sở Sở nghĩ đến đau khổ tối qua, lập tức từ chối: "Không cần đâu, đã không còn đau nữa rồi."

Hàn Hành Ngạn nghe được cau lại đôi mày đẹp, nói: "Theo kinh nghiệm của anh, ít nhất phải ba ngày mới được."

"Ba ngày? Không cần đâu, em cảm thấy một ngày là được rồi..." Thẩm Sở Sở nói.

"Vậy em sau này còn mấy cảnh đánh nhau?"

"Còn có... ừm..."

Vì vậy, cuối cùng Thẩm Sở Sở vẫn phải khuất phục.

Chỉ là, hôm qua đã làm tan không ít, nên hôm nay lúc ra tay không còn đau như thế nữa.

"Hít! Nhẹ chút nhẹ chút. Ừm, dễ chịu quá... Á!" Hàn Hành Ngạn đột nhiên tăng lực đạo, Thẩm Sở Sở liền hét lên "Á" một tiếng. Sau đó quay lại trừng Hàn Hành Ngạn một cái.

Hàn Hành Ngạn nhẹ ho một tiếng, dùng giọng nói khàn khàn nói: "Đừng kêu loạn."

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, ai kêu loạn chứ, nếu như không phải là anh ấn quá thoải mái, cô sao lại kêu. Nhưng nhìn thấy vành tai dần đỏ lên, cùng với sắc mặt không được tự nhiên của Hàn Hành Ngạn, hồi tưởng lại nội dung cô vừa kêu, dần dần mặt Thẩm Sở Sở cũng có chút đỏ.

Sau khi im lặng một hồi, Thẩm Sở Sở thật sự là nhìn không được muốn kêu, chỉ có thể chuyển chủ đề đi: "Thủ pháp của anh sao lại thuần thực như vậy, có phải là trước đây đã xoa bóp cho người khác không?"

Tay Hàn Hành Ngạn hơi ngừng lại, nghĩ, xoa bóp? Đừng nói là xoa bóp, anh dùng tay chạm vào người ta còn ít nữa là.

"Không có, em là người đầu tiên."

"Thật sao?" Thẩm Sở Sở không tin được mà nói.

"Ừ, nhìn thấy em, rất nhiều chuyện chính là vô sự tự thông thôi." Hàn Hành Ngạn thu tay về, lật người Thẩm Sở Sở lại, cúi đầu hôn xuống.

Nếu như eo của bạn gái đã tương đối ổn rồi, anh cũng có thể hưởng thụ chút phúc lợi thôi. Dù sao anh đã nhìn hai tối rồi. Không ai có thể chạm vào cơ thể bạn gái mà lại không có phản ứng gì được. Trừ khi là thánh nhân, ngược lại, anh không phải thánh nhân, chỉ là một người phạm tục.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Thẩm Sở Sở không nghĩ tới bản thân bất ngờ bị đẩy ngã. Cái người vừa rồi còn đang giúp cô xoa bóp chỉ trong chớp mắt liền áp lên người cô.

Nụ hôn của đối phương mang theo mong chờ cùng lực lượng, giống như một cơn gió nhẹ thổi qua. Cô dần dần cũng muốn có nhiều hơn, đưa tay ra ôm lấy cổ đối phương. Thời điểm lưỡi cùng lưỡi giao triền, cả hai đều run rẩy. Loại cảm giác tuyệt vời này từ đầu lưỡi truyền thẳng tới tim, sau đó lại từ trong tim lan tràn toàn thân.

Thẩm Sở Sở cảm thấy tay mình có chút không biết đề đâu, từ trên cổ Hàn Hành Ngạn duỗi đi xuống, cởi ra áo khoác của đối phương, rồi còn muốn trực tiếp cởi áo anh. Mờ nửa ngày mà vẫn không cởi được ra, cô có chút tức giận thở phò nói: "Ai thất cả vật cho anh mà khó cởi thế."

Hàn Hành Ngạn bị bộ dáng không theo lẽ thường của Thẩm Sở Sở làm cho sắp ngừng thở rồi, anh còn chưa nói gì đây, đã bị đối phương phàn nàn rồi. Anh chỉ cười rồi nói: "Phải phải phải, đều tại anh. Đến đây, anh chỉ cho em."

Chờ Hàn Hành Ngạn cảm tay Thẩm Sở Sở từng chút một day cô tháo cả vạt xong, động lực lúc trước của Thẩm Sở Sở đã không còn gì, sắc mặt cũng đỏ bừng. Hàn Hành Ngạn đã nhìn lâu như vậy tất nhiên không định tha cho cô. Mỗi lần một lần nữa bao phủ lên môi Thẩm Sở Sở, tay cũng không thành thật mà từ trên đầu trượt xuống eo Thẩm Sở Sở, sau đó luồn tay qua mép y phục tiến vào. Anh đã muốn làm vậy từ lâu rồi, hôm qua cũng nhìn cả một tối. Vuốt ve tấm lưng trơn bóng, sau đó lại hướng ra phía trước.

Anh cuối cùng cũng hiểu được câu nói mà mẹ mình thường nói lúc mua đồng phục: "Thân thể con gái mềm mại biết bao, sao con lại ghét bỏ như thế chứ?"

Ừm, thân thể của con gái quả nhiên là mềm mại.

Thẩm Sở Sở cảm thấy mình có chút ý loạn tình mê, tay Hàn Hành Ngạn giống như là đang châm lửa vậy, đi tới đâu là đốt tới đó, cả người cô đều phát sốt lên rồi.

Chỉ là, cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, thế nên nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Bị gián đoạn động tác, Hàn Hành Ngạn cau mày, đáp: "Hử?"

Thẩm Sở Sở nhìn vào trái tim hồng trên đầu Hàn Hành Ngạn, nhanh chóng lướt qua một cái, rồi nhin nửa ngày mới lý nhí nói: "Không được. Hôm.. hôm nay không được."

"Tại sao?" Hàn Hành Ngạn nghi hoặc hỏi. Ánh mắt bị xúc động kia làm cho Thẩm Sở Sở không không chế được bản thân.

Tại sao? Đương nhiên là vì trên hệ thống viết là thời gian đêm đầu tiên không phải hôm nay! Nhưng lời này lại không thể dùng để giải thích. Hệ thống trước giờ luôn luôn chính xác, cô khá là tin tưởng.

"Em nói không được thì, thì, thì không được. Anh quay về đi."

Mặt Hàn Hành Ngạn đen thui, cơ thể lại áp xuống thấp hơn, trầm giọng nói: "Em cứ để anh thể này quay về, hửm?"

Thẩm Sở Sở cảm giác được thứ đang chọc vào cô, mặt càng đỏ hơn, cô không phải trẻ con, tất nhiên biết được đó là cái gì.

"Ừm.. cái đó..." còn không chờ Thẩm Sở Sở nghĩ xem nói gì cho tốt, cô bỗng cảm thấy phía dưới có gì đó đang chảy ra. Nhất thời, mắt cô sáng lên. Quả nhiên, hệ thống không lừa cô.

"Dì cả của em đến rồi."

Lần này, mặt Hàn Hành Ngạn càng đen rồi: "Sở Sở, em là cố ý từ chối anh phải không? Dì cả của em lúc nào thì đến?"

Thẩm Sở Sở thành thật đáp: "Chính là vào một giây trước đó. Anh còn không đứng dậy sẽ dây ra người anh đấy."

Hàn Hành Ngạn mặt bình tĩnh nhìn vào bộ dáng đắc ý của Thẩm Sở Sở, cúi đầu mạnh hôn cô một lát, không lấy hơi mà cắn cắn môi cô. Sau đó mới buông cô ra.

Sau khi được giải phóng, Thẩm Sở Sở vội vàng đi tới va ly hành lý tìm băng vệ sinh đã chuẩn bị trước và đồ để thay, tiếp đó chạy luôn vào nhà tắm. Chờ đến lúc cô đi ra, Hàn Hành Ngạn vẫn đang ngồi ở đó chưa đi. Anh cúi đầu cảm điện thoại không biết đang tìm cái gì.

"Anh, anh, anh còn chưa đi à." Thẩm Sở Sở có chút tội lỗi nói. Trong lòng thầm nghĩ, chuyện này không trách cô được nha, cô vừa rồi cũng muốn đến mà. Đây không phải là do thân thể không cho phép sao.

Nhìn cô bạn gái có vẻ không dám đến gần, Hàn Hành Ngạn thở dài, nhẹ giọng nói: "Lại đây."

Thẩm Sở Sở bước nhanh qua, ngồi cạnh anh.

Hàn Hành Ngạn đặt điện thoại xuống, xoa tay cô, nhìn vào bụng cô rồi hỏi: "Có đau không? Anh bảo thư ký Vương đi mua đường đỏ, nghe nói cái đó giảm đau."

Thẩm Sở Sở chớp chớp mắt, rất là muốn nói, cô đến ngày thực ra cũng không đau lắm. Trừ ngày đầu tiên hơi hơi có chút đau ra thì sau đó đều không có cảm giác gì. Chỉ là, thấy đáng về quan tâm của Hàn Hành Ngạn, cô cảm thấy mình cho dù không đau cũng phải nói là đau.

"Đau."

"Ừ, lát nữa đi ngủ anh xoa xoa cho em sẽ không đau nữa."

"A? Anh không về sao?" Thẩm Sở Sở ngậy người nhìn vào người đàn ông trước mặt.

Hàn Hành Ngạn nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của bạn gái, xoa xoa đầu cô, nói: "Em thế này anh sao yên tâm được, đừng lo, em nằm xuống một lát đã, chờ thư ký Vương đến anh gọi em"

Thẩm Sở Sở: "... Em thực ra không sao đâu, anh đi về xử lý công việc đi."

Hàn Hành Ngạn đáp: "Ngoan. Anh biết là rất khó chịu, trên mạng nói là đau giống như sinh con vậy. Em đừng nhịn, anh ở cạnh em."

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, em tuy là chưa từng sinh con, không biết sinh con đau đến mức nào, nhưng ít nhiều gì em cũng biết là loại đau này của cô không thể so được với nỗi đau sinh nở nha, thậm chí đau đến lúc đeo dây cáp cũng không so được. Nhưng thấy Hàn Hành Ngạn có vẻ không cho từ chối, cô chỉ có thể vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, sau đó nằm trên giường làm một bệnh nhân.

Không bao lâu sau, thư ký Vương đã mua được đường đỏ về, anh ta dùng một ánh mắt đồng tình khẽ liếc qua sếp nhà mình, sau đó đặt đồ xuống rồi rời khỏi. Thắm Sờ Sờ uống xong nước đường đỏ lại nằm xuống. Sau một lát, Hàn Hành Ngạn tắm xong cũng nằm xuống.

Hàn Hành Ngạn trước tiên ừ tay lại, nói: "Tay anh có chút lạnh, chờ chút đã."

Thắm Sờ Sờ không biết vì sao, vốn là bụng không hề đau, bị anh cố ý quan tâm, cũng bắt đầu thấy đau đớn. Hoặc có thể nói, bởi vì có người quan tâm, cô cũng vô thức bắt đầu giả trang.

"Ừm."

Chờ tới thời điểm tay Hàn Hành Ngạn đặt lên bụng Thắm Sờ Sờ, cả người cô đều trở nên nhạy cảm. Theo sự xoa nắn không ngừng của bàn tay to lớn kia, Thắm Sờ Sờ cảm thấy giống như là trong tiểu thuyết vẫn nói, cảm giác có người không ngừng truyền nội lực cho mình vậy.

Thắm Sờ Sờ thoải mái thở ra một tiếng: "Ừm..."

"Sao rồi, còn đau sao?" Giọng nói dịu dàng của Hàn Hành Ngạn vang lên bên tai.

Thắm Sờ Sờ lắc lắc đầu, nói: "Không đau nữa, không đau nữa, tay anh có mỏi không, nghỉ một lát đi."

Hàn Hành Ngạn cười đáp: "Ừ, được. Đừng nói nữa, ngủ sớm đi."

Tuy là miệng đồng ý thế, nhưng động tác trên tay lại không hề dừng lại.

Thắm Sờ Sờ thực là quá thoải mái, rất nhanh liền ngủ mất, trước khi ngủ cô bỗng nhớ tới chuyện của chị Thái.

Chuyện lần này không quá giống với trước đây, vì cô không nắm rõ cách nghĩ của hai nhân vật chính của câu chuyện. Trước đây cứu vợ của đạo diễn Thường, cứu mẹ của Đông Tử Nguyên, đều có thể coi là chuyện cứu mạng người khác, cô có thể bất chấp nguy hiểm bị người hoài nghi mà làm. Chuyện đưa ra một số kiến nghị về hôn nhân cho người khác, cô cũng có thể nói thẳng được. Bởi vì mọi người có trao đổi, cô biết được những gì khách hàng nghĩ.

Nhưng chị Thái lại không giống. Tình cảm giữa họ nói thân cũng không quá thân, quan quá nhiều sẽ khiến người ta ghét. Nhớ đâu giống như cô nghĩ, cả hai người đều biết được tình trạng hôn nhân của nhau thì sao?

Lúc đang mơ mơ hồ hồ sắp ngủ, Thắm Sờ Sờ nghĩ, dù sao chuyện này cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng, cô vẫn là không cần lo việc không đâu.

Chỉ là, tuy Thắm Sờ Sờ tới đó nghĩ như vậy, nhưng đến hôm sau, lúc cô nghe được nội dung chị Thái nói chuyện với một phó đạo diễn, cô lại có chút thay đổi chủ ý.

Sáng hôm sau lúc tỉnh lại, Hàn Hành Ngạn đã không còn ở bên cạnh. Thắm Sờ Sờ vừa ngồi dậy, Hàn Hành Ngạn liền mở cửa, nói: "Bụng có còn đau không, có cần anh xin phép nghỉ chỗ đạo diễn không?"

Thắm Sờ Sờ lắc đầu, nói: "Đã không còn đau nữa rồi, tôi qua cảm ơn anh."

"Với anh còn nói cảm ơn cái gì, rửa mặt xong qua ăn thôi."

Lúc Vương Thiên đến tìm Thắm Sờ Sờ, nhìn thấy chính là một cảnh tình cảm ngược cẩu. Một tối không gặp, tình cảm của sếp với Hàn tổng giống như là thêm một bó củi vậy, nhanh chóng tăng nhiệt độ.

Khi dùng cơm thì anh nhìn em, em nhìn anh, cười cứ phải gọi là ngọt ngào.

Chờ sau khi Thắm Sờ Sờ đi rồi, Hàn Hành Ngạn nhìn căn phòng trống, cảm thấy giống như là thiếu đi cả thế giới. Anh thực sự muốn đi theo Thắm Sờ Sờ đến phim trường, nhưng cũng biết là Thắm Sờ Sờ làm một nhân vật công chúng, tình cảm giữa họ không thích hợp để công khai bây giờ, vì vậy anh cũng không nhắc tới chuyện này.

Chẳng qua, trong lòng ít nhiều vẫn có chút thất vọng.

Thời điểm thư ký Vương tới, Hàn Hành Ngạn nói: "Đi xem xem đầu tư của bộ điện ảnh này có hợp lý không?"

Thư ký Vương nhìn sếp một cái, thấy biểu tình trên mặt sếp, anh hiểu được gật đầu. Cho dù hợp lý rồi, cũng không có ai lại đem khoản đầu tư đến tay đây đi cả. Sếp vì bạn gái mình thực sự là lao tâm nhá.

Thắm Sờ Sờ hôm nay vì có vấn đề trên người nên tần sỏ vào nhà vệ sinh có chút bất thường. Mà nhà vệ sinh lại chính là nơi rất nhiều bát quái truyền ra, cô cũng có cơ hội được nghe không ít bát quái. Còn hiện tại đang nghe chính là một chuyện bát quái khiến cho tâm tình của người ta không tốt lắm.

"Khi nào sẽ cưới, tôi đến uống rượu mừng." Thắm Sờ Sờ nghe được, giọng nói này là giọng của một vị phó đạo diễn của bọn họ.

"Sắp rồi, tháng sau sẽ cưới." Đây là tiếng của chị Thái.

"Ừm, cô cũng không dễ dàng. Anh ta xem ra đối với cô khá tốt."

"Đúng vậy, trước đây nghe chị nói anh ấy cùng vợ đang bàn thủ tục ly hôn, bây giờ đã ly hôn hay chưa? Chuyện này phải tìm hiểu cho rõ ràng đó."

"Ly hôn rồi. Tháng trước đã làm xong."

"Cũng phải, bọn chị đều sắp cưới rồi. Xem xem em hỏi cái gì vậy chứ."

Dần dần, tiếng nói chuyện cũng có chút xa xôi.

"... người kết hôn lần hai..."

"... Người phụ nữ đã ly hôn... không cần biết người khác nói sao, chỉ cần anh ta đối với chị tốt là được rồi."

"... chỉ cần đối phương không có con, tái hôn cũng không có gì khác biệt..."

Thẩm Sở Sở cứ như vậy khá lâu, mới nghiêm mặt mở ra cửa nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Thẩm Sở Sở sau khi ra khỏi nhà vệ sinh liền nghĩ, hóa ra chị Thái thật sự bị lừa. Anh Vương không chỉ chưa ly hôn, mà còn có con rồi. Chỉ là, nên nhắc chị Thái như thế nào đây?

Còn không chờ cô nghĩ cho tốt, thời gian nghỉ ngơi đã hết rồi. Sau đó, cả một ngày Thẩm Sở Sở đều không gặp lại Thái Khiết.

Bởi vì trạng thái của diễn viên hôm nay khá tốt, nên ngày hôm nay hoàn thành tương đối sớm, Thẩm Sở Sở thấy bên cạnh Trần Thắng Cường chỉ có một trợ lý đi theo, liền hỏi: "Chị Thái đâu, hôm nay sao không thấy chị ấy?"

Trần Thắng Cường cười đáp: "Chắc là cùng anh Vương đi lo chuyện kết hôn rồi, bọn họ tháng sau kết hôn mà. Gần đây chị Thái đều có vẻ bận rộn."

Tim Thẩm Sở Sở thất lại, hỏi: "Thế chị Thái còn đến không?"

Trần Thắng Cường gật đầu nói: "Chắc là có, mấy ngày nữa tôi có một show thời trang lớn, vé máy bay của bọn tôi chọn bay từ đây đi mà."

Thẩm Sở Sở yên tâm nói: "À, thế thì tốt. A, không phải, chúc mừng anh nhé. Lại có show rồi."

Trần Thắng Cường không chú ý tới sự kỳ lạ trong lời của Thẩm Sở Sở, cười đáp: "Cám ơn nha. Với nhan sắc của cô, cũng sẽ rất nhanh có được chỗ đứng trong giới thời. Thật mong đến ngày cô trưởng thành."

Thẩm Sở Sở cười đáp lại mấy câu, rồi kết thúc màn thời trang lần nhau này.

Sáng hôm sau, Hàn Hành Ngạn phải đi rồi, Thẩm Sở Sở không nỡ, ôm lấy eo anh, nói: "Chú ý an toàn."

Hàn Hành Ngạn nhìn vào dáng vẻ không nỡ của bạn gái, hôn cô thật mạnh, đáp: "Ừ, quay phim cho tốt, ngoan ngoãn chờ anh, anh qua một thời gian nữa lại đến thăm em."

"Ừm, anh thực ra không cần phải vất vả như vậy. Trong thời gian này em có thể sẽ có hoạt động phải quay về mà."

Hàn Hành Ngạn xoa xoa tóc Thẩm Sở Sở, không nói gì nữa.

Khi Hàn Hành Ngạn còn ở, Thẩm Sở Sở cũng không có cảm giác gì, nhưng chờ sau khi anh đi rồi, cô mới nhận ra anh quan trọng đến nhường nào. Tuy rằng anh không nói gì nhiều, cảm giác tồn tại cũng không lớn. Lúc cô xem kịch bản thì anh ngồi một bên bồi cô. Nhưng, chờ anh đi rồi, cô mới nhận thấy là sinh khí của cả căn phòng đều bị anh mang theo mất rồi.

Quả nhiên là nghiệm chứng cho câu nói này, người đi tiêu sái, người ở lại mới đau khổ, vì phải nhìn lại cảnh phòng còn người mất. Mỗi đến hai ngày sau thay đổi địa điểm quay phim, cũng đổi một khách sạn khác, Thẩm Sở Sở mới bắt đi cảm giác mất mát đó.

Vào ngày quay nội cảnh đầu tiên, Thẩm Sở Sở nhìn thấy Thái Khiết. Chỉ là, lần này trên mặt Thái Khiết dường như nhiều hơn một phần ưu sầu, không

giống như trước đó, nụ cười tươi sáng đến vậy.

Trong lòng Thảm Sờ Sờ xoay chuyển, thầm nghĩ, chẳng lẽ là chị ấy phát hiện ra chuyện anh Vương chưa có ly hôn mà còn có một đứa con rồi hay sao?

Kết quả lại nghe được chị ấy nói với người bên cạnh là thiệp mời đã chuẩn bị xong rồi, lập tức sẽ gửi đi, cô mới biết là bản thân tưởng tượng quá đẹp rồi.

Cô mang theo tâm trạng cả một buổi sáng, cho đến buổi chiều, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện cùng Thái Khiết. Cô đã nghĩ cả rồi, không cần biết chị Thái liệu có hiểu lầm mình hay không, cô vẫn cứ phải nhắc tới chuyện này.

"Chị Thái, mấy hôm rồi không gặp, sao lại có cảm giác chị gầy đi không ít." Thảm Sờ Sờ nói.

Thái Khiết đang suy tư, nghe thấy câu hỏi của Thảm Sờ Sờ, trên mặt mang theo ý cười nói: "Chắc là mấy ngày nay chạy cả vòng, nên mới gầy đi."

"Em còn cho là chị Thái vì muốn mặc váy cưới thật đẹp vào lúc kết hôn nên mới cố ý giảm cân cơ." Thảm Sờ Sờ đùa đùa nói.

Thái Khiết nghe vậy thì cười một cái, vừa định nói gì đó, kết quả điện thoại của cô vang lên. Thảm Sờ Sờ đứng khá là gần cô nên nhìn thấy hiển thị người gọi trên đó, viết là tên của anh Vương.

Hơn nữa, khoảnh khắc mà Thái Khiết vừa tiếp điện thoại, Thảm Sờ Sờ cũng nghe được giọng nói trong đó giống với giọng của anh Vương.

Thái Khiết cau mày, sau đó nghĩ đến Thảm Sờ Sờ đứng bên cạnh, cô lộ ra một ánh mắt xin lỗi với Thảm Sờ Sờ, sau đó đứng dậy đi tiếp điện thoại.

"Anh trước tiên đừng vội, vấn đề tiền bạc không tính là gì cả..." Rõ ràng, Thái Khiết đang an ủi anh Vương. Còn về sau đó hai người còn nói gì thì cô không nghe rõ.

Thảm Sờ Sờ bỗng nhiên cảm thấy dường như mọi thứ không đơn giản như cô nghĩ.

Sau mười phút, Thái Khiết mang theo khuôn mặt mệt mỏi quay lại. Nhưng lúc này khu nghỉ ngơi đã có rất nhiều diễn viên đang ngồi rồi, còn có không ít nhân viên khác. Thảm Sờ Sờ nhìn quanh, do dự một lát, nói với Thái Khiết: "Chị Thái, có muốn cùng đi vệ sinh không?"

Thái Khiết đang phiền não, nghe được câu này của Thảm Sờ Sờ, ngạc nhiên nhìn cô một cái. Lờn như vậy không phải lờn mà Thảm Sờ Sờ thường nói ra, cô tuy là không biết ý tứ trong lời nói của Thảm Sờ Sờ là gì, nhưng mà vẫn lắc đầu.

Thảm Sờ Sờ lại đưa tay ra kéo kéo Thái Khiết, nói: "Cùng đi đi, chị Thái, em có lời muốn nói với chị."

Thái Khiết nhìn vào sắc mặt nghiêm túc khác với trước đây của cô gái trẻ xinh đẹp trước mắt, cũng hiểu được Thảm Sờ Sờ là đang muốn nói chuyện gì đó cho cô, đi vệ sinh chỉ là cái cớ.

"Được." Thái Khiết đáp ứng một tiếng.

Tìm được một chỗ không có ai, Thảm Sờ Sờ sau khi nhìn trái nhìn phải, nói: "Chị Thái, có một chuyện em đã nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy là vẫn nên nói cho chị một chút. Nếu chị cảm thấy em nhiều chuyện thì cứ coi như em chưa nói gì là được."

Thái Khiết hơi cau mày, nói: "Chuyện gì?"

Thảm Sờ Sờ sắp xếp lại những lời mình vừa nghĩ, nói: "Là thế này, em nghe người khác nói là không lâu trước đây nhìn thấy anh Vương cùng với một người phụ nữ còn có một đứa trẻ hai, ba tuổi cùng nhau ăn cơm bên ngoài. Nghe nói đứa trẻ đó gọi anh Vương là bố..."

Nhìn thấy đáng vẻ Thái Khiết trước mặt đang nheo lại mắt, Thảm Sờ Sờ lại nói tiếp: "Em cũng cho rằng đây là lời nói vô căn cứ, dù gì thì anh Vương sắp kết hôn với chị rồi, sao có khả năng còn... ừm, chính là chuyện này."

Thái Khiết nghe xong trên mũi hừ một tiếng, nói: "Sờ Sờ, chuyện như thế này tùy tiện truyền đi không hay lắm nhỉ? Chị không biết là em nói những lời này với chị có ý gì, chị chỉ muốn nói là, em tìm sai người rồi. Vốn là nhìn cô nhóc em cũng khá ổn đấy, sao mà cũng bắt đầu giống người khác nói huyền thuyên thế. Chị là một người phụ nữ tái hôn, anh Vương cũng là một người đàn ông kết hôn lần hai, nhưng không có nghĩa là chúng tôi sẽ chấp nhận lời xúc phạm của mọi người."

Thảm Sờ Sờ sắc mặt liền thay đổi, cảm thấy tình huống này vô cùng lúng túng. Cô tưởng là chị Thái sẽ không tin cô, sẽ nghi ngờ lời nói của cô là thật hay giả. Nhưng thật sự đến lúc người ta nói ra rồi, cô vẫn cảm thấy mình đúng là lo việc không đâu.

"Thái Khiết, chị hiểu lầm rồi. Em không phải như chị nghĩ đâu, em cũng không có ý đó."

Trên mặt Thái Khiết vẫn còn nét tức giận, nhìn Thảm Sờ Sờ một cái, nói: "Không có cái tốt nhất. Chị còn có việc nên không nói chuyện với em nữa."

Nói thế, Thái Khiết liếc Thảm Sờ Sờ một cái xong rồi quay đầu muốn đi.

Thảm Sờ Sờ thấy Thái Khiết không tin lời mình nói, cô có chút sốt ruột nói: "Chị Thái, vừa rồi anh Vương gọi điện cho chị hỏi tiền đúng không, chị cứ nghĩ lại một chút từ đầu đến cuối xem, chị không nghĩ ngờ gì sao?"

Nghe được lời này, Thái Khiết lập tức quay đầu lại, đi tới cạnh Thẩm Sở Sở, lửa giận ngút trời, nói: "Thẩm Sở Sở, tôi thấy cô rất biết cách biên cố sự nhi, cũng đủ ác đây. Vừa rồi còn nghe trộm tôi nói chuyện điện thoại với chồng à? Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có mà nói loạn ra ngoài! Ngày mai nếu tôi nghe được trong tổ kịch truyền ra những lời như vậy, cô liền chờ bị người ta bôi đen đi. Thái Khiết tôi dù sao cũng lăn lộn trong giới thời trang mười năm rồi, coi như cũng có chút địa vị, cô sau này cũng đừng nghĩ tới lấn sang thời trang nữa."

Nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Sở Sở, Thái Khiết đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cười lạnh ra tiếng, nói: "Cô không phải là nhìn trúng A Trần rồi chứ, có phải là vì tôi không muốn cậu ta yêu đương sớm vậy nên ghét tôi?"

Thẩm Sở Sở thật sự cảm thấy ý tốt của bản thân bị hiểu lầm thành ác ý rồi, hỏa khí trong người cũng có chút nhen nhóm, nói: "Chị Thái, chị nghĩ nhiều rồi, là con gái của đạo diễn Thường, em còn lo không có tài nguyên sao? Hơn nữa, em bây giờ là người mới đang được đẩy lên của Bit Media, cứ coi như các chị muốn truyền tin đồn yêu đương, cũng phải hỏi xem Bit Media bọn em có đồng ý không. Lại nói, tân nhân mỗi năm nhiều như vậy thì vì sao lại chỉ có em ký kết được với Bit Media chứ?"

"Vì vậy, em cần phải hại chị sao, hay là nói muốn tin đồn với Trần Thắng Cường?"

Nhìn vào biểu tình của Thái Khiết, Thẩm Sở Sở cuối cùng nói thêm "Chị yên tâm, em sẽ không nói ra ngoài, em nếu muốn nói thì sớm đã nói rồi. Kết hôn là chuyện cả đời của một người phụ nữ, chị Thái, chị cứ coi như là em lo chuyện bao đồng, em thấy là chị tốt nhất vẫn nên đi kiểm tra xem. Em chờ chị mang chứng cứ ném vào mặt em đây."

Chờ Thẩm Sở Sở đi rồi, Thái Khiết vẫn đứng yên tại chỗ hồi lâu không động đậy.

Nếu nói mới đầu là phần nộ, cảm thấy cái cô Thẩm Sở Sở này tâm tư quá tệ hại, nhưng mấy lời lúc sau của Thẩm Sở Sở vừa nói ra, Thái Khiết liền cảm thấy bản thân nghĩ nhiều rồi. Bây giờ bình tĩnh lại, cô thậm chí bắt đầu suy nghĩ theo hướng mà Thẩm Sở Sở đã nói. Nghĩ theo hướng này, liền cảm thấy sau lưng có chút lạnh.

Anh ấy vẫn đang ở cùng với vợ cũ, hơn nữa còn có một đứa con?

Thái Khiết nghĩ tới đây, lập tức phủ định ý nghĩ này. Chuyện này sao có khả năng chứ, hai người họ đã quen nhau sắp một năm rồi, dường như ngày ngày ở cạnh nhau đó. Trừ thời gian đi công tác. Đi công tác... hình như, thời gian hai người họ đi công tác đều khá nhiều đi. Nếu không phải là anh đi công tác thì chính là cô ở nước ngoài cùng với Trần Thắng Cường thu chương trình.

Lúc này, một cơn gió thổi qua, Thái Khiết cảm thấy mồ hôi trên lưng bắt đầu phát lạnh.

Thái Khiết vội lắc đầu, muốn đem những gì liên quan tới mấy thứ Thẩm Sở Sở đã nói lắc ra khỏi đầu. Cô cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, không thể nào, tuyệt đối không có khả năng. Anh Vương thành thật thể nào cô hiểu rõ hơn ai hết. Cô tin rằng anh Vương tuyệt đối không làm được chuyện như vậy. Lần này cũng phải là anh Vương tìm cô lấy tiền, mà là cô chủ động nhắc đến muốn cùng với anh. Anh Vương mới đầu thậm chí luôn từ chối, nếu không phải cô kiên quyết muốn đưa, anh nhất định là một đồng cũng sẽ không cần.

Sau khi nghĩ tới những chuyện này, tâm trạng Thái Khiết mới tốt trở lại. Quay người đi tới phim trường.

Mấy ngày sau đó, Thái Khiết đều không hề để ý tới Thẩm Sở Sở.

Tuy nhiên, mằm mộng nghĩ ngờ một khi đã trồng xuống, thì sẽ có ngày mọc rễ này mầm thôi. Không qua mấy ngày, Thẩm Sở Sở liền nghe được Trần Thắng Cường bí mật nói với mình: "Em dạo này nhất định đừng có nhắc tới chuyện kết hôn trước mặt chị Thái."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nhìn anh ta một cái.

Trần Thắng Cường tiếp tục nói: "Hôn lễ của chị ấy với anh Vương đại khái là không thành rồi, đến cùng là tại sao thì anh cũng không rõ. Trong lòng em biết là được, cơ mà nghìn vạn lần đừng có nói ra."

Thẩm Sở Sở mặt không biểu tình gì gật gật đầu. Thực ra trong lòng lại đang thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Lúc Thẩm Sở Sở lần nữa nhìn thấy Thái Khiết là vào nửa tháng sau, lần này, thời điểm Thái Khiết nhìn thấy Thẩm Sở Sở không còn là biểu cảm không thèm quan tâm hay là cách người ngàn dặm nữa, mà là một loại thái độ vô cùng nhiệt tình.

"Sở Sở, cảm ơn em." Câu đầu tiên Thái Khiết nói khi gặp lại Thẩm Sở Sở chính là câu này.

Thẩm Sở Sở liếc nhìn Trần Thắng Cường mang theo biểu tình nghi hoặc đứng bên cạnh, nói với Thái Khiết: "Không có gì, có thể giúp được chị là

được."

"Hai người là đang chơi trò thần bí gì vậy?" Trần Thắng Cương không nhìn được mà hỏi. Anh nhớ là trước đó chị Thái vẫn luôn đối với Thâm Sở Sở mang địch ý nhàn nhạt, đặc biệt là sau này, địch ý của chị ấy trực tiếp thể hiện trên mặt. Tại sao một thời gian không thấy, hai người này giống như là đã có hiểu ngầm vậy.

Thái Khiết không nói gì, nhưng trên mặt hiện ra nụ cười bất đắc dĩ.

Thâm Sở Sở thấy được dáng vẻ này của Thái Khiết, nói với Trần Thắng Cương: "Em trước đây giúp chị Thái chút chuyện nhỏ."

Ánh nhìn nghi ngờ của Trần Thắng Cương quét qua trên người Thâm Sở Sở và Thái Khiết một lượt, không nói thêm gì nữa. Vừa lúc nhân viên tới nhắc anh đi quay phim, anh vội vàng đi theo nhân viên qua đó.

"Trước đây may mà có lời nhắc nhở của em, nếu không chị chắc là mất cả người lẫn tiền. Chị lần đầu tiên phát hiện được trên thế giới có người đàn ông ghê tởm như vậy, dùng tra nam để hình dung anh ta đều phải là sĩ nhục hai từ tra nam rồi." Thái Khiết thấy lần cận không có ai, nhỏ giọng cảm khái.

Thâm Sở Sở khi đó nói mấy lời kia cô không hề tin, tuy là vì lời của Thâm Sở Sở nên cô có chút chút hoài nghi đối với anh Vương, nhưng không hề đi làm mấy chuyện điều tra gì cả. Chân chính khiến cho cô cảnh giác là một câu nói của người bạn thân.

Vào lúc cô đã đưa cho anh Vương 200 nghìn tệ rồi, bạn cô nghi ngờ nói một câu: "Tiểu Khiết, cậu thực sự hiểu rõ anh Vương nhà cậu sao, sao mình nghe trong lời kể của cậu cứ cảm giác có gì đó không đúng lắm. Anh ta sẽ không phải là đến lừa tiền của cậu chứ?"

Thái Khiết nghe được câu này, trên mặt có chút không tự nhiên, nhưng vẫn trả lời lại: "Sao có thể thế được, cậu vừa từ nước ngoài về còn chưa gặp anh ấy, chờ hôm nào đó cậu gặp rồi sẽ biết thôi, anh ấy không giống bọn mình, nhìn đặc biệt thành thật."

Người bạn thân lại nói: "Thật sao? Sao mình ngược lại càng cảm thấy anh ta có chút vấn đề chứ, chính là vì chưa gặp qua nên mình mới sinh ra nghi ngờ. Còn cậu thường xuyên gặp anh ta, rất dễ bị bề ngoài của anh ta mê hoặc. Không cần biết thế nào, cậu vẫn cứ kiểm tra xem. Thế vẫn tốt hơn chờ các cậu kết hôn rồi mới phát hiện anh ta là một tên tra nam."

Đến lúc này, nụ cười trên mặt Thái Khiết mới dần dần biến mất. Trong đầu cô bỗng nảy ra lời Thâm Sở Sở trước đó đã nói.

Sau khi suy tư một lúc, Thái Khiết nói: "Thực ra, trước đây có một người cũng từng nhắc nhở mình."

Người bạn thân nhíu nhíu mày, nói: "Xem ra không chỉ mình mình hoài nghi. Cậu cần phải kiểm tra đi. Chẳng qua, nếu cậu không hạ được quyết tâm, mình có thể giúp cậu tìm hiểu."

Thái Khiết cau mày, chậm chậm lắc đầu, nói: "Không cần đâu, chuyện này vẫn để mình tự thân đi tra."

Bạn thân yên tâm nói: "Ừ, tự cậu có thể nghĩ được rõ ràng là được."

Ba ngày sau, Thái Khiết nhìn vào thông tin điều tra được, cả người đều ngơ ngẩn. Uổng cho cô tự cho là bản thân đã lăn lộn trong giới giải trí mười mấy năm, cảm thấy duyệt người vô số, kết quả lại bị một người đàn ông đơn giản như vậy che mắt. Đây là trò lừa đơn giản cỡ nào, nếu không phải là người khác nhắc nhở, cô thế mà chưa từng nghi ngờ qua.

Cái gì mà với vợ cảm tình không hợp, cái gì mà không có con, tất cả đều là đang lừa cô! Liên tới nợ tiền người ta cũng đều là màn kịch giữa anh ta và con nợ. Anh ta thế mà mang tiền của cô đi nuôi vợ và con của anh ta! Người đàn ông như thế thật sự khiến cho người ta ghê tởm. Còn cô, cũng biến thành người phụ nữ ngu ngốc nhất trên thế giới này!

Thái Khiết dù gì cũng ở trong giới giải trí nhiều năm như vậy, người quen cũng không ít, cuối cùng đòi lại không thiếu một phần tiền không nói, còn mạnh mẽ giáo huấn anh Vương một hồi.

Thâm Sở Sở nhìn thấy dáng vẻ Thái Khiết đang chìm trong hồi tưởng, nhẹ giọng nói: "Em thực ra lúc đó cũng do dự rất lâu, dù gì thì anh Vương kia nhìn cũng không giống người như vậy, em cũng sợ là nhìn sai. Cứ lo là vì một câu nói của em mà phá hoại tình cảm hai người."

Nghe thấy Thâm Sở Sở nói vậy, Thái Khiết đưa tay ra nắm lấy tay cô, nói: "Sở Sở, chị xin lỗi về thái độ của chị lúc trước. Cô gái sẽ vì người khác suy tư như em không có nhiều đâu. Đa số mọi người đều là đứng một bên lạnh nhạt nhìn xem hoặc là sẽ lan truyền tin đồn thôi. Chị có thể tránh được mọi chuyện đều nhờ có em. Sau này nếu em có gì cần giúp đỡ, cứ đến tìm chị."

Thâm Sở Sở cười một chút, lắc đầu, nói: "Không cần, em giúp chị không phải là vì mong báo đáp, có thể giúp chị là tốt rồi."

Thái Khiết cười cười, sau đó nghĩ tới tình trạng của bản thân gần đây, cảm khái nói: "Cái thế giới này a, đàn ông tốt thật sự không nhiều nữa. So với gặp phải một cái vừa lừa tâm vừa lừa tiền thì không bằng một người sống tự tại."

Thâm Sở Sở tuy là hoàn toàn hiểu được cách nghĩ của Thái Khiết, nhưng làm một người nổi tiếng hồng hợp cách, cô vẫn phải nói: "Một người sống tuy rằng tự do, vậy chờ đến khi già thì sao, ai sẽ chăm sóc chị?"

Thái Khiết ngẫm nghĩ, nói: "Chờ lúc già a, có thể đến viện dưỡng lão. Nếu thực sự không được, thì qua mấy năm nữa nhận nuôi một đứa trẻ, cũng có thể sống hết đời."

Thẩm Sở Sở nghĩ tới trước đó đã nhìn thấy cuộc hôn nhân thứ hai của Thái Khiết, tuy là không phải tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng trải qua hòa thuận mỹ mãn đến cuối cùng. Lúc này, cô lại xem lại một lần, nói: "Chị Thái, đừng đau lòng, hạnh phúc của chị rất nhanh sẽ xuất hiện thôi. Đến lúc đó chị không cần phải đi viện dưỡng lão, cũng không cần nhận con nuôi, bọn chị sẽ có được đứa con của chính mình thôi."

Thái Khiết nghe được Thẩm Sở Sở nói có vẻ có trước có sau, phì cười một cái, nói: "Nghe ý tứ trong lời em nói, sao chị lại có cảm giác em còn có thể xem tương thế."

Thẩm Sở Sở thế mà lại nghiêm túc gật đầu, nói: "Vẫn thực là bị chị nói trúng rồi, em có biết chút chút." Thẩm Sở Sở sớm đã nghĩ rồi, nếu như ngày nào đó bị người ta phát hiện, hoặc là dẫn tới người ta hoài nghi, còn không bằng thường thường thật thật giả giả nói với người khác. Như vậy sau này nhờ mà có ngày bị công khai ra, cũng có thể giảm đi rất nhiều phiền phức.

Thái Khiết thực nghiêm túc nhìn Thẩm Sở Sở một lần, nói: "Vậy thì cảm ơn lời chúc phúc của em rất nhiều."

Nửa tháng sau, Thẩm Sở Sở đang hùng hực khi thể quay phim, vô tình nhìn sang bên một cái, bỗng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, sau đó động tác của cô liền ngừng lại một chút.

"Cát! Sở Sở, cô đi chậm rồi. Về chỗ, quay lại một lần."

Thẩm Sở Sở cảm thấy vạn phần tội lỗi, nói xin lỗi với đạo diễn và Trần Thắng Cương. Trần Thắng Cương cười cười, nói đùa: "Không sao không sao, lần sau lúc tôi NG cô đừng oán thầm tôi là được."

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Yên tâm, sẽ không đâu, tôi sẽ chỉ nói trước mặt anh thôi."

Mấy nhân viên công tác nghe xong cũng đều cười lên, tiếp đó lại quay một màn. Năm phút sau, một màn đi tản bộ đơn giản này quay xong. Đạo diễn gọi cả Thẩm Sở Sở và Trần Thắng Cương qua.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy người đàn ông quen thuộc đứng cạnh đạo diễn, chỉ có thể giả vờ không quen.

"Sở Sở, Thắng Cương, đây là nhà đầu tư của chúng ta Hàn tổng, làm quen một chút."

Trần Thắng Cương nói: "Chào Hàn tổng."

Thẩm Sở Sở chọn chọn mi, cô vừa rồi còn đang nghĩ, người đàn ông này rốt cuộc là dùng có gì đi tới phim trường của bọn họ chứ. Lúc này vừa nghe được lời của đạo diễn, nghĩ thầm, chưa nghe nói anh đầu tư vào bộ phim này của bọn họ nha. Hơn nữa, người này sáng nay còn cùng cô nói là phải đi công tác, ở bên ngoài làm thị sát, hiện tại bỗng đứng lại hạ cánh xuống nơi này.

"Chào Hàn tổng." Không cần biết trong lòng nghĩ gì, trên mặt Thẩm Sở Sở đều không thể hiện ra.

Mà sự xuất hiện của Hàn Hành Ngạn khiến cho Thẩm Sở Sở cảm thấy áp lực. Những cảnh khác còn không đến mức rõ ràng như thế, nhưng tiếp đó cô còn một cảnh hôn nhau nữa. Nếu Hàn Hành Ngạn không ở đây, cô còn có thể ít áp lực một chút. Nhưng, có Hàn Hành Ngạn ở, điều này vô tình liền đem cho cô áp lực rất lớn.

Sau khi quay xong cảnh thứ hai của buổi chiều, Thẩm Sở Sở do dự nửa ngày, vẫn là đi tới cạnh đạo diễn.

"Đạo diễn, tôi thấy là cảnh hôn lát nữa vẫn là lấy góc thôi." Thực ra chuyện này hôm qua Thẩm Sở Sở đã nói với đạo diễn rồi, đạo diễn nói suy nghĩ một chút, nhưng sáng nay lại phủ định đề nghị của cô. Vì đạo diễn cảm thấy vẫn là chân thực một chút thì tốt hơn.

Đạo diễn nghe được lời của Thẩm Sở Sở thì cau mày, ông không nghĩ tới Thẩm Sở Sở lại nhắc tới chuyện này với ông lần nữa.

"Sở Sở à, cô có phải là lần đầu tiên quay cảnh hôn không? Tiểu cô nương ông lão này có thể hiểu được. Chẳng qua, làm một người diễn viên, mấy thứ này đều là bắt buộc, cô cũng không cần có áp lực tâm lý gì, cứ coi Trần Thắng Cương như là người cô thích là được. Lại nói, Trần Thắng Cương đáng vẻ cũng không tồi, đừng do dự nữa..." Đạo diễn blablabla nói với Thẩm Sở Sở, lại không để ý tới sắc mặt của nhà đầu tư Hàn ngồi cạnh ông ta đã đen như đất nồi.

Cái gì gọi là đem diễn viên nam coi như người yêu? Coi anh không tồn tại à, coi anh là người chết sao? Người yêu không phải ở trước mặt sao, không phải chính là anh sao!

Thẩm Sở Sở lúng túng nhìn đạo diễn một cái, lại nhìn Hàn Hành Ngạn một cái.

Hàn Hành Ngạn ho nhẹ một tiếng, cắt ngang lời đạo diễn muốn nói tiếp, nói: "Đạo diễn, tôi thấy cô Thẩm nói rất có đạo lý. Đây cũng là quyền lợi của diễn viên, nếu cô Thẩm muốn mượn góc, vậy thì mượn góc đi. Chúng ta cần tôn trọng ý nghĩ của diễn viên."

Đạo diễn nghe được lời này, ngạc nhiên nhìn qua Hàn Hành Ngạn. Ông thực sự là có chút không hiểu, vị tổng tài trẻ tuổi này từ lúc đến liền im lặng không tiếng động sao tự nhiên lại muốn quản chuyện này. Nhưng nếu nhà đầu tư đã nói rồi, hơn nữa đây cũng không phải vấn đề mang tính nguyên tắc gì, vì thế ông gật đầu đồng ý.

Sau khi hoàn thành, Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn liền một trước một sau đi đến khách sạn. Thẩm Sở Sở vừa đến phòng, ba phút sau Hàn Hành

Ngan liền đến gõ cửa.

Đóng cửa lại, hai người liền tiến hành một đoạn giao tiếp sâu sắc trong yên lặng. Sau khi tách ra, hai người đều thở hổn hển. Đặc biệt là Thảm Sờ Sờ, trên miệng giống như đã ăn ớt vậy, có chút hơi sưng lên.

Thảm Sờ Sờ lên án: "Sao lại dùng lực như vậy, ngày mai em còn có thể quay phim được sao?"

Hàn Hành Ngan nói: "Lúc chiều đã muốn làm như vậy rồi."

Nghĩ tới chuyện lúc chiều, Thảm Sờ Sờ giả vờ ai oán nói: "Đều tại anh, làm đạo diễn nghĩ thành em không kính nghiệp."

Hàn Hành Ngan nghe được câu này mặt liền đen, cúi đầu cắn môi Thảm Sờ Sờ một cái như muốn trừng phạt, dùng giọng nói hơi nguy hiểm nói: "Hử? Chẳng lẽ em muốn người đàn ông khác hôn em? Lúc hôn anh ta trong lòng nghĩ tới anh?"

"Anh có nói đạo lý không thể, em là diễn viên nha, đây là chức trách của em."

Hàn Hành Ngan nói: "Không nói đạo lý, anh nói về pháp luật. Quốc gia không có điều luật nào quy định diễn viên nhất định phải quay cảnh hôn cả."

Nhìn thấy Hàn Hành Ngan bộ dáng ghen tuông không nói lý lẽ, Thảm Sờ Sờ hôn anh một cái thật mạnh, nói: "Ừ, em cũng không thích dùng tình tiết như thế để thu hút người xem."

Hàn Hành Ngan thấy được đáng và tình nghịch của Thảm Sờ Sờ, yêu thương xoa xoa đầu cô.

Chỉ là, lúc mọi người ở phim trường nhìn thấy đôi môi hơi sưng đỏ của Thảm Sờ Sờ, Thảm Sờ Sờ chỉ có thể đem cái nỗi đen này đẩy cho con muỗi không tồn tại.

Đạo diễn nhìn đáng vẻ này của Thảm Sờ Sờ vài giây, vừa định nói gì đó, liền bị Hàn Hành Ngan chuyển hướng chủ đề.

"Đúng thế, muỗi trong khách sạn nhiều quá, các diễn viên cũng không dễ dàng."

Đạo diễn nghĩ là trời lạnh thế này đâu ra muỗi? Chẳng qua, không cần biết trong lòng nghĩ gì, trên miệng vẫn nói: "Ừm, Hàn tổng nói đúng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Lần này Hàn Hành Ngan chỉ ở lại một ngày liền rời khỏi. Anh chưa đi được mấy ngày, Thảm Sờ Sờ cũng liền phải rời khỏi tổ kịch. Nguyên nhân không phải là anh, mà vì điện ảnh "Tiêu Dịch" được đề cử.

Bộ điện ảnh "Tiêu Dịch" này ra rạp chiếu điện ảnh hai tháng, phòng vé đột phá 1,5 tỷ, đánh giá cũng rất tốt. Đồng thời, cũng giành được không ít đề cử.

Lần này, Thảm Sờ Sờ rất may mắn cũng được đề danh.

Đây là lần đầu tiên Thảm Sờ Sờ đạt được đề cử, tất cả điều này đối với cô mà nói đều rất mới mẻ. Trần Tây Lệ gọi điện nói với cô, không cần biết lần này có được giải hay không, đều bắt buộc phải đến tham gia. Đây là cơ hội tốt để lộ mặt trước công chúng. Mỗi năm nhiều điện ảnh như vậy, nhiều người mới như vậy, nhưng có thể có được đề cử thực sự là đã ít lại càng ít. Vì vậy, có thể đạt được đề cử đối với Thảm Sờ Sờ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tuy rằng tổ kịch "Tiêu Dịch" này đạt được rất nhiều đề cử, đạo diễn và diễn viên chính cũng đều đến, nhưng Bit Media vì để Thảm Sờ Sờ có một lần ra mắt thật tốt, vì vậy không để cho cô đi cùng tổ kịch, mà sắp xếp với phía tổ chức để cho cô một mình đi trên thảm đỏ.

Thảm Sờ Sờ hôm nay mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, làn da vốn trắng mịn lại càng thêm trắng. Mà bởi vì căng thẳng, cả người thậm chí giống như được nhuộm một tầng hồng sắc. Trong lúc chờ đợi, cô lặp đi lặp lại hỏi trợ lý bên người: "Thiên Thiên, váy của chị không có vấn đề gì chứ, khóa kéo phía sau đã kéo hết chưa? Trên mặt chị có gì bẩn không, kiểu tóc có loạn không?"

Vương Thiên liền trả lời giống như lần đầu tiên, cổ vũ Thảm Sờ Sờ: "Không có, sếp, hôm nay chị vô cùng xinh đẹp, chiếc váy này rất vừa người."

Thảm Sờ Sờ thở một hơi thật dài, nói: "Váy chị cũng phải cẩn thận một chút, không thể làm hỏng váy, thứ đất như vậy nếu làm hỏng rồi chị sẽ đau lòng chết mất."

Cuối cùng, đã đến lúc Thảm Sờ Sờ lên thảm đỏ. Cô hô hấp thật sâu, cẩn thận xuống xe.

Nhìn thấy hai bên thảm đỏ có vô số người hâm mộ, Thẩm Sở Sở thầm nghĩ, không biết trong đây liệu có fan của mình hay không. Cô tuy rằng biết công ty vì tránh cho cô bị lúng túng khẳng định sẽ an bài một ít người hâm mộ, nhưng cô cũng khó tránh được sẽ lo là nhân khí của mình không đủ, không có bao nhiêu người nhận ra cô.

May thay cô vừa bước lên thảm đỏ liền nghe được tiếng hô của người hâm mộ.

"A, Thẩm Sở Sở, chị hôm nay đẹp quá!"

Thẩm Sở Sở nhìn theo hướng thanh anh phát ra, người hâm mộ này nhìn có chút quen. Cô cũng liền khẳng định được, có người không phải là do công ty an bài cho đủ số, thật sự là có người yêu thích cô. Thẩm Sở Sở cười với cô ấy, sau đó tiếp tục đi tới phía trước.

An Hải Trần nhìn thấy Thẩm Sở Sở cười với cô, cả người đều trở nên kích động, kêu: "A, Sở Sở cười với tôi, cô ấy cười với tôi." Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Thẩm Sở Sở, lần thứ nhất là ở sân bay. Nói ra cũng thật khéo, cô không phải là một người theo đuổi ngôi sao, nhưng tình cờ là cô đã thấy được Thẩm Sở Sở hai lần.

Lần trước là ở sân bay Đế Đô, cô đứng lúc xuống máy bay thì nhìn thấy Thẩm Sở Sở. Lần này cô ra ngoài chơi, nhìn thấy ở đây muốn tổ chức lễ trao giải thưởng điện ảnh, cũng đi theo bạn học cùng chen vào. Không ngờ vừa tiến vào liền nhìn thấy Thẩm Sở Sở.

Chỉ là, bản thân cô cũng rất thích Thẩm Sở Sở đi.

Sau khi đi tới trước một đoạn, Thẩm Sở Sở liền nghe được giọng nói của người dẫn chương trình tại hiện trường.

"Đang đi tới hướng cũng ta là Thẩm Sở Sở diễn vai em gái của Tiêu Dịch trong điện ảnh Tiêu Dịch, từ khi cô ấy ra mắt đến nay đã quay hai bộ điện ảnh, mỗi bộ đều có phòng vé vượt qua một tỷ, có thể coi là một cô gái may mắn danh xứng với thực..."

Nghe được nhiều người như vậy gọi tên của cô, nhìn thấy nhiều máy quay như vậy hướng tới cô, Thẩm Sở Sở lần đầu tiên cảm thấy bản thân là một ngôi sao, hơn nữa còn là một ngôi sao sống dưới ánh đèn sân khấu.

Chụp ảnh và phỏng vấn xong, Thẩm Sở Sở liền đi ra hậu đài. Chờ đến lễ trao giải, chỗ ngồi của cô là cùng với tổ kịch Tiêu Dịch.

Đạo diễn Thường nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của Thẩm Sở Sở, cười hỏi: "Căng thẳng à?"

Thẩm Sở Sở nặng nề gật đầu, nói: "Căng thẳng, lần đầu tiên tham gia hoạt động như thế này, cảm thấy cả người đều có chút chưa hồi thần."

Chu Phong bên cạnh sau khi nghe được, an ủi nói: "Tôi lần đầu đến cũng có cảm giác như vậy, cảm thấy bản thân giống như là đi lạc vào khu vườn lớn vậy, nhưng sau này đến khi cô thật sự đứng trên đài rồi, cô có thể cố hết khả năng nhìn xuống dưới một lần. Cô sẽ phát hiện, mọi người đều mang theo ánh mắt thiện chúc phúc cô."

Đạo diễn Thường gật gù, nói: "Tiểu Phong nói có lý, đừng quá căng, cố gắng thả lỏng người. Không cần biết là có được giải hay không, được đề cử liền chứng minh con đã được công nhận rồi."

Thẩm Sở Sở gật gật đầu, đáp: "Vâng."

Thực ra, sự căng thẳng này của Thẩm Sở Sở không phải là có kỳ vọng gì đối với đạt giải, mà là bỗng nhiên từ nơi vắng người quay phim đi tới đô thị đông đúc thì có chút cảm giác không hòa nhập vào được. Đặc biệt là vô số máy quay hướng vào bạn, vô số người theo dõi bạn, cảm giác này khiến cho người ta rất không thoải mái. Luôn lo sợ bản thân có chỗ nào đó sai lầm.

Còn đối với vấn đề giải thưởng, Thẩm Sở Sở liền sao cũng được. Bởi vì trong lòng cô trước giờ chưa từng cảm thấy bản thân sẽ được giải. Dù sao khi đó quay bộ phim này, diễn kỹ của cô trên hệ thống còn chưa đến 60 điểm, đến điểm hợp cách còn không đủ. Điều duy nhất cô lo lắng chính là lát nữa ống kính quét tới cô, cô liệu có thể bình tĩnh cười lên không.

Khi mà lập tức sẽ đến phần trao giải người mới xuất sắc nhất, Thẩm Sở Sở liền bắt đầu luyện tập mỉm cười. Chờ đến lúc ống kính quét tới cô, nụ cười của cô đã cứng đờ, cô rất nghi ngờ là lát nữa nụ cười trên má cô liệu có thể thu lại hay không.

Cũng không biết có chuyện gì, cô cảm thấy lần này thời gian máy quay dừng ở trên mặt cô nhiều hơn một chút, có thể là do cô quá căng thẳng, cảm thấy thời gian trôi chậm quá.

"Sở Sở, Sở Sở, MC nhắc con đi lĩnh giải kia." Đạo diễn Thường thấy Thẩm Sở Sở đang ngơ ngác, nhìn không được nhắc.

Thẩm Sở Sở ngây ra một lúc, sau đó quay đầu nhìn một cái trên sân khấu trao giải hiển thị là ảnh chụp của chính mình, liền tưởng đến thời gian máy quay hướng đến cô hơi dài hơn. Cô cuối cùng cũng nhận ra. Chỉ là, trong nội tâm cô đang rất là sụp đổ, chuyện lo lắng cả một ngày rốt cuộc cũng xảy ra rồi, cô lần này đúng mất mặt quá đi.

Chờ đến lúc cô đứng thẳng người rồi, mọi người liền thiện ý cười cười. Từ chỗ ngồi đi đến đài lĩnh thưởng, một quãng đường dài như vậy, Thẩm Sở Sở cũng bình phục một chút tâm tình kích động của bản thân.

Sau khi lên đài, nghe được lời trêu chọc của MC, Thẩm Sở Sở cười nói: "Xin lỗi, lần đầu tiên được giải, quá khẩn trương rồi, khiến cho mọi người chê cười." Đối với người mới, mọi người là mang tâm thái bao dung, đặc biệt là người mới này còn là một người có bối cảnh nữa. Vì vậy, nghe cô nói thế,

dưới sân khấu bỗng chốc vang lên tiếng vỗ tay hoan hô cổ vũ.

Nói xong lời cảm ơn khi nhận giải, đi tới hậu đài, Thẩm Sở Sở vẫn luôn cảm thấy ý thức còn đang trôi nổi.

Cho tới khi về đến nhà, nhìn thấy Hàn Hành Ngan, Thẩm Sở Sở cuối cùng mới không cần cười nữa, cô lao vào vòng tay của Hàn Hành Ngan không dám ngẩng đầu lên, dùng giọng mũi hỏi: "Em hôm nay có phải là mất mặt lắm không?"

Biểu hiện của Thẩm Sở Sở trên sân khấu anh sớm đã biết, bởi vì đoạn video được người ta phát trên mạng. Anh cười xoa đầu Thẩm Sở Sở, nói bên tai Thẩm Sở Sở: "Không có, rất đáng yêu. Hôm nay cũng... ừm, rất xinh đẹp."

Thẩm Sở Sở tuy biết là Hàn Hành Ngan đang dỗ cô, nhưng đáy lòng vẫn là nhịn không được mà nổi lên từng sợi ngọt ngào, nói: "Thật sao? Anh sẽ không phải là dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa em chứ."

Hàn Hành Ngan hôn cô, nói: "Sẽ không."

"A, không biết trên mạng sẽ nói em thế nào nhỉ, xấu hổ chết được." Thẩm Sở Sở dùng tay che mặt, cô thật sự cảm thấy hôm nay mất mặt quá rồi. Còn không biết sẽ bị truyền thông viết thế nào.

Hàn Hành Ngan liếc một cái cô bạn gái, lấy điện thoại ra cho cô xem, nói: "Không có, mọi người đều cảm thấy em rất đáng yêu."

Thẩm Sở Sở liếc mắt nhìn điện thoại, không dám nhìn nội dung bên trong, không dám chắc, hỏi: "Thật sao?"

Hàn Hành Ngan gật gù đầu, nói: "Sở Sở, tự tin một chút, em tự nhìn xem."

Thẩm Sở Sở bỏ tay ra khỏi mặt, nhìn một lượt nội dung trên điện thoại.

"Cười khóc, cũng quá là đáng yêu đi. [Cười khóc]"

"Trên mặt xem ra là một dạng trấn định bình tĩnh, trong lòng lại căng thẳng không được rồi đi, không được rồi, xem một lần cười một lần. [Haha]"

"Mọi người đều nói rất nhiều giải thưởng thực ra các diễn viên đã sớm biết bản thân có được giải hay không rồi, biểu hiện ra đều là diễn thôi. Nhưng... tôi tin là Thẩm Sở Sở này tuyệt đối không phải diễn, bởi vì chẳng có ai lại diễn ngốc như vậy. [Cười khóc]"

.....

Xem xong bình luận, Thẩm Sở Sở lại đi xem một lần video của mình. Mới đầu cảm giác cô cũng khác bình thường, nhưng, khi người trao giải nói ra tên cô, cô thê mà vẫn là biểu cảm đó, thì... rõ là rất ngốc.

"Rất đáng yêu đi?" Hàn Hành Ngan thấp giọng hỏi. Trong tiếng nói mang theo ý cười dịu dàng.

Thẩm Sở Sở gật gù, nói: "Ừm, ngốc đến dễ thương."

Tối hôm đó, Hàn tổng định làm gì đó lại không làm được, một là vì Thẩm Sở Sở sáng hôm sau bốn năm giờ sáng liền phải dậy đi đón máy bay, hai chính là, đi cả của Thẩm Sở Sở lại đến rồi.

Hàn Hành Ngan đen mặt nghĩ, cái sinh vật đi cả này thật sự là khắc tinh của đàn ông.

Thẩm Sở Sở thì đang ghen cười quay lưng lại với Hàn Hành Ngan nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Sở Sở đón chuyến bay sớm nhất quay lại tổ kịch. Quay phim một ngày, lại thêm vào đi cả đến, vừa quay xong Thẩm Sở Sở liền muốn quay về nghỉ ngơi, kết quả, đạo diễn lại nói nam phụ đến rồi, muốn mời mọi người đi ăn một bữa.

Thẩm Sở Sở nghe xong cau cau mày, nghĩ thầm, cái nam phụ này tiếng nói cũng đủ lớn. Quay phim lâu vậy rồi, cô đến giờ vẫn chưa nhìn thấy nam phụ đến, thậm chí còn không biết đối phương là ai. Cô rất muốn xin nghỉ với đạo diễn, nhưng nhìn thấy mọi người đều đi thì cô lại không tiện nói. Chỉ cũng đành đi theo mọi người.

Tuy nhiên, đến chỗ ăn, nhìn thấy nam phụ khoan thai đến chậm, Thẩm Sở Sở cảm thấy hứng thú, nhử nhử mày. Hóa ra là lưu lượng tiểu sinh đang nổi, chẳng trách.

Mà điều hấp dẫn sự chú ý của cô, tất nhiên không phải mặt, mà là hệ thống nhân duyên không ai biết được của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Bọn người Thẩm Sở Sở đến phòng bao của nhà hàng được một lúc rồi, nhưng nam phụ vẫn chưa đến. Lại chờ thêm một lúc, anh ta mới xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Sau khi mở cửa, Thẩm Sở Sở nhìn thấy một chàng trai da trắng, môi hồng, trên mặt đeo một chiếc kính râm to bản. Không, nếu không nói đối phương là nam, Thẩm Sở Sở thậm chí cảm thấy anh ta nên là nữ mặc nam trang cơ.

"Xin lỗi, người hâm mộ ở sân bay nhiệt tình quá, mắt cả tiếng mới ra được." Tề Vũ Phi tháo kính râm trên mặt xuống, nói.

Đạo diễn cười nói: "Không sao, người hâm mộ bây giờ đúng là quá nhiệt tình, có thể hiểu được. Đến, mọi người làm quen một chút nào."

"Chào các tiền bối, tôi là Tề Vũ Phi, rất vui được gặp mọi người, sau này mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn."

Nói xong, Tề Vũ Phi bắt tay với từng người một ở hiện trường. Không biết có phải là lỗi giác của Thẩm Sở Sở hay không, cô cứ cảm thấy Tề Vũ Phi hình như đặc biệt chú ý đến cô. Ví dụ như, Tề Vũ Phi trực tiếp ngồi ở vị trí còn trống bên cạnh cô.

Thẩm Sở Sở đang định nhắc anh ta là chỗ này đã có người ngồi rồi, nhưng phó đạo diễn sau khi đi vệ sinh về liền nói: "Không sao, các cô cậu người trẻ tuổi ngồi cùng nhau, tôi ngồi chỗ trống bên cạnh."

Tề Vũ Phi mặt hơi lố lỉnh nói: "Ngại quá phó đạo diễn, tôi vừa rồi không chú ý đến, đều là lỗi của tôi." Chẳng qua, Thẩm Sở Sở nhận thấy được, tuy là trên miệng nói là ngại, nhưng lại không hề có chút ý tứ sẽ đổi chỗ nào.

Lúc này mọi người đều đến rồi, vì thế phục vụ bắt đầu đưa thức ăn lên. Trong lúc dùng bữa, Tề Vũ Phi cười nói với Thẩm Sở Sở: "Sở Sở, tôi trước đây có xem điện ảnh của cô, thật sự là xem rất hay đó."

Thẩm Sở Sở nhàn nhạt cười đáp: "Cảm ơn, phim điện ảnh của anh cũng rất hay."

Tề Vũ Phi nói: "Diễn xuất của tôi không thể so với cô được, đạo diễn Thường cũng thường khen là diễn xuất của cô tốt, tôi thì kém nhiều. Chỉ có thể diễn phim thần tượng thôi."

Thẩm Sở Sở người không khỏe, nghe được những lời như vậy, nghĩ tới diễn xuất của Tề Vũ Phi, nói lời trái với lương tâm: "Anh quá khiêm tốn rồi, diễn xuất của anh cũng không tồi."

Tề Vũ Phi giả vờ mừng rỡ mà nói: "Thật sao, cô sẽ không phải là đang lừa tôi chứ? Tôi đã muốn quay phim điện ảnh lâu rồi. Tôi đặc biệt ngưỡng mộ đạo diễn Thường, nếu như có ngày được quay phim cùng đạo diễn Thường thì tốt quá."

Thẩm Sở Sở thấy là Tề Vũ Phi dường như trong lời nói có ẩn ý, nhưng loại chuyện này cô cũng sẽ không đi tiếp, chỉ mơ hồ nói: "Ừm, sẽ có cơ hội thôi."

Ăn một bữa cơm, Tề Vũ Phi lúc thì giúp cô thêm thức ăn, lúc lại dâng trà rót nước cho phó đạo diễn bên cạnh, rất là ân cần. Mọi người thấy anh ta chịu khó như vậy đều có ấn tượng khá tốt với anh ta. Thẩm Sở Sở nghĩ, trong này chắc trừ cô, mọi người đều khá là thích anh ta đi. Thật không hổ danh là lưu lượng tiêu sinh, luôn có thể dựa vào khuôn mặt đẹp của mình khiến cho mọi người đều yêu thích anh ta.

Thẩm Sở Sở lại cảm thấy người như thế quá là ngán, thế nên không thích thú gì.

Chờ đến lúc cơm cuối cùng cũng ăn xong, Tề Vũ Phi đề xuất muốn đưa Thẩm Sở Sở về khách sạn, Thẩm Sở Sở nhìn xe bảo mẫu đang dừng bên người, cười với Tề Vũ Phi, khách khí lại thêm xa cách nói: "Xe của tôi đến rồi, ngày mai gặp ở phim trường"

Tề Vũ Phi nhún nhún vai, nói: "Vậy thì tiếc quá. Ngủ ngon, mơ đẹp."

Thẩm Sở Sở nhìn xuống da gà da vịt trên người, cười với Tề Vũ Phi.

Sau khi xe bảo mẫu đi rồi, sắc mặt Thẩm Sở Sở liền lạnh xuống, cười cả một buổi tối, thật sự là quá mệt.

Hôm sau, sau khi đến trường quay, vốn cảnh quay buổi sáng là cảnh của Thẩm Sở Sở và Tề Vũ Phi, kết quả là thời gian sắp đến rồi mà vẫn chưa thấy Tề Vũ Phi đến. Đạo diễn để cho nhân viên thương vụ đi giục, kết quả là đợi cả nửa giờ, Tề Vũ Phi mới dẫn theo hai trợ lý đến phim trường.

Đạo diễn thấy thế sắc mặt cũng không còn dễ nhìn nữa.

"Xin lỗi đạo diễn, xin lỗi Sở Sở, tối qua tôi xem kịch bản muộn quá nên sáng nay dậy muộn mất, thật sự là rất xin lỗi. Lát nữa tôi mời mọi người cà phê nhé."

Thẩm Sở Sở đối với chuyện này không nói gì cả. Chẳng qua nghĩ đến vừa rồi vô ý xem Weibo của anh ta thấy được lúc nửa đêm phát Weibo, trong lòng cũng hiểu. Nửa đêm phơi kịch bản, thật là không biết xem thật hay là cố ý bày ra.

Tuy nhiên, rất nhanh Thẩm Sở Sở liền biết rồi.

Đạo diễn niệm tình Tề Vũ Phi vì phạm lần đầu, thái độ cũng khá tốt, cau mày nói: "Sau này nhớ là được."

"Được ạ, đạo diễn, ngày mai đảm bảo sẽ không đến muộn nữa."

Tất cả nhân viên đều đã ngồi yên ổn, mọi người đều đang chờ Tề Vũ Phi đến, vì thế chỉ chờ anh ta đến liền lập tức bắt đầu quay.

"Sở Sở, mong cô lượng thứ." Tề Vũ Phi cười vô cùng đẹp. Nhân viên công tác ở một bên thậm chí còn đang nhỏ giọng thể hiện lòng yêu mến đối với anh ta. Thật có thể coi là làm mê muội nửa cái giới giải trí rồi.

Thẩm Sở Sở đối với loại tướng mạo này có chút miễn dịch, chỉ cười nói: "Khách khí rồi, bắt đầu thôi."

Kết quả, vừa khai máy, Thẩm Sở Sở liền cảm thấy thất vọng thật sâu. Diễn xuất của Tề Vũ Phi không tốt, điểm này cô biết. Trước đây cô cũng từng xem phim thần tượng anh ta diễn chính, chỉ là không ngờ, qua mấy năm rồi, diễn xuất của anh ta tuyệt đối không tiến bộ chút nào. Loại cảm nhận này, vào lúc đối diễn với anh ta, thậm chí còn trực quan hơn là lúc xem ti vi.

"Công chúa, ngài cẩn thận một chút, bên ngoài hoàng cung quá nguy hiểm, ngài không thể đi mạo hiểm một mình được."

Thẩm Sở Sở nhìn vào biểu cảm khoa trương của Tề Vũ Phi, nghĩ thầm, anh diễn là tiểu hầu gia, không phải là thái giám có được không. Có thể dừng nịnh nọt đến vậy không, biểu tình dừng sống động thế được không.

"Cắt!"

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên cảm thấy tiếng "Cắt" của đạo diễn lại sinh động dễ nghe như vậy.

Đạo diễn nhìn Tề Vũ Phi, nghĩ đến danh khí của anh ta, nghĩ tới người sau lưng anh ta, nhin rồi lại nhin, uyển chuyển nói: "Vũ Phi, động tác trên người giảm một chút, biên độ không cần quá lớn. Còn có, lúc nói chuyện với công chúa tuy là phải cung kính nhưng cũng cần chú ý thân phận tiểu hầu gia của mình."

Tề Vũ Phi nghe được kiến nghị của đạo diễn thì ngoan ngoan gật đầu nói: "Vâng thưa đạo diễn. Làm phiền thêm cho ông rồi, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý."

Nói với đạo diễn xong, lại nhìn sang Thẩm Sở Sở trước mặt nói: "Sở Sở, xin lỗi, hại cô phải quay lại với tôi lần nữa. Tôi không nghĩ là yêu cầu của điện ảnh đối với diễn viên lại nghiêm khắc như vậy, có chút nghĩ quá đương nhiên rồi, sau này tôi sẽ chú ý."

Thẩm Sở Sở nói: "Không có gì."

Mười phút sau, lại bắt đầu quay màn này.

Lần này đúng là tốt hơn lần trước một chút, chỉ là đạo diễn nhìn vào ống kính, đôi mày nhíu chặt vẫn chưa giãn ra. Diễn xuất như thế này, thật là không giống một người đã quay phim ba bốn năm trong ngành giải trí. Cho dù là sinh viên vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh cũng tốt hơn cái này.

Tuy vậy, vì chất lượng của bộ điện ảnh, đạo diễn vẫn là hô "Cắt".

Lúc này đạo diễn tự mình tiến tới, làm mẫu một chút nên diễn thế nào, làm thế nào để thông qua lời nói và ngôn ngữ cơ thể đi thể hiện tình cảm của bản thân. Tề Vũ Phi giờ đây cũng có chút bối rối, anh ta không nghĩ tới một cảnh đơn giản như vậy anh lại phải quay lâu như thế. Tuy rằng trước đây quay phim thần tượng cũng thường xuyên NG, nhưng đó đều là trường hợp nói sai lời thoại hoặc là đứng sai vị trí che mất ống kính. Kiểu coi trọng chi tiết như thế này rất hiếm.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tề Vũ Phi vẫn là theo đạo diễn diễn một lúc. Vì thế, làm lần thứ ba tốt hơn trước đó rất nhiều. Chẳng qua, vẫn chưa đạt được yêu cầu trong lòng. Thế nên bọn họ lại quay lại một lần nữa.

Chờ lần thứ tư rốt cuộc quay xong, lúc tiếp tục quay cảnh phía sau, Tề Vũ Phi thế mà lại quên thoại.

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, vậy tới qua anh xem kịch bản gì, kịch bản không khí à? Mời vừa bắt đầu quay, mấy câu đầu liền không nhớ được rồi.

Thẩm Sở Sở cũng là không ngờ tới Tề Vũ Phi không chỉ diễn xuất kém, năng lực học tập cũng không tốt lắm, nếu như cứ tiếp tục như thế này, bộ phim này quay hai năm cũng không quay xong. Tuy rằng cảnh của Tề Vũ Phi không nhiều, nhưng cơ bản đều là cảnh đối diễn với cô. Ngày đứng là giây vò hông hết tiết tấu của cô.

Không thể không nói, cảm giác của Thẩm Sở Sở vô cùng chuẩn xác. Vào buổi chiều, Tề Vũ Phi liền NG vô số lần.

Cả một ngày hôm nay cảnh phim của Thẩm Sở Sở mặc dù không nhiều, nhưng lại thấy mệt vô cùng. Đồng dạng cũng mệt còn có đạo diễn, nhiệm vụ của bọn họ hôm nay còn không hoàn thành!

Đến ngày thứ hai, liền tới tiểu cô nương Vương Thiên là kiểu không thích nói chuyện, vào lúc trở về xe bảo mẫu cũng nhin không được mà chằm chọc một câu với Thẩm Sở Sở: "Diễn xuất của anh ta cũng quá kém đi nha."

Thẩm Sở Sở mặt không biểu tình nói: "Em dùng sai từ rồi, một chữ "quá" sao có thể biểu đạt được đánh giá về diễn xuất của anh ta, ít ra cũng phải thêm

ba chữ. Thật không biết là anh ta lấy đâu ra tự tin mà cứ không ngừng quay phim không biết."

Vương Thiên tiếp: "Chắc là người hâm mộ thích đi. Em thấy trong tổ kịch rất nhiều cô nhóc đều rất thích anh ta, hơn nữa bên ngoài còn có rất nhiều fan."

Thẩm Sở Sở gật gù, nói: "Có lý."

Đại khái là đạo diễn đã có được cái nhìn vô cùng rõ ràng và toàn diện về diễn xuất của Tề Vũ Phi rồi, vì thế, đến ngày thứ ba thì số lần NG thật là giảm đi, tiến độ quay cũng hơi nhanh hơn một chút.

Thẩm Sở Sở lại cảm thấy cảnh như thế này nếu cất vào, thật sự là quá ảnh hưởng tới tổng thể. Cô rất muốn nói chuyện với đạo diễn, nhưng nghĩ tới diễn xuất của Tề Vũ Phi, cô thấy là cho dù cô có đi nói cũng vô dụng, hơn nữa đạo diễn sao lại không hiểu. Chỉ là, Tề Vũ Phi liền đại biểu cho lưu lượng, phần lưu lượng này tương lai sẽ là "phòng vé tiềm năng", hơn nữa cô cũng nghe nói là nhà đầu tư nhét vào. Thế nên, chỉ có thể nhịn thôi.

Chuyện không ngờ tới là, cách làm của đạo diễn lại cho Tề Vũ Phi rất nhiều tự tin.

Sau khi hạ màn, Tề Vũ Phi đề xuất ra muốn một mình nói chuyện với Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở nhìn xem Tề Vũ Phi bề ngoài có vẻ rất có mị lực thực chất lại là lưu manh, cười như không cười nói: "Cái này không được thích hợp lắm đi? Nếu như có phần hợp tác công việc gì, có thể bàn với người đại diện của tôi."

Tề Vũ Phi không ngờ là Thẩm Sở Sở sẽ từ chối anh ta, với độ hot hiện nay của anh, nữ minh tinh trong giới dường như là tới đâu cũng tốt chứ. Vô số nữ minh tinh muốn cọ độ hot của anh. Chỉ cần là người dính được một chút lợi, dường như đều có thể lên hot search.

"Không phải chuyện công việc, là tôi thấy đạo này NG quá nhiều lần rồi, thấy có phần phai xin lỗi cô. Muốn mời cô đi ăn một bữa, cảm ơn sự khoan dung và thấu hiểu của cô."

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Thế thì không cần đâu, đây đều là chuyện rất bình thường. Ngày trước tôi cũng thường xuyên NG mà, cũng đều nhờ vào sự chiều cố của các tiền bối với tôi. Anh không cần để tâm, tôi cũng sẽ không để trong lòng đâu."

Tề Vũ Phi thấy đáng vẻ kiên quyết của Thẩm Sở Sở, nụ cười trên mặt có chút không giữ được, nói: "Không thể nói thế được, tôi chỉ là muốn biểu đạt một chút lòng biết ơn của mình. Nếu như cô thật không có thời gian, vậy chúng ta hôm khác lại ăn."

Thẩm Sở Sở hạ mắt suy tư một lát, hỏi lại: "Anh tìm tôi có phải là có chuyện gì không?"

Khóe miệng Tề Vũ Phi ngập ngừng một chút, sau đó cười cười, nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chính là muốn hỏi cô xem sức khỏe đạo diễn Thường gần đây thế nào."

"Ồ, sức khỏe ông ấy rất tốt."

"Chà, Sở Sở, cô cũng thấy được sự tiến bộ về diễn xuất của tôi, cô ở trước mặt đạo diễn Thường nói tốt cho tôi mấy câu thế nào?" Tề Vũ Phi tự tin nói.

Thẩm Sở Sở kinh ngạc nhìn Tề Vũ Phi, cô đúng là không ngờ Tề Vũ Phi thế mà lại có loại chủ ý này. Hơn nữa, rốt cuộc là ai cho anh ta phần tự tin này?

Không đợi cô thoát khỏi sự chấn kinh, liền nghe thấy trợ lý bên người Tề Vũ Phi nói: "Thực ra cũng không cần nói nhiều cái gì, với danh khí và diễn xuất của anh Phi nhà chúng tôi, khẳng định có thể tham diễn điện ảnh của đạo diễn Thường."

Thẩm Sở Sở liếc mắt nhìn trợ lý của Tề Vũ Phi, nghĩ thầm, ừ, trợ lý cũng khá tự tin đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

"Ồ, nếu như nhất định có thể được tuyển chọn, vậy thì tôi liền không cần nhiều lời gì đó cho cha nữa." Thẩm Sở Sở bắt được ý tứ hàm hồ trong lời trợ lý của Tề Vũ Phi, tranh thủ nói.

Tề Vũ Phi trợn mắt nhìn trợ lý bên cạnh, cười nói: "Tuy là tôi tự tin có thể được chọn, nhưng mà nếu Sở Sở có thể ở trước mặt đạo diễn Thường nói tốt mấy câu mà nói, vậy không phải là càng thêm chắc chắn sao."

Thẩm Sở Sở trước giờ chưa từng làm qua chuyện như vậy, sau này cũng không định làm loại chuyện này. Nếu như đối phương có diễn xuất rất tốt, loại minh châu bị che mờ, cô có thể còn giúp một tay. Nhưng loại diễn viên giống như Tề Vũ Phi không có thiên phú, diễn xuất dở lại không nỗ lực, thế thì quên đi.

"Xin lỗi, mọi người đều biết, đạo diễn Thường là một người cương trực công chính, ông ấy trước giờ không chấp nhận những việc như thế. Nếu tôi đi thử, có thể còn tạo thành phản tác dụng." Thẩm Sở Sở cau mày, nghĩa chính ngôn từ nói ra.

Tề Vũ Phi liên tục bị Thẩm Sở Sở từ chối mấy lần, trong lòng cũng không dễ chịu lắm. Nói thật, địa vị cùng danh tiếng của Thẩm Sở Sở hiện nay không đáng để anh hạ thấp mình như vậy. Nếu không phải vì mối quan hệ giữa Thẩm Sở Sở và đạo diễn Thường không đơn giản, anh tuyệt đối sẽ không chịu đựng cô lâu như vậy.

"Vậy sao, Sở Sở, trong giới chúng ta là loại tình huống gì mọi người đều hiểu rõ trong lòng. Vai diễn này của cô không phải là... ài, nếu cô có yêu cầu gì cũng có thể nói với tôi mà, chúng ta đáp ứng nhu cầu lẫn nhau." Tề Vũ Phi ngâm nghĩ, nói thẳng ra.

Thẩm Sở Sở nghe ra được ý trong lời nói của Tề Vũ Phi, sắc mặt cũng lạnh xuống. Cô thừa nhận, đi được đến ngày hôm nay không phải hoàn toàn là kết quả cô nỗ lực, trong đó còn có Hàn Hành Ngan, đạo diễn Thường và nhiều người khác giúp đỡ. Nhưng, cô cũng không hề giống như Tề Vũ Phi nghĩ là hoàn toàn dựa vào đạo diễn Thường để lấy được nhân vật này, hai người họ vẫn là có sự khác biệt về bản chất.

"Thứ lỗi, tôi không có gì cần đến sự giúp đỡ của anh. Cảm ơn." Nói xong, Thẩm Sở Sở đầu cũng không quay lại mà đi thẳng. Người ta đều đã nói đến khó nghe như vậy rồi, cô còn tiếp tục nghe cũng chẳng có ý nghĩa nữa.

Tề Vũ Phi nhìn vào bóng lưng tiêu sái rời đi của Thẩm Sở Sở, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Sáng hôm sau, nghĩ tới còn phải cùng loại người như Tề Vũ Phi đối diễn, Thẩm Sở Sở sau khi tỉnh lại tâm tình liền không tốt cho lắm. Kết quả, chờ cô đi đến trường quay rồi lại nhận được tin là Tề Vũ Phi đã rời khỏi tổ kịch đi tham gia hoạt động rồi. Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, cảnh của anh ta còn chưa quay xong mà, cứ thế đi rồi, không hợp lý lắm nhỉ?

Quả nhiên, sắc mặt của đạo diễn cũng không dễ xem, thấy Thẩm Sở Sở đến rồi, chỉ vào một người có thân hình vô cùng giống với Tề Vũ Phi trước mặt và nói: "Sở Sở, cô hôm nay diễn với anh ta."

Thẩm Sở Sở quay đầu đánh giá một chút người đàn ông trước mặt, vừa nhìn đúng là có bảy tám phần giống Tề Vũ Phi, đặc biệt là mặt bên càng giống. Người này sẽ không phải là thể thân của Tề Vũ Phi đi? Cô quay phim lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy diễn viên dùng loại thể thân này.

Trừ cảnh đánh nhau, hoặc là dưới tình huống một vài động tác độ khó cao mà các diễn viên không thể hoàn thành, mọi người sẽ dùng thể thân ra, lúc bình thường vẫn là thật sự không cần tới. Dù sao nhận tiền rồi, người liền làm chút công việc không phải sao.

Tuy rằng trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, tuy nhiên, đạo diễn đã nói là quay với người này, Thẩm Sở Sở chỉ có thể quay cho tốt thôi.

Sau khi quay một ngày, Thẩm Sở Sở thậm chí cảm thấy là thoải mái hơn nhiều so với quay cùng Tề Vũ Phi. Ít ra người này sẽ không luôn chạy tới hỏi cô một vài vấn đề, hoặc là dùng nụ cười phát ngáy ra "phóng điện" với cô. Hơn nữa, cô phải thừa nhận, diễn xuất của cái thể thân này cũng là tốt hơn Tề Vũ Phi.

Thêm vào đó, từ sau khi giải quyết được vấn đề hôn nhân của Thái Khiết, trong hệ thống nhân duyên có nhiều hơn một cái trị số nhân duyên cuối cùng tới nay cũng đến. Vì vậy, hôm nay tâm trạng Thẩm Sở Sở đặc biệt tốt.

Vào buổi tối, Trần Tây Lệ gọi một cuộc điện thoại cho Thẩm Sở Sở.

"Sở Sở, N&W, một trong sáu tạp chí lớn có một kỳ muốn mời em lên trang bìa. Chúc mừng em, đã xâm nhập vào giới thời trang rồi."

Thẩm Sở Sở mừng rỡ nói: "N&W thế mà lại mời em? Cảm ơn chị Trần đã giúp đỡ."

Trần Tây Lệ nghe Thẩm Sở Sở nói, lại có chút nghi ngờ đáp: "Em lại không biết là ai giới thiệu em sao, chị tưởng là bọn em đã thương lượng xong rồi cơ."

"A? Là ai?" Thẩm Sở Sở có chút mộng lung hỏi lại, gần đây không có ai nói sẽ giúp cô lên trang bìa nha. Chẳng lẽ là Hàn Hành Ngan? Chắc là không phải, cái này không giống với phong cách làm việc của anh ấy.

Rất nhanh, Trần Tây Lệ liền đáp: "Là người đại diện của Trần Thắng Cương, Thái Khiết đề cử em. Xem ra em ở cùng với các diễn viên trong tổ kịch không tồi, tài nguyên tốt như vậy đều có thể nghĩ tới em. Hơn nữa trang bìa lần này của em cũng là chụp cùng Trần Thắng Cương đó."

Thẩm Sở Sở vừa nghe được là Thái Khiết giúp mình, cô liền hiểu được đây là Thái Khiết đang trả ơn cô. Bởi sự giúp đỡ của cô lúc trước, vì thế dùng phương thức này trả lại cho cô. Nghĩ như vậy, Thẩm Sở Sở lại cảm thấy giúp người khác giải quyết vấn đề hôn nhân là một việc làm vô cùng có ý nghĩa.

"Ừm, mọi người đều khá dễ ở chung a."

Trần Tây Lệ nói: "Ừ, quan hệ tốt với diễn viên trong tổ kịch cũng là một loại tài nguyên, mọi người đều ở trong cùng giới, sau này cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp. Chẳng qua, cũng phải chú ý giữ chừng mực, không nên có tin đồn gì truyền ra."

Thẩm Sở Sở nghe được lời của Trần Tây Lệ thì nhận ra là chị ấy hiểu lầm rồi, Trần Tây Lệ chắc là cho rằng tài nguyên của cô dựa vào Trần Thắng Cương mà có. Chỉ là thực sự không hề dựa vào Trần Thắng Cương, mà là dựa vào người đại diện của Trần Thắng Cương. Tuy nhiên, đối với chuyện cá nhân của Thái Khiết, cô cũng không muốn giải thích nhiều với người khác.

Hôm sau lúc gặp được Thái Khiết, Thẩm Sở Sở cười nói: "Chị Thái, cảm ơn chị. Em đã nhận được lời mời của N&W rồi."

Thái Khiết cười đáp: "Đó cũng là vì hình tượng khí chất của em khá phù hợp, phía tạp chí mới nhìn trúng em. Nếu như không phù hợp, cho dù chị có đề cử thế nào cũng không có tác dụng gì."

Tuy rằng Thái Khiết nói vậy, nhưng trong lòng Thẩm Sở Sở vẫn vô cùng cảm kích. Nếu như không có sự giới thiệu của Thái Khiết, phía tạp chí sao sẽ biết được cô là ai.

Hai ngày sau, Tề Vũ Phi trở lại. Thẩm Sở Sở cho rằng Tề Vũ Phi sẽ lập tức đến quay phim cơ, cô đã làm xong chuẩn bị tư tưởng rồi. Kết quả, lúc anh ta đến phim trường lại nói với đạo diễn là thân thể không khỏe, mấy ngày nữa mới quay. Còn dùng ngữ khí thông cảm nói với đạo diễn: "Tôi thấy cái thể thân này diễn xuất cũng khá tốt, quay còn có thể nhanh một chút, vừa đúng đưa cho ngài giảm đi lượng công việc."

Đạo diễn nhìn dáng vẻ của Tề Vũ Phi liền tức không nói được, trong lòng đặc biệt muốn chửi ra miệng. Nếu như đều dùng thể thân để diễn, thể thì còn cần diễn viên làm gì, trực tiếp đem thể thân thành diễn viên không phải là được rồi sao.

Tuy nhiên, nghĩ tới phần tài chính đại biểu phía sau Tề Vũ Phi, nên ông chỉ có thể nhẫn. Nhưng ông cũng tự nói với bản thân, sau này ông tuyệt đối sẽ không cho phép loại lưu lượng minh tinh "đặc biệt" này xuất hiện trong tổ kịch của mình. Trước đây đều là ông quá ngây thơ, kinh nghiệm quay phim quá ít, chưa từng gặp đại bài như thế này.

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, Tề Vũ Phi không đến quay phim cô còn có thể yên tâm một chút.

Chỉ không ngờ là, đang lúc cô quay xong chuẩn bị đi, lại lần nữa bị Tề Vũ Phi chặn đường.

"Sở Sở, tôi xin lỗi cô vì những chuyện trước đó. Chắc là tôi quá thích cô rồi, nên gặp cô có chút căng thẳng, mới nói mà không nghĩ vậy."

Thích cô? Người mà mấy hôm trước còn không để cô trong mắt, hôm nay thế mà đột nhiên nói là thích cô? Cho cô là đùa ngu sao, anh ta nói gì cô cũng tin.

Thẩm Sở Sở nhìn Tề Vũ Phi đang xấu hổ, cảm thấy diễn xuất của anh ta thật sự là tiến bộ không ít. Nếu như có thể đem phần tâm tư này đặt vào việc quay phim, cô tin là anh ta sẽ không còn là đại diện cho ngôi sao diễn xuất kém nữa.

Nhìn vào biểu tình mong đợi của Tề Vũ Phi, Thẩm Sở Sở ghen cả nửa ngày, nói: "Không cần xin lỗi."

Tề Vũ Phi cười đáp: "Không bằng buổi tối mọi người cùng đi ăn một bữa thế nào, mấy ngày nay quay cùng với thể thân rất vất vả phải không? Đến lúc đó gọi anh Thắng Cường cùng đi."

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Tôi không đi đâu, kịch bản ngày mai còn có chút chưa nhàn nhuyễn, phải trở về học kịch bản."

Tề Vũ Phi thấy thái độ của Thẩm Sở Sở như vậy, đảo mắt nói: "Sở Sở, thực ra từ khi cô ra mắt tôi liền chú ý đến cô rồi. Cô quay cái quảng cáo hoa tai cho Hàn thị thật là rất đẹp, đây còn không phải, tôi chính là đặc biệt mua cho cô đây. Loại trang sức đẹp như vậy chỉ có người đẹp như cô mới xứng đeo."

Nói thế, anh ta liền lấy từ trong túi ra một cái hộp.

Thẩm Sở Sở cúi đầu nhìn một cái, nói: "Cảm ơn nhiều, chẳng qua mẫu này Hàn thị đã gửi cho tôi một cái, khiến anh lãng phí rồi."

"Xem ra cô không thích, nếu cô có thích loại nào có thể trực tiếp nói với tôi."

Thẩm Sở Sở cau mày, nhìn vào trái tim màu đỏ trên đầu Tề Vũ Phi, bình tĩnh nói: "Chiều nay đối với tôi không có tác dụng đâu, anh vẫn nên rèn luyện diễn xuất cho tốt, đi tìm đạo diễn Thường có vẻ ổn. Tôi không có tác dụng. Tôi đi về trước."

Tề Vũ Phi bị nói trúng tim đen, ngừng một lát, nói: "Sở Sở, cô đây là nói gì thế, tôi đâu phải người như vậy. Thực ra, cô nghĩ xem, hai chúng ta một là người mới của giới điện ảnh, một người là đỉnh cấp lưu lượng của phim truyền hình, nếu như hai chúng ta truyền ra tin đồn mà nói, tuyệt đối sẽ đạt được càng nhiều sự chú ý. Cô có muốn suy nghĩ một chút không?"

Thẩm Sở Sở cảm thấy sự nhần nại của mình đã sắp hết rồi, quay đầu nhìn vào Tề Vũ Phi, lạnh lạnh nói: "Xin lỗi, tôi cho dù muốn tìm người tạo chiêu trò cũng sẽ không tìm một người đã kết hôn đâu."

"Sở Sở, cô..." Tề Vũ Phi vốn là trên mặt mang theo ý cười, nghe được về sau thì nụ cười của anh ta liền thu lại, sắc mặt cũng đổi, anh ta nhìn quanh, nói, "Thẩm Sở Sở, cô đây là nói cái gì, không muốn chiêu trò thì không làm, không cần phải nói như vậy. Tôi năm nay mới 23 tuổi, lấy đâu ra vợ. Tôi còn muốn chơi thêm vài năm yêu đương thêm vài lần đây."

"Thật sao, vậy đứa con năm tuổi của anh lại đến từ đâu?"

Nếu nói vừa rồi vẫn còn ôm tâm lý may mắn, thì lúc này Tề Vũ Phi đã vô cùng khẳng định, Thẩm Sở Sở là biết được nội tình. Tuy rằng không biết Thẩm Sở Sở từ đâu có được thông tin, nhưng từ biểu cảm của Thẩm Sở Sở liền có thể nhìn ra cô ta cái gì cũng biết.

Nghĩ đến đây, sau lưng Tề Vũ Phi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, anh ta bước nhanh tới gần Thẩm Sở Sở, sắc mặt âm trầm nhìn cô, bắt lấy cổ tay cô,

hung hăng nói: "Thẩm Sở Sở, cô nghe ở đâu được tin này?"

Thẩm Sở Sở lúc này có chút hồi hận lại đứng ở sân sau nói chuyện với Tề Vũ Phi, Vương Thiên lúc này cũng không ở bên người, cô không nên lỗ mồm như vậy.

"Tôi nghe được tin ở đâu? Sao nào, sợ bị người ta phát hiện như vậy sao?" Thẩm Sở Sở đáp.

"Cô..." Câu này của Tề Vũ Phi còn chưa nói xong, liền bị người ta cắt ngang.

"Câu đang làm gì vậy?" Một giọng nói hơi mang theo tức giận hỏi, tiếp đó một nắm đấm liền đập vào mặt Tề Vũ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Thẩm Sở Sở nhìn thấy người đến, có chút sợ hãi vỗ vỗ ngực. Cô tuy là không sợ Tề Vũ Phi, nhưng khiến bản thân rơi vào nguy hiểm vẫn là chuyện không nên có.

Tề Vũ Phi bị đánh có chút choáng váng, anh ta lắc lắc đầu, lau lau khóe miệng, dần dần ngồi thẳng dậy. Nhìn thấy người đàn ông xa lạ trước mặt, có chút tức giận nói: "Anh là ai? Dựa vào cái gì mà đánh tôi?"

Đồng Tử Nguyên nhìn lướt qua cổ tay Thẩm Sở Sở, lại nhìn một cái Tề Vũ Phi đang ngồi trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Xem ra là nhân mô cầu dạng, luôn làm mấy chuyện không bằng chó lợn. Mấy người diễn viên các người đứng thật là biết diễn kịch."

Tề Vũ Phi nghe lời này, tức giận muốn mở miệng phản bác. Lúc này, trợ lý của anh ta vội vàng đi tới từ phía sau, kéo kéo tay áo Tề Vũ Phi, áp lên tai anh ta nhỏ giọng nói mấy câu.

Sau khi ngẩng đầu lên, thái độ của Tề Vũ Phi liền hoàn toàn bất đồng. Anh ta vội vã vỗ vỗ đất trên người, đứng dậy. Tuy rằng mặt bị Đồng Tử Nguyên đánh có chút sưng lên, nhưng vẫn cười nói: "Hóa ra là Đồng thiếu gia, thật là xin lỗi, vừa rồi tôi không nhận ra ngài tới."

Đồng Tử Nguyên nhìn thấy bộ dạng nịnh nọt của Tề Vũ Phi, lười phí lời với anh ta. Anh quay đầu nhìn Thẩm Sở Sở một cái, cau mày nói: "Mất mủ rồi sao, với loại người nào cũng có thể một mình gặp, cũng không sợ gặp chuyện."

Thẩm Sở Sở lần đầu tiên cảm thấy Đồng Tử Nguyên nói rất là đúng, cô không có cách phản bác.

Đồng Tử Nguyên quay người liền muốn dẫn Thẩm Sở Sở rời khỏi đây, Tề Vũ Phi lại không chịu cô đơn nói: "Đồng thiếu gia, buổi tối tôi mời ngài ăn cơm, cảm ơn cơ hội Đồng tổng đã cho."

Đồng Tử Nguyên vốn là muốn rời khỏi, nghe được lời này xong thì lại dừng bước. Anh quay đầu nhìn sang Tề Vũ Phi, trên dưới đánh giá anh ta một lượt, nói: "Hóa ra người mà công ty chúng ta đầu tư một bút tiền lớn là cậu à, xem ra ánh mắt thật kém."

Tề Vũ Phi thấy Đồng Tử Nguyên nhận ra thân phận mình, nụ cười trên mặt càng thêm thân thiết. Tuy rằng Đồng Tử Nguyên đang châm biếm anh, nhưng anh ta lại không coi vào đâu, nói: "Tôi và Viên Viên là người một nhà, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài."

Đồng Tử Nguyên nghĩ thầm, bố anh làm việc thật là càng ngày càng không đáng tin rồi. Nói là giúp một người bạn cũ, kết quả lại giúp cho loại người này. Ngẫm đi ngẫm lại, Đồng Tử Nguyên liền biết được thân phận của Tề Vũ Phi.

"Đó là bố tôi làm, không phải tôi làm. Cậu muốn cảm ơn thì đi cảm ơn ông ấy. Mời cơm thì không cần đâu, nhìn khuôn mặt này của cậu tôi ăn không nổi." Nói xong, nhìn sang Thẩm Sở Sở đang ngây người một bên, nhắc nhở, "Còn không đi sao?"

Thẩm Sở Sở lập tức theo sau.

"Cô Thẩm, cùng đi ăn một bữa chứ? Tôi có việc muốn nói với cô, mong là cô có thể nể mặt." Đồng Tử Nguyên một bên đi một bên nói.

Thẩm Sở Sở nghĩ tới vừa rồi Đồng Tử Nguyên đã cứu cô, vậy nên gật đầu đáp ứng.

Hai người vừa ngồi xuống, Đồng Tử Nguyên liền đẩy một tấm thẻ ngân hàng cho Thẩm Sở Sở.

"Cô Thẩm, trong này có một triệu tệ, là phần báo đáp của tôi với cô. Cảm ơn cô đã cứu gia mẫu. Tuy là không có bao nhiêu tiền, nhưng tôi hi vọng là cô có thể nhận lấy. Nếu như sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ đề xuất với tôi là được." Đồng Tử Nguyên trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, "Lần trước tôi hiểu lầm cô khiến cô không vui, vì thế thái độ đối với cô cũng không quá tốt, đối với chuyện này tôi muốn thể hiện lòng xin lỗi với cô."

Thẩm Sở Sở lắc lắc đầu, cũng đem thẻ ngân hàng đẩy trở lại, nói: "Không cần, cứu mẹ anh chính là anh, không phải tôi. Tôi chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy, nhắc nhở anh một câu thôi. Không dám nhận phần cảm ơn nặng như vậy."

Đồng Tử Nguyên lại lần nữa đẩy thẻ lại, hơi ái muội nói: "Tôi đã nói rồi, đây là tiền cảm ơn. Cô Thẩm nếu như không nhận lấy, tôi sẽ nghĩ thành cô muốn từ một phương diện khác đạt được bồi thường, ví dụ, lấy thân báo đáp."

Thẩm Sở Sở nghe được câu này thì nói không nên lời, cô nhìn vào cái thẻ trước mặt, đảo mắt, nói: "Vẫn thật là bị anh nói trúng rồi, tôi đúng là muốn từ phương diện khác có được bồi thường. Chỉ là không biết anh Đồng có đáp ứng hay không thôi."

Đồng Tử Nguyên nhìn đáng vẻ Thẩm Sở Sở sóng mắt lưu chuyển, cảm thấy giống như có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng chải trong tim anh. Nhận thấy bản thân có chút thất thần, Đồng Tử Nguyên ho nhẹ một tiếng, nói: "Cô nói đi."

Thẩm Sở Sở tiếp: "Vừa rồi anh cũng thấy đấy, quan hệ giữa tôi và Tề Vũ Phi không tốt lắm. Nói thật, tôi đối với anh ta có chút không vừa ý. Vừa rồi tôi nghe được các anh nói chuyện, là anh bỏ vốn đem anh ta nhét vào. Vì vậy, tôi muốn cầu anh đem anh ta đi thì thế nào?"

Loại chuyện này Thẩm Sở Sở là lần đầu tiên làm. Chính là vừa xong, sự chán ghét của cô đối với Tề Vũ Phi đã đến đỉnh điểm rồi. Quay phim đến muộn, các loại ám thị cô muốn tạo tin đồn, muốn tạo quan hệ với đạo diễn Thường... nếu không phải hôm nay Đồng Tử Nguyên đến, cô nghĩ cô nhất định sẽ quay về cầu Hàn Hành Ngạn đó.

Đồng Tử Nguyên nghe được yêu cầu của Thẩm Sở Sở, hơi có chút thất vọng, nói: "À, chuyện này à, tôi quay về hỏi gia phụ xem. Mấy hôm nữa cho cô một đáp án, cô Thẩm không có yêu cầu gì khác sao?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Không có. Hơn nữa, tấm thẻ này tôi cũng không thể nhận."

Đồng Tử Nguyên vào lúc Thẩm Sở Sở lại muốn đẩy trả thẻ thì nói: "Thứ đã tặng đi rồi tôi trước giờ sẽ không nhận lại, nếu như cô bây giờ không nhận, vậy tôi có thể mỗi ngày muốn đưa cô một lần. Đến lúc đó có khả năng là tất cả mọi người đều biết đó."

Không thể không nói, phần uy hiếp này của Đồng Tử Nguyên có hiệu quả, tay đang đẩy thẻ của Thẩm Sở Sở ngừng một lát, nhú nhú mày, nói: "Anh Đồng, tôi thật sự không thiếu tiền đâu, hơn nữa tiền này tôi thật sự không thể nhận."

Đồng Tử Nguyên lại nói: "Ồ? Hóa ra cô Thẩm lại muốn gặp tôi như vậy, thế cũng được, tôi mỗi ngày đều đến tổ kịch đưa cho cô Thẩm một lần."

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn Đồng Tử Nguyên, tuy là dùng lời bất cần nói ra, nhưng trên mặt lại thể hiện vô cùng nghiêm túc. Sau khi suy tư vài giây, Thẩm Sở Sở nhìn tấm thẻ trong tay, cười nói: "Đề không làm phiền anh, thẻ thì tôi nhận vậy."

Dùng bữa xong, Đồng Tử Nguyên đưa Thẩm Sở Sở về khách sạn. Thẩm Sở Sở cảm thấy dường như có gì đó sáng lên một thoáng, quay đầu nhìn một cái. Đồng Tử Nguyên nhìn thấy hành động của Thẩm Sở Sở, hỏi: "Sao thế?" Cũng thuận theo ánh nhìn của Thẩm Sở Sở nhìn qua.

Thẩm Sở Sở nhìn một lúc lâu cũng không thấy người, lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, tôi tưởng là có phóng viên chụp trộm."

Đồng Tử Nguyên cũng thu lại ánh nhìn, nói: "Ngôi sao các cô đúng thật là đáng thương, ăn một bữa đều phải cẩn thận. Thẻ này có khác gì bị giám thị đâu, thật không biết vì sao có nhiều người muốn làm ngôi sao như vậy. Hơn nữa, bị chụp cùng với tôi, cô không phải là nên vui mới đúng sao."

Thẩm Sở Sở biết, bởi vì chuyện của Trần Mộng, Đồng Tử Nguyên đối với nữ minh tinh khá là chán ghét, nhưng nó không có nghĩa là cô có thể chịu được sự khinh thị của anh ta.

"Anh Đồng, anh cũng đừng vợ đứa cả năm, không phải tất cả nữ minh tinh đều có cách nghĩ như vậy. Tôi không hi vọng dựa vào những thứ này để thu hút sự chú ý của mọi người."

Đồng Tử Nguyên nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa, khởi động xe đi.

Sau khi đến khách sạn, Đồng Tử Nguyên nhìn vào Thẩm Sở Sở đang muốn xuống xe, nói: "Vấn đề người nam diễn viên kia tôi đi giải quyết, tự cô sau này cũng cẩn thận chút. Chớ bôi chút thuốc."

Đồng Tử Nguyên cúi đầu nhìn cổ tay đo đo của Thẩm Sở Sở rồi nói.

Thẩm Sở Sở cũng cúi đầu nhìn một cái, thực ra Tề Vũ Phi nắm cũng không phải rất đau, lúc này đã không còn cảm giác gì, chỉ là da cô khá mẫn cảm, hơi bị người ta nắm một lúc liền đỏ rất lâu.

"Cảm ơn."

Sau khi tháo dây an toàn, Thẩm Sở Sở do dự một lát, nói: "Nếu không thì cũng không cần đuổi anh ta đi, anh ta cũng không dễ dàng, làm vậy hình như có chút quá đáng." Lúc này Thẩm Sở Sở cảm thấy bản thân đã không còn tức giận như vậy nữa, đối với Tề Vũ Phi cũng không quá ghét.

Đồng Tử Nguyên lại cười cười, nói: "Thẩm Sở Sở, cô đúng là tốt bụng. Cô đến góc gác của người ta đều vén lên rồi, còn mong muốn người ta đối tốt với cô? Cô tay cô không phải chính là chứng cứ sao? Vì thế a, vẫn là mắt không thấy tim không phiền mới tốt. Huống chi, người như vậy tuy là bỏ tôi đưa vào, nhưng cũng có thể coi là sơ suất của nhà tôi. Tôi chỉ là sửa sai thôi."

Thẩm Sở Sở nghe xong, mím mím môi, nói: "Tạm biệt."

Tối hôm đó, Thẩm Sở Sở lên mạng tìm kiếm một chút, phát hiện ra không có tin tức của cô và Đồng Tử Nguyên mới yên tâm.

Sáng hôm sau, sau khi đến tổ kịch, nghe nói Đồng Tử Nguyên (đáng ra phải là Tề Vũ Phi chứ nhỉ?) đã rời đi rồi, Thẩm Sở Sở một mặt cảm thấy vui vẻ, một mặt lại có chút chột dạ. Bởi vì mất đi một vai phụ, tiếp theo đó còn phải có người khác vào tổ, vì vậy, những cảnh Thẩm Sở Sở quay cùng Tề Vũ Phi trước đó đều phải làm lại một lần.

Chỉ là, không ngờ tới, khoảng mười giờ, Tề Vũ Phi lại một lần nữa vào tổ kịch.

Lần này, anh ta đeo kính đen, nhìn thấy Thẩm Sở Sở liền biểu hiện xin lỗi, sau đó lại nói: "Sở Sở, chuyện không cần phải làm đến tuyệt như vậy chứ, cô nói với Đồng thiếu gia một lời, giờ cao đánh khề cho tôi thế nào?"

Thẩm Sở Sở không tính tới Tề Vũ Phi sẽ đến tìm mình, cau mày, nói: "Xin lỗi, chuyện này tôi không làm chủ được."

Tề Vũ Phi thấy bộ dạng dầu muối không ăn của Thẩm Sở Sở, sắc mặt lạnh xuống, nhỏ giọng nói: "Cô đừng có mà nói chuyện tôi đã kết hôn ra ngoài, nếu không..."

"Nếu không thì sao, hửm?" Giọng nói của Đồng Tử Nguyên từ sau lưng Tề Vũ Phi vang lên.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tề Vũ Phi, Đồng Tử Nguyên ghét bỏ nhìn anh ta một cái. Mấy người nổi tiếng này không cần biết là ở bên ngoài nổi thế nào, ở trong mắt những người như anh vĩnh viễn đều nhỏ bé không đáng kể.

"Chuyện cậu kết hôn sinh con trong giới này còn ai không biết còn ai không rõ? Tôi thấy là Quách Tình mù rồi mới vừa mất loại người như cậu. Bị lợi dụng một phen không nói, cậu còn không đối xử tốt với cô ấy, lại còn ở ngoài câu tam đáp tứ nữa. Tôi thấy, tôi cần phải nói với chủ Quách giáo huấn cậu cho tốt."

Tề Vũ Phi có thể có được thành tựu hôm nay, một bộ phận rất lớn là dựa vào vợ, lúc này nghe được uy hiếp của Đồng Tử Nguyên, anh ta mới thực sự sợ. Chân đều mềm rồi, trên đầu cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Đồng thiếu gia, ngài đây là nói gì vậy, tôi không có, tôi vẫn luôn yêu thương Tình Tình. Ngài đừng hiểu lầm."

Đồng Tử Nguyên cười nhạo một tiếng, nói: "Nói với tôi mấy thứ này làm gì, mấy lời này của cậu đi mà nói cho Quách Tình nghe, tôi mới lười quản chuyện xấu nhà các cậu. Cậu nhanh chóng rời khỏi đây đi, xem ra lời tôi nói hôm qua cậu nghe còn chưa hiểu hả?"

Sắc mặt Tề Vũ Phi cứng đờ, nói: "Không có, nghe hiểu rồi, nghe hiểu rồi. Tôi đây không phải là muốn nói với Thẩm Sở Sở một câu sao, tôi lập tức đi." Nói xong, Tề Vũ Phi quay người muốn đi.

Chẳng qua, Đồng Tử Nguyên ở sau lưng gọi anh ta lại, nói: "Đứng rồi, chuyện cậu kết hôn sinh con là tôi nói với Thẩm Sở Sở đấy, nếu cậu muốn ghi hận thì ghi lên tôi, đừng để tôi biết được cậu làm trò gì với Thẩm Sở Sở. Đến lúc đó tôi không tha cho cậu đâu."

Thân thể Tề Vũ Phi tạm ngừng lại, nói: "Được, tôi biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Thẩm Sở Sở lúng túng nghe xong đối thoại giữa hai người này, lúc nghe đến đoạn sau, cô cảm kích nhìn sang Đồng Tử Nguyên. Chờ Tề Vũ Phi đi rồi, Thẩm Sở Sở nói: "Cảm ơn anh."

Đồng Tử Nguyên liếc cô một cái, nói: "Không cần cảm ơn, sau này tự mình phải có chút tâm cơ."

Thẩm Sở Sở bị Đồng Tử Nguyên nói cho đỏ mặt, đáp: "Ừm."

Vì diễn viên phù hợp nhất thời rất khó tìm được ngay, nên đạo diễn sắp xếp lại một lượt, cuối cùng quyết định trước cứ để phân diễn thuộc về Tề Vũ Phi lại làm sau.

Sắp xếp như vậy khiến cho diễn viên khác cũng bắt đầu bận rộn. Bởi vì kịch bản phía sau mọi người đều chưa thuộc lắm, nên bắt đầu nghiêm túc học.

Cũng may ba ngày sau, diễn viên của tổ kịch có mặt. Một số ký giả đến tổ kịch phỏng vấn rất nhanh phát hiện được manh mối, vốn là bọn họ đến phỏng vấn Tề Vũ Phi, kết quả lại phát hiện Tề Vũ Phi không có ở tổ kịch. Lúc bọn họ đi tìm đạo diễn hỏi, đạo diễn cũng chỉ nói mơ hồ.

"Lịch trình không khớp, nên là không quay nữa."

Rất nhiều ký giả sau khi phỏng vấn xong liền phát thông báo.

"Bởi vì nguyên nhân lịch trình, Tề Vũ Phi rút khỏi quay chụp "Gia Lăng công chúa"."

"Tề Vũ Phi tập trung quay chương trình tạp kỹ, bỏ qua quay điện ảnh."

.....

Các phóng viên trước nay vốn là xem ảnh biên chuyện, huống hồ bọn họ lần này không chỉ nhìn thấy ảnh, còn phỏng vấn được người trong tổ kịch. Vì thế tất nhiên là đưa ra một số tiêu đề có mách lới. Bọn họ tuy rằng không biết bên trong đã phát sinh chuyện gì, nhưng bọn họ luôn có thể biên ra được chút chuyện.

Không ngờ tới là, mấy thông cáo này vừa đưa ra, người hâm mộ của Tề Vũ Phi lại không chịu được.

"Anh Phi nhà chúng tôi nghiêm túc quay phim, căn bản không phải nguyên nhân do lịch trình, là nguyên nhân ở tổ kịch. Haha, dám đem nôi úp lên đầu anh Phi nhà chúng tôi, có còn cần mặt không vậy? [Mím cười]"

"Tôi đã đi thăm đó, anh Phi nhà chúng tôi mỗi ngày đều đến tổ kịch báo cáo nha, lập tức muốn quay xong rồi, kết quả các người dám nói do lịch trình, có buồn cười không? [Máng mủ]"

"Người hâm mộ của mỗi lưu lượng nào đó muốn mặt mũi chút được không, anh ta cũng coi là nghiêm túc quay phim? Điều là dùng thể thân đi, cho là tôi không đi thăm chắc? [Phi]" Rất nhanh, người này liền chịu công kích của fan Tề Vũ Phi.

"Ngôi sao nào mà không dùng thể thân, cũng không phải chỉ có mình anh Phi nhà chúng tôi dùng."

"Nhiều cảnh đánh nhau như vậy, không dùng thể thân nhờ anh Phi nhà chúng tôi bị thương thì sao? Người cho đây là người chắc, da dày!"

Sau đó, chỉ có vấn đề này mọi người liền tranh cãi ầm ĩ. Tề Vũ Phi cũng gặp phải công kích của các đại doanh tiêu hào.

"Một nam minh tinh họ T (Bản gốc là họ Q, Tề pinyin là Qi, nên ta sửa thành T ạ) trêu chọc đại bài tại hiện trường, quay phim liên tục dùng thể thân, đạo diễn rất bất mãn với cách làm này, quay đến nửa sau liền đổi người."

"Theo tiết lộ của người biết chuyện trong tổ kịch, người họ T nào đó thái độ quay phim cực kỳ không nghiêm túc. Buổi sáng thì dậy muộn, làm cho cả tổ kịch chờ anh ta. Thường xuyên dùng thể thân, làm cho các diễn viên phải diễn cùng anh ta khổ không nói được. Còn ở phim trường câu dẫn diễn viên trong tổ. Đối với diễn viên chuyện xấu nơi nơi như vậy, mọi người cũng hiểu cho rõ chút. [Mím cười]"

Tề Vũ Phi cũng không ngờ rằng bản thân thể mà sẽ bị bôi nhọ thảm đến thế, trước đây khi anh quay phim truyền hình, cùng lắm thì mọi người nói anh ta diễn xuất không tốt, trước giờ còn chưa có ai dám nói anh như thế kia. Anh luôn có cảm giác phía sau giống như có người tổ chức một cách có kết hoạch để bôi đen anh.

Nào ngờ đến tối trở về nhà, vẫn còn có một con phong ba đang chờ anh ta.

"Tề Vũ Phi, anh thật có năng lực a. Không chỉ đắc tội Đồng Tử Nguyên, còn câu dẫn nữ minh tinh trong tổ kịch?" Quách Tình nhìn Tề Vũ Phi hỏi thăm.

Tề Vũ Phi vốn là sắc mặt đã không dễ coi, nghe được Quách Tình nói như thế, vội vàng lên tinh thần đến đối phó, nói: "Tình Tình, em đừng hiểu lầm, anh sao có khả năng làm ra chuyện như vậy chứ. Em cũng biết mà, anh ở trong giới giải trí nổi tiếng tới mức nào, đều là mấy cô nữ minh tinh kia gấp muốn câu dẫn anh. Anh từ trước tới giờ chưa từng để ý đến họ. Anh là người như thế nào em còn không rõ sao?"

Quách Tình ngẫm nghĩ, cảm thấy vừa rồi thái độ của mình không ổn lắm, cô và Tề Vũ Phi là bạn học cấp ba, lúc đó cô đã rất thích Tề Vũ Phi rồi. Cũng biết được Tề Vũ Phi từ sau khi ở bên cô thì không có đi đưa đẩy nữ nhân khác nữa. Chỉ là, ở trong giới giải trí, anh luôn có tin đồn với nữ minh tinh khác. Tuy rằng cô tin anh, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có phần không thoải mái. Lần này cô nhìn thấy tin đồn đại của anh với một nữ minh tinh khác, trong lòng vẫn là ghen, vậy nên mới nói như thế.

"Anh là người như thế nào em tất nhiên là biết, đều tại mấy cô nữ minh tinh kia, bọn họ khẳng định muốn cọ độ nổi tiếng của anh."

Tề Vũ Phi thấy Quách Tình tin rồi, ôm cô nói: "Ài, vẫn là Tình Tình em hiểu anh, em đối với anh là tốt nhất, cũng chỉ có em tin anh thôi, những ký giả và dân mạng kia đều đang nằng nạnh."

Quách Tình nhìn dáng vẻ này của Tề Vũ Phi, đau lòng nói: "Không sao, không sao. Bọn họ khẳng định là thủy quân, chúng ta cũng đi tìm thủy quân mắng ngược lại."

Tề Vũ Phi thấy nguy cơ đã được gỡ bỏ, vui mừng nói: "Cảm ơn em, Tình Tình."

Quách Tình nghĩ tới vấn đề Tề Vũ Phi hiện tại gặp phải, có chút mất hứng nói: "Cái này đều tại Đồng Tử Nguyên, anh ta trúng gió gì mà nói đem anh đổi liền đổi. Người này sao có thể bắt nạt người ta như vậy. Không được, em phải đi tìm ba ba nói anh ta."

Tề Vũ Phi lại đảo mắt, nói: "Tình Tình, đừng đi. Anh không muốn khiến cha lo lắng. Nói ra, chuyện này vẫn là nên trách anh."

Quách Tĩnh ngây thơ hỏi: "Tại sao? Đây sao có thể là lỗi của anh được, đều tại Đồng Tử Nguyên."

Tề Vũ Phi thở dài một hơi, nói: "Thực ra trong này có chút việc em không biết. Đồng thiếu gia sở dĩ làm như vậy, là vì anh ta nhìn trúng một tiểu minh tinh. Mà tiểu minh tinh kia... ừm, cô ta đối với anh..."

Tuy rằng đoạn sau Tề Vũ Phi không nói rõ, nhưng Quách Tĩnh lập tức liền hiểu ra, cô tức giận nói: "Vậy mà lại có loại nữ nhân không biết xấu hổ như thế! Người đàn bà đó là ai?"

Tề Vũ Phi do dự một lát, nói: "Tình Tình, em đừng hỏi nữa, nói ra đối với Đồng thiếu gia cũng không tốt. Anh thấy Đồng thiếu gia khá là thích cô tiểu minh tinh kia."

Quách Tĩnh nghe đến đây lại nheo nheo mắt, nói: "Đồng Tử Nguyên và cái giới này của chúng ta trước giờ không hợp, vẫn luôn rất thanh cao. Không nghĩ tới anh ta cũng bắt đầu nghĩ chơi đùa tiểu minh tinh đấy. Trước đây anh ta ghét nhất chính là nữ minh tinh. Cha anh ta thì lại rất thích."

Tề Vũ Phi nhìn Quách Tĩnh một cái, nói: "Anh thấy Đồng thiếu gia chắc không phải là thực sự thích, cũng chính là muốn chơi đùa thôi đi."

Quách Tĩnh ngẫm nghĩ một lát, trong lòng đã có kế sách, nói: "Đúng là làm gái điếm còn muốn lập đền thờ. Anh ta không phải là không muốn cho người ta biết sao, chúng ta liền khiến cho người khác biết."

Tề Vũ Phi nghe xong, có chần chờ mà nói: "Tình Tình, làm như vậy... không hay lắm đi?"

Quách Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Có cái gì không tốt, Đồng Tử Nguyên anh ta nếu đã có thể làm ra loại chuyện như vậy, thì không cần sợ bị người ta công khai. Huống chi... chúng ta thần không biết quỷ không hay làm, anh ta cũng không biết là chúng ta. Cũng phải cho anh ta chút giáo huấn mới được, ai bảo anh ta tùy tiện thay đổi anh."

Tề Vũ Phi đã muốn báo thù từ lâu, bắt đầu dĩ bản thân chỉ là tiểu nhân tiếng nói không có sức nặng. Bây giờ nghe được Quách Tĩnh nói như vậy, lập tức liền có tư bản, bắt đầu cùng Quách Tĩnh thảo luận.

*****

Sau khi Tề Vũ Phi đi rồi, phần quay tiếp theo của Thảm Sở Sở đều vô cùng thuận lợi. Kết quả, đột nhiên một cái hot search từ trên trời giáng xuống.

Buổi sáng đi đến tổ kịch liền bị mọi người vây xem, dọa sợ Thảm Sở Sở. Cô vẫn luôn theo dõi động thái của bản thân, tối qua lúc xem còn sóng yên biển lặng mà. Thường thì buổi tối không có động tĩnh gì thì buổi sáng không có khả năng nhanh như vậy liền có phóng viên đến được.

Cảm thấy giống như những phóng viên này hôm nay biết trước tiếng gió gì vậy...

"Thảm Sở Sở, xin hỏi cô và Đồng thiếu gia có quan hệ gì, cô là bạn gái của anh ấy sao?"

"Hai người các cô yêu đương bao lâu rồi, Đồng thiếu gia mấy ngày trước là đến thăm sao?"

"Từ khi cô ra mắt đến nay tài nguyên liền tốt như vậy, có phải là Đồng thiếu gia bên trong giúp đỡ không?"

"Có người nói Tề Vũ Phi sở dĩ rời đi tổ kịch là vì cô từng qua lại với anh ta làm cho Đồng thiếu gia tức giận có phải không?"

"Nghe nói ngoại trừ Đồng thiếu gia, cô còn từng ở cùng với một phú nhị đại trẻ tuổi khác, có phải là sự thật không?"

.....

Thảm Sở Sở từ khi ra mắt đến giờ, lần đầu tiên gặp phải mặt trận như thế này. Trước đây, thời gian Trần Tiêu ly hôn, các ký giả còn không có bức bách như vậy, còn chuyện này lại liên quan đến bản thân cô, câu hỏi của các phóng viên là vô cùng trực tiếp và sắc bén.

"Xin lỗi, tôi không phải là bạn gái của Đồng thiếu gia. Tề Vũ Phi vì sao rời tổ kịch tôi không rõ lắm."

Tiếp theo, dù cho phóng viên còn hỏi thêm vấn đề gì, Thảm Sở Sở đều không trả lời nữa. Rất nhanh, với sự giúp đỡ của nhân viên trong tổ kịch, Thảm Sở Sở thuận lợi đi tới hiện trường quay phim.

Thảm Sở Sở lấy ra điện thoại xem tin tức trên mạng, cô vốn cho rằng ảnh trên mạng chắc là ảnh mấy ngày trước cô đi ăn cùng Đồng Tử Nguyên, nhưng lại không nghĩ tới, liền đến ảnh mà hai người nói chuyện ở Đê Đô cũng bị chụp được. Xem ra người này hẳn là sớm đã có âm mưu, hoặc là sớm đã làm chuẩn bị, không phải là chụp được liền lập tức đưa ra.

{Ký sự giới giải trí}: Có một nữ minh tinh bị phú nhị đại bao dưỡng, các người nhận biết một chút. Xe xin đưa đón, tặng thẻ – ngân – hàng. Hâm mộ không, gan tỵ không, muốn có được phú nhị đại không, ai bảo người không có một khuôn mặt đẹp. [Mỉm cười][Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh]

Bài Weibo này chưa đăng bao lâu đã có được mấy nghìn người vây xem.

"Ngọa tào, trước đây còn khá thích cô ta cơ, không ngờ cô ta là một người như vậy. [Nôn mửa]"

"Nam chưa cưới nữ chưa gả, không biết cái gì tại sao lại có phản ứng lớn như vậy?[Kinh bị]"

"Trời ạ, đó là thê/ngân/hàng sao? Cũng quá thẳng thắn đi, nữ minh tinh trong giới giải trí đều rõ ràng như vậy sao? [Thất vọng]"

"Thẩm Sở Sở chẳng qua cũng chỉ như vậy, trước có đạo diễn Thường bảo vệ hỗ trợ, sau có phú nhị đại. [Ha ha]"

.....

Có càng nhiều hơn bình luận dơ bẩn Thẩm Sở Sở đều không có cách nào trừng mắt đọc, cô biết, cô vẫn luôn biết giới giải trí trước giờ là như vậy. Dân mạng cũng thích xem kiểu kịch bản như vậy.

Rất nhanh, cô nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ.

"Hai vấn đề, em thành thật trả lời chị. Một, tin tức có phải tự em thả ra không? Hai, giữa em và Đồng thiếu gia có quan hệ gì?"

Vấn đề thứ hai Thẩm Sở Sở còn có thể hiểu được, về vấn đề đầu tiên, cô có chút không hiểu. Vẫn còn có người chuyên môn đi bôi nhọ chính mình sao? Không thấy được phương hướng của phía truyền thông sao, nói cứ như cô chính là người một chân đạp N chiếc thuyền ấy.

Tuy nhiên, nghĩ theo hướng câu hỏi của Trần Tây Lệ. Thẩm Sở Sở bỗng nhiên nhận ra, nếu cô thật sự là người muốn dựa vào Đồng Tử Nguyên để thượng vị, đúng thật là có khả năng làm ra chuyện như thế này.

Con người của Đồng Tử Nguyên vẫn khá là được, đẹp trai, trẻ tuổi, nhiều tiền, quan trọng là danh tiếng vô cùng tốt. Có thể có được quan hệ với anh ta, độ nổi tiếng của cô rất nhanh có thể tăng lên...

Suy nghĩ một lát, Thẩm Sở Sở nói: "Thứ nhất, tin tức không phải em thả ra, hẳn là người khác cố ý, chính là không biết chỉ thật sự nhằm vào em hay là bị liên đới nên cùng bị nhắm tới với Đồng thiếu gia. Thứ hai, em từng giúp Đồng thiếu gia một việc, ngoại trừ việc đó không có liên hệ khác."

Trần Tây Lệ trầm mặc một hồi rồi nói: "Ừ, biết rồi."

Trước khi Trần Tây Lệ cúp máy, Thẩm Sở Sở nói: "Cái đó, Tề Vũ Phi sở dĩ phải rời tổ kịch đích thực là có liên quan đến em. Là Đồng thiếu gia thay anh ta đó."

Trần Tây Lệ: "... Thế nên, chuyện này em hoài nghi là do Tề Vũ Phi làm à?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Thẩm Sở Sở đáp: "Em cũng không chắc có phải là anh ta làm không."

Trần Tây Lệ nói: "Ừ, em không cần trả lời bất kỳ câu hỏi nào của phóng viên nữa. Yên tâm quay phim, chuyện khác công ty sẽ giải quyết."

"Vâng ạ, cảm ơn chị Trần."

Tuy rằng Thẩm Sở Sở tin tưởng lực lượng của Bit Media, cũng tin tưởng Trần Tây Lệ, nhưng trạng thái quay phim hôm nay của cô vẫn là chịu một chút ảnh hưởng. Hơn nữa, cô vẫn luôn đang băn khoăn chuyện này nên giải thích với một người thế nào. Thêm vào đó, cho đến tối, đối phương đều không có gọi điện tới, Thẩm Sở Sở liên tục càng thêm bối rối.

Thu công quay về khách sạn, vừa ngồi xuống chưa được mười phút, bên ngoài liền truyền tới tiếng gõ cửa. Qua mắt mèo nhìn thấy người tới, tâm tình thốn thức cả một ngày của Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng bỏ xuống. Cô có chút cấp bách mở cửa ra.

Người kia dáng vẻ phong trần, mặt không biểu tình bước vào. Thẩm Sở Sở giống như cô vợ nhỏ làm sai, cúi đầu không dám nhìn anh.

Đối phương đứng vào lúc đóng cửa lại, đem cô ấn lên tường, nụ hôn lạnh lẽo liền rơi xuống.

Nụ hôn của Hàn Hành Ngạn vừa nặng nề vừa vội vã, giống như một trận cuồng phong bão vũ, Thẩm Sở Sở cảm thấy hô hấp của bản thân đều không thuận. Cô rất muốn hít thở một chút không khí ở ngoài, nhưng Hàn Hành Ngạn lại nhất quyết không buông cô ra.

Cô dùng sức đẩy Hàn Hành Ngạn một cái, không ngờ anh trước giờ vẫn luôn khắc chế ôn thuận lại không hề nhúc nhích. Cho đến khi Thẩm Sở Sở có cảm giác mình sắp ngạt thở rồi, Hàn Hành Ngạn mới thả cô ra.

"Sở Sở, anh rất không vui." Hàn Hành Ngạn một bên thở dốc một bên nói.

Thẩm Sở Sở nghe được tiếng tim đập dồn dập như đánh trống của mình, dùng sức hít thở không khí. Sau đó đón lấy ánh nhìn sáng quắc của Hàn Hành Ngạn, nói: "Xin lỗi, em cùng với bọn họ thật sự là không có quan hệ gì."

Hàn Hành Ngạn xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở, khẽ mở môi mỏng, dùng giọng hơi khàn khàn nói: "Anh biết."

"Anh nếu biết, sao còn không vui..." Thẩm Sở Sở chậm chậm nói.

Hàn Hành Ngạn đem tay luồn vào trong tóc Thẩm Sở Sở, nhìn cô mỹ điểm như trái đào, nhẹ giọng thì thầm: "Nhiều người chú ý tới bạn gái anh như vậy, anh rất không vui. Thật muốn đem em ở bên người thời thời khắc khắc."

Thẩm Sở Sở nghe được lời này, khóe miệng liền cong lên, hôn lên má Hàn Hành Ngạn.

Sau khi hai người bình phục lại cảm xúc, Hàn Hành Ngạn ngồi trên sofa, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?"

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ, đem nguyên nhân hậu quả không giữ lại gì nói hết cho Hàn Hành Ngạn. Hàn Hành Ngạn càng nghe sắc mặt càng lạnh, anh đau lòng nhìn vào bạn gái, hỏi: "Xảy ra nhiều chuyện như vậy, em sao không nói với anh một tiếng? Bạn gái anh lẽ nào cần tới sự bảo hộ của người đàn ông khác sao?"

Thẩm Sở Sở nhìn Hàn Hành Ngạn cả mặt băng sương, lấy tay nín gấu áo anh, nói: "Loại chuyện như thế ở trong giới này rất bình thường, ai cũng đều sẽ gặp phải chuyện không vui lúc quay phim. Anh bận như vậy, em không thể chuyện gì cũng đến phiền anh."

Hàn Hành Ngạn thấy Thẩm Sở Sở cẩn thận từng ly từng tý, nói: "Anh mong không được em mỗi ngày đều đến phiền anh."

Thẩm Sở Sở nghe câu nói này, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Chuyện này em không cần phiền lòng, anh sẽ tìm người xử lý." Cuối cùng Hàn Hành Ngạn nói.

Thẩm Sở Sở cắn cắn môi, hỏi: "Anh định xử lý thế nào?"

Hàn Hành Ngạn cười lạnh một tiếng, đáp: "Tất nhiên là đối phương sợ cái gì nhất liền phải làm cái đó."

Thẩm Sở Sở thấy dáng vẻ này của Hàn Hành Ngạn, cảm thấy anh thế này cô có chút lạ lẫm. Nhưng loại xa lạ này lại khiến cô cảm thấy rất ấm áp. Trái tim thuần thê đập nhanh hơn, hốc mắt cũng dần dần ẩm ướt. Cô luôn cảm thấy bản thân ở trong giới này là một người đơn độc, không ngờ tới giờ có thể có một người vì cô che mưa chắn gió.

Hàn Hành Ngạn thấy bộ dạng cảm động của Thẩm Sở Sở, cúi đầu hôn môi cô, thấp giọng hỏi: "Định cảm ơn anh thế nào?"

Thẩm Sở Sở đang định nói gì đó, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lấy điện thoại ra xem thời gian. Sau đó giống như là đã làm ra quyết định to lớn gì, ôm lấy cổ Hàn Hành Ngạn, nhướn mày nói: "Hàn tổng muốn để em cảm ơn như thế nào đây?"

Hàn Hành Ngạn nhìn dáng vẻ của Thẩm Sở Sở, chọn chọn mi, nếu như anh không hiểu sai thì hẳn là ý mà anh đang nghĩ đi.

Anh cúi đầu hôn môi cô thật sâu, nói: "Hửm? Còn gọi Hàn tổng?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Thế gọi là gì?"

"Gọi tên anh."

Thẩm Sở Sở nhìn vào người đàn ông trước mặt, vốn là gương mặt góc cạnh rõ ràng hiện rõ vẻ lạnh lùng lúc này lại trở nên nhu hòa, giống như là đổi thành người khác vậy. Mà loại thay đổi này, càng làm cho Thẩm Sở Sở cảm động: "Hàn Hành Ngạn."

Cái tên này vừa nói ra miệng, cái hôn của Hàn Hành Ngạn liền phủ lên.

Lần này khác với vừa rồi, chiếc hôn này mang theo cảm giác mềm mại ấm áp, giống như cảm giác mà Hàn Hành Ngạn vẫn luôn đem đến cho Thẩm Sở Sở từ trước đến nay. Dịu dàng, tình tế, nhưng lại có lực lượng ẩn giấu. Cứ thế, liền trên chốc trái tim Thẩm Sở Sở. Rất nhanh, lưỡi cũng lưỡi giao triền, môi răng tương hợp, nước sữa hòa nhau.

Dần dần, một bàn tay to lớn cũng từ mép áo luồn vào, thăm dò mỗi một phần da thịt trên người Thẩm Sở Sở. Mà nơi đi qua, không nơi nào không run lên. Tuy theo động tác của bàn tay, nụ hôn nóng bỏng cũng dần dần đi xuống.

Cảm nhận được người dưới thân động tĩnh, Hàn Hành Ngạn tiếp tục công thành chiếm đất.

Theo quần áo rơi xuống, Thẩm Sở Sở vẫn duy trì chút thanh tỉnh cuối cùng, dùng giọng nói hơi lộ ra tình sắc nói: "Tới trên giường."

Động tác của Hàn Hành Ngạn ngừng một chút, mạnh mẽ hôn lên cổ cô một cái, sau đó ôm cô vào phòng ngủ.

Vào thời khắc thân thể dung hòa, Thẩm Sở Sở cảm thụ được nỗi đau trước nay chưa từng có, trong cơn đau này lại cảm giác được mình dường như đã mất đi gì đó, đồng thời lại thấy như trái tim của mình đã bị thứ gì đó tràn ngập. Loại cực hạn trải nghiệm này khiến cho cả người cô giống như là đang đặt mình trong nước sôi lửa bỏng.

Mà lần đầu trải nghiệm chuyện đời Hàn Hành Ngan, cũng không tốt hơn Thẩm Sở Sở chỗ nào. Thân thể điên cuồng gào thét muốn không bỏ qua tất cả, nhưng trong lòng lại ngăn cản bản thân làm loại chuyện xung động đó. Phần vui về cực hạn lạ lẫm này khiến cho cả người anh giống như đang bay trên mây.

Vào lúc vận động thoải mái đầm đìa này kết thúc, cả hai người đều đắm mồi hỏi.

Hàn Hành Ngan yêu thương hôn lên trán Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở lặng lẽ ôm eo anh.

Sáng ra không có gì ngoài ý muốn liền dậy muộn. Lúc Thẩm Sở Sở tỉnh lại đã là hơn chín giờ sáng rồi. Cô kích động muốn bò từ trên giường dậy, kết quả lại bị người ngăn lại.

"Em tỉnh rồi?" Một thanh âm khàn khàn lại có phần gọi cảm nói.

Thẩm Sở Sở cứng người quay lại, nhìn thấy người đàn ông đang nằm cạnh người, lúc này mới nghĩ tới chuyện phát sinh tối qua. Sắc mặt cô nhanh chóng đỏ lên, cắn cắn môi, đáp: "Ừm."

Hàn Hành Ngan thấy bộ dáng nhu thuận của Thẩm Sở Sở, nhìn không được lại hôn cô một lúc, nói: "Có muốn ngủ thêm một lúc không? Đạo diễn bên kia hôm nay cho nghỉ."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi lông mày đẹp nhú lại, hỏi: "Tại sao? Sao hôm qua em không nghe nói?"

Hàn Hành Ngan đáp: "Gần đây phóng viên đến thăm tổ kịch nhiều quá, đạo diễn muốn cho nghỉ một ngày, chờ bão táp qua rồi lại quay."

Thẩm Sở Sở nghe lời này, có chút tội lỗi nói: "Ồ, hóa ra là do em à. Là em có lỗi với đạo diễn, hại tổ kịch phải trì hoãn quay phim."

Hàn Hành Ngan mở miệng nói: "Cái này không liên quan gì tới em. Hơn nữa, mọi người bây giờ đều đã biết đầu đuôi câu chuyện rồi."

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngan mở điện thoại ra đưa cho Thẩm Sở Sở xem.

Chỉ thấy trên đó là một bài Weibo đạo diễn Thường phát.

{Đạo diễn Thường V}: Nghe nói có người thử kính thất bại lại đi tìm con gái tôi làm phiền? Cậu yên tâm, cả đời này tôi đều không có khả năng lại tìm cậu quay phim đâu.

Dân mạng vốn là còn đang đoán đối phương là ai, kết quả bị một doanh tiêu hào chỉ ra.

"Nghe nói một thời gian trước Tề Vũ Phi thử kính một bộ điện ảnh của đạo diễn Thường, nghe nói cuối cùng người được chọn không phải anh ta."

"Ồi trời ơi, ý của đạo diễn Thường là có người có ý hãm hại Thẩm Sở Sở sao? Người đó là Tề Vũ Phi? Cảm thấy quá là ngạc nhiên. [Khiếp sợ]"

"Trong giới giải trí thật sự có nhiều chuyện bẩn thỉu thế sao? [Nghi hoặc]"

"Lừa người phải không, có ý cọ độ nóng của anh Phi nhà chúng tôi, Thẩm Sở Sở chính là không biết xấu hổ! [Măng]"

.....

Sau khi thoát khỏi Weibo của đạo diễn Thường, Thẩm Sở Sở lại qua hot search nhìn một cái, hot search liên quan đến cô đã không còn nữa. Chắc là phía công ty cũng xuất ra không ít lực.

Thẩm Sở Sở đang nhú mày xem, Hàn Hành Ngan lại nói: "Còn chưa đủ!" Nói vậy, Hàn Hành Ngan liền muốn cầm lại điện thoại để gọi.

Thẩm Sở Sở dùng tay đè lại điện thoại, hỏi: "Anh muốn xử lý chuyện này thế nào?"

Hàn Hành Ngan chậm rãi nhả ra hai chữ, nói: "Phong sát."

Thẩm Sở Sở lại cười cười, nói: "Cần gì phải thế? Để em cho. Nếu như em không giải quyết được, anh lại đến, có được không?"

Hàn Hành Ngan nhìn Thẩm Sở Sở một cái, thấy cô kiên trì, đành nói: "Được." Còn nghĩ thầm, cứ để cho bạn gái đi làm trước, sau đó anh lại phong sát.

Sau khi rời giường, Thẩm Sở Sở cầm lấy điện thoại, đổi sang tài khoản Weibo của mình. Quả nhiên, liền nhìn thấy tin nhắn cá nhân từ Hồng mao.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Lão thần tiên, chuyện của Thẩm Sở Sở gần đây là như thế nào vậy?

Thẩm Sở Sở không muốn nói nhiều về việc của bản thân, cô muốn nói là chuyện của Tề Vũ Phi.

{Tôi là Nguyệt lão}: Không phải vấn đề hôn nhân, bản Nguyệt lão cũng không biết rõ.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Ài, tôi còn khá thích cô ấy đấy, khá xem trọng cô ấy. Hi vọng chuyện này không phải thật mới tốt.

Thẩm Sở Sở suy nghĩ thì nhận không được muốn nói cảm ơn đối phương rồi, chẳng qua, sau khi bình tĩnh lại, cô liền nghĩ xem làm thế nào để sắp xếp từ ngữ nói cho anh ta chuyện liên quan đến Tề Vũ Phi, kết quả đối phương chỉ giây lát liền nhấn lại một tin.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Thuận tiện hỏi một chút, còn Tề Vũ Phi gần đây đang rất nổi thì sao? Tôi dạo này nhận được một cái tổ cáo, nói Tề Vũ Phi lúc học cấp ba liền làm cho một cô gái có thai. Là thật sao?

Thẩm Sở Sở kinh ngạc một lúc, loại chuyện này, anh ta làm sao biết được. Chẳng lẽ Tề Vũ Phi đã bị lộ rồi?

{Tôi là Nguyệt lão}: Chuyện này người làm sao biết được?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Hồng Mao vừa thấy giọng điệu của đối phương, lập tức hiểu được, đối phương thực ra đã biết rồi đi. Chẳng lẽ chuyện anh hỏi này là thật? Vừa nghĩ tới khả năng này, Hồng Mao liền giống như được tiêm máu gà vậy.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: Lời đồn này sớm đã có rồi, có thể được coi là một trong mười bí ẩn lớn nhất chưa được giải đáp của giới giải trí. Chẳng qua mọi người đều không tìm được chứng cứ, kết quả vẫn là không có. Vì thế, lão thần tiên, chuyện này là thật sao?

Thẩm Sở Sở nhìn đến đây thì cười cười, xem ra, thế giới này căn bản là không có bí mật. Nếu muốn người ta không biết, trừ phi là người không làm. Lo lắng khi trước của cô hoàn toàn là thừa rồi.

{Tôi là Nguyệt lão}: Là thật. Ài, bản Nguyệt lão cũng là rất đau lòng. Sớm đã muốn nói với người chuyện này rồi, chỉ là sau này quên mất. Người đàn ông đã kết hôn không bồi lão bà chăm con cho tốt, lại còn chạy ra câu dẫn nữ minh tinh khác. Thật là thời thế thay đổi a thời thế thay đổi!

Hồng Mao nhìn thấy tin nhắn này nội tâm vô cùng sụp đổ, chẳng lẽ trong mắt thần tiên thì đàn ông nên ở nhà trông con sao?

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: ... Lão thần tiên, giới tính của ngài là?

{Tôi là Nguyệt lão}: Em trai, người nhìn sai trọng điểm rồi. Hơn nữa thần tiên không có giới tính.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: ... Hóa ra là thật! Chờ chút, Tề Vũ Phi thật sự đã kết hôn?? Còn có con rồi?

{Tôi là Nguyệt lão}: Chính xác đấy, em trai. Đứa con năm tuổi rồi. Còn về người mẹ là ai, người ngoài giới. Chứng cứ khác thì phải dựa vào em trai đi tìm rồi, bản thân tiên đang bận.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: Được, cảm ơn lão thần tiên.

Hàn Hành Ngạn thấy dáng vẻ Thẩm Sở Sở cúi đầu tán chuyện vui vẻ, cau mày, có chút không tự nhiên mà hỏi: "Em đang nói chuyện với ai, nói đến vui như vậy."

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu lên, lặng lẽ tắt điện thoại đi, đáp: "Đâu có, tìm người giúp a."

Nghe câu này, Hàn Hành Ngạn không nói gì nữa, anh từ từ đến gần Thẩm Sở Sở, vuốt một lọn tóc của cô, chuyển chủ đề sang một chuyện khác.

"Sở Sở, em và Đồng Tử Nguyên là làm thế nào quen?" Nói thế rồi mắt nhìn chăm chú vào Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở nghe được ngữ khí có phần chua của Hàn Hành Ngạn, giải thích ngay: "Là gặp qua trên máy bay a, trước đây giúp anh ta một việc. Anh ta lần này sẽ tới đây cũng vì anh ta là nhà đầu tư của bộ điện ảnh này."

Hàn Hành Ngạn cúi đầu hôn cô một cái, nói: "Ừ. Anh không thích em đi ăn riêng với người đàn ông khác ngoài công việc."

Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này là bản thân không đúng, đỏ mặt nói: "Ừm, sau này em sẽ chú ý. Chủ yếu là lần này anh ta lại giúp em một chút."

Hàn Hành Ngan tuyệt không buông tha Thẩm Sở Sở, tiếp tục hôn vào chỗ mẫn cảm của tai cô, dùng giọng nói gợi cảm mà Thẩm Sở Sở thích nhất hỏi tiếp: "Ừ, thế thì/ ngân/ hàng kia, là chuyện gì?"

Thẩm Sở Sở bị hôn đến cả người đều run rẩy, một bên trốn Hàn Hành Ngan, một bên cầu xin nói: "Đừng... đừng... thế mà. Thế ngân hàng là vì em đã giúp anh ta một việc, anh ta đưa em."

"Trả lại anh ta."

"..." Nhỡ trả xong Đồng Tử Nguyên mỗi ngày đều đến đưa cho cô thì phải làm sao?

"Hửm?" Tuy chỉ là một âm đơn, nhưng bên trong lại ẩn tàng nguy hiểm sâu sắc.

"Cái này... không dễ trả... hơn nữa, anh yên tâm, tiền này thật sự là giúp nên đưa, không phải như anh nghĩ đâu."

"Giúp anh ta việc như thế nào?" Hàn Hành Ngan vẫn chưa tha cho Thẩm Sở Sở, hôn lên cổ cô.

Thẩm Sở Sở có cảm giác nếu mình không nhanh chóng nói cho rõ, sợ là sẽ bị anh một miếng cắn cổ mất.

"Là..." Thẩm Sở Sở đang muốn nói, điện thoại lại vang lên. Thẩm Sở Sở giống như chạy trốn mà thoát khỏi Hàn Hành Ngan, vội vàng cầm điện thoại lên tiếp.

"Alo, xin chào."

"Cô Thẩm"

"Anh Đồng?" Thẩm Sở Sở nghe được giọng của đối phương thì hỏi. Đây đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới.

Chưa nói ra câu này còn tốt, chớ cô nói ra, trên mặt Hàn Hành Ngan liền hiện ra biểu tình nguy hiểm, lưng thẳng đi tới.

Thẩm Sở Sở nhìn thấy biểu cảm của Hàn Hành Ngan, lặng lẽ bước lùi về sau một bước. Kết quả, chưa lùi được mấy bước thì phía sau liền là bức tường rồi. Lúc này, cô lùi không được. Mà Hàn Hành Ngan liền ngay trong tầm tay.

Cô một bên nghe tiếng nói trong điện thoại, một bên lo lắng nhìn Hàn Hành Ngan cúi đầu đi tới.

"Cô Thẩm, cô vẫn đang nghe chứ?"

"Tôi đây, a."

Thẩm Sở Sở vừa mở miệng, không nghĩ tới Hàn Hành Ngan liền cúi xuống, anh nhẹ nhàng liếm một chút tai Thẩm Sở Sở.

"Hử? Cô Thẩm, cô ổn chứ? Có chuyện gì thế?" Đồng Tử Nguyên nghe được giọng Thẩm Sở Sở dường như có chút không đúng, quan tâm hỏi.

"Tôi, um, tôi vẫn ổn, anh Đồng có chuyện gì sao?"

Thẩm Sở Sở cảm thấy cơ thể của mình bị Hàn Hành Ngan hôn đến có chút không khống chế được, lại thêm vào chuyện tới qua, bây giờ thật sự là yếu ớt vô lực. Lúc đầu, cô còn dùng tay đẩy đẩy người đàn ông trước mặt, không cho anh đến quá gần, cũng không cho tay anh loạn động. Dần dần, cô chỉ có thể túm lấy anh mới có thể đề bản thân không ngã.

"... Cô Thẩm, tôi vừa được báo cáo chuyện trên mạng, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm. Cô yên tâm, mấy chuyện này rất nhanh sẽ qua thôi. Tôi đã tra được rồi, chuyện này là Tề Vũ Phi và Quách Tĩnh làm, tôi sẽ cho cô một lời giải thích, đảm bảo khiến cho bọn họ không dám lại đến làm phiền cô nữa..."

Thẩm Sở Sở lắng nghe tiếng nói bên tai, liệu mạng cán môi mới có thể không để bản thân phát ra tiếng.

"Ừm, được, um, cảm ơn anh." Lúc đối phương còn muốn nói gì đó, Thẩm Sở Sở vội vàng nói, "Tôi bên này có chút việc, tôi sẽ gọi lại cho anh sau."

Đồng Tử Nguyên trầm mặc một lát, đáp: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, nhìn vào đỉnh đầu tóc đen của người đàn ông trước mặt, Thẩm Sở Sở đẩy đẩy anh, vừa mở miệng chính là một tiếng kêu: "Đừng mà, đau."

Hàn Hành Ngan lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ đáng thương hể hể của Thẩm Sở Sở, cắn cắn môi cô như để trừng phạt, nói: "Không có quan hệ? Hử?"

Thẩm Sở Sở thấy người đàn ông đôi môi hồng nhuận lại có chút tà ác, vốn là có hơi tức giận, nhưng thấy dáng vẻ này của anh lại thấy tức không được. Cô kiễng chân, ôm lấy cổ anh, cắn thật mạnh lên cổ anh một lúc, nhìn vết răng in sâu kia, đắc ý nói: "Chính là không có quan hệ."

Không ngờ, người đàn ông vốn có ánh mắt sáng tỏ lúc này trong mắt lại dần dần nhuộm lên nồng đậm tình dục, khàn giọng hỏi: "Người không đau nữa,

phải không?"

Thẩm Sở Sở cảm nhận được biến hóa trên người của anh, nghĩ tới chuyện tối qua, có chút hối hận sự chủ động bản thân vừa rồi. Chẳng qua, cô mặt dày ôm lấy cổ người đàn ông trước mặt, cầu xin: "Đau, sao lại không đau."

Hàn Hành Ngạn nhìn Thẩm Sở Sở một dạng tiểu bạch thỏ, dùng sức hôn một hồi, nói: "Em là cố ý phải không, hử?"

"Không phải, không phải." Thẩm Sở Sở ánh mắt chân thành lắc lắc đầu, kiên quyết không thừa nhận điểm này.

"Em đấy." Hàn Hành Ngạn bắt đầu đi lắc lắc đầu, "Được rồi, ra ngoài ăn cơm thôi."

Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn không có ý ra ngoài, người lại đi thu xếp đồ đạc, nghi hoặc hỏi: "Anh thì sao, không đi ăn à?"

Hàn Hành Ngạn cúi đầu nhìn qua biến hóa trên người, lại ái muội nhìn sang Thẩm Sở Sở, đáp: "Anh đi tắm một cái rồi ăn."

Thẩm Sở Sở đỏ mặt nhìn anh, nhanh chóng nói một câu: "À, được, em ở ngoài chờ anh."

Rất nhanh, Hàn Hành Ngạn liền từ bên trong đi ra, sau đó ngồi cùng một chỗ ăn cơm với Thẩm Sở Sở.

Lúc dùng bữa, Thẩm Sở Sở nghĩ tới câu hỏi lúc nãy của Hàn Hành Ngạn, một bên mắt tập trung ăn, một bên nhìn Hàn Hành Ngạn.

Hàn Hành Ngạn chậm rãi nuốt xuống miếng bánh bao trong miệng, liếc Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Sở Sở, em cứ như thế nữa anh liền khỏi phải ăn cơm." Hơn thế còn cố ý cường điệu một chút chữ "cơm".

"A? Thế anh ăn gì?" Thẩm Sở Sở thuận miệng hỏi.

Hàn Hành Ngạn ung dung uống một ngụm canh trứng tào biển, chậm chậm nói: "Ăn em."

Khuôn mặt của Thẩm Sở Sở lập tức lại đỏ lên, ánh mắt cũng không dám loạn nhìn. Cô thực sự không nghĩ tới, ngắn ngủi chỉ một buổi tối, Hàn Hành Ngạn giống như đã biến đổi thành một người khác vậy, tùy thời động dục.

Rất nhanh, Thẩm Sở Sở phát hiện ra tài liệu về Tề Vũ Phi bị công khai rồi.

{Tiểu chuyên gia ăn dưa}: Tiểu biên vừa nhận được một tin tức đáng tin cậy, lập tức liền lên đây chia sẻ cho mọi người đây. Bởi vì chờ không được nữa! Cũng không làm mấy trò vắn vể lẻo lẻo kia. Trực tiếp nói thẳng cho mọi người biết nha, Tề Vũ Phi đã kết hôn, hơn nữa có một đứa con năm tuổi. Fan của anh ta tiểu phi cơ có thể tắm rửa đi ngủ rồi. [Mím cười]

{Sự kiện lớn giới giải trí}: Tề Vũ Phi đã kết hôn sinh con, tiểu phi cơ có thể khóc rồi. [Mím cười]

{Bát quái không phải việc nhỏ}: Tề Vũ Phi đã kết hôn kết dục, tiểu phi cơ có thể mắng rồi. [Mím cười]

.....

Các doanh tiêu hào giống như nhận được tin tức gì vậy, tất cả đều bắt đầu phát ra tin tức như vậy. Hơn nữa, mọi người đều vô cùng khẳng định, lại không đưa ra bất kỳ chứng cứ nào.

Người hâm mộ của Tề Vũ Phi tất nhiên là không làm gì. Chuyện không có chứng cứ bọn họ sẽ không thừa nhận, huống hồ vẫn là loại chuyện lớn làm cho người ta không vui vẻ gì như thế này.

"Những doanh tiêu hào này thật đáng ghét, thế mà dám vũ nhục anh Phi nhà chúng ta, nhất định là người nào đó mua thủy quân, thật kinh tởm. [Ghê tởm]"

"Trước giờ chưa từng thấy người vô liêm sỉ như vậy, các doanh tiêu hào tại sao còn chưa bị người ta dọn dẹp."

"Bịa đặt là phạm pháp đấy, ngồi chờ các người bị bắt lại. [Mím cười]"

.....

Phía bên công ty quản lý của Tề Vũ Phi tất nhiên muốn đứng ra bác bỏ, bọn họ không thể chịu nhện cho mọi người bôi nhọ người của công ty mình như vậy. Huống chi tin tức như thế này cũng không phải một hai ngày, bọn họ sớm đã quen đường quen lối rồi.

{Người đại diện của Tề Vũ Phi}: Các người có mệt hay không? Cả ngày từ sáng đến tối cứ lấy thứ tưởng tượng ra để bôi nhọ nghệ nhân của chúng tôi, nói đi, đối phương cho các người bao nhiêu tiền, phía bên tôi ra gấp hai lần thế nào? [Không hề đơn giản]

"Anh Trương uy vũ 87, hẳn là nên diệt hết họ như vậy. Cũng không nhìn xem Phi Phi của chúng tôi mới bao nhiêu tuổi, liền đã kết hôn có con rồi. Anh ấy lúc đó còn chưa đến tuổi nhận chứng hợp pháp được không? Bịa đặt cũng phải có chút đáng tin mới được! [Khinh bỉ]"

"Ủng hộ anh Trương! Anh Trương lợi hại! [Like] [Cool]"

.....

Thẩm Sở Sở nhìn tin tức như vậy, cũng có chút nghi ngờ. Đây là ai đang giúp cô sao? Những người này nhìn có vẻ không phải Hồng Mao. Cô nghĩ nghĩ, đăng nhập vào tài khoản "Tôi là Nguyệt lão".

{Tôi là Nguyệt lão}: Tin tức trên mạng là người tán ra à?

{Đệ nhất ngu ký – Hồng Mao}: Không phải a, lão thần tiên. Tôi vừa mới tra ra được một chút tin tức, còn chưa kịp phát đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, nếu không phải là Hồng Mao, vậy thì là ai? Chẳng lẽ là... Đồng Tử Nguyên? Nghĩ tới chuyện mà Đồng Tử Nguyên nói trong điện thoại kia, Thẩm Sở Sở cảm thấy hân hân là anh ta đi.

Tiếp đó, Thẩm Sở Sở liền phát hiện, người hâm mộ vốn vô cùng cuồng hân của Tề Vũ Phi dần dần không có xu thế nghiêng về một phía nữa. Rất nhiều thanh âm chất vấn liên tục truyền ra.

"Không biết vì sao, tuy rằng không phải là fan của Tề Vũ Phi, nhưng mới đầu cũng không tin loại tin tức này là thật. Thế nhưng, nhìn thấy bộ dáng người hâm mộ của Tề Vũ Phi kêu gào, đột nhiên cảm thấy nếu là thật thì sao? [Nghĩ hoặc]"

"Thật hi vọng các doanh tiêu hào có thể nỗ lực chút, nhanh đem chứng cứ ném vào mặt bọn họ a! [Cổ lên]"

"Tiết tấu tiếp theo không phải nên cho mấy người bịa đặt phát giấy kiện sao, vì sao công ty quản lý của Tề Vũ Phi một chút động tĩnh pháp luật cũng có chứ? Các người có nghĩ qua nguyên nhân trong này là gì chưa? [Không hề đơn giản]"

Có người trả lời là: "Đọc được nghi vấn của chủ tăng, cảm thấy vô cùng đáng sợ a! [Hoảng sợ]"

Bởi vì có mấy chuyện này của Tề Vũ Phi, tin đồn lúc trước của Thẩm Sở Sở cũng biến mất như đám hoa nhất hiện. Thẩm Sở Sở vốn định đứng ra giải thích một chút, nhưng Trần Tây Lệ lại khuyên cô lúc này không nên làm thế.

"Chuyện trong giới giải trí nửa giả nửa thật, rất nhiều người xem qua liền quên. Em đừng cho là dân mạng ngu ngốc, bọn họ cũng biết trong đó có một phần việc là thật, có những việc là giả. Mỗi ngày đều có rất nhiều tin đồn, bọn họ chưa chắc có thể nhớ được chuyện này của em. Biện pháp tốt nhất chính là quên đi, không nhắc lại chuyện này. Em càng giải thích, nhiều người ngược lại lại càng cảm thấy chuyện này là thật."

Thẩm Sở Sở nghe xong, tuy là trong lòng rất không thoải mái, nhưng cũng không thể không thừa nhận, lời Trần Tây Lệ nói rất đúng.

Ngoài ý muốn, tối hôm đó, Thẩm Sở Sở lại gặp phải một việc không vui.

Lúc Trình Tuấn gọi điện tới thì Thẩm Sở Sở đang quay phim, buổi chiều khi quay xong, Trình Tuấn lại lần nữa gọi đến.

"Thẩm Sở Sở, em thay đổi rồi!"

Thẩm Sở Sở nghe câu nói giống như đã từng có này của Trình Tuấn, nhin không được muốn cười thành tiếng, chẳng sao cả mà mai nói: "Trình Tuấn, tôi nhớ anh lúc đi học là học bá mà, tại sao lật qua lật lại chỉ có một câu này thế?"

"Thẩm Sở Sở, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em, em đừng có lảng tránh. Mấy phú nhị đại kia sẽ chỉ chơi đùa với tình cảm của em, chứ không phải thật lòng thích em."

Thẩm Sở Sở nghe xong neho neho mắt, đáp: "Bọn họ có thật lòng thích tôi hay không, anh làm sao biết được? Còn có, anh thấy tin đồn mấy hôm trước rồi?"

"Phải, scandal lớn như vậy anh muốn không nhìn thấy cũng khó."

Thẩm Sở Sở nghe vậy, cười lạnh nói: "Không nghĩ tới a, được xưng là trí thông minh tiếp cận với thiên tài, cũng chỉ ở mức độ này thôi sao? Phiền anh hao tâm rồi, tôi muốn ở cùng với ai liền cùng ở với ai, anh không quản được."

"Thẩm Sở Sở, em..." Lời của Trình Tuấn còn chưa nói hết, Thẩm Sở Sở liền cúp máy.

Vương Thiên thấy sắc mặt Thẩm Sở Sở không tốt lắm, cần can dự can dự nói: "Sếp, chị có uống trà sữa nữa không?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Không uống nữa. Đi về ngủ."

Nghĩ tới những gì Trình Tuấn vừa nói, Thẩm Sở Sở trực tiếp đem anh ta bôi đen. Lúc tin tức của cô ở khắp nơi, bố mẹ cô gọi điện tới là giọng điệu an ủi. Vương Tĩnh khi gọi tới, là hoài nghi có người cố ý bôi nhọ cô trên mạng. Hàn Hành Ngạn là lập tức bay tới, muốn giúp cô giải quyết vấn đề.

Mà chỉ có Trình Tuấn người bạn học này lúc xưa cô từng có hảo cảm, không phải an ủi, không phải quan tâm, mà là từng câu từng câu chất vấn. Quả nhiên, quan hệ xa gần chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra.

Xem ra, cách làm của Trần Tây Lệ là vô cùng chính xác. Người tin bạn thì dù thế nào đều sẽ tin tưởng bạn. Mà những người không tin bạn, bạn giải thích có nhiều hơn cũng vô dụng. Sau khi nghĩ thông điểm này, Thẩm Sở Sở yên tâm đi ngủ.

*****

Công ty quản lý của Tề Vũ Phi cũng có cùng cách nghĩ như Trần Tây Lệ, bọn họ cũng đang chờ chuyện tự biến mất. Nhìn thấy cách làm của các doanh tiêu hào trên mạng, bọn họ liền hiểu được, thực ra những doanh tiêu hào kia không hề có bằng chứng thực sự nào. Những doanh tiêu hào này đoán chắc là đã thật sự có được thông tin chính xác, nhưng không biết vì sao không có công khai ra.

Mà nói đến nguyên nhân, trừ phi là hai điểm. Thứ nhất là không có chứng cứ, thứ hai là sau khi có chứng cứ rồi không dám lộ ra.

Đoàn đội của Tề Vũ Phi càng tin tưởng vào về sau. Bởi vì trước đây rất nhiều doanh tiêu hào cũng như thế, vì vậy bọn họ có chuyện cũng không sợ.

Chỉ là, khi một quảng cáo nước giặt trong nước do Tề Vũ Phi đại diện tuyên bố chấm dứt hợp đồng, vẫn là làm bọn họ sốc.

"Tại sao lại chấm dứt hợp đồng, không phải vẫn còn nửa năm mới đến hạn sao?" Anh Trương gọi điện cho phía thương hiệu.

Người phụ trách bên kia lãnh đạm nói: "Tất nhiên là vì tin tức gần đây trên mạng rồi, nhiều tin tức tiêu cực như vậy, công ty chúng tôi không dám dùng các anh nữa. Không bắt các anh bồi thường tiền vi phạm hợp đồng đã là rất nể mặt các anh rồi."

Anh Trương nghe lời này, hỏa khí liền bốc lên, nói: "Chuyện trên mạng đều là giả, các người đến thứ này cũng tin, liệu có chứng cứ xác thực không. Hơn nữa, các người còn muốn thêm một nhát dao đòi chúng tôi trả tiền vi phạm hợp đồng? Cũng nghĩ quá là đẹp rồi đấy! Tôi thấy phải bồi tiền là các người đi!"

Người phụ trách bên kia nghe thế cũng không kiên nhẫn nữa, đáp: "Đề bọn tôi bồi tiền? Được thôi, chúng tôi chờ!"

Nói xong liền cúp máy. Nhìn vào những người khác trong phòng làm việc, người đó cười lạnh nói: "Cũng không biết đoàn đội bên kia nghĩ gì, đắc tội người ta còn không biết, còn dám cùng chúng ta gào thét. Nói với Hàn tổng một tiếng, không cần ngài ấy trả tiền hợp đồng, tiền này ấy à, phải khiến bên Tề Vũ Phi bỏ ra. Làm sao có thể khiến Hàn tổng xuất ra chứ."

Bọn anh Trương tất nhiên không biết những chuyện này, nghe được đối phương đã ngắt máy, anh ta tức giận ném điện thoại lên bàn, nói cà vạt, nói: "Chưa từng thấy nhãn hiệu nào không đáng tin như vậy, thế mà muốn để chúng ta bồi thường hợp đồng. Thật sự coi chúng ta là công ty nhỏ, dễ bắt nạt à, lần này không cho họ chảy máu một lần không được!"

Tề Vũ Phi sau khi nghe xong, cười cười vỗ vai anh Trương, nói: "Anh Trương, anh cũng đừng tức giận, tức giận hại người. Em nói với vợ em một câu, sau lưng chúng ta còn có Quách gia mà, cũng nên cho những người không có mắt này một chút màu sắc xem."

Chẳng qua, còn không chờ đoàn đội của Tề Vũ Phi có động tác gì. Ngày hôm sau, một cái quảng cáo sữa rửa mặt quốc tế anh ta đại diện cũng tuyên bố với anh ta muốn chấm dứt hợp đồng. Lý do đồng dạng cũng là hình tượng không hợp, hơn nữa thẳng thắn đòi họ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

Lúc này, anh Trương bắt đầu mơ hồ cảm thấy chuyện có chút không đúng. Anh gọi cho bên quan hệ công chúng hỏi một chút tình huống trên mạng, kết quả phát hiện, lời bịa đặt trên mạng là thật hay giả không chỉ không bị bọn họ áp xuống, mà ngày càng nghiêm trọng.

"Tiểu Phi, cậu gần đây có đắc tội người nào không?"

Tề Vũ Phi nghe được câu hỏi của anh Trương, cau mày, nói: "Trừ lần ở phim trường đắc tội Đồng thiếu gia ra, những người khác liền không có nữa. Chỉ là, quan hệ của Đồng gia và Quách gia khá là tốt, nhà họ hẳn là không làm ra chuyện như vậy."

Anh Trương nghe xong cau mày, suy tư một lát khả năng tính trong đó. Một hồi lâu sau, anh nói: "Hay là em cứ gọi điện hỏi bên Quách gia xem. Sau khi hỏi xong, cũng có thể yên tâm một chút."

Tối qua Quách Tĩnh đã dẫn theo con về nhà cũ Quách gia rồi, vì thế anh cũng không rõ lắm. Lúc này nghe được lời của anh Trương, liền lập tức gọi điện.

Không ngờ rằng Quách Tĩnh lại nói với anh, bên công ty xảy ra chút vấn đề, bố cô đang bận chuyện công ty. Còn Đồng gia hẳn là không làm ra loại chuyện như vậy, vì Đồng gia về mặt kinh doanh vẫn giúp họ.

Tề Vũ Phi đem lời của Quách Tĩnh nói cho anh Trương, trong lòng anh Trương hơi thả lỏng phần nào. Tuy rằng anh vẫn cảm thấy có chút quái dị, nhưng cũng tạm gác lại.

Tối hôm đó, tài khoản Weibo của Thẩm Sở Sở liền nhận được tin nhắn Hồng Mao gửi đến.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Lão thần tiên, tôi tìm được chứng cứ rồi, không uống công tôi đến gặp nhiều bạn học và giáo viên như vậy. Những gì ngài nói là đúng! Thật quá khiến cho người ta kinh ngạc rồi, chờ tôi chỉnh lý một chút sẽ đem tin tức đưa ra.

{Tôi là Nguyệt lão}:... Vất vả rồi, chú ý an toàn.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Cảm ơn lão thần tiên đã quan tâm! Vì bát quái, chết cũng có ý nghĩa.

{Tôi là Nguyệt lão}:.....

Không qua bao lâu, Thẩm Sở Sở liền nhìn thấy Weibo của Hồng Mao.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao}: Kể từ khi nhận được tin báo của các cư dân mạng nhiệt tình, tiểu biên tôi liền không nhận được linh hồn bát quái của bản thân. Vào thời điểm đi phỏng vấn vô số người biết chuyện năm xưa, tiểu biên tôi cuối cùng cũng có thể đến kể cho mọi người nghe đầu đuôi câu chuyện rồi. Nhớ rằng, chúng tôi không phải vì bát quái mà bát quái, mà là vì giúp mọi người nhìn rõ được diện mạo chân thực của một số người.

Đầu tiên, một người đàn ông họ T đã kết hôn sinh con, đây là sự thật. Nhưng nữ chủ là người ngoài giới, vì tôn trọng sự riêng tư, liền không nói là ai. Trong tay tôi có hình ảnh nha, hoan nghênh tới kiện. [Mím cười]

Tiếp theo, người nam minh tinh đã kết hôn kia không phải là người giống như bên ngoài vẫn đồn là giữ mình trong sạch. Lúc học trung học liền bắt đầu hút thuốc uống rượu yêu đương rồi, đặc biệt còn làm lớn bụng nữ sinh. Theo phỏng vấn, là sự thật, có chứng cứ, không tiện đưa ra, nhưng hoan nghênh đến kiện. [Mím cười]

Thứ ba, ngôi sao nam này quần lấy nữ minh tinh tạo chiêu trò, điểm này không cần lại nói. Gây hiểu lầm khiến người hâm mộ của mình đi chống lại nữ minh tinh, bản thân giả trang làm một đóa bạch liên hoa, chiêu trò này không cần quá cao.

Cuối cùng, cũng không thể không có chứng cứ mới đúng. Dưới đây đính kèm mấy tấm ảnh không chính thống của nam minh tinh hút thuốc uống rượu cưa gái trước khi chính dung, đoán là bố mẹ ruột của mình cũng không nhận ra anh ta đâu nha. [Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh]

Báo cáo của Hồng Mao trước giờ luôn đáng tin, hơn nữa anh ta vốn có nghìn vạn người hâm mộ, tài liệu này vừa ra, lập tức thu hút mọi người điên cuồng chuyển phát.

Liền đến Thẩm Sở Sở sau khi đọc xong, đều cảm thấy Hồng Mao đúng là một nhân tài. Có thể vì bát quái làm đến mức này, thật sự là không đơn giản a. Quả nhiên, mỗi ngành nghề đều có người đáng kính! Ngoài ra, cô thật sự là không nhận ra ai là Tề Vũ Phi trong ba bức ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Tuy rằng trên mạng bây giờ thanh âm mắng Tề Vũ Phi đã sắp muốn áp đảo thanh âm của fan muốn giúp anh ta tranh luận, nhưng, đoàn đội của anh ta bây giờ đã bất chấp chuyện này. Một là vì rất nhiều công ty chấm dứt hợp đồng, một cái khác chính là, Quách Tình đối với yêu sách trên mạng vô cùng phần nộ.

"Chuyện trên mạng có phải là thật hay không?" Quách Tình nhìn người đàn ông tuần lẳng trước mặt lạnh lùng hỏi.

Lời như vậy Tề Vũ Phi không biết đã nghe bao nhiêu lần, tuy rằng hôm nay xem ra Quách Tình dường như không giống như dĩ vãng, nhưng phản ứng đầu tiên của Tề Vũ Phi vẫn là phủ nhận. Có một chút lời nói dối một khi đã có một hai lần như vậy, dần dần liền sẽ trở thành thói quen.

Vì vậy, anh ta cũng không nghĩ nhiều, vẫn cho rằng bên công ty của Quách gia gặp vấn đề nên Quách Tình mới không vui.

Giống như thường ngày, Tề Vũ Phi nói: "Tình Tình, em phải tin anh, những chuyện này đều là giả thôi."

Quách Tình lạnh lạnh nói: "Là giả? Anh cho rằng tôi vẫn sẽ tin anh sao?"

Chuyện như thế này không biết đã phát sinh qua bao nhiêu lần rồi, Tề Vũ Phi giải thích vẫn rất là thuận miệng. Bởi vì mỗi khi anh có tin đồn với nữ minh tin truyền ra Quách Tình đều sẽ hỏi một câu. Mới đầu, Quách Tình cho dù có không tin, anh dễ dàng liền sẽ tin thôi.

Chỉ là, không ngờ tới, lần này Quách Tình lại nói ra lời như vậy. Anh ta nhìn vào biểu tình không giống mọi khi của Quách Tình, có chút lo lắng nói: "Tình Tình, em đây là có ý gì, em phải tin tưởng anh."

"Tôi có ý gì, anh nhìn xem tôi nhận được những thứ gì đây!" Quách Tinh đem một phong bì trên bàn ném vào mặt Tề Vũ Phi. Tư liệu bên trong cũng theo động tác của Quách Tinh mà trượt ra ngoài.

Tề Vũ Phi tùy tay nhặt lên một tấm ảnh, nội dung bên trong vô cùng táo bạo. Trên đó có hai nhân vật chính, một người là anh ta, một người là một cô gái anh không có chút ấn tượng nào. Anh ta mặc đồng phục trung học, đang nồng nhiệt hôn cô gái kia.

"Tinh Tinh, thứ này vừa nhìn liền biết là giả, người này làm sao có thể là anh, nhìn xấu như vậy, khẳng định không phải là anh." Tề Vũ Phi chột dạ giải thích.

"Không phải anh, thế thì anh tiếp tục xem những cái khác đi." Trong giọng nói của Quách Tinh có phần lãnh tính khó nói, giống như là sự yên lặng trước cơn bão vậy.

Tề Vũ Phi lúng túng nhìn Quách Tinh một cái, cúi đầu lại tiếp tục xem những bức ảnh khác.

Kết quả, càng nhìn càng sợ hãi. Bên trong có ảnh anh cùng cô gái đi phá thai ở phòng khám tư nhân, còn có chứng cứ anh đã chinh phục, còn có ảnh anh cùng nữ minh tinh khác đang trộm hôn nhau.

Ảnh hôn nữ minh tinh còn có thể hiểu được, dù sao phóng viên bây giờ nhiều như vậy. Nhưng, ảnh trước đây của anh đến cùng là làm sao lại bị người ta chụp được? Chẳng lẽ những người đó từ lúc anh còn học trung học đã biết là anh có một ngày sẽ nổi tiếng, vì thế chụp lại sao? Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh sau lưng Tề Vũ Phi đều tuôn ra.

"Tinh Tinh, anh..."

Quách Tinh suy sụp ngồi trên ghế sofa, chậm chậm nói: "Tôi trước nay chưa bao giờ nghĩ tới anh lại người như vậy. Tôi vẫn luôn cho rằng anh là mối tình đầu của tôi, cho rằng tôi là người phụ nữ đầu tiên của anh. Cho rằng anh luôn đặc biệt đối xử tốt với mình tôi. Kết quả thì sao? Anh từ trước tới nay liên có người phụ nữ khác, anh kết hôn rồi thậm chí còn cùng nữ minh tinh khác ở với nhau."

Tề Vũ Phi có cảm giác là có thứ gì đó không nằm trong khuôn khổ của anh, anh ta ngồi xổm trước mặt Quách Tinh, nóng nảy nói: "Tinh Tinh, em nghe anh giải thích, những thứ này anh đều có thể giải thích được."

Quách Tinh lại giống như không nghe thấy gì cả, ngơ ngác nhìn trần nhà, nói: "Tôi đã thích anh đến thế nào chứ, năm đó lúc còn học trung học đã ngủ với anh, còn mang thai con của anh. Cha tôi muốn tôi ra nước ngoài du học tôi cũng không đi. Tôi vì anh từ bỏ bao nhiêu thứ? Kết quả thì sao, anh lại đối với tôi như vậy sao? Anh đem tôi coi như con ngốc vậy, lừa quay vòng vòng. Bây giờ sự thật đều đã bày ra trước mắt rồi, anh còn muốn狡辯 gì nữa? Nếu như tôi không phát hiện, anh có phải là định cứ thế lừa tôi cả đời không?"

Tề Vũ Phi nhìn đáng vẻ sắc bén của Quách Tinh, tim cũng đập loạn lên, miệng anh ta mím chặt một lúc, lắp ba lắp bắp nói: "Tinh Tinh, không phải như vậy đâu, sự thật sự không phải như vậy. Người trong những tấm ảnh kia không phải anh. Là nữ minh tinh câu dẫn anh, không phải lỗi của anh. Là bọn họ câu dẫn anh mà. Anh đối với em thật sự là nhất tâm nhất ý, em phải tin anh."

Quách Tinh nghiêng đầu nhìn lướt qua đồng ảnh trên mặt đất, cúi người chậm rãi nhặt lên một tấm, tựa cười mà như không cười nhìn một lúc, sau đó ném mạnh vào mặt Tề Vũ Phi.

"Anh nói với tôi là bọn họ câu dẫn anh, anh coi Quách Tinh tôi là đồ ngu sao? Anh nhìn xem anh cười vui vẻ đến nhường nào, hôn biết bao say đắm!"

Mồ hôi sau lưng Tề Vũ Phi tuôn ra từng tầng từng tầng, anh ta không biết bản thân còn có thể giải thích như thế nào nữa, lúc này, anh ta nghe thấy tiếng đứa con khóc, trong mắt lập tức hiện lên một tia sáng, nói: "Tinh Tinh, em quên rồi sao, chúng ta còn có con nữa. Anh là thật sự yêu thương Quang Quang. Quang Quang không thể không có cha, anh biết là anh sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa. Em nhìn vào phần của Quang Quang mà tha thứ cho anh được không?"

Quách Tinh nghe được những lời này tức tới mức ngược lại lại cười: "Tề Vũ Phi, anh đúng là không biết xấu hổ, dám lấy con chúng ta ra nói, anh cũng xứng! Đúng, Quang Quang là không thể không có cha. Nhưng người cha này không nhất định sẽ là anh đến làm. Người muốn làm cha nó nhiều lắm! Anh tính là cái thứ gì! Khi Quách Tinh tôi yêu anh, anh cái gì cũng phải, lúc mà Quách Tinh này không thích anh nữa, thì anh chỉ là rác rưởi lẽ đường thôi."

Tề Vũ Phi nghe lời mắng mỏ của Quách Tinh, sắc mặt càng thêm trắng. Cả người nhìn có vẻ vô cùng chật vật, không có chút nào đáng về thần thượng được nghìn vạn người hâm mộ ủng hộ. Lúc này, anh ta cũng hiểu rồi, việc đến nước này, không còn gì để nói nữa. Quách Tinh là kiểu người như thế nào anh cũng biết rõ, trừ người toàn tâm toàn ý đối với cô, đối với người khác tất cả đều là tính toán.

Chẳng qua, giữa bọn họ còn có một đứa con, sẽ không phải nói tan liền tan. Nếu đôi phương thích mình, anh ta cũng không cần thiết phải ủy khuất để chu toàn. Anh ta tin rằng, bằng vào sự yêu thích của Quách Tinh đối với anh, sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Hơn nữa, anh ta cũng là một người có đầu óc có tướng mạo. Vừa ra cửa liền được nghìn vạn người hâm mộ tiền hô hậu ủng, không cần phải nhận loại khuất nhục này. Vừa rồi là do anh ta nhất thời chột dạ mới hạ mình thấp kém như vậy, bây giờ nghĩ rõ rồi liền sẽ không tiếp tục làm chuyện ngu ngốc như thế nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Vũ Phi không nói lời nào đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm không hề tồn tại trên người. Giống như là biến đổi một người khác, nhìn vào Quách Tinh trước mặt, nhàn nhạt nói: "Tinh Tinh, em bây giờ không được bình tĩnh, chờ em bình tĩnh trở lại sẽ nhất định hối hận rằng hôm nay đối xử với anh như vậy. Anh biết, em vẫn yêu anh. Chỉ là, em có nghĩ đến chưa, nếu em ly hôn với anh, anh liền sẽ không còn ở bên em nữa. Dù sao năm đó khi kết hôn, anh cũng không thực sự tình nguyện cho lắm. Nếu thật sự ly hôn, anh cũng coi như được giải thoát."

Quách Tinh vốn là đã rất phần nộ rồi, nghe được lời này soạt một cái đứng bật dậy, đưa tay phải ra tát cho Tề Vũ Phi một cái: "Anh cút đi cho tôi!"

Tề Vũ Phi lau miệng, cười nói: "Quách Tinh, tôi chờ cô đến cầu tôi."

Quách Tinh nhìn bóng lưng rời đi không có gì lưu luyến của Tề Vũ Phi, nhàn nhạt nói: "Anh chắc là không biết bản thân đắc tội người ta hả? Anh còn cho rằng mình vẫn là ngôi sao lưu lượng nghìn vạn fan của ngày hôm qua sao? Haha."

Tề Vũ Phi quay đầu nhìn vào Quách Tinh, cau mày, hỏi: "Cô đang có ý gì?"

Quách Tinh cười lạnh đáp: "Ý gì? Anh lập tức sẽ biết, anh có thể cút rồi."

Ngày hôm sau, Tề Vũ Phi đến công ty, vốn cho là sự tình rất dễ dàng giải quyết. Kết quả anh Trương mệt mỏi nói: "Tiểu Phi, chuyện này sợ là không đơn giản như thế, có người đang nhắm vào cậu. Hơn nữa đối phương có vẻ không phải là người trong giới giải trí, vì trong giới không có người nào có năng lực lớn như vậy. Nhân hiệu cậu đại diện toàn bộ đều muốn chấm dứt hợp đồng với cậu. Tiếp đó chỉ còn có một cách, đó là đi tìm Quách gia. Đi hỏi thăm một chút xem cậu rốt cuộc đắc tội người nào, khiến cho họ thu xếp từ phía trong giúp cậu."

Tề Vũ Phi nghe được lời của anh Trương, sắc mặt trắng bệch, nói: "Anh Trương, chỉ có một cách giải quyết này sao? Loại chuyện này không phải là việc nhỏ sao, thật sự sẽ có ảnh hưởng lớn như vậy ư? Doanh tiêu hào trên mạng không phải là không có chứng cứ thật sự sao? Phía bên thương hiệu hẳn là sẽ không thật sự giải ước đi. Rõ ràng là lỗi của bọn họ."

Anh Trương lại có chút vô lực nói: "Đúng, mới đầu công ty cũng nghĩ như thế, cảm thấy thương hiệu là có ý, rõ ràng có lỗi trước lại dám đòi hỏi chúng ta. Kết quả, thời điểm công ty đi thu xếp, phát hiện ra đối phương là quyết tâm muốn kiện cậu, hơn nữa trong tay bọn họ đều có chứng cứ. Dù gì thì danh tiếng của cậu trên mạng bây giờ không tốt lắm, nếu đối phương thực sự muốn kiện, chưa chắc đã không thắng được. Lại còn... trọng điểm là, sự tình trên mạng đều là thật. Thật sự muốn nói là làm gì sai, thì cũng là chúng ta sai. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể nghe theo người ta dàn xếp."

Trong đầu Tề Vũ Phi đột nhiên nghĩ tới lời hôm qua Quách Tinh nói, anh đắc tội người ta rồi. Anh vốn còn muốn chờ Quách Tinh liên hệ với anh, bây giờ anh ta lại chờ không được rồi. Không ngờ, anh ta không chỉ không gọi được điện thoại cho Quách Tinh, còn nhận được thỏa thuận ly hôn từ Quách Tinh.

Mấy ngày này Quách Tinh cũng không sống tốt. Công ty của nhà gặp vấn đề, kết quả sau đó phát hiện được là bởi vì cô lúc trước cùng với Tề Vũ Phi đi bôi nhọ một nữ minh tinh mà tạo thành. Đại ca trước giờ vẫn luôn cưng chiều cô cũng bắt đầu lạnh nhạt với cô. Mà cũng đồng thời, cô còn nhận được tư liệu đen liên quan đến Tề Vũ Phi từ một người không biết tên gửi đến. Cả người cô đều phải đối mặt với vô tận dằn vặt.

Cho đến thời điểm gửi đơn ly hôn đi, cả người cô mới nhẹ nhàng được. Đúng a, Tề Vũ Phi không yêu cô. Giống như anh cả của cô đã nói, ly hôn với Tề Vũ Phi rồi, cô muốn ngủ với tiểu minh tinh nào cũng được, cô sẽ tự do. Chỉ là, trái tim đã tan vỡ không biết lúc nào mới có thể bù lại.

Tề Vũ Phi xong rồi.

Tài liệu đen của Tề Vũ Phi bay khắp trời.

Tề Vũ Phi phải rời khỏi giới giải trí rồi.

Tâm tình của người hâm mộ Tề Vũ Phi mấy ngày ngay có thể nói là lên xuống thăng trầm. Từ mới bắt đầu nhìn thấy tài liệu đen liền không ngừng đi giải thích, cho đến sau này nhìn thấy từng cái từng cái búa tạ đánh mặt, đến cuối cùng liền đến phía cơ quan chức năng cũng đứng ra thừa nhận. Bọn họ bắt đầu triệt để im lặng.

Tề Vũ Phi câu dẫn nữ minh tinh tạo tin đồn, nịnh bợ đạo diễn muốn có nhiều hơn mấy cảnh, câu dẫn cao tầng công ty muốn có được tài nguyên tốt hơn... hâm hại nghệ nhân ra mắt cùng thời điểm... chụp trộm ảnh của Thẩm Sở Sở biên chuyện hâm hại cô...

Vì vậy, ngôi sao yêu thích nhiều năm là một tên cận bã, đây là một loại trải nghiệm như thế nào?

Mà lúc này, bộ phim điện ảnh đầu tiên Thẩm Sở Sở một mình diễn nữ chính "Gia Lăng công chúa" cuối cùng cũng quay xong, cô cũng từ tổ kịch trở về Đế Đô. Vừa xuống máy bay, cô liền cảm nhận được sự nhiệt tình đã lâu rồi không được hưởng.

Vừa thấy được tràng cảnh này, Thẩm Sở Sở vốn là muốn gọi điện cho Hàn Hành Ngạn, cũng vội vã cúp máy. Sau khi nhấn một tin báo bình an liền thu lại điện thoại.

Đối mặt với câu hỏi của phóng viên, trên mặt Thẩm Sở Sở mang theo một nụ cười rất công thức. Điều nên nói không nên nói, cái gì cũng không tiết lộ ra. Chẳng qua việc của Tề Vũ Phi vốn là đã chứng thực rồi, phỏng vấn thêm Thẩm Sở Sở dường như cũng không có ý tứ gì cả, vậy nên các phóng viên chỉ có thể bỏ cuộc.

Chỉ là, lúc một cô bé fan hâm mộ rất quen mắt sắp ngã, cô cúi người đỡ cô ấy. Sau khi đứng thẳng lên không cẩn thận lại mở ra hệ thống nhân duyên của người ta, vốn định lập tức đóng lại, kết quả lại nhìn thấy một cái tên cùng với một tấm ảnh vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

"A! Sờ Sờ, cảm ơn chị." An Hải Trần ngẩng đầu lên liền nhìn thấy là Thẩm Sờ Sờ, kích động nói.

Các máy ảnh xung quanh cũng nhắm chuẩn tới đây, điên cuồng mà chụp lại.

Thẩm Sờ Sờ xem xong hệ thống nhân duyên của cô bé, cuối cùng cũng hồi lại thần, cười nói: "Không có gì, lần sau cẩn thận chút nha."

"Ồ, ồ, được ạ." An Hải Trần kiềm chế lại tâm tình kích động trong lòng, cố gắng làm cho bản thân bảo trì bình tĩnh.

Chờ sau khi Thẩm Sờ Sờ ngồi vào xe bảo mẫu, vẫn cảm thấy chuyện này thật khá là thú vị. Không ngờ a, người hâm mộ gặp qua vài lần lại có liên hệ như vậy với cô.

Rất nhanh, hành động bảo vệ fan của Thẩm Sờ Sờ ở sân bay liền lên hot search. Thẩm Sờ Sờ ngược lại không mấy quan tâm chuyện này, cô quan tâm là hệ thống hôn nhân của An Hải Trần.

Chờ đến buổi tối, lúc gặp được Hàn Hành Ngan, Thẩm Sờ Sờ đột nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra ở sân bay, giả vờ như không để ý mà hỏi: "Trương Đăng hiện tại có bạn gái không?"

Hàn Hành Ngan dạo này cũng vì chuyện này đầu đầu không thôi, không chỉ có anh, nhà họ Trương cũng đang vì chuyện này khổ não. Nghe được câu hỏi của Thẩm Sờ Sờ, Hàn Hành Ngan đáp: "Có rồi, hơn nửa sắp kết hôn luôn rồi."

Thẩm Sờ Sờ nghe thấy lời này động tác trong tay liền dừng lại, không tin được hỏi lại: "Trương Đăng sắp kết hôn rồi?? Với ai?" Lúc chiều cô rõ ràng nhìn thấy vợ tương lai của Trương Đăng là người hâm mộ kia của cô mà. Hơn nữa thời hai người yêu nhau là vào hai năm sau cơ. Cô đã đặc biệt xem một lần đó.

Hàn Hành Ngan vuốt vuốt mi tâm, nói: "Cùng với một nữ nhân viên trong công ty."

Đây cũng là chuyện khiến Hàn Hành Ngan phiền não không thôi. Người nữ nhân viên kia nếu như là một người phụ nữ an phận thủ thường, thanh thanh bạch bạch cũng thôi đi. Vấn đề là, danh tiếng của cô ta ở công ty hình như không tốt lắm. Cùng với rất nhiều nhân viên nam đều có chút quan hệ không rõ ràng, bản thân cũng dựa vào một vị cao tầng trong công ty để tuyên vào. Vốn cho rằng cô ta là người thân của vị cao tầng kia, kết quả hôm nay anh điều tra mới biết được, hai người này là quan hệ không được chính đáng.

Vì vậy, em họ của anh rút cuộc cái dây thần kinh nào trong đầu nói sai, mới đi thích một cô gái như thế. Điều này để anh làm sao ăn nói với di mình đây?

"A? Là thật sự muốn kết hôn sao?" Thẩm Sờ Sờ căng thẳng hỏi lại.

Hàn Hành Ngan nghĩ tới thái độ kiên quyết của Trương Đăng, gật gật đầu, nói: "Chắc là thật đấy."

"Ồ, thế à." Thẩm Sờ Sờ lơ đãng nói. Cái này không đúng lắm nha, rõ ràng người hâm mộ của cô mới là vợ tương lai của Trương Đăng, sao ở giữa lại có chút nhạc đệm như thế. Liệu có phải Trương Đăng cùng nhân viên nữ thực ra chỉ là quan hệ yêu đương, hai người sẽ không kết hôn không? Nghĩ đến đây, Thẩm Sờ Sờ quyết định lát nữa xem xem hệ thống nhân duyên của Trương Đăng.

"Hửm?" Hàn Hành Ngan phát hiện ra thái độ của Thẩm Sờ Sờ không đúng lắm, nghi ngờ nhìn sang cô.

Thẩm Sờ Sờ gấu suy nghĩ trong lòng không nói ra, nói: "Ồ, không có gì, vốn là gặp được một cô bé rất đáng yêu, muốn giới thiệu cho Trương Đăng một chút. Kết quả không ngờ cậu ấy lại sắp kết hôn rồi. Trong lòng cảm thấy khá tiếc thôi."

Thẩm Sờ Sờ cho rằng vấn đề như thế này Hàn Hành Ngan hơn nửa là sẽ không hỏi đáp, lại không nghĩ tới, anh ngoài ý muốn gật đầu, tán đồng nói: "Đúng là đáng tiếc, nếu thật sự là một cô gái tốt, Trương Đăng cũng thật sự là bỏ lỡ mất."

Thẩm Sờ Sờ nghe câu nói này của Hàn Hành Ngan, cảm thấy anh có chút kỳ lạ, có vẻ như trong lời nói có ẩn ý. Trong lòng cô chột động, hỏi lại: "Sao thế, nhân viên nữ kia của công ty anh có vấn đề gì sao?"

Hàn Hành Ngan vốn không phải là người bất quá, tính cách cũng khá lạnh nhạt, bình thường sẽ không đi quan tâm vấn đề của nhân viên nữ. Nhưng chuyện hôm nay có chút đặc thù, anh nhủ nhủ mảy, cùng một loại ngữ khí bất đắc dĩ nói: "Không dễ đánh giá."

Thẩm Sờ Sờ thấy dáng vẻ này của Hàn Hành Ngan, ngược lại càng thêm hiếu kỳ. Cô thật sự muốn nhìn thấy nhân viên nữ kia, rốt cuộc là người như thế nào. Bỗng nhiên, cô nghĩ tới một điểm, lấy WeChat ra xem.

Cô cảm thấy, có vẻ đáp án này có thể thử tìm kiếm trong vòng bạn bè của Trương Đăng xem sao. Bởi vì lúc quay phim khá bận rộn nên cô đã rất lâu không nhìn qua vòng bạn bè rồi. Bây giờ mở ra nhóm bạn của Trương Đăng, đầu tiên là nhìn xem hệ thống nhân duyên của anh ta.

Sau khi mở ra, nghi ngờ trước đó của cô liền có đáp án. Hóa ra Trương Đăng lại kết hôn hai lần. Cuộc hôn nhân đầu tiên chính là vào tháng sau, cuộc

hôn nhân thứ hai là ba năm sau, đối tượng chính là người fan cô gặp được.

Thẩm Sờ Sờ có chút cảm thấy đáng tiếc cho người hâm mộ kia của cô. Nếu như Trương Đăng và người vợ thứ nhất còn chưa gặp mặt, cô còn có thể bỏ sức chấp nói một phần, nhưng người ta lập tức liền sẽ kết hôn rồi, cô lại đi làm gì đó liền rõ ràng là rất vô đạo đức.

Vừa rồi ở sân bay cô xem chưa cẩn thận, bây giờ mới nhìn kỹ lại nhân duyên của hai người họ. Sau đó, cô phát hiện hóa ra Trương Đăng và người fan kia của cô đã biết nhau từ một năm trước. Nhìn tới đây, trong đầu Thẩm Sờ Sờ lập tức hiện ra một cảnh phim yêu thầm. Tôi yêu người, nhưng người đã có vợ rồi, vì thế tôi lẳng lặng chờ người ly hôn lại gả cho người.

Nghĩ tới chỗ này, Thẩm Sờ Sờ cả người phát lạnh, dùng sức lắc lắc đầu, cứ như muốn đem những hình ảnh kỳ lạ trong đầu lắc ra ngoài.

Hàn Hành Ngan nghiêng đầu liếc qua cô bạn gái đang nhìn chăm chăm vào ảnh của Trương Đăng đến là thích thú, liền đóng lại tài liệu trong tay, tiến đến bên tai Thẩm Sờ Sờ, thấp giọng hỏi: "Sờ Sờ, em đang xem gì thế?"

Thẩm Sờ Sờ cả người báo động, cảm giác tê dại truyền từ bên tai ra toàn thân, lúc cất tiếng giọng nói bất giác có chút run: "Không, không làm gì cả."

"Rất đẹp trai sao?" Hàn Hành Ngan cúi đầu nhìn xuống màn hình điện thoại của Thẩm Sờ Sờ, mặt bình tĩnh hỏi. Bàn tay lại có chút không yên đặt trên eo Thẩm Sờ Sờ, ừm, lại gầy rồi. Xem ra khoảng thời gian này phải dưỡng cho tốt. Chẳng qua, vẫn là mềm mại hơn so với trước đây.

Thẩm Sờ Sờ tất nhiên cảm nhận được bàn tay đặt trên eo, cô động đậy, cảm thấy bàn tay đã như ảnh tùy tâm, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Sau đó, cô thuận theo đường nhìn của Hàn Hành Ngan, cúi đầu nhìn qua màn hình điện thoại sắp tối đen rồi, gật gật đầu nói: "Khá là đẹp." Cô đây là nói sự thật, Trương Đăng đích thực là ngoại hình khá ưa nhìn. Giống như anh trai nhà bên vậy, dương quang soái khí.

"Là nó đẹp hay anh đẹp?" Hàn Hành Ngan từ tốn hỏi. Bàn tay đặt trên eo Thẩm Sờ Sờ không chỉ lực đạo mạnh hơn một chút, lại còn có xu hướng di chuyển lên trên.

Thẩm Sờ Sờ cả người run lên, nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt ngủm, quay đầu nhìn vào Hàn Hành Ngan, chớp chớp mắt. Người đàn ông này là đang ghen sao? Sao mà đến ghen cũng làm cho cô thấy đáng yêu hết mức.

Cô đặt điện thoại xuống, cười nói: "... Tất nhiên là anh đẹp rồi."

"Vậy sao em không nhìn anh?" Hàn Hành Ngan một bên nói thế, một hướng tới môi Thẩm Sờ Sờ hôn lên.

Thẩm Sờ Sờ hơi hé miệng muốn biện minh một chút, kết quả lại có một thứ vừa tron vừa mềm tranh thủ tiến vào. Thời điểm môi lưỡi dây dưa, cô lập tức quên mất mình vừa rồi rốt cuộc muốn nói gì, muốn làm gì rồi.

Chỉ muốn cùng người đàn ông trước mặt nhảy múa.

Hôn được môi, miệng Hàn Hành Ngan lại muốn tiếp tục đi xuống. Thẩm Sờ Sờ bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện không được vui vẻ cho lắm, mặt cô đỏ lên nói: "Anh đừng dùng sức thế, lần trước... ừm, lần trước em sưng chút nữa thì không quay được phim."

Nhớ đến hôm đó đi tới tổ kịch, người trang điểm trẻ tuổi nhìn vào cổ Thẩm Sờ Sờ, kinh hô: "Sờ Sờ, cổ cô bị muỗi đốt à?"

Thẩm Sờ Sờ nhìn vết đỏ trong gương, mặt ngay lập tức liền đỏ lên. Còn người hóa trang trẻ tuổi kia lại không chú ý tới, mà chỉ vào cổ của chính mình nói: "Cô xem xem, muỗi ở đây đáng sợ đến mức nào, tới qua đốt tôi không ngu được."

Thẩm Sờ Sờ thấy người trang điểm này đơn thuần đáng yêu như vậy, lập tức cũng yên tâm, thuận theo lời cô ấy, đáp: "Đúng thế, con muỗi đáng ghét, tôi tới qua cũng bị đốt không có ngủ."

Mà Vương Thiên ngồi một bên nghe được lời của chuyên gia trang điểm căng thẳng đến mức mặt đều trắng bệch, nhưng nghe thấy câu trả lời của sếp, mặt cũng lại đỏ lên. Sếp của bọn cô, lời nói cũng quá, ừm, không chú ý rồi.

"Ừ, thế sao?"

Lúc này, Hàn Hành Ngan một bên hôn một bên hỏi. Tuy là đang hỏi, nhưng động tác tay lại không ngừng, châm lửa ở khắp nơi trên người Thẩm Sờ Sờ. Nói thực lòng, anh đối với biểu hiện của bản thân lần trước không quá hài lòng. Lần này hạ quyết tâm nhất định phải tốt hơn so với lần trước.

"Đạ, sáng mai em còn có thông cáo nữa." Ngữ khí của Thẩm Sờ Sờ bất giác mang theo chút khẩn cầu.

Hàn Hành Ngan thấp giọng "ừm" một tiếng, sau đó động tác liền vô cùng nhẹ nhàng. Anh nghĩ, anh cũng không phải chó nhỏ có tật xấu cắn người. Lần trước không phải là vì kích động mới không kìm chế được sao.

Vốn là Thẩm Sờ Sờ còn muốn lát nữa nhìn xem cuộc hôn nhân đầu tiên của Trương Đăng, kết quả là cả ngày này đều là quay phim, ngồi máy bay, vận động các thứ, chờ cô làm xong hết, cô đã mệt đến mức nói không ra lời rồi. Liền tới tắm rửa đều không có sức, còn là Hàn Hành Ngan bế cô đi.

Cuối cùng, lúc ở trong nhà tắm lại đến một lần. Mới đầu cô còn có chút ý thức, sau đó lúc nào kết thúc cô liền một chút ấn tượng cũng không có.

Chờ chiều hôm sau bận rộn xong hoạt động, ngồi lên xe bảo mẫu về nhà, Thẩm Sở Sở mới rảnh rỗi lấy điện thoại ra xem. Nhìn thời gian trên đó, hóa ra Trương Đăng và người vợ đầu của anh ta gặp gỡ càng sớm hơn một chút. Nghĩ như vậy, tình yêu vẫn là có thứ tự trước sau đấy. Cũng may là hai người không có con.

Thẩm Sở Sở sở dĩ có thể nhìn thấy điểm này, là vì cô phát hiện sau khi hệ thống thăng cấp liền có thể nhìn thấy hai người có con hay không. Trải qua việc cô xem bói nhân duyên cho người ta trên Weibo và Taobao, cô nhận ra cho dù đứa trẻ không ra đời, trên hệ thống cũng sẽ hiển thị. Ví dụ, đã sinh rồi, sẽ là chữ màu đen, trong ngoặc còn hiển thị độ tuổi. Về chưa sinh ra hoặc là đã chết, đều là màu xám.

Nếu không có con, người hâm mộ của cô sau này gả cho Trương Đăng cũng có thể thoải mái một chút.

Lại xem tiếp bên dưới, khi nhìn thấy nguyên nhân ly hôn, tâm tình của Thẩm Sở Sở liền có chút phức tạp.

[Nguyên nhân ly hôn: Vợ ngoại tình]

Đọc được dòng chữ này, lại nghĩ tới biểu hiện khác thường của Hàn Hành Ngan khi nhắc tới nhân viên nữ này tới qua, Thẩm Sở Sở bỗng có chút tò mò với nữ nhân viên này. Đây rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào?

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Thẩm Sở Sở vào nhóm bạn bè của Trương Đăng tìm ảnh của nhân viên nữ đó. Hai người đều sắp kết hôn rồi, với tính cách của Trương Đăng, bên trong khẳng định phải có ảnh bạn gái mới đúng. Kết quả, lật tìm thật lâu, cũng không tìm thấy một bức ảnh liên quan tới người nhân viên nữ này.

Điều này có chút ý tứ.

Thẩm Sở Sở có cảm giác mình có chút không nhận được nữa.

Nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Hành Ngan.

"Hoạt động kết thúc rồi?" Điện thoại vừa thông, giọng Hàn Hành Ngan liền từ đầu bên kia truyền tới.

Thẩm Sở Sở đáp: "Vâng, đang trên đường về nhà. Anh hôm nay mấy giờ tan làm, có làm thêm giờ không?"

Hàn Hành Ngan nghe được giọng nói quan tâm của Thẩm Sở Sở, cười nói: "Hôm nay không tăng ca, đúng giờ tan làm. Buổi tối muốn ăn gì, anh bảo thư ký Vương đi đặt chỗ. lát nữa anh đi đón em." Công việc thì tăng ca lúc nào cũng được. Nhưng bạn gái lại không nhất định mỗi ngày đều có thời gian. Điểm này, Hàn Hành Ngan là nghĩ rất rõ ràng.

Nghe được lời Hàn Hành Ngan nói, Thẩm Sở Sở do dự một lát, thăm dò hỏi: "À, em bây giờ cách chỗ anh khá gần. Nếu không em trực tiếp đến công ty tìm anh nhé, đỡ rắc rối."

Hàn Hành Ngan không ngờ Thẩm Sở Sở sẽ muốn đến công ty tìm anh, chuyện này đối với anh mà nói là một niềm hạnh phúc bất ngờ. Tuy rằng không rõ lắm bạn gái sao lại thay đổi, nhưng dù sao đối với anh mà nói vẫn là chuyện tốt.

"Được thôi, lúc nào đến, anh xuống đón em."

Thẩm Sở Sở đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Vì để tránh rắc rối, Thẩm Sở Sở ở trong xe hóa trang sơ qua. Sau đó đổi áo ngoài với Vương Thiên, đội mũ lên, ở một khu vực không quá thu hút bảo tài xế ngừng xe.

Tiếp sau đó, cô nhìn bốn phía rồi bắt một chiếc xe.

Đến bãi đỗ xe ngầm, thư ký Vương đã sớm chờ ở đó. Nhìn thấy dáng vẻ đầy đủ vũ trang của Thẩm Sở Sở, gạt cả mình, rồi mới mang theo khuôn mặt tươi cười tiến tới.

"Cô Thẩm, sếp của chúng tôi đang mong ngài đến đây, chẳng qua vừa xong bỗng nhiên có một vị khách tới, sếp đi gặp khách rồi."

Thẩm Sở Sở cười cười, đáp: "Ừm." Cô vừa mới nhận được tin nhắn của Hàn Hành Ngan xong.

Sau khi vào thang máy, Thẩm Sở Sở nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong thang máy, hỏi: "Tôi như thế này, có thể bị nhận ra không?"

Thư ký Vương cười đáp: "Người không quen không nhìn kỹ hẳn là nhìn không ra đâu."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm, thế thì tốt. Đúng rồi, sếp của các anh không phải đang họp sao, hay là anh dẫn tôi đi dạo quanh bên trong công ty?"

Thư ký Vương tất nhiên không có đáp không, nói: "Được thôi, tôi dẫn cô đến khu nghỉ ngơi dạo xem, ở đó có trà chiều, có chỗ nghỉ ngơi."

Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ, giống như vô tình nhắc tới, nói: "Không cần đâu, tôi cũng khá quen với Trương Đăng. Nghe nói cậu ấy tìm được bạn gái rồi, cũng là ở công ty các anh. Hay anh dẫn tôi đi xem xem?"

Thư ký Vương cau mày, có chút do dự nhìn Thẩm Sở Sở một cái.

Nhìn thấy dáng vẻ của thư ký Vương, Thẩm Sở Sở càng thêm tò mò, nói: "Sao? Việc này làm khó thư ký Vương à? Hay là thư ký Vương anh cũng không biết bạn gái của Trương Đăng là ai?"

Thư ký Vương vừa nghe thế, lập tức hồi thần, đáp: "Không phải, không phải. Cô Thẩm hiểu lầm rồi, tôi bây giờ liền đưa cô đi." Nói xong, thư ký Vương bấm chọn tầng.

Thẩm Sở Sở nói: "Ừm, anh không cần căng thẳng quá, tôi chỉ là tò mò. Trương Đăng không nói không rằng liền tìm được một cô bạn gái, muốn nhìn xem người bạn gái đó của anh ta trông như thế nào."

Thư ký Vương đẩy đẩy gọng kính, có chút rồi rầm nói: "Ừm, tôi không căng thẳng. Tôi là lo sếp tôi hiểu lầm."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nhìn anh ta một cái, hỏi: "Hả? Sếp của anh, anh ấy sẽ hiểu lầm cái gì?"

"Haiz, đây không phải là lo ngại ấy hiểu lầm quan hệ giữa cô và Trương Đăng sao."

Thẩm Sở Sở cười phì một cái, cô còn tưởng là thư ký Vương lo Hàn Hành Ngân biết được cô đi xem bạn gái của Trương Đăng cơ.

"Yên tâm, yên tâm, sẽ không hiểu lầm đâu. Anh không nói tôi không nói sẽ không ai biết, tôi ở xa xa nhìn là được."

Thư ký Vương: "..."

Sau khi đến tầng lầu, Thẩm Sở Sở cứ như là tên trộm, đứng ở sau thư ký Vương. Thư ký Vương lập tức nghiêng người để cô đi ở phía trước, đùa gì vậy, đây là bạn gái của sếp, còn có khả năng là vợ sếp trong tương lai, anh không dám đi trước cô đâu.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng vậy tay, nói nhỏ: "Thư ký Vương cứ coi như tôi là một người mới, dẫn tôi đi thị sát hoàn cảnh. Lúc thấy người phụ nữ đó nhớ báo cho tôi một cái."

Thư ký Vương nhin xuống sự kỳ quặc trong lòng, đáp: "... Được."

Cứ như vậy, Thẩm Sở Sở đi theo phía sau thư ký Vương, lặng lẽ nhìn một lượt nhân viên công tác ở tầng này.

Đột nhiên, thư ký Vương đang đi phía trước nặng nề ho hai tiếng, đồng thời quay đầu lại nhìn Thẩm Sở Sở một cái, Thẩm Sở Sở lập tức liền nhận được ý. Thuận theo ánh nhìn của thư ký Vương mà nhìn sang.

Chỉ thấy ở đối diện đi tới một người phụ nữ chân dài eo thon da trắng. Chẳng qua là, người phụ nữ này đẹp thì đẹp, chính là có một cổ, ừm, cảm giác không an phận khó nói. Thẩm Sở Sở nghĩ, hay là cô xem hệ thống, vì thế nên mới có chút thành kiến đối với cô ta.

Không ngờ, sau đó Thẩm Sở Sở liền cảm thấy mình không hề nghĩ nhiều.

"Ai đó, đây không phải là thư ký Vương sao, con gió nào thổi anh tới bộ phận quan hệ công chúng bọn tôi thế. Có phải là trên mạng lại có tin đồn gì của Hàn tổng của chúng ta không, ngài gọi một cuộc điện thoại không phải là được rồi sao, không cần tự mình tới, chúng tôi bảo đảm làm được đẹp đẻ. Bảo đảm khiến cho cái gì Tần Đình Nhiên, Vương Đình Nhiên đều biến mất sạch sẽ không còn."

Thư ký Vương:...

Thẩm Sở Sở:...

Doãn Hình Mộng thấy thư ký Vương không nói gì, quay đầu nhìn một cái Thẩm Sở Sở, nói: "Đây là ai nha, sao chưa từng thấy qua? Đầu đã vào rồi, sao còn dùng mũ che che giấu giấu chứ."

Thư ký Vương vừa nghe câu này, đứng sang bên cạnh một chút, ngăn lại tầm nhìn của Doãn Hình Mộng, nói: "Haiz, tôi dẫn cô ấy đến lấy chút đồ."

"Yo, thư ký Vương tự mình dẫn người đến à, xin chào, tôi tên là Doãn Hình Mộng, là đệ muội của Hàn tổng, mong được chỉ bảo nhiều hơn."

Thẩm Sở Sở đã bị Doãn Hình Mộng làm cho mặt đến không ổn, cô thực là không ngờ khẩu vị của Trương Đăng lại đặc biệt như vậy. Vừa nhìn được dáng dấp của Doãn Hình Mộng, cô quay người đi về phía thang máy. Dù sao cô vừa rồi đã nhìn qua hệ thống của Doãn Hình Mộng, không cần thiết

cùng cô ta câu thông thêm nữa.

Thư ký Vương thấy thế, gật đầu với Doãn Hình Mộng, cũng rời đi.

Doãn Hình Mộng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hai người, tức giận dậm dậm chân. Nghĩ thầm, hai người này tính là thứ gì, chờ cô thật sự giả cho Trương Đăng, xem họ còn dám đối với cô thế này không.

Lúc đứng cạnh thang máy rồi, Thẩm Sở Sở thở dài một hơi. Nhìn thấy thư ký Vương đang đuổi nhanh đến, nhỏ giọng hỏi: "Chính là người phụ nữ đó sao?"

Sắc mặt thư ký Vương không dễ nhìn mà gật đầu.

Sau khi nói xong câu này, hai người liền đi vào thang máy.

Vào thang máy rồi, thư ký Vương nói: "Cô Thẩm, cô đừng hiểu lầm, sếp tôi không có nhiều bạn gái tin đồn như vậy, đều là cô ta nói linh tinh thôi..."

Thẩm Sở Sở cười cười, nói: "Ừm, tôi biết mà."

Thư ký Vương nghe câu nói này hơi hơi thở ra.

Sau khi tới tầng cao nhất, thang máy dừng lại, Thẩm Sở Sở đi theo thư ký Vương qua. Vừa đứng lúc Hàn Hành Ngạn gặp khách xong quay lại.

Nhìn thấy Thẩm Sở Sở ăn mặc quá đi, bước lớn tiến tới.

Thư ký Vương thấy Hàn Hành Ngạn đến rồi, lặng lẽ lùi lại vài bước, Thẩm Sở Sở đang suy tư vấn đề, lại còn đang cúi đầu, nên không hề nhìn thấy Hàn Hành Ngạn đi tới. Cho đến khi tay bị người ta cầm lấy.

"Đây là mặc đồ của ai?" Hàn Hành Ngạn mặt đầy ý cười xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở và hỏi.

Thẩm Sở Sở "A" một tiếng, đáp: "Của trợ lý em, đẹp không?"

Hàn Hành Ngạn nhìn Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Ừ, đẹp."

Nói xong, giống như cảm thấy chưa đủ thật lòng, lại bổ sung một câu: "Em mặc gì cũng đẹp." Trong lòng thực ra đang lặng lẽ nói, không mặc càng đẹp.

Thư ký Vương còn tốt, thỉnh thoảng lúc anh đến phòng làm việc liền có thể nghe được sếp trước giờ chưa bao giờ nói đùa lại mang mặt không biểu tình đi nói lời tình cảm. Mà thư ký trợ lý ở trước cửa phòng chủ tịch lại là lần đầu tiên nghe được sếp nhà mình nói lời tình cảm, hơn nữa cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chủ tịch cười vui vẻ như vậy.

Cô có một loại cảm giác như là ban ngày gặp quỷ vậy.

Thêm vào đó, chờ bạn gái sếp (?) đi vào trong phòng làm việc rồi, cô còn có chút chưa hoàn hồn.

"Đừng có nói loạn ra ngoài." Thư ký Vương kịp thời nhắc nhở.

Thư ký trợ lý: "A? Không được loạn nói cái gì?"

Nói xong câu này, cô chợt cảm thấy cô gái vừa đi vào phòng làm việc của chủ tịch có chút quen. Lại liên hệ tới lời thư ký Vương nói, cô bỗng chốc liền hiểu ra. Che miệng lại, trợn mắt lên nhìn vào thư ký Vương.

Thư ký Vương... Sớm biết thế đã không nhắc cô ta.

"Vừa rồi... vừa rồi người đó là Thẩm Sở Sở?" Thư ký trợ lý khẽ giọng hỏi.

Thư ký Vương đáp: "Cô tự mình biết là được, đừng có nói linh tinh, đặc biệt là không được nói linh tinh trên các mạng xã hội. Cần thận không giữ được việc."

Thư ký trợ lý một bên che miệng, một bên ngo ngắc gật đầu, nói: "Được, tôi nhất định sẽ không nói linh tinh."

Sau khi vào phòng làm việc, Thẩm Sở Sở liền tò mò nhìn trái nhìn phải.

Hàn Hành Ngạn thấy đáng vẻ hiếu kỳ của cô, dẫn cô đi xem xung quanh, đặc biệt là phía sau, còn có một khu nghỉ ngơi nho nhỏ. Bên trong còn đặt một chiếc giường.

Thẩm Sở Sở cảm khái nói: "Quả nhiên là sếp, đãi ngộ thật là tốt."

Hàn Hành Ngạn nhu nhu tóc của Thẩm Sở Sở.

Mục đích Thăm Sờ Sờ hôm nay đến Tập đoàn Hàn thị đã đạt được rồi, thế nên bây giờ cũng không có việc gì khác. Thấy Hàn Hành Ngan vẫn đang nhìn cô, liền nói: "Còn nửa tiếng nữa mới tan làm, anh nhanh đi làm việc. Không thể vì em đến liền làm phiền anh làm việc."

Hàn Hành Ngan ngẫm nghĩ, đúng lúc còn có mấy chuyện chưa xử lý xong, nói: "Được, em tự mình nghỉ ngơi một lát. Ở đây có tạp chí còn có chút hoa quả. Lát nữa chúng ta đi ăn."

Thăm Sờ Sờ gật đầu, nói: "Vâng. Muốn ăn lẩu."

Hàn Hành Ngan cười đáp: "Được."

Sau đó, Hàn Hành Ngan liền bắt đầu lạch cạch gõ chữ trên máy tính. Qua một lúc, lại nhìn văn kiện trên bàn, viết lên đó. Thăm Sờ Sờ nhìn dáng dấp làm việc của Hàn Hành Ngan, nhìn đến ngơ ngác.

Cho đến khi Hàn Hành Ngan gọi điện báo thư ký Vương vào, ánh mắt của cô mới từ trên người của Hàn Hành Ngan thu về. Vì thư ký Vương đặc biệt tri kỷ mang đến một đồng hồ ăn vặt.

Đúng lúc có chút đói, Thăm Sờ Sờ nhìn Hàn Hành Ngan một cái, bóc một gói ra ăn, nói: "Cảm ơn nha, ăn rất ngon."

Thư ký Vương đáp: "Là việc nên làm."

Nói xong, thư ký Vương liền đưa thứ Hàn Hành Ngan yêu cầu muốn đem vào qua. Đối với việc thư ký Vương đưa đồ ăn vặt cho Thăm Sờ Sờ, Hàn Hành Ngan khen ngợi nhìn anh ta một cái.

Thăm Sờ Sờ rộp rộp ăn đồ ăn vặt, lúc này, điện thoại đột nhiên kêu lên. Cô lấy ra xem, là tin nhắn Vương Tinh gửi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tinh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Vương Tinh: Sờ Sờ, tớ có thai rồi.

Thăm Sờ Sờ kinh ngạc đến mức dừng ngay động tác, cô thật sự không nghĩ tới, Vương Tinh nhanh như vậy đã có thai rồi. Chỉ khoảng tốt nghiệp được hai năm, Vương Tinh đã mang thai. Thật là đủ nhanh chóng.

Cô dùng bàn tay không ăn đồ ăn vặt để trả lời lại: Tốc độ thật nhanh, chúc mừng chúc mừng [Tung hoa]

Vương Tinh: [Thẹn thùng] Vừa mới biết, đã có hơn hai tháng rồi.

Thăm Sờ Sờ nhớ là trước đây khi xem hệ thống, hình như Vương Tinh còn chưa có kết hôn. Có vẻ như kết hôn đúng vào năm nay, nhưng cụ thể là lúc nào thì cô cũng không nhớ rõ.

Thăm Sờ Sờ: Định khi nào kết hôn?

Vương Tinh: Tuần sau đi đăng ký. Hôn kỳ đại khái là khoảng hai tháng sau.

Thăm Sờ Sờ: Chúc mừng chúc mừng.

Sau khi gửi xong, cô liền điểm lên trên đầu Vương Tinh, nhìn xem hệ thống nhân duyên của cô ấy.

Quả nhiên, thời gian kết hôn là vào mấy ngày tới. Xem xong, Thăm Sờ Sờ cũng yên tâm. Cô vừa định thoát ra, bỗng phát hiện trong hệ thống của Vương Tinh có một mục sáng lên.

[Có hoặc không có con]: Một con trai (2 tháng)

Thăm Sờ Sờ nghĩ thầm, hóa ra chỉ cần mang thai rồi liền bắt đầu sáng lên, thật là một cái hệ thống đầy đủ chức năng.

Không bao lâu, liền tới thời gian Hàn Hành Ngan tan làm. Thăm Sờ Sờ nói một tiếng với Vương Tinh, kết thúc cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

Thăm Sờ Sờ thu thập xong đồ đạc, đang chuẩn bị đi ăn cùng Hàn Hành Ngan, kết quả lại là một người quen đi vào.

Cảm giác Trương Đăng so với lần trước gặp hoàn toàn bất đồng, cậu ta trong lòng Thăm Sờ Sờ luôn là một cậu trai tươi sáng, thế mà hôm nay gặp lại, cảm giác đối phương có phần suy sụp. Đầu sắp kết hôn đến nơi, chuyện này là chuyện vui của đời người, không phải là nên vui vẻ sao? Trương Đăng

như thế này là vì sao?

Trương Đăng cũng không ngờ sẽ gặp được Thẩm Sở Sở trong phòng làm việc của anh họ, đến lúc phản ứng lại được, trên mặt cậu ta nặn ra một nụ cười, chào Thẩm Sở Sở.

"Sở Sở, cô đến à."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừ. Đã lâu không gặp."

Trương Đăng đáp: "Lâu không gặp."

Hàn Hành Ngan thấy Trương Đăng đến, cũng biết cậu ta muốn nói gì rồi. Trục tiếp trả lời luôn: "Chuyện này em tự đi giải thích với dì nhỏ đi. Anh không giúp được cậu." Trong lòng anh cũng rất mệt mỏi, chuyện như vậy xảy ra tại công ty của mình, anh cảm thấy vô cùng có lỗi với dì.

Trương Đăng vốn là còn ngại sự hiện diện của Thẩm Sở Sở, không định nói gì, nhưng anh họ đã trực tiếp nhắc đến rồi, cậu cũng không cần che che giấu giấu nữa.

Vì vậy, cậu đành vờ thì cho vờ luôn, nói: "Thế được thôi, không nói thì không nói. Dù sao không cần biết mẹ em phản đối thế nào, em vẫn sẽ kết hôn với Hình Mộng."

Hàn Hành Ngan cau mày nhìn cậu em họ của mình, thật sự là không thể hiểu nổi nó sao lại cố chấp với chuyện này như vậy. Anh nhìn nổi bức tức trong lòng, nói: "Cậu vì cái gì mà cứ phải là cô ta mới được? Trên đời này cô gái tốt rất nhiều, nói khó nghe một câu, cô ta là loại phụ nữ như thế nào tự cậu cũng không phải không biết. Thật không rõ trong đầu cậu rốt cuộc đã nhét những thứ gì."

Trương Đăng nghe đến đây, sắc mặt tái trắng, trên mặt lộ ra bối rối. Nhưng cũng chỉ trong giây lát liền lập tức khôi phục bình thường, đáp: "Cô ấy là loại người như thế nào đó là chuyện trước đây của cô ấy, ai mà không có quá khứ? Trước đây anh không phải là rất ghét con gái sao, bây giờ không phải là cũng đến với Thẩm Sở Sở à. Anh họ, anh không giúp em thì thôi."

Nói xong, Trương Đăng tức giận đùng đùng bỏ đi.

Hàn Hành Ngan bị Trương Đăng làm cho tức đến văng đầu, ngồi tại chỗ kéo kéo nói lòng cà vạt.

Thẩm Sở Sở cầm trong tay miếng khoai tây chiên, cho vào miệng cũng không ồm, ném đi cũng không được, bối rối nửa ngày vẫn là thả lại túi. Sau đó lấy giấy ăn trên bàn lau tay, đi tới bên cạnh Hàn Hành Ngan.

Ngẫm nghĩ, cô đưa tay ra xoa bóp vai Hàn Hành Ngan, nhẹ giọng nói: "Đừng giận mà, em tin là Trương Đăng nhất định có lý do của mình. Hơn nữa, có thể nhận thấy, cậu ấy có gì đó khó nói, hôm nào anh nói chuyện từ từ với cậu ấy, hỏi xem xem?"

Không rõ vì nguyên nhân gì, Thẩm Sở Sở luôn cảm thấy sự việc có vẻ không đơn giản như vậy.

Hàn Hành Ngan nghe được lời này có chút nổi xung, bất ngờ nói ra một câu: "Nó còn có thể có cái gì khó nói, chẳng qua chỉ là thằng nhóc không có kinh nghiệm làm việc không có đầu óc thôi."

Thẩm Sở Sở ngạc nhiên nhún nhún mi, thật không ngờ được, lời như vậy có thể thốt lên từ miệng Hàn Hành Ngan. Chẳng qua, cô cũng biết Hàn Hành Ngan lúc này vẫn còn đang giận Trương Đăng.

Vì thế, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Thẩm Sở Sở nặt đối mặt với Hàn Hành Ngan, hôn nhẹ lên môi anh, hỏi: "Em có đẹp không?"

Hỏi xong, nhìn thấy biểu tình ngây ra của Hàn Hành Ngan, cười cười. Sau đó, ngẩng đầu nói tiếp: "Anh có phải là bởi vì đáng đáp em xinh đẹp, không có kinh nghiệm, bị em mê hoặc rồi, hửm?"

Hàn Hành Ngan nghe đến đây, trầm mặc trong giây lát. Rồi đột nhiên tóm lấy Thẩm Sở Sở, đem cô ấn lên người mình.

Trời đất xoay chuyển, Thẩm Sở Sở đã ngồi lên đùi Hàn Hành Ngan rồi. Vì để bản thân không ngã xuống, vội vàng đưa tay ra ôm cổ anh.

Một nụ hôn bá đạo liền cứ thế hạ xuống, đầu lưỡi cũng không chịu cô đơn mà cọ mờ môi răng của nhau. Đang lúc Thẩm Sở Sở sắp thờ không nổi thì Hàn Hành Ngan mới kết thúc nụ hôn này.

Hàn Hành Ngan nói bên tai Thẩm Sở Sở: "Đúng vậy, anh bị em mê hoặc rồi."

Câu nói này khiến cho Thẩm Sở Sở mở cờ trong bụng, cũng quyết định tạm thời tha cho anh vừa rồi còn cần môi cô. Cô cảm thấy mình nhất định là có thể chất thụ ngược, mới cảm thấy là nụ hôn đó đặc biệt bá đạo, đặc biệt có cảm giác.

"Thế nên a, Trương Đăng có người yêu cũng rất bình thường. Chẳng qua, anh cũng phải ra sức để tìm hiểu quan điểm của cậu ấy một chút, nhờ đâu cậu ấy có nỗi khổ bất đắc dĩ thì sao?"

Hàn Hành Ngan dường như đã nghe hiểu được kiến nghị của Thẩm Sở Sở, cau mày suy tư một hồi, hôn hôn đôi môi đỏ mọng của Thẩm Sở Sở, đáp: "Được."

Sau khi hai người cùng nhau ra khỏi phòng, rồi nhìn thấy thư ký Vương cùng với tiểu trợ lý thư ký cứ nhìn chăm chăm môi cô, mặt cô lập tức đỏ lên, vội vã kéo thấp mũ xuống. Sau đó lặng lẽ cầu Hàn Hành Ngạn một cái.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở nhất thời không nói gì, nhưng sau khi vào thang máy rồi mới ai oán: "Đều tại anh, hại em bị hiểu lầm rồi." Nói thế, Thẩm Sở Sở liền chỉ chỉ môi mình.

Hàn Hành Ngạn đối với chuyện này lại rất vui vẻ, anh phớt lờ lời trách móc của Thẩm Sở Sở, lại cúi đầu hôn cô một lần. Cũng may đây là thang máy chuyên dụng cho chủ tịch, sẽ không có người vào thêm. Nếu không một màn này sẽ bị người ta nhìn thấy mất.

Sau khi hai người dùng bữa xong về nhà, Hàn Hành Ngạn lại nhận được một cuộc điện thoại.

"... dạ, đều tại con."

"Dì nhỏ, xin lỗi."

Ngắt máy rồi, Hàn Hành Ngạn thở dài một hơi.

Thẩm Sở Sở hơi suy nghĩ liền hiểu được là có chuyện gì.

"Mẹ Trương Đăng không đồng ý cuộc hôn nhân này à?"

Hàn Hành Ngạn xoa xoa mi tâm, đáp: "Ừ, không đồng ý. Dì nhỏ phải người điều tra cô ta, ấn tượng với cô ta rất không tốt."

Thẩm Sở Sở nghĩ tới dáng vẻ của Doãn Hinh Mộng, gật gật đầu. Đột nhiên, cô nghĩ tới một điểm, hỏi dò: "Chẳng lẽ là vì gia cảnh sao?"

Hàn Hành Ngạn lắc đầu, một phát kéo lấy Thẩm Sở Sở vào vòng tay, nói: "Không phải, dì nhỏ tuy là có hi vọng tìm một người môn đăng hộ đối, nhưng cũng không nhất định phải tìm như vậy mới được. Trước đây Trương Đăng cũng từng có mấy cô người yêu, dì nhỏ cũng không phản đối."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm. Vì thế, bây giờ là do Trương Đăng rất muốn cưới Doãn Hinh Mộng, nhưng dì nhỏ lại không muốn cho Trương Đăng cưới Doãn Hinh Mộng. Sau đó hai người họ đều tới tìm anh làm thuyết khách sao?"

Hàn Hành Ngạn cười khổ đáp: "Dịch thực là như vậy."

Nói về vấn đề này, Hàn Hành Ngạn liền thấy phiền, Thẩm Sở Sở thấy sắc mặt anh không được tốt, liền chuyển sang nói chuyện khác.

*****

Vào cuối tuần, Thẩm Sở Sở và Vương Tĩnh hẹn cùng nhau đi dạo phố.

Tuy nhiên, với danh khí của Thẩm Sở Sở, hai người họ là không thể ngang nhiên dạo phố như trước đây nữa. Hiện tại lựa chọn trung tâm thương mại càng thêm cao cấp, ít người. Hơn nữa, phần lớn thời gian là ngồi uống cà phê, dùng bữa với nhau.

Chẳng qua là, Vương Tĩnh thời gian này có thai. Vì thế hai người đến hoạt động uống cà phê đều bỏ, trực tiếp đi tới nhà hàng.

Thẩm Sở Sở thấy Vương Tĩnh mặt mày tỏa sáng rạng rỡ, nói: "Chúc mừng."

Vương Tĩnh cười đáp lại: "Ừ, cảm ơn. Cậu cũng nhanh lên chút đi!"

Tuy nhiên, cứ ăn rồi ăn, dạ dày Vương Tĩnh liền khó chịu. Thẩm Sở Sở căng thẳng hỏi: "Sao thế, buồn nôn à?" Nói thế xong cô định gọi nhân viên phục vụ tới giúp.

Kết quả, Vương Tĩnh tự mình vỗ vỗ ngực thuận xuống, lại uống một ngụm nước ấm rồi nói: "Không cần, không cần. Gọi chút giấm là được."

Rất nhanh, phục vụ mang lên một bát giấm nhỏ.

Thẩm Sở Sở thấy được, Vương Tĩnh không cần biết ăn thứ gì đều phải đồ giấm vào. Thực ra Thẩm Sở Sở là một người rất thích ăn chua, nhưng nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy chua ghê cả răng.

"Minh nhớ là cậu trước đây không ăn được chua lắm."

Vương Tĩnh đáp: "Đúng vậy, chỉ là từ lúc có em bé rồi, khẩu vị liền thay đổi. Bây giờ một bữa không ăn chút đồ chua thì trong lòng khó chịu. Mẹ chồng mình nói chua nam cay nữ, lần này đoán chừng là một bé trai, chẳng qua vị kia nhà mình lại muốn có con gái."

Thẩm Sở Sở chợt nghĩ ra, hỏi: "Thế còn cậu, cậu muốn là gì?"

Vương Tĩnh xoa xoa bụng mình, nói với một gương mặt tràn đầy hạnh phúc: "Minh thì sao cũng được, con trai con gái đều thích, chỉ cần có thể khỏe mạnh bình an trưởng thành là được."

Thẩm Sờ Sờ nhìn vào trái tim màu đỏ đậm trên đầu Vương Tĩnh, nhấn vào. Sau khi xác nhận lại giới tính của đứa trẻ, đóng hệ thống lại rồi nói: "Chồng cậu chắc là phải thất vọng rồi, cái thai này của cậu là một bé trai."

Bàn tay xoa trên bụng của Vương Tĩnh ngừng lại, có chút bất ngờ hỏi lại: "Thật sao? Cậu chắc không?"

Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy dáng vẻ mừng rỡ của Vương Tĩnh, cười cười gật đầu, nói: "Ừ, nhìn từ tướng mạo thì là như vậy, nhưng cũng không phải rất chắc chắn, dù sao vẫn là chờ đứa bé ra đời mới biết được."

Bởi vì chuyện phát sinh trước đây, Vương Tĩnh vẫn rất tin tưởng Thẩm Sờ Sờ, trong lòng đã khẳng định đây là một bé trai rồi, thờ phào một hơi, nói: "Nói thật với cậu vậy, tuy là mình cảm thấy con trai con gái đều được, nhưng vẫn áp lực vì người lớn trong nhà không nghĩ vậy. Mẹ mình và mẹ chồng, cả hai người đều nhất trí, tất cả đều hi vọng mình sinh một đứa con trai. Nếu như thật sự là con trai, hai người họ cũng có thể ít dằn vặt mình một chút."

Thẩm Sờ Sờ cười nói: "Thế thì vừa đẹp, được như ý nguyện rồi."

Sau khi ăn cơm xong, bên ngoài không biết đã mưa bay từ lúc nào. Thẩm Sờ Sờ vốn muốn lái xe đưa Vương Tĩnh về nhà, kết quả chồng Vương Tĩnh đã chờ sẵn rồi. Nhìn thấy dáng vẻ cảnh trọng của chồng cô ấy, Thẩm Sờ Sờ cũng thấy mừng cho bạn.

Đang định mở cửa xe của chính mình ra, Thẩm Sờ Sờ lại nhận được điện thoại của Hàn Hành Ngan.

"Sờ Sờ, em mấy giờ ăn xong, anh đi đón em nhé. Dự báo thời tiết nói sẽ có mưa, một mình em lái xe không an toàn."

Trái tim thất lạc vừa rồi của Thẩm Sờ Sờ lập tức liền được chữa trị, mặt cô hơi ửng đỏ, đáp: "Vừa mới ăn xong, không cần đâu, bây giờ mưa cũng không lớn, em tự về cũng được."

Hàn Hành Ngan lại nói: "Thế em chờ anh một lát, vừa lúc anh đang ở công ty, cách chỗ em rất gần. Tiện đường đón em về nhà."

Nghe được câu nói này, Thẩm Sờ Sờ liếc nhìn chiếc xe trong tầm tay, nghĩ tới dáng vẻ lúc mới rời của chồng Vương Tĩnh, đáp: "Dạ."

Khi Hàn Hành Ngan tới, mưa đã ngày càng lớn. Thẩm Sờ Sờ cũng không vào trong nhà hàng mà đứng ở cửa chờ Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan đội mưa xuống xe, nhìn thấy Thẩm Sờ Sờ đang đứng ở ngoài, bỗng chốc thấy đau lòng, xoa xoa tay cô, quở trách: "Bên ngoài lạnh như vậy, sao không đi vào trong chờ?"

Thẩm Sờ Sờ nghe thấy thế, ôm lấy cổ anh rồi hôn anh một cái, sau đó đáp: "Chờ anh mà."

Hàn Hành Ngan nghe được, trên mặt dần dần hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Buổi tối này, Thẩm Sờ Sờ khó có được mà vô cùng nhiệt tình. Đối với sự thay đổi của cô, Hàn Hành Ngan tất nhiên là rất vui mừng rồi. Không chỉ thế, anh còn dùng hành động thực tế của bản thân để thể hiện niềm vui của mình.

Hàn tổng không biết từ đâu tìm hiểu được tư thế mới cho thấy được đêm nay là vô cùng mê hồn. Điều này đúng là làm khó Thẩm Sờ Sờ, đồ cả mặt để phối hợp được với anh.

Sau khi kết thúc, hai người dựa vào nhau trò chuyện.

"Vương Tĩnh có thai rồi, đã hơn hai tháng. Cô ấy là người đầu tiên kết hôn của lớp em, cũng là người đầu tiên sinh con." Thẩm Sờ Sờ nói chuyện này với Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan nhú nhú mày, bất giác thờ dãi.

Thẩm Sờ Sờ cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: "Sao vậy, có chuyện gì rắc rối sao?"

Sau khi trầm mặc một lúc, Hàn Hành Ngan đáp: "Doãn Hành Mộng cũng đang mang thai."

Vốn là đã mơ mơ màng màng rồi, vừa nghe được điều này, Thẩm Sờ Sờ lập tức mở to mắt, nhìn vào Hàn Hành Ngan hỏi lại: "Anh nói cái gì?"

Hàn Hành Ngan thấy vẻ kinh ngạc của Thẩm Sờ Sờ, xoa nhẹ lưng cô, nói: "Ừ, anh hôm nay tìm Trương Đăng nói chuyện, cậu ta cuối cùng cũng nói thật

với anh. Doãn Hinh Mộng có thai rồi, vì thế hai người họ mới muốn kết hôn."

Thẩm Sở Sở nghe lời giải thích của Hàn Hành Ngan, trán hơi nhăn lại.

Hàn Hành Ngan thấy biểu cảm trên mặt Thẩm Sở Sở, nói: "Em cũng cảm thấy hoang đường đúng không? Đây cũng là chuyện anh không ngờ tới. Trương Đăng tuy là tùy hứng, nhưng cũng không tệ đến nỗi đấy. Chắc cũng chỉ có cái lý do này mới giải thích được. Người nữ có thai rồi, nó muốn phụ trách."

Còn Thẩm Sở Sở lại không hề vì chuyện Hàn Hành Ngan nói mà nghi ngờ, cô nghi ngờ lại là do cô còn nhớ rõ, trước đây lúc xem hệ thống của Trương Đăng, bên trong không hề có thông tin gì liên quan tới con cái. Sao lúc này bỗng dưng Doãn Hinh Mộng lại có thai được?

Chẳng lẽ là đứa trẻ không được sinh ra? Hoặc là... căn bản không hề mang thai?

Nghĩ tới khả năng này, biểu tình trên mặt Thẩm Sở Sở cũng trở nên nghiêm chỉnh.

Hàn Hành Ngan thấy Thẩm Sở Sở không nói gì, cho rằng cô mệt rồi, xoa xoa đầu cô, hôn lên trán, nói: "Ngủ thôi."

Bảy rưỡi sáng hôm sau, Hàn Hành Ngan đã rời giường. Trong dĩ vãng, Thẩm Sở Sở luôn cảm thấy anh dậy quá sớm, sau khi tiễn anh đi sẽ còn ngủ thêm một giấc. Nhưng hôm nay lại khác thường mà ngồi dậy. Sau khi dụi mắt, lấy điện thoại của mình ra xem một hồi.

Chờ tới lúc Hàn Hành Ngan ra khỏi nhà vệ sinh, Thẩm Sở Sở đã tỉnh táo lại, đặt điện thoại xuống, nói với Hàn Hành Ngan: "Em hôm nay vừa khéo không có việc gì, đến công ty cùng anh được không?"

Hàn Hành Ngan nhướn mi, môi vô thức nhướn lên, nói: "Được."

Tuy rằng không biết Thẩm Sở Sở vì lý do gì lại muốn theo anh đến công ty, nhưng nếu như bạn gái có thể ở bên cạnh anh cả một ngày, anh tất nhiên là vô cùng vui lòng.

"Ừm, thế em đi rửa mặt, anh chờ em một chút." Thẩm Sở Sở vội vàng xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Sở dĩ Thẩm Sở Sở muốn đi theo Hàn Hành Ngan tới công ty, là để xác nhận một chuyện. Để tránh cho bản thân sai lầm, Thẩm Sở Sở vừa rồi có xem lại hệ thống của Trương Đăng, xác thực là trong cuộc hôn nhân đầu tiên, Trương Đăng và Doãn Hinh Mộng không có con.

Nghĩ tới đứa con của Vương Tinh chỉ hai tháng tuổi cũng hiện thị trong hệ thống, Thẩm Sở Sở có lý do hoài nghi rằng đứa trẻ của Doãn Hinh Mộng là không tồn tại. Cô muốn đi nhìn qua Doãn Hinh Mộng, xác nhận một chút suy đoán này có đúng hay không.

Sau khi hai người đến công ty, còn chưa tới thời gian vào làm.

Thẩm Sở Sở càng ngày càng bội phục Hàn Hành Ngan, làm chủ tịch của một công ty, còn chăm chỉ hơn cả nhân viên bình thường.

"Ở đây có mấy cuốn tạp chí và tiểu thuyết, nếu buồn chán có thể nhìn xem."

Thẩm Sở Sở cúi đầu nhìn qua đồng tạp chí và tiểu thuyết đã được chuẩn bị trước, chỗ này không giống chỗ lần trước cô đến nhìn thấy. Lần trước đến vẫn là một ít tạp chí tài chính, tin tức bóng đá các loại, lúc này lại toàn là các loại tạp chí phụ nữ. Các loại thời trang, trang điểm. Về tiểu thuyết thì cũng là một số tiểu thuyết đô thị lãng mạn.

Nhìn thấy những thứ này, cô nhướn nhướn mày, mỉm cười nhìn sang Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan ho nhẹ một tiếng, nói: "Mấy thứ này đều là thư ký Vương chuẩn bị cả."

Thẩm Sở Sở gật gù đầu, lấy ra cuốn "Tổng tài bá đạo yêu tôi" hươ hươ trước mặt Hàn Hành Ngan.

Mặt Hàn Hành Ngan tức khắc đen rồi, thư ký Vương đây là chuẩn bị sách linh tinh gì thế. Anh vừa muốn đưa tay ra lấy cuốn sách này đi, liền bị Thẩm Sở Sở giấu sau lưng.

"Làm gì vậy, xem ra cũng khá thú vị, em muốn đọc." Nói xong, Thẩm Sở Sở bổ sung thêm một câu, "Không được trách thư ký Vương."

Hàn Hành Ngan sớm đã ghi thầm một bút cho thư ký Vương rồi, nghe được yêu cầu này của Thẩm Sở Sở, chỉ có thể nhịn xuống không nhắc tới.

Chờ đến khi Hàn Hành Ngan bắt đầu làm việc, Thẩm Sở Sở quả nhiên liền cầm lấy cuốn "Tổng tài bá đạo yêu tôi" lên xem. Vốn là định tùy tiện xem loạn, kết quả càng xem càng nhập tâm, càng xem càng mê mẩn. Liền đến Hàn Hành Ngan có mấy lần đứng phía sau nhìn cô, cô cũng không chú ý đến.

"Sở Sở?" Hàn Hành Ngan nhịn không được gọi một tiếng.

Thẩm Sở Sở vô ý thức "Hử?" một tiếng, sau đó đầu cũng không ngẩng lên mà tiếp tục đọc.

Hàn Hành Ngan có chút nhịn không được, đưa tay ra rút lấy cuốn sách trong tay cô.

Thẩm Sở Sở thấy có người lấy sách đi, tức giận cau mày, nhìn vào người trước mặt. Kết quả vừa nhìn thấy Hàn Hành Ngan, sắc mặt cô lập tức thay đổi,

cười nói: "Mau đưa cho em, đang đọc đến đoạn hay."

Hàn Hành Ngạn không vui đáp: "Chẳng lẽ quyển sách này còn dễ nhìn hơn anh sao?"

Thẩm Sở Sở gật đầu, trả lời: "Không so được. Người tổng tài này thật là quá soái đi, bá đạo nha, quá là đàn ông. Mau đưa cho em, em sắp đọc xong rồi."

Hàn Hành Ngạn bỗng nhiên lại cúi đầu hôn Thẩm Sở Sở thật sâu, nói: "Là thế này sao?"

Thẩm Sở Sở đang ngơ ngác, nói: "A?"

"Tổng tài bá đạo, là bá đạo như thế này sao?" Nói thế, Hàn Hành Ngạn lại hôn cô thêm một cái thật sâu.

Thẩm Sở Sở vốn dĩ chính là đang nửa dựa vào giường, lúc này cả người đều bị Hàn Hành Ngạn áp lên phía trên.

"Đang ở công ty đó, anh chú ý chút." Thẩm Sở Sở nhỏ giọng nhắc.

Hàn Hành Ngạn lại đáp: "Ừ, đây là phòng làm việc của anh, không ai dám vào."

Thẩm Sở Sở vừa nghe câu này, cả người run lên, cảm thấy câu nói này giống như có chút ẩn ý ám chỉ gì đó, vội vàng nói: "Đừng, đừng, đây... đây... anh."

Vốn là Hàn Hành Ngạn không định làm gì nhưng thấy bộ dáng nghi ngờ của Thẩm Sở Sở, lại có chút động lòng. Anh giả vờ không hiểu được ý của Thẩm Sở Sở, xoa nắn eo cô, nói: "Hử? Đừng gì?"

Nói xong, lại cúi đầu tiếp tục hôn môi Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở là thật sự bị dọa đến không dám động đây, chỗ này là phòng làm việc của Hàn Hành Ngạn, cái giường này còn nhỏ như thế. Các giác quan của cô cũng có chút nhạy cảm hơn bình thường, chỉ cảm thấy cả người đều run lên.

"Đừng..."

Vào lúc Thẩm Sở Sở cho rằng tiếp theo sẽ phát sinh gì đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Thẩm Sở Sở lặng lẽ thở ra một hơi.

Cử động này bị Hàn Hành Ngạn nhìn thấy, cúi đầu hôn cô thật mạnh, nói: "Chờ đến tối..."

Nói xong, chỉnh lại quần áo đi ra.

Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngạn ra ngoài rồi, cũng cúi đầu sửa sang lại chính mình một chút. Không biết vì sao trong lòng còn có chút tiếc nuối... nghĩ tới phần tâm tư này, mặt liền đỏ lên, cầm ngay cuốn sách bên cạnh để che mặt.

Cho tới khi sắp tới thời gian bữa trưa, Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng đọc xong cuốn tiểu thuyết đó, mắt cô đỏ hoe nói với Hàn Hành Ngạn: "Phần sau có chút ngược, còn may kết cục là tốt đẹp."

Hàn Hành Ngạn cau mày, trong lòng càng thêm trách cứ thư ký Vương, nói: "Ừ, sau này chúng ta không xem loại sách linh tinh này nữa."

Thẩm Sở Sở lại tóm lấy y phục của Hàn Hành Ngạn, nói: "Không được, em chờ lát nữa sẽ hỏi thư ký Vương xem có còn loại tương tự không, quá hay đi. So với kịch bản mà biên kịch của mình viết hay hơn nhiều."

Hàn Hành Ngạn: "..."

Thư ký Vương bị nhắc tới thì liền hắt hơi thật to.

Cho tới khi Hàn Hành Ngạn hỏi Thẩm Sở Sở hôm nay ăn gì, Thẩm Sở Sở mới ý thức được là bản thân đã quên mất mục đích hôm nay đến. Cô ngây ngô nhìn Hàn Hành Ngạn, rồi hỏi: "Nhân viên của công ty anh thường thích đến chỗ nào ăn?"

Liên quan tới vấn đề này, Hàn Hành Ngạn vẫn thật là không rõ lắm, anh gọi điện thoại nội bộ bảo thư ký Vương vào.

Sau khi thư ký Vương đi vào cảm thấy sắp mình hôm nay hình như có chút không đúng, dường như đối với mình có gì bất ổn. Nào anh vận hành tốc độ cao, suy ngẫm giây lát xem gần đây có chuyện gì làm chưa được hoàn mỹ.

Đến khi nghe được câu hỏi của Thẩm Sở Sở, anh mới thu lại dòng suy nghĩ, cười lên nói: "Có một số nhân viên là ra ngoài ăn, nhưng đa số nhân viên đều thích ăn ở nhà ăn nhân viên. Vì nhà ăn nhân viên cũng phân thành vài cấp bậc, có thể thỏa mãn nhu cầu của những người khác nhau."

Thẩm Sở Sở vừa nghe, mặt liền sáng lên, nhìn sang Hàn Hành Ngạn nói: "Nếu không chúng ta hôm nay tới nhà ăn nhân viên ăn thế nào?"

Hàn Hành Ngạn tất nhiên là sao cũng được, chỉ là, anh hỏi: "Không sợ bị người ta nhận ra?"

Thẩm Sờ Sờ muốn đến nhà ăn xem có thể gặp được Doãn Hinh Mộng không, nhưng vừa nghe câu này của Hàn Hành Ngạn, bối rối hỏi lại: "Không có phòng riêng sao?"

Trợ lý toàn năng thư ký Vương lập tức đáp: "Có chứ, có chứ."

Thẩm Sờ Sờ cười nói: "Được đó, thế chúng ta tới nhà ăn nhân viên thôi."

Không thể không nói, vận khí ngày hôm nay của Thẩm Sờ Sờ vô cùng tốt. Bọn họ vừa định tìm một phòng riêng, kết quả liền nhìn thấy Trương Đăng và Doãn Hinh Mộng tiến vào một phòng phía trước.

Thẩm Sờ Sờ thương lượng với Hàn Hành Ngạn: "Hay là chúng mình qua chào Trương Đăng một tiếng?"

Hàn Hành Ngạn đối với chuyện này vô cùng không vui, anh bây giờ chỉ cần nhìn thấy hai người đó liền phiền lòng. Lúc này, Thẩm Sờ Sờ nếu đã muốn đi, anh cũng sẽ không ngăn cản.

"Trương Đăng." Thẩm Sờ Sờ cười nói.

"Anh họ, Sờ Sờ."

"Ai yo, ông chủ đến rồi à, vị này là... Thẩm Sờ Sờ?" Doãn Hinh Mộng kinh ngạc nhìn Thẩm Sờ Sờ.

"Xin chào, tôi là Thẩm Sờ Sờ."

"Các người...?"

Thẩm Sờ Sờ trong cái khó ló cái khôn, đáp: "À, tôi là em họ xa của Hàn tổng."

Trương Đăng: "..."

Hàn Hành Ngạn: "..."

"Hóa ra là thế, hôm đó tôi đã có cảm giác là người mà thư ký Vương dẫn theo có chút quen mắt, chính là cô hả?" Doãn Hinh Mộng nói.

Thẩm Sờ Sờ liền sốc, cô không ngờ Doãn Hinh Mộng từ hôm đó đã nhận ra cô rồi, đáp: "Ha ha, đúng, đến tìm anh họ. Phải không, anh."

Anh họ Hàn lạnh mặt: "... Ừ."

Doãn Hinh Mộng nghe được Thẩm Sờ Sờ là thân thích của Hàn Hành Ngạn, biểu hiện trên mặt càng thêm ân cần, nói: "Có muốn cùng ngồi ăn luôn không?"

Thẩm Sờ Sờ còn chưa nói gì, anh họ Hàn đã đáp: "Không cần, các người cứ từ từ ăn, Em họ, đi thôi?"

Thẩm Sờ Sờ sững sờ một chút, đáp: "À, được, anh họ."

Chờ Thẩm Sờ Sờ và Hàn Hành Ngạn đi vào một gian phòng khác, sắc mặt Hàn Hành Ngạn vẫn rất đen, lạnh lạnh nói: "Em họ?"

Thẩm Sờ Sờ cười ha ha một tiếng che giấu sự khản trương trong lòng, nói: "Đây còn không phải là lo bị cô ta phát hiện sao, em chỉ nói bừa một câu thôi. Đừng giận nha."

Hàn Hành Ngạn nghĩ, anh không phải là giận, anh là... vô cùng tức giận.

Đúng lúc này, điện thoại của Hàn Hành Ngạn giải cứu Thẩm Sờ Sờ. Thực tế, Hàn tổng lúc ăn cơm cũng luôn bận rộn, phải cùng với đối tác hợp tác bàn bạc sinh ý.

Mà Thẩm Sờ Sờ, lúc này cũng đang tự hỏi một ít vấn đề.

Cô vừa mới nhân cơ hội liếc qua hệ thống của Doãn Hinh Mộng, điều khiến cô vô cùng ngoài ý muốn là, Doãn Hinh Mộng đúng thật là mang thai, hơn nữa đã được ba tháng rồi. Chỉ là, vì sao việc Doãn Hinh Mộng mang thai lại chỉ hiển thị trong hệ thống của chính cô mà không hiển thị ở hệ thống của cha đứa trẻ là Trương Đăng chứ?

Lúc Hàn Hành Ngạn cúp điện thoại nói chuyện với cô, cô vẫn đang suy ngẫm vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Bởi vì đã xem qua hệ thống của Doãn Hành Mộng, nên Thẩm Sở Sở cả bữa ăn đều ăn mà không tập trung.

Sau khi ăn xong, Hàn Hành Ngan thấy dáng vẻ của Thẩm Sở Sở thì hỏi: "Sở Sở, sao vậy?" Anh phát hiện, từ lúc nhìn thấy Trương Đăng và Doãn Hành Mộng, bạn gái mình liền có chút không bình thường.

Thẩm Sở Sở suy nghĩ một lát, hỏi lại: "Anh nói xem một người phụ nữ nếu như có thai, thế đứa trẻ đó chỉ thuộc về một mình cô ấy thôi sao?"

Hàn Hành Ngan nghe tới vấn đề này, ngoài ý muốn liếc nhìn Thẩm Sở Sở. Nhưng vẫn là nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới trả lời: "Từ quan điểm pháp luật mà nói, cha của đứa trẻ cũng có một nửa quyền nuôi dưỡng."

Nghe được câu trả lời của Hàn Hành Ngan, Thẩm Sở Sở cũng cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc. Một đứa bé tất nhiên một nửa là của mẹ một nửa là của cha rồi. Thế mà còn phải hỏi sao? Chỉ là, trong lòng cô vẫn còn có một dấu hỏi, không biết nên hỏi như thế nào. Tóm lại, cô đáp án mà cô muốn không phải là cái này.

"Thế, nếu nửa kia của đứa trẻ này không thuộc về cha của nó thì sao?" Vấn đề là hệ thống nhân duyên trên người của mẹ có sự tồn tại của đứa trẻ, nhưng của người cha thì không có nha.

Hàn Hành Ngan tuy rằng cảm thấy vấn đề này so với vấn đề kia còn ngốc hơn chút, nhưng, vì người hỏi là bạn gái của mình, nên anh lại không chút nào thấy ngu ngốc, ngược lại còn cảm thấy đáng yêu. Vì vậy, nghiêm túc nói: "Thế thì chỉ có một loại khả năng."

Thẩm Sở Sở nghe được đáp án từ Hàn Hành Ngan, mắt liền sáng lên, hỏi lại: "Khả năng gì?"

"Đứa trẻ không phải là của người cha, cha ruột của nó là một người khác."

Biểu tình của Thẩm Sở Sở phút chốc liền ngây ra, cha của đứa trẻ là một người khác? Đúng a, cô vừa này sao không nghĩ tới vấn đề này chứ? Phải rồi, nếu như đứa trẻ không phải là của Trương Đăng, thế thì hệ thống của Trương Đăng khẳng định sẽ không có sự tồn tại của đứa trẻ.

"Ý anh là, con của hàng xóm?"

Mặt Hàn Hành Ngan đen sì, gõ vào trán Thẩm Sở Sở, nói: "Đừng có xem mấy thứ linh tinh đó nữa."

Thẩm Sở Sở trừng Hàn Hành Ngan một cái, nghĩ thầm, ông hàng xóm thì có gì mà linh tinh, cô đây không phải là nói thật thôi sao.

"Vào trong nghỉ ngơi chút không?"

"A, được."

Lúc cùng Hàn Hành Ngan nằm trên chiếc giường nhỏ phía trong, đầu óc Thẩm Sở Sở vẫn còn đang nghĩ tới chuyện kia. Nếu như cách nghĩ của cô không sai mà nói, thế thì đứa trẻ trong bụng Doãn Hành Mộng không phải của Trương Đăng mà là của một người khác.

Nhưng mà, có rất nhiều chỗ trong hệ thống này cô còn chưa nắm rõ. Ví dụ, trên hệ thống của Trương Đăng sở dĩ không hiển thị liệu có phải là vì hai người còn chưa kết hôn, liệu có phải kết hôn rồi sẽ hiển thị không?

Tuy nhiên, rất nhanh, cô liền nghĩ tới, nếu như là tình huống đó, cô hoàn toàn có thể nhìn xem trong hệ thống nhân duyên của chồng Vương Tĩnh.

Trong đầu Thẩm Sở Sở hỗn loạn, cảm giác bản thân lập tức sẽ tiếp cận với chân tướng rồi, nhưng lại có chút cảm giác khó hiểu.

"Hành Ngan? Hàn Hành Ngan?" Thẩm Sở Sở nhìn vào đôi mắt đang khép trong tầm mắt, khe khẽ gọi một tiếng, "Hàn tiên sinh?"

Hàn Hành Ngan không mở mắt, mà hôn nhẹ lên trán Thẩm Sở Sở, hỏi: "Sao mà còn không ngủ, tối qua ngủ muộn như thế, sáng nay lại dậy sớm, em không mệt sao?"

Thẩm Sở Sở bởi vì lập tức sẽ nắm được một bí mật to lớn, nên không thấy mệt tẹo nào, nhưng thấy Hàn Hành Ngan nhắm mắt có vẻ rất mệt mỏi, thốt ra: "Không mệt a, chẳng lẽ anh tối qua rất mệt?" Nghĩ tới dáng vẻ vất vả tối qua của Hàn Hành Ngan, cô càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Hàn Hành Ngan nghe được câu nói này, lật người một cái, đem Thẩm Sở Sở áp xuống dưới thân, trong giây lát mở to mắt. Bên trong thần thái sáng láng, không có chút nào buồn ngủ.

"Không mệt. Anh vẫn có thể làm nhiều chuyện hơn nữa."

Thẩm Sở Sở lúc này một chút cũng không muốn loại sự này, vì thế, nhìn thấy dáng vẻ Hàn Hành Ngan, bị dọa một trận. Căng thẳng nói: "Ê, ư, anh không mệt, em... em mệt. Em muốn đi ngủ." Nói xong, liền muốn lôi kéo cái chăn bên cạnh.

Hàn Hành Ngan nhìn thấy dáng vẻ này của cô, cười cười, quay người lại, kéo chăn lên cho cô. Tuy rằng buổi sáng anh có chút dị động, nhưng anh sẽ không làm gì. Dù sao, tối qua có chút quá đà.

Rất nhanh, liền nghe thấy tiếng thờ đều đều của Thảm Sở Sở.

Hàn Hành Ngạn ngẩng nhìn viền đen dưới mắt Thảm Sở Sở, có chút hối hận bản thân quá tùy hứng. Đau lòng, hôn lên mắt cô.

Cả buổi chiều hôm ấy, người đến văn phòng chủ tịch báo cáo công việc lúc tới cửa đều được thư ký Vương nhắc nhở: "Nhỏ giọng một chút, đừng nói quá to."

Thảm Sở Sở khó có được một giấc ngủ ngon, lúc tỉnh lại đã là hơn bốn giờ chiều rồi. Cô rửa mặt mũi, nghe ra được bên ngoài không có người, lặng lẽ mở cửa.

Nhìn thấy người đàn ông đang nghiêm túc làm việc trước mắt, càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai.

Buổi tối sau khi ăn xong trở về nhà, lúc ngồi trên sofa xem tivi, cô vẫn có chút không bỏ được chuyện của Trương Đăng, vì thế mở ra Wechat của Vương Tĩnh, tìm đến ảnh của chồng cô ấy nhìn kỹ ba giây.

Ngay sau đó, trên đầu anh ta xuất hiện một trái tim màu hồng.

Mà ở trong hệ thống nhân duyên của anh ta, nội dung liên quan tới con cái giống y như của Vương Tĩnh.

[Có hay không có con: Một con trai (2 tháng)]

Bằng chứng này chứng thực cho giả thiết của Thảm Sở Sở thêm một bước! Cũng có nghĩa là, đứa trẻ trong bụng Doãn Hình Mộng rất có khả năng không phải là của Trương Đăng!

Nhưng mà, cho dù biết được đứa trẻ trong bụng Doãn Hình Mộng không phải của Trương Đăng, cô cũng vẫn không có chứng cứ để chứng minh điểm này. Hơn nữa, Trương Đăng có biết được đứa bé trong bụng Doãn Hình Mộng không phải là của cậu ta hay không, điểm này Thảm Sở Sở cũng không biết.

Nhờ đâu Trương Đăng kỳ thực đã biết chuyện thì sao?

Hay vạn nhất suy đoán của cô không đúng thì sao?

Thảm Sở Sở cảm thấy mình còn cần suy nghĩ kỹ càng, không thể quá nóng vội. Cô còn cần một ít chứng cứ để xác thực chuyện này.

Vừa hay, ngày hôm sau cô phải đi quay chụp trang bìa cho tạp chí N&W, cần đi mấy hôm mới về.

Cơ hội này là khi trước chị Thái giúp cô tiến cử, để cô cùng Trần Thắng Cường quay chụp trang bìa.

Lúc chụp ảnh trang bìa, Thảm Sở Sở liền sâu sắc thấu hiểu được câu mà Vương Tĩnh nói khi trước: "Chờ sau khi đứa trẻ được ba tháng mới đi chụp ảnh cưới. Quá dày vò người ta đi, sợ đứa trẻ không chịu được."

Thật sự là chịu không nổi, cô không có con còn cảm thấy bụng muốn rơi. Cùng một ống kính, bọn họ phải chụp vô số lần. Mới bắt đầu còn có thể có chút kích động, đến nửa sau thì chẳng còn chút nhiệt tình nào nữa. Càng chụp càng mệt.

Cô thật lòng cảm thấy, chụp trang bìa tạp chí mệt hơn nhiều so với làm diễn viên. Nếu là diễn viên còn có thể có suy nghĩ của riêng mình, cảm xúc của bản thân, linh hồn của cơ thể tồn tại. Còn nếu là chụp cho tạp chí, người chỉ có thể coi chính mình là một con rối đây. Nhiếp ảnh gia muốn người làm cái gì, người liền làm cái đó.

Đương nhiên, người cũng có thể không làm, nhưng nếu không làm, liền không thể đảm bảo được hiệu quả của ảnh chụp ra sẽ như thế nào.

Vì vậy, Thảm Sở Sở chân thành nói với Trần Thắng Cường: "Các anh làm người mẫu thật không dễ dàng, em đây mới chụp lần đầu tiên liền có chút ăn không tiêu rồi, các anh còn phải chụp thường xuyên nữa."

Trần Thắng Cường dùng câu nói anh ta thích nói nhất trả lời Thảm Sở Sở: "Ừ, quen rồi là được. Cũng giống như bọn em quay phim thôi, tìm được phương pháp là ổn."

Sau một ngày chụp hình, Thảm Sở Sở đã giống như một con chó tàn. Chỉ là, lúc nhìn thấy những bức ảnh còn chưa chỉnh sửa, cô lại có cảm giác cả ngày này vất vả là vô cùng xứng đáng.

Điện ảnh "Công chúa Gia Linh" đến Thái Khiết và Trần Tây Lệ đều cảm thấy là một cơ hội tốt để ra mắt điện ảnh. Vì thế, sau khi chụp xong ảnh bìa, mọi người thương lượng một chút, đưa ra một phần thông báo.

{Điện ảnh Công chúa Gia Linh V}: Công chúa của chúng ta cùng với đại hiệp có phải là mặc độ hiện đại cũng rất hợp không? [Nước miếng]

An Hải Trần từ sau sự việc ở sân bay đã triệt để trở thành người hâm mộ của Thảm Sở Sở. Lúc nhìn thấy ảnh trang bìa của Thảm Sở Sở, cả người cô đều kích động không ngừng.

Một chú chim nhỏ bởi vì dựa vào một người đàn ông cao lớn, nhìn có một loại cảm giác vô cùng hài hòa. Vì thế, lúc cô chuyển phát còn thêm một câu thế này:

{Nhỏ dễ thương của nhà Sờ Sờ}: Quá đẹp, tôi quyết định đứng phía đôi CP này rồi/ Điện ảnh Công chúa Gia Linh V:

Bình luận này nhanh chóng bị chìm trong biển người đồng đức.

Bận rộn cả ngày trời, khi một lần nữa trở về Đế Đô, đã là hơn mười hai giờ đêm. Thẩm Sờ Sờ lo Hàn Hành Ngạn quá bận rộn, nên không liên hệ với anh, chuẩn bị sáng mai cho anh một bất ngờ.

Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa thang máy, liền nghe được tiếng nói chuyện ở cửa nhà mình.

Trương Đăng cảm thấy bản thân gần đây phiền đến không ổn rồi, đã đi đến bước không nhà để về nữa rồi. Một bên là mẹ cậu, ngày ngày khóc khóc nháo nháo không cho cậu ở bên Doãn Hinh Mộng. Còn bên kia là bạn gái cậu, khóc khóc nháo nháo đòi cậu phụ trách.

Vì vậy, cậu chỉ có thể tìm anh họ mình thôi.

Chỉ là, vừa mới mặt dày bám đuôi đi theo lên, liền phát hiện anh họ không về nhà mình, mà là đi tới nhà Thẩm Sờ Sờ ở đối diện.

"Anh họ, Sờ Sờ dạo này không phải có hoạt động ở ngoại tỉnh sao, anh sao vẫn đến nhà cô ấy?" Trương Đăng nghi hoặc hỏi.

Tay Hàn Hành Ngạn đang quét vân tay liền ngừng lại, lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, nói: "Chẳng lẽ không được sao?"

Trương Đăng ngại ngùng cười nói: "Sao lại không thể, anh cứ tùy ý. Chỉ là, anh qua nhà Sờ Sờ, em đi đâu? Hai chúng ta cùng đến ở nhà Sờ Sờ, cái này, không thích hợp lắm nhỉ?"

Hàn Hành Ngạn đáp: "Cậu nếu cũng biết là không thích hợp, thì về đi. Di nhỏ vẫn đang đợi cậu ở nhà. À, đúng rồi, nghe nói chú cũng đã trở về."

Trương Đăng vừa nghe lời đáp, trên mặt trở thành trắng xám, nói: "Xin anh đấy, đừng nhắc tới chuyện này nữa mà."

Hai người đang nói chuyện này, cửa thang máy liền mở ra. Thẩm Sờ Sờ phong trần mệt mỏi vội vã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Hàn Hành Ngạn sau khi nhìn thấy bạn gái, sắc mặt lập tức thay đổi không giống như vừa rồi, anh bước nhanh tới, nắm lấy tay Thẩm Sờ Sờ, nói: "Sao mà về muộn vậy, không phải nói là chuyến bay sáng mai sao?"

Thẩm Sờ Sờ cười đáp: "Vốn là mua vé máy bay ngày mai, kết quả tới nay đã chụp xong rồi, thế nên đổi chuyến."

Hàn Hành Ngạn xoa xoa tóc Thẩm Sờ Sờ, dịu dàng nói: "Muộn như vậy mới về cũng không nói cho anh một tiếng, quá nguy hiểm. Sau này đừng như vậy."

Vì Trương Đăng vẫn đang đứng bên cạnh, nên Thẩm Sờ Sờ không được tự nhiên như Hàn Hành Ngạn. Cô cười với Hàn Hành Ngạn, sau đó quay đầu nhìn sang Trương Đăng, nói: "Lâu rồi không gặp."

"Chào chị dâu."

Sau đó, Trương Đăng phát hiện ra, từ khi cậu nói muốn kết hôn đến nay, nhiều ngày như vậy rồi, anh họ cậu lần đầu tiên lộ ra nụ cười với cậu.

Thẩm Sờ Sờ nghe được xưng hô như vậy thì đỏ mặt, nói: "Đừng gọi loạn."

Trương Đăng nhìn anh họ một cái, thấy anh họ chẳng có thêm phản ứng gì, tiếp tục mặt dày nói: "À, bây giờ không gọi, sau này cũng phải gọi, phải không, anh họ?"

"Có cậu nói nhiều thôi, cậu về trước đi." Hàn Hành Ngạn tuy rằng tâm tình vui vẻ, nhưng vẫn không nể tình hạ lệnh tiễn khách với em họ nhà mình.

Trương Đăng vừa nghe thế, lập tức nói: "Không muốn đâu, anh họ, em lâu lắm rồi không nói chuyện với Sờ Sờ, em ít nhiều cũng đi vào ngồi một lát rồi đi chứ."

Thẩm Sờ Sờ nghe lời Trương Đăng nói, đúng lúc trong lòng cũng có chút nghi hoặc cần Trương Đăng giải đáp. Thế nên, trước khi Hàn Hành Ngạn mở

lời liền đáp: "Đúng a, em lâu rồi không nói chuyện với Trương Đăng, cùng vào đi thôi, đừng đứng ở bên ngoài."

Trương Đăng nghe được thế, cảm kích nhìn Thẩm Sở Sở một cái.

Chờ vào trong nhà Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngạn vì có chuyện công việc cần làm nên vào thư phòng.

Ở phòng khách chỉ còn lại Thẩm Sở Sở và Trương Đăng, Thẩm Sở Sở cảm thấy khoảng thời gian này thật sự là quá tốt. Có chút vấn đề, cô không cần phải dò hỏi thông qua Hàn Hành Ngạn rồi.

Sau khi rót cho Trương Đăng một cốc nước, Thẩm Sở Sở trước tiên trêu ghẹo anh ta vài câu, sau đó hỏi: "Nghe anh họ anh nói anh muốn kết hôn, hôn lễ định vào lúc nào thế?"

Trương Đăng vừa nghe đề tài này, mặt liền cứng đờ, trên mặt hiện ra biểu tình chán nản, đáp: "Phải, sắp kết hôn rồi, rất nhanh thôi. Chắc không tháng này thì là tháng sau đi."

Thẩm Sở Sở thấy dáng vẻ của Trương Đăng, cau mày. Người sắp kết hôn sao mà trên mặt một chút hi khí cũng không có chứ? Vương Tĩnh và chồng cô ấy, trên mặt hai người ý cười đến che cũng che không nổi. Hơn nữa còn khiến cho người xung quanh cảm thấy rất hạnh phúc.

"Ồ? Nhanh vậy sao, trước đây sao chưa từng nghe anh nói đến, sao bỗng nhiên lại nghĩ đến kết hôn?" Thẩm Sở Sở hỏi dò thêm một bước.

Trương Đăng vốn là không muốn nói gì, nhưng nghĩ tới anh họ đến chuyện mình kết hôn cũng nói cho Thẩm Sở Sở, nói không chừng chuyện Doãn Hinh Mộng có thai cũng sẽ nói ra. Huống hồ, bọn họ sau này có khả năng chính là người một nhà, bây giờ nói với sau này nói cũng như nhau thôi.

"Hân Mộng, cô ấy có thai rồi." Sau khi nói xong, Trương Đăng cảm thấy những lời sau đó rất thuận lợi, "Tôi nói gì cũng là một người đàn ông, phải chịu trách nhiệm chứ."

Thẩm Sở Sở nghe được câu này xong, giả vờ là lần đầu nghe thấy, vui vẻ nói: "Thật tốt quá, anh sắp làm cha rồi, anh cùng bạn gái anh có được đứa con của chính mình rồi." Nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn, nghe ẩn ý trong câu nói kia, Trương Đăng là cảm thấy đứa trẻ trong bụng Doãn Hinh Mộng là của anh ta đi? Vì vậy, Thẩm Sở Sở cường điệu thêm câu kia.

Trương Đăng là muốn cười một cái, nhưng biểu tình cương cứng trên mặt lại bán đứng suy nghĩ trong lòng anh ta, cậu không thể nói: "Đúng vậy, con của chính mình."

Sau khi Thẩm Sở Sở xác nhận được điểm này, tâm tình dần dần bình tĩnh, hỏi tiếp: "Đứa bé mấy tháng rồi?"

Trương Đăng thấy Thẩm Sở Sở hỏi tỉ mỉ, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Thẩm Sở Sở sợ Trương Đăng nhìn ra manh mối, uống một ngụm nước trắng trong tay, giải thích thêm "À, tôi có một người bạn học, có thai hai tháng rồi, nhà chồng cô ấy nói chờ đứa trẻ được qua ba tháng thì tổ chức hôn lễ, sợ thai không được ổn định. Vì vậy muốn hỏi xem bạn gái anh có thai được bao lâu, nếu như thời gian quá ngắn, vẫn là nên chú ý một chút."

Trương Đăng nghe lời giải thích như vậy thì lại rơi vào suy tư. Doãn Hinh Mộng có thai mấy tháng... nói thật, anh cũng không nhớ. Chuyện này đối với anh mà nói quá đột ngột, đã kích anh quá mạnh, vì thế anh căn bản là không chú ý tới điểm này.

Nhưng, thời gian cũng rất dễ tính ra.

Lúc đó, bộ phận của cậu ra ngoài ăn tối, hôm đó đúng lúc là sinh nhật Doãn Hinh Mộng. Nếu tính toàn ngày tháng, cách bây giờ khoảng gần hai tháng.

Nửa ngày sau, Trương Đăng mới nói: "Chắc thời gian cùng với người bạn học của cô không khác mấy, cũng là khoảng trên dưới hai tháng. Nói như vậy, tháng này vẫn không thể cử hành hôn lễ."

Nói xong, Trương Đăng lại cười khỏ, nói: "Thực ra tháng này có thể tổ chức hôn lễ, bên mẹ tôi cũng không kịp chuẩn bị."

Trên thực tế, không phải là không kịp chuẩn bị, mà là căn bản không có ai chuẩn bị cho anh. Mẹ anh từ lúc không biết từ đâu nghe được tình huống của Doãn Hinh Mộng liền cực lực phản đối chuyện này.

Anh cũng không muốn mọi chuyện trở nên như thế này. Doãn Hinh Mộng là người như thế nào, anh cùng với cô ấy ở cùng một bộ phận, tất nhiên là vô cùng rõ ràng. Thậm chí so với người khác còn rõ hơn. Chỉ là, do anh làm chuyện có lỗi với cô ấy, anh khiến cho con gái người ta mang thai, anh bắt buộc phải gánh vác trách nhiệm.

Sau đó Trương Đăng nói những gì, Thẩm Sở Sở liền không nghe được. Cô chỉ nghe thấy Trương Đăng nói, khoảng hai tháng.

Khoảng hai tháng! Điều này sao có thể, lần trước khi cô liếc xem hệ thống nhân duyên của Doãn Hinh Mộng thì đã là ba tháng rồi, tính đến bây giờ, nói không chừng đã là bốn tháng.

Chỉ là, liệu có khả năng do Trương Đăng nhớ sai rồi, hoặc là anh ta chỉ nói ra thời gian đại khái. Vấn đề này vẫn là phải làm rõ.

"Khoảng hai tháng, phải ba tháng rồi chứ?" Thẩm Sở Sở bình tĩnh hỏi.

Trương Đăng đang tranh đấu trong đau khổ, không bình tĩnh nghe được câu hỏi của Thẩm Sở Sở. Thực ra không hề muốn trả lời câu hỏi này, chỉ là, đối phương là Thẩm Sở Sở, là bạn gái của anh họ anh. Anh không thể không kiên nhẫn trả lời.

"Không phải, nói một cách chính xác thì còn chưa đến hai tháng. Hôm đó lại đúng vào sinh nhật của Hình Mộng, ngày 17 tháng 3, hôm nay hình như là ngày 14 hay 15 tháng 5."

Sau khi nói xong, anh cảm thấy mình ngốc ở đây cũng không có ích gì, tâm tình trầm mặc nói: "Cô nói với anh họ một tiếng nhé, tôi về trước đây."

Thẩm Sở Sở đứng dậy, gọi Trương Đăng lại, nói: "Trương Đăng, anh thích Doãn Hình Mộng sao?"

Trương Đăng nhắm mắt lại, bất đắc dĩ nói: "Thích thì sao, không thích thì lại thế nào? Là đàn ông, phải phụ trách cho phụ nữ."

"Nếu cậu không thích, thì tốt hơn là không lấy. Nếu như vì đứa trẻ mà miễn cưỡng đến với nhau, chưa chắc đã sống hạnh phúc được." Thẩm Sở Sở khuyên.

Trương Đăng nghe lời nói của Thẩm Sở Sở mắt liền sáng lên, nhưng nghĩ tới tiếng khóc nháo của Doãn Hình Mộng, giây lát liền ảm đạm xuống, nói: "Cũng không tính là cả hai đều miễn cưỡng, ít nhất thì cô ấy là mong muốn kết hôn. Đều là lỗi tại tôi, không thể có lỗi với cô ấy... và con của chúng tôi." Nói tới cuối, giọng của Trương Đăng có chút nghẹn ngào.

"Nhưng..." Thẩm Sở Sở đặc biệt muốn nói ra câu, nhưng đứa trẻ trong bụng cô ấy không phải của cậu. Nhưng lại nhịn xuống, vẫn không có nói ra.

Đúng lúc này, Hàn Hành Ngạn từ trong phòng đi ra, nói: "Đi chỗ anh mà ngủ. Muộn thế này một mình cậu đi về cũng không an toàn, anh lát nữa gọi điện cho dì nhỏ."

Trương Đăng gật gù đầu, nói: "Vâng, cảm ơn anh họ."

Chờ tiễn Trương Đăng sang đối diện xong, Hàn Hành Ngạn quay lại. Lần này, trên mặt anh lại không có chút nào về phiền muộn, mà giống như có gì suy nghĩ.

Chờ Thẩm Sở Sở đi ra từ phòng tắm, Hàn Hành Ngạn hỏi: "Sở Sở, em có phải là nghe được chuyện gì?" Sau khi hỏi ra câu này, trong ngữ khí của Hàn Hành Ngạn có xen lẫn hi vọng mà anh không nhận ra.

Vừa rồi tuy rằng anh ở trong thư phòng, nhưng cũng câu được câu mắt nghe được cuộc trò chuyện bên ngoài.

Thẩm Sở Sở nhìn vào đôi mắt đầy hi vọng của Hàn Hành Ngạn, thờ dãi, gật gù đầu, nói: "Vâng, là nghe nói chút chuyện."

"Chuyện gì?"

Thẩm Sở Sở mím mím môi, đáp: "Nếu không, đi điều tra xem đứa trẻ trong bụng Doãn Hình Mộng có phải là của Trương Đăng hay không đã."

Nói thật lòng, nhìn thấy dáng vẻ Trương Đăng đau khổ như vậy, trong lòng cô cũng không thoải mái. Dù gì, Trương Đăng cô biết trước đây là một người vô cùng tươi sáng và tích cực, bây giờ suy sụp thành bộ dạng đó, thật khiến cho người ta khó chịu.

Hàn Hành Ngạn nghe được hoài nghi của chính mình, nhưn mảy hỏi: "Em nghi ngờ...?"

Thẩm Sở Sở gật gù đầu, bịa ra một lý do, nói: "Ừm, trước đây ở trong nhà vệ sinh nghe được người khác nói chuyện, vì thế, ừm, em nghi ngờ. Nhưng cũng không phải vô cùng chắc chắn, thế nên tốt nhất là đi điều tra xem."

Lời của Thẩm Sở Sở tuy rằng khiến người ta cảm thấy khó tin, nhưng Hàn Hành Ngạn vẫn cảm thấy cần thiết điều tra, vì anh cũng đã từng nghi ngờ. Vì vậy, anh gật gù đầu nói: "Được."

Tối hôm đó, Hàn Hành Ngạn liền gọi điện cho thư ký Vương. Tiếp theo, thì phải chờ xem kết quả điều tra rồi.

Sáng hôm sau, Trương Đăng đứng giờ xuất hiện ở cửa nhà Thẩm Sở Sở.

"Hôm nay có muốn đến công ty với anh không?" Hàn Hành Ngạn mong chờ hỏi.

Thẩm Sở Sở kiễng ngón chân lên hôn anh một cái, giúp anh điều chỉnh tốt cả vạt, nói: "Hôm nay thì không đi, em phải đến công ty một chuyến. Hôm khác nhé."

Hàn Hành Ngạn nghe được, hôn lên trán Thẩm Sở Sở, đáp: "Được, trên đường chú ý an toàn, có chuyện gì gọi điện cho anh."

Thẩm Sở Sở gật gù đầu nói: "Vâng."

Sau khi nói xong, Thẩm Sở Sở nhỏ giọng nói tiếp: "Tối qua, chuyện kia trước tiên đừng nói cho Trương Đăng nhé, em cảm thấy cậu ấy nhất thời không chấp nhận được. Dù sao, chúng ta cũng không có chứng cứ."

Hân Hành Ngan xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở, đáp: "Ừ, được."

Hân Hành Ngan đi chưa bao lâu, Thẩm Sở Sở cũng ngồi xe bảo mẫu của mình đi đến trụ sở chính công ty.

Đến nơi, Thẩm Sở Sở nhìn vào đáng vẻ bận rộn của Chu Tiểu Nhã, đi qua hỏi: "Làm gì vậy?"

Chu Tiểu Nhã cười nói với Thẩm Sở Sở: "Sở Sở, tôi muốn từ chức."

Thẩm Sở Sở kinh ngạc hỏi lại: "Vì sao muốn từ chức?"

Chu Tiểu Nhã nhỏ giọng nói: "Tôi có thai rồi."

"A? Chúc mừng nha, thế cô dự định là sinh con xong lại ra ngoài làm việc sao?" Thẩm Sở Sở hỏi.

Chu Tiểu Nhã đáp: "Khó nói. Không có người giúp chăm con, mẹ chồng tôi ở tỉnh ngoài, còn phải chăm đứa con nhà anh lớn, mẹ tôi cũng phải đi làm không có thời gian. Ài, tạm thời chỉ có thể là tôi chăm thôi."

Thẩm Sở Sở nghe thế gật đầu, tranh thủ lại xem qua hệ thống nhân duyên của Chu Tiểu Nhã, bốn sao."

"Ừm, thế cô sau này phải vất vả hơn rồi."

Trên mặt Chu Tiểu Nhã mang theo nụ cười hạnh phúc, nói: "Không vất vả. Nghĩ tới mấy tháng sau bảo bảo sẽ có thể từ trong bụng mình ra đời, tôi liền không cảm thấy vất vả."

Thẩm Sở Sở cười đáp lại: "Ừ, chúc cô hạnh phúc."

Sau khi mắt nhìn Chu Tiểu Nhã đi khỏi, Thẩm Sở Sở vào thang máy đi lên tìm Trần Tây Lệ.

"Có một phim văn nghệ, đạo diễn gần đây đang sắp xếp thử vai. Chúc mừng em, em nhận được lời mời." Nói xong, Trần Tây Lệ đưa cho Thẩm Sở Sở một kịch bản.

Thẩm Sở Sở cầm lấy kịch bản, mở trang đầu tiên, lúc nhìn thấy tên đạo diễn, kinh ngạc nói: "Tác phẩm của đạo diễn Chu? Mời em đến thử vai?"

Danh tiếng của đạo diễn Chu không chỉ ở trong nước, cho dù là trên trường quốc tế cũng có địa vị nhất định. Điện ảnh ông quay rất ít, nhưng không có ngoại lệ mà đều được giải. Đặc biệt là một bộ điện ảnh quay hai năm trước, đạt được giải cao nhất của giới điện ảnh, giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất của thế giới.

Không ngờ, đại đạo diễn danh tiếng như vậy lại cũng gửi lời mời thử vai cho cô.

"Đúng. Nói thật lòng, chị cũng khá bất ngờ, chẳng qua đối phương nếu đã gửi lời mời, cũng coi như là một loại khẳng định, em quay về xem kịch bản cho tốt."

"Được ạ, cảm ơn chị Lệ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Sau khi trở về từ công ty, ngoại trừ thời gian ăn cơm, Thẩm Sở Sở không ngừng đọc kịch bản.

Kịch bản này là câu chuyện nói về một cô gái vốn luôn tràn đầy hi vọng tốt đẹp đối với tình yêu và hôn nhân, sau khi trải qua một lần thất bại về tình cảm, thì quyết tâm sống độc thân cả đời.

Kịch bản này có chỗ rất khéo là nữ chính trải qua ba đoạn nhân duyên thất bại, nhưng mỗi đoạn đều không khiến người ta cảm thấy cầu huyết, mà là khiến người ta xem xong sẽ cảm thấy đau xót.

Tình yêu có thể là anh yêu em, em yêu anh, chỉ đơn giản như vậy. Nhưng hôn nhân lại không phải, chúng ta luôn phải đối diện với muôn vàn rắc rối vụn vặt. Mà những rắc rối nhỏ nhỏ không ngừng này, lại khiến cho người đứng trước hôn nhân từng bước thoái lui.

Câu chuyện này nhìn có vẻ mờ nhạt, nhưng sau khi xem xong lại có thể kích thích con người ta suy tư.

Lúc Hân Hành Ngan từ công ty trở về, nhìn thấy chính là hình ảnh như vậy.

Thẩm Sờ Sờ một mình ngồi trên sô pha, tay cầm kịch bản. Mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang nghĩ cái gì. Hàn Hành Ngạn như cảm thấy được trong đó một nỗi cô đơn rất lớn.

Hàn Hành Ngạn đặt đồ đạc trong tay xuống, đi qua, một kéo kéo Thẩm Sờ Sờ ôm vào, hôn lên đỉnh đầu cô, ôn nhu hỏi: "Đang nghĩ gì thế?"

Thẩm Sờ Sờ dựa vào vai Hàn Hành Ngạn, đáp: "Cũng không nghĩ gì cả, chính là đọc một cái kịch bản, trong lòng khá là nặng nề thôi."

"Ồ? Là loại kịch bản như thế nào, có muốn thảo luận một chút với anh không?" Hàn Hành Ngạn xoa đầu Thẩm Sờ Sờ và nói. Hiện tại chuyện anh thích làm nhất chính là xoa đầu tóc cô, ngửi hương vị thân thuộc trên đó, như vậy sẽ khiến cho anh cảm thấy rất yên tâm.

Thẩm Sờ Sờ nghĩ về tình tiết của câu chuyện, nói: "Chuyện nói về một cô gái yêu đương đến mấy lần, hơn nữa mỗi lần yêu đều hướng tới mục đích kết hôn. Kết quả, mỗi lần đều vào lúc sắp tiến vào lễ đường rồi thất bại. Cuối cùng cô gái này định độc thân cả đời."

Bàn tay đang vuốt tóc Thẩm Sờ Sờ của Hàn Hành Ngạn dừng lại, nói: "Chỉ yêu, không kết hôn?"

Thẩm Sờ Sờ lắc đầu, đáp: "Cũng không phải. Cô ấy vốn cũng muốn kết hôn, nhưng mỗi lần đều không đạt được như kỳ vọng trong lòng, dần dần cũng chỉ đành bỏ cuộc."

Hàn Hành Ngạn trầm mặc gật đầu, dáng vẻ như có điều muốn nói.

"Thực ra sau khi xem kịch bản này, đến em cũng có thể cảm nhận được nỗi mong mỏi đối với một tình yêu đẹp đồng thời nỗi sợ hãi hôn nhân u ám của cô ấy. Do đó, cũng có thể lý giải được, cô gái này cuối cùng vì sao lại có lựa chọn như vậy."

Nghe được một đoạn thoại này, Hàn Hành Ngạn cau mày, nghiêng đầu nhìn qua Thẩm Sờ Sờ, nói: "Em phải quay kịch bản này sao?"

Thẩm Sờ Sờ ngồi thẳng người, cười đáp: "Em chính là muốn quay a, vấn đề là đạo diễn Chu người ta liệu có hợp mắt với em không. Em chắc là không hi vọng gì đâu, nghe nói rất nhiều nữ minh tinh tuyến đầu đều nhận được lời mời thử vai. Em có thể nhận được lời mời thử vai là đã rất mãn nguyện rồi."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói một câu mà anh trước nay sẽ không nói ra: "Nói thật, anh cũng không quá muốn em nhận bộ phim này."

Thẩm Sờ Sờ nghi ngờ hỏi lại: "Vì sao?"

Hàn Hành Ngạn xoa xoa đầu Thẩm Sờ Sờ, nói: "Vì không muốn nhìn thấy dáng vẻ thông khổ như vậy của em."

Thẩm Sờ Sờ nghe lời này, ôm cổ anh hôn lên má anh một cái, nói: "Anh yên tâm là được, khẳng định không được tuyển. Theo cách hiểu của em đối với kịch bản, đạo diễn khẳng định sẽ thiên hướng tìm một nữ minh tinh chín chắn, nữ minh tinh tầm ba bốn mươi tuổi diễn mới có cảm giác. Với lịch duyệt của em, diễn không được như trong kịch bản miêu tả sự mâu thuẫn đối với hôn nhân."

Hàn Hành Ngạn đổi khách thành chủ, hôn lên môi Thẩm Sờ Sờ, lầm bầm: "Thế thì tốt."

Vào buổi tối, Thẩm Sờ Sờ lại xem kịch bản một lúc. Chờ tới khi tắm xong đi ngủ, cô đang định lấy kịch bản tiếp tục nghiên cứu một chút, liền bị Hàn Hành Ngạn ngăn lại.

"Sờ Sờ, đã mười một giờ rồi, có thể đi ngủ rồi. Ngủ muộn quá không tốt."

Thẩm Sờ Sờ xem kịch bản đầu cũng không ngẩng lên nói: "Không sao đâu, ngày mai em không phải đến công ty, có thể dậy muộn chút."

Hàn Hành Ngạn tiện tay lấy đi kịch bản của Thẩm Sờ Sờ, nghĩ thầm, còn xem tiếp nữa đoán chừng tâm trạng lại u ám.

"Thế thì thôi là sáng mai dậy sớm một chút, cũng không cần bây giờ xem đến khuya, ngủ muộn không tốt cho cơ thể." Nói xong, tiến lên hôn Thẩm Sờ Sờ.

Thẩm Sờ Sờ thấy dáng vẻ quan tâm của Hàn Hành Ngạn, nghĩ nghĩ, cũng có lý, dậy sớm xem cũng như nhau. Vì vậy, cười cười chấp nhận ý kiến của anh.

Bất ngờ, cô vừa tắt đèn nằm xuống liền phát hiện người bên cạnh bắt đầu không thành thật, hơn nữa rất nhanh liền quay người đem cô đặt dưới thân. Thẩm Sờ Sờ đang định kháng nghị, môi liền bị người che lại. Trong lúc bị hôn thiếu không khí, đầu óc choáng váng, cô đã sớm quên mất mình vừa rồi muốn hỏi chuyện gì rồi.

Khi Thẩm Sờ Sờ tỉnh lại vào tám giờ sáng hôm sau, khó có được thấy Hàn Hành Ngạn thế mà không đến công ty, vẫn đang nằm trên giường như cô.

Cô vừa tỉnh, Hàn Hành Ngạn liền hôn nhẹ lên trán, cười nói: "Sờ Sờ, dậy cùng đến công ty không?"

Thẩm Sờ Sờ cảm thấy lưng eo đau mỏi, không muốn ra khỏi nhà tý nào, muốn ở nhà xem kịch bản.

"Văn phòng anh có giường. Hơn nữa, em nếu đọc kịch bản chán rồi, còn có thể kiếm anh nói chuyện."

Thẩm Sờ Sờ vốn là không muốn nghe lời anh, nhưng đột nhiên nghĩ tới một điểm, liền lập tức thay đổi chủ ý.

"Thế thì tối nay anh không được như thế này nữa, eo em đau." Tuy là trong lòng đã đáp ứng, nhưng yêu cầu cần nói vẫn phải nói.

Chỉ là, sau khi Hàn Hành Ngạn nghe được câu nói này, mặt cứng lại, rồi mới có chút không tình nguyện đáp: "Được."

Nghe được lời này xong, trên mặt Thẩm Sở Sở mới lại nở ra một nụ cười sáng lạn, ôm cổ Hàn Hành Ngạn nói: "Anh bế em dậy."

Đối với chuyện này, Hàn Hành Ngạn tất nhiên là vui lòng phục vụ.

Hai người được cái là thu xếp nhanh, nên lúc đến công ty mới vừa đúng chín giờ. Chẳng qua, từ lúc Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn vào công ty, ánh mắt của thư ký Vương liền ái muội nhìn theo hai người họ.

Hàn Hành Ngạn còn chưa nhìn ra cái gì, nhưng Thẩm Sở Sở lại chú ý đến, mặt cô đỏ lên, cũng không dám nhìn thư ký Vương.

Sau khi đến phòng làm việc, Thẩm Sở Sở liền vào bên trong xem kịch bản, Hàn Hành Ngạn ở bên ngoài làm việc. Chờ đến thời gian nghỉ giải lao, Hàn Hành Ngạn đi ra phía sau.

Kết quả, đang định thân thiết một trận với bạn gái, liền nghe thấy Thẩm Sở Sở nói: "Thật đúng lúc, anh giúp em đọc lời kịch. Đoạn này em có chút không nắm chắc."

Hàn Hành Ngạn cúi đầu liếc nhìn kịch bản trong tay Thẩm Sở Sở, hỏi: "Chỗ nào?"

Thẩm Sở Sở chỉ vào một câu, nói: "Chỗ này. Em có chút không hiểu lắm, đàn ông sẽ trong tình huống như thế nào sẽ có loại suy nghĩ như vậy. Hôn nữa anh ta vì sao sẽ có cách nghĩ như vậy? Vì một câu của mẹ anh ta liền định chia tay với nữ chính, có phải là anh ta vốn không yêu nữ chính hay không? Nhưng đọc miêu tả phía trước, anh ta vẫn là rất thích nữ chính mà."

Hàn Hành Ngạn nghe nghi vấn của Thẩm Sở Sở, cau mày.

"Hàn tổng, anh cảm thấy sao? Anh có nghĩ anh ta thích nữ chính không?" Thẩm Sở Sở hướng ánh mắt nhìn Hàn Hành Ngạn.

Hàn Hành Ngạn nhìn ánh mắt kỳ vọng của bạn gái, mím mím môi, đáp: "Không chắc."

"Ồ? Các anh đều là đàn ông, chẳng lẽ cũng không hiểu sao? Chẳng lẽ biên kịch thực ra là một phụ nữ, không hiểu cách nghĩ của nam nhân? Cũng không đúng, biên kịch của đạo diễn Chu sẽ không xuất hiện loại lỗ hổng lớn như vậy." Thẩm Sở Sở nheo mắt ngầm nghĩ nói, "Chẳng lẽ là bởi vì trải nghiệm cuộc sống của chúng ta quá nông cạn nên không hiểu rõ."

"Có lẽ là bị các vấn đề cuộc sống mài mòn đi, rất nhiều chuyện không vừa ý, rất nhiều người tích lũy vào với nhau. Mà anh ta thì vô lực để thay đổi, vì thế chỉ có thể chia tay thôi." Hàn Hành Ngạn nhìn vào câu "... một câu nói này giống như là đã ép chết cọng rom cứu mạng cuối cùng của lạc đà, khiến cho anh làm ra một quyết định gian nan..." trong kịch bản nói.

Thẩm Sở Sở nghe lời này lại hiếm có trầm mặc một hồi, sau đó nhìn Hàn Hành Ngạn hỏi: "Anh thì sao, nếu như anh là người đàn ông này, anh cũng sẽ làm như vậy sao?"

Hàn Hành Ngạn quay đầu nhìn vào Thẩm Sở Sở, cười cười sờ đầu cô, nói: "Anh sẽ không. Bởi vì anh có thể thay đổi. Hôn nữa, Sở Sở, em không cần lo lắng, sau này chúng ta sẽ không gặp phải chuyện giống như vậy."

Mặt Thẩm Sở Sở giấy lát liền đỏ lên, lấp bắp nói: "Ai... ai... ai nói muốn kết hôn với anh, anh nghĩ đẹp thế. Được rồi, anh mau đi làm việc đi."

Hàn Hành Ngạn khó thấy được mặt xấu hổ, bất lực, trốn tránh này của Thẩm Sở Sở, cúi đầu hôn cô thật mạnh mới đi ra tiếp tục làm việc.

Lúc ăn trưa, Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn lại gặp lại Trương Đăng trong nhà ăn. Lần này là một mình cậu ta dùng bữa, trạng thái xem ra càng thêm tệ hại.

"Anh họ, làm sao giờ, cha mẹ em muốn đến công ty làm to chuyện."

Hàn Hành Ngạn nhìn dáng vẻ chật vật của Trương Đăng, nói: "Dì nhỏ không phải người như vậy, nếu như thật sự làm ra loại chuyện như thế, khẳng định là cậu lại làm chuyện gì chọc dì ấy."

Trương Đăng cảm thấy tim mình lại bị đâm một dao, đáp: "Em... em cũng không làm chuyện gì mà. Chẳng qua là nói với mẹ em mấy hôm nữa em muốn cùng Hình Mộng đi đăng ký thôi."

Thẩm Sở Sở nghe lời này, thìa rơi tõm vào bát canh. Chỉ là, Thẩm Sở Sở lại không để ý đến phần ngại ngùng đó.

Nhìn vào hai đôi mắt đang nhìn vào cô, cô nhìn vào một đôi trong đó hỏi: "Mấy ngày nữa anh kết hôn?"

Trương Đăng đau khổ gật đầu, nói: "Phải, không kết hôn còn có thể làm sao, Hình Mộng nói bên nhà cô ấy nói rồi, bắt buộc phải kết hôn trước khi đầy ba tháng, nếu không sẽ không tốt cho đứa trẻ."

Thẩm Sờ Sờ... Thế nhưng mà con của Doãn Hình Mộng sớm đã được ba tháng rồi có được không?

Thẩm Sờ Sờ đang nghĩ xem nói gì để thể hiện tâm trạng chán nản của mình, bàn tay dưới bàn liền bị Hàn Hành Ngạn vỗ nhẹ một cái.

Thẩm Sờ Sờ nhìn người đàn ông bên cạnh, Hàn Hành Ngạn siết chặt bàn tay cô, ném cho cô một ánh mắt ẩn ý.

"Trương Đăng, cậu chờ thêm vài ngày đi, nếu như cậu thật sự muốn kết hôn với Doãn Hình Mộng, tuần sau hãy đi. Đến lúc đó anh giúp cậu thuyết phục di nhỏ."

Chưa từng nghĩ là Trương Đăng nghe câu nói này liền chấn kinh nhìn sang Hàn Hành Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

"Cậu đây là biểu cảm gì thế?" Hàn Hành Ngạn câu mày nhìn cậu em họ nhà mình hỏi. Nó nghe được lời này không phải là nên vui mừng sao?

Trương Đăng ngây ra một lúc, đáp: "À, ờ, không, không có gì. Chính là, chính là cảm thấy có chút bất ngờ, không nghĩ tới anh họ anh thế mà tự nhiên lại thay đổi thái độ." Cậu cảm thấy mình quá là cận bã, vốn là nếu người nhà phản đối, cậu còn có thể kéo dài, người nhà một khi đồng ý, cậu ngược lại lại hoảng.

Đối với lời giải thích này, Hàn Hành Ngạn không nói gì.

Nhưng Thẩm Sờ Sờ lại nhìn được manh mối trong đó, cũng càng thêm khẳng định là Trương Đăng không hề muốn kết hôn.

"Trương Đăng, cậu có phải là không muốn kết hôn lắm không?" Thẩm Sờ Sờ hỏi.

Trương Đăng nghe câu hỏi, trên mặt lộ ra biểu tình bối rối. Năm nay cậu mới 25 tuổi, đừng nói là làm bố trẻ con, đến làm một người chồng còn thấy lạ lẫm. Khoảng thời gian này, cậu trải qua cũng không yên ổn.

Hơn nữa, nếu như đối phương là một người cậu không thích, thế thì càng thêm khổ sở. Chỉ là, những dạy dỗ nhận được từ nhỏ khiến cho cậu không thể như vậy rồi còn không chịu trách nhiệm.

Trương Đăng thờ dãi, nói: "Việc đã đến nước này, khẳng định là phải kết hôn thôi."

Hàn Hành Ngạn nhìn qua Thẩm Sờ Sờ, lại quay lại nhìn Trương Đăng, bình thản nói: "Thế thì cậu cứ chờ đến tuần sau hãy kết hôn."

Trương Đăng gật đầu, đáp: "Được."

Sau khi ăn xong, Thẩm Sờ Sờ và Hàn Hành Ngạn liền quay về phòng làm việc, nói chuyện một lúc, sau đó hai người vào phía sau nghỉ ngơi.

Tối hôm trước không ngủ đủ, Thẩm Sờ Sờ dường như là vừa chạm gối liền ngủ. Kết quả, lại nghe được tiếng tranh cãi ngoài cửa. Vốn còn cho là mình nằm mơ, nhưng tiếng tranh cãi lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Thẩm Sờ Sờ nhú nhú mày, cũng không nghĩ gì nhiều, đi giày xong rồi đi mở cửa phòng.

Kết quả là, những người đang cãi đến mức không thể vẫn hồi trong phút chốc đều yên lặng.

Nhìn mấy người có cả quen cả không quen nhìn chăm chăm vào cô, Thẩm Sờ Sờ lúc này mới phản ứng lại, kêu lên một tiếng rồi vội vàng đóng cửa phòng.

Mẹ Hàn phản ứng lại đầu tiên, liếc nhìn cậu con trai, kinh hi hỏi: "Thẩm Sờ Sờ?" Lúc này bà đã quên luôn bản thân vốn là đến để làm gì rồi, trời đất rộng lớn, đều không lớn bằng chuyện con trai đang yêu.

Hàn Hành Ngạn lại là khó có được cười lên, đáp: "Ừm, mẹ, vẫn không có thời gian dẫn cô ấy đến gặp mẹ. Lát nữa con bảo cô ấy ra gặp mẹ."

Mẹ Hàn cười đến mức khoe miệng sắp không khép được lại, nhưng nghĩ tới em gái ở bên cạnh, vội vàng thu liễm lại biểu cảm trên khuôn mặt, nói: "Haiz, ừ, đúng. Cái kia, không vội. Trước nói chuyện của tiểu Đăng đã."

Lâm Gia Sương nghe thế, cũng mới phản ứng lại, trừng mắt con trai, nói: "Con còn che che giấu giấu không cho mẹ gặp cô ta, con đều sắp cùng cô gái như vậy kết hôn rồi, mẹ gặp thôi thì có sao?"

Trương Đăng thở dài, vô lực nói: "Mẹ, chuyện này ngài đừng quản nữa, mẹ cứ chờ bé cháu đi."

Lâm Gia Sương vừa nghe lời này, càng thêm tức giận, không dùng được mà nói một câu: "Cháu? Còn không nói là có phải của nhà ta hay không, người phụ nữ như vậy và con cô ta mẹ sẽ không nhận đâu."

Trương Đăng đau khổ nói: "Mẹ, người dùng như thế này có được không? Người trước đó đã dạy con như thế nào chứ, làm đàn ông là phải dám nhận trách nhiệm. Tại sao gặp chuyện rồi, thái độ của người lại không giống? Chẳng lẽ là bởi vì điều kiện nhà Hình Mộng không tốt sao?"

Lâm Gia Sương chỉ vào đứa con ngu ngốc không dạy được của mình, tay run lên, có phần nói không ra lời. Bà cảm thấy, cách giáo dục của bản thân quá là thất bại, trước đây còn luôn cho là dạy con rất tốt, rất thuần túy, không có tâm tư gì sai trái. Nhưng bây giờ xem ra, quá đơn thuần cũng không phải chuyện tốt gì.

"Mẹ là dạy con làm đàn ông phải có trách nhiệm, nhưng mẹ cũng dạy con phải mở to mắt nhìn cho rõ người bên cạnh là dạng gì. Nếu như con tìm một người con gái trong sạch, không cần biết là nhà con bé có hay không có tiền, mẹ đều không ghét bỏ. Vấn đề là, con lấy một người phụ nữ bừa bãi như vậy, con để người ta nhìn chúng ta như thế nào?"

Trương Đăng chau mày, thấp giọng giải thích: "Mẹ, Hình Mộng cô ấy không phải người phụ nữ bừa bãi." Nói xong câu này, nhìn vào ánh mắt của mẹ, cậu cũng có chút cảm giác sự tin cậy trong câu nói này của bản thân quá là thấp.

"Tối thiểu... tối thiểu bây giờ không phải là người như thế."

Thẩm Sở Sở ở bên trong nghe tiếng tranh cãi bên ngoài, cảm thấy có chút cảm giác như ngồi trên bàn đĩnh. Cô cảm thấy mình hẳn là nên đi ra, dù sao người bên ngoài hình như là trưởng bối của Hàn Hành Ngan. Nhưng, nghe nội dung tranh cãi ngoài đó, cô lại thấy mình không nên đi ra. Dù gì bên ngoài thảo luận là chuyện nhà, cô đi ra sẽ khó tránh khỏi khiến cho họ cảm thấy lúng túng.

Vì vậy, cô cứ do dự giữa đi hay không đi ra thật lâu.

Mẹ Hàn hôm nay là đi theo em gái đến, bà vốn là muốn khuyên em gái một chút, bắt đắc dĩ là em ấy lại quyết tâm phải đến. Bà lo xảy ra chuyện gì nên cũng đi theo đến.

Chưa từng nghĩ là, đến đây thế mà còn phát hiện được bát quái của con trai.

Bà vẫn cho rằng với tính tình của con trai mình, còn không biết nó và bạn gái phát triển đến bước nào rồi. Không ngờ là đều đã đi theo đến công ty rồi. Hai người cũng có vẻ như hình với bóng rồi.

Bà đã nói rồi mà, vừa rồi con trai cứ luôn nhìn về phía phòng nghỉ phía sau, khẳng định là có gì đó. Bà trăm tính ngàn toán cũng không nghĩ tới con trai mình học được kim ốc tàng kiều. Bà bây giờ rất muốn đi vào nói với Thẩm Sở Sở vài câu, chỉ là không khí lúc này không phù hợp lắm, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết, vì vậy bà tạm thời không đề cập đến. Dù sao thì Thẩm Sở Sở ngồi ở ngay bên trong phòng nghỉ, chạy không được.

Nghĩ thông mấy chuyện này rồi, mẹ Hàn nhìn sang em gái khuyên: "Tiểu Sương, đừng tức giận nữa, có lời gì thì nói cho rõ với Đăng Đăng. Đăng Đăng cũng không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, nói đã hai mươi lăm tuổi rồi, có suy nghĩ và phán đoán của chính mình. Chúng ta phải nói chuyện tử tế với con." Nói thật, bà cũng không đồng ý lắm đề loại phụ nữ như Doãn Hình Mộng vào cửa.

Trương Đăng nghe xong cảm kích nhìn bác gái một cái.

Kết quả không đầy hai giây sau, bác cả liền quay đầu nói với chính mình.

"Còn có cháu, Đăng Đăng, cháu không thể nói chuyện ngang hoàng với mẹ cháu sao. Cháu xem lời cháu nói vừa rồi là lời gì vậy, mẹ cháu sao lại là người như thế? Nếu như thật sự muốn bắt cháu cưới một người môn đăng hộ đối, cháu cho là con của bạn gái cháu còn có thể giữ đến ngày hôm nay sao? Lời này của cháu cũng quá là làm tổn thương mẹ cháu đi."

Trương Đăng nghe vậy thì lòng run lên một trận, quay đầu nhìn sang mẹ mình, nói: "Mẹ, con..."

Lâm Gia Sương nhìn con trai mình, càng thêm đau lòng, buồn đến mức nước mắt cũng muốn rơi.

Đối với chuyện này, nội tình mà Hàn Hành Ngan biết so với những người này còn nhiều hơn một chút. Anh đại khái có thể đoán được Trương Đăng nghĩ gì, cũng có thể lý giải cách nghĩ của mẹ cậu ta.

Vì vậy, vừa thấy không khí không đúng, anh liền tiến tới nói: "Dì nhỏ, Trương Đăng, chuyện này có thể là còn có bước ngoặt khác. Mọi người trước tiên bình tĩnh lại chút."

Lâm Gia Sương nghe vậy thì nhìn sang cháu ngoại của mình, hỏi: "Bước ngoặt? Ngoặt thế nào?"

Hàn Hành Ngan rất muốn nói gì đó cho dì nhỏ nhà mình, nhưng trước khi có chứng cứ, anh sẽ không nói bừa.

"Tạm thời còn chưa xác định, có thể vài ngày nữa là biết."

Mắt mẹ Hàn xoay chuyển, đối với sự hiểu biết của bà về con trai, nếu không thật sự nắm chắc, là tuyệt đối không thể nói ra lời như vậy. Tuy là con trai biện tại đáng về vô cảm, nhưng bà có thể cảm nhận được, ý tứ của con trai là đang an ủi em gái mình.

Lời của con trai mình bà vô cùng tin tưởng, nếu con đã nói thế rồi, bà cũng yên tâm.

Xem ra, hôn sự này kết không thành rồi.

Nghĩ đến đây, mẹ Hàn bắt lấy tay em gái, cười nói: "Được rồi, nếu Hành Ngan nói thế, chúng ta liền đợi thôi."

Lâm Gia Sương thấy chị gái ruột của mình đều nói như vậy, cũng không nói gì nữa.

Phòng làm việc rộng lớn bỗng nhiên yên tĩnh lại, mẹ Hàn thừa dịp nói: "Hành Ngan, Sở Sở không phải ở đây sao, mẹ thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, gặp chút thế nào?"

Hàn Hành Ngan nghe lời này hơi hơi cau lại mày, trước khi có được sự đồng ý của Thẩm Sở Sở, anh cũng không dám đứng ra quyết định. Hơn nữa, anh không nắm chắc mẹ anh rốt cuộc có thái độ thế nào. Vì thế, có chút không dám để Thẩm Sở Sở đi ra.

Mẹ Hàn tất nhiên là biết tâm tư của con trai, cười trừ: "Bây giờ còn chưa cưới vào cửa đã đau lòng rồi..."

Lời nói ngoài dự kiến vừa ra, cửa phòng nghi liền được mở từ bên trong. Thẩm Sở Sở đã chỉnh lý lại bản thân gọn gàng, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thẩm Sở Sở từ vừa nãy đã muốn đi ra rồi, người lớn ở bên ngoài, cô làm người nhỏ hơn về tình về lý thì đều cần đi ra gặp người ta. Chỉ là, vừa rồi vẫn luôn không chọn được thời điểm thích hợp. Vì vậy, lúc này vừa nghe được chuyện tình bên ngoài chấm dứt, hơn nữa mẹ Hàn cũng nhắc đến yêu cầu này, nên cô vội vàng mở cửa ra.

Hàn Hành Ngan thấy Thẩm Sở Sở đi ra, nhanh chóng đứng lên, tới đứng cạnh Thẩm Sở Sở, kéo Thẩm Sở Sở qua nắm lấy tay cô. Cử động này khiến cho lòng bất an của Thẩm Sở Sở liền lắng xuống trong giây lát.

"Khụ khụ." Mẹ Hàn hớp thoi ho một tiếng.

Vì lẽ đó, Hàn Hành Ngan nắm tay Thẩm Sở Sở đang đỏ mặt đi tới.

"Sở Sở, đây là mẹ anh, đây là dì nhỏ của anh."

"Chào cô, chào dì nhỏ."

Mẹ Hàn nhìn dáng vẻ thân thiết của con trai với bạn gái của nó, cười đến không khép được miệng, gật gù nói: "Ừm, chào cháu."

Lâm Gia Sương cũng thu thập lại một chút biểu tình trên mặt, cười nói: "Chào cháu. Cô gái nhỏ thật xinh đẹp, xem ra còn đẹp hơn trên ti vi mấy phần."

Trương Đăng thấy thái độ của mẹ mình và bác cả, trong lòng lại có chút chua xót. Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, anh họ cậu làm gì cũng đúng. Cùng một chuyện, cậu làm liền không đúng."

Rõ ràng bạn gái của anh họ là một nữ minh tinh, người trong giới giải trí trước giờ vẫn rất loạn, kết quả bác cả và mẹ cậu lại rất thích, bạn gái cậu rõ ràng là một nhân viên nhỏ của công ty, mọi người lại nói cô ấy cuộc sống hỗn loạn.

Chẳng qua, Thẩm Sở Sở xác thực là một diễn viên tốt giữ mình trong sạch, mà bạn gái cậu đích thực là sinh hoạt có chút... Ài, vừa nghĩ đến điểm này, càng thêm nản lòng.

"Đúng thế, thật xinh đẹp, sau này con sinh ra cũng sẽ xinh đẹp." Mẹ Hàn hơi không cẩn thận liền đem lời trong lòng nói ra.

Mặt Thẩm Sở Sở phút chốc liền đỏ rực.

Trong giây lát, trong văn phòng lại tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Thấy mọi người đều không nói gì, mẹ Hàn cũng ý thức được mình quá hưng phấn, bà ho một cái, che giấu đi phần nào cảm xúc của mình. Vừa định đem chủ đề này dẫn đi, kết quả em gái mình liền đem lời tiếp.

"Đúng vậy, xinh đẹp thì dễ con cũng đẹp. Nếu như đã không xinh đẹp, lại còn tâm tư bất chính, thì không biết là sẽ sinh ra đứa trẻ như thế nào." Nói rồi, Lâm Gia Sương sắc mặt bất thiện nhìn sang cậu con trai đang đứng bên cạnh.

Trương Đăng nghe được lời nói âm dương quái khí của mẹ, sắc mặt biến hóa, trong phút chốc có chút đứng ngồi không yên, đáp: "Mẹ, bác cả, mọi người cứ nói chuyện, con còn có việc phải làm nên đi trước đây."

Không chờ mẹ cậu nói gì, cậu liền nhanh chóng nói tiếp: "Sờ Sờ, anh họ, em đi trước nhé." Nói xong, chân bước đi luôn giống như đang chạy trốn vậy.

Làm Lâm Gia Sương tức đến mức nói: "Chị nhìn xem, mấy đứa nhìn xem, nó bây giờ biến thành cái dáng gì, tôi đều sắp không nhận ra nói nữa rồi."

Mẹ Hàn vội vàng an ủi: "Có lẽ là bận quá, cũng bị tri hoãn cả nửa ngày rồi. Em nói chuyện cho rõ với con."

Lâm Gia Sương nghe xong, nặng nề thở dài.

Trương Đăng vừa xong coi như là sống sót sau tai nạn quay về phòng, Doãn Hình Mộng liền cả mặt không vui đi đến, cố ý dùng giọng thật lớn oán thán: "Trương Đăng, anh có ý gì, mẹ anh đến cũng không cho em gặp một cái, có phải là nhà anh không ưa em không?"

Các đồng nghiệp nghe được lời này tất cả đều nhìn vào bọn họ, Trương Đăng cau mày, nói với Doãn Hình Mộng: "Em nói nhỏ chút, qua đây với anh."

Doãn Hình Mộng lại cố ý không thôi nói: "Em vì sao phải nhỏ giọng, em lại không làm sai cái gì. Chẳng lẽ em nói không phải sự thật sao?"

Chẳng qua, ngoài miệng thì nói vậy, Doãn Hình Mộng vẫn là đi theo Trương Đăng đến phòng uống nước.

"Hình Mộng, em tốt nhất là trước mắt đừng có gặp mẹ anh, chờ đứa bé đầy ba tháng rồi nói tiếp." Trương Đăng tập trung nhìn vào Doãn Hình Mộng nói. Với bộ dáng bất mãn của mẹ cậu với Doãn Hình Mộng, cậu thực sự lo là đứa trẻ này không giữ được.

Doãn Hình Mộng vừa nghe lời này, càng thêm tức giận, nói: "Trương Đăng, anh trước đây đồng ý muốn kết hôn với em. Nếu anh dám không cưới em, anh thử xem em nào loạn thế nào!"

Trương Đăng cau mày nhìn Doãn Hình Mộng. Nói thật lòng, anh cảm thấy từ sau khi có một đêm mơ mơ hồ hồ với Doãn Hình Mộng, cô ấy liền thay đổi. Trước đây còn cảm thấy cô gái này khá xinh đẹp, dịu dàng, đối với anh cũng khá là tốt bụng. Tuy nhiên, vì tác phong bình thường của cô ấy không tốt lắm, nên cậu cũng không có nói gì nhiều với cô ấy. Bây giờ nhìn lại, chỉ cảm thấy bản thân chọc vào một cái phiền phức, hơn nữa là một phiền phức lớn khó mà giải quyết.

Ngoài ra, sau ngày đó, cô ấy liền giống như biến thành một người khác. Không chỉ không còn kiên nhẫn với cậu, còn thường xuyên làm náo loạn. Cậu đọc trên sách nói khi phụ nữ có thai tính cách sẽ thay đổi, vì vậy cậu cũng cố hết sức để nhịn cô. Chỉ là, ngày ngày như thế này, cậu cũng sẽ chịu không nổi.

"Em yên tâm, anh nói được thì sẽ làm được. Nói kết hôn với em nhất định sẽ kết hôn với em." Trương Đăng ánh mắt âm thầm nói.

Doãn Hình Mộng ngạc nhiên nói: "Thật sao? Thế chúng mình hôm nay liền đi kết hôn luôn được không?"

Trương Đăng nhìn gương mặt đầy khấn trương của Doãn Hình Mộng, ngẫm nghĩ, đáp: "Hôm nay không được, mẹ anh còn đang ở công ty. Chờ tuần sau đi."

Doãn Hình Mộng vừa nghe tuần sau, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, giọng nói cũng hơi đề cao một chút, nói: "Tuần sau? Trương Đăng, anh sẽ không phải là đang lừa em chứ? Ngày nào cũng hoãn lên hoãn xuống, trước đây không phải nói là tuần này sao, sao lại lùi đến tuần sau rồi? Anh không muốn kết hôn với em thì cứ nói thẳng ra, người theo đuổi em không có một trăm cũng có mấy mươi nhé, nếu không phải là tự anh không cần thận khiến em có bầu, anh cho là em không giả cho anh không được hả!"

Trương Đăng thấy Doãn Hình Mộng nổi giận rồi, vội vàng xoa dịu nói: "Thật sự, lần này nhất định là thật. Anh họ anh nói rồi, nếu là tuần sau thì anh ấy sẽ giúp anh khuyên mẹ anh."

Doãn Hình Mộng vừa nghe thấy tên của Hàn Hành Ngạn, ánh mắt hơi ngập ngừng, nghi ngờ nói: "Hàn tổng thế mà lại đồng ý chúng ta kết hôn, vì sao?"

Cô biết, chuyện trước đây của cô Hàn tổng giờ đều nắm được.

Cô dựa vào làm tiểu tam của cao tầng để tiến vào Tập đoàn Hàn thị, đây không phải chuyện vinh quang gì. Thời gian trước người đó nói với cô, chuyện giữa bọn họ Hàn tổng đã biết rồi. Thế thì, nếu Hàn tổng đã biết, tại sao vẫn đồng ý chứ?

Cô gần đây sợ nhất chính là Hàn tổng ra mặt ngăn cản chuyện của bọn họ, chỉ là, vị Hàn tổng này không chỉ không ngăn cản lại còn giúp họ, trong này có chút kỳ lạ.

"Anh cũng không biết anh họ vì sao lại đột nhiên đồng ý, có thể là cảm thấy chúng ta đến với nhau không dễ dàng đi. Chẳng qua, không cần biết thế nào, đây vẫn cứ là chuyện tốt."

Con người Doãn Hình Mộng đảo quanh, lo rằng trong đó còn có biến số gì, nói: "Nếu không... vẫn là làm như chúng mình đã nói lúc trước, đem hộ khẩu của nhà trộm ra, lên đi đăng kí nha?"

Ban đầu Trương Đăng là đồng ý phương án này, nhưng lúc này lại lắc đầu, kiên định nói: "Không cần đâu, Hình Mộng, anh tin tưởng anh họ, anh ấy trước giờ nói cái gì đều sẽ làm được. Bây giờ nếu anh ấy đã nói có thể khuyên được mẹ anh, thế thì liền nhất định sẽ khuyên được. Anh hi vọng hôn nhân của chúng mình có thể có được sự chúc phúc của trường bối, trộm hộ khẩu không chắc đã là cách tốt."

Doãn Hình Mộng thấy đáng vẻ cổ chấp của Trương Đăng, trong lòng không thoải mái lắm, sau đó nghĩ đến một điểm, hỏi: "Đúng rồi, Thẩm Sở Sở thật sự là em họ anh à? Cô ấy sẽ không phải là nữ nhân ân giấu của Hàn tổng chứ?"

Trương Đăng không ngờ Doãn Hình Mộng đột nhiên lại nhạy cảm thế, nghĩ tới tuần sau bọn họ sẽ kết hôn, họ liền trở thành người một nhà, cũng không có gì không thể nói cả. Vì thế nhìn ngó tứ phía, nhỏ giọng nói: "Xuyt! Chuyện này em trước hết đừng nói cho người khác, anh họ cũng bảo anh đừng có nói lung tung. Thẩm Sở Sở đúng là bạn gái của anh họ."

Doãn Hình Mộng đúng là không ngờ Hàn Hành Ngạn lại là người như vậy, trước đây một quản lý cấp cao tốt nghiệp trường danh tiếng nhiều lần muốn theo đuổi Hàn tổng không thành, thậm chí bị sa thải, điều này cũng xua tan ý tưởng của rất nhiều người. Trong đó cũng có cô. Vốn cô cũng định đi câu dẫn thử Hàn tổng đấy, chẳng qua thấy bản thân nơi nào cũng không so được với vị quản lý cấp cao bị đuổi việc kia, nên mới giữa đường rút lui.

Không ngờ chủ tịch trẻ tuổi nhìn có vẻ cấm dục lại bị một tiểu minh tinh như Thẩm Sở Sở lấy được, nếu như sớm biết thế, cô liền đi thử xem. Biết đâu cũng có thể thành công.

"Không nghĩ tới Hàn tổng thích chơi đùa tiểu minh tinh, yên tâm đi, vì hình tượng của công ty, em cũng sẽ không nói đâu. Hơn nữa, nếu thật sự nói ra, mới là giúp tiểu minh tinh này tăng độ hot. Phỏng chừng cô ta sẽ vui mừng không thôi." Doãn Hình Mộng châm chọc nói.

Trương Đăng nghe được lời này lại nhìn cô với ánh mắt đầy thâm ý, nói: "Thế thì em đoán sai rồi. Không phải anh họ sợ người ta biết, mà là Sở Sở sợ bị người khác biết được. Anh họ hận không cho mọi người trong thiên hạ đều biết Thẩm Sở Sở là bạn gái anh ấy, thế mới không có mấy kẻ không có mắt dám tiếp cận cô ấy kia, anh ấy cũng không cần thời thời khắc khắc lo lắng." Nghĩ đến anh họ mỗi lần nhìn thấy tin đồn của Thẩm Sở Sở, hoặc là đáng vẻ thần cận Sở Sở của nam minh tinh hợp tác với cô ấy, cậu liền muốn cười.

Doãn Hình Mộng nghe được loại giải thích này, chọn mi, nói: "Cửa nhà họ Hàn cao quý như vậy có thể hợp mắt người có xuất thân như Thẩm Sở Sở sao? Anh đang lừa em hả? Hàn tổng cùng với tiểu minh tinh như vậy yêu đương, nhờ đâu bị người phát hiện ra, thì không phải là mất điểm sao? Trước đây Tần Đình Nhiên còn nổi tiếng hơn Thẩm Sở Sở không phải là bị phủ định sao?"

Trương Đăng nghe được Doãn Hình Mộng nhắc đến Tần Đình Nhiên, cau mày, đáp: "Tần Đình Nhiên loại nữ minh tinh đó sao có thể so với Thẩm Sở Sở. Hơn nữa, nhà anh họ cũng không quá coi trọng gia thế. Em không nên có hiểu lầm gì đối với nhà giàu."

Doãn Hình Mộng nghe xong sắc mặt liền thêm khó coi, nói: "Ồ? Nhà anh có thể chấp nhận Thẩm Sở Sở loại người xuất thân từ giới giải trí như thế, lại không thể chấp nhận nữ từ bối cảnh trong sạch như em."

Trương Đăng quay đầu nhìn vào Doãn Hình Mộng, dường như không tin nổi cô sẽ nói ra những lời như vậy, nói: "Hình Mộng, em sao có thể nói Sở Sở như vậy. Sở Sở không phải người như thế, chờ sau này em tiếp xúc lâu sẽ biết."

Doãn Hình Mộng lại vô cùng ghét bỏ thái độ của Trương Đăng khi nhắc tới Thẩm Sở Sở, nói: "Hừ, anh gọi cũng thật thân thiết, còn Sở Sở, các người rất thân sao?"

Trương Đăng nghe được lời nói vô lý kiểm chuyện như thế, cũng lạnh mặt, nói: "Đúng là rất thân, hơn nữa, cô ấy sau này rất có thể sẽ trở thành chị dâu họ của chúng ta, em sau này nói chuyện chú ý một chút."

Nói xong, Trương Đăng liền đi khỏi phòng trà nước. Cậu thực sự có chút chịu không nổi không khí bên trong, cần phải ra ngoài hít thở không khí. Một bên là mẹ mình, một bên là người mình muốn kết hôn nắm tay đi tới hết đời. Cả hai người đều tạo áp lực cho cậu, cả hai người đều khiến cho cậu cảm thấy buồn.

Trương Đăng đi đến cầu thang, vô ý mà đi xuống mấy tầng. Cứ đi mãi, tâm tình càng thêm tệ. Cậu dạo này học được hút thuốc, cậu lấy ra một điếu thuốc từ trong túi, lại tìm ra bật lửa. Vừa bật lửa, liền nghe được giọng của một cô gái.

"Cái kia, anh ơi, anh có thể không hút thuốc ở đây không, tôi có chút không chịu được mùi này."

Trương Đăng vừa nghe thế, quay đầu nhìn lên người vừa nói.

Đó là một cô gái rất thanh tú, nhìn có vẻ rất trẻ, chắc là vừa tốt nghiệp. Da trắng, tóc buộc đuôi ngựa, nhìn rất gọn gàng. Hơn nữa, dường như có chút quen mặt.

"Khụ khụ." Cái mũi nhỏ nhắn của cô gái nhăn lại, nhẹ ho mấy tiếng.

Ý thức được mình nhìn chằm chằm người ta lâu quá, mặt Trương Đăng hơi đỏ lên, thấp giọng nói: "Xin lỗi, tôi nghĩ là ở đây không có người." Nói rồi, vội vàng dập điếu thuốc trong tay.

"Ý? Chúng ta có phải là đã từng gặp ở đâu không?" Trương Đăng đang bối rối không biết làm sao, cô gái lại nghi hoặc hỏi ra.

"Hả?" Trương Đăng ngẩng đầu lên nhìn cô cái một cái. Cậu vừa rồi liền cảm thấy cô gái có chút quen, lúc này, cậu càng cảm thấy, giống như là đã gặp

qua ở chỗ nào rồi. Rốt cuộc là gặp ở đâu nhỉ?

"Là anh à, năm ngoái không phải là anh đưa tôi đến bệnh viện sao?" Cô gái nhìn một lúc rồi đột nhiên kinh ngạc nói, "Tôi tên An Hải Trân, hôm đó là anh giúp trả phí y tế, anh còn nhớ không?"

Trương Đằng nghe tự thuật của cô, cũng dần dần nhớ lại. Trưa hôm đó cậu ra ngoài ăn cơm, đúng lúc nhìn thấy một vụ tai nạn xe, cô gái bị đâm trúng, lại không có người quen bên người, vì thế cậu đi theo cô ấy đến bệnh viện.

Ngày hôm đó, vì đến muộn cậu còn bị người ta báo cáo trộm, cậu còn bị anh họ nói một trận. Vì thế, ấn tượng sâu hơn bình thường.

Nghĩ tới đây, trên mặt Trương Đằng lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy, nói: "Nhớ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

"Không ngờ anh lại là nhân viên của Tập đoàn Hàn thị." An Hải Trân kích động nói, "Trước đây tôi đã muốn trả tiền cho anh, nhưng lại chưa có cơ hội. Anh cũng không để lại số điện thoại, tôi còn cho là cả đời này đều phải nợ ân tình của anh đây."

"Không cần đâu, không có bao nhiêu tiền, cô bình an là được." Trương Đằng nói.

"Không không, cần chứ, tiền vẫn cần phải trả lại." An Hải Trân kiên trì nói.

Trương Đằng lại không muốn dừng mãi ở vấn đề này, tốn bao nhiêu tiền cậu ta cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ là không đáng bao nhiêu.

"Đúng rồi, cô cũng là nhân viên của Tập đoàn Hàn thị sao, tôi trước đây sao lại chưa từng thấy cô?"

An Hải Trân lắc lắc đầu, có chút xấu hổ nói: "Còn chưa phải, tôi hôm nay là đến phỏng vấn, còn không biết kết quả sẽ như thế nào."

"Cố lên, khẳng định không có vấn đề gì." Trương Đằng an ủi.

An Hải Trân cười nói: "Ừ, tôi sẽ cố gắng. Ai da, nói không chừng sắp đến tôi rồi, không được tôi phải đi đây. Đúng rồi, anh cho tôi biết số tài khoản của anh, tôi gửi tiền chuyển cho anh."

Trương Đằng đáp: "Không cần đâu, không bao nhiêu tiền mà."

"Không được không được, nhất định phải đưa tôi."

Trương Đằng nhìn dáng đáp kiên trì của cô gái nhỏ trước mặt, đáp: "Được."

Chờ sau khi An Hải Trân đi khỏi, Trương Đằng nhìn điều thuốc đã tắt trong tay, lắc lắc đầu. Cảm thấy tâm tình của bản thân dường như tốt hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Còn ở một phía khác, Trương Đằng đi chưa bao lâu, Hàn Hành Ngạn cũng phải bắt đầu bận rộn.

Mẹ Hàn vốn nên nói tạm biệt lại có chút không muốn đi, bà còn chưa nói được mấy câu với Thẩm Sở Sở nữa, sao có thể nở cú thế đi luôn.

"Mẹ, di nhỏ, con bảo tài xế đưa hai người về."

Mẹ Hàn lại cất tiếng cự tuyệt, nói: "Ai da, mẹ với Sở Sở cũng thật có duyên đi. Hành Ngạn, con đi làm việc đi, mẹ cùng Sở Sở qua phòng họp bên cạnh nói thêm một lúc."

Hàn Hành Ngạn: "... Mẹ, Sở Sở cũng có việc cần làm mà. Ngại không phải là còn phải đi dạo với di nhỏ à, bây giờ cũng không còn sớm nữa."

Tuy rằng mấy chuyện này Hàn Hành Ngạn không hiểu lắm, nhưng anh cũng biết, không thể để mẹ mình "bắt nạt" bạn gái của mình.

Mẹ Hàn trước giờ vẫn luôn linh hoạt lại giống như nghe không hiểu lời của con trai vậy, sau khi trừng con trai một cái, lại nhìn sang Thẩm Sở Sở trước mặt, nói: "Ai, Sở Sở, con cũng có việc phải làm à, thế thì thật đáng tiếc. Cô rất muốn nói chuyện với con."

Thẩm Sở Sở nhìn mẹ Hàn không có chút ý muốn đi nào, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng vẫn hiểu ý nói: "À, chuyện của cháu không vội, buổi tối về nhà làm cũng được."

Mẹ Hàn hài lòng gật đầu, nói: "Ừ, thế chúng ta đi sang bên cạnh nói chuyện đi. Cả ngày từ sáng đến tối, đều không tìm được ai chịu nói chuyện với bà già này." Nói rồi nhìn cũng không thèm nhìn cậu con trai của mình.

Vừa nghe thế, Hàn Hành Ngạn cũng biết mình gần không được, anh nhìn Thẩm Sở Sở một cái, ném cho cô một ánh mắt ám hiệu là yên tâm đừng sợ.

Thẩm Sở Sở nhìn anh hơi lắc đầu, ý bảo anh yên tâm.

Lâm Gia Sương vốn là cùng đến với chị gái, lúc này tâm trạng không được tốt. Nhưng cũng không muốn về nhà, vì thế cũng đi theo sang phòng họp bên cạnh.

Hàn Hành Ngạn vừa không có ở bên cạnh, mẹ Hàn liền liên thanh hỏi: "Sở Sở à, con và Hành Ngạn làm sao mà quen nhau? Đứa con trai kia của cô cô biết, trước giờ chẳng thích xã giao, người cũng chán chết."

Thẩm Sở Sở nghe được đánh giá của mẹ Hàn với Hàn Hành Ngạn, cười một hồi, nghĩ về cuộc gặp gỡ lần đầu tiên giữa cô và Hàn Hành Ngạn, cảm thấy có chút không biết nên nói từ đâu.

Mẹ Hàn thì không chờ Thẩm Sở Sở trả lời, lại hỏi tiếp: "Nghe nói hai đứa ở trong cùng một tiểu khu?"

Thẩm Sở Sở nghe câu nói này xong, bỗng có linh cảm, đáp: "Dạ, đúng vậy, bọn con là hàng xóm."

Mẹ Hàn mắt liền sáng, hỏi, "Là hàng xóm sao, là hàng xóm thì tốt. Cách nhau gần."

"Cha mẹ con là làm gì vậy?" Mẹ Hàn hỏi.

Thẩm Sở Sở nghĩ tới công việc của cha mẹ cô chắc nhà Hàn Hành Ngạn sẽ không thể vừa ý nhỉ? Chỉ là, công việc của cha mẹ cô đều là thanh cao, cô cũng không có gì không thể nói.

Vì vậy, nghĩ tới đó, Thẩm Sở Sở cười đáp: "Cha con là một công nhân phổ thông, mẹ con mở cửa hàng nhỏ."

Chưa từng nghĩ tới là mẹ Hàn lại gật đầu, nói: "Ừ, cũng tốt nhỉ, cô cũng muốn mở một cửa hàng nhỏ. Mỗi ngày còn có thể gặp được những con người không giống nhau."

Lâm Gia Sương ở bên cạnh nói xen vào: "Chị nếu mở cửa hàng, thì bán gì được, đồ trang sức của Tập đoàn Hàn thị à?"

Mẹ Hàn cười nói: "Hình như có vẻ cũng không tồi, đến lúc đó Sở Sở làm người đại diện cho tôi chút, chúng ta chia năm năm."

Thẩm Sở Sở: "..."

Đúng lúc này, thư ký trợ lý đi vào đưa cà phê.

Sau khi tiểu trợ lý đi vào, động tác chậm rì rì, nhìn xem biểu tình của mấy người trong phòng họp, sau đó chậm chậm lui ra.

Sau khi đi ra, lập tức liền đi tìm thư ký Vương báo cáo.

Mẹ Hàn thấy tiểu trợ lý đi rồi, mới nói: "Con xem, mới ngồi một lúc như thế, Hành Ngạn liền không yên tâm rồi, còn phải một gián điệp tới thăm dò." Nói rồi, nhìn sang Thẩm Sở Sở.

Mẹ Hàn vốn chính là muốn truỵ lạc một chút đôi tình nhân này lúc này thấy Thẩm Sở Sở có chút không tự nhiên, mẹ Hàn hợp thời đổi chủ đề, nói: "Đúng rồi, Sở Sở, con tốt nghiệp trường nào? Lúc con ở trong trường học liền bắt đầu quay phim rồi sao?"

Nghĩ tới trường bản thân đã tốt nghiệp, tâm tình Thẩm Sở Sở có chút vi diệu, nhỏ giọng nói: "Đại học Đé đô. Sau khi tốt nghiệp mới bắt đầu đóng phim ạ."

Nghe lời này, không chỉ mẹ Hàn, liền đến Lâm Gia Sương đều kinh ngạc nhìn sang.

"Là đại học Đé đô? Một trường tốt như vậy sao lại muốn tiến vào giới giải trí?" Mẹ Hàn nghi hoặc hỏi.

Thẩm Sở Sở có chút khó khăn, nói: "À, khi đó không tìm được công việc phù hợp. Hơn nữa đúng lúc được người ta phát hiện, vì thế liền chuyển ngành. Hơn nữa, cũng không được giỏi lắm. Con thấy trong Tập đoàn Hàn thị liền có rất nhiều người tốt nghiệp đại học Đé đô."

Mẹ Hàn nghe xong gật đầu, nói: "Ồ, hóa ra là như vậy."

Chẳng qua, bởi vì Thẩm Sở Sở là tốt nghiệp Đại học Đé đô, vốn là mẹ Hàn có sẵn ấn tượng tốt liền cảm thấy Thẩm Sở Sở càng tốt. Liền tới Lâm Gia Sương đều đánh giá cô cao hơn.

Tuy nhiên, nghe thấy Thẩm Sở Sở nói đến Tập đoàn Hàn thị, Lâm Gia Sương vẫn là ở một bên thở dài, nói: "Tập đoàn Hàn thị đích thực là đại bộ phận đều tốt nghiệp trường danh tiếng, nhưng cũng khó tránh khỏi vài nhân viên tốt nghiệp đại học gà rừng. Ài, chị nói xem Đổng Đổng làm sao mà lại không có mắt như thế, cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ, đã danh dự quét đất thế rồi. Nhiều học lực tốt, tốt chất tốt nhân tài như thế không tìm, cứ phải tìm

một người như thế mới được."

Mẹ Hàn vừa nghe thấy thế, khuyên bảo: "Em vừa rồi không phải nghe Hành Ngạn nói rồi mà, chúng ta chờ xem rồi nói tiếp."

Lâm Gia Sương tuy rằng tin tưởng cháu trai và chị mình, nhưng chuyện này dù sao đối với nhà họ mà nói là vô cùng quan trọng. Bà cũng sợ cuối cùng con trai thật sự lấy Doãn Hình Mộng, vì thế chuyện một ngày còn chưa giải quyết, trong lòng bà cũng cứ luôn thấy khó chịu.

Lúc này, bà cũng là càng nghĩ càng buồn, đứng lên nói: "Chị, nếu không chúng ta đi nhìn xem. Dù sao bây giờ Đăng Đăng và Hành Ngạn đều không biết, chúng ta lên đi xem một cái thế nào? Em chỉ muốn biết cô ta có chỗ nào tốt, có thể mê hoặc Đăng Đăng đến như thế này."

Mẹ Hàn cau mày nói: "Thế không hay lắm đâu."

Thẩm Sở Sở tất nhiên biết Hàn Hành Ngạn vì sao muốn bọn họ chờ xem, cô cũng tin tưởng năng lực của Hàn Hành Ngạn. Lúc này lại thấy Lâm Gia Sương có ý muốn đi, nói: "Di nhỏ, cô, cháu thấy là Trương Đăng chưa chắc đã giống như hai người nghĩ đâu."

Lâm Gia Sương vừa nghe, dần dần lại ngồi lại chỗ cũ, có hứng thú hỏi: "Ồ? Sở Sở, cháu có phải là biết gì đó không?" Lâm Gia Sương nghĩ, mấy người trẻ bọn họ chắc là có tâm sự, có hiểu được cách nghĩ của nhau, vì thế có chút mong đợi vào lời của Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ, nói: "Cháu dạo này cũng có nói về chuyện này với Trương Đăng, cảm thấy Trương Đăng đối với lần kết hôn này xem ra không có chờ mong lớn lắm. Trong lòng cậu ấy... ừm, cũng không dễ chịu."

Lâm Gia Sương lại nhíu mày, nói: "Trong lòng nó không dễ chịu? Nó làm sao sẽ không vui. Tôi thấy là nó mừng lắm ấy chứ, mỗi lần tôi nói không cho nó và Doãn Hình Mộng kết hôn, nó đều kiên quyết nói phải cưới. Nó..."

Lâm Gia Sương cứ nói, rồi nghĩ lại biểu tình của con trai mình lúc nói về chuyện này. Hình như, đúng thật là... không vui về lắm.

Thẩm Sở Sở thấy Lâm Gia Sương đáng vẻ như đang suy nghĩ, nói: "Vì thế nên đi ạ, ngài trước tiên đứng một bên xem, chuyện này biết đâu lại có chuyển biến. Ngài cũng không cần quá mức ngăn cản. Bọn họ chưa chắc đã ở bên nhau đâu."

Lâm Gia Sương lặng lẽ gật đầu.

Mẹ Hàn thì giống như nhìn ra điều gì đó, hỏi: "Sở Sở, con có phải là biết nội tình gì không?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, lại nghĩ ngợi, nói: "Cháu lúc trước đến công ty nghe nói một chút chuyện, nhưng không có căn cứ gì. Vì thế cũng không tiện tiết lộ cho cô. Nhưng mà, chắc là chuyện này mấy ngày tới sẽ rõ thôi."

Thẩm Sở Sở càng là nói hàm hồ như vậy, hai người Lâm Gia Sương càng hiểu kỳ.

Mẹ Hàn nhìn vào cô em gái đang lo lắng, nói: "Sở Sở, Hành Ngạn cái gì cũng không nói cho chúng ta, như thế làm chúng ta trong lòng không chắc chắn, con hơi tiết lộ một chút, để di nhỏ con yên tâm."

Thẩm Sở Sở nhìn qua Lâm Gia Sương, nói: "Di nhỏ, người yên tâm, kết quả cuối cùng hẳn là sẽ làm người hài lòng."

Lâm Gia Sương lẩm bẩm: "Sẽ sao?"

Thẩm Sở Sở gật gù đầu, nói: "Nhất định sẽ như vậy. Người vừa nhìn chính là tướng mặt mẹ hiền trong nhà, Trương Đăng cũng sẽ cưới một cô con dâu khiến người mãn ý."

Tuy rằng Thẩm Sở Sở là đang an ủi bà, nhưng Lâm Gia Sương nghe được lại cảm thấy rất ủy khuất, nói: "Ta không cầu có thể khiến ta hài lòng, chỉ cần cô gái người ta tính tình tốt, không có nhiều chuyện bừa bộn là được."

Chờ Hàn Hành Ngạn làm xong hết việc trong tay đi qua phòng họp thì đúng lúc nghe được mẹ anh hỏi một câu: "Sở Sở, con còn có thể xem tướng mặt sao, thế con xem ta sau này có thể tìm một người con dâu giống như con không?"

Chỉ thấy bạn gái anh ngơ ngác ngây người ra một lúc, không biết nên tiếp câu nói đó của mẹ anh thế nào.

Anh đi vào, nhẹ ho một tiếng, nhìn mẹ mình một cái, nói: "Mẹ."

Mẹ Hàn cười ha ha nói: "Ai yo, mới có một lúc, con không phải phai người đến thì là tự mình qua. Làm sao, cứ như là sợ mẹ với di nhỏ con làm gì Sở Sở không bằng? Chúng ta không phải là cha mẹ thời phong kiến kia, chúng ta rất tân tiến."

Sắc mặt Thẩm Sở Sở hơi đỏ lên.

Mà Hàn Hành Ngạn bên kia thì sắc mặt không đổi, nói: "Di nhỏ, đi về nhà cất kỹ sổ hộ khẩu, con sợ mấy ngày này Trương Đăng nhớ đâu muốn về nhà lấy sổ hộ khẩu đi đăng ký. Tuy là con đáp ứng nó tuần sau sẽ đồng ý cho nó kết hôn, nhưng rất nhiều chuyện cũng không thể nói chính xác được."

Hàn Hành Ngạn đã tra được một vài manh mối, hơn nữa về cơ bản có thể xác định rồi. Chỉ là, trong này vẫn còn có một số chứng cứ mang tính chủ chốt chưa lấy được. Anh làm việc trước giờ chắc chắn, vì thế trước khi lấy được chứng cứ chính, anh sẽ không tùy tiện lấy ra nói."

Thẩm Sờ Sờ lại có chút bội phục bộ não của Hàn Hành Ngan, đúng là có loại khả năng này, cô nhớ thời gian kết hôn của Trương Đăng hình như chính là mấy ngày này.

Lâm Gia Sương nghe lời nói của cháu ngoại nhà mình thì gương mặt vốn đang có chút ý vui vẻ, nhưng vừa nghe được phần sau liền biến sắc, nói: "Ừ, dì biết rồi, dì về nhà liền giấu đi."

Chờ mẹ Hàn và Lâm Gia Sương đi rồi, Thẩm Sờ Sờ thở phào một hơi.

Hàn Hành Ngan cười nhìn cô một cái, nói: "Mẹ anh với dì nhỏ, ừm... nói nhiều lắm hả? Làm khó Sờ Sờ rồi."

Thẩm Sờ Sờ lắc lắc đầu, nói: "Không, không có. Cô và dì nhỏ rất là hòa ái dễ gần, một chút cũng không làm cao."

Hàn Hành Ngan nghe lời này thì cười cười, nói: "Ừ, xem ra mẹ anh rất thích em."

Thẩm Sờ Sờ cười đáp: "Chẳng lẽ là vì em người gặp người thích?"

Hàn Hành Ngan thu liễm lại biểu tình trên mặt, nghiêm túc nhìn kỹ Thẩm Sờ Sờ một lát, trịnh trọng hình thức nói: "Ừ, có lý."

Thẩm Sờ Sờ nghe câu này, thấy trong phòng làm việc không có ai, kiễng chân lên hôn lên má Hàn Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan nắm tay Thẩm Sờ Sờ, đột nhiên nói một câu: "Sờ Sờ, cái vấn đề mà mẹ anh vừa rồi hỏi em có biết đáp án không?"

Thẩm Sờ Sờ nghi hoặc nhìn Hàn Hành Ngan, liền nhìn thấy tai anh dần dần đỏ lên, cũng nhớ ra vấn đề mà mẹ Hàn vừa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Thẩm Sờ Sờ đỏ mặt, nhìn qua biểu cảm của Hàn Hành Ngan, sau đó lại lặng lẽ cúi đầu.

Kết hôn sao? Chủ đề này, dường như có chút sớm... chẳng qua, cô nghĩ tới thời gian trên hệ thống, hình như chính là vào năm sau. Cô trước đây vẫn chưa từng nghĩ qua vấn đề này, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy bản thân dường như kết hôn cũng khá là sớm.

Hai người cứ đứng như vậy, đều im lặng không nói gì.

Hàn Hành Ngan không đành lòng làm khó Thẩm Sờ Sờ, cất tiếng nói trước: "Sờ Sờ, là anh đường đột. Phải rồi, buổi tối muốn đi ăn lẩu không, anh bảo thư ký Vương đặt chỗ."

Thẩm Sờ Sờ cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, lập tức gật đầu, đáp: "À, được."

*****

Mẹ Hàn hôm nay đúng là vô cùng vui vẻ, một mặt là vấn đề của đứa cháu ngoại nhà mình lập tức có thể giải quyết rồi, đương nhiên, một mặt càng quan trọng hơn là gặp được con dâu tương lai của mình.

Cha Hàn thấy mẹ Hàn bộ dáng vui vẻ, hỏi: "Chuyện kia của Đăng Đăng giải quyết được rồi?"

Mẹ Hàn cười đáp: "Ừm ừm, con trai nói chuyện này giao cho nó, nó rất nhanh có thể giải quyết được." Nói xong, mẹ Hàn liền ngâm nga một bài nữa.

Cha Hàn và mẹ Hàn là vợ chồng mấy chục năm, vừa nhìn vợ vui như thế, hỏi: "Chẳng lẽ hôm nay còn có chuyện đáng mừng khác?"

Mẹ Hàn vừa nghe lời này, lập tức đi đến trọng điểm của cuộc trò chuyện, nói: "Ông đoán xem tôi hôm nay nhìn thấy ai?"

Cha Hàn phối hợp hỏi lại: "Ai thế?"

"Tôi gặp được con dâu tương lai của chúng ta rồi!" Mẹ Hàn hưng phấn nói.

"Ồ? Con dâu, Thẩm Sờ Sờ sao?" Cha Hàn một tính, liền biết vợ nói đến ai.

Mẹ Hàn gật đầu, nói: "Còn không phải sao, hôm nay lúc đi công ty Hành Ngan gặp được."

Cha Hàn một bên pha trà một bên nói: "Bà không sợ cô gái này giống với người mà Trương Đăng quen sao?"

Mẹ Hàn ánh mắt bất thiện nhìn cha Hàn, nói: "Tôi thấy ông chính là có suy nghĩ phiến diện với nữ mình tinh! Sở Sở người ta chỗ nào không tốt chứ, cô gái Đăng Đăng quen kia căn bản không có cách nào so sánh với Sở Sở."

Cha Hàn đúng thật là có ý kiến với Thẩm Sở Sở, nói: "Này chỗ nào là tôi phiến diện, bà nhìn xem tin tức trên mạng, mà lại nghĩ xem những gì chúng ta vẫn biết. Lại nói, bà nghĩ xem một thời gian trước chuyện trên mạng đó..."

Kết quả, cha Hàn còn chưa nói xong, liền bị mẹ Hàn cắt ngang, nói: "Tôi nói ông cái lão già này, ông nói linh tinh cái gì đấy. Cái chuyện đột trước không phải đã thanh minh rồi à, mấy cái tin tức đều là giả đấy. Sở Sở đó là bị người ra hãm hại, ông cho là tôi không biết sao, ông cũng đi điều tra mà. Ông rõ ràng biết kết quả, ông còn nói như thế."

Cha Hàn nghe lời này, ho nhẹ một tiếng, nói: "Tôi là biết chuyện kia là giả, nhưng cái giới đó loạn lắm. Trình độ văn hóa của nữ mình tinh thường không cao, ham tiền lại nhiều, sau này làm sao dạy dỗ con cái, con cháu nhờ đâu lại bị bọn họ dạy thành hư."

Mẹ Hàn nghe thế, nghĩ tới tin tức có được hôm nay, lập tức phản bác lại: "Lời này ông nói sai rồi. Cô con dâu này của chúng ta còn thật sự không giống tiểu mình tinh phổ thông trong giới giải trí. Trước không nói đến nhà của nó là tự mua. Ông đoán xem con bé là tốt nghiệp trường nào?"

Tay nâng chén trà lên uống của cha Hàn liền ngưng lại, quay đầu nhìn sang vợ mình, hỏi: "Trường nào?"

"Đại học Đé đô."

Cha Hàn vừa nghe tên, dần dần đặt chén trà trong tay xuống bàn, hỏi lại: "Bà khẳng định?"

Mẹ Hàn đáp: "Chuyện như thế này ông lên mạng hoặc là tìm người tra một cái là biết."

Cha Hàn gật gù, lâm vào trong suy tư, nói: "Nếu thật sự là tốt nghiệp Đại học Đé đô, xem ra trình độ văn hóa vẫn là khá cao. Giáo dục con cháu là đủ rồi." Ông bỗng nhiên cảm thấy bản thân nên điều tra hẳn hoi một chút cô con dâu này mới được.

Mẹ Hàn đối với sự thay đổi thái độ của cha Hàn có chút khó hiểu, nói: "Tôi thấy ông ấy à, chính là có cách nghĩ phiến diện với người ta. Vừa nói trường đại học của người ta tốt, ông liền thay đổi thái độ. Đúng là chưa từng thấy ông già nào như ông."

Cha Hàn: "... Tôi già chỗ nào?"

Mẹ Hàn: "Con trai ông đều sắp cưới vợ rồi, ông còn không già? Ông cũng đã sáu mươi rồi."

Cha Hàn: "Nếu tôi là ông lão, bà còn không phải bà lão à."

Mẹ Hàn: "..."

Mấy ngày sau, cha Hàn lấy được toàn bộ tư liệu về Thẩm Sở Sở liền đối với Thẩm Sở Sở hài lòng không ít.

Đồng dạng, còn có một người đối với tư liệu điều tra được trong tay vô cùng hài lòng.

Hàn Hành Ngạn nhìn tin tức thư ký Vương đưa tới, nhẹ nhõm thở phào.

Tin tức thu thập được thư ký Vương đã xem từ sớm, anh cẩn cẩn dực dực nhìn qua sắc mặt của sếp nhà mình, thấy sắc mặt của sếp không chỉ không có tức giận mà còn khá là nhẹ nhõm, trong lòng anh cũng có cân nhắc.

"Những thông tin này chính xác không?" Hàn Hành Ngạn cầm một tờ đơn xét nghiệm hỏi.

Thư ký Vương gật đầu, đáp: "Thiên chân vạn xác."

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói: "Ừ, cậu bảo Trương Đăng lên đi lên một chuyến."

Thư ký Vương lập tức đáp: "Được ạ."

Lúc Trương Đăng lên đến nơi y phục chỉnh tề, cả người đều ngay ngắn chỉnh chu, chỉ ngoại trừ gương mặt có vẻ rất suy sụp của cậu. Xem ra, tâm trạng của con người là không có cách nào dùng bề ngoài che giấu đi được.

"Ăn mặc chỉnh tề thế là muốn làm gì?"

Trương Đăng thở dài, nói: "Còn có thể làm gì, đi kết hôn thôi. Đúng rồi, anh họ, anh đã nói là sẽ giúp em đó, hôm nay là thứ hai rồi, cũng nên khuyên mẹ em đi."

"Liền có chấp kết hôn như vậy?" Hàn Hành Ngạn hỏi.

Trương Đăng đáp: "Không kết hôn còn có thể thế nào, đứa trẻ chờ không được. Em nếu đã làm sai một lần thì không thể tiếp tục sai nữa. Em cần vì đứa

con mà phụ trách."

Hàn Hành Ngạn nói: "Đứa trẻ trong bụng được mấy tháng rồi?" Nói rồi, Hàn Hành Ngạn liếc sang tờ đơn xét nghiệm trên bàn.

Trương Đăng không nghĩ tới anh họ sẽ quan tâm tới vấn đề này, nói: "Thời gian trước Sở Sở cũng từng hỏi em vấn đề này, xem ra hai người anh có cách nghĩ khá thống nhất. Hơn hai tháng đi, không đến ba tháng."

Thế nhưng Hàn Hành Ngạn nhìn vào ngày trong đơn xét nghiệm, lại tính toán một lát, nói như vậy, đứa trẻ nên là bốn tháng rồi.

"Cậu chắc chắn đứa bé hơn hai tháng?" Hàn Hành Ngạn hỏi lại.

Trương Đăng không hiểu anh họ mình vì sao lại bối rối ở vấn đề này, rất khẳng định nói: "Chắc chắn chứ, tôi đó là sinh nhật của Doãn Hình Mộng, mọi người cùng nhau đi ăn tối. Em uống nhiều quá, vì thế..."

Nói rồi, mặt Trương Đăng lại đỏ lên, đồng thời còn pha lẫn với nỗi hối hận sâu sắc.

"Trước đó các cậu chưa từng phát sinh quan hệ sao? Ví dụ như bốn tháng trước." Hàn Hành Ngạn tiếp tục hỏi.

Trương Đăng nhún mày nói: "Anh họ, tuy rằng em không hiểu anh vì sao cứ luôn hỏi về vấn đề này. Nhưng, em vô cùng khẳng định là trước đó bọn em không có phát sinh bất kỳ quan hệ gì. Nếu nói tới bốn tháng trước, Doãn Hình Mộng lúc đó hình như vẫn có bạn trai. Em sao có thể là người như thế."

Nghe tới đây, Hàn Hành Ngạn gật đầu, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Anh đem đơn xét nghiệm bên tay đưa ra, nói: "Cậu tự mình xem đi."

Trương Đăng nhìn đơn xét nghiệm mơ mơ hồ hồ, một chút cũng nhìn không hiểu, nói: "Anh họ, anh đưa em xem cái này xem cái gì, anh sao lại lấy đơn xét nghiệm của Hình Mộng lấy đến."

Hàn Hành Ngạn đáp: "Cậu nhìn lại phần thời gian kiểm tra."

Trương Đăng cẩn thận nhìn vào ngày tháng, đột nhiên mở to mắt, không thể tin nổi ngẩng đầu lên nhìn anh họ cậu một cái, lẩm bẩm: "Anh họ, anh lấy sai à, chuyện này không thể nào."

Ngày tháng trên đó là mấy ngày trước sinh nhật Doãn Hình Mộng, lúc đó hai người họ còn chưa có bất kỳ quan hệ nào. Mà vào lúc đó, Doãn Hình Mộng liền đã có thai khoảng 9 tuần rồi.

Hàn Hành Ngạn thấy Trương Đăng đã có chút ngốc rồi, cúi đầu đem tư liệu bên tay đưa qua, nói: "Cậu tự mình từ từ xem. Cậu là người trong cuộc, hẳn là càng có thể xem hiểu những thứ bên trong."

Trương Đăng mơ hồ nhận lấy tư liệu Hàn Hành Ngạn đưa cho. Kết quả càng xem, Trương Đăng càng nói không ra lời tình tự của bản thân. Cậu biết mình bây giờ hẳn là tức giận, nhưng cậu thế nào cũng không thể khiến bản thân tức giận được. Thậm chí là... cậu cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, muốn buông thả cười to một trận.

Cậu biết mình không nên như vậy, nhưng cậu chính là không không chế được.

Hàn Hành Ngạn thấy em họ mình trên mặt mang ý cười, cũng cảm thấy nhẹ người. Đoạn thời gian gần đây, Trương Đăng tâm trạng nặng nề, anh cũng theo đó mà khó chịu. Bây giờ hiểu lầm được giải, mọi người đều có thể nhẹ nhõm một chút.

Chỉ là Trương Đăng cười không ra tiếng rồi bắt đầu khóc lên.

Sau khi Trương Đăng trưởng thành, Hàn Hành Ngạn lần đầu tiên thấy cậu ta khóc, có chút bối rối. Đặc biệt là, tiếng khóc của cậu ta rất lớn. Đến thư ký Vương cũng lo bên trong xảy ra chuyện gì, muốn đi vào giúp.

Kết quả, bị Hàn Hành Ngạn nhìn một cái, lập tức đi ra canh cửa.

"Anh họ, anh biết, anh biết áp lực em lớn thế nào không? Em không thích cô ta a, không muốn kết hôn với cô ta, không muốn sớm như vậy đã có con. Nhưng cô ta nói đứa con trong bụng là của em, em căng thẳng không chịu nổi. Hai tháng này em vẫn luôn đau khổ... em cảm thấy bản thân là một tên đàn ông cận bã, em có lỗi với Doãn Hình Mộng... em còn là một đứa con bất hiếu, em có lỗi với mẹ em..."

Hàn Hành Ngạn nhìn vào Trương Đăng ngồi dưới đất khóc đến trời đất hôn ám còn la hét om sòm, thật là không muốn thừa nhận đây là em họ mình. Anh thực sự là không nhìn nổi nữa, lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cậu ta.

Trương Đăng một bên lau nước mắt, một bên lại lau nước mũi. Rất nhanh, trên đất vứt một đống lớn khăn giấy.

Cứ như vậy, Trương Đăng ngồi dưới đất khóc, Hàn Hành Ngạn ngồi ở trên ghế nhìn cậu ta.

Nhìn nửa ngày, Hàn Hành Ngạn thật sự là nhìn không nổi nữa, mở máy tính bắt đầu làm việc. Anh nghĩ, người dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với chuyện mình làm ra. Trương Đăng cũng như vậy. Chuyện lần này cũng coi như cho cậu ta một lần giáo huấn, sau này đừng có ở bên ngoài uống nhiều như thế, đừng để bản thân rơi vào cảnh túng quẫn như vậy.

Qua một lúc sau, Hàn Hành Ngạn phát hiện không nghe thấy tiếng của Trương Đăng nữa, cúi đầu nhìn cậu ta một cái. Kết quả nhận ra Trương Đăng đang phát ngốc.

Cảm nhận được ánh nhìn của Hàn Hành Ngạn, Trương Đăng đỏ mặt, nhìn lên anh họ nhà mình, thì thào: "Anh họ, anh với Thẩm Sở Sở đã làm chưa?"

Nghe thấy vấn đề này, sắc mặt Hàn Hành Ngạn có chút mất tự nhiên, vấn đề riêng tư như vậy, anh không có ý định chia sẻ với bất kỳ ai.

"Hỏi nhiều thế làm gì? Việc cần giải quyết, là hiện tại phải xử lý tốt việc của cậu đi."

Trương Đăng lại giống như không nghe được vậy, mím mím môi nói: "Anh họ, anh nói... anh nếu như thật sự làm rồi sẽ không có cảm giác gì sao? Chẳng lẽ là sau khi uống sau thì sẽ không có cảm giác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Hàn Hành Ngạn trầm nghĩ, đây là cái vấn đề ngu ngốc gì vậy. Loại chuyện đó, ngay cả người đã uống say cũng vẫn sẽ có cảm giác thôi, là đàn ông thì sẽ có cảm giác.

"Chẳng lẽ cậu là người chết à, sao có thể không có cảm giác được." Hàn Hành Ngạn đáp, nói xong câu này, lại bồi thêm một câu, "Trừ khi cậu không phải đàn ông."

Trương Đăng: "...". Sao cậu trong mắt anh họ lại không phải là đàn ông rồi.

Tuy nhiên, nghĩ tới một việc, Trương Đăng tăng động đứng dậy, nằm bò ra bàn, nhìn vào Hàn Hành Ngạn nghiêm túc hỏi: "Anh họ, anh nói xem, hôm đó em có phải là căn bản không hề làm với Doãn Hinh Mộng không, cô ta là cố ý?"

Hàn Hành Ngạn không ngờ em họ nhà mình là đang băn khoăn vấn đề này, anh cảm thấy em họ không chỉ là trở lên ngốc nghếch, khả năng đọc hiểu cũng không ổn lắm. Anh chỉ chỉ vào tư liệu trên mặt đất, nói: "Nếu cậu có cảm giác mới lạ, không nhìn thấy Doãn Hinh Mộng hạ thuốc mê với cậu sao?"

Trương Đăng liền soát một cái đứng dậy, cúi đầu bắt đầu tìm kiếm tư liệu dưới đất, một bên xem, một bên hỏi: "Ờ nào?"

Chỉ là, không chờ Hàn Hành Ngạn trả lời, Trương Đăng đã tìm thấy rồi. Cậu ta đọc từng chữ một, càng đọc càng vui mừng, vui đến nỗi cả người đều nằm ra đất.

Quá tốt rồi, cậu thực sự cái gì cũng không làm, tất cả mọi chuyện đều là Doãn Hinh Mộng cưỡng ép lên người cậu.

Nghe được tiếng cười của Trương Đăng, Hàn Hành Ngạn thấy dựng cả tóc gáy, dùng một câu nói lạnh lùng kết thúc điệu cười quái dị này.

"Có vì mà vui, lão trạch nam."

Quả nhiên, tiếng cười của Trương Đăng đột ngột đình chỉ, bò dậy từ mặt đất. Nhìn vào anh họ đang nghiêm túc xem máy tính ở bàn làm việc, bỗng thấy hoài nghi câu nói vừa rồi có phải là do anh họ nhà mình nói ra không.

"Anh lớn hơn em hai tuổi, anh không phải là cũng gần đây mới không phải sao, có gì mà đắc ý." Lúc này Trương Đăng cũng có tâm trạng trêu Hàn Hành Ngạn.

"Ha ha, thế sao? Anh thấy cậu ở phòng quan hệ công chúng ngốc cũng quá tệ đi, không khí trong cả bộ phận đều không ổn, từ ngày mai cậu sang bộ phận tuyên truyền đi. Đúng lúc các công ty con bắt đầu tuyên truyền rồi, cậu đi nhé."

Trương Đăng vừa nghe lời này, lập tức nói: "Không muốn đâu, anh họ, anh không thể đối với em như vậy."

Hàn Hành Ngạn thấy em họ mình lại bắt đầu sinh long hoạt hổ rồi, đáp: "Cứ quyết định thế đi. Còn nữa, ở công ty phải gọi anh là Hàn tổng. Được rồi, anh muốn làm việc, cậu ra ngoài trước đã."

Trương Đăng còn muốn nói gì đó, nhưng lo sợ dâm uy của Hàn Hành Ngạn, cái gì cũng không dám nói nữa, chỉ yếu ớt nói: "Thôi được rồi."

Hàn Hành Ngạn thấy Trương Đăng muốn đi ra, nói: "Chuyện này giải quyết cho tốt, nếu có cái gì không xử lý được, đến lúc đó gọi điện cho anh."

Trương Đăng đỏ hốc mắt, nói: "Anh họ, em là một người đàn ông, loại chuyện này có gì mà không dễ xử lý đâu. Anh đừng cứ mãi coi em là một đứa trẻ nữa."

Hàn Hành Ngan chỉ nghe, gật đầu, nói: "Được, cậu tự nghĩ được ra là được."

Trương Đăng nói: "Anh họ, em biết anh bảo em tới công ty con vì muốn tốt cho em. Xây ra loại chuyện này, anh muốn em đi ra ngoài nhiều một chút. Cảm ơn anh họ."

"Ừ, cậu hiểu là được."

Chờ sau khi Trương Đăng đi rồi, Hàn Hành Ngan liền gọi điện báo thư ký Vương tiến vào. Thư ký Vương nhìn đồng lộn xộn khắp mặt đất, một từ cũng không nói thêm, rất nhanh liền thu dọn gọn gàng.

Hàn Hành Ngan nhìn thấy phòng làm việc sạch sẽ rồi, nói: "Cậu tới bên phòng quan hệ công chúng xem một chút."

Thư ký Vương gật đầu đáp ứng.

Trương Đăng sau khi đi ra từ phòng làm việc của Hàn Hành Ngan liền quay về phòng tuyên truyền (phòng quan hệ công chúng chứ nhì). Doãn Hinh Mộng vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, lúc nhìn thấy Trương Đăng trở lại, vội vàng đi tới. Vừa thấy quần áo Trương Đăng nhăn không chịu nổi, hơn nữa dáng vẻ mất đồ hồng, liền biết là hôm nay lại không được rồi, cô cảm thấy mắt nhìn của mình đúng là quá kém. Hồi trước còn cảm thấy Trương Đăng đơn thuần dễ không chế, hơn nữa trong nhà anh ta có tiền có thế. Kết quả, bây giờ xem ra, anh ta thật sự không phải là một lựa chọn tốt.

Trương Đăng là rất kém cỏi, nhưng thực bất đắc dĩ, anh ta có một người anh họ rất cường thế.

"Hừ, Hàn tổng không đồng ý có phải không? Thật không biết anh sao lại nghe lời anh ta như vậy, anh là em họ của anh ta, anh ta không những để cho anh ở cùng với các nhân viên bình thường, còn mỗi ngày quản lý anh." Doãn Hinh Mộng châm chọc, "Em mặc kệ, hôm nay bắt buộc phải đi đăng ký. Anh không suy nghĩ vì em, cũng phải suy nghĩ vì đứa trẻ trong bụng em. Anh cũng không muốn đứa trẻ sinh ra không rõ ràng chứ?"

Doãn Hinh Mộng biết, ngày trước khi cô nói như vậy, Trương Đăng đều sẽ mềm lòng.

Kết quả, không ngờ rằng hôm nay Trương Đăng lại không giống với ngày xưa. Cậu ta lạnh lùng nhìn Doãn Hinh Mộng một cái, nói: "Đứa trẻ không được rõ ràng?"

Doãn Hinh Mộng đang nghĩ lớn tiếng phản bác, nhưng nhìn thấy biểu tình của Trương Đăng, nhất thời có chút chột dạ. Nhưng nghĩ đến đứa trẻ trong bụng rất nhanh sẽ lớn lên từng ngày, cô ta ổn định lại tinh thần, nói: "Phải! Anh hẳn tâm để con mình sinh ra không cha không mẹ sao? Anh vẫn còn là một người đàn ông sao?"

Trương Đăng châm biếm nhìn Doãn Hinh Mộng, đáp: "Nếu đứa trẻ trong bụng cô đúng là của tôi, tôi tất nhiên là sẽ phụ trách. Nhưng nếu như không phải của tôi..."

Nói đến đây, Trương Đăng dừng lại, lạnh lạnh nói: "Thế thì tôi không có nghĩa vụ phải chịu rồi."

Sau khi Trương Đăng nói ra câu này, Doãn Hinh Mộng liền biết được cảm giác của mình lúc này không có sai. Trương Đăng, anh ta, có phải là đã phát hiện ra cái gì? Nhưng mà anh ta thật sự có thể phát hiện ra sao? Liệu có phải là đơn xét nghiệm của bệnh viện? Chuyện này không thể nào, cô đã xé nó rồi.

Còn có thể là cái gì? Nếu không chính là nghe được lời đồn đại?

Nghĩ đến đây, Doãn Hinh Mộng liếc nhìn Trương Đăng. Biết Trương Đăng lâu như vậy rồi, anh ta là người như thế nào trong lòng cô hiểu rất rõ, tâm tư vô cùng đơn thuần. Nếu anh ta có thể bị mấy câu nói của người khác lừa, cô tất nhiên cũng có thể đem anh ta lừa trở lại.

Sau khi suy tư một hồi, Doãn Hinh Mộng nói: "Trương Đăng, anh vừa nói gì? Anh nói đứa trẻ trong bụng em không phải là của anh? Loại lời này rốt cuộc là ai nói ra thế, anh đừng bị những người như vậy lừa. Em là người như thế nào anh còn không rõ sao? Nếu không phải là con của anh, em có thể cùng anh kết hôn sao? Bọn họ nhất định là đồ kỵ vì em có thể gả cho anh chứ gì?"

Trương Đăng không nghĩ tới cậu đều đã chọc thủng mặt Doãn Hinh Mộng rồi, Doãn Hinh Mộng thế mà vẫn có thể chần chừ nói káo. Cậu từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên gặp được người phụ nữ như thế này, một người phụ nữ đầu lười tron tru giỏi biện luận lại tâm tư bất chính.

"Đúng, cô là người như thế nào tôi bây giờ vô cùng rõ ràng. Chính vì rất rõ ràng, vậy nên mới càng không thể cưới cô." Trương Đăng có chút mệt mỏi nói, "Hơn nữa, Hinh Mộng, cô biết đấy, tôi không hề thích cô. Nếu như cô là vì tìm một người cha cho đứa trẻ, vẫn là tìm một người thích cô đi. Tôi, không phù hợp."

Doãn Hinh Mộng lần đầu tiên thấy thái độ của Trương Đăng quyết liệt như vậy, cô ta biết cô nên bỏ cuộc. Nhưng cô bây giờ không thể bỏ cuộc, nếu như bỏ cuộc, cô không thể nào gặp được người đàn ông tốt hơn anh ta được nữa. Hơn nữa, thầy bói nói rằng cô lần này nhất định có thể gả cho Trương Đăng.

"Sao lại không phù hợp? Anh rõ ràng chính là cha của đứa trẻ, anh không phù hợp thì ai phù hợp? Không chỉ thế, anh nói đứa nhỏ không phải của anh thì không phải sao? Anh có chứng cứ không?"

Trương Đăng đáp: "Cô còn cần có chứng cứ? Bản thân làm ra chuyện gì tự mình còn không rõ sao?"

Vì tiếng tranh cãi của Trương Đăng và Doãn Hình Mộng quá lớn, nên rất nhiều người đi qua đều nghe được một chút. Lại thêm vào những tin đồn mà họ nghe được trước đó, nên mọi người đều tự tưởng tượng ra một màn kịch hay.

Thư ký Vương nhìn thấy tình trạng này, vội vàng xua mọi người đi.

Chẳng qua, Doãn Hình Mộng lại cho rằng Trương Đăng không lấy ra chứng cứ vì trong tay cậu ta không có chứng cứ. Vì vậy, trong lòng cô càng thêm yên tâm hơn một chút. Cô tin rằng chỉ cần cô kiên trì được, Trương Đăng chưa chắc sẽ không tin cô.

Nghĩ tới đây, giọng của Doãn Hình Mộng to hơn một chút: "Trương Đăng, anh sao có thể vì người khác nói vài câu liền nghi ngờ em? Trong bụng em nhưng là có con của chúng mình đó. Anh không thể đối với em như vậy."

Nhìn thấy có người nhìn sang, Doãn Hình Mộng bắt đầu trở nên ủy khuất, nghẹn ngào khóc lên.

Trương Đăng bị Doãn Hình Mộng khóc cho có chút đau đầu, cậu không nên nói nhiều lời vô ích với cô ta như vậy.

"Cô khóc cũng vô dụng, vẫn là đi tìm cha của đứa trẻ đi. Tôi chẳng làm chuyện gì có lỗi với cô cả, trước giờ chưa từng chạm vào cô, càng đừng nhắc tới đứa trẻ trong bụng cô nữa. Tôi cũng không thích cô. Cô làm ra chuyện như thế, dựa vào việc cô là một phụ nữ có thai, cô chủ động dừng lại mà rời đi. Đừng đem chuyện này làm to lên nữa."

Trương Đăng dạo này đã bị chuyện của Doãn Hình Mộng làm cho choáng đầu rồi, cậu chỉ muốn nhanh chóng xử lý xong chuyện này thôi.

Doãn Hình Mộng nghe Trương Đăng nói thu lại nước mắt của mình lạnh lùng nhìn sang Trương Đăng đứng bên người. Đột nhiên, cô ta nhìn thấy thư ký Vương đang đứng cách đó không xa. Trong lòng cô ta cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, cô hôm nay đại thể đã mất rồi.

Chỉ là, nhìn vào những ánh mắt tò mò xung quanh, cô cao giọng lên nói: "Trương Đăng, anh không ưa em không phải chỉ vì gia thế em không tốt, cảm thấy em không xứng với anh sao? Nhà các anh liền đứa trẻ trong bụng em cũng không bỏ qua sao? Em đúng là vẫn nhìn lầm anh."

Cô ta thấy Trương Đăng biểu tình khó có thể tin nổi nhìn sang, tiếp tục nói: "Chỉ là, nhà các anh sao lại có thể vừa mất loại tiểu minh tinh như Thẩm Sở Sở, chẳng qua chỉ người ta trẻ hơn em đẹp hơn em đi? Vì một người phụ nữ như thế bỏ rơi em, em đành chịu."

Nghe được tiếng kinh hô của mọi người, trong lòng Doãn Hình Mộng có chút đắc ý, nói: "Quên đi, em thành toàn cho các anh, ai bảo em thích anh như vậy." Nói xong, cô ta nhắc chân định rời khỏi.

Trương Đăng lo lắng nói: "Cô nói linh tinh cái gì thế, chuyện này có liên quan gì đến Thẩm Sở Sở?"

Doãn Hình Mộng lại đắc ý cười không nói gì.

Bất ngờ là thư ký Vương lại tiến tới trước nói: "Doãn Hình Mộng, lời nói của cô vũ nhục phi bác người khác, Tập đoàn Hàn thị sẽ gửi giấy gọi của luật sư tới cho cô."

Nói rồi, thư ký Vương lấy ra mấy tờ giấy, không nề mặt mà nói: "Cô hiện nay có thai đã bốn tháng, đứa trẻ này không phải là của nhà họ Trương. Thiếu gia nhà họ Trương trước giờ không có bất kỳ quan hệ nào với cô, do đó nhà họ Trương cũng sẽ khởi kiện."

Doãn Hình Mộng nhìn vào tư liệu trên tay thư ký Vương, bị dọa tới suýt nữa đứng không vững. Cô ta miễn cưỡng dựa vào tường mới có thể đứng được.

Thư ký Vương thì không có chút đồng tình nào tiếp tục nói với những người đang xem náo nhiệt: "Mọi người sau này đều làm việc cho tốt, đừng có luôn nghĩ tới mấy thứ bàng môn tà đạo. Doãn Hình Mộng chính là ví dụ điển hình." Nói xong, thư ký Vương ra hiệu cho Trương Đăng, hai người cùng nhau rời khỏi.

Lần này, không chỉ cả bộ phận quan hệ công chúng, chính là cả tầng, tất cả nhân viên Tập đoàn Hàn thị đều biết tới chuyện này.

Doãn Hình Mộng đối diện với ánh mắt tò mò của mọi người, vội vàng thu xếp đồ đạc rời đi.

An Hải Trần làm một nhân viên nhỏ vừa mới vào công ty, tin đồn như vậy tất nhiên cũng nghe nói. Chẳng qua, điểm quan tâm của cô nằm ở một câu nói vu vu kia.

"Cái gì, Thẩm Sở Sở? Mọi người không nghe nhầm chứ?"

Người bên cạnh nói: "Tất nhiên là không nghe nhầm rồi. Chẳng qua là, chuyện này hẳn chẳng có quan hệ gì với tiểu minh tinh kia, là do Doãn Hình Mộng không cam tâm, cố ý bôi đen cô ấy. Đoán chắc là ghen ghét người ta xinh đẹp trẻ trung thôi."

"Phải rồi, người trong công ty chúng ta, kiểu gì chả có một vài dưng sĩ. Trước có Cao tổng bị chủ tịch đá đi, bây giờ lại có Doãn Hình Mộng bị em họ của chủ tịch đá. Theo tôi, người như vậy cũng là đáng đời. Thật nghĩ muốn vào hào môn, cũng không soi gương xem, xem bản thân có bao nhiêu phân lượng."

"Đúng thế, Doãn Hình Mộng người này thật sự quá đáng ghét."

Lúc Lâm Gia Surong biết được con trai không kết hôn với Doãn Hinh Mộng, hơn nữa đứa trẻ trong bụng đối phương không phải là của nhà mình, hận không thể bắn pháo hoa chúc mừng. Con trai chỉ cần không cưới người phụ nữ như vậy là được. Nhưng sau khi nghe nói cách làm của Doãn Hinh Mộng, bà liền không định bỏ qua dễ dàng như vậy nữa.

Con trai bà đơn thuần, nhưng Trương gia nhà họ lại không dễ bắt nạt. Nay nếu như đồn ra, còn không biết sẽ nhìn nhà họ thế nào đây.

Mẹ Hàn đối với chuyện này cũng thực sự là tò mò, vì Lâm Gia Surong gọi điện tới nói muốn cảm ơn con trai bà. Cũng có nghĩa là, chuyện lần này của Trương Đăng là con trai bà giải quyết giúp.

Vì vậy, chờ lúc Hàn Hành Ngan trở về, mẹ Hàn hiếu kỳ hỏi: "Con sao lại phát hiện ra người nhân viên nữ kia có vấn đề thế?"

Hàn Hành Ngan nghi hoặc nhìn lên mẹ mình.

Mẹ Hàn nói tiếp: "Chính là cái nhân viên nữ muốn gả cho Trương Đăng đó, con làm sao phát hiện ra cô ta không ổn thế? Cái này không giống với phong cách làm việc của con lắm, thế mà lại quản tới mấy chuyện linh tinh này."

Hàn Hành Ngan đã quen với cách nói chuyện của mẹ mình, đáp: "Thực ra chuyện này không phải là con phát hiện được."

"Lê nào là thư ký Vương?" Mẹ Hàn cảm thấy cách giải thích này rất hợp lý, thư ký Vương rất có năng lực, chuyện như thế này là cậu ta phát hiện thì một chút cũng không lạ.

Không ngờ, Hàn Hành Ngan lại nói: "Không phải là thư ký Vương, thực ra là Sở Sở nhắc con."

Mẹ Hàn kinh ngạc nói: "Sở Sở phát hiện hả?"

Hàn Hành Ngan gật đầu, đáp: "Ừm, cô ấy nghe được người khác nói ở công ty."

Mẹ Hàn nghe xong gật đầu, nói: "Ừ, xem ra trực giác của phụ nữ vẫn là lợi hại. Con xem mẹ và dì nhỏ con vẫn luôn cảm thấy cô ta không đúng lắm. Vì thế, chuyện như thế này không thể tin tưởng để cho đàn ông các con đi làm."

Hàn Hành Ngan gật gù, cười cười không nói gì.

Mẹ Hàn nói: "Nói ra, Sở Sở có phải là biết xem tướng không, hôm đó nghe thấy nhắc nói tới."

Hàn Hành Ngan lắc lắc đầu, nói: "Không có nghe nói..." nhưng sau khi nói xong, anh bỗng nhiên nghĩ tới chuyện hồi trước phát sinh ở Bit Media. Lúc đó Sở Sở hình như nói biết vợ tương lai của anh là ai, muốn giúp anh xem phải không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Hàn Hành Ngan bỗng nhiên ngây ra.

Mẹ Hàn nói: "Hử? Hóa ra con cũng không biết à. Mẹ thấy á, nói không chừng con bé thật sự là hiểu một chút đó. Dù sao mẹ là khá thích con bé, Hành Ngan con phải đối xử tốt với con gái nhà người ta đó."

Hàn Hành Ngan thu lại cảm xúc, nói: "Ừm, con biết rồi, mẹ."

Chờ đến sáng hôm sau quay về chung cư Lê Viên, nhìn vào bạn gái đang ngồi trên sofa đọc kịch bản, Hàn Hành Ngan bất thành linh hỏi: "Sở Sở, ngày trước em nói biết vợ tương lai của anh là ai à?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Thẩm Sở Sở vừa mới định sang trang, kết quả nghe được câu nói này xong, động tác trên tay liền dừng lại một chút. Cô ngẩng lên nhìn Hàn Hành Ngan ngồi bên cạnh mình, chớp chớp mắt.

"Anh sao bỗng dừng lại muốn biết?"

Hàn Hành Ngan xoa xoa tóc Thẩm Sở Sở, thuận thế kéo vai cô qua, hít một hơi thật sâu mùi hương trên tóc cô, nói: "Cũng không phải rất muốn biết, chỉ là xác nhận một chút xem liệu em có phải thật sự đã từng nói như vậy."

Thẩm Sở Sở ôm lấy cổ Hàn Hành Ngan, hỏi: "Em từng nói vậy thì sao, chưa từng nói vậy thì lại làm sao?"

Hàn Hành Ngan ngẫm nghĩ, hơi mang ả ý đáp: "Ừm, nếu như em thật sự biết, anh ngược lại rất vui. Ít nhất là chúng ta ở bên nhau, có nghĩa là chúng ta có duyên đúng không?"

Hàn Hành Ngan nghĩ, nếu bạn gái biết vợ tương lai của anh là ai, vẫn ở bên anh. Vậy thì, đây không phải đã cho thấy bạn gái chính là vợ tương lai của anh sao?

Thẩm Sở Sở nghe được lời giải thích này lại cười phụt ra, nói: "Phải phải phải, anh nói đều phải." Sau đó tỉnh ranh liếc nhìn Hàn Hành Ngan một cái, nói: "Dù sao không cần biết anh nói gì, em đều sẽ không nói cho anh đâu. Bởi vì đây là một cái bí mật."

Hàn Hành Ngan lại bị ánh mắt này nhìn đến điểm lura trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi mê người kia, lưỡi cũng tranh thủ vói vào. Trong lúc ý loạn tình mê, Thẩm Sở Sở chỉ chỉ vào phòng ngủ.

Hàn Hành Ngan hiểu ý bẻ cô vào đặt lên giường trong phòng ngủ.

Một đêm này, đối với một vài người mà nói, lại là một đêm vui vẻ. Thẩm Sở Sở lại âm thầm trong niềm vui này có xen lẫn thống khổ, Hàn Hành Ngan không biết học được ở đâu, gần đây thủ đoạn đa dạng.

Nếu trước đây cô không có một thời gian học múa, còn học qua chút động tác võ thuật, cô cảm thấy cô thật sự là không phối hợp được.

Sau khi kết thúc, lần này cô thật sự là mệt đến mức mắt đều mở không nổi rồi. Thậm chí Hàn Hành Ngan tắm rửa cho cô lúc nào, mấy việc như thay đồ ngủ cô đều không hay biết. Cho đến khi tỉnh lại nhìn thấy những vết trảo trên cơ bắp trắng trẻo của đối phương, cô mới nghĩ tới tới qua có bao nhiêu điên cuồng.

"Tỉnh rồi? Trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói khàn khàn gọi cảm.

Thẩm Sở Sở nghe được giọng nói này có chút đỏ mặt, rầu rĩ nói: "Ừm."

"Có muốn ngủ thêm một lúc không?"

"Mấy giờ rồi?" Thẩm Sở Sở cảm thấy chắc là không còn sớm nữa, nhưng không xác định được bây giờ khoảng mấy giờ.

"9.50" Hàn Hành Ngan nói, "ngủ thêm một lát đi, lát nữa anh đi làm cơm."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc nói: "Anh không đi làm à?"

Hàn Hành Ngan mỉm môi cười cười, đáp: "Sở Sở, hôm nay là ngày cuối tuần."

Thẩm Sở Sở nói: "Ồ, quên mất."

Vào lúc Hàn Hành Ngan muốn rời giường, Thẩm Sở Sở nhìn cơ bắp của Hàn Hành Ngan, nghĩ tới cảm xúc tối qua, nhin không được lại đưa tay ra sờ một cái.

Kết quả, không sờ còn tốt, vừa chạm cơ bắp dưới tay trở nên càng thêm rắn chắc.

Hàn Hành Ngan thấy thế, cũng không vội dậy, dướn người về phía trước, khàn giọng nói: "Có vừa ý không?"

Thẩm Sở Sở cảm nhận được biến hóa trên người Hàn Hành Ngan, nghe giọng nói hơi mang theo nguy hiểm của Hàn Hành Ngan, lập tức dùng chân che lên đầu, căng thẳng nói: "Vừa ý, vừa ý, anh mau dậy đi. Em đói rồi."

Hàn Hành Ngan kéo nhẹ một cái, liền đem chân trên đầu Thẩm Sở Sở lôi ra, ám muội hỏi: "Đói rồi?"

Thẩm Sở Sở bắt đầu giả vờ tội nghiệp, đáp: "Ừm, đói rồi, bụng đói rồi. Anh đi nấu cơm được không?"

Hàn Hành Ngan bắt đắc dĩ lắc đầu, hôn má Thẩm Sở Sở, nói: "Được. Đợi xem tối anh làm sao thu thập em."

Nói rồi, liền rời giường. Thẩm Sở Sở lại có chút sợ vồ vồ ngực, nghĩ thầm, đàn ông vào buổi sáng quả nhiên là một con sói, hơn nữa còn là sói đói.

Sau khi ăn xong đã là mười hai giờ.

Còn có hai ngày nữa là đến thử vai rồi, kịch bản này đã bị Thẩm Sở Sở xem không biết bao nhiêu lần. Không chỉ thế khi rảnh còn tập kịch với Vương Thiên.

Hàn Hành Ngan nói: "Không phải nói là không được chọn sao, vì sao còn cố gắng như vậy?" Anh nhìn dáng vẻ nỗ lực của bạn gái, thật là có chút đau lòng.

Thẩm Sở Sở lắc lắc đầu, đáp: "Không cần biết là có thể được chọn không, đều phải cho đạo diễn một ấn tượng tốt. Cơ hội đều dành cho những người có chuẩn bị, nhờ đâu ngày nào đó đạo diễn có một vai diễn phù hợp với em thì sao?"

Hàn Hành Ngan gật gù, nói: "Ừ. Sờ Sờ nhà chúng ta tốt nhất."

Thẩm Sờ Sờ nghe được, hôn má Hàn Hành Ngan, nói: "Ừm, cảm ơn. Tuy nhiên, hôm nay lại phải phiền anh tập thoại với em một lúc rồi."

Đây là việc mà đạo này Hàn Hành Ngan sợ nhất, nghe được Thẩm Sờ Sờ nói vậy, sắc mặt anh thay đổi liên tục.

Thẩm Sờ Sờ biết Hàn Hành Ngan không thích làm việc này, nhưng lúc này bên người lại không có người phù hợp, cô tiếp tục cầu xin: "Có được không, có được không?"

Hàn Hành Ngan cúi đầu liếc kịch bản của cô một cái, mắt sáng lên, hỏi: "Nội dung trên trang kịch bản này đều diễn một lần sao?"

Thẩm Sờ Sờ gật đầu, đáp: "Ừm"

Hàn Hành Ngan liền vui vẻ đáp ứng, nói: "Được."

Nội dung phía trước đối với Hàn Hành Ngan mà nói đều là giầy vò, anh cứng nhắc diễn, rốt cuộc, đến cảnh cuối cùng.

Kết quả, liền nghe thấy Thẩm Sờ Sờ nói: "Chà, cảm giác lần này cũng được, so với lần trước tốt hơn chút rồi."

Hàn Hành Ngan nghi ngờ hỏi: "Hử? Kết thúc?"

Thẩm Sờ Sờ tỉnh ranh nói: "Sao thế, Hàn tổng còn chưa hết ý à?"

Hàn Hành Ngan mím mím môi, chỉ vào một câu, nói: "Phía sau không phải là vẫn còn một cảnh sao, sao không diễn nữa?"

Thẩm Sờ Sờ thuận theo ánh mắt của Hàn Hành Ngan nhìn qua, nhìn thấy câu "Họ cùng nhau ngã trên xô pha, một đêm triền miên", mặt đỏ rực. Cầm kịch bản đánh Hàn Hành Ngan một cái, nói: "Hàn tổng, trong đầu anh đều nghĩ gì vậy. Lúc thử vai khẳng định sẽ không có một màn như vậy."

Hàn Hành Ngan lại mím môi, ánh mắt nóng rực nhìn vào Thẩm Sờ Sờ, nói: "Sờ Sờ, em phải chuyên nghiệp một chút."

Nói rồi, càng tới gần Thẩm Sờ Sờ hơn, hai người lại ở trên xô pha thân mật một hồi.

Hàn Hành Ngan vừa ý đẹp lòng nói: "Một màn này đích thực sẽ không xuất hiện ở trong phần thử vai, sau này những cảnh như vậy cũng không thể xuất hiện trong phim."

Thẩm Sờ Sờ nghĩ thầm, đạo diễn Chu cũng không phải là quay phim cấp ba, khẳng định không thể quay lại cảnh hạn chế độ tuổi này.

Hai ngày sau, Thẩm Sờ Sờ dẫn theo Vương Thiên tới địa điểm thử vai.

Cũng may địa điểm thử vai ngay tại Đế Đô, vì vậy cũng không cần lại phải bận ba.

Sau khi đến nơi, đã lác đác có vài nữ diễn viên tới rồi. Mọi người nhìn lẫn nhau, đều nhàn nhạt chào hỏi.

Sau đó, Thẩm Sờ Sờ liền phát hiện vấn đề ở đây. Dường như các diễn viên có già có trẻ, có nữ minh tinh thậm chí còn ít tuổi hơn cô, là học sinh đang học ở Học viện Điện ảnh. Mà có nữ minh tinh đã ba bốn mươi rồi.

Vậy mà bọn họ, những người được phân tới nơi đây tất cả đều là đến thử vai nữ chính.

Thẩm Sờ Sờ trong lòng đột nhiên có một phỏng đoán, nhưng còn chưa tới cuối cùng, vì thế cô chưa chắc chắn.

Rất nhanh, liền có một chuyện nghiệm chứng suy đoán trong lòng Thẩm Sờ Sờ. Vì có người đi tới phân tổ, nhóm tuổi trẻ bị phân vào tổ A, nhóm lớn tuổi bị phân vào tổ B.

Nhìn vào các ngôi sao nữ trong tổ A, Thẩm Sờ Sờ đột nhiên cảm thấy bản thân dường như không phải là không có hi vọng.

Các nữ minh tinh trong tổ B cơ bản đều là ngôi sao hàng đầu trong nước, hoặc là ngôi sao vô cùng nổi tiếng ở quốc tế. Còn các diễn viên tổ A bọn cô lại đại đa số là vô cùng đơn sắc. Chỉ là, tuy đơn sắc nhưng trong đó cũng có một vài ngôi sao trẻ. Thực lực không thể khinh thường.

Ngay sau đó, buổi thử vai bắt đầu. Tổ A tổng cộng là 5 người, Thẩm Sờ Sờ bốc được số 4.

Tổ A thử vai trước, tổ B chờ tổ A kết thúc rồi mới thử vai. Tuy rằng đạo diễn sắp xếp như thế, nhưng mỗi một vị đại bài ở hiện trường lại không một ai có ý kiến gì.

Một tiếng sau, cuối cùng đến lượt Thẩm Sờ Sờ.

Sau khi tiến vào, thấy bên trong có bốn người ngồi, trừ đạo diễn Chu ngồi ở giữa cô từng nhìn thấy trên ti vi, những người khác đều không quen biết.

Sau khi định thần, Thẩm Sờ Sờ bắt đầu tiến hành giới thiệu bản thân, sau đó, liền bắt đầu diễn cảnh mà đạo diễn yêu cầu.

"Cô đến diễn xem tâm tình khi gặp được người thăm mến, sau đó lại diễn tâm trạng lúc gặp được người bạn trai đang yêu sâu đậm đi."

Thẩm Sở Sở vốn cho là lúc thử vai đạo diễn sẽ trực tiếp kiểm tra nội dung trên kịch bản, không ngờ còn có phần kiến thức cơ bản như thế này. Sau khi chuẩn bị mười giây, Thẩm Sở Sở bắt đầu biểu diễn.

Khi gặp được người yêu thăm thì trái tim giống như nai nhỏ chạy loạn vậy, nhảy tung tung, hơn nữa còn phải che giấu biến động nội tâm, không để người khác nhìn ra. Nói thật, phần biểu diễn này đối với Thẩm Sở Sở mà nói có chút khó. Cô trước giờ chưa từng yêu đơn phương, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng của mình.

Màn thứ hai thì tương đối đơn giản, Thẩm Sở Sở trực tiếp dẫn ra Hàn Hành Ngạn, tất nhiên là diễn được tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Đạo diễn Chu xem xong không nói gì, gật đầu, sau đó bảo cô diễn một màn trong nội dung kịch bản.

Màn này xảy ra vào lúc học đại học, câu chuyện phát sinh giữa nữ chính và người bạn trai đầu tiên của mình. Nghe được yêu cầu của đạo diễn, Thẩm Sở Sở càng thêm chắc chắn một điều. Bộ phim này chắc là cần có hai người diễn vai nữ chính, phần trọng tâm nếu không ngoài ý muốn sẽ đặt tại sau khi đã tiến vào xã hội, tổ A bọn cô chắc là diễn nữ chính lúc còn trẻ.

Vừa nghĩ vậy, Thẩm Sở Sở ngược lại thả lỏng xuống. Màn này cũng thuận lợi diễn xong.

Cho đến khi phần biểu diễn của Thẩm Sở Sở kết thúc, đạo diễn vẫn không nói gì.

Thẩm Sở Sở cười cười, cúi người chào giám khảo, rồi đi ra.

Tiếp sau đó chính là quay về chờ tin tức rồi, nói thật, lúc vừa tiến vào phòng thử vai, cô còn cảm thấy có chút hi vọng. Nhưng sau khi thấy được biểu tình của đạo diễn Chu, cô lại cảm thấy hi vọng không cao.

Tuy rằng kết quả như vậy có thể có chút làm cho người ta không vui cho lắm, nhưng đây cũng coi như là thêm một lần trải nghiệm. Gần đây diễn kỹ của cô đã hơn 70 điểm rồi, còn lại cũng có thể là hình tượng của bản thân không phù hợp lắm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Sở Sở đi ra rồi liền dẫn theo Vương Thiến đi khỏi.

Sau khi ngồi lên xe bảo mẫu, Thẩm Sở Sở nhìn thấy ở bãi đỗ xe hình như có một diễn viên nữ quen thuộc, cô ấy đang cùng một người đàn ông lạ mặt lời kéo kéo. Người đàn ông đó thậm chí cúi đầu hôn diễn viên nữ một cái. Thẩm Sở Sở đang nghĩ có nên tiến tới giúp hay không, kết quả liền phát hiện diễn viên nữ liền ôm cổ người đó. Sau đó hai người rất nhanh liền buông ra, tất cả chẳng qua chỉ khoảng mười giây thời gian.

Vương Thiến và Thẩm Sở Sở mặt đối mặt, Thẩm Sở Sở nửa ngày mới tìm lại giọng nói chính mình, nói: "Lúc ra ngoài đừng có nói linh tinh, cứ coi như không nhìn thấy."

Vương Thiến đỡ gập đầu, nói: "Ừm, sẽ không nói loạn, hơn nữa cho dù nói cũng chưa chắc có người tin."

Thẩm Sở Sở nghĩ, quả thật là thế. Dù sao nữ diễn viên đó có chồng có con rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Người diễn viên nữ ở bãi đỗ xe kia hôm nay được phân vào tổ B, cũng là đến thử vai nữ chính. Cô ấy tên là Trần Nghi, hơn ba mươi tuổi, gần đây đã nhận được hai cúp ảnh hậu. Chưa đến hai mươi tuổi đã xuất đạo, vẫn luôn là một nữ diễn viên vô cùng có linh khí.

Thẩm Sở Sở sau khi về đến nhà, nghĩ tới một màn ở bãi đỗ xe ngầm, tò mò lên mạng tìm kiếm ảnh chụp của Trần Nghi. Sau đó mở ra trái tim màu đỏ trên đầu cô ấy xem xem.

Kết quả vừa nhìn liền bị sốc.

Cô cảm thấy, Trần Nghi thật sự là rất thích hợp với vai chính của điện ảnh "Tình yêu và hôn nhân" này. Cuộc hôn nhân bây giờ là cuộc hôn nhân đầu tiên của cô ấy, tuy nhiên, cô ấy sẽ ly hôn.

Sau khi ly hôn không được mấy tháng, lại kết hôn lần nữa. Kết quả ngày vui không dài, cuộc hôn nhân này kiên trì không được hai năm, cô ấy ly hôn lần thứ hai.

Tiếp theo đó, cô ấy lại kết hôn lần thứ ba. Thời gian duy trì cuộc hôn nhân này càng ngắn, chỉ một năm.

Sau cuộc hôn nhân thứ ba, cô ấy liền không kết hôn lần nào nữa. Lúc đó, cô ấy còn chưa tới bốn mươi tuổi.

Vừa nghĩ như vậy, trải nghiệm của cô ấy và nữ chính trong điện ảnh thực sự tương đồng. Chỉ là, khác biệt ở chỗ, nữ chính không hề kết hôn, chỉ yêu đương ba lần. Còn cô ấy mỗi lần đều kết hôn, sau đó lại ly hôn.

Nhìn thấy hệ thống hôn nhân dài dòng của Trần Nghi, Thẩm Sở Sở cảm thấy, nếu như cô là đạo diễn, nhất định sẽ chọn Trần Nghi. Chẳng qua, đạo diễn không nắm được nhân duyên sau đó của Trần Nghi không biết sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Sau khi thử vai kết thúc, Thẩm Sở Sở có một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Dưới yêu cầu của Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở theo anh đến công ty.

Chỉ là, lúc đi đến sân thượng hóng gió, Thẩm Sở Sở nghe được ở không xa hình như có hai người đang thảo luận về cô.

"... Sau này mọi người cũng đừng liên quan đến Thẩm Sở Sở..."

"Không phải đâu... sự việc... là thế này..."

Thẩm Sở Sở vô ý nghe được lời như vậy, sợ bị người phát hiện ra, muốn lặng lẽ rời khỏi. Kết quả lại không cẩn thận đá phải một cái vỏ chai trên mặt đất.

"Thẩm Sở Sở!"

"Sở Sở!"

Thẩm Sở Sở ngẩng đầu có chút ngại ngùng nhìn sang, kết quả vừa mới nhìn, phát hiện là hai người quen.

"Trương Đăng." Thẩm Sở Sở cảm thấy cứ thế đi luôn hình như cũng không hợp lý lắm, vì vậy chậm chậm tiến tới một bước.

An Hải Trần kinh ngạc nhìn vào hai người trước mặt, không tin nổi hỏi: "Sở Sở, chị sao lại ở đây, chị thật sự ở cùng với Trương Đăng sao?" Nói ra câu này xong, trong lòng An Hải Trần có chút mất mát nhàn nhạt. Cô cũng nói không rõ được là chuyện gì, chính là có chút khó chịu.

Trương Đăng vội vàng phủ nhận, nói: "Không phải, không phải. Cô đừng hiểu lầm. Vạn vạn đừng nói lời như vậy."

Lời này nhờ mà bị anh họ cậu nghe thấy, cậu còn sống nổi không.

Kết quả An Hải Trần lại giống như càng thêm khẳng định, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói: "Không sao đâu, tôi nhất định sẽ không đi nói lung tung."

Thẩm Sở Sở từ lúc nhìn thấy hai người này, ánh mắt liền đảo qua giữa cả hai, cố gắng tìm ra chút gian tình giữa hai người họ. Từ khi Trương Đăng và Doãn Hình Mộng không có kết hôn trong thời gian hệ thống quy định, trong hệ thống nhân duyên của Trương Đăng liền chỉ còn lại một đoạn này của An Hải Trần.

Không ngờ là, hai người này nhanh như vậy đã làm quen rồi. Nghĩ đến hai người trước đó đã biết nhau, trong lòng Thẩm Sở Sở có chút hiểu ra.

"Đích thực là một hiểu lầm, chị và Trương Đăng không phải một đôi." Thẩm Sở Sở cười giải thích.

Nếu nói vừa rồi giải thích của Trương Đăng khiến An Hải Trần hiểu lầm, thì câu trả lời của Thẩm Sở Sở lại khiến cô an tâm, đây đại khái chính là sự khác biệt giữa thần tượng và người bình thường.

Ngay lập tức, An Hải Trần hỏi lại: "A? Thế sao chị lại ở đây?"

Thẩm Sở Sở đang định trả lời câu hỏi này, cửa sân thượng lại bị mở ra. Vừa rồi lúc Thẩm Sở Sở đi lên là đang mở, nhưng vì nghe thấy động tĩnh nên cô đóng vào.

"Anh nghe thư ký nói em ở đây, em hôm nay mặc ít, sân thượng lạnh lắm, xuống thôi." Hàn Hành Ngạn xoa xoa tay Thẩm Sở Sở nói.

"Anh họ."

"Chào... chào Hàn tổng." An Hải Trần căng thẳng nói.

Hàn Hành Ngạn nhìn hai người họ một cái, gật đầu với An Hải Trần, sau đó nói với Trương Đăng: "Đồ đạc đều sắp xếp xong rồi? Ngày mai đi cùng đội đi đi."

Trương Đăng vừa nghe lời này, sắc mặt biến đổi liên tục. Nói thật, sau khi qua được đoạn thời gian kia, cậu bây giờ lại quen rồi. Đã không muốn tới công ty con nữa. Vì vậy, cầu xin: "Anh họ, em không muốn đi, có thể không đi không."

Kết quả Hàn Hành Ngạn lại bắt vì sở động,

Trương Đăng liếc nhìn Thẩm Sở Sở đứng bên cạnh mình, nói: "Sở Sở, cô giúp tôi xin anh họ đi mà."

Thẩm Sờ Sờ tò mò hỏi: "Anh đem cậu ta sắp xếp tới chỗ nào thế?"

Hàn Hành Ngạn giải thích: "Chuyện trước đó của cậu ta quá hoang đường, bảo cậu ta đi công ty con bên dưới để ghi nhớ cho sâu."

Thẩm Sờ Sờ thấy Hàn Hành Ngạn cũng không phải thực sự tức giận, cười nói: "Chuyện trước đây cũng không trách Trương Đăng được, cậu ta cũng là bị người ta hãm hại." Nói lời này xong, Thẩm Sờ Sờ liếc nhìn An Hải Trân một câu không nói. Thấy trên mặt cô ấy không có biểu tình gì mới yên tâm.

"Chị dâu nói đúng đó, đó không phải lỗi của em."

Tâm tình của Hàn Hành Ngạn đúng là có tốt hơn một chút, nói: "Sao lại không phải lỗi của cậu, nếu không phải là cậu bắt cần, sẽ cho người ta cơ hội sao?"

Thẩm Sờ Sờ thấy cảm tình giữa An Hải Trân và Trương Đăng chỉ vừa mới bắt đầu, kéo kéo áo của Hàn Hành Ngạn, nói: "Nếu không lại cho cậu ta một cơ hội đi, khoảng thời gian này cậu ấy cũng không dễ dàng."

Trương Đăng nhất thời không biết dùng lời gì để cảm tạ Thẩm Sờ Sờ nữa, đây đúng là nữ thần a.

Hàn Hành Ngạn dường như nghe lời Thẩm Sờ Sờ, nhìn Trương Đăng một cái, nói: "Được thôi, nếu Sờ Sờ đã cầu tình cho, thì lại cho cậu một cơ hội. Chỉ là, lần sau phải chú ý một chút."

Trương Đăng cao hứng đáp: "Được ạ, anh họ, bảo đảm sau này sẽ không bắt cần như thế nữa."

Chờ sau khi Thẩm Sờ Sờ và Hàn Hành Ngạn đi rồi, An Hải Trân mắt lấp lánh nói: "Wa, Hàn tổng thật soái, cùng Sờ Sờ thật xứng đôi. Kim đồng ngọc nữ a!"

Nụ cười của Trương Đăng cứng lại trên mặt, nói: "Lúc cô vừa nghe thấy tôi và Sờ Sờ là một đôi thì không phải là phản ứng này mà."

An Hải Trân lườm cậu ta một cái, nói: "Cậu và Hàn tổng có thể giống nhau sao, Hàn tổng soái biết bao." Nói xong, nhìn vào thời gian, vội vàng nói, "Tôi đi trước đây, sắp vào làm rồi."

Sau khi về phòng làm việc, Hàn Hành Ngạn hỏi một câu: "Cô gái bên cạnh Trương Đăng là như thế nào?"

Thẩm Sờ Sờ không nghĩ tới Hàn Hành Ngạn thế mà lại chú ý đến An Hải Trân, nói: "Cũng khá tốt, cô bé rất đáng yêu. Em cũng khá thích con bé."

Hàn Hành Ngạn nghe thế gật đầu, nói: "Em biết cô ấy?"

Thẩm Sờ Sờ gật đầu, đáp: "Biết. Là một người hâm mộ của em, lúc ở sân bay từng gặp cô bé. Nếu không phải vừa rồi lên sân thượng, em còn không biết cô bé cũng là một nhân viên của Tập đoàn Hàn thị."

Nghe thế, Hàn Hành Ngạn dường như càng thêm yên tâm, nói: "Ừ."

Thẩm Sờ Sờ tất nhiên là biết trong lòng Hàn Hành Ngạn đang nghĩ những gì, nói: "Anh cũng không cần quá lo lắng, trời đất này không có nhiều Doãn Hinh Mộng như vậy. Hơn nữa Trương Đăng cũng khá thông minh, sẽ không lại bị lừa nữa đâu."

Hàn Hành Ngạn đáp: "Ừ."

Hai ngày sau, Thẩm Sờ Sờ nhận được điện thoại của Trần Tây Lệ.

"Sờ Sờ, chúc mừng em được chọn. Bộ phim truyền hình của đạo diễn Chu có hai người diễn nữ chính, em là một trong số đó." Trong ngữ khí của Trần Tây Lệ có niềm vui khó diễn tả.

Thẩm Sờ Sờ nghe được tin tức này cũng vô cùng ngạc nhiên, nói: "Điều này đúng là ngoài ý muốn."

Trần Tây Lệ nói: "Đúng là rất bất ngờ, vốn là không phải em, nhưng đạo diễn kiên trì dùng tổ này của em."

"A?" Thẩm Sờ Sờ không biết bên trong còn có chuyện này.

"Buổi chiều em đến công ty một chuyến đi, công việc cụ thể lúc đến công ty rồi nói."

Sau khi đến công ty, Trần Tây Lệ liền giải thích cho cô.

"Trước đây chị cũng không biết, chỉ biết lần này thử vai sẽ là mấy vai. Không ngờ mọi người thử đều là cùng một vai, nhưng chia làm hai loại, một liên quan tới tình yêu, một liên quan đến hôn nhân. Vì vậy, lúc chọn vai phải xem tình huống của hai diễn viên nữa."

Thẩm Sờ Sờ nghe lời của Trần Tây Lệ, bỗng nhiên linh quang chớp động, nói: "Chẳng lẽ là vì người mà đạo diễn rất vừa ý khác khá là giống em, nên là chọn em sao?"

Trần Tây Lệ tán thưởng gật đầu nói: "Đúng là như vậy. Nghe nói đối với em, tổ kịch vẫn là khá hài lòng. Nhưng đối với những diễn viên khác, phía tổ kịch có hai lựa chọn. Không khéo là, một diễn viên trong đó không hợp với hình tượng của em, nếu thực sự chọn cô ấy, em liền không thích hợp rồi. Nhưng đạo diễn kiên trì dùng người kia, nên em cũng được chọn."

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ một hồi, hỏi: "Người được chọn là Trần Nghi sao?"

Trần Tây Lệ gật đầu, nói: "Phải, là Trần Nghi. Thực ra biểu hiện của Trương Kỳ tốt hơn, diễn kỹ, hình tượng đều hơn chút. Chỉ là không biết tại sao, đạo diễn Chu rất kiên trì, cho rằng Trần Nghi càng phù hợp. Những chuyện này cũng là vì chị cùng một người trong tổ kịch khá thân nên mới dò hỏi được, đừng nói ra ngoài."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm, chị Trần chị yên tâm, em sẽ không nói lung tung."

Đối với chuyện Trần Tây Lệ nói, Thẩm Sở Sở cũng cảm thấy khá ngoài ý muốn, không nghĩ tới bản thân có thể được chọn hóa ra là nhờ vào phúc của Trần Nghi. Cô cũng càng thêm bội phục đạo diễn Chu, ông ta rốt cuộc là làm thế nào nhìn được ra Trần Nghi phù hợp với hình tượng trong phim nhỉ.

"Tiếp theo chính là ký hợp đồng với tổ kịch, giá lần này so với dĩ vãng đều phải cao hơn." Trần Tây Lệ nói.

Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi: "Cao hơn so với trước? Vì sao ạ, lần này không phải là vai phụ sao?" Cô tuy là diễn vai nhân vật chính, nhưng chỉ là lúc nữ chính còn trẻ, đây không tính là vai chính gì cả. Nhiều nhất coi như là một nữ phụ có khá nhiều cảnh quay thôi.

Trần Tây Lệ lại lắc đầu, đáp: "Không, nghe nói cảnh của em và Trần Nghi là tương đương. Cũng có nghĩa là, bộ phim này có hai nữ chính. Tình huống cụ thể là như thế nào, chờ đến lúc ký hợp đồng liền biết thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Cho đến khi Hàn Hành Ngạn về nhà, Thẩm Sở Sở cũng vẫn chưa thoát khỏi sự phấn khích từ tin tức lúc chiều.

"Làm sao vậy, hôm nay đến công ty có tin tức gì tốt hay sao?" Hàn Hành Ngạn xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở hỏi.

Thẩm Sở Sở ôm lấy Hàn Hành Ngạn hôn một cái thật sâu, nói: "Em được đạo diễn Chu chọn rồi."

Hàn Hành Ngạn nói: "Ừ, Sở Sở nhà chúng ta vốn rất ưu tú, được chọn cũng rất bình thường."

Thẩm Sở Sở kích động nói: "Là đạo diễn Chu đó, người đó là đạo diễn Chu đó. Hơn nữa không phải là vai phụ, là vai chính!"

Hàn Hành Ngạn nghe thế lại có chút kinh ngạc, trước đây việc Thẩm Sở Sở thử vai đã từng nói với anh, lúc thử vai không phải là thử vai chính. Bây giờ bỗng nhiên biến thành vai chính à?

"Nghe nói là hai nữ chính." Thẩm Sở Sở giúp Hàn Hành Ngạn giải đáp nghi hoặc.

Hàn Hành Ngạn cười nói: "Ừ, chúc mừng em, Sở Sở."

"Cảm ơn."

*****

Rất nhanh, hợp đồng liền được ký kết. Tiếp đó phải chuẩn bị chụp ảnh định trang. Ngoài ra, còn phải chuẩn bị xong trang phục phù hợp cho Thẩm Sở Sở và Trần Nghi.

Ngày chụp ảnh định trang, Thẩm Sở Sở nhìn thấy Trần Nghi ý cười ngập tràn, nói: "Chào chị Nghi."

Trần Nghi thì cười đầy thâm ý đáp: "Chào em."

Thẩm Sở Sở cảm thấy thái độ của Trần Nghi với cô có chút quái dị, nhưng lại không nghĩ ra đã gặp cô ấy ở đâu, hay đã đắc tội cô ấy rồi.

Về chụp ảnh định trang, một phần là Thẩm Sở Sở chụp đơn, một phần là ảnh đơn của Trần Nghi, nhưng đa số thời gian là ảnh chụp chung hai người. Vì để hình thành một sự so sánh rõ ràng, phong cách trang phục của hai người, trang điểm tạo hình cả người chính là khác biệt một trời một vực.

Ở hiện trường quay chụp, Trần Nghi cảm khái nói: "Ài, cách biệt mười tuổi giống như cách biệt cả thế kỷ vậy. Không nhận già không được a."

Thắm Sờ Sờ nói: "Không đâu, chị Nghi vẫn trẻ đẹp mà."

"Có đẹp mấy cũng không bì được với mấy người trẻ tuổi các em."

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, liền tiếp tục chụp, ngay khoảnh khắc chụp xong, hai người ôm lấy nhau. Thắm Sờ Sờ nghe thấy Trần Nghi nhỏ giọng nói một câu bên tai: "Hôm đó ở bãi đỗ xe, là xe bảo mẫu của em phải không?"

Thắm Sờ Sờ nghe xong, cả người đều ngây ra.

Trần Nghi lại giống như chẳng có gì, nói: "Cô nhóc cô gắng lên, chị coi trọng em." Sau đó cười rời đi.

Tiếp theo đó, tổ kịch bắt đầu tuyên truyền trên mạng.

{Điện ảnh Tình yêu và hôn nhân V}: Sau mười năm, đạo diễn Chu lần nữa quay phim văn nghệ. Tình yêu là đẹp đẽ, là khiến cho người ta tiến tới, là khiến người ta tràn đầy hi vọng. Còn hôn nhân lại là hiện thực, là khiến người ta bối rối, là khiến người ta lòng muốn lùi bước. Như vậy nên đối diện tình yêu và hôn nhân như thế nào? Hãy để cho hai vị nữ diễn viên xinh đẹp nói cho mọi người. @Trần Nghi @Thắm Sờ Sờ [Hình ảnh][Hình ảnh][Hình ảnh]

Thông báo chính thức này đã dẫn đến một biến động nhỏ.

"Wa! Sờ Sờ thật lợi hại, thế mà được hợp tác với đạo diễn Chu, tung hoa tung hoa tung hoa [Hạnh phúc]"

"Mong chờ tác phẩm của đạo diễn Chu, tin tưởng sẽ không khiến người ta thất vọng, hi vọng sẽ có thể sớm chiếu [Phòng má]"

"Diễn xuất của Trần Nghi không có gì để nói, chỉ là người diễn viên phía sau kia là ai thế, chưa từng nghe nói, liệu có thể quay tốt không? [Hoài nghi]"

"Thắm Sờ Sờ thế mà có thể quay tác phẩm của đạo diễn Chu? Tài nguyên này thật là đủ nghịch thiên rồi, nếu nói phía sau không có người giúp cô ấy, tôi đây không tin. Nói không chừng tiết lộ lúc trước là đúng đấy. [Câm miệng]"

Ngay lập tức liền có người trả lời dưới bình luận này.

"Tiết lộ gì, sao tôi lại không biết? [Hoài nghi]"

"Không phải chính là bị bao dưỡng gì đó sao, tôi là không tin lắm, cô ấy bản thân chính là người mới của Bit Media, có thể lấy được tài nguyên rất là bình thường, hơn nữa tôi cảm thấy diễn xuất của cô ấy vẫn là đủ điểm, ít nhất tốt hơn nhiều so với mấy người phía lưu lượng."

"Đồng ý tăng trên, người mới của Bit Media a, tài nguyên gì mà không có, các người quên những người mới còn nghịch thiên hơn thế trước đây sao, chẳng qua là người mới đó không được nâng đỡ lên thôi."

Thắm Sờ Sờ đọc những bình luận này cũng rất lúng túng.

Trần Tây Lệ an ủi nói: "Đừng để ý bình luận trên mạng, tin đồn trước đây cũng không cần để ý đến. Cách tốt nhất cho em chính là quay phim cho tốt, chỉ cần diễn xuất của em tăng lên, lấy được giải thì sau này cư dân mạng mỗi khi nhắc tới tin đồn về em và ai đó liền sẽ không nói em bị bao dưỡng nữa, bọn họ sẽ nói em đang yêu đương."

Những đạo lý này Thắm Sờ Sờ cũng hiểu, chỉ là khi sự việc thật sự dính lên thân, vẫn khó tránh khỏi không kịp vãn hồi."

Tuy rằng cách thời gian quay phim mới còn có hai ba tháng nữa, nhưng Trần Tây Lệ lại không nhận quá nhiều thông cáo cho Thắm Sờ Sờ trong thời gian này. Dem bộ phim này quay ôn rồi, so với lên thật nhiều tiết mục còn có tác dụng hơn.

Bit Media bọn họ đích thực giống như những gì cư dân mạng nói, trước giờ đều không thiếu tài nguyên. Mỗi một diễn viên đều có định vị bất đồng. Vì vậy, bọn họ sẽ không tùy ý sắp xếp cho các diễn viên các loại phim kém chất lượng, cũng sẽ không nhận cho họ quá nhiều quảng cáo dù kiếm được nhiều tiền nhưng lại không có tác dụng với sự phát triển của họ kia. Bọn họ trước nay vẫn đi theo con đường cao cấp, con đường phẩm chất.

Ba tháng sau, điện ảnh "Tình yêu và hôn nhân" khai máy.

Bộ phim này cũng rất có ý tứ.

Thắm Sờ Sờ diễn An Như phiên bản trẻ tuổi, nhưng lại không phải chỉ thuần túy là phiên bản trẻ. Cô là đại biểu cho một An Như luôn đầy mơ tưởng, hi vọng đối với tình yêu. Còn Trần Nghi phụ trách diễn An Như liên quan đến vấn đề hôn nhân, một An Như tâm tình không yên đối với hôn nhân, một mơ đối với tương lai.

Nếu như dùng góc độ văn học để hình dung thì chính là một người là theo chủ nghĩa lãng mạn, một người theo chủ nghĩa hiện thực.

Vì vậy, lúc hai người họ quay phim cũng sẽ có cùng một bối cảnh, giống như một nơi giao hòa.

Nói thật lòng, khi Thắm Sờ Sờ lần đầu tiên đọc được kịch bản hoàn chỉnh, liền có một loại cảm giác vô cùng hỗn loạn. Loại tràng cảnh xen kẽ này cô nhận thấy nếu như là một đạo diễn thường thường quay thì cô sẽ nghi ngờ thành quả cuối cùng quay được.

Nhưng người này là đạo diễn Chu, vì thế tất cả đều hiện ra hợp lý như vậy.

Tuy rằng Thẩm Sở Sở không biết cuối cùng đạo diễn Chu sẽ sắp xếp tình tiết thế nào, nhưng Thẩm Sở Sở tin rằng đạo diễn Chu có thể xử lý tốt.

Cảnh quay đầu tiên, chính là ở trước cổng Đại học S quay. Bởi lẽ diễn viên dường như đến đủ rồi, nên màn này không chỉ có Thẩm Sở Sở phải quay ở đây, Trần Nghi cũng ở cùng một bối cảnh để quay.

Bộ phim này đối với Thẩm Sở Sở mà nói là bất đồng, trên người cô nhận lấy áp lực rất lớn. Những áp lực này một phần là đến từ kỳ vọng của người hâm mộ và dân mạng, một phần là đến từ sự bồi dưỡng tỉ mỉ của công ty, còn một phần cũng là quan trọng nhất đến từ chính bản thân cô.

Cơ hội tốt như vậy, cô cũng muốn nắm thật chắc. Nắm chắc được cơ hội này, nói không chừng cô liền có được nền tảng vững chắc vô cùng.

Chỉ là, Thẩm Sở Sở vốn cũng coi như khá hài lòng với cảnh quay của mình, lúc nhìn thấy Trần Nghi quay, trái tim đều thăng thót. Mỗi lần cau mày, mỗi chi tiết động tác của Trần Nghi đều giống như là sách giáo khoa vậy. Có cảm giác như tăng một chút sẽ thừa, giảm một chút sẽ thiếu.

Cô ngồi đó lặng lẽ bất động, nhìn Trần Nghi quay phim không chớp mắt.

Trần Nghi đã kết cảnh rồi, Thẩm Sở Sở vẫn đang cân nhắc một số chi tiết biểu diễn vừa rồi của cô ấy.

"Ngây ngốc gì vậy cô bé." Giọng nói của Trần Nghi đem Thẩm Sở Sở gọi về.

Thẩm Sở Sở nhìn vào Trần Nghi trước mặt, nghiêm túc nói: "Chị Nghi, chị diễn thật là tốt."

Trần Nghi chớp chớp mắt, cảm hơi vênh lên, ý bảo cô nhìn sang phía đạo diễn bên kia, nói: "Diễn tốt không có nghĩa là thật sự tốt, em chờ xem, nói không chừng một màn vừa rồi đạo diễn không thực sự hài lòng, còn phải quay lại."

Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi lại: "Vì sao ạ, đạo diễn vừa rồi không có hô cắt mà." So với cô bị hô cắt hai lần, Trần Nghi lần này rõ ràng là vô cùng thuận lợi.

Trần Nghi lại nói: "Đạo diễn Chu này của chúng ta ấy, vô cùng cường cầu. Hơn nữa, đạo diễn Chu trước giờ là theo cảm tính, có tiêu chuẩn của bản thân. Chị là đã từng hợp tác với ông ấy nên mới có thể sờ được một chút. Ài, lâu lắm rồi không hợp tác với đạo diễn Chu, vừa rồi không có tiến vào loại trạng thái đó."

Thẩm Sở Sở kinh ngạc đang định nói gì đó, kết quả liền thấy một nhân viên đến tìm Trần Nghi.

"Chị Trần Nghi, đạo diễn Chu gọi chị qua một chuyện."

Trần Nghi nhún nhún vai với Thẩm Sở Sở, bộ dáng đã biết từ lâu, nói: "Thấy chưa, chị biết mà."

Thẩm Sở Sở mắt nhìn theo Trần Nghi đi tới bên người đạo diễn Chu, mấy người liền ở trước ống kính không biết đang nói những gì. Qua một lúc, đạo diễn liền thông báo nhân viên tổ kịch bỏ trang cho Trần Nghi, cảnh vừa rồi quả nhiên phải quay lại một lần.

Lần này, Thẩm Sở Sở xem còn nghiêm túc hơn. Sau đó cô phát hiện ra lần này động tác của Trần Nghi hình như không "tiêu chuẩn" như thế nữa, nhưng lại có cảm giác nhiều hơn chút gì đó, giống như là có cảm giác hơn một chút.

Chẳng mấy chốc, Trần Nghi liền quay xong. Sau khi quay xong, cô không quay về chỗ nghỉ, trực tiếp đi tới tìm đạo diễn Chu. Chỉ thấy đạo diễn Chu cười gật đầu, hai người lại nói thêm vài câu. Rồi Trần Nghi mới cất bước vội vàng quay trở lại.

Thẩm Sở Sở thấy Trần Nghi quay một màn tốt như vậy còn bị yêu cầu quay lại, cô bắt đầu lo lắng, cô vừa rồi quay liệu có phải cũng sẽ yêu cầu làm lại không.

Trần Nghi lại nói: "Tạm thời chắc là sẽ không, chẳng qua sau này liệu có hay không thì không dễ nói."

Nhìn thấy Thẩm Sở Sở mặt mông bí, Trần Nghi cười cười, nói tiếp: "Đạo diễn Chu khá là cường cầu, có khả năng sau này diễn xuất của em tiến bộ rồi, ông ấy sẽ yêu cầu em quay lại một chút phần đầu. Hoặc là chờ quay xong hết, lúc ông ấy xem phần quay được nếu có chỗ nào không vừa ý, còn sẽ đem em gọi về quay bổ sung lại."

Thẩm Sở Sở đã quay vài bộ phim rồi, lần đầu tiên gặp được kiểu đạo diễn nghiêm túc như thế này. Tuy nhiên, nghĩ tới trong tay đạo diễn Chu trước giờ chưa từng xuất hiện một bộ phim kém nào, cô vẫn là rất tôn kính đạo diễn Chu.

"Ừm, đạo diễn Chu là đạo diễn nghiêm túc và có trách nhiệm"

Trần Nghi nghe thấy đánh giá lúc này của Thẩm Sở Sở với đạo diễn Chu, cười phụt ra một tiếng. Sau khi cười một lúc, nói: "Có lý, chị trước đây chính là dựa vào một bộ phim của đạo diễn Chu giành được vương miện ảnh hậu đấy. Lần này chị vẫn muốn lại làm một giải đây. Vì thế ạ, cô bé, chúng ta vận khí rất tốt, phải cố gắng lên."

Thẩm Sở Sở nghe xong trịnh trọng gật đầu.

Chỉ là, nhìn thấy Trần Nghi cười một cách phóng túng xinh đẹp rực rỡ, Thẩm Sở Sở thực là nhìn không ra cô vừa mới kết thúc cuộc hôn nhân thứ nhất. Nói thật, vừa rồi lúc Trần Nghi quay phim, cô nhìn thấy trái tim màu hồng trên đỉnh đầu cô cũng khá là kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Thẩm Sở Sở nhìn thấy tình trạng này của Trần Nghi, vội vàng lên mạng tìm kiếm một hồi, xem xem có ai đã phát hiện ra chuyện cô ấy ly hôn chưa. Sau khi tìm tòi một vòng trên mạng, không tìm thấy một tin nào liên quan đến Trần Nghi đã ly hôn hay là ảnh chụp chung với người đàn ông nào cả.

Cô thấy đáng về mỗi này vợ vĩ công tác của Trần Nghi, cũng không tiếp tục suy nghĩ về việc này nữa.

Cô bây giờ cả cơ thể và tinh thần đều đầu nhập vào trong quay phim.

Vừa bắt đầu quay được vài ngày, cô có thể rõ ràng cảm giác được đến từng lỗ chân lông của mình cũng đều đang căng thẳng. Chờ sau khi quay được một tuần, cô cuối cùng cũng thích ứng được với tiết tấu của đạo diễn Chu. Tuy vậy, chuyện tiếp sau đó liền bị Trần Nghi nói trúng rồi.

Thẩm Sở Sở vừa mới thích ứng được đạo diễn Chu, cho là quay chụp tại Đại học N sắp kết thúc rồi. Kết quả đạo diễn Chu lại không có tí nào ý muốn rời đi.

"Sở Sở, cảnh trước đây quay lại chút. Nghĩ là cô bây giờ hẳn đã có nhiều cảm nhận hơn, quay thêm lần nữa thử xem, xem hiệu quả của bản nào tốt hơn."

Nghe được yêu cầu như vậy Thẩm Sở Sở vốn hẳn là nên cảm thấy vô cùng khó chịu mới phải, nhưng Thẩm Sở Sở lại thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, cô cũng cảm thấy so với phía sau, cảnh cô quay trước đây quá tệ đi.

Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao với địa vị của Trần Nghi sau khi bị đạo diễn Chu trách móc không chỉ không tức giận ngược lại càng thêm vui vẻ tình nguyện. Thực lòng, cô cũng rất mừng. Là loại vui vẻ giống như tự mình đã chạm vào cánh cổng, tiếp tục tiến bộ.

"Được ạ, đạo diễn Chu, lần này em nhất định sẽ quay tốt." Thẩm Sở Sở bảo đảm.

Nghe thấy câu nói này của Thẩm Sở Sở, đạo diễn cười nói: "Cô nhóc không cần tạo áp lực lớn như vậy cho bản thân, thả lỏng, cứ từ từ."

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Cảm ơn đạo diễn Chu."

Sau khi quay lại từ đầu một lượt, tốc độ liền nhanh hơn trước rất nhiều, chỉ trong hai ngày, mọi người liền đem cảnh ở đây toàn bộ đều quay xong.

Tiếp theo, tổ kịch liền chuyển tới một trang cảnh khác. Thẩm Sở Sở nguyên bản là có hai ngày nghỉ, nhưng phía công ty không có việc gì, hơn nữa cô cảm thấy mình bây giờ đang cấp bách tiếp thu thêm một chút kỹ xảo biểu diễn, vậy nên không trở về, mà là đi theo tổ kịch tới địa điểm tiếp theo.

Đạo diễn Chu tất nhiên là rất hài lòng đối với điều này.

Ở địa điểm tiếp theo, Thẩm Sở Sở lại lần nữa chạm mặt Trần Nghi.

Sau khi có tiếp xúc vài lần với Trần Nghi, Thẩm Sở Sở cũng có chút hiểu được tính tình cô ấy. Tuy rằng cô ấy đạt được rất nhiều giải thưởng, nhưng con người lại vô cùng bình dị dễ gần.

Cứ thể qua vài ngày, sự thật là Trần Nghi đã ly hôn vẫn không giấu được.

Nguyên nhân là ở chồng cô ấy, không, hẳn phải nói là chồng cũ của cô ấy Quách Văn Triết cùng một nữ sinh viên đang ôm ấp bị phóng viên chụp được.

Quách Văn Triết kỳ thực cũng là người trong giới, là một biên kịch, một biên kịch "có tiếng". Chẳng qua, lý do anh ta nổi tiếng lại không phải là anh ta làm bao nhiêu việc trong ngành biên kịch mà là vì Trần Nghi vợ anh ta nổi tiếng. Vì vậy, sau khi kết hôn, chỗ đứng của anh ta cũng trực tiếp đi lên.

Tuy rằng trình độ biên kịch vẫn rất thấp, nhưng rất nhiều người vẫn là hướng tới danh tiếng của Trần Nghi tìm đến anh ta.

Từ xưa đến nay, chủ nghĩa đại nam nhân luôn tồn tại. Quách Văn Triết cũng không ngoại lệ. Tuy rằng khi xưa theo đuổi Trần Nghi là vì Trần Nghi khá xinh đẹp, khá có danh tiếng, nhưng khi loại danh khí này không còn là thứ để anh ta cảm ra khoe nữa, mà biến thành áp lực cuộc sống của anh ta, trong lòng Quách Văn Triết liền có phần không thoải mái rồi.

Mâu thuẫn của hai người cũng dần dần nổ ra.

#Chồng Trần Nghi ngoại tình với nữ sinh viên#

#Quách Văn Triết cùng nữ sinh viên ôm ôm ấp ấp#

#Chồng Trần Nghi hẹn gặp nữ sinh ban đêm, bàn kịch bản đến sáng#

#Đàn ông xấu trai càng dễ ngoại tình, mọi người nhận viết một chút#

.....

Tin tức liên quan tới việc Quách Văn Triết chồng của Trần Nghi ngoại tình rất nhanh chiếm lĩnh đầu đề của các trang mạng lớn, cư dân mạng cũng bạo phát, ồn ào lên bày tỏ sự phẫn nộ của bản thân đối với chuyện này.

"Vừa nhìn tướng mạo liền biết là không phải thứ tốt, Trần Nghi khi trước thật là nhìn đi đâu ý. [Mắng]"

"Kết hôn mà nói, quả nhiên không thể kiếm người quá xấu. Vì bọn họ không chỉ xấu, còn thích làm chuyện xấu! [Nôn mửa]"

"Có người vợ tốt như Trần Nghi mà vẫn còn tìm tiểu tam, hơn nữa còn không đẹp bằng Trần Nghi. Quách Văn Triết nên đi khám mắt đi. [Khinh]"

.....

Các phóng viên rất nhanh liền biết được Trần Nghi hiện nay đang ở chỗ nào, kết quả, chờ họ nghe được tin đuổi tới phim trường rồi mới phát hiện, họ không vào trong được! Khi đạo diễn Chu quay phim ghét nhất người khác đi tới đi lui bên cạnh, hoặc là làm ồn ào. Ông thích không gian yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe tiếng đối thoại của diễn viên, cùng với âm thanh của máy móc.

Vì vậy, nhân viên tất nhiên là trông coi vô cùng chặt chẽ, không để cho bất kỳ ai đến gần, tất cả mọi người đều bị chặn ở bên ngoài phim trường. Phóng viên cũng ít nhiều hiểu tính đạo diễn Chu, bắt đầu đi là vị đạo diễn tính khí có vẻ lớn, nên mọi người đều không dám làm con chim đầu đàn kia. Tuy rằng trong lòng giống như có lửa đốt, nhưng ngoài mặt thì chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Rốt cuộc quay phim buổi sáng cũng kết thúc.

Trần Nghi tuy là quay phim ở phim trường, nhưng lúc nghỉ ngơi trợ lý đã đem mọi chuyện đều nói cho cô. Vậy nên, lúc này nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy, trong lòng cô sớm cũng đã chuẩn bị tốt.

Thầm Sờ Sờ cho là Trần Nghi sẽ hoàn toàn né tránh những phóng viên này, kết quả cô ấy lại làm ngược lại, đi thẳng tới trước mặt phóng viên.

"Mọi người có câu hỏi gì thì hỏi mau, buổi chiều dừng đến nửa, tính khí đạo diễn Chu tin rằng mọi người ít nhiều đều biết. Mọi người đến đông như vậy, sẽ làm cho đạo diễn Chu không vui."

Các phóng viên mới không để ý mấy thứ Trần Nghi vừa nói ra khỏi miệng, bọn họ quan tâm là tin tức trên mạng.

"Trần Nghi, chồng cô Quách Văn Triết cùng với một sinh viên năm ba Học viện Điện ảnh cùng nhau thân mật, chuyện này cô thấy sao?"

Phóng viên khác vốn có câu khác muốn hỏi lúc này cũng không hỏi nữa, tuy rằng bây giờ tập trung mười mấy phòng viên, nhưng mọi người cũng không hẹn mà cùng yên lặng. Đều cùng chờ câu trả lời của Trần Nghi.

Trên mặt Trần Nghi dần dần lộ ra nụ cười bất thiện, nhìn phóng viên vừa đặt câu hỏi, sửa lại: "Không phải chồng, là chồng cũ, cảm ơn."

Câu này giống như một quả bom nổ tung tại chỗ, lan ra khắp nơi. Không chỉ những phóng viên đến phỏng vấn, liền tới nhân viên công tác ở hiện trường cũng hiểu kỳ nhìn sang.

Trong một mảnh hỗn loạn, thanh âm cao thấp, có người hỏi: "Trần Nghi, xin hỏi hai người ly hôn từ khi nào?"

Trần Nghi thẳng thắn đáp: "Không bao lâu, chỉ một hai tháng trước thôi."

Tiếp sau đó, lại có người hỏi: "Hai người vì sao lại ly hôn, là vì Quách Văn Triết ngoại tình sao?"

Trần Nghi do dự trong vài giây, má hơi động đậy, sau đó mặt không biểu tình nói: "Tính cách không hợp."

Nói xong, liếc nhìn trợ lý bên cạnh.

Trợ lý lập tức hiểu ý nói: "Được rồi, phỏng vấn hôm nay đến đây kết thúc, chúng tôi nên nói đều đã nói rồi. Hơn nữa việc ở cùng với sinh viên năm ba không phải là Trần Nghi của chúng tôi, mọi người nên đi tìm chính chủ, cảm ơn mọi người."

Phóng viên nhìn Trần Nghi càng đi càng xa, tuy biết phỏng vấn không được Trần Nghi, nhưng cũng không rời đi ngay lập tức. Mọi người đều có chút bị tin tức vừa xong làm sốc chưa kịp hồi thần, nhìn lẫn nhau hồi lâu, liền bắt đầu ồn ào trao đổi.

Chờ sau khi rời khỏi phim trường, trong lòng mỗi phóng viên đều đã có bản thảo.

Thẩm Sờ Sờ suốt quá trình đều ở một bên xem, cô chính là rất thích thái độ của Trần Nghi. Cô muốn thu lại những lời trước đây, cô trước đây vẫn luôn cảm thấy Trần Nghi và nữ chính An Như vô cùng giống nhau, cách nghĩ này là không đúng.

Trần Nghi tuy rằng giống như An Như, mất đi hứng thú với hôn nhân. Nhưng thái độ đối với hôn nhân của Trần Nghi lại không giống An Như, An Như mỗi lần yêu đều là cẩn thận từng ly từng tý, lo sợ lại lần nữa tan vỡ. Còn Trần Nghi lại là tràn đầy nhiệt tình, khao khát đối với mỗi đoạn cảm tình, tâm thái hoàn toàn bất đồng.

Chờ Trần Nghi và trợ lý ngày càng tới gần, cô nghe thấy trợ lý đang nhỏ giọng nói với Trần Nghi: "Chị Nghi, chị vừa rồi nói như thế liệu có vấn đề gì không? Các phóng viên liệu có viết linh tinh không?"

Trần Nghi tròn mắt nhìn tiểu trợ lý, nói: "Chẳng lẽ chị không nói thế, họ liền sẽ không quay về viết bừa à? Đây là công việc của bọn họ, bọn họ sợ trường nhất viết linh tinh. Không có cũng có thể nói thành có. Cần gì biết bọn họ làm gì, làm tốt việc của mình là được."

Tiểu trợ lý vô lực gật đầu, nói: "Ừm ừm, được."

Thẩm Sờ Sờ hướng tới Trần Nghi cười cười, chờ Trần Nghi đi xa rồi, nhìn vào bóng lưng cô, Thẩm Sờ Sờ nghĩ, chẳng trách trên mạng đánh giá Trần Nghi cực đoan như vậy, làm một người thẳng thắn thực ra rất khó.

Hơn nữa, theo như cô thấy, Trần Nghi đã là rất có phong độ rồi.

Bởi vì, cô đã từng xem hệ thống nhân duyên của Trần Nghi. Trong cuộc hôn nhân đầu tiên, nguyên nhân cô ấy và Quách Văn Triết ly hôn là do Quách Văn Triết ngoại tình. Còn Trần Nghi không biết vì lý do gì, vừa rồi không tiết lộ điểm này cho phóng viên.

Tuy nhiên, sự việc vẫn là bị tiểu trợ lý đoán trúng. Phải nói là, trợ lý gốc bên Trần Nghi lâu rồi nên loại chuyện này cũng có sự nhạy cảm nhất định.

#Trần Nghi tiết lộ, đã ly hôn với Quách Văn Triết hai tháng trước#

#Khó coi! Nhắc tới chồng cũ Trần Nghi mặt lộ khó xử, nghi ngờ nguyên nhân ly hôn nằm ở việc Quách Văn Triết ngoại tình#

#Chấn động! Quách Văn Triết ngoại tình, Trần Nghi bị tổn thương ly hôn với anh ta#

.....

Thẩm Sờ Sờ xem sự việc do các phóng viên biên ra, tuy rằng bọn họ biên đúng, nhưng cô nhớ là Trần Nghi không hề tiết lộ điểm này mà?

Dân mạng đối với chuyện này lại là vô cùng vui vẻ ngồi xem, mọi người đều rất vui mừng đi lên chúc mừng. Chúc mừng Trần Nghi thoát khỏi tra nam, có được tân sinh. Ngoài ra rất nhiều người còn tạo chủ đề trên mạng, muốn đuổi Quách Văn Triết khỏi giới giải trí.

#Quách Văn Triết cắt khỏi giới giải trí# #Tra nam bị phong sát# #Cầm thú ngủ nữ sinh viên# các loại chủ đề cũng bị người ta tung ra.

Lần này, danh tiếng của Quách Văn Triết là triệt để bốc mùi.

Không ngờ, sự việc lại trong mấy ngày sau đó biến đổi khôn lường.

Ảnh chụp và video Trần Nghi và một nhà sản xuất đang hôn nồng nhiệt vào vài tháng trước bị người ta tải lên mạng, lần này, trên mạng nổi lên sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Thẩm Sờ Sờ sau khi mở ra thì đọc thật kỹ, đó không phải là một màn cô nhìn thấy hôm đó sao? Không ngờ ngoại trừ cô còn có người khác nhìn thấy?

Vương Thiên tất nhiên cũng biết chuyện này, lúc nghỉ ngơi ở phim trường, nhìn ra bên ngoài phóng viên đông đúc, cô nhỏ giọng hỏi: "Sếp, chị nói chị Nghi liệu có cho rằng chuyện này là chúng ta làm không?"

Thẩm Sờ Sờ ngây ra, bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ của Vương Thiên cũng không phải không có đạo lý.

Trước hết, hôm đó cô đích thực là ở hiện trường. Bên cạnh đó, Trần Nghi là biết cô nhìn thấy. Cuối cùng... hai người họ là cùng diễn một vai, cô đúng là có nhiều lý do để làm vậy.

"Chắc là không đâu..." Thẩm Sờ Sờ khi nói câu này tự mình cũng có chút chột dạ. Nói thật, nếu là cô, cô cũng có thể sẽ nghi ngờ.

Hôm nay Trần Nghi không quay phim ở bên này mà đi tham gia một lễ trao giải, các phóng viên tuy rằng biết điều đó, nhưng vẫn đến đây chờ trước.

Nhân viên Tổ kịch bọn họ hay là diễn viên như Thẩm Sở Sở đều bị phóng viên quấy rầy một lượt. Bọn họ tất nhiên là biết phải trả lời như thế nào.

"Không biết." Thẩm Sở Sở chỉ trả lời hai chữ này. Cô là không dám nói gì với các phóng viên kia, người nói một câu họ liền có thể biên ra một bài luận.

"Đó là nhà sản xuất bộ phim này của các cô, cô chẳng lẽ không biết sao?"

"Cô ở phim trường có từng nhìn thấy Trần Nghi và nhà sản xuất ở cùng nhau không?"

"Tình cảm giữa họ như thế nào?"

.....

Thẩm Sở Sở cảm thấy mình cả ngày ngày đều giống như sống trong mưa bom bão đạn vậy, đối diện với các loại vấn đề từ phóng viên.

Chờ đến hôm sau, Trần Nghi rút cuộc trở lại. Các phóng viên đã chờ hai ngày rồi, toàn bộ đều hăng tiết gà xông lên. Dù sao hôm qua không hề có ai có được tin tức hữu dụng gì.

Cư dân mạng trên mạng thảo luận đến khí thế ngất trời, Trần Nghi lại một lời không nói.

Hôm nay, Trần Nghi có thái độ giống với hôm trước, đối với lời đồn của dân mạng một lời cũng không nói.

Đến lúc đi tới phim trường, Trần Nghi liền giống như không gặp chuyện phiền phức gì cả, tiếp tục nghiêm túc nhập tâm vào quay phim.

Khi nghỉ ngơi, Thẩm Sở Sở mới có cơ hội nói chuyện với Trần Nghi.

"Chị Nghi, chuyện này không phải..."

Kết cảnh, trạng thái của Trần Nghi liền không tốt lắm, cô xua xua tay, nói: "Chị biết, chuyện này không phải em làm." Nói rồi, hướng về Thẩm Sở Sở lộ ra một nụ cười thiện ý.

Thẩm Sở Sở tuy rằng trên mặt không thể hiện gì, nhưng trong lòng lại giống như buông được tảng đá lớn, nói: "Ừm, cảm ơn chị Nghi."

Cùng với sự im lặng của Trần Nghi, trên mạng lại bắt đầu có chút thanh âm hoài nghi xuất hiện.

"Tôi cảm thấy Trần Nghi không phải người như vậy, các người xem dáng vẻ Quách Văn Triết xoa mông nữ sinh, thật sự là đáng ghê tởm. [Nôn mửa]"

"Khẳng định là Quách Văn Triết ngoại tình trước, đối mặt với một người hèn/thường như vậy, là nữ đều sẽ chịu không nổi, ủng hộ Trần Nghi. [Cool]"

"Mấy tên chó hai mặt các người đừng có quá lộ liễu, dựa vào đâu nữ diễn viên ngoại tình thì có thể hiểu được, đàn ông ngoại tình liền là tội ác tày trời? [Mim cười]"

.....

Đang lúc hai bên đã nói tới nam quyền, nữ quyền, tin mới lại được tung ra. Lần này, là Quách Văn Triết tự mình ra trận.

Quách Văn Triết gần đây danh tiếng phải gọi là vô cùng thối, nhưng phóng viên sẵn lòng đến phỏng vấn anh ta lại là vô cùng vô tận, anh ta vốn là một cái phỏng vấn cũng không nhận. Nhưng không biết vì đâu, đột nhiên lại tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên.

"Xin hỏi chuyện liên quan đến Trần Nghi ngoại tình trên mạng anh thấy sao?"

Quách Văn Triết trước đây là bộ dáng có chút ngầy có chút thanh cao, bây giờ thì vô cùng suy sụp, nói: "Tôi còn có thể nghĩ thế nào, cô ấy là ngôi sao quốc tế, tôi thì tính là gì? Tôi tuy biết trước đây cô ấy... ài, nhưng cũng chỉ có thể nhìn." Nói rồi trên mặt lộ ra một biểu tình thống khổ.

Các phóng viên nhìn thấy dáng vẻ này của Quách Văn Triết, lập tức thuận thế mà lên, nói: "Xin hỏi anh đây là có ý gì, ý anh là Trần Nghi đã ngoại tình từ lúc hôn nhân vẫn tồn tại ư?"

Quách Văn Triết lại xoa mặt, biểu tình có chút thống khổ đáp: "Có người đàn ông nào nguyện ý thừa nhận mủ trên đầu là màu xanh chứ? Anh hỏi thế, muốn tôi trả lời thế nào? Mấy chuyện này tôi không muốn nói nữa, tôi và tiểu Nghi đã ly hôn từ lâu, hi vọng sau này cô ấy có thể sống càng tốt."

Sau đó, không cần biết các phóng viên hỏi gì Quách Văn Triết đều không trả lời nữa.

Tuy rằng Quách Văn Triết không nói bao nhiêu, nhưng chuyện này lại ở trên mạng thuận thế chuyển biến. Rất nhiều người bắt đầu thay đổi thái độ của mình.

"Nói thật, làm một người đàn ông, cũng khá là thông cảm với Quách Văn Triết. Dù sao vợ lợi hại như thế, áp lực khá là lớn."

Bình luận được nhiều like này vừa xuất hiện, rất nhanh liền được một cô gái đáp lại.

"Nếu năm xưa muốn làm nam phượng hoàng, nhìn trúng danh khí của Trần Nghi, thì đừng có nói là có áp lực. Đã muốn vợ có tiền có sắc giúp đỡ mình trong sự nghiệp, lại còn muốn vợ nghe lời mình. Phi, mơ giấc mộng xuân thu của anh đi! [Măng mỗ]"

"Yêu nữ quyền không cần đáp lại, Trần Nghi cường thế như vậy, Quách Văn Triết ngoại tình cũng rất bình thường. Hơn nữa, các người mắt mù rồi sao, không nhìn thấy là Trần Nghi ngoại tình trước à?? [Mim cười]"

"Đúng nha, là phụ nữ tôi cũng không chịu nổi, người ngoại tình trước mới là sai đi, hướng đi trên mạng đây là sao vậy? Ngoại tình có lý?"

"Người sai là Trần Nghi đi, mọi người xem cho rõ. Quách Văn Triết tuy là xấu, nhưng rõ ràng Trần Nghi ngoại tình trước! Quách Văn Triết ở cùng với nữ sinh cũng là sau khi ly hôn nha, chào! [Phát cuồng]"

.....

Ngay cả khi trên mạng có rất nhiều người hâm mộ của Trần Nghi giúp giải thích, nhưng "Trần Nghi ngoại tình" vẫn thống lĩnh vị trí đầu tiên của hot search.

Thẩm Sở Sở cau mày nhìn vào tin tức trên mạng, cô biết rõ, sự ngoại tình của Trần Nghi khẳng định là sau Quách Văn Triết. Chỉ là, như vậy rồi mà sao Trần Nghi vẫn không giải thích? Trần Nghi nếu không giải thích, cô là người ngoài cũng không tiện nói gì.

Vì vậy, lúc thấy tin nhắn Hồng Mao gửi đến, cô không trả lời.

Tuy nhiên, rõ ràng là trạng thái của Trần Nghi không tốt lắm. Sau khi NG năm sáu lần, đạo diễn Chu cau mày lạnh giọng nói: "Trần Nghi, nghỉ ngơi đi. Chưa điều chỉnh tốt trạng thái không cần đến."

Trên phim trường vốn là có rất nhiều người đang náo nhiệt, lập tức liền yên tĩnh. Ai cũng không dám nói loạn cái gì, mọi người đều nín thở, nhìn đạo diễn Chu, lại nhìn sang Trần Nghi.

Trần Nghi đứng tại chỗ nhất thời không động đậy, một phút sau, cô thở dài và nói: "Được rồi."

Nghe được hai từ này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thẩm Sở Sở, chuẩn bị, cảnh sau quay cảnh buổi chiều kia của cô." Đạo diễn Chu đột nhiên gọi Thẩm Sở Sở đang mải nhìn Trần Nghi.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng hồi thần, trước khi đạo diễn Chu nói câu tiếp theo liền nói: "Được ạ, đạo diễn Chu, tôi lập tức đi hóa trang thay trang phục." Đùa gì thế, không khí trên phim trường đáng sợ như vậy, cô vẫn là thừ thờ một chút.

Quả nhiên, nghe được đáp lại, sắc mặt đạo diễn Chu tốt lên không ít.

Thẩm Sở Sở nhanh chóng thay đồ, sau đó chính là đi hóa trang. Không ngờ, lúc đến phòng hóa trang, phát hiện ra Trần Nghi cũng ở đó. Chỉ là phòng trang điểm yên tĩnh, thợ hóa trang vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu với Thẩm Sở Sở, Thẩm Sở Sở nhẹ nhàng ngồi xuống.

Sau chưa đầy mười phút, Thẩm Sở Sở liền nghe thấy Trần Nghi lớn tiếng nói một câu.

"Quách Văn Triết, anh giỏi lắm, cố ý bôi đen tôi? Ai ngoại tình trước, trong lòng anh còn không rõ chắc? Đã nói là dễ hợp dễ tan, anh bịa đặt những thứ này cho tôi, thật sự coi Trần Nghi tôi là ăn chay phải không?"

Đối phương không biết đã nói gì, Trần Nghi lại là hừ lạnh một tiếng, nói: "Hừ, tôi không có chứng cứ? Tôi là không có chứng cứ, chẳng lẽ cầu tử cũng không có à? Tôi không tin, đào ba tác đất cũng không tìm được chắc? Lão nương có chính là tiền, anh cứ chờ đây cho tôi!"

Nói xong, rắc một tiếng, điện thoại bị ném lên bàn. Trần Nghi lúc này rõ ràng là vô cùng tức giận, cô nhắm mắt lại, sau đó quay sang nhìn trợ lý, lờ lợ ý nhiều nói hai chữ: "Tẩy trang!"

Chờ Trần Nghi tẩy trang xong, dẫn trợ lý đi rồi, mấy người trong phòng hóa trang mới thở ra.

Thợ hóa trang nhỏ giọng thì thầm: "Chị Trần Nghi khí tràng thật lớn, dọa chết tôi rồi."

Một người khác cũng giống như vừa mới phản ứng lại được, nó: "Đúng thế, tôi đến thờ cũng không dám thờ. Chẳng qua, tôi nói rồi mà, vừa nhìn Quách Văn Triết liền biết không phải thứ tốt, xấu trai ngoại tình không nói, còn đổ oan cho Trần Nghi, sau này có kịch hay xem rồi."

Thẩm Sở Sở cảm thấy thợ trang điểm này nói có lý, đã xấu lại còn ngoại tình! Người đàn ông cặn bã như vậy nên bị giáo huấn kỹ. Tuy vậy, nếu Trần Nghi đã nói muốn giáo huấn Quách Văn Triết, chắc không cần cô ra tay nữa.

Thẩm Sở Sở không tiếp lời của thợ trang điểm, cô đang yên lặng suy tư. Hai thợ hóa trang lại giống như càng nói càng có tinh thần, sau đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

"Nói gì mà nói, còn chưa trang điểm xong à, nhanh lên chút! Đạo diễn Chu hôm nay tâm tình không tốt, đều thành thật chút, đừng nói mấy thứ linh tinh đó trong tổ kịch. Cần thận họa từ miệng mà ra."

Hai thợ hóa trang lập tức không nói nữa, động tác trên tay cũng nhanh hơn một chút.

Đến hôm sau, vốn là phải quay cảnh của Trần Nghi, kết quả trạng thái của Trần Nghi còn không bằng hôm qua. Hóa khí trong lòng đạo diễn Chu càng lớn, nhưng nghĩ đến Trần Nghi gần đây gặp phải phiền phức, ông vẫn luôn nhịn.

Rõ ràng, Trần Nghi đối với biểu hiện như vậy cũng rất không hài lòng. Chỉ là trong lòng có sự, cô cũng có chút không khống chế được bản thân. Trong lòng sớm đã mắng Quách Văn Triết không biết bao nhiêu lần.

Nhân viên của tổ kịch hai ngày này đều là cẩn thận từng ly từng tý một, không dám qua lại trước mặt đạo diễn Chu. Nhưng các phóng viên rõ ràng là không chú ý đến điểm này, khó khăn lắm mới nhìn thấy bên đạo diễn Chu không có người, vội vàng đi lên phỏng vấn.

"Đạo diễn Chu, xin hỏi ông nghĩ thế nào về việc phát sinh gần đây? Ông có hối hận đã chọn nữ diễn viên việc xấu đồn khắp nơi như vậy không?"

Hóa khí trong lòng đạo diễn Chu đang sẵn, nghe được câu nói này lờm phóng viên vừa hỏi một cái sắc lẹm, đáp: "Việc xấu khắp nơi? Việc xấu gì? Có chứng cứ không, nếu không có chứng cứ thì cẩn thận bị kiện!"

Người phóng viên bị nói kia bị dọa một trận, vội vàng ngậm miệng, không dám nói gì nữa.

Thẩm Sở Sở thấy phim trường trở thành đáng về này, cũng có chút rối rắm, liệu có cần bí mật giúp Trần Nghi một chút không. Nhưng, cô cũng không biết Trần Nghi bây giờ đến cùng là có tìm được chứng cứ không, nhờ cô ấy đã tìm được rồi thì sao? Hơn nữa, chuyện như thế này cô cũng không tiện tự mình tới.

Không bao lâu sau, Thẩm Sở Sở liền không có tâm tư để bối rối nữa. Bởi vì chuyện này đã đem cô liên lụy vào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Khi Thẩm Sở Sở nhìn thấy bản thân cùng Trần Nghi lên hot search, nội tâm vô cùng nghi hoặc. Cô vốn dĩ cho là tổ kịch có ý mua hot search để giảm bớt chú ý về chuyện của Trần Nghi, chỉ là lúc nhìn thấy nội dung bên trong, cô liền kinh ngạc không thôi.

Không thể không nói, cư dân mạng vô cùng tỉ mỉ. Đến người bước một chân vào xe bảo mẫu cũng bị người ta phát hiện ra.

Cô cẩn thận tý một mở ảnh ra nhìn mấy lần, đều không thể nhận ra biển số xe của mình. Trước đây cô cũng từng xem mấy bức ảnh này, không chút nào phát hiện ra là xe bảo mẫu của mình.

"Thiên Thiên, em có thể nhận ra đây là xe bảo mẫu của chúng ta không?"

Vương Thiên cho là sắp mình đang vì việc lên hot search phát sầu, kết quả không ngờ tới lại nghe được câu hỏi như vậy, cô cúi đầu nhìn một cái, lắc lắc đầu, nói với Thẩm Sở Sở: "Nhìn không ra."

Thẩm Sở Sở đem bức ảnh được phóng to thu nhỏ lại, lại nhìn một lần, vẫn không nhìn ra. Nhưng mà, đọc phân tích bên dưới, cô lại cảm thấy, chiếc xe này nếu không phải là của cô thì không thể là của người khác được.

Còn người bắt cô, không phải là đối thủ của cô, không phải là kẻ thù của cô, là fan của cô.

Đầu đuôi câu chuyện là như thế này, một người hâm mộ lúc nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp Trần Nghi và một nhà sản xuất nào đó đang hôn nồng thắm, sợ hãi phát ra một bình luận như sau: "Lúc nhìn thấy xe bảo mẫu trong góc dọa chết tôi, tôi còn cho là Sở Sở nhà chúng tôi cơ, hóa ra là Trần Nghi. Không phải Sở Sở của chúng tôi là được. [Vui vẻ]"

Nguyên bản bình luận vốn im lặng như tờ không biết vì sao bị người ta đào ra, đúng lúc bị một câu từ phát hiện. Sau đó mọi người tìm hiểu nguồn gốc, thật là tra được một ít manh mối.

Hôm đó đúng dịp thử vai, các câu từ rất nhanh liền có thể tra được chuyện này. Hơn nữa, xe bảo mẫu của Thẩm Sở Sở tuy là bí mật đối với người hâm mộ, nhưng đối với phóng viên bọn họ mà nói thực sự là nhẹ nhàng liền có thể tìm ra.

Sau khi tìm được nấy thứ này, tất cả phía sau đều rất là thuận lý thành chương. Thẩm Sở Sở và Trần Nghi cùng tham gia thử vai, lúc Thẩm Sở Sở rời đi nhìn thấy cảnh Trần Nghi và nhà sản xuất đang hôn thắm thiết.

Thế thì, vấn đề đến rồi, chuyện này của Trần Nghi rốt cuộc là ai tiết lộ ra?

Các tài khoản marketing nhảy cảm lập tức bắt đầu bịa chuyện.

{Giải trí 2020}: Tôi có một suy đoán to gan! Chuyện này liệu có phải chính là do Thẩm Sở Sở để lộ ra không nhỉ? Dù gì hôm đó bọn họ cùng nhau đi thử vai, Thẩm Sở Sở liệu có dùng loại thủ đoạn này để chen ép đối thủ không? Vốn dĩ quan hệ của nữ diễn viên trong giới "tốt" đến mức mọi người đều rõ mà nhỉ. [Mỉm cười]

Người hâm mộ đọc được ngôn luận như thế này, tất nhiên là không chịu. Thẩm Sở Sở tuy rằng không phải đại bài lưu lượng, nhưng cũng có được không ít fan trung thành.

Xấn tay áo rồi tiến lên xé tài khoản marketing.

Đặc biệt là An Hải Trân vừa được điều tới bộ phận quan hệ công chúng, đối với chuyện như thế này liền không tiếc tất cả đổi đầu.

"Khi Sở Sở với Trần Nghi đi thử vai căn bản là không cùng một tổ được không, bịa chuyện cũng phải có chứng cứ nhé! Cái gì cũng không biết liền bắt đầu làm mọi người hiểu lầm, tôi thấy anh là thủy quân Quách Văn Triết mời tôi đi! [Măng mỗ]"

Những người hoài nghi Thẩm Sở Sở tất nhiên cũng xông lên đổi đầu với An Hải Trân.

"Cho dù không cùng một tổ, nhưng bây giờ quay phim ở cùng một tổ kịch đúng không? Nói không chừng hai người quan hệ rất kém, Thẩm Sở Sở muốn thêm vài cảnh, nên có ý bôi nhọ Trần Nghi thôi! Dù sao Thẩm Sở Sở vị trí quá thấp, đặt ngay ở đó kia! Người hâm mộ đừng tẩy trắng nữa! [Khinh bỉ]"

An Hải Trân nhìn thấy bình luận như thế tất nhiên là phải đáp lại rồi.

"Phiền mở mắt to ra mà nhìn cho rõ, Sở Sở nhà chúng tôi nếu thật sự muốn bộc lộ sự việc, còn cần chờ đến giờ sao? Cô ấy hoàn toàn có thể công bố vào ngày đầu tiên chụp được!"

"Trọng điểm của các người sao lại đặt ở đây, rốt cuộc là Trần Nghi ngoại tình trước hay là Quách Văn Triết ngoại tình trước, mọi người có hiểu không vậy?"

"Quách Văn Triết và Trần Nghi ai ngoại tình trước à, còn có, hai nữ minh tinh tranh đấu đẹp mắt nữa nhỉ? [Ấn dũa]"

"Hahahaha, cười chết người, không biết vì sao, hướng đi của chuyện Trần Nghi và Quách Văn Triết ly hôn này ta ngày càng thích thế nhỉ!"

"Vừa nhìn liền biết Thẩm Sở Sở không phải là ngọn đèn cạn dầu, khẳng định là cô ta làm!!! [Khinh bỉ]"

.....

An Hải Trân đọc bình luận trên mạng, tức đến mức muốn giơ chân.

Lúc này, Trương Đăng nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy, đi tới an ủi: "Hải Trân, bình tĩnh chút, loại chuyện này mỗi ngày đều có. Em không thể khiến tất cả mọi người đều chỉ nói tốt cho Sở Sở."

An Hải Trân tức giận nói: "Mấy người này không nói lý, chuyện này rõ ràng không phải Sở Sở làm, bọn họ dựa vào đâu vu oan cho Sở Sở. Hơn nữa, anh không phải là quan hệ rất tốt với Sở Sở sao, còn nói loại lời mất mặt này."

Trương Đăng: "...". Cậu có nói gì đâu? Sao đối phương lại không vui rồi.

Thấy An Hải Trân cúi đầu nghiêm túc đánh chữ không quan tâm tới cậu, cậu sờ sờ mũi, liếc nhìn chữ đánh ra trên màn hình máy tính của An Hải Trân. Sau đó nói: "Xem anh đây."

Nói rồi, đăng nhập vào tài khoản của mình, gửi một bình luận.

"Các người có thấy ai làm chuyện xấu còn để lại chứng cứ không? Phiền dùng bộ não IQ 50 của các người nghĩ xem, góc chụp ở chỗ nào. Nếu thật sự là Thẩm Sở Sở làm, còn có thể đem bản thân cô ấy đều chụp vào sao? Não là thứ tốt, hi vọng mọi người đều có. [Mỉm cười]"

An Hải Trân đọc nội dung xong, bội phục nhìn Trương Đăng.

Trương Đăng đắc ý liếc nhìn An Hải Trân, nói: "Không cần sùng bái anh, em ở phòng quan hệ công chúng gốc lâu rồi sẽ biết thôi. Hơn nữa, đừng quên like lại cho anh, để anh lên bình luận hot nhất."

Nói xong, lại đi vào phòng làm việc nói chuyện này với những người khác.

Chẳng qua, không cần biết An Hải Trân và Trương Đăng bên này cố gắng thế nào, phóng viên ở phim trường hôm nay so với hôm qua vẫn nhiều gấp đôi. Tương ứng, nộ hỏa của đạo diễn Chu cũng cao gấp đôi so với trước đó.

Thẩm Sở Sở và Trần Nghi nhìn nhau, mọi người đều nhìn ra bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

"Không nghĩ tới chuyện này đem em cũng liên lụy vào, xin lỗi." Trần Nghi thờ dài nói.

Thẩm Sở Sở lắc đầu, đáp: "Chuyện này sai không ở chị, hơn nữa chị không nghĩ ngờ em em đã rất cảm kích rồi."

Trần Nghi vô lực nói: "Loại chuyện như thế này, trong giới lâu rồi sẽ có thể cảm nhận được. Là ai làm, không phải là ai làm, không thể chỉ nhìn bề ngoài. Ảnh chụp là dễ lừa người nhất."

Thẩm Sở Sở gạt đầu tán đồng.

Tuy nhiên, không tiếp nhận phóng viên phỏng vấn là không thực tế.

"Thẩm Sở Sở, ảnh Trần Nghi ngoại tình có phải là cô chụp không?"

Thẩm Sở Sở cười nhìn vào phóng viên vừa hỏi, đáp: "Anh khẳng định là Trần Nghi ngoại tình trước à? Đương nhiên không phải là tôi chụp, tôi sẽ ngốc đến mức chụp cả bản thân vào sao?"

Phóng viên luôn biết cách thuận nước đẩy thuyền, nói: "Chẳng lẽ cô biết nội tình, là Quách Văn Triết ngoại tình trước sao?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Sao mà tôi biết được, chuyện này không phải là do các anh đi tra sao? Chuyện đồn thổi có gì hay để tiết lộ, muốn công khai thì công khai chuyện thật ấy."

Sau khi ăn cơm, Thẩm Sở Sở đăng nhập vào một tài khoản khác, trả lời Hồng Mao một câu: Quách Văn Triết ngoại tình trước.

Sau khi trả lời xong, buổi chiều cô tiếp tục quay phim.

Buổi tối về đến phòng trong khách sạn, nhìn thấy con người quen thuộc, cô bước tới ôm eo anh, làm nũng nói: "Mệt quá đi."

Hàn Hành Ngạn xoa xoa đầu cô, nói: "Nếu mệt thì liền nghỉ ngơi một chút."

Thẩm Sở Sở lắc đầu, đáp: "Không cần. Em chỉ là cảm thấy mấy chuyện linh tinh này thật phiền, không thể quay phim hẳn hoi."

Hàn Hành Ngạn trong lòng chợt động, nói: "Ừ. Mấy chuyện này giao cho anh xử lý, em yên tâm quay phim. Được không?"

Thẩm Sở Sở vốn là muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt trầm ổn của bạn trai, cô cắn môi, cuối cùng nói một chữ: "Được."

Hàn Hành Ngạn nghe được chữ này, dịu dàng xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở.

Quả nhiên, ngày hôm sau, hướng gió lập tức thay đổi. Không chỉ Thẩm Sở Sở thanh thanh bạch bạch thoát ra, chuyện Quách Văn Triết ngoại tình cũng có chứng cứ xác thực. Tất cả mọi người đều tới góp lửa đốt tên đàn ông cặn bã bản thân tự ngoại tình trước, kết quả còn mua thủy quân hàm hại vợ mình kia!

Lúc Thẩm Sở Sở tỉnh lại cầm điện thoại lên nhìn thấy hướng gió trên mạng có chút đại ra, sao nhanh thế liền giải quyết rồi? Cô nghi hoặc nhìn vào người bên cạnh, hỏi: "Chuyện này là anh làm sao?"

Hàn Hành Ngạn thờ dài, đáp: "Phải."

"Anh sao mà... làm được thế?" Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi lại. Đội cầu tử cô gắng rất nhiều ngày đều không tìm được chứng cứ, chỉ chốc lát lại bị Hàn Hành Ngạn tìm được sao?

Hàn Hành Ngạn cười cười, không nói. Sao lại làm được... chuyện này thì không cần nói cho cô nhóc nghe.

"Anh chỉ gọi một cuộc điện thoại, tất cả chứng cứ đều tìm ra?" Thẩm Sở Sở tiếp tục hỏi ngớ ngẩn. Rõ ràng tối qua chỉ nghe thấy anh gọi cho thư ký Vương một cuộc, sau đó hôm nay tất cả mọi chuyện đều kết thúc? Chuyện làm bọn họ gặp rắc rối trong rất nhiều ngày liền cứ thế nhẹ nhàng giải quyết.

"Không phải một ngày." Hàn Hành Ngạn nói.

"Hử?"

Hàn Hành Ngạn hôn Thẩm Sở Sở, nói: "Chỉ cần là việc của em anh liền sớm chú ý rồi. Vì thế, không phải một ngày."

"Thế anh tại sao không..." tại sao không đưa tin ra sớm một chút. Lời của Thẩm Sở Sở còn chưa kịp hỏi ra, bản thân liền tự hiểu được trước. Cũng phải, Hàn Hành Ngạn trước đây cũng từng nói về chuyện này. Cô lúc đó trả lời thế nào? Cô muốn tự mình giải quyết.

Vì vậy, đối phương sờ đi không giải quyết trước là vì tôn trọng cô.

Vì tôn trọng ý kiến của cô, vì bảo vệ lòng tự tôn của cô.

Ánh mắt Hàn Hành Ngan mang theo dịu dàng nhìn vào Thẩm Sở Sở, không trả lời.

"Cảm ơn anh!" Thẩm Sở Sở lao vào vòng tay của Hàn Hành Ngan nói. Bao nhiêu lâu nay, cô vẫn luôn là người cô đơn, cô quen tự mình xử lý mọi chuyện. Hơn nữa, sau khi có hệ thống, cô liền bắt đầu ý lại hệ thống, tự phụ đến mức cảm thấy bản thân có thể giải quyết tất cả mọi việc.

Lại không nhận ra rằng, có một người ở sau lưng cô lặng lẽ bảo vệ cô.

"Đổi một cách cảm ơn khác thế nào?" Hàn Hành Ngan thấp giọng nói bên tai Thẩm Sở Sở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Sau khi Thẩm Sở Sở đến trường quay, bầu không khí ngày hôm nay liền không giống trước đây nữa.

Cả người Trần Nghi cũng thoải mái hơn rất nhiều, cô cùng Thẩm Sở Sở nói cho nhau một tiếng "Chúc mừng". Chúc mừng cho nhau, chuyện này cuối cùng coi như cũng qua.

Tuy nhiên, khi Trần Nghi rời khỏi phòng trang điểm, ái muội nhắc nhở thêm: "Nhớ thêm chút phấn trên cổ, quay phim cho tốt."

Thẩm Sở Sở vô thức cúi đầu nhìn một cái, cái gì cũng không nhìn thấy, sau đó liếc nhìn gương. Đều tại lúc sáng..

Nghĩ tới nghĩ lui, mặt Thẩm Sở Sở cũng bắt đầu đỏ lên. Quá trình quay phim sau đó vô cùng thuận lợi.

Trước đây bởi vì có phóng viên ở trường quay, thêm vào chuyện của Trần Nghi, làm cho mọi người đều có chút không tập trung. Chờ sau khi phim trường trở lại yên tĩnh, mỗi người làm việc của chính mình, hiệu quả so với trước đó cao hơn không chỉ một chút.

Hai tháng sau, tổ kịch "Tình yêu và hôn nhân" đóng máy. Tiếp theo đó phải bận rộn chính là các nhân viên phụ trách hậu kỳ. Nghĩ tới một tháng nghỉ phép Trần Tây Lệ đã nói, cả người Thẩm Sở Sở đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi xuống máy bay, nhìn thấy Hàn Hành Ngan đến đón mình, cô không nhịn được ôm lấy hôn anh một cái.

Hôn rồi, phát giác bản thân quá bốc đồng. Vội vàng kéo kéo mũ, nhìn quanh tứ phía, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi không bị người ta chụp được chứ?"

Hàn Hành Ngan liếc nhìn paparazzi trốn sau một chiếc xe bánh mì, đáp: "Chắc là không." Cứ coi như là có, không có sự đồng ý của anh, bọn họ cũng không dám tiết lộ ra.

Thẩm Sở Sở sợ hãi vỗ vỗ ngực, nói: "Thế thì tốt, thế thì tốt."

Chẳng qua, tâm trạng tốt của Thẩm Sở Sở chỉ duy trì được tới trước khi lên xe, vì vừa ngồi lên xe, điện thoại của Hàn Hành Ngan liền vang lên.

"A lô, ông ạ."

"Cháu còn biết gọi ta là ông, ông nói bao nhiêu lần rồi, dẫn cháu dâu về cho ta xem nào." Tiếng của ông nội Hàn truyền ra từ điện thoại.

Thẩm Sở Sở cho dù ngồi ở ghế phụ lái cũng nghe thấy giọng của phía bên kia. Trong lòng run lên, có chút run rẩy. Phải gặp người lớn rồi sao?

"Ông nội, cháu..." Hàn Hành Ngan nhìn thấy Thẩm Sở Sở giống như bị kinh sợ, mở miệng muốn giải thích với ông nội anh.

Ông nội Hàn không cho Hàn Hành Ngan cơ hội狡辩, nói: "Cháu không cần nói nữa, ngày ngày nhìn trên ti vi có thể giống như nhìn thấy người thật sao? Mẹ cháu cũng gặp rồi, chỉ là không cho ông già này gặp thôi có phải không?"

"Ông nội, không phải như ông nghĩ đâu, Sở Sở cô ấy dạo này đang quay phim, không có thời gian." Hàn Hành Ngan niết niết mi tâm, bắt đắc dĩ giải thích.

"Ông cho người điều tra rồi, cháu dâu tôi nay lên máy bay, mấy đứa ngày mai đến đây đi."

"Ông..." Hàn Hành Ngan còn chưa kịp nói thêm gì, điện thoại liền bị ngắt.

"Xin lỗi, Sở Sở, nếu em không muốn..." Hàn Hành Ngan nhìn Thẩm Sở Sở đang trầm tư và nói.

Thẩm Sở Sở lắc lắc đầu, đáp: "Em chỉ là chưa chuẩn bị tốt."

Hàn Hành Ngan xoa xoa đầu cô, kéo đầu cô qua dựa vào lòng mình, nói: "Không sao, Sờ Sờ, em không cần có áp lực tâm lý, khi nào em nghĩ ổn rồi thì khi đó chúng ta đi."

Thắm Sờ Sờ rầu rĩ đáp một tiếng: "Ừm."

Nghe được tiếng thúc giục liên hồi từ phía sau, hai người chậm chậm tách ra, Hàn Hành Ngan chạm vào chiếc hộp nhỏ trong túi quần, hơi thờ phào. Sau đó chậm rãi khởi động xe.

"Muốn đến đâu dừng bữa?" Hàn Hành Ngan thấy Thắm Sờ Sờ sau khi lên xe liền một câu cũng không nói, hỏi.

Thắm Sờ Sờ còn đang nghĩ tới việc vừa xong, cắn cắn môi, đáp: "Hôm nay có chút mệt mỏi, không có khẩu vị gì, hay là về nhà nghỉ ngơi trước đã."

Hàn Hành Ngan siết chặt tay lái, sau đó từ từ thả ra, nói: "Được."

Đến tiểu khu, sau khi ra khỏi thang máy, Hàn Hành Ngan đứng tại chỗ không động, Thắm Sờ Sờ đã đi được mấy bước liền quay đầu lại nhìn anh.

Hai người liền cứ như thế trầm mặc đứng một hồi.

"Em, em về trước." Cuối cùng, Thắm Sờ Sờ vẫn là không nhận được nói ra.

Hàn Hành Ngan nhìn Thắm Sờ Sờ trong vài giây, không nói gì. Một lúc sau, mím mím môi, đáp: "Được, nghỉ ngơi cho tốt."

Thắm Sờ Sờ gật đầu.

Sau khi về nhà, cả người Thắm Sờ Sờ đều nằm lên sofa. Nói thật lòng, cô thật sự có chút chưa chuẩn bị xong. Tuy là nói cô từ lâu đã biết Hàn Hành Ngan là chồng tương lai của mình, nhưng thật sự đến lúc, cô lại bắt đầu ngần ngại.

Cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà một lúc, sau đó Thắm Sờ Sờ lấy ra điện thoại của mình, mở WeChat ra, tìm tới một người rồi nhấn tới một tin.

{Thắm Sờ Sờ}: Kết hôn có thú vị không? Cậu khi đó sao lại hạ quyết tâm muốn kết hôn vậy?

Mấy phút sau, đối phương gửi tin nhắn trả lời.

{Vương Tinh}: Wa! Chính là Hàn tổng cái vị thần long thấy đầu không thấy đuôi đấy sao? Thật muốn gặp anh ta. trên mạng đều nói anh ta rất soái. [Hoa sĩ]

{Thắm Sờ Sờ}: Trọng điểm sai rồi, mẹ của đứa trẻ.

{Vương Tinh}: Muốn cưới thì cưới thôi, lúc đó không nghĩ nhiều như vậy. Nhìn thấy người đó, liền muốn cùng anh ấy nắm tay cùng tiến, muốn cùng anh ấy sống cả đời. Người sống một đời sẽ gặp rất nhiều người, nhưng trong đó đáng để mình giao phó chung thân lại không có mấy. Vì thế, gặp được một người mình thích đồng thời người đó cũng thích mình, thật sự là rất khó.

Thắm Sờ Sờ đọc đoạn trả lời Vương Tinh gửi đến, trầm mặc hồi lâu, lại hỏi một câu.

{Thắm Sờ Sờ}: Cứ thế gả đi liệu có hối hận không?

{Vương Tinh}: Sẽ không đâu. Đời người ngắn như vậy, khoảng thời gian ngắn ngủi đó không ở cùng người mình yêu thương, lãng phí biết bao! Sờ Sờ, chồng mình không cho mình nghịch điện thoại, nói là có phông xạ, cậu xem xét cẩn thận nha, nhớ hôm nào đó dẫn Hàn tổng đến gặp mình đấy.

{Thắm Sờ Sờ}: Được.

Sau khi cùng Vương Tinh nói chuyện xong, Thắm Sờ Sờ đột nhiên cảm thấy bản thân có chút làm cao. Quay "Tình yêu và hôn nhân" lâu như vậy, thái độ của cô cũng có chút thay đổi. Tình yêu là chuyện đơn giản, chỉ cần anh thích tôi, tôi cũng thích anh là đủ rồi.

Nhưng, hôn nhân lại là một vấn đề rất phức tạp, là chuyện của hai gia đình. Mà cha mẹ cô còn chưa gặp qua Hàn Hành Ngan nữa.

Những chuyện này khiến cho Thắm Sờ Sờ đầu óc có chút loạn, bụng cũng hợp thời kêu lên. Nghĩ thầm, sớm biết vậy vừa rồi đi ăn đã. Giờ đồng hồ lên xem, đã hơn chín giờ rồi. Thế nên dứt khoát không ăn nữa, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Kết quả, vừa mở cửa phòng, liền bị tràng cảnh bên trong làm cho sốc.

Cả phòng là cánh hoa hồng, còn có bóng bay các loại...

Trách không được hôm nay cô cảm thấy Hàn Hành Ngan có chút quái quái, cô còn cho là tự mình nghĩ nhiều, hóa ra anh cũng có tâm tư khác. Một màn này, khiến cho cô có chút không biết phải làm sao.

Đang do dự, điện thoại đột ngột vang lên, là một tin nhắn Hàn Hành Ngan gửi đến.

"Sở Sở, anh gọi lẩu rồi, em đói không, có muốn sang ăn một chút không?"

Nhìn thấy một chữ lẩu, bụng Thẩm Sở Sở lại réo lên, cô xoa xoa nước mắt. Do dự một lúc rồi mở cửa đi sang đối diện. Có đồ ăn ngon tội gì không đến ăn, dù gì cô cũng đói lâu rồi.

Hàn Hành Ngan nhấn tin xong, liền cứ nhìn điện thoại bắt đầu thẩn thứ. Vì ngày hôm nay, anh đã hình dung ra vô số loại khả năng. Bây giờ loại khả năng này tuy là có chút bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu của anh.

Chỉ là, anh không hiểu được, Thẩm Sở Sở lừa anh đi là vì cô không thích anh, hay là vì không muốn gả cho anh.

Anh hẳn là nên chuẩn bị tốt hơn một chút, không nên đột ngột như thế này. Nghĩ tới hoa hồng và bóng bay ở phòng đối diện, mặt anh hơi nóng lên. Anh không nên tin lời của Trương Đăng, làm loại chuyện này đại khái là không được thêm điểm.

Nhìn nồi lẩu đang sôi sùng sục trên bàn, lòng anh lại hoàn toàn tương phản, yên tĩnh như một hồ nước, cũng giống như tảng đá dưới đáy biển, trầm trọng.

Đang lúc anh lặng người nhìn chăm chăm vào nồi lẩu, bỗng nhiên, chuông cửa vang lên.

Trái tim của Hàn Hành Ngan lập tức đập gia tốc, sau khi đứng dậy, suýt nữa thì chân trái đạp vào chân phải. Đứng ở chỗ quan sát ngoài cửa, nhìn thấy người bên ngoài giống như anh đã nghĩ, anh không chút do dự, lập tức mở cửa.

"Sở Sở."

Thẩm Sở Sở liếc nhìn Hàn Hành Ngan, thấy đáy mắt anh có cảm xúc mà cô không hiểu. Hít một hơi, nói: "Không phải nói là có lẩu sao, ở đâu vậy?"

Hàn Hành Ngan lập tức nghiêng người, để Thẩm Sở Sở tiến vào.

Sau khi Thẩm Sở Sở tiến vào phòng ăn, phát hiện đồ trong đó đã chuẩn bị xong từ lâu. Bàn ghế bát đĩa đều sắp tốt rồi, Thẩm Sở Sở trầm mặc ngồi xuống, nhìn vào nồi nước lẩu trước mặt, cầm đũa lên khuấy một chút, ngửi ngửi hương vị quen thuộc trong không khí. Cô nuốt nuốt nước bọt, nghĩ thầm, đến gia vị cũng là thứ cô thích.

"Anh không ngồi xuống ăn cùng sao?" Thẩm Sở Sở thấy Hàn Hành Ngan đứng ở một bên không động, hỏi.

"Ăn." Hàn Hành Ngan đơn giản nói một từ, liền ngồi xuống.

Thẩm Sở Sở là thật sự đói, cúi đầu ăn. Hàn Hành Ngan không ngừng cho thịt và rau vào nồi cho cô.

Ăn được một lúc, Hàn Hành Ngan thấy Thẩm Sở Sở vẫn mặc bộ đồ lúc trước, do dự một lát, hỏi: "Sở Sở, em về nhà không vào phòng ngủ sao?"

Tay đang gấp nắm kim châm của Thẩm Sở Sở chợt ngừng, tùy cơ hồi phục bình thường, đáp: "Không có."

Hàn Hành Ngan vừa nghe hai chữ này, giống như đặt xuống được một việc lớn vậy, lại giống như có chút thất vọng, tâm trạng phức tạp nhìn cái thảo trước mặt.

Thẩm Sở Sở lại giả vờ như không biết.

Ăn đến cuối bữa, Thẩm Sở Sở nghĩ ngợi thật lâu, bỗng hỏi: "Sau này nếu em muốn ăn lẩu, anh đều sẽ gọi cho em sao?"

Hàn Hành Ngan ngây ra một lúc, đáp: "Hử? Sẽ." Ăn lẩu cũng không phải chuyện gì to tát, chút yêu cầu này tất nhiên là phải thỏa mãn rồi.

"Anh sẽ không ghét bỏ ăn đến mức cả phòng đều là mùi lẩu sao?" Thẩm Sở Sở nheo mắt nhìn Hàn Hành Ngan. Hàn Hành Ngan có bệnh sạch sẽ, điểm này cô biết.

Hàn Hành Ngan lắc lắc đầu, nói: "... Sẽ không." Đương nhiên là, nếu có thể ăn ở bên ngoài thì càng hoàn hảo.

"Anh sẽ luôn giúp em thêm gia vị, thêm thức ăn sao?"

"Sẽ."

"Thế... anh sẽ vĩnh viễn yêu em sao?" Cuối cùng, Thẩm Sở Sở vẫn mạnh mẽ hỏi ra. Tuy là cô biết lời yêu trên môi không có gì đảm bảo, nhưng, vào lúc này, cô chính là muốn nghe.

Hàn Hành Ngan lúc này mắt liền sáng lên, tim cũng bắt đầu nhảy lên. Anh nghe được chính mình rành mạch nói: "Sẽ!"

Thẩm Sở Sở đặt đũa xuống, chậm rãi rì rì nhận lấy giấy ăn Hàn Hành Ngan đưa lau lau miệng, lại dùng giấy ăn lau lau tay. Ngẩng đầu nhìn, nhìn vào người đàn ông trước mặt, hỏi: "Nhấn cầu hôn của anh đâu?"

Hàn Hành Ngan mở trừng mắt nhìn vào người trước mặt, nhất thờ quên động tác.

Thẩm Sờ Sờ nhìn dáng vẻ ngốc ngốc của Hàn Hành Ngạn, ho nhẹ một tiếng: "Ồ, không phải muốn cầu hôn à, thế em về trước đây."

Thấy Thẩm Sờ Sờ muốn đứng dậy, Hàn Hành Ngạn cuối cùng mới phản ứng lại, vội vàng đứng lên, đưa tay giữ cô lại. Sau đó cộc một tiếng, quỳ một gối xuống đất.

"Sờ Sờ, gả cho anh nhé." Hàn Hành Ngạn cầm một chiếc nhẫn nói.

Thẩm Sờ Sờ nhìn vào Hàn Hành Ngạn đang quỳ một gối trên đất, mắt liền ướt, đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Sờ Sờ nhìn thấy bản thân lại lên hot tìm kiếm vì tin đồn, nội tâm lại không có loại lo lắng như dĩ vãng. Ngược lại cô vô cùng bình tĩnh đọc các tin báo từ các trang truyền thông.

"Tiểu hoa đán mới lên Thẩm Sờ Sờ tới qua về Đế Đô, nghi ngờ được bạn trai đến đón."

"Bạn trai thần bí của Thẩm Sờ Sờ xuất hiện, nghi ngờ là phú nhị đại!"

"Liệt kê các vị nam thần vây quanh Thẩm Sờ Sờ."

Hàn Hành Ngạn lúc đi ra từ nhà tắm chậm rãi ngồi xuống sofa, anh dùng mắt lướt qua, phát hiện ra Thẩm Sờ Sờ đang xem Weibo.

Kỳ thực, hôm qua lúc cầu tử chụp trộm anh đã phát hiện rồi, mà bây giờ tin đồn có thể truyền khắp nơi, cũng bởi vì là anh không cố ý ngăn cản. Nghiêng đầu nhìn sang Thẩm Sờ Sờ, anh có chút không nắm chắc tâm tư của cô, vì thế trong lòng có chút thấp thỏm.

"Sờ Sờ, chuyện này định xử lý thế nào?"

Thẩm Sờ Sờ chớp chớp mắt, nói: "Hàn tổng, anh bị chụp được rồi."

Hàn Hành Ngạn mím mím môi, đáp: "Ừ, bị chụp cùng với em." Nói rồi, nhìn sắc mặt của Thẩm Sờ Sờ.

Thẩm Sờ Sờ ôm cổ Hàn Hành Ngạn, hôn anh một cái, nói: "Sao thế, Hàn tổng không muốn bị chụp cùng với em sao?"

Hàn Hành Ngạn một tay đỡ đầu, một tay ôm eo Thẩm Sờ Sờ, nói: "Sao có thể, anh sợ chuyện này ảnh hưởng không tốt đến em."

Thẩm Sờ Sờ lắc lắc chiếc nhẫn trên tay, nói: "Hôn cũng kết rồi, có gì đáng lo đâu."

Hai người đang nói chuyện, điện thoại của Hàn Hành Ngạn đột nhiên vang lên. Liếc nhìn hiển thị người gọi đến, anh vô thức nhìn sang Thẩm Sờ Sờ một cái.

"Trưa nay dẫn người về đây!" Theo một tiếng phẫn nộ trong điện thoại truyền ra, điện thoại cũng ngắt luôn.

Hàn Hành Ngạn có chút bất đắc dĩ niết niết mi tâm, nhìn sang Thẩm Sờ Sờ bên cạnh, do dự mở miệng nói: "Sờ Sờ, hôm nay em có thời gian đi cùng anh tới thăm ông nội không?"

Thẩm Sờ Sờ suy nghĩ trong giây lát, theo đó ôm lấy cánh tay Hàn Hành Ngạn, nói: "Có chứ."

Hàn Hành Ngạn lúc này mới yên tâm.

Sau đó, Thẩm Sờ Sờ bắt đầu căng thẳng nghĩ xem mặc gì, tặng quà gì được.

Hàn Hành Ngạn nhìn dáng vẻ lo lắng của Thẩm Sờ Sờ, cầm lấy tay cô, an ủi: "Sờ Sờ, đừng khẩn trương, chỉ cần em đến là được. Ông nội khẳng định sẽ thích em."

Tuy rằng Hàn Hành Ngạn không ngừng an ủi cô, nhưng cô vẫn vô cùng căng thẳng. Loại trạng thái căng thẳng này vào lúc đi đến nhà cũ càng trở nên rõ ràng.

Ông nội Hàn nhìn Thẩm Sờ Sờ trong vài giây, gật gù, hài lòng nói: "Cô bé không tồi."

Thẩm Sờ Sờ được khen có chút ngại ngùng, nói: "Cảm ơn ông nội."

Hàn Hành Ngan đứng lúc nói: "Ông nội, đây là đồ bỏ mà Sờ Sờ mua cho ông."

Ông nội Hàn liếc nhìn xong hài lòng gật đầu.

"Cô bé bao nhiêu tuổi? Cháu và Hành Ngan định khi nào kết hôn? Ông nghe nói Hành Ngan tối qua đã cầu hôn cháu hả?"

Ba câu hỏi liên tiếp của ông nội Hàn làm Thẩm Sờ Sờ có chút mông lung. Cô quay đầu trộm nhìn Hàn Hành Ngan một cái.

Hàn Hành Ngan nắm lấy tay Thẩm Sờ Sờ, ném cho cô một ánh mắt yên tâm, quay đầu nói với ông nội mình: "Ông nội, chuyện này..."

Lời còn chưa nói xong thì đã bị ông nội Hàn gián đoạn.

"Được rồi, ông biết cháu muốn nói gì rồi. Cháu lại muốn nói là không vội chứ gì, cháu không vội nhưng ông già này sớm đã vội lắm rồi. Ông chỉ sợ sống không đến được ngày cháu kết hôn thôi!"

"Ông nội..."

"Ông, ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi." Thẩm Sờ Sờ nói.

Trên mặt ông nội Hàn lập tức hiện lên ý cười, nói: "Ừ ừ, hai đứa nếu có thể kết hôn sớm một chút, ta sẽ sống càng lâu."

Thẩm Sờ Sờ: "..."

Hàn Hành Ngan: "..."

Sau khi từ nhà cũ đi ra, Thẩm Sờ Sờ cảm thấy bản thân gánh vác trách nhiệm vô cùng to lớn, dường như là nếu mình không kết hôn với Hàn Hành Ngan chính là một người bất hiếu vậy.

"Sờ Sờ, lời của ông nội em không cần để ý đâu." Hàn Hành Ngan một bên lái xe một bên nói với Thẩm Sờ Sờ.

Thẩm Sờ Sờ cúi đầu suy tư hồi lâu, cắn cắn môi, nói: "Thực ra bây giờ kết hôn cũng được." Kỳ thực cô đối với việc kết hôn không có cảm giác kháng cự. Nói thật, nhìn thấy Vương Tĩnh bây giờ trải qua cuộc sống hạnh phúc như vậy, cô có lúc cũng rất khao khát.

Nếu không, tối qua cô cũng không đáp ứng lời cầu hôn của Hàn Hành Ngan.

"Chỉ là, việc này còn chưa có thương lượng với cha mẹ em, cũng chưa nói với công ty một tiếng." Thẩm Sờ Sờ nói thêm.

Hàn Hành Ngan nghe thế, ý cười trên mặt càng đậm, nói: "Ừ, là lỗi của anh, còn chưa tới bãi phỏng nhạc phụ nhạc mẫu. Bên công ty em cũng không cần lo lắng, anh sẽ nói với Viên tổng."

"Ừm." Thẩm Sờ Sờ nhỏ giọng đáp, "Ai là bố mẹ vợ của anh, đừng gọi lung tung."

"Ừ. Không gọi lung tung, chuyện sớm muộn thôi." Hàn Hành Ngan tâm tình vui vẻ nói.

Qua mấy hôm, Thẩm Sờ Sờ tới công ty một chuyến. Trần Tây Lệ liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, nói: "Nghe nói bọn em chuẩn bị kết hôn?"

Nghe được câu hỏi này, nụ cười trên mặt Thẩm Sờ Sờ tươi hơn một chút, đồng thời trong lòng cũng có chút thấp thòm, đáp: "Ừm, đúng là có dự định như vậy."

Trần Tây Lệ nghe lời này xong, cười một lúc, nói: "Chúc mừng."

"Cảm ơn."

"Sờ Sờ, em sau này định thế nào? Đám cưới này có định công khai không? Sau này sẽ rút lui sao?" Đây mới là việc Trần Tây Lệ quan tâm. Cô có nghe Viên tổng nói Thẩm Sờ Sờ sắp tới sẽ kết hôn với chủ tịch Tập đoàn Hàn thị, nhưng lại không biết tương lai của Thẩm Sờ Sờ sẽ sắp xếp như thế nào.

Về vấn đề này, Thẩm Sờ Sờ gần đây cũng đã thảo luận với Hàn Hành Ngan, cô lắc đầu, đáp: "Hôn lễ nhất thời nửa khắc chắc là chưa tổ chức ngay được, nếu thật sự kết hôn, chắc cũng phải nửa năm sau. Em sẽ không rời giới, kết hôn xong vẫn sẽ tiếp tục quay phim bình thường."

Trần Tây Lệ hài lòng gật đầu.

"Chỉ là, em muốn công khai trạng thái tình cảm hiện tại của mình được không?" Thẩm Sờ Sờ hỏi.

Trần Tây Lệ nghe câu hỏi này, nhất thời không trả lời, mà lấy ra một kịch bản, đưa cho Thẩm Sờ Sờ.

"Chị không khuyến khích em làm vậy. Đọc kịch bản xem, đây là một bộ phim thần tượng thanh xuân. Đây là bộ phim mà trong thời gian em quay điện

ảnh "Tình yêu và hôn nhân" chị đã chọn cho em. Hiện tại diễn kỹ cùng với danh tiếng trong giới của em đều rất tốt, thiếu chỉ là độ nổi tiếng phổ thông."

Thắm Sờ Sờ nghi hoặc hỏi: "Phim thần tượng thanh xuân?"

Trần Tây Lê gật gù đầu, nói: "Đúng vậy. Với diễn xuất của em, nhận quay các bộ phim chính kịch thực ra càng có thể thể hiện ra thực lực. Chỉ là, nếu làm, chúng ta không thể đảm bảo phim chính kịch đó sẽ nổi tiếng. Và lại, với tuổi tác và ngoại hình của em bây giờ, phim chính kịch phù hợp với em thực sự là rất hiếm. Vì thế, phim thần tượng thanh xuân mới là sự lựa chọn tốt nhất cho em. Em có thể xem kịch bản trước, chị cảm thấy cũng không tồi."

Trước đây, trong ấn tượng của Thắm Sờ Sờ, phim thần tượng thanh xuân đại khái chính là một đàn thiếu nam thiếu nữ yêu sớm, sảy thai, nghỉ học các loại tình tiết cầu huyết hỗn hợp vào trong một bộ phim. Hiện nay trong một số phim chiếu ra đều bao gồm những thứ này. Nói một cách chính xác thì hẳn phải gọi là đề tài những đau thương thời thanh xuân.

Bộ phim này tên là "Tình đầu", câu chuyện lúc bắt đầu chính là một đôi nam nữ từ thời đại học liền bắt đầu yêu đương, sau khi tốt nghiệp thì kết hôn. Kết quả kết hôn chưa được ba năm, hai người liền không chịu được nhau, hai người còn chưa qua được ngưỡng cửa bảy năm thì chuẩn bị kết thúc cuộc hôn nhân này rồi.

Kết quả, ngay vào đêm trước khi hai người ly hôn, nữ chính gặp tai nạn xe. Nam chính bỏ việc, ngày đêm ở bệnh viện chăm sóc người vợ sắp ly hôn của mình.

Vào ngày thứ ba sau khi hôn mê bởi tai nạn, nữ chính cuối cùng cũng tỉnh lại. Không may là, bị mất trí nhớ.

Lúc này, nam chính không có nhắc tới chuyện ly hôn với nữ chính nữa. Mà dẫn theo nữ chính trở về vườn trường, đi tìm lại từ đầu hồi ức của nữ chính, cũng đi tìm lại những điều đẹp đẽ khi xưa của hai người.

Đến cuối cùng, nam chính phát hiện ra bản thân vẫn còn yêu nữ chính. Còn nữ chính lại nói với anh, cô từ đầu đến cuối đều không hề mất trí nhớ.

Bộ phim này cho dù là kịch bản hay đạo diễn, bên sản xuất, Thắm Sờ Sờ đều khá ưa thích.

"Vì vậy, chị đề nghị em quay xong bộ phim này rồi mới công khai chuyện kết hôn của em và Hàn Hành Ngạn." Trần Tây Lê nói.

Thắm Sờ Sờ lắc đầu, nói: "Chị Lệ, chị hiểu lầm rồi. Em và Hành Ngạn đều không hi vọng người khác quá quan tâm đến cuộc sống tình cảm của bọn em. Thế nên, chúng em tạm thời không định công khai. Huống hồ, Hành Ngạn là người ngoài giới, công khai như vậy đối với anh ấy không công bằng."

Trần Tây Lê ngạc nhiên nhún mày, thực ra nếu sau này công khai cô là vô cùng tán thành. Đối tượng kết hôn là Hàn tổng, sẽ giúp cho Thắm Sờ Sờ giảm bớt không ít phiền phức. Sau khi suy nghĩ một hồi, cô nói: "Thế em vừa rồi nói công khai, là sao?"

Thắm Sờ Sờ đáp: "Em là nghĩ đến sau này nếu truyền thông hỏi tới, sẽ không giấu bọn họ tình trạng tình cảm của em nữa."

Trần Tây Lê hiểu được gật đầu nói: "Ừ, có thể. Chuyện này đối với sự nghiệp của em cũng khá có lợi."

Nói xong việc này, Thắm Sờ Sờ tò mò hỏi: "Nam chính của bộ phim này là ai?"

Ý cười của Trần Tây Lê đậm hơn, đáp: "Đoán chắc sẽ là Diệp Kỳ Thâm."

Diệp Kỳ Thâm, là một đại bài vô cùng hot mấy năm trước, diễn rất nhiều bộ phim thần tượng khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc. Đột nhiên có một ngày liền kết hôn, vợ là người ngoài giới. Sau khi kết hôn, anh ta chuyển sang giới điện ảnh. Vốn cho rằng anh ấy sẽ tiếp tục nổi lên lần nữa, kết quả người lại từ từ phai mờ khỏi giới giải trí.

Chỉ là, người đã rút khỏi giới điện ảnh ba bốn năm rồi vì gì lúc này lại đột nhiên quay lại. Thật khiến người ta khó hiểu.

"Cũng có khả năng là không phải phải không?" Thắm Sờ Sờ hỏi.

Nếu nam chính là Diệp Kỳ Thâm, chắc là phương diện nhân khí sẽ không quá tệ. Sau khi trải qua Tề Vũ Phi, Thắm Sờ Sờ hiện giờ lo lắng bạn diễn là mấy nam minh tinh trẻ tuổi đã không có diễn kỹ lại còn thích thể hiện.

Trần Tây Lê đáp: "Nghe nói Diệp Kỳ Thâm rất có hứng thú với kịch bản của bộ phim này, nếu em quyết định tham gia, việc này liền có chín phần nắm chắc."

"A? Vì sao?" Thắm Sờ Sờ kinh ngạc hỏi.

Trần Tây Lê nhún nhún vai, nói: "Điều này thì không rõ lắm. Người đại diện của anh ta không nói, chị cũng không hỏi nhiều. Hoặc là nhìn trúng diễn xuất của em, cũng có thể là nhìn trúng những bộ điện ảnh em quay trước đây. Dù sao đây có thể coi là một việc tốt."

Thắm Sờ Sờ tuy rằng nghi hoặc, nhưng đối phương rõ ràng là tín nhiệm cô, điều này khiến cho cô cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

"Ừm."

Tuy nhiên, chờ đến khi khai máy, Thắm Sờ Sờ liền hiểu được là vì sao.

Chương 104

Lịch trình bên này của Thẩm Sở Sở lập tức liền định xuống, bên Diệp Kỳ Thẩm cùng với tổ kịch còn chưa thương lượng được, vì thế tạm thời chưa khởi quay.

Khoảng thời gian này, Thẩm Sở Sở bắt đầu nghiên cứu kịch bản.

Còn việc kết hôn cũng bị đưa vào lịch trình.

Mẹ Hàn là vô cùng hài lòng đối với Thẩm Sở Sở. Lúc điều tra Thẩm Sở Sở, cha Hàn cũng không có ý kiến gì. Thêm vào ông nội Hàn nóng vội muốn bế cháu, vì vậy, cả nhà đều muốn Hàn Hành Ngạn kết hôn sớm một chút.

Đương nhiên, việc đầu tiên, Hàn Hành Ngạn cần đến bài phỏng cha Thẩm và mẹ Thẩm.

Vừa lúc Thẩm Sở Sở có thời gian, vì thế hai người cùng nhau về nhà họ Thẩm.

Sau khi tốt nghiệp một hai năm, Thẩm Sở Sở rất ít khi về nhà. Cũng chỉ có lúc năm hết tết đến mới về nhà ở mấy ngày, hoặc là lúc quay phim đi qua đây cũng sẽ về nhà nhìn xem, bình thường là sẽ không hay về.

Sở Quế Chi đang ở tầng dưới đánh mặt chược vừa nghe con gái cùng một người đàn ông anh tuần trở về, kích động vội vàng ném bỏ quân mặt chược trong tay chạy về.

Lúc về đến nhà, Sở Quế Chi nhìn Hàn Hành Ngạn từ trên xuống dưới. Từ khí chất, diện mạo đến cách ăn nói, không có gì không hài lòng cả. Lại liếc sang lễ vật ở một bên, càng là làm cho người ta không nói được gì.

Chỉ là, người đàn ông này nhìn có vẻ phi phú tức quý, cũng không biết con gái có giữ được không.

"Tiểu Hàn, cháu là làm công việc gì?" Sở Quế Chi hỏi.

Thẩm Sở Sở đang uống trà, nghe được một tiếng tiểu Hàn suýt thì phun nước ra. Cô liếc nhìn sắc mặt Hàn Hành Ngạn, nghĩ thầm, chắc là không mấy người dám gọi anh như thế đâu nhỉ.

Hàn Hành Ngạn sắc mặt khê đỏ, thậm chí còn mang theo một nụ cười hiếm thấy, đáp: "Chào cô, cháu làm việc ở một công ty cổ phần."

Sở Quế Chi hài lòng gật đầu, nói: "Công ty cổ phần tốt lắm, là công ty lớn. Cháu là phụ trách công việc gì?"

Hàn Hành Ngạn ngừng một lát rồi đáp: "Quản lý."

Sở Quế Chi liếc Thẩm Sở Sở một cái, nói: "Quản lý à, quản lý tài chính là chuyên ngành tốt biết bao. Khi trước Sở Sở cũng học chuyên ngành này, nếu không phải là tiến vào giới giải trí, chắc là công việc cũng giống cháu. Ài, thật không biết là sinh nó ra đẹp quá rồi cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa. Giới giải trí có gì tốt chứ, chương khí mù mịt a."

Thẩm Sở Sở lần này thực sự phun nước ra. cô không vào giới giải trí cũng khẳng định sẽ không có công việc như Hàn Hành Ngạn được không. Hai người căn bản không mang tính so sánh.

"Con xem con kia, một chút cũng không biết chú ý hình tượng." Sở Quế Chi giả vờ ghét bỏ thực chất là đang quan sát hành động của Hàn Hành Ngạn.

Chỉ thấy Hàn Hành Ngạn sắc mặt hơi đỏ, rút lấy một tờ giấy ăn trên bàn đưa qua, nhỏ giọng nói: "Uống chậm chút."

"Cô à, công việc hiện tại của Sở Sở cũng rất tốt. Mọi người đối với giới giải trí có hiểu lầm, rất nhiều người là có thể tự mình độc lập. Ví dụ như Sở Sở. Cả nhà cháu đều ủng hộ công việc của cô ấy, kết hôn xong cô ấy tất nhiên vẫn sẽ tiếp tục công việc của mình." Hàn Hành Ngạn nói.

Sở Quế Chi muốn nghe chính là những lời này, nghe được thì hài lòng gật gù.

"Ài, phải rồi. Tuy là cô không đồng ý lắm, nhưng nó bây giờ cũng coi như là một ngôi sao. Cô ra ngoài đều có rất nhiều bạn bè người thân đòi ảnh có chữ ký của Sở Sở. Sở Sở của chúng tôi là một người nổi tiếng."

Hàn Hành Ngạn cười nhìn sang Thẩm Sở Sở, nói: "Ừm, bạn bè người thân bên cháu cũng rất thích Sở Sở, thường thường đòi cháu chữ ký của cô ấy."

Thẩm Sờ Sờ nghĩ, bạn bè người thân này chắc là đặc chỉ Trương Đăng.

"Phải rồi, cháu bây giờ lương tháng là bao nhiêu, ở Đé Đô có mua nhà mới chưa?" Sờ Quế Chi hỏi.

Hàn Hành Ngạn gật đầu, đáp: "Đã mua ạ. Mấy năm trước người nhà mua cho một căn biệt thự, chuẩn bị cho lúc kết hôn dùng."

"Về lương..." Hàn Hành Ngạn cau mày, suy tư giây lát.

Sờ Quế Chi cho rằng Hàn Hành Ngạn là một phú nhị đại dựa vào tiền trong nhà, không có công việc gì tử tế, chắc là lương cũng không cao, vậy nên muốn bỏ qua chủ đề này. Có nhà rồi là được, lương không quan trọng lắm. Chẳng qua không chờ bà mở miệng, Hàn Hành Ngạn liền trả lời.

"Chắc là có thể nuôi được hai người cháu và Sờ Sờ."

Sờ Quế Chi nghe lời này càng thêm xác nhận suy đoán vừa rồi, bà có chút do dự: "Chỉ nuôi được hai đứa thôi không đủ, sau này con cái làm thế nào? Ừm, cũng may Sờ Sờ cũng có thể kiếm chút tiền."

Thẩm Sờ Sờ liếc nhìn Hàn Hành Ngạn đang ngây ra, vội vàng nói cho Sờ Quế Chi biết: "Mẹ, lương của anh ấy cao hơn con nhiều. Nuôi mười đứa trẻ cũng đủ."

Sờ Quế Chi trừng con gái một cái, quay đầu cười với Hàn Hành Ngạn, nói: "Ừ, lương thấp chút không sao, có thể nuôi được vợ là được. Ít nhất thì ở Đé Đô còn có một căn biệt thự. Sau này tiếp tục cố gắng, tiền sữa bột cho con bây giờ cũng không rẻ."

Hàn Hành Ngạn cảm thấy có chút bị nhục (ta buồn cười quá, Hàn tổng ấy là Hàn tổng), hình như mẹ vợ đem anh coi thành một tên mặt trắng dựa vào gia đình để nuôi vợ à. Nhờ mà không đồng ý với cuộc hôn nhân của anh và Sờ Sờ...

"Biệt thự ở Đé Đô đang làm thủ tục chuyển nhượng, chủ nhà sẽ viết thành tên Sờ Sờ." Chuyện này trước khi đến mẹ anh có nhắc.

"A? Thật sao?" Sờ Quế Chi cả mặt đều là vui vẻ. Nhìn con gái, trong lòng có chút mãn nguyện, việc quan trọng như thế sao không nói trước cho bà một tiếng.

Thẩm Sờ Sờ cũng là một mặt mọng bực, việc này cô cũng không biết mà.

"Không cần đâu, căn nhà đó em cũng không trả tiền. Dưới tên em cũng có một căn nhà rồi." Thẩm Sờ Sờ ngay lập tức từ chối.

Sờ Quế Chi nhìn con gái đang lau miệng, trên mặt lộ ra ý tứ không tán đồng. Nhưng ở trước mặt Hàn Hành Ngạn bà cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Hàn Hành Ngạn.

Hàn Hành Ngạn nắm tay Thẩm Sờ Sờ, nói: "Sính lễ."

Thẩm Sờ Sờ còn muốn nói gì đó, Sờ Quế Chi liền nói: "Thông gia thật sự là khách khí quá. Tiền trang trí thì để nhà mình xuất đi."

Hàn Hành Ngạn vốn định từ chối, suy ngẫm một lát, đáp: "Được."

Không bao lâu sau, Thẩm Minh Phúc trở về.

Sờ Quế Chi gọi con gái vào bếp giúp làm cơm.

Sau khi đóng cửa lại, Sờ Quế Chi nghiêm mặt hỏi: "Nhà họ rốt cuộc là làm gì, con nói thật cho mẹ!"

Thẩm Sờ Sờ còn cho là mẹ cô không nhận ra, hóa ra bà sớm đã cảm giác được chỗ không đúng rồi, nghĩ ngợi rồi nói: "Mở công ty ạ."

"Công ty cổ phần?" Sờ Quế Chi hỏi tiếp.

Thẩm Sờ Sờ gật đầu.

Sắc mặt Sờ Quế Chi không dễ nhìn lắm, nói: "Con không phải là học theo mấy tiểu minh tinh kia, bị người ta bao dưỡng chứ?"

Thẩm Sờ Sờ đáp: "Mẹ, sao có thể thế, bọn con là yêu đương bình thường."

"Người nhà nó con đều gặp rồi sao, bọn họ đối với con như thế nào?"

"Đã gặp rồi ạ, ông nội, cha mẹ anh ấy đều đã gặp. Đều đối với con rất tốt."

Sờ Quế Chi nghe lời này thì hơi yên tâm một chút, nói: "Ừ, thế thì được. Chỉ là, mình trèo cao. Biệt thự kia nhà họ con vẫn là đừng lấy, nhà ta cũng không phải không có tiền, tự con cũng có thể kiếm tiền. Đừng để người ta coi thường."

Thẩm Sờ Sờ đỏ hốc mắt, nói: "Ừm, mẹ, con biết rồi. Tự con ở Đé Đô cũng có nhà, sao phải đòi nhà họ. Con bây giờ kiếm được cũng nhiều, còn muốn tự mình mua một căn biệt thự, đến lúc đó để mẹ và cha đều đến Đé Đô sống."

Sở Quế Chi một bên thái rau một bên nói: "Con cứ nhớ lấy, con có thể kiếm nhiều tiền như vậy là do người hâm mộ yêu quý con, con không thể làm mấy chuyện không tốt có lỗi với sự ủng hộ của họ. Con nhìn mấy người ngoại tình đó, hút độc, tạo thành ảnh hưởng không tốt thế nào cho xã hội. Kiếm nhiều tiền như thế còn không biết trân trọng."

"Dạ, con biết rồi, mẹ."

Sau khi ở nhà họ Thẩm mấy ngày, công việc bên kia của Hàn Hành Ngạn không bỏ được, hơn nữa phim mới của Thẩm Sở Sở cũng đẩy sớm lịch trình, vì vậy hai người ngồi máy bay trở về Đê Đô.

Kết hôn không phải là việc ngày một ngày hai có thể giải quyết, nên Hàn Hành Ngạn và Thẩm Sở Sở lại bắt đầu bận rộn với công việc của bản thân.

Ngày đầu tiên Thẩm Sở Sở trở về Đê Đô liền về công ty, đi đến văn phòng của Trần Tây Lệ, chị ấy đang nói một chút chú ý cho trợ lý về công việc.

Ngồi trên sofa không có gì làm, nhìn sang Trần Tây Lệ. Kết quả, Thẩm Sở Sở phát hiện Trần Tây Lệ khác với ngày trước. Chuẩn xác mà nói, là hệ thống nhân duyên của chị ấy so với trước đây lại có điểm khác.

Vốn là trái tim màu đen bây giờ biến thành màu hồng rồi.

Mở ra xem một lượt, phát hiện Trần Tây Lệ đã có đối tượng kết hôn.

[Nguyên nhân quen biết: Bạn học đại học]

Đáng tiếc đối phương đối với Thẩm Sở Sở mà nói là một người lạ, vì thế không có cách nào tra xem tình huống cụ thể.

Điều này đối với Thẩm Sở Sở mà nói là một phát hiện trọng đại, cô đây là lần đầu tiên phát hiện trong điều kiện không có tác dụng ngoại lực từ cô mà vẫn thay đổi tình huống hôn nhân. Nói như vậy, thế thì trạng thái hôn nhân của tất cả mọi người liệu có bất biến không?

Nhân duyên không phải là do trời định sao? Thế thì hệ thống nhân duyên của cô còn có tác dụng không, có đáng tin không?

"Diệp Kỳ Thẩm bên kia có tri hoãn, tổ kịch dự định một hai tháng sau khai máy. Mấy ngày này chúng ta ký hợp đồng trước." Trần Tây Lệ đem tin tức mới nhất nói cho Thẩm Sở Sở.

"Sở Sở?" Trần Tây Lệ thấy Thẩm Sở Sở xuất thần, lại gọi một tiếng.

Thẩm Sở Sở đáp: "A? Gì vậy?"

Sau khi hồi lại thần, Thẩm Sở Sở phát hiện phòng làm việc chỉ có cô và Trần Tây Lệ, trợ lý không biết đã rời đi từ khi nào.

"Chị nói là, phim truyền hình 'Tình đầu' một tháng sau khởi quay, chúng ta sắp tới sẽ ký hợp đồng." Trần Tây Lệ đem lời vừa rồi nói lại một lần.

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm, được ạ. Chị xem làm là được, đến lúc thì báo em một tiếng."

Đến nay, Trần Tây Lệ và Thẩm Sở Sở đã hợp tác được hai năm rồi, giữa hai người cũng trở nên quen thuộc hơn.

Trần Tây Lệ nói: "Vừa rồi ngày ra gì vậy, sao về nhà một chuyến liền có chút xuất thần thế. Sao, cha mẹ em không đồng ý hôn sự của em và Hàn tổng à?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Không phải, khá hài lòng cơ."

Trần Tây Lệ xoay cây bút trong tay, cười nói: "Cũng phải, người như Hàn tổng thường là loại hình mà mẹ vợ yêu thích."

Thẩm Sở Sở nghĩ, cũng đúng thật. Mẹ cô sau đó mấy ngày đối với Hàn Hành Ngạn vô cùng tốt, không để cho anh làm gì, còn chuyên môn làm món anh thích. Đối với anh nhiệt tình không thôi.

"Chị nói thế mà đúng, mẹ em khá là thích anh ấy." Nói xong Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở cảm thấy không khí lúc này khá tốt, vội đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

"Chị Lệ, chị dạo này sinh hoạt tình cảm thế nào, em thấy chị khí sắc không tồi nha."

Trần Tây Lệ xoa xoa mặt mình, cười nói: "Thật sao? Chẳng qua chị đúng là dạo này tâm trạng không tồi, có một bạn học cũ năm ngoái ở nước ngoài về. Gần đây có gặp gỡ."

"Ồ? Bạn học nam?" Thẩm Sở Sở tiếp tục thăm dò.

Ý cười trên mặt Trần Tây Lệ càng đậm, nói: "Phải, bạn học nam."

"Có ý định tiến thêm bước nữa không?"

Trần Tây Lệ không phủ nhận vấn đề này, nói: "Đích thực là có dự định đó."

Thẩm Sở Sở nhún nhún mày, hỏi: "Sao đột nhiên lại thay đổi thái độ? Em nhớ là trước đây chị đã mất đi nhiệt tình với tình yêu và hôn nhân mà."

Trần Tây Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, cười đáp: "Đây còn không phải là do em thức tỉnh chị sao?"

"A?" Thẩm Sở Sở kinh ngạc hỏi, "Em sao?"

Cô sao không có chút ấn tượng nào nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

"Đúng vậy, trước đây em nói một người bạn học của em cùng một người bạn học cấp ba ở bên nhau, vừa đúng khoảng thời gian đó người bạn học kia đến Đế Đô, vì thế liên tục tập. Không ngờ còn có thể nói chuyện." Trần Tây Lệ tâm trạng vui vẻ nói.

Thẩm Sở Sở chớp chớp mắt, vì vậy, vẫn là bởi vì tác dụng của cô sao? Nếu thế, cô yên tâm nhiều rồi. Hệ thống nhân duyên vẫn là vô cùng đáng tin.

Không bao lâu sau, ký hợp đồng xong, liền bắt đầu chụp ảnh tạo hình.

Các bên cũng phát Weibo để tuyên truyền bộ phim này.

Phim truyền hình Tình đầu V: Bộ phim truyền hình đầu tiên của Diệp Nam Thần khi trở lại mảng truyền hình, kết hợp với nữ minh tinh đang nổi giới điện ảnh Thẩm Sở Sở, cùng nhau viết nên một bộ phim cổ tích ở đô thị. @Diệp Kỳ Thâm @Thẩm Sở Sở

Sau đó Diệp Kỳ Thâm và Thẩm Sở Sở đều chuyển tiếp bài Weibo này.

Tuy rằng Diệp Kỳ Thâm mấy năm không quay phim truyền hình rồi, nhưng người hâm mộ của anh ta vẫn còn. Rất nhanh bài Weibo này liền được đẩy lên, "Diệp Kỳ Thâm Tình đầu" cũng theo đó lên hot tìm kiếm.

"Tôi còn cho là mối tình đầu của Diệp Kỳ Thâm xuất hiện 233333"

"Hú hú hú, nam thần nhà chúng ta cuối cùng lại đi ra quay phim rồi, kích động [Hưng phấn]"

"Tình đầu của Diệp Kỳ Thâm hình như là vợ anh ấy đi, tôi nhớ trước đây anh ta từng nói khi phỏng vấn."

"Thẩm Sở Sở diễn xuất cũng khá tốt, vô cùng mong đợi phim của hai người họ!"

.....

Thẩm Sở Sở đọc được bình luận dưới Weibo, nói với Hàn Hành Ngạn: "Diệp Kỳ Thâm thế mà kết hôn với mối tình đầu, thật tốt. Người đẹp lại chung tình."

"Rất soái sao?" Hàn Hành Ngạn quét qua điện thoại của Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở gật đầu nói: "Rất soái, giới giải trí không có mấy người soái như vậy. Nhan sắc này có thể xếp mấy vị trí đầu đi."

Nghe câu nói này, Hàn Hành Ngạn lấy điện thoại tới, cau mày xem một hồi, nói: "Cũng chỉ thế thôi."

Thẩm Sở Sở đang định phản bác lại, bỗng nhiên ý thức được Hàn Hành Ngạn dường như có chút không đúng lắm, hỏi: "Hàn tiên sinh, anh không phải là đang ghen đây chứ?"

Hàn Hành Ngạn ho nhẹ một tiếng, giấu đi sự mất tự nhiên của bản thân, đáp: "Đâu có."

Thẩm Sở Sở cười hỏi lại: "Thật sự không có?"

Hàn Hành Ngạn đóng tài liệu lại, kéo Thẩm Sở Sở qua, hung hăng ma sát miệng cô một lúc, nói: "Sau này đừng có khen người đàn ông khác ở trước mặt anh."

Thẩm Sở Sở đẩy anh một cái, thờ ơ ngậm lớn, nói: "Em biết rồi. Đúng rồi, mối tình đầu của anh là ai?"

Hỏi xong, Thẩm Sở Sở cảm thấy bản thân có chút hiếm nghị về quá khứ của người ta. Hận là miệng nhanh nhẩu quá. Vừa định kết thúc chủ đề này, lại nghe thấy Hàn Hành Ngạn hỏi: "Em thì sao?"

Thẩm Sở Sở nghĩ thầm, mối tình đầu của em không phải chính là anh sao? Cô vốn không định trực tiếp nói cho đối phương biết, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngày càng tiến sát của đối phương, con người xoay chuyển, vẫn là không trốn được, đáp: "Không phải chính là anh sao."

Hàn Hành Ngạn nghe được, nụ hôn nóng bỏng lại rơi xuống, giữa những nụ hôn, thấp giọng nói: "Anh cũng vậy."

Mẹ Hàn và Sở Quế Chi biết công việc của con mình bận rộn, bên nhà họ Hàn lại muốn nhanh cưới, vì thế hai bên cha mẹ trực tiếp tới thảo luận việc này. Thẩm Sở Sở vào lúc Sở Quế Chi gọi điện tới mới biết mẹ Hàn và cha Hàn đến thăm nhà bọn họ.

Cô quay đầu hỏi Hàn Hành Ngạn, kết quả đối phương đối với việc này cũng không biết chút gì.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh, đành chấp nhận.

*****

Một tháng sau, phim truyền hình "Tình đầu" bắt đầu quay.

Vào ngày lễ khởi quay, Thẩm Sở Sở lần đầu tiên được gặp Diệp Kỳ Thâm người thật.

Hôm Thẩm Sở Sở chụp ảnh tạo hình, Diệp Kỳ Thâm không ở đó, hai người bọn cô là chụp riêng.

Ấn tượng của cô với Diệp Kỳ Thâm rất tốt, có cảm giác Diệp Kỳ Thâm người thật còn đẹp trai hơn trên ảnh.

Kết quả, lúc hai người bắt tay, Thẩm Sở Sở đột nhiên phát hiện ra trái tim trên đỉnh đầu đối phương lại là màu hồng.

Điều này cũng có nghĩa là anh ta và vợ đã ly hôn rồi.

Chuyện này khiến cho Thẩm Sở Sở nảy ra một lát.

Diệp Kỳ Thâm chú ý đến chi tiết này, anh cười cười, quay người dẫn theo trợ lý rời đi.

Thẩm Sở Sở nhìn theo bóng Diệp Kỳ Thâm còn chưa đi xa, nhanh chóng mở hệ thống nhân duyên của anh ta ra xem. Quả nhiên, anh ta và vợ đã ly hôn hơn một năm rồi.

Mở anh vợ anh ta ra, Thẩm Sở Sở kinh ngạc phát hiện, đối phương dường như ngoại hình có chút giống cô.

Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân Diệp Kỳ Thâm chọn hợp tác với cô?

Mục Nguyên nhân ly hôn có ghi rõ: [Hiểu lầm].

Lúc nhìn thấy hai người có một đứa con sáu tháng tuổi, Thẩm Sở Sở liền có chút ý kiến với Diệp Kỳ Thâm. Khi ly hôn vợ vừa mới mang thai, người đàn ông như thế nào mới đ ly hôn vợ trong thời gian vợ có thai chứ?

Nghĩ như vậy, đứa trẻ hẳn là được người mẹ mang theo.

Chỉ là không biết rốt cuộc là bên nữ đề xuất ly hôn hay là bên nam

Còn sau đó, vào mười năm sau Diệp Kỳ Thâm còn có một cuộc hôn nhân nữa.

Vì được nhìn qua hệ thống nhân duyên của Diệp Kỳ Thâm, lại thêm vào Diệp Kỳ Thâm tuổi trẻ thành danh, đã từng vô cùng nổi bật, đến giờ vẫn như cũ được rất nhiều người hâm mộ săn đón, nên Thẩm Sở Sở tin rằng đối phương chắc là một người có vẻ ngạo mạn, hào quang tỏa ra tứ phía.

Kết quả cô phát hiện ra đối phương lại hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của cô.

Đặc biệt là diễn xuất của Diệp Kỳ Thâm, so với diễn xuất trong mấy phim thần tượng cô xem trên ti vi hai năm trước hoàn toàn bất đồng.

Lúc quay phim không chỉ có kỹ xảo, hơn nữa thâm tình sâu sắc. Đặc biệt là ánh mắt, cảm xúc bên trong vô cùng thu hút, khiến cho người ta không cẩn thận sẽ rơi vào đó.

Ví dụ như cảnh quay này của hôm nay, nữ chính Tô Ngôn Ngôn vừa tỉnh lại, cô có vẻ vô cùng lạ lẫm với tất cả mọi thứ, chỉ có thể dựa vào Giang Châu nhìn thấy đầu tiên.

Giang Châu vì để giảm đi nỗi sợ hãi của Tô Ngôn Ngôn, nói: "Ngôn Ngôn, anh là chồng em, chúng ta đã kết hôn sau khi tốt nghiệp đại học."

"Thật sao?" Tô Ngôn Ngôn không tin lắm hỏi lại.

"Thật." Giang Châu gật đầu đáp.

"Chúng ta vẫn luôn yêu nhau sao?" Tô Ngôn Ngôn hỏi tiếp.

Giang Châu ngừng một lát, mắt nhìn trân trân vào Tô Ngôn Ngôn, giọng hơi nghẹn ngào và nói: "Phải, chúng ta trước giờ vẫn luôn yêu nhau."

Thắm Sờ Sờ nhìn vào ánh mắt của Diệp Kỳ Thâm, ngay lập tức liền bị anh dẫn theo vào trong loại cảm xúc này. Cô có một loại cảm giác, Diệp Kỳ Thâm bên ngoài thể hiện là đang nhìn cô, nhưng thực ra là thông qua cô để nhìn người khác.

"Cắt!"

"Kỳ Thâm, ánh mắt cậu quá thâm tình rồi. Lúc này cần thể hiện là kiểu sống sót sau tai nạn, nhưng giữa hai người trước đó từng có nửa năm tranh cãi, cảm tình đã không chỉ đơn giản là yêu sâu sắc nữa. Vì thế ánh mắt phải thu liễm một chút, thêm chút băn khoăn."

Diệp Kỳ Thâm đứng lên nói với đạo diễn: "Xin lỗi đạo diễn, tôi áp ù thêm một lúc."

Nói rồi, Diệp Kỳ Thâm cầm lấy kịch bản đi sang bên cạnh. Qua một hồi, anh trở lại. Thắm Sờ Sờ đoán là Diệp Kỳ Thâm thực ra đi hút thuốc vì trên người anh ta có mùi khói thuốc.

Tuy nhiên, lần này ánh mắt vô cùng phù hợp. Đạo diễn vô cùng hài lòng.

Thắm Sờ Sờ cảm thấy Diệp Kỳ Thâm giống như một bí ẩn, trên người hẳn là có ẩn giấu bí mật, nếu không sẽ không đột nhiên biến thành ưu sầu thế này.

Sau khi kết cảnh, Diệp Kỳ Thâm càng thêm yên lặng. Lặng lẽ ngồi ở ghế nghỉ của mình, không nói chuyện với nhân viên, không tán chuyện với đạo diễn, cứ ngồi ở đó im lặng đọc kịch bản. Hoặc có lúc ngồi nhìn chăm chăm đầu đó.

Ngay cả đạo diễn trong bữa tiệc cũng nói: "Diễn xuất của Kỳ Thâm không có thất lạc, rất tốt. Xem ra vài năm vắng bóng này giúp kỹ năng diễn của cậu càng thêm thuần thực. Chẳng qua là tiêu tử cậu sao lại thay đổi nhiều như vậy, trước đây không phải là nói khá nhiều sao, bây giờ sao lại yên tĩnh thế."

Diệp Kỳ Thâm cười cười không nói gì, rót rượu cho đạo diễn, nói: "Đạo diễn, uống rượu."

Đạo diễn cười lắc lắc đầu, nói: "Được được được, uống rượu uống rượu, không nhắc nữa."

Thắm Sờ Sờ cảm thấy sự tương phản của Diệp Kỳ Thâm rất lớn.

Tuy nhiên, lúc cô tập thoại với Diệp Kỳ Thâm, phát hiện thấy đối phương vẫn rất chiều cô đến cô.

Một ngày này, bọn họ quay phần cuộc sống sinh hoạt vườn trường ở một khu trường đại học. Giang Châu dẫn theo người vợ đã mất đi trí nhớ Tô Ngôn Ngôn của mình tới tìm kiếm hồi ức tươi đẹp thời đại học.

Giang Châu đưa Tô Ngôn Ngôn đến một phòng học, đây là nơi bọn họ lần đầu tiên nắm tay. Khi đó, hai người họ đã xác định quan hệ yêu đương, nhưng trước đó chưa từng cầm tay.

Hôm đó khi lên lớp, Giang Châu nhìn không được hỏi: "Ngôn Ngôn, anh có thể nắm tay em một lát không?"

Tô Ngôn Ngôn vừa căng thẳng vừa xấu hổ ngẩng đầu lên nhìn giáo viên, đỏ mặt không nói gì. Thừa lúc đó, Giang Châu liền đưa tay nắm lấy tay Tô Ngôn Ngôn dưới bàn.

Còn lúc quay phim thực sự, Diệp Kỳ Thâm lại nhìn Thắm Sờ Sờ buột miệng nói: "Viên Viên, em còn nhớ nơi này không?"

Thắm Sờ Sờ ngây ra một lát, Diệp Kỳ Thâm đây là nói sai thoại a. Mọi người cũng đều chuẩn bị tinh thần quay lại lần nữa, kết quả Diệp Kỳ Thâm lại không nhận ra mình đã nói sai.

Thắm Sờ Sờ nhắc nhở: "Anh Thâm, anh vừa rồi nói sai thoại."

"Hả?" Diệp Kỳ Thâm nhú mày hỏi lại, "Sai chỗ nào?"

Thắm Sờ Sờ gật đầu, nói: "Anh gọi sai tên nữ chính rồi, phải là Ngôn Ngôn chứ không phải Viên Viên."

Không ngờ, Diệp Kỳ Thâm nghe được hai chữ "Viên Viên", sắc mặt lập tức thay đổi. Sau khi trầm mặc vài giây, sắc mặt anh mới hồi phục như bình thường, nói: "Thế à, xin lỗi, quen miệng."

Thắm Sờ Sờ lắc đầu, đáp: "Không sao, chúng ta làm lại thôi."

Diệp Kỳ Thâm nói: "Được."

Kết quả, không biết có phải là do hai chữ "Viên Viên" chạm vào công tắc nào của Diệp Kỳ Thâm, một cảnh đơn giản này lại phải quay vài lần cũng chưa

xong.

Thẩm Sở Sở có thể cảm giác được, áp lực Diệp Kỳ Thâm bỗng nhiên thay đổi vô cùng lớn. Cứ thỉnh thoảng lại mất hồn, rõ ràng là có tâm sự.

Cuối cùng, lúc quay tới lần thứ năm, Diệp Kỳ Thâm nói với đạo diễn: "Xin lỗi đạo diễn, tôi có chút không vào đúng trạng thái được. Muốn nghỉ một lát."

Biểu hiện của Diệp Kỳ Thâm vẫn luôn rất tốt, đạo diễn cũng có thể nhìn ra trạng thái của anh ta hôm nay không tốt lắm, vì thế rất sáng khoái đồng ý.

Thẩm Sở Sở nhìn theo bóng lưng rời đi của Diệp Kỳ Thâm, nghĩ thầm, nếu cô không nhớ lầm thì vợ trước của Diệp Kỳ Thâm tên là Viên Viên, Lý Viên Viên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Nếu đạo diễn đã tuyên bố nghỉ ngơi rồi thì Thẩm Sở Sở cũng tới nhà vệ sinh một chuyến, lúc đi ra, vừa khéo nhìn thấy Diệp Kỳ Thâm đang dựa vào một gốc cây hút thuốc. Nghiêng bốn mươi lăm độ nhìn lên trời cao, nhìn giống như một thiếu niên tươi sáng lại có phần ưu thương.

Thẩm Sở Sở không nhận được mà đi qua.

Diệp Kỳ Thâm nghe thấy tiếng bước chân phía sau, nghiêng đầu nhìn một cái, lắc lắc điếu thuốc trên tay, hỏi: "Có ngại không?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu.

Tuy rằng cô không thích mùi thuốc, nhưng cô biết có lúc tâm tình phiền muộn, hút một điếu thuốc giống như là thả lỏng được phần nào. Là cô chủ động đi tới, không lý nào lại bắt người ta dập thuốc đi.

Huống hờ, cô xem dáng vẻ của Diệp Kỳ Thâm, cũng không nhẫn tâm đề ra yêu cầu như vậy.

Hai người trầm khoảng mười giây, Diệp Kỳ Thâm hỏi: "Đạo diễn gọi rồi à?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, đáp: "Không. Chỉ là nhìn thấy anh ở đây, đi qua nói chuyện cùng anh thôi."

Diệp Kỳ Thâm nghe thế chỉ cười không nói.

"Anh Thâm, nghe nói anh và chị dâu cũng là bạn học đại học phải không?" Thẩm Sở Sở hỏi.

Diệp Kỳ Thâm nghe thấy Thẩm Sở Sở đề cập tới vợ mình, ý cười trên mặt càng đậm. Anh ta hít một hơi thuốc thật sâu, đem đầu thuốc dập đi. Tiếp đó, cho hai tay vào túi, nói: "Đúng vậy, bạn học đại học."

"Này đúng là có duyên, anh Thâm và chị dâu giống như nam nữ chính trong phim vậy."

Diệp Kỳ Thâm nghe được lời này nhìn Thẩm Sở Sở thật kỹ.

"Đúng, rất giống, nhưng cũng không hề giống." Nói xong câu này, Diệp Kỳ Thâm lại nhìn Thẩm Sở Sở một cái, sau đó tiến lên phía trước vài bước, nói, "Quay lại quay tiếp thôi."

Thẩm Sở Sở ngây ra một lát, đáp: "Ồ, được ạ."

Sau đó cánh quay có vẻ thuận lợi hơn, bọn họ rất nhanh liền kết thúc một ngày quay phim này.

Do họ quay phim hiện đại, nên rất nhiều lúc họ đều ở đô thị quay ngoại cảnh, người đến thăm tất nhiên là vô cùng nhiều. Tuy vậy, sáng ngày này, khi Thẩm Sở Sở tới tổ kịch lại phát hiện người động hơn bình thường.

Lúc Thẩm Sở Sở đến thì bị phóng viên trước mặt phát hiện, bọn họ chạy tới như một con gió, người sau tiếp người trước liên tục hỏi: "Thẩm Sở Sở, cô có biết vợ Diệp Kỳ Thâm mắc phải bệnh trầm cảm không, hai vợ chồng họ tình cảm như thế nào, cô ở phim trường có từng nghe thấy họ cãi nhau bao giờ chưa?"

Nghe được loạt câu hỏi này, Thẩm Sở Sở có chút mơ hồ. Cô nhớ là lúc sáng khi cô xem hot search không nhìn thấy mấy nội dung này mà, hình như Diệp Kỳ Thâm không hề lên hot tìm kiếm. Sao mấy người phóng viên này lại giống như có được tin tức chắc chắn rồi thế.

"Xin lỗi, tôi không biết." Thẩm Sở Sở đáp. Thực ra cho dù cô biết Diệp Kỳ Thâm và vợ cũ của anh ta đã ly hôn rồi, cô cũng sẽ không nói cho truyền

thông.

Bởi vì trải qua một khoảng thời gian ở chung, cô luôn cảm thấy việc Diệp Kỳ Thâm và Lý Viên Viên ly hôn có chút nội tình. Chẳng qua chỉ là trên hệ thống nhân duyên không viết, nên cô không biết được nội tình ra sao.

"A, cô thật sự không biết sao? Có người từng chụp được ảnh vợ Diệp Kỳ Thâm đến khám bác sĩ tâm lý từ một năm trước. Tính khí của cô ấy bình thường hẳn là rất nóng nảy đi, Diệp Kỳ Thâm thường ngày không nói tới chuyện này sao?" Phóng viên nhất quyết không tha truy hỏi.

Thâm Sờ Sờ cũng là lần đầu tiên nghe được Lý Viên Viên mắc bệnh trầm cảm, cô lắc đầu, đáp: "Xin lỗi, tôi không biết. Anh Thâm bình thường lúc quay phim vô cùng chuyên nghiệp, diễn xuất cùng các phương diện đều rất tốt. Hãy quan tâm nhiều hơn tới bộ phim này của chúng tôi, cảm ơn mọi người."

Nói xong, Thâm Sờ Sờ rời khỏi dưới sự hộ tống của trợ lý.

Lúc tới trường quay, Thâm Sờ Sờ lại nhìn thấy Diệp Kỳ Thâm đang đứng hút thuốc dưới gốc cây phía xa.

Nhân viên của tổ kịch cũng đang bàn tán về sự việc mà phóng viên đề cập đến kia.

"Không phải chứ, vợ của anh Thâm bị trầm cảm, vậy thì anh Thâm của chúng ta mỗi ngày buồn biết bao nhiêu."

"Anh Thâm cũng thật đáng thương, lấy một người vợ như thế."

"Haiz, trách không được anh Thâm nhìn có vẻ khác với trước đây, không chừng chính là do phải chịu sự dày vò của vợ."

Rất nhanh chóng, lúc nghỉ trưa, Thâm Sờ Sờ liền nhìn thấy sự việc này lên hot tìm kiếm

"Vợ Diệp Kỳ Thâm bị trầm cảm"

Bên trên có ảnh có chân tướng, hiển thị là Lý Viên Viên đã từng tới một phòng tư vấn tâm lý nào đó. Đồng thời, còn có một tấm ảnh hai người Diệp Kỳ Thâm và Lý Viên Viên đang cãi nhau, biểu tình trên mặt đều rất khó coi.

Rất nhiều bình luận trong đó đều đang thể hiện bất bình giúp Diệp Kỳ Thâm.

"A a a, anh Thâm thật tội nghiệp, anh ấy bình thường áp lực nhất định rất lớn đi, áp lực công việc lại còn áp lực từ gia đình."

"Ôi, còn cho rằng đôi này có thể lâu dài một chút, thật đáng tiếc."

"Hi vọng anh Thâm có thể sớm ly hôn, thoát ly bể khổ."

"Mong hay buông tha cho anh Thâm, anh Thâm xứng đáng được tốt hơn."

.....

Bởi vì buổi chiều còn có cảnh, thời gian nghỉ giữa giờ rất ngắn, vậy nên mấy nhân vật chính cùng đạo diễn ngồi ăn cùng một chỗ.

Khi trợ lý của Diệp Kỳ Thâm đưa điện thoại tới, gương mặt trầm mặc bấy lâu của Diệp Kỳ Thâm bỗng nhiên giống như trở nên nhẹ nhõm vậy, ý cười đều không giữ được lộ ra, tay có chút run rẩy.

Điều này khiến cho những người vẫn luôn theo dõi vô cùng kinh ngạc.

Sau khi cầm lấy điện thoại, Diệp Kỳ Thâm tiếp máy, bước nhanh ra bên ngoài. Bọn họ có thể mơ mơ hồ hồ nghe được hai chữ: "Viên Viên."

Có một người nhiều chuyện nói: "Xem ra là vợ anh Thâm gọi tới, ày, cảm tình của hai người thật tốt. Mọi người có thấy không, biểu tình trên mặt anh Thâm ngọt biết bao."

"Phải đấy, đều ở bên nhau bao nhiêu năm rồi, anh Thâm vẫn yêu vợ như vậy. Người phụ nữ đó thật hạnh phúc. Thế mới nói, tin tức trên mạng không thể cái nào cũng tin được."

Mà Diệp Kỳ Thâm đang nghe điện, ngoại trừ hạnh phúc, còn có xen lẫn rất nhiều cảm xúc khác.

"Viên Viên, em tìm anh..." Lời của Diệp Kỳ Thâm còn chưa nói hết, liền bị Lý Viên Viên gián đoạn.

"Diệp Kỳ Thâm, anh ngày trước ly hôn với tôi là vì tôi khi đó bị trầm cảm sao?"

Diệp Kỳ Thâm nghe được tiếng chất vấn lạnh lùng trong điện thoại, liền giải thích: "Viên Viên, sự việc không phải giống như em nghĩ đâu."

"Thế là như thế nào? Diệp Kỳ Thâm, anh nói cho tôi đi? Đừng cứ giấu tôi mãi, đem tôi ra đùa bỡn xoay vòng vòng!"

"Viên Viên, anh không có."

"Tôi không cần quan tâm anh có hay không! Thật không hiểu sao tôi lại gả cho một mình mình! Anh đừng có cho rằng tôi mất trí nhớ thì ở bên ngoài bởi nhọ tôi. Chờ tôi nhớ ra rồi, sẽ kiện anh tội phi báng."

Diệp Kỳ Thâm nói: "Viên Viên, sự việc thật sự không giống như những gì em nghĩ. Anh chưa từng bôi đen em, cũng không hề lừa em."

"Không lừa tôi, thế anh nói cho tôi biết, hai chúng ta vì sao lại ly hôn?" Lý Viên Viên chất vấn, "Còn có, nếu đã ly hôn rồi, anh sao còn ở bên ngoài giả vờ như tình cảm sâu đậm? Vì danh tiếng của anh sao? Xuy, thật buồn cười! Mình tính mấy người thật có thể diễn, thật đủ giả tạo."

Diệp Kỳ Thâm nghe đến đây, nắm chặt điện thoại, nói: "Viên Viên, em bây giờ đang ở đâu, anh muốn gặp mặt em. Có một số việc anh muốn nói trực tiếp với em"

Lý Viên Viên lại nói: "Không cần đâu, nếu anh không muốn nói thì không cần nói nữa. Tôi cũng không rảnh. Tạm biệt!" Nói rồi liền cúp máy.

Điện thoại Diệp Kỳ Thâm đặt bên tai hồi lâu cũng không buông xuống, giống như không bỏ xuống thì có thể giả vờ như đối phương vẫn đang ở đầu bên kia vậy. Qua một hồi, anh cất điện thoại đi, lấy một điều thuốc ra hút.

Hút thuốc xong, lấy điện thoại ra, đăng một bài Weibo.

{Diệp Kỳ Thâm V}: Trong cuộc hôn nhân này, tôi xưa nay chưa bao giờ chịu dằn vặt, luôn là cam tâm tình nguyện. Tình cảm xưa nay cũng không phải là áp lực của tôi, mà là động lực cho tôi làm việc. Ngược lại, là tôi bình thường công việc quá bận rộn, khiến cho đối phương thừa nhận càng nhiều trách nhiệm gia đình cùng áp lực. Mong rằng người không nắm rõ chân tướng đừng tự suy đoán thêm, điều đó sẽ tạo thành rắc rối cho chúng tôi. Cảm ơn các bạn!

Đoạn bộc bạch này của Diệp Kỳ Thâm khiến cho rất nhiều người hâm mộ dừng lại việc trách móc Lý Viên Viên.

"Ôi, xem ra anh Thâm rất yêu vợ anh ấy, thật khiến người ta ghen tị."

"Cảm tình thời sinh viên qua nhiên là bất đồng, áu áu áu, hi vọng là ta học đại học cũng có thể gặp được một người yêu thích."

"Người bị trầm cảm có rất nhiều, sao mà cứ cắn mãi vợ anh Thâm không buông thể."

"Vợ chồng cãi nhau là rất bình thường mà, bố mẹ tôi không có chuyện gì còn thường xuyên cãi vã đây. Ủng hộ anh Thâm, ủng hộ chị dâu Thâm!"

.....

Cảnh buổi chiều tắt nhiên là tiếp tục quay, chẳng qua, trạng thái của Diệp Kỳ Thâm vô cùng kém. Dăm lần bảy lượt mất tập trung không nói, rất nhiều lời thoại cũng không nhớ.

Đối với việc này, đạo diễn cũng rất bất đắc dĩ. Chỉ có thể để bọn họ nghỉ ngơi một hồi.

Cho tới hơn tám giờ tối, cảnh ban đầu dự định hoàn thành lúc sau giờ mới quay xong.

Thẩm Sở Sở lết thân thể mệt mỏi về khách sạn, mở cửa ra, nhìn thấy con người quen thuộc, cô tiến lên dựa vào vòng tay đối phương, nhắm mắt lại, lẩm bẩm "Mệt quá đi."

Hàn Hành Ngạn xoa xoa đầu Thẩm Sở Sở, nói: "Ừ, nghỉ ngơi trước một lát, anh bảo thư ký Vương đi gọi đồ ăn rồi, lát nữa sẽ trở lại."

Thẩm Sở Sở đáp: "Ừm, được."

Không tới mười phút, thư ký Vương liền mang đồ ăn về.

Tuy rằng ban ngày bị chuyện của Diệp Kỳ Thâm làm phiền, nhưng Thẩm Sở Sở vẫn có chuyện quan trọng hơn cần nói: "Việc kết hôn chuẩn bị thế nào rồi, dạo này vẫn luôn quay phim đều quên không hỏi mẹ em."

Hàn Hành Ngạn nói: "Cha mẹ và nhạc phụ nhạc mẫu vẫn đang thảo luận về ngày tổ chức hôn lễ, chắc là nhanh thôi."

"Chuyện lớn như vậy em lại không có mặt, liệu có không tốt lắm không? Nếu không em mấy hôm nữa xin nghỉ đi về một chuyến?" Thẩm Sở Sở hỏi. Dù sao là hôn nhân đại sự của cô, hình như không tham dự có chút nói không thông.

Hàn Hành Ngạn lại nói: "Không cần, em trước cứ quay phim. Anh cho dù ở nhà, cha mẹ bọn họ cũng không hỏi ý kiến của anh."

Thẩm Sở Sở cười phụt ra, nói: "Sao có cảm giác giống như là không phải hai chúng ta kết hôn thế nhỉ."

Hàn Hành Ngạn cười nói: "Ừ, cứ để cha mẹ bọn họ làm đi. Chúng ta có ở đó cũng không chen vào được."

"Ừm"

Sau khi ăn xong, đọc kịch bản một lúc, hai người liền nằm lên giường ngủ mất. Kết quả, lúc Thảm Sờ Sờ sắp ngủ rồi, lại cảm thấy đối phương bắt đầu không thành thực.

"Mệt." Thảm Sờ Sờ thì thào.

"Ừ, em không cần động, anh đến là được." Hàn Hành Ngạn không biết xấu hổ nói.

Sáng hôm sau, nghe được tiếng chuông báo thức không ngừng kêu, Thảm Sờ Sờ mở ra đôi mắt mệt mỏi, về mặt lên án nhìn cái người đàn ông tinh thần đầy đủ kia.

Hàn Hành Ngạn hôn lên mặt Thảm Sờ Sờ, nói: "Sờ Sờ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, dậy ăn thôi."

Rời giường ăn sáng xong, Thảm Sờ Sờ liền dẫn theo Vương Thiển đến tổ phim. Kết quả lại phát hiện, hôm nay phóng viên vây ở cửa tổ phim còn nhiều hơn.

Nhìn thấy những phóng viên kích động này, Thảm Sờ Sờ có chút lo lắng hoài nghi, có phải là tin tức Hàn Hành Ngạn hôm qua đến thăm bị phát hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Thảm Sờ Sờ căng thẳng nhìn vào đám phóng viên trước mặt, tim đập có chút nhanh. Sợ rằng những phóng viên này nói ra những điều khiến cô không biết nên trả lời như thế nào.

Không ngờ, phóng viên lại hỏi:

"Thảm Sờ Sờ, cô có nghe chưa, Diệp Kỳ Thâm và vợ anh ta thực ra đã ly hôn lâu rồi."

"Chuyện này các cô đều biết sao?"

"Vợ anh ta có từng đến thăm không, cô đã từng thấy bọn họ gọi điện thoại chưa?"

Cô có biết nguyên nhân họ ly hôn không?"

.....

Thảm Sờ Sờ nghe được từng câu từng câu hỏi sắc bén, thậm chí còn không kịp thấy may mắn tin đồn này không liên quan đến mình, mà chỉ có cảm giác khó chịu nhột.

Không cần biết Diệp Kỳ Thâm và Lý Viên Viên cuộc sống hôn nhân như thế nào, có ly hôn hay chưa, vì sao lại ly hôn, điều này hình như không có liên quan gì đến người khác.

Kiểu ý thế bức người thế này thật khiến người ta không thoải mái.

Thảm Sờ Sờ đáp: "Xin lỗi, tôi không biết."

"Thảm Sờ Sờ, cô thật sự không biết sao, chúng tôi đã nghe những nhân viên khác của tổ kịch nói đã từng nghe thấy Diệp Kỳ Thâm và vợ anh ta gọi điện cãi nhau, cô chưa từng nghe thấy sao?"

"Đúng vậy, các cô đều là diễn viên chính, quan hệ chắc là rất tốt đi, thế mà đến chuyện như thế này cũng không biết sao?"

Thảm Sờ Sờ nghe đến đây thì cau mày, nói: "Xin lỗi, tôi thật sự chưa nghe thấy anh Thâm và chị dâu cãi nhau, cũng không biết tình trạng hôn nhân của bọn họ gần đây."

Sau khi tới tổ kịch, lần này Thảm Sờ Sờ không phát hiện ra Diệp Kỳ Thâm.

Chờ tới lúc đạo diễn nói muốn quay, Thảm Sờ Sờ cuối cùng mới nhìn thấy Diệp Kỳ Thâm tới. Chỉ là, mùi khói thuốc lá nồng đậm trên người thì không giấu được.

Trạng thái của Diệp Kỳ Thâm hôm nay càng kém, đạo diễn hiểu được Diệp Kỳ Thâm, không có trách móc gì thêm.

Vào lúc lại NG thêm một lần, trợ lý đem điện thoại của Diệp Kỳ Thâm đưa tới. Diệp Kỳ Thâm không có chút nào do dự, lập tức nhận điện.

"Viên Viên... không phải, thật sự không phải... em đừng lo... em bây giờ ở đâu, anh tới tìm em... em đừng ra ngoài, anh lập tức liền qua..."

Bởi vì cách rất gần, nên Thẩm Sở Sở nghe được nội dung cuộc gọi của Diệp Kỳ Thâm.

Cuộc gọi đó, hình như có một người phụ nữ nói rằng cửa nhà có phóng viên vây kín.

Thẩm Sở Sở nhìn theo bóng Diệp Kỳ Thâm rời đi, càng thêm nghi hoặc.

Dường như, tình cảm của Diệp Kỳ Thâm đối với Lý Viên Viên vẫn rất sâu đậm, còn Lý Viên Viên đối với Diệp Kỳ Thâm cũng không phải là đáng về không còn tình cảm.

Vì thế, hai người họ rút cuộc là vì sao lại ly hôn chứ?

Diệp Kỳ Thâm đi rất vội vàng, nhất thời, sắp xếp của tổ kịch toàn bộ bị đảo loạn. Đạo diễn chỉ có thể đem cảnh quay phía sau lên làm trước. Nhưng rất nhiều diễn viên của những cảnh sau còn chưa chuẩn bị xong. Vì vậy, đạo diễn bắt đầu đi cho mọi người nghỉ một buổi sáng, buổi chiều lại tiếp tục quay.

Sau khi về khách sạn, Thẩm Sở Sở liền vội vàng bắt đầu cho các cảnh phía sau.

Đến chiều, tổ kịch tiếp tục quay. Mà những phóng viên ở xung quanh phim trường, vì sự rời khỏi của Diệp Kỳ Thâm, rất nhiều người cũng đi luôn.

Còn Diệp Kỳ Thâm, thì không có trở lại.

Kết thúc một ngày quay, Thẩm Sở Sở cầm điện thoại lên xem Weibo. Trên Weibo có rất nhiều tiết lộ về Diệp Kỳ Thâm, Diệp Kỳ Thâm đi tìm Lý Viên Viên, Diệp Kỳ Thâm tức giận với các phóng viên ở khu vực gần nhà Lý Viên Viên.

Những tin tức này dường như đều mang theo ý kiến cá nhân của phóng viên, lúc tiết lộ ra bí mật của người khác đồng thời còn tiến hành chê trách.

"Diệp Kỳ Thâm thật quá thành giận, đã thương phóng viên."

"Diệp Kỳ Thâm giả vờ giả vịt, rõ ràng đã ly hôn rồi, vẫn giả dạng thâm tình."

"Tiết lộ về cặp vợ chồng giả trong giới giải trí."

"Hình tượng người tình đầu tiên sụp đổ, Diệp Kỳ Thâm gặp chướng ngại."

.....

Những phóng viên này không đào ra được tin tức có giá trị, chỉ có thể nhìn ảnh nói mò, bôi đen Diệp Kỳ Thâm. Hơn nữa, bọn họ nhận định là Diệp Kỳ Thâm thực sự đang tạo dựng hình tượng, rõ ràng đã ly hôn lại diễn đến mức thâm tình như vậy.

Tuy nhiên, Thẩm Sở Sở nhìn Diệp Kỳ Thâm liếc mắt nhìn ống kính cho Lý Viên Viên, trên mặt đều là lo lắng cùng khẩn trương, cô cảm thấy phần thâm tình này chưa chắc đã là giả.

Đương nhiên, không chỉ có Thẩm Sở Sở, cư dân mạng cũng không phải mù.

Tuy rằng có tài khoản marketing chính hướng dư luận, nhưng rất nhiều người vẫn kiên trì với phán đoán của bản thân.

"Sao tôi lại cảm thấy Diệp Kỳ Thâm rất yêu vợ anh ấy, là thật sự đã ly hôn rồi sao, hoàn toàn không nhìn được ra ý!"

"Ài, đáng về anh Thâm bảo hộ vợ cũ vừa nhìn liền thấy được là thật lòng."

"Nhìn ánh mắt của anh Thâm là biết, khẳng định là yêu."

"Thật đáng tiếc, anh Thâm sao lại ly hôn với chị dâu Thâm chứ?"

Rất nhiều bạn tốt trong giới của Diệp Kỳ Thâm cũng theo đó lên tiếng, ủng hộ Diệp Kỳ Thâm.

Diệp Kỳ Thâm cũng lên tiếng trên Weibo.

{Diệp Kỳ Thâm V}: Mắng tôi thế nào cũng được, chụp tôi ra sao cũng được. Nhưng mong là đừng hướng tới những người bạn ngoài giới cùng người nhà của tôi. Bọn họ chỉ là người bình thường, còn có cuộc sống sinh hoạt bình thường phải qua. Cảm ơn!

Thẩm Sở Sở trước tiên liền chuyển tiếp bài Weibo này.

Tin rằng rất nhiều nghệ sĩ đều có cảm thụ tương tự, không muốn liên lụy tới người thân bạn bè ngoài giới. Rất nhiều phóng viên truyền thông cũng khá là tuân thủ một chút quy tắc này, nhưng cũng có một số người, vì truy đuổi những tin nóng, bất chấp sự riêng tư của các nghệ sĩ, tự ý phơi bày người nhà của nghệ sĩ.

Vì vậy bài Weibo này nhanh chóng được rất nhiều minh tinh chuyển tiếp.

Bên truyền thông trước đó chụp ảnh vợ Diệp Kỳ Thâm cũng bị cư dân mạng lên án.

"Ngẫm lại cũng thật đáng sợ. Làm gì mà lại đi chụp vợ cũ của Diệp Kỳ Thâm chứ, người ta sau này còn phải gả đi, các người bộc lộ hết ra như thế, người nói cô gái nhà người ta phải làm sao?"

"Nghe nói cô ấy còn bị trầm cảm, nhờ mà phát bệnh thì sao, mấy nhà truyền thông này cũng nên tích chút đức đi!"

"Mãnh liệt lên án những phóng viên vây quanh chu vi nhà chị dâu Thâm, xin các người nhanh chóng rời khỏi."

.....

Lý Viên Viên nhìn ra bên ngoài các phóng viên đã đi, quay đầu nói với Diệp Kỳ Thâm: "Phóng viên đi rồi, anh cũng có thể đi được rồi."

Diệp Kỳ Thâm bước lên một bước, nói: "Viên Viên, anh... anh không yên tâm, anh ở lại thêm một lúc đi. Nhớ đâu bọn họ quay lại."

Lý Viên Viên lạnh lùng nói: "Không cần thiết, anh ở đây bọn họ mới canh chừng, anh không ở đây bọn họ tất nhiên liền ly khai."

"Viên Viên, em có thể dừng..."

Mẹ Lý vốn ở trong phòng ôm cháu đi ra, nhìn con gái và con rể, vội vàng nói: "Viên Viên, con không thể ngồi xuống nói chuyện hân hoan với tiểu Thâm sao?"

Lý Viên Viên nhìn sang đứa trẻ trong tay mẹ Lý một cái, quay đầu nhìn vào Diệp Kỳ Thâm, nói: "Không cần, con với anh ta không có gì để nói cả."

"Viên Viên, con có thể dừng tuyệt tình vậy được không!" Mẹ Lý không nhịn được cao giọng nói.

Nắm đầm của Diệp Kỳ Thâm bên người nắm lại thật chặt, anh quay đầu nhìn vào đứa trẻ đang nhìn chăm chăm vào anh chảy nước miếng, trên mặt mang theo ý cười, nói: "Nó trông thật đáng yêu."

Mẹ Lý nghe thế, kích động đáp: "Tiểu Thâm, con có muốn bế nó một cái không?"

Diệp Kỳ Thâm xoa xoa tay, nói: "Có có thể sao, con còn chưa từng bế trẻ con."

"Có thể chứ, bế trẻ con không khó, tay này của con đỡ đầu đứa trẻ là được." Mẹ Lý đáp.

Mất thấy đứa trẻ sắp đưa tới tay Diệp Kỳ Thâm rồi, Lý Viên Viên đột nhiên bước nhanh tới, đem đứa trẻ ôm vào lòng, nói: "Xin lỗi, đứa trẻ nhà chị gái không thích người ngoài bế, anh có thể đi rồi."

Mẹ Lý nhìn dáng vẻ này của con gái mình, đau lòng nói: "Viên Viên, con sao mà, con sao mà... Haiz"

Diệp Kỳ Thâm bị từ "người ngoài" tổn thương, anh bây giờ ở nhà cô chỉ là một người dung.

"Ừ, bên tổ kịch còn có cảnh cần quay, anh đi trước." Diệp Kỳ Thâm nói với Lý Viên Viên, anh thấy Lý Viên Viên không có phản ứng gì, lại nói với mẹ Lý, "Cô à, cháu đi trước đã, hôm khác lại tới thăm cô."

Mẹ Lý nhìn con gái thờ ơ không để ý, lại nhìn con rể trước đang mở cửa định đi, nói: "Tiểu Thâm, cô tiễn cháu."

Nhìn mẹ sắp đi, Lý Viên Viên nói: "Mẹ, mẹ đừng nói linh tinh."

Người mẹ Lý hơi ngừng lại, đáp: "Biết rồi."

Sau khi xuống lầu, mẹ Lý bối rối nhìn vào con rể trước mặt, thờ dài mấy hơi, muốn nói gì đó, đến miệng rồi lại không dám nói ra.

Diệp Kỳ Thâm cảm thấy mẹ Lý hôm nay rất lạ, dường như muốn nói với anh gì đó, nhưng lại còn đang do dự. Anh lặng lẽ đứng bên cạnh chờ.

"Haiz, thôi đi." Cuối cùng, mẹ Lý vẫn là không nói ra, "tiểu Thâm, con đi đường chú ý an toàn, lúc không có việc gì thì đến thăm Viên Viên nhiều một chút."

"Cô, con đã muốn đến từ lâu, chỉ là Viên Viên... chuyện trước đây cũng đều tại con." Diệp Kỳ Thâm nói.

Mẹ Lý lau nước mắt, nói: "Các con ấy, không thể đem lời nói cho rõ ràng sao? Viên Viên chưa chắc đã không trông mong con tới."

Diệp Kỳ Thâm nghe lời này mắt sáng lên, nhưng nghĩ tới thái độ của Lý Viên Viên đối với anh, lòng lại trầm xuống, nói: "Ừm, con sau này có thời gian sẽ thường xuyên tới thăm cô và chú."

"Haiz, thế thì tốt, thế thì tốt."

Sau khi rời khỏi nhà họ Lý, Diệp Kỳ Thâm liền về tổ kịch. Anh bảo trợ lý mua một thùng bia, chạy tới bờ biển gần tổ kịch ngồi.

Nơi tổ kịch đóng quân là ở một trấn nhỏ phía nam, gần đó có biển. Nhưng chỗ này còn chưa phải là loại cảnh quan du lịch, mà là nơi ngư dân đánh cá. Vì vậy, vào buổi tối sẽ không có ai đến đây.

Cũng trùng hợp, hôm nay Thâm Sở Sở ăn quá nhiều, đi ra tản bộ với Hàn Hành Ngạn. Cứ đi, liền phát hiện không xa có người. Đi tới gần rồi, liền có người chào họ.

"Sở Sở."

Thâm Sở Sở vừa thấy là trợ lý của Diệp Kỳ Thâm, kinh ngạc nhìn sang người đang ngồi trên bờ biển kia, hỏi: "Anh Thâm trở lại rồi?"

Trợ lý gật đầu, chỉ chỉ về hướng Diệp Kỳ Thâm, nói: "Về rồi, đang ở đó uống bia kia. Đã uống năm sáu chai rồi, Sở Sở, cô có thể tới khuyên chút được không?"

Trợ lý nói xong, liếc nhìn sang người đàn ông đứng cạnh Thâm Sở Sở.

Bạn trai người ta đứng ở ngay bên cạnh, cậu còn bảo con gái người ta đi khuyên một người đàn ông. Nhưng mà ở chỗ này căn bản là không có người, cậu cũng không biết phải tìm ai để cầu cứu. Cậu chỉ sợ anh Thâm nhà cậu lại lần nữa đau dạ dày vào bệnh viện thôi.

Thâm Sở Sở nghĩ tới sự việc lúc ban ngày đọc được trên Weibo, liên hệ tới nội dung trên hệ thống nhân duyên, lại nhìn vào bóng lưng tiêu điều của Diệp Kỳ Thâm. Cô quay đầu nhìn trộm Hàn Hành Ngạn một cái.

Hàn Hành Ngạn cười cười vén tóc bên tai Thâm Sở Sở, nói: "Đi khuyên đi, nhờ đâu sinh bệnh, bọn em mai lại không quay được phim."

Thâm Sở Sở gật gật đầu.

Thâm Sở Sở vừa mới ngồi xuống cạnh Diệp Kỳ Thâm, còn chưa kịp nói gì, Diệp Kỳ Thâm liền nhìn cô một cái, nói: "Thực ra ngoại hình của em và Viên Viên vô cùng giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

"Giống với chị dâu là vinh hạnh của em." Thâm Sở Sở đáp.

"Chẳng qua, tính cách của hai người không giống lắm." Diệp Kỳ Thâm một bên uống bia một bên nói.

Thâm Sở Sở liếc nhìn chai bia trong tay Diệp Kỳ Thâm, nói: "Uống nhiều quá mà ngày mai nếu như thể hiện không tốt, đoán chắc anh sẽ bị đạo diễn mắng đấy. Em là nhắc trước cho anh nha, tính khí của đạo diễn hôm nay rất kém."

Diệp Kỳ Thâm còn muốn uống thêm mấy ngụm, lại đem chai bia đặt xuống: "Thật sao? Thế anh ngày mai khả năng là bị mắng thảm rồi."

Thâm Sở Sở cười, nói: "Chị dâu là người như thế nào?"

Nghe câu hỏi này, Diệp Kỳ Thâm vô thức định cầm chai bia lên lần nữa. Nhưng nghĩ tới Viên Viên không thích anh uống rượu, cũng không thích anh hút thuốc, anh lại thả xuống.

"Thực ra, anh không thích vị rượu và thuốc chút nào, chỉ là, có lúc những thứ này có thể làm tê liệt thần kinh của mình." Diệp Kỳ Thâm không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thâm Sở Sở, mà nói sang chuyện khác.

Tuy nhiên, sau khi nói xong câu này, anh lại ngẩng nhìn ló ló sóng biển, mở miệng nói: "Cô ấy ấy mà, là một người cá tính rất quật cường, nhưng cũng là một người phụ nữ rất thực tế. Cô ấy làm việc có nguyên tắc và giới hạn của chính mình, bất kỳ người nào đâu không thể chạm vào. Vì vậy, lúc vừa vào giới giải trí, cô ấy đối với một số cách làm của anh vô cùng không hài lòng. Vào lúc đó, bọn anh thường xuyên cãi vã."

Nói rồi, Diệp Kỳ Thâm lắc lắc đầu, nói: "Anh biết, những thứ này đều tại anh, cô ấy là người thành thực lại lương thiện như vậy, còn anh lại thường xuyên vì danh tiếng làm ra một số việc vô đạo đức. Ở trước mặt cô ấy, anh có chút không ngừng đầu lên được. Cho tới sau này, anh thỏa hiệp."

Thâm Sở Sở nói: "Có thể nhìn ra được, chị dâu là một người rất tốt, còn anh rất yêu chị dâu."

Diệp Kỳ Thâm đáp: "Đúng vậy, cô ấy là một người rất tốt, còn anh lại chỉ là một kẻ tiểu nhân. Mọi người đều muốn biết nguyên nhân anh ly hôn, chuyện này ấy à, là anh có lỗi với cô ấy. Tuy rằng lúc đó anh đã thỏa hiệp rồi, nhưng đối diện với việc nhân khí giảm xuống, nội tâm anh vô cùng đau xót. Cho tới một ngày, người đại diện của anh lại một lần nhắc tới để anh làm chiều trò một lần. Hôm đó đúng lúc có một nữ minh tinh cũng ở hiện trường, còn Viên Viên cũng bị người đại diện của anh gọi tới, chuyện này thì anh không biết."

Thẩm Sở Sở không ngờ Diệp Kỳ Thâm sẽ nói mấy lời này với cô, cô nghiêng đầu nhìn Diệp Kỳ Thâm gương mặt tràn đầy thống khổ, cảm thấy loại bi thương nồng đậm này làm cho người ta có chút khó thở.

"Phần sau của sự tình thì vô cùng cầu huyết. Anh lúc đó tuy là có đi, cũng có chút động lòng, nhưng cuối cùng anh không hề đồng ý. Chỉ là lúc đi ra, nữ minh tinh kia không cẩn thận ngã vào người anh, rồi lúc đỡ cô ấy dậy, anh nhìn thấy Viên Viên đang đứng không xa nhìn."

Nói hết những việc này, Diệp Kỳ Thâm muốn lấy một miếng thuốc trên người ra. Sở nửa ngày cuối cùng cũng tìm thấy, anh ta lại từ bỏ.

"Nguyên nhân ly hôn có rất nhiều loại mà, chỉ là nhiều lúc, những nguyên nhân này chỉ là một cái, hoặc là một cơn rom cuối cùng đề chết lạc đà thôi."

"Viên Viên đích thực là bị trầm cảm nhẹ, cô ấy cả ngày nhốt mình trong phòng, một câu cũng không nói với anh." Diệp Kỳ Thâm nói tới việc này, ngữ khí cũng trở nên thương cảm.

"Anh sao lại không biết, bệnh trầm cảm của cô ấy là vì anh mới bị. Là anh đã hứa hẹn cho cô ấy một tương lai tốt đẹp, lại không giữ lời. Là anh làm tan vỡ khao khát về tình yêu, về hôn nhân của cô ấy. Anh hẳn là người đàn ông tồi tệ nhất trong trời đất này đi."

Thẩm Sở Sở nghe được trong giọng nói có phần ghen ngào, người đàn ông bên cạnh mắt nhìn biển rộng, viên mắt đỏ bừng.

Trong phút chốc, hai người đều không nói gì, bên tai chỉ có tiếng sóng vỗ trùng trùng điệp điệp.

"Anh Thâm, hai người có từng nghĩ đến việc có con không?" Thẩm Sở Sở hỏi.

Diệp Kỳ Thâm không ngờ Thẩm Sở Sở sẽ hỏi vấn đề như thế này, vô thức nhìn cô một cái, nói: "Đã từng nghĩ tới, chỉ là vẫn không kịp có."

"Vậy anh vẫn yêu chị dâu chứ?"

Diệp Kỳ Thâm đáp: "Yêu, sao lại không yêu. Tình cảm bao nhiêu năm, từ lâu đã không buông được rồi."

Thẩm Sở Sở nghĩ, nếu đã không buông được, vì sao mười năm sau lại lấy người khác. Chẳng lẽ tình yêu của đàn ông đều là rẻ mạt như thế sao? Lúc yêu thì luôn miệng nói cả đời, quay đầu liền có thể lấy một người phụ nữ khác.

Hàn Hành Ngan cảm thấy bờ biển càng ngày càng lạnh, thấy Diệp Kỳ Thâm cũng không còn uống nữa, từ từ bước qua. Đem áo khoác trên người choàng lên người Thẩm Sở Sở.

"Bãi biển rất lạnh, về thôi."

Thẩm Sở Sở nhìn Hàn Hành Ngan một cái, cười đáp: "Được."

Diệp Kỳ Thâm nhìn qua Hàn Hành Ngan, hỏi: "Bạn trai?"

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu, đáp: "Không phải, là chồng chưa cưới."

Diệp Kỳ Thâm nói: "Chúc mừng."

Hàn Hành Ngan ôm lấy vai Thẩm Sở Sở, nói: "Anh Diệp về sớm nghỉ ngơi đi thôi, uống rượu hại người."

"Ừm, cảm ơn đã nhắc nhở."

Sau khi về tới khách sạn, Thẩm Sở Sở nằm trên giường lật qua lật lại có chút ngủ không được. Nghĩ tới nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi với Diệp Kỳ Thâm, cô có chút khó ngủ.

Vào lúc Thẩm Sở Sở vô thức thờ dài lần thứ mười, Hàn Hành Ngan nhin không nổi nữa một tay kéo cô qua.

"Không mệt sao?" Nói rồi, tay siết lấy eo Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở ume một tiếng, nói: "Mệt."

Hàn Hành Ngan nghe giọng nói này thì cười cười, hôn hôn Thẩm Sở Sở, nói: "Ừ, vừa rồi đang nghĩ gì thế?"

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ nói: "Em vừa rồi đang nghĩ, nếu anh biết một bí mật của người khác, còn người trong cuộc kia lại không biết. Anh liệu có đi nói cho cô ấy không?"

Hàn Hành Ngan đáp: "Thế thì còn phải xem là loại bí mật như thế nào."

"Nếu bí mật này có khả năng sẽ khiến cô ấy và người cô ấy yêu gương vỡ lại lành thì sao?" Thẩm Sở Sở hỏi tiếp, "Nhưng mà, em lại không nắm chắc nói ra là tốt hay không tốt. Nếu em không nói, người kia sau này có khả năng sẽ thích người khác nữa. Nếu em nói hai người họ cũng chưa chắc sẽ ở bên nhau. Ôi."

Nói xong mấy lời này, Thẩm Sở Sở tự mình cũng cảm thấy logic của mình có chút hỗn loạn.

Hàn Hành Ngan lại chỉ ra trọng điểm của vấn đề: "Bí mật đó cô ấy có nên biết không?"

Thẩm Sở Sở nghe được lời này thì ngừng lại, cô suy tư một lát, trả lời là: "Nên biết."

Vợ cũ của mình có con chính mình, làm một người cha, không cần biết là nói từ phương diện đạo đức hay pháp luật, đều là nên có quyền được biết.

Hàn Hành Ngan cười đáp: "Vậy nên, có đáp án chưa?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Ừm, có rồi, cảm ơn anh."

"Ừ, thảo luận việc của người khác lâu như vậy, bây giờ nên thảo luận tới việc của chúng ta nhì." Hàn Hành Ngan xoay người một cái liền đem Thẩm Sở Sở áp xuống dưới thân, "Cách thể hiện lòng biết ơn có rất nhiều loại, anh càng thích loại này."

Nói rồi, liền hôn lên môi Thẩm Sở Sở.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Thẩm Sở Sở phát hiện chính mình lên hot search rồi. Cô có cảm giác độ phổ biến của mình cao hơn trước đây, dạo này cứ luôn lên hot tìm kiếm

Mở ra nội dung hot search cô mới biết được, hóa ra là hôm qua lúc ở bờ biển bị chụp được.

Hơn nữa, đối phương vô cùng thần kỳ, thế mà lại không đưa ảnh cô cùng Hàn Hành Ngan tản bộ trên bờ cát, chỉ chọn đoạn cô nói chuyện với Diệp Kỳ Thâm bên bờ biển kia.

Lúc ăn sáng, Thẩm Sở Sở cười nói: "Hàn tổng, cảm giác tồn tại của anh hình như có chút thấp quá, phóng viên thế mà không chụp anh vào."

Hàn Hành Ngan đưa cho Thẩm Sở Sở một tờ giấy ăn, liếc một cái ảnh đăng trên Weibo, đáp: "Xem ra công ty truyền thông này cần phải thay phóng viên rồi."

Còn chưa ăn xong, điện thoại của Trần Tây Lệ liền gọi tới.

Không đợi Trần Tây Lệ nói, Thẩm Sở Sở liền mở lời trước: "Chị Lệ, em vừa rồi còn nghĩ ăn xong gọi cho chị đây. Tối qua em và Hành Ngan cùng nhau đi ra ngoài, lúc đó Hành Ngan cũng ở. Chỉ là phóng viên chỉ lựa chọn ảnh em ở cùng với Diệp Kỳ Thâm."

Trần Tây Lệ đã chuẩn bị một đồng câu hỏi, nghe được giải thích của Thẩm Sở Sở lập tức bình phục lại, nói: "Thế thì được. Tuy nhiên, có một phương án chúng ta cần phải thay đổi một chút."

"Phương án gì?" Thẩm Sở Sở hỏi.

"Hiện giờ bên Diệp Kỳ Thâm vừa mới bị công khai việc ly hôn, xem ra lúc này chuyện độc thân không có lợi cho duy trì hình tượng của em, em rất dễ bị ảnh hưởng tới. Chuyện hôm nay, trên mạng rất nhiều người đang đoán mò em có phải tiêu tam kia không. Mà để giải quyết sự việc tối qua, cách tốt nhất chính là đem chuyện em có bạn trai nói ra. Chỉ có duy độc trợ lý ở hiện trường không thể nói rõ gì được."

Thẩm Sở Sở cười đáp: "Ừm, được ạ, thế em lát nữa tiếp nhận phỏng vấn sẽ nói một chút."

"Ừ, được. Có cần công bố đối phương là Hàn tổng hay không, tự em xem rồi làm nhé."

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Sở Sở cười nói: "Hàn tiên sinh, anh có khả năng bị lộ rồi, anh chuẩn bị tốt chưa?"

Hàn Hành Ngan đáp: "Có cần anh cùng đi đến phim trường không?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Thế thì không cần, em sợ anh sau này ngày ngày sẽ bị phóng viên làm phiền chết."

Vương Thiên đi cùng Thẩm Sở Sở tới trường quay, lại vô cùng căng thẳng, có mấy lần cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Sở Sở. Thấy Thẩm Sở Sở hôm nay đáng vẻ một dạng tâm tình tốt đẹp, cô cảm thấy chuyện này quá là quái dị.

"Sếp, chị tối qua thật sự là đi gặp Diệp Kỳ Thâm à, hai người đến bờ biển uống rượu?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Chị tối qua đúng là ở bờ biển nhìn thấy Diệp Kỳ Thâm, chẳng qua không bởi anh ta uống rượu. Chỉ là, chị không đi một mình, Hàn tổng cũng ở đó."

Vừa nghe Hàn tổng cũng có mặt, Vương Thiên liền yên tâm.

Sau khi đến tổ kịch, quả nhiên, phóng viên bên ngoài cửa còn nhiều hơn trước đó.

"Thẩm Sở Sở, xin hỏi tối hôm qua có phải cô cùng Diệp Kỳ Thâm uống rượu?"

"Nghe nói cô rất giống vợ cũ của Diệp Kỳ Thâm, có phải là cô phá hoại hôn nhân của Diệp Kỳ Thâm hay không?"

"Cô là kẻ thứ ba xem vào sao? Xin hãy trực tiếp trả lời câu hỏi của chúng tôi."

.....

Thẩm Sở Sở trước ống kính lại không có chút nào vì bị hỏi mà quẫn bách, cô cười đáp: "Tôi qua tôi đúng là gặp được Diệp Kỳ Thâm ở bờ biển, chẳng qua, chúng tôi chỉ là ở bờ biển nói chuyện một lúc."

"Chỉ thuần túy nói chuyện sao? Cô có phải thừa nhận là cô phá hoại hôn nhân của Diệp Kỳ Thâm không?"

"Cô thật sự là kẻ thứ ba sao?"

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Tôi không biết tối qua là người bạn phóng viên nào chụp được, nhưng tôi muốn nói là, mời người bạn này đem tất cả ảnh anh chụp được đều đăng lên được không?"

"Lời này của cô là có ý gì, chẳng lẽ còn có ân tình khác?"

"Có phải là có người thứ ba ở hiện trường, cô sẽ không nói là trợ lý của cô chứ?"

"Chẳng lẽ trợ lý của các người không phải là ở đó chắn gió sao?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Tôi qua đúng là có người thứ ba cũng ở, tuy nhiên người đó không phải là trợ lý của tôi, mà là chồng chưa cưới của tôi. Chồng chưa cưới của tôi sáng nay còn đang oán thán, vì sao phóng viên không chụp cả anh ấy vào, anh ấy rõ ràng cảm thấy bản thân rất soái."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Lời của Thẩm Sở Sở giống như là sấm giữa trời quang, các phóng viên ở hiện trường không ngờ còn có thể có được tin tức như thế này.

"Cô nói là chồng chưa cưới, chẳng lẽ bọn cô sắp kết hôn sao?"

"Đối phương là ai, cũng là người trong giới sao?"

Thẩm Sở Sở cười nói: "Hai nhà đang thương lượng việc kết hôn rồi, nhưng đối phương là người ngoài giới, vì thế nếu hôm qua người bạn phóng viên chụp được chính diện mặt anh ấy, hi vọng đừng có đưa ra, cho anh ấy cái bóng lưng là được rồi. Tôi cảm thấy bóng lưng của anh ấy cũng khá soái."

"Hôm qua chồng chưa cưới của cô thật sự ở hiện trường?" Có phóng viên nào đó chưa chết tâm tiếp tục hỏi.

Thẩm Sở Sở nghiêm mặt, nhìn vào phóng viên vừa đưa ra câu hỏi, nói: "Đích xác là như vậy, tôi và anh ấy cùng ra bờ biển tản bộ, đúng lúc gặp được anh Thâm và trợ lý của anh ấy. Anh Thâm tâm trạng hình như không tốt lắm, chúng tôi nói chuyện một lúc, sau đó tôi và chồng chưa cưới cùng nhau trở về khách sạn."

Rất nhiều phóng viên sau khi được nghe chân tướng, liền không còn hứng thú tiếp tục vây ở đây nữa, mọi người lục tục rời đi.

Rất nhanh, ảnh chụp lưng Hàn Hành Ngạn và Thẩm Sở Sở nắm tay trên bờ cát được tung ra, trên Weibo đang tập trung theo hướng mắt Thẩm Sở Sở cũng thay đổi.

"Mấy vị phóng viên này có thể nghiêm túc một chút được không, cứ cất câu lấy nghĩa như thế thật sự ổn sao? [Măng mỗ]"

"Tôi đã nói Sở Sở nhà chúng ta không thể làm ra chuyện như vậy được mà, thật không biết ở đâu ra mấy hắc tử cứ luôn bôi đen cô ấy, liền hỏi các người, bây giờ mặt có đau không? [Mím cười]"

"Vì sao cảm thấy bóng lưng của người đàn ông này rất giống người đàn ông tới đón ở sân bay ở sân bay trước đây nhỉ. Thật hạnh phúc quá đi! [Quá vui]"

"Anh Thâm của chúng tôi cũng thật đáng thương, nhiều người như vậy đều bỏ quên anh ấy. Xoa xoa anh Thâm, cảm ơn sự an ủi của Sở Sở. [Cầu nguyện]"

Thẩm Sở Sở hôm nay muốn nói với Diệp Kỳ Thâm một chút chuyện, nhưng quay tới hơn mười giờ cũng không thấy bóng dáng Diệp Kỳ Thâm. Cô hỏi thăm nhân viên một chút, hóa ra là vì bị cấm, nên chiều mới tới tổ kịch.

Chờ tới buổi chiều gặp được Diệp Kỳ Thâm, câu đầu tiên của anh ta là: "Cảm ơn em, Sở Sở."

"Không có gì, em chỉ là không muốn để cho người ta hiểu lầm."

Sắc mặt Diệp Kỳ Thâm có chút khó coi, nói: "Ừ. Có những lúc có một người hiểu lầm mình cũng là một loại hạnh phúc. Thật sự khiến cho người ta hậm hực a! Đáng tiếc, không có ai sẽ đi hiểu lầm anh nữa."

Môi Thẩm Sở Sở động đậy, nhìn nhân viên đi tới đi lui xung quanh, cô nói: "Anh Thâm, em có lời muốn nói với anh."

Hai người tìm một góc không có ai, Thẩm Sở Sở nói: "Anh Thâm, tôi qua em xem ảnh của chị dâu, luôn cảm thấy chị ấy có chút quen mắt. Vẫn là trợ lý của em nhắc nhở, em mới nghĩ ra."

"Hử?" Vừa nghe thấy Thẩm Sở Sở biết vợ mình, Diệp Kỳ Thâm có hứng thú hỏi lại.

"Là thế này, năm ngoái, có một phóng viên chụp được ảnh em bụng to tới khoa phụ sản, anh ta vốn là muốn tới uy hiếp em, cầm mấy tấm ảnh đó tới đòi tiền. Nhưng bị người đại diện của em nhìn thấu, người trong đó không phải em. Hôm qua nhìn thấy ảnh của chị dâu, em và trợ lý thảo luận một chút, trợ lý nói rất giống người phụ nữ mang thai bụng lớn đó."

Nhìn thấy thần tình nghiêm túc của Diệp Kỳ Thâm, Thẩm Sở Sở nói tiếp: "Vì thế, tôi qua em mới hỏi anh, anh và chị dâu có con hay không. Em nghĩ, chị dâu có khả năng là cô em bé rồi, tính toán ra, đứa trẻ khoảng bảy tám tháng đi..."

Nghe xong câu này, Diệp Kỳ Thâm giống như nghĩ tới chuyện gì, mắt bỗng trừng thật lớn.

Mẹ Lý để cho anh bế đứa trẻ, Viên Viên lo lắng giữ lấy đứa bé, những lời cuối cùng mẹ Lý muốn nói lại thôi... dường như tất cả vấn đề đều tìm được đáp án rồi!

Diệp Kỳ Thâm môi hơi động, kích động đến mức không biết nên nói gì. Anh giữ lấy vai Thẩm Sở Sở, nói: "Cảm ơn em, Sở Sở."

Đang định nói việc khác, lúc này, điện thoại của Diệp Kỳ Thâm vang lên.

"Mẹ... mẹ nói gì? Viên Viên ngắt xiu, được, con lập tức tới." Diệp Kỳ Thâm kích động gọi mẹ một tiếng.

Sau khi cúp máy, Diệp Kỳ Thâm vội vàng nói: "Sở Sở, em xin nghỉ với đạo diễn, anh hôm nay có khả năng sẽ không quay lại."

Thẩm Sở Sở đại khái đã đoán được Diệp Kỳ Thâm sẽ đi làm gì rồi, nói: "Được, chúc anh thành công."

"Cảm ơn."

Đạo diễn vừa nghe thấy Diệp Kỳ Thâm lại rời đi rồi, nộ hỏa đã nhẫn nhịn mấy hôm suốt chút nữa thì bạo phát. Thẩm Sở Sở khe khẽ nói với đạo diễn: "Chị dâu hình như bỗng nhiên ngắt xiu, anh Thâm đi gấp, nên không kịp xin phép với ông."

Vừa nghe được là người trong nhà bị bệnh, đạo diễn cũng không tiện nói cái gì. Chỉ có thể nhìn xuống tiếp tục quay các cảnh phía sau.

Không ngờ, lần xin nghỉ này của Diệp Kỳ Thâm kéo dài đủ một tuần mới kết thúc.

Vào lúc gặp lại Diệp Kỳ Thâm lần nữa, cảm giác của anh cho người khác hoàn toàn bất đồng.

Giương mặt tươi cười thu hút người khác không nói, còn sẽ nói đùa với mọi người, cũng không phải là một mình ngồi phát ngốc nữa, mà là cầm điện thoại, hoặc là gọi điện, hoặc là nhắn tin. Lại nữa, chính là lấy điện thoại ra nhìn ảnh chụp phát ngốc.

"Bệnh của chị dâu tốt hơn chưa ạ?" Thẩm Sở Sở hỏi.

Diệp Kỳ Thâm gật đầu, cười đáp: "Ừ, đã khỏe rồi. Cô ấy nhớ ra tất cả rồi."

Thẩm Sở Sở cười nói: "Tốt rồi, đúng lúc em cũng muốn gặp chị dâu. Xem xem giống em đến mức nào, em chỉ mới nhìn thấy trên ảnh, nói thật cũng khá là giống kìa."

"Chị dâu em cũng muốn gặp em." Diệp Kỳ Thâm cười đáp.

Hơn một tháng sau, tổ kịch đóng máy.

Thẩm Sở Sở bay về Đê đô bởi chồng chưa cưới, còn Diệp Kỳ Thâm lúc này là bay đi bởi vợ con.

Mà lúc này, ông Hàn lại lần nữa ngã bệnh. Vốn hai tháng sau tổ chức đám cưới phải đẩy nhanh.

Trong lúc mẹ Hàn tính ngày tốt, Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn tới cục dân chính lĩnh chứng. Nhìn vào cuốn sổ đỏ mới tinh, Thẩm Sở Sở hết nhìn trái rồi nhìn phải.

Nhìn xong, thở ra một hơi.

Nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, nói: "Em kết hôn rồi."

Hàn Hành Ngạn gật đầu đáp: "Ừ, anh cũng kết hôn rồi."

"Cảm giác có chút không chân thực." Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ rồi nói.

Cô cảm thấy mình cứ như thế đột nhiên kết hôn. Tuy rằng trước đây đã có rất nhiều chuẩn bị, nhưng sau khi từ tổ kịch đi ra, liền vội vàng đi lĩnh chứng. Cảm thấy mình hình như còn chưa kịp cảm thụ cho tốt.

Hàn Hành Ngạn tuy rằng không tham gia nhiều vào việc tổ chức hôn lễ, nhưng anh vẫn luôn ở Đê đô, khó tránh khỏi sẽ đi làm một vài việc. Vì thế, cảm nhận của anh so với Thẩm Sở Sở có trực quan hơn một chút.

"Ừ, đúng thật là không chân thực."

Thẩm Sở Sở nói: "Đúng không, anh cũng có loại cảm giác này hả."

Hàn Hành Ngạn đáp: "Phải, cảm thấy như chúng ta đã kết hôn rất lâu rồi."

"..." Thẩm Sở Sở không nói nên lời.

Được thôi, hai người bọn cô một người cảm thấy quá đột ngột, một người cảm thấy quá chậm chạp. Nhìn cây cối trôi qua ngoài cửa sổ, Thẩm Sở Sở mở kính xe ra một chút, gió thổi vào trong, có một loại cảm giác tự do.

Nhất thời, tâm trạng của cô cũng tươi vui trở lại.

"Chúng ta ra ngoại thành đi dạo một vòng đi?" Thẩm Sở Sở cười nói.

Cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của Thẩm Sở Sở, Hàn Hành Ngạn cũng cười rồi đáp: "Được."

Có vẻ như thành thị nhà lầu san sát đã không chứa được trái tim muốn bay lên của họ nữa, phải tìm tới một nơi trống trải một chút, mới có thể tự do chúc mừng hoan hô.

Khi hai người về đến nhà đã là hơn chín giờ tối, Thẩm Sở Sở nhìn chiếc nhẫn trên tay cùng với giấy chứng nhận kết hôn, thật sự là nhìn không được muốn đăng một bài Weibo.

Cô đem suy nghĩ trong lòng nói với Hàn Hành Ngạn, sau đó Hàn Hành Ngạn nói: "Có cần anh lộ chút chính diện mặt không?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Không cần. Đây không phải là lo ảnh hưởng tới sinh hoạt của anh sao."

"Thế thì tiếc thật." Hàn Hành Ngạn nói.

Thẩm Sở Sở kéo tay Hàn Hành Ngạn qua, đặt cạnh tay cô, nói: "Quên đi, để cho anh lộ bàn tay vậy."

Vào một giây ngay trước khi đăng, cô bỗng nghĩ tới còn chưa hỏi ý kiến của Trần Tây Lệ.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn quyết định báo trước cho Trần Tây Lệ, rồi mới đăng Weibo.

"Chúc mừng! Có thể chứ, em đi cũng không phải là con đường thiếu nữ lưu lượng, bây giờ cũng coi như đã đứng vững chân trong giới điện ảnh, chỉ cần đừng có quá nhiều tin đồn xấu là được."

Sau khi ngắt điện thoại, Thẩm Sở Sở đem bài Weibo đã chỉnh lý tốt đăng lên.

{Thẩm Sở Sở V}: Tôi kết hôn rồi ~[Trái tim] [Hình ảnh]

Ngay sau đó, bài Weibo này liền được mọi người chuyển phát điên cuồng.

{Quách Tân V}: Chúc mừng chúc mừng!

{Thẩm Sở Sở V}: Cảm ơn chị Tân!

{Giang Ngôn V}: Tốc độ đủ nhanh đấy! Chúc mừng!

{Thẩm Sở Sở V}: Không nhanh bằng cậu [Cười trộm]

{Diệp Kỳ Thẩm V}: Quá tốt rồi, đến Đễ đồ nhớ mời tôi và chị dâu em ăn cơm.

{Thẩm Sở Sở V}: Em nhớ là có ai đó còn nợ bọn em một bữa cơm cơ. [Cười gian]

.....

Rất nhiều người hâm mộ sau khi nhìn thấy cảm thấy tim roi đầy đất.

"Thật đột ngột a, thời gian trước mới nghe nói có chồng chưa cưới, bây giờ liền kết hôn rồi. [Khóc]"

"Nữ thần kết hôn rồi, đối tượng không phải tôi. [Đau lòng]"

"Nén nước mắt chúc phúc nữ thần của tôi! [Rót nước mắt]"

"Không hổ là nữ diễn viên tôi yêu thích, khiêm tốn, không chiêu trò. [Like]"

Tuy rằng có rất nhiều fan đang đau lòng, nhưng đây đều là thiểu số. Đại bộ phận vẫn là thái độ ủng hộ. Vì Thẩm Sở Sở bản thân không phải là minh tinh lưu lượng, mọi người phần nhiều là quan tâm tác phẩm của cô, chứ không phải là sinh hoạt tình cảm bên ngoài tác phẩm.

Chỉ cần thần tượng không có tin xấu vụ bê bối tam quan bất chính nào, bọn họ cơ bản là sẽ tiếp tục ủng hộ phim của thần tượng.

Còn hôn lễ của họ, trong mắt giới truyền thông, cũng đích thực là khiêm tốn. Vì bọn họ căn bản là không biết Thẩm Sở Sở rốt cuộc tổ chức hôn lễ vào hôm nào.

Tuy nhiên, đối với người đã tham gia hôn lễ mà nói, lại là vô cùng long trọng.

Vô luận là từ bài trí, người đến tham gia hôn lễ, đến bố trí hôn lễ, chỗ nào cũng hiện ra sự xa hoa trong khiêm tốn.

Thẩm Sở Sở lần này không mời mấy người trong giới, trừ bạn bè trong công ty, ngoài ra chỉ mời mấy diễn viên cùng quay phim có quan hệ tương đối tốt, đạo diễn. Đương nhiên, ngoại trừ điều đó, còn có mấy người bạn học đại học của Thẩm Sở Sở.

Trình Tuấn là không nằm trong phạm vi này. Tuy rằng anh ta rất muốn đến, nhưng Thẩm Sở Sở lại không mời anh.

Vương Tĩnh cũng vô cùng chu đáo mà không nhắc tới chuyện về Trình Tuấn. Theo như cô thấy, Sở Sở có cuộc sống của riêng mình, Trình Tuấn cũng có cuộc sống riêng của anh ta, bọn họ vẫn là không cần liên hệ mới tốt. Người một đời này những việc không cam tâm có rất nhiều, sao có thể mỗi chuyện đều như ý được đây?

Người đã bỏ lỡ, chuyện đã bỏ lỡ, thế thì cứ theo gió bay đi thôi.

Sau khi kết hôn, Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn khó có được có thời gian cùng nhau bay đi hưởng trăng mật.

Hết tuần trăng mật trở về, điện ảnh "Công chúa Gia Linh" sau khi hoàn thành hậu kỳ mất hơn một năm, cuối cùng cũng ra rạp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Đạo này không có kịch bản mới, vì thế Thẩm Sở Sở luôn bận chạy đi tuyên truyền. Đây cũng là sau khi Thẩm Sở Sở tuyên bố bản thân đã kết hôn trên Weibo, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt công chúng.

Phía bên tổ kịch cũng dựa vào chủ đề này xào nấu một phen.

Bộ phim này đầu tư không cao, tổng đầu tư tất cả là hơn ba mươi triệu tệ. Thẩm Sở Sở và Trần Thắng Cương lúc còn quay phim đều không phải là diễn viên có danh khí gì, vì thế thù lao đóng phim cũng không phải rất cao.

Ngoại trừ lên một số tiết mục giải trí không quá nổi danh ra, bọn họ bắt đầu chạy show lẻ.

Tuy nhiên, chuyện không ngờ được là, việc truyền miệng cho show lẻ lại vô cùng tốt. Rất nhiều người đã khẳng định đối với diễn xuất của Thẩm Sở Sở.

"Không ngờ Thẩm Sở Sở không chỉ có thể diễn chính kịch, còn có thể diễn phim hài. Vẫn luôn cho rằng diễn viên này là gương mặt nghiêm túc, không ngờ lần này lại đem cho người ta kinh hi. Có thể nhận thấy được, trong bộ phim này, diễn xuất của cô ấy tăng lên không ít. Đây thực sự là một nữ diễn viên có linh khí, xem trọng cô ấy!"

"Không thể không nói, phim điện ảnh này thật sự khiến cho tôi cảm thấy kinh thán. Khiến cho người ta cười lớn đồng thời còn khiến người ta suy ngẫm. Trước đây có một số người vẫn cảm thấy Thẩm Sở Sở nhận được giải thưởng người mới điện ảnh là có cửa sau, tôi muốn nói là, nếu bạn xem bộ phim điện ảnh này, tin là bạn sẽ đồng ý với quan điểm của hội đồng điện ảnh. Cô ấy đích thực là một người mới siêu cấp!"

"Thật may mắn bộ phim này cuối cùng thay Tề Vũ Phi, nếu không phim tốt thế này cũng bị đập hư thôi. Cảm ơn đạo diễn đem đến một bộ phim cô trang khiến cho người ta thư giãn như vậy! Trần Thắng Cường thật sự là càng nhìn càng soái, diễn xuất của Thẩm Sở Sở cũng có bước nhảy vọt!"

Đạo diễn mỗi ngày đều cười haha, lúc ăn cơm, ông nói với mọi người: "Xem ra bộ điện ảnh này rất nhanh liền có thể hồi vốn, nói không chừng còn có thể kiếm được một bút nho nhỏ."

Trần Thắng Cường cười nói: "Đạo diễn, ông quá khiêm tốn rồi, tôi thấy ông sắp kiếm được một khoản lớn đấy. Ông nhãn lực thật tốt, chọn trúng Sở Sở, diễn xuất của cô ấy không có gì để nói, ông cứ chờ xem đi, tuyệt đối là gấp bội."

Đạo diễn nghe được lời này, cười không khép được miệng: "Sở Sở, ăn nhiều chút."

Thẩm Sở Sở cũng đùa lại với đạo diễn nói: "Đến lúc đó đạo diễn có phải sẽ phát cho bọn em ít hồng bao không a?"

Đạo diễn đáp: "Phát, nhất định phát. Đều chờ đó, phòng vé càng cao phát càng nhiều. Weibo của mọi người cũng tuyên truyền cho tốt ha!"

Vì lúc chiếu lẻ được truyền miệng khá tốt, vào lúc chính thức ra rạp, số các rạp chiếu phim cũng tăng gấp đôi.

Không ngờ, tuy rằng tăng lên gấp đôi nhưng bắt đầu từ ngày thứ ba, số ghế ngồi liền cao hơn tất cả các phim chiếu cùng thời điểm.

Theo đó, sau khi chiếu được ba ngày, bộ phim này liền thu hồi được vốn.

Ngày thứ tư lại đứng vào thứ sáu, phòng vé còn tăng gấp đôi so với ngày hôm trước. Vào cuối tuần, bên rạp chiếu phim thời lượng chiếu lần nữa tăng lên. Chờ sau khi kết thúc cuối tuần, phòng vé đã đột phá mốc một trăm triệu.

Có thể đạt được hiệu quả như vậy, cũng là Thẩm Sở Sở không nghĩ tới. Phòng vé của bọn họ không giống như các phim khác là càng ngày càng thấp, ngược lại có xu thế tăng lên ổn định. Sau khi trôi qua dịp cuối tuần thứ hai, phòng vé của "Công chúa Gia Linh" đã vượt qua ba trăm triệu.

Tuy rằng phòng vé ba trăm triệu trên thị trường điện ảnh không tính là gì, nhưng so với đầu tư ba mươi triệu, đây đã là thu vào gấp mười lần rồi. Rất nhiều đạo diễn đều nhìn ra tiềm năng vô cùng lớn trên người Thẩm Sở Sở.

Chẳng bao lâu, Trần Tây Lệ nhận cho Thẩm Sở Sở một bộ điện ảnh đại chế tác.

"Phim "Lưỡng cực" này nam chính là ảnh đế kỳ cựu Triệu Kiện, nếu hợp tác với anh ta, có thể giúp diễn xuất của em tăng lên không ít. Gần đây diễn xuất của em mọi người đều đã nhìn nhận, vì thế, kỳ vọng của công ty đối với em là..." nói tới đây, Trần Tây Lệ ngừng lại một chút, "phong hậu!"

Thẩm Sở Sở nhú nhú mi, nói: "Kỳ vọng cao như vậy sao? Em đến giờ mới xuất đạo được ba năm, liệu có sớm quá không?"

Trần Tây Lệ lắc lắc đầu, nói: "Không sớm nữa, có những người mười sáu tuổi ra mắt, năm đầu tiên liền phong hậu rồi. Còn có người ra mắt từ lúc còn nhỏ, đến lúc sáu mươi tuổi còn chưa lấy được giải nữ chính. Vì thế, những việc này là phải xem thiên phú cũng phải nhìn vận khí. Bộ phim này chính là cơ hội của em."

Thẩm Sở Sở lật xem kịch bản, nói: "Kịch bản xem có vẻ không tồi."

Trần Tây Lệ đáp: "Đúng vậy, kịch bản này tốt hơn một chút những kịch bản em đã nhận trước đây. Có đạo diễn lớn quốc tế, ảnh đế dựa lưng, kịch bản chế tác hoàn mỹ, tất cả các điều kiện đều có rồi, cái khác thì liền xem ông trời có cho mặt mũi không thôi."

Thẩm Sở Sở gật đầu, nói: "Ừm, em trước tiên xem kịch bản, về nhà nghĩ chút rồi sẽ quyết định."

Trần Tây Lệ cười nói: "Là muốn thương lượng với Hàn tổng sao? Phải rồi, bộ phim này Tập đoàn Hàn thị cũng đầu tư. Vì thế, có thể lấy được nữ chính, vị kia nhà em không thiếu công đâu."

Việc này Thẩm Sở Sở lại là lần đầu tiên nghe nói, cô ngạc nhiên nhưn mày, nói: "Ừm, được."

Chẳng qua, nghĩ đến "Công chúa Gia Linh" gần đây mới công chiếu, Trần Tây Lệ sau khi suy nghĩ, cảm thấy có chút việc vẫn là nên nói cho rõ, miễn cho đôi bên trong lòng còn có khúc mắc.

"Điều này không phải có ý là phim em quay trước đây không tốt. Mà là còn thiếu cái gì. Công chúa Gia Linh tuy rằng truyền miệng và phòng vé đều không tồi, nhưng không nói tới đề tài không quá phù hợp, chế tác điện ảnh cũng không đủ tinh chuẩn, không quá phù hợp để phong hậu. Chẳng qua, một số giải thưởng khác là có thể đạt được."

Thắm Sờ Sờ gật đầu, nói: "Ừm, em hiểu rồi, chị Lệ."

Trần Tây Lệ nói: "Ừ, "Tình yêu và hôn nhân" càng không quá có khả năng, bộ phim này coi như là có hai nữ chính, lại thêm vào lúc đó việc âm ỉ của Trần Nghi, vì thế tỷ lệ bộ phim này được giải sẽ hạ thấp nhiều. Tuy nhiên, tất cả còn không nói chắc được, nhờ đâu đạo diễn đem phần diễn giảm xuống, nói không chừng thật sự có thể bắt được một giải."

Thắm Sờ Sờ đáp: "Giữa em và chị Trần Nghi vẫn là có chút khoảng cách nhất định, coi như là được giải, người đó cũng phải là chị ấy, không phải em."

Trần Tây Lệ gật đầu, nói: "Phải, vì thế chúng ta có thể ôm cái nữ phụ tốt nhất, cái này còn có hi vọng vào tay. Chẳng qua, chuyện này cũng dựa trên việc đạo diễn không giảm xuống cảnh quay của Trần Nghi. Nhờ mà đạo diễn đem cảnh của cô ấy giảm đi, em muốn ôm giải nữ phụ xuất sắc nhất thì hội đồng cũng không đồng ý."

Thắm Sờ Sờ hiểu rõ gật đầu.

Nói xong mấy chuyện này, Thắm Sờ Sờ về nhà. Đạo này cô và Hàn Hành Ngạn không còn ở bên Ly viên nữa.

Hai người đã chuyển tới nhà số 7 tiểu khu cao cấp Lakeview này, chỗ này là một căn nhà Hàn Hành Ngạn đã mua hồi trước, chẳng qua vẫn luôn không có người ở.

Vốn ý của cha Hàn mẹ Hàn là để hai người họ chuyển về biệt thự ở, nhưng Thắm Sờ Sờ cảm thấy chỗ này quá lớn, hơn nữa cô vì nguyên nhân công việc, thường xuyên không ở nhà, vì thế hai người vẫn là ở chung cư cao tầng trong nội thành.

Cô vẫn không quen được cuộc sống ngoại trừ chồng, còn có người khác.

Hôm nay là ngày về nhà lớn, chờ tới ba bốn giờ chiều, Thắm Sờ Sờ thu xếp xong đồ đạc lái xe tới nhà lớn. Hàn Hành Ngạn phải chờ tới lúc tan làm sẽ từ công ty đi qua.

Chờ tới lúc ăn tối, người lớn trong nhà bắt đầu nói mấy lời cũ.

"Lão già này không biết còn có thể sống được bao nhiêu ngày, hai đứa con không nhanh sinh con đi, thế thì ông cũng dễ nói chuyện với bà cháu." Ông Hàn nói.

"Đúng đấy, hai đứa có thể có một đứa con rồi. Mẹ nghe nói trông trẻ có thể trì hoãn lão hóa, mấy đứa vì sức khỏe của mẹ cũng nhanh nhanh sinh một đứa đi." Mẹ Hàn nói.

"Ừ, cô nhân nói rồi, thành gia lập nghiệp. Nghiệp đã có rồi, gia cũng có rồi, chỉ thiếu đứa trẻ thôi."

Thắm Sờ Sờ chịu không nổi áp lực, đang định trả lời, Hàn Hành Ngạn liền nói: "Vừa kết hôn chưa được nửa năm, bây giờ còn sớm quá."

Mẹ Hàn không đồng ý nói: "Sao còn sớm nữa, còn nhìn Đẳng Đẳng xem, nghe nói Hải Trân đã có thai rồi. Con là anh họ lại không nhanh bằng em họ."

Hàn Hành Ngạn đáp: "Ừm."

"Ài, còn xem con đây là thái độ gì. Hai đứa nhìn đứa trẻ nhà bên đáng yêu biết mấy, Sờ Sờ đẹp như vậy, đứa trẻ sinh ra khẳng định đáng yêu hơn bọn chúng. Con cũng không động tâm sao?"

Hàn Hành Ngạn nghĩ tới một đứa con gái giống với Thắm Sờ Sờ, hơi hơi có chút động lòng, sau đó vẫn kiên định đáp: "Mẹ, bây giờ nói mấy cái này vẫn sớm, nói sau đi."

Mẹ Hàn thấy đáng về Thắm Sờ Sờ đỏ mặt không nói gì, thờ dài, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Thắm Sờ Sờ ôm eo anh đem mặt áp lên ngực anh.

"Sao thế?" Hàn Hành Ngạn hôn lên đỉnh đầu Thắm Sờ Sờ rồi hỏi.

"Không có gì, cảm thấy bản thân có thể gặp được anh là vô cùng may mắn." Thắm Sờ Sờ nói.

"Ừ, anh cũng vậy." Hàn Hành Ngạn đáp lại.

Tắm rửa xong xuôi, Thắm Sờ Sờ nhìn thấy kịch bản để ở đầu giường, lấy đưa cho Hàn Hành Ngạn xem, nói: "Em nhận được kịch bản này."

Hàn Hành Ngạn liếc nhìn, sau đó liền hiểu được Thắm Sờ Sờ nói tới chuyện gì.

"Ừ, kịch bản này không tồi. Là một diễn viên, rất thích hợp với em." Hàn Hành Ngạn đánh giá.

Thắm Sờ Sờ nhìn biểu tình nghiêm túc lại có phần bối rối của Hàn Hành Ngạn, hỏi: "Thế là chồng thì sao?"

Hàn Hành Ngan không chút nghĩ ngợi nói: "Nếu ở địa vị là chồng, anh không hi vọng vợ mình diễn nhân vật như vậy."

Thẩm Sở Sở nói: "Thế mà anh còn đầu tư bộ phim này cho em diễn vai chính."

Hàn Hành Ngan kéo Thẩm Sở Sở qua, nói: "Kịch bản tốt như vậy, tất nhiên chỉ có thể do vợ anh diễn vai chính."

Thẩm Sở Sở hôn lên má Hàn Hành Ngan, nói: "Cảm ơn anh."

Thẩm Sở Sở sở dĩ nói như vậy, là vì nữ chính trong bộ phim này m tỷ là một nữ lưu manh lúc trung học đã bỏ học, đi theo đám côn đồ làm loạn. Sau này, làm tình nhân của một lão đại trên đường, ra mặt kinh doanh một quán bar.

Còn câu chuyện, chính thức bắt đầu từ đây.

Cảnh sát phát hiện ra vị lão đại này có khả năng buôn bán sản phẩm có độc, vì vậy bắt đầu điều tra. m tỷ đi theo lão đại nhiều năm, biết được một chút bí mật. Sau khi cô chứng kiến vô số người bị giết, cùng với cảnh sát hi sinh, bắt đầu dao động.

Câu chuyện sở dĩ tên là Lưỡng cực, ý chỉ chính là m tỷ bước đi trên cả hai con đường chính nghĩa và tà ác.

Là một nữ chủ của quán bar, m tỷ tất nhiên là ăn mặc có phần gợi cảm.

Với sự hiểu biết của Thẩm Sở Sở về Hàn Hành Ngan, cô cho rằng đối phương sẽ không để cô nhận nhân vật như vậy. Không ngờ, lần này anh không chỉ để cho cô nhận, hơn nữa còn là chủ động đưa kịch bản tới cho cô.

"Quay xong bộ phim này, chúng ta liền có một đứa con, thế nào?" Nghĩ tới việc hôm nay ở nhà cũ, Thẩm Sở Sở ôm lấy cổ Hàn Hành Ngan rồi nói.

"Không cần. Có thể từ từ đến." Hàn Hành Ngan nói.

"Vì sao?" Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Hành Ngan đáp: "Anh không mong muốn có một đứa trẻ đến quấy nhiễu cuộc sống hai người của chúng ta."

Còn có một điểm Hàn Hành Ngan không nói ra, đó là anh biết vợ mình muốn đứng vững chân trong giới diễn xuất, vì thế, trong giai đoạn sự nghiệp của cô đang phát triển, tạm thời vẫn là không có con tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Một tháng sau, "Công chúa Gia Linh" kết thúc thời gian công chiếu, phòng vé chung cuộc chót hạ ở mức 523 triệu. Nhà đầu tư kiếm được không ít tiền.

Thẩm Sở Sở cũng nhận được một hồng bao năm chữ số.

Khi Thẩm Sở Sở đã đem lời thoại xem không biết bao nhiêu lần, hơn nữa đã thuộc lòng, điện ảnh "Lưỡng cực" bắt đầu quay.

Triệu Kiện trong phim diễn vai Lưu Vỹ đội trưởng Cục điều tra hình sự, anh ta trong phim đối với m tỷ giống như một người anh trai vậy. Cũng là bởi vì anh ta, m tỷ sau này mới phát sinh thay đổi.

Tuy rằng nói vai diễn của Triệu Kiện trong phim đối với Thẩm Sở Sở giống như một người anh, nhưng Triệu Kiện lại đã hơn bốn mươi tuổi rồi. Tuổi không khác cha Thẩm Sở Sở bao nhiêu.

Chẳng qua, chuyện này cũng là do cha Thẩm Sở Sở năm xưa kết hôn khá sớm.

Nhìn người đàn ông trông cứ như mới chỉ hơn ba mươi, Thẩm Sở Sở tiến tới cung kính nói: "Chào anh Kiện."

Triệu Kiện nhìn nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Cô nhóc diễn xuất không tệ đâu, mấy tháng trước anh còn tới rạp chiếu phim cùng vợ xem bộ phim em đóng chính đấy, không tồi nha. Ít tuổi liền có tiềm lực tốt như vậy."

Không có ai không thích được người khác biểu dương, đặc biệt lại là một trong số những người đàn ông trên tấm poster mẹ cô dán ở nhà.

Thẩm Sở Sở cười nói: "Cảm ơn anh Kiện."

"Ừ, cố lên!" Triệu Kiện cười nói.

Thẩm Sở Sở thấy không khí vừa phải, nói: "Anh Kiệt, anh có thể cho em một tấm hình có ký tên không? Em... nhà em có một người thân đặc biệt yêu thích anh." Thẩm Sở Sở vốn là định nói mẹ cô rất thích Triệu Kiệt, nhưng nhìn dáng vẻ trẻ trung của Triệu Kiệt, cô không tiện nói ra.

Triệu Kiệt đáp: "Cái này tính là đại sự gì, có người thích anh chính là vinh hạnh của anh. Tiểu Trương, đưa cho Sở Sở mấy bức ảnh có chữ ký của anh."

"Cảm ơn anh Kiệt."

Chờ tới khi tất cả mọi người đã đông đủ, vào đúng thời điểm đã tính trước, đạo diễn bắt đầu châm hương. Đây cũng coi như là làm một cái mở đầu tốt đẹp.

Đạo diễn là dựa theo bối cảnh để tiến hành quay phim, làm rối loạn tình tự trong đó.

Vì thế, cảnh đầu tiên chính là cảnh đối diễn của Thẩm Sở Sở và Triệu Kiệt.

Kịch bản này là kịch bản Thẩm Sở Sở chuẩn bị hoàn chỉnh nhất, thứ nhất là cô mang theo kỳ vọng của công ty, thứ hai, cô cũng không muốn khiến cho Hàn Hành Ngạn thất vọng, không muốn khiến Hàn Hành Ngạn phí tiền.

Chỉ là, lúc bắt đầu diễn, cô mới phát hiện ra, những chuẩn bị đó của bản thân ở trước mặt ảnh đế thật là không đủ xem.

Một ánh nhìn của đối phương, liền khiến cho huyết dịch cả người cô có chút sôi trào. Đây cũng là lần đầu tiên, cô cảm thấy bản thân dường như không phải đang diễn, mà là đang trải qua cuộc sống thực sự.

Quả nhiên, quay phim cùng với một diễn viên giỏi tốt hơn rất nhiều so với quay nhiều phim rác.

"Cô nhóc năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Lưu Vỹ nhìn m tỷ hỏi.

m tỷ giống như nghe được lời nói hài hước gì, cười lên haha, cười đến nước mắt đều sắp trào ra, nói: "Anh là tên nhà quê từ đâu đến, đến tôi cũng không biết."

Người pha chế ở bên cạnh cũng cười nói: "Đây là bà chủ của chúng tôi, người giang hồ gọi là m tỷ, anh cũng thêm chút tâm nhãn, đừng gọi linh tinh. Uống rượu!" Nói rồi, nhân viên pha chế đem ly rượu đưa cho Lưu Vỹ.

"m tỷ? Nhưng cô nhìn cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, tương đương với người em gái đang học đại học của tôi." Lưu Vỹ nói.

"Lần đầu tiên có người nói tôi giống em gái nhỏ, rượu của anh hôm nay lão nương mời." Nói rồi, m tỷ cười cười rời khỏi.

Lưu Vỹ nhìn theo phương hướng rời đi của m tỷ, thật lâu sau cũng không nói gì.

Lúc này, nhân viên pha chế nhỏ giọng nhắc nhở: "m tỷ của chúng tôi không phải ai cũng có thể đùa cợt, cẩn thận anh chết thế nào cũng không biết."

Lưu Vỹ thu lại ánh nhìn, nhìn nhân viên pha chế nói: "Cảm ơn nhắc nhở, chẳng qua tôi không có loại tâm tư đó, chỉ là cảm thấy bà chủ của các anh vẫn chỉ là một cô bé."

Nhân viên pha chế cười nhẹ một tiếng không nói nữa.

"Cát!" Đạo diễn hô lên, "Máy số một hơi thấp xuống bên trái một chút. Được, làm lại lần nữa."

"Sở Sở, lúc cười điều chỉnh đầu tóc một chút, vừa rồi có một lọn tóc rơi xuống mặt, biên độ động tác hơi lớn hơn một chút, tiêu sái một chút."

"Được thưa đạo diễn."

Sau khi quay lại hai lần, đạo diễn cuối cùng nói cảnh này qua.

Sau khi kết thúc, Triệu Kiệt khuyến khích nói: "Cô nhóc đừng áp lực quá, anh cũng sẽ không ăn người, thả lỏng."

Thẩm Sở Sở cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng: "Nhưng anh là ảnh đế, là thần. Em từ nhỏ đã xem phim của anh mà lớn lên đó."

Triệu Kiệt cười nói: "Ảnh đế cũng là người, không phải sợ, em sớm muộn sẽ đem những ảnh đế ảnh hậu dẫm dưới chân thôi."

Đạo diễn nghe thấy câu này, ở một bên nói: "Lời này nói ra, bao nhiêu người muốn lời cậu trên thần đàn kéo xuống đều không thành công. Sở Sở, thật muốn đánh bại anh ta, thế cô phải cố gắng rồi."

Thẩm Sở Sở cười nói: "Vâng, được ạ, cảm ơn đạo diễn và anh Kiệt, em sẽ cố gắng."

Do Tập đoàn Hàn thị là bên đầu tư lớn nhất, nên sau khi quay được vài ngày, Hàn Hành Ngạn liền lấy danh nghĩa thị sát quang minh chính đại đi tới tổ kịch.

Một số nữ diễn viên có ý với Hàn Hành Ngan có chút rục rịch.

Trên bàn ăn bữa tối, có một nữ diễn viên đứng lên cầm ly rượu nói: "Hàn tổng, tôi kính ngài một ly, cảm ơn ngài đầu tư cho bộ phim này, nếu không tôi cũng không có cơ hội tham gia một bộ phim hay như vậy."

Thẩm Sở Sở lắng nghe âm thanh nũng nịu của nữ diễn viên, có chút muốn cười. Nghĩ thầm, nữ diễn viên này chắc là không hiểu được cái gì là EQ.

Câu này tuy rằng đề nghị Hàn Hành Ngan, nhưng đồng thời cũng hạ thấp bộ phim này. Giống như là không có đầu tư của chồng cô, bộ phim này liền không quay được vậy.

Thẩm Sở Sở nhìn sắc mặt của đạo diễn, quả nhiên, đang cau mày.

Hàn Hành Ngan thấy đáng về vợ mình cúi đầu cười trộm, ở dưới bàn khẽ nắm eo cô.

Tuy rằng chút lực này không lớn, nhưng vẫn khiến Thẩm Sở Sở co người lại, trên mặt cũng thu lại ý cười.

"Tôi tin rằng cho dù không có sự đầu tư của Hàn tổng, điện ảnh tốt như vậy khẳng định cũng có rất nhiều người tranh nhau tới đưa tiền. Chẳng lẽ cô cho rằng với danh khí của đạo diễn Nghiêm cùng với kịch bản chế tác hoàn mỹ còn không hấp dẫn được nhà đầu tư sao?" Thẩm Sở Sở nhìn vào nữ diễn viên kia nói lại.

Ai bảo nữ diễn viên kia trong lời nói còn có ý tứ khác.

Lời nói đó giống như là Hàn Hành Ngan là kim chủ của cô ta không bằng, cái gì gọi là vì Hàn Hành Ngan đầu tư cô ta mới có thể được quay bộ phim này chứ!

Lời này của Thẩm Sở Sở nói ra khá là không khách khí, không khí nhất thời yên tĩnh xuống.

Đạo diễn cùng một số nhân viên nòng cốt biết được Tập đoàn Hàn thị lúc đầu tư đã nói rõ để cho Thẩm Sở Sở làm nữ chính, nhân viên khác thì không biết được. Vì khi đó cho dù không có đầu tư của Tập đoàn Hàn thị, Thẩm Sở Sở cũng nằm trong phạm vi xem xét của họ rồi.

Đạo diễn cười haha làm dịu lại không khí, nói: "Diễn viên còn trẻ quá, không hiểu chuyện, Hàn tổng đừng bận tâm."

Cô diễn viên kia vừa nghe những gì đạo diễn nói, lập tức ủy khuất: "Đúng vậy, Sở Sở, lời này của cô là có ý gì, cô sao có thể nói như vậy được chứ, tôi làm gì có ý đó."

Nói rồi, nhìn Hàn Hành Ngan đáng về muốn khóc mà không khóc được.

Hàn Hành Ngan thì một câu cũng không nói, yên lặng ngồi bóc tôm.

Tất cả mọi người đều đang chờ Hàn Hành Ngan bóc xong vỏ con tôm trong tay.

Sau khi bóc được một con, dưới ánh mắt của đông đảo mọi người, Hàn Hành Ngan chán định đặt vào trong bát của Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở cảm thấy lúc này tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cô, cho dù đã quen với các hoạt động lớn, nhưng lúc này cô cũng có chút không bình tĩnh.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng nghĩ thế, nhưng bên ngoài cô vẫn giả vờ chán định đem con tôm đã bóc vỏ ăn vào bụng.

Trong khi mọi người còn đang xem một màn thiên hời bách chuyển này, Hàn Hành Ngan cầm lấy khăn lau trên bàn lau tay, nói: "Đạo diễn Nghiêm, diễn xuất của diễn viên quý tổ cũng khá tốt đấy, chỉ là hi vọng sau này có thể dùng vào việc quay phim."

Một câu nói, đem cái nữ diễn viên lúc trước còn có chút cả vú lấp miệng em kia đánh trống lui quân.

Rất nhiều người nhìn xem tình cảnh trước mắt, tâm tư không ngừng xoay chuyển.

Phó đạo diễn lúc này cũng ra mặt điều tiết, nói: "Hàn tổng nói rất đúng, đến đến, chúng ta cùng kính Hàn tổng một ly."

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhanh chóng mang rượu tới rót.

Chỉ là lúc đến Thẩm Sở Sở, còn không chờ Thẩm Sở Sở mở lời, Hàn Hành Ngan đã nói: "Cho cô ấy một ly nước ép hoa quả."

Thẩm Sở Sở không dấu vết nhìn Hàn Hành Ngan một cái, Hàn Hành Ngan lại không nói gì.

Nhân viên phục vụ tất nhiên là nhìn ra được trong này ai là người có quyền lên tiếng, lập tức rót cho Thẩm Sở Sở một ly nước ép.

Lần này, tất cả mọi người đều biết được vị đầu tư tuổi trẻ anh tuấn này là cô xanh đã có chủ rồi. Rất nhiều người thậm chí còn đang nghĩ thầm, hóa ra lời đồn không phải là không phải không có chút căn cứ nào, đây còn không phải sao, Thẩm Sở Sở vẫn là có kim chủ đó.

Có một số nhân viên thường ngày đối xử với Thẩm Sở Sở không được tốt còn nghĩ là sau này phải càng thêm khách khí hơn với Thẩm Sở Sở.

Sau khi uống một ly rượu, nhân viên phục vụ định rót ly thứ hai cho Hàn Hành Ngạn, Thẩm Sở Sở hơi hơi cau mày.

Hàn Hành Ngạn thấy thế, nói với phục vụ: "Không cần."

Nói xong, lại nói với đạo diễn Nghiêm bên cạnh: "Xin lỗi, hôm nay tửu lượng có chút thấp."

Đạo diễn Nghiêm cười nói: "Ngài hôm nay ngồi máy bay đã mệt lắm rồi, vẫn nên về nghỉ sớm một chút."

Hàn Hành Ngạn cười đáp: "Không cần thiết, thời gian dùng bữa vẫn là có."

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi xe quay về khách sạn của mình.

Thẩm Sở Sở không đi cùng với Hàn Hành Ngạn, cô ngồi xe bảo mẫu của mình về.

Lúc về đến phòng khách sạn, Hàn Hành Ngạn đã về trước một bước.

Thẩm Sở Sở nhìn anh dáng vẻ mệt mỏi, tiến tới bóp vai cho anh, nói: "Hóa ra anh bình thường vất vả như vậy, trước đây em đều không biết gì cả."

Hàn Hành Ngạn cười cười vuốt vuốt tay Thẩm Sở Sở, nói: "Có gì vất vả đâu, vì vợ, làm gì cũng đáng."

Thẩm Sở Sở còn định tiếp tục xoa bóp cho anh thêm một lúc, nhưng Hàn Hành Ngạn đau lòng, nói: "Đừng bóp nữa, ngồi với anh một lúc."

Còn không chờ Thẩm Sở Sở thu tay lại, cả người đã rơi vào vòng tay của Hàn Hành Ngạn.

Nụ hôn nóng bỏng cũng theo đó rơi xuống.

"Vợ à, một ngày không gặp, như cách ba thu." Nói rồi ôm lấy Thẩm Sở Sở quay vào giường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Ngày hôm sau lúc đi tới trường quay, ánh mắt của rất nhiều người lúc nhìn Thẩm Sở Sở không giống như trước kia.

Thẩm Sở Sở tất nhiên là biết tại sao, nhưng cô cũng không đi giải thích cái gì. Có một vài chuyện ngỡ đúng mà lại là sai, mọi người có thể không dám nói mò. Ngược lại mình càng cố gắng giải thích, lại càng bôi càng đen.

Huống hồ, Hàn Hành Ngạn là chồng cô.

Chỉ là, lúc Vương Thiên trộm nói với cô một chuyện, cô mới ngáy ra.

Nữ diễn viên hôm qua nói loan lúc ăn cơm đã bị đổi rồi.

Vì thế, sau đó không có nữ diễn viên nào dám tới gần bên người Hàn Hành Ngạn.

Hàn Hành Ngạn ngồi ở tổ làm phim ba ngày, sau khi tuyên thệ chủ quên xong liền bay về Đế đô.

Mà Thẩm Sở Sở ở lại tổ kịch, lại tiếp tục tập trung vào trong quá trình quay phim căng thẳng.

Nhìn vào người cảnh sát bị anh Đông bắn, Âm tỷ run giọng hỏi: "Anh Đông, làm như vậy không hay lắm đâu, nhờ anh ta thực sự..."

"Không có ai trời sinh đã thích giết người cả, chỉ là, nếu em không giết hắn, thế thì hôm sau người chết sẽ là chính em." Nói rồi, anh Đông ôm lấy vai Âm tỷ, nói, "Bảo bối à, có một câu nói rất đúng. Em nhất định phải nhớ rõ, thù là giết nhằm còn hơn bỏ sót. Không cần biết hắn có phải là gián điệp hay không, chỉ cần có hiềm nghi, hắn liền phải chết."

Âm tỷ tuy rằng đã từng làm côn đồ mấy ngày, nhưng sau này đi theo Đông ca rồi thì luôn phụ trách bên quán bar. Việc máu tanh như thế này, là cô lần đầu tiên gặp phải.

Sau khi rời khỏi nhà anh Đông, một mình cô đi tới quán bar.

Hiện giờ quán vẫn chưa mở cửa, cô ngồi ở quầy bar, hút thuốc, lắc lắc ly rượu trong tay, thần sắc trong đáy mắt nhìn không rõ.

Không bao lâu sau, bên cạnh có một người ngồi xuống.

Âm tử thấy là Luru Vỹ, mặt không biểu tình nói: "Còn chưa mở cửa, ra ngoài."

"Tâm trạng không tốt, đến uống ly rượu." Luru Vỹ không chỉ không đi, mà còn ngồi xuống, "Cho một cốc bia lạnh."

Nhân viên pha chế cười nói: "Chú này, tôi thấy chỉ cần là đi sang siêu thị bên cạnh mua bia lạnh thì hơn, chỗ chúng tôi..."

"Cho anh ta một cốc." Âm tử nhàn nhạt nói.

"Được ạ, nếu bà chủ đã nói thế, thế thì cho chú." Người pha chế nhún nhún vai nói.

Cứ như vậy, Âm tử và Luru Vỹ ngồi uống cùng nhau.

Luru Vỹ uống một lúc rồi ý thức được là Âm tử hôm nay bất đồng, hỏi: "Sao thế, cô cũng có chuyện phiền não sao?"

Âm tử sau khi im lặng vài giây, nói: "Đã từng giết người chưa?"

Tay cầm cốc bia của Luru Vỹ chợt ngừng, sau đó lập tức lại hồi phục như thường, hưởng một hớp bia rồi nói: "Đã từng giết."

Âm tử nghe lời này, neho mắt, sau khi ngừng lại mười giây, đứng dậy nói: "Tiễn khách!"

Nói xong, quay đầu rời đi.

"Cát! Tốt, đổi góc quay lại một lần. Ánh sáng hơi tăng lên một chút, trang điểm tới bỏ trang."

Lúc Triệu Kiện sắp uống đến nôn ra rồi, màn này cuối cùng cũng hoàn thành.

Triệu Kiện có chút mơ mơ hồ hồ nói với đạo diễn: "Không được, tôi phải về ngủ một giấc. Tôi đều bắt đầu có ảo giác rồi."

Đạo diễn nhìn trạng thái của Triệu Kiện, nhin cười nói: "Được được, cho cậu nghỉ, chiều bốn giờ phải đến, cảnh đó chỉ có thể quay hôm nay, đừng có để lỡ."

Triệu Kiện đáp: "Được, không vấn đề gì."

Thẩm Sở Sở thấy trạng thái Triệu Kiện không tốt lắm, có chút tội lỗi nói: "Xin lỗi anh Kiện, là em chưa chuẩn bị tốt, hại anh uống nhiều rượu như vậy."

Triệu Kiện lại cười nói: "Có liên quan gì đến em đâu, là anh tự mình muốn uống thôi. Chị dâu em ở nhà không cho anh uống nhiều rượu như thế đâu, anh đây không phải đã nghiền sao. Không có gì, đứng dịp đạo diễn cho anh nghỉ, anh còn phải cảm ơn em đây."

Thời gian trống buổi chiều được nghỉ, Thẩm Sở Sở nhìn xem hệ thống nhân duyên của mọi người xung quanh. Sau khi nhìn một lúc, đột nhiên hiếu kỳ với hệ thống nhân duyên của Triệu Kiện. Nghe nói vợ anh ấy là người ngoài giới, hai người kết hôn nhiều năm rồi, vô cùng khiêm tốn.

Lúc mở hệ thống ra xem, quả nhiên, hai người đã kết hôn sắp hai mươi năm rồi, đến con cũng mười lăm tuổi rồi. Đang là tuổi học trung học.

Cô trước đây từng nghe một câu nói, nam minh tinh thường sinh con là con gái. Điểm này ở trên người Triệu Kiện cũng được thể hiện ra.

Bốn giờ Thẩm Sở Sở có một cảnh, là cảnh lúc Âm tử đang học trung học. Cảnh này cần hóa trang trẻ trung một chút, còn cho cô thêm tóc mái giả nữa.

Một tiếng trước khi bắt đầu, nhân viên trang điểm liền bắt đầu hóa trang cho cô. Sau khi làm xong, Thẩm Sở Sở nhìn người mặc đồng phục rộng thùng thình trong gương, cảm thấy mình dường như thật sự đã trẻ ra cả mười tuổi.

Trong cảnh này, cũng có Luru Vỹ mà Triệu Kiện diễn.

Âm tử sau khi tan học bị người chặn trong hẻm nhỏ bị người ức hiếp, lúc đó Luru Vỹ là một cảnh sát nhỏ nhỏ đã giúp cô đuổi người xấu đi.

Nhiều năm sau, Âm tử và Luru Vỹ đều đã quên lẫn nhau. Nhưng lúc cuối cùng, Âm tử nhìn thấy một vết sẹo trên tay Luru Vỹ, nghe anh ta nói nửa ngày về nguồn gốc, thì nhớ ra anh ta là ai.

Mà vết sẹo này, chính là bị lưu lại ở đây.

"Anh ơi tay anh bị thương rồi?" Âm tử run rẩy nói.

Luru Vỹ nhin đau, đáp: "Không sao đâu, kẻ xấu đã bị anh đuổi chạy mất rồi, em mau về nhà đi."

Âm tử ním ním môi, nói: "Ừm, cảm ơn anh. Sau này em lớn sẽ báo đáp anh."

"Không cần đâu, em học hành thật tốt là cách trả ơn tốt nhất cho anh rồi."

Sau khi quay xong, Thẩm Sở Sở cùng Triệu Kiện đều đi thay đồ, tẩy trang. Lúc Thẩm Sở Sở đi ra, cảnh này còn chưa quay xong, còn đang quay thêm một số cảnh của vai phụ.

Thẩm Sở Sở ngồi trên ghế nghỉ, nhìn Triệu Kiện bên cạnh, nói: "Anh Kiện, con gái anh cũng khoảng tầm tuổi này nhì, học trung học hay cơ sở rồi?"

Khi Triệu Kiện nghe được câu nói này, sắc mặt lập tức thay đổi. Đến trợ lý bên cạnh anh ta cũng là bộ dáng kinh ngạc khó tin nhìn Thẩm Sở Sở.

Thẩm Sở Sở có thể cảm giác được mình hình như nói sai gì rồi, cảm giác không khí bị đông cứng khiến cho người ta vô cùng không thoải mái.

Nhưng, cô không hiểu được là mình nói sai chỗ nào.

Trên hệ thống nhân duyên của Triệu Kiện đích xác có hiển thị là có một con gái, năm nay mười lăm tuổi. Đứa trẻ mười lăm tuổi có người thì đang học cơ sở, có đứa thì học trung học. Cô hỏi như thế hẳn là không có vấn đề gì mới đúng.

"Xin lỗi, anh đi hút thuốc." Nói rồi, Triệu Kiện đứng dậy rời khỏi đây.

Trợ lý cũng trừng Thẩm Sở Sở một cái, anh ta rất muốn tới dạy dỗ Thẩm Sở Sở vài câu. Nhưng nhìn bóng lưng Triệu Kiện rời đi, có chút không yên tâm, vội vàng chạy theo.

"Thiên Thiên, chị vừa rồi nói sai gì rồi sao?" Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi.

Vương Thiên có cùng nghi hoặc với Thẩm Sở Sở, nói: "Không nói sai gì mà, chỉ là, phản ứng của anh Kiện thật kỳ quái. Hình như không muốn mọi người nhắc tới con gái mình thì phải."

Thẩm Sở Sở nghe lời Vương Thiên nói thì cau mày, nghĩ thầm, chẳng lẽ con gái anh Kiện có vấn đề gì sao?

Xem ra, cô đại khái là đã nói sai gì đó rồi.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Thẩm Sở Sở lên mạng tìm kiếm một chút. Kết quả, trên mạng chỉ có ảnh con gái Triệu Kiện lúc ba bốn tuổi, lớn hơn một chút thì một tấm cũng không có.

Từ ảnh chụp trước đó xem thì con gái Triệu Kiện vô cùng khỏe mạnh, là một đứa trẻ rất xinh đẹp.

Thế thì, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho anh Kiện đối với con gái mình lại ngậm miệng không nhắc tới đây? Chẳng lẽ là sau này...

Lần tiếp theo lúc gặp lại Triệu Kiện, Thẩm Sở Sở không dám nhắc tới chuyện này nữa. Chỉ là cô cảm thấy, Triệu Kiện không giống với trước đây lắm.

Không biết có phải là do cô trước đây nhắc tới chuyện đứa bé không. Nếu thật sự là vì cô mà gọi nên nỗi buồn của Triệu Kiện, thế thì cô thật sự tội nghiệp trăm trọng rồi.

Lại trôi qua vài ngày, vợ của Triệu Kiện tới thăm tổ kịch.

Đó là một người phụ nữ có vẻ ngoài rất ấm áp, đứng cùng một chỗ với Triệu Kiện vừa nhìn liền biết là vợ chồng.

"Nghe trợ lý nói là anh không vui, sao thế, gặp em cũng không vui lên sao?" Lâm Uyển hỏi.

Triệu Kiện xoa xoa tay vợ, nói: "Anh đâu có không vui, em cứ nghe tiểu tử đấy nói linh tinh." Nói rồi, Triệu Kiện trừng trợ lý ngồi bên một cái.

"Được rồi, anh đừng trách cậu ấy. Có chuyện gì nếu không tiện nói qua điện thoại thì nói trước mặt đi. Miễn cho nhện ở trong lòng hồng mắt." Lâm Uyển nói.

Việc ở trong lòng Triệu Kiện sao có thể nói với vợ được. Dù gì, việc đó cũng là nỗi đau trong lòng vợ. Anh nào nữ nhắc tới mấy chuyện buồn khiến vợ cũng buồn theo đó chứ?

"Thật sự không có gì đâu."

"Thật không có?"

Triệu Kiện cười nói: "Đúng thật là có một chuyện... hôm trước, lúc quay cảnh quán bar uống bia có chút nhiều."

Lâm Uyển giả vờ giận dữ nói: "Em vừa không nhìn đến anh, anh liền ở bên ngoài uống rượu, xem về nhà em thu thập anh thế nào!"

"Vợ tha mạng!"

"Chào chị dâu." Thẩm Sở Sở sau khi kết cảnh nhìn thấy vợ Triệu Kiện đến, đi qua chào một tiếng.

Lâm Uyên cười đáp: "Sở Sở phải không? Trước đây chị từng xem phim em đóng, diễn được thật tốt."

"Cảm ơn chị dâu."

Không được một lúc, Triệu Kiện phải quay rồi, Lâm Uyên và Thẩm Sở Sở đang ngồi nói chuyện, Triệu Kiện đột nhiên đi tới nói với Lâm Uyên: "Em về khách sạn trước chờ anh nhé, anh lát nữa quay xong sẽ về tìm em."

Lâm Uyên nghi hoặc hỏi: "Vì sao a, em ở đây vừa có thể xem anh quay phim, lại có thể nói chuyện với mọi người, em sao phải về khách sạn lạnh lẽo làm gì."

Có chút chuyện Triệu Kiện không tiện nói thẳng, anh chỉ có thể tiếp tục nghiêm mặt nói: "Nghe lời anh, về trước đi."

Lâm Uyên cũng phát giác ra chỗ không đúng, nói: "Thế được rồi, dù sao em cũng mệt, quay về nghỉ một lát."

Triệu Kiện cười nói: "Ừ."

Thẩm Sở Sở cảm thấy, lần này đúng là không phải do cô nghĩ nhiều. Cô bị người ta ghét rồi!

Mà cô thì lại không biết nguyên nhân vì sao lại bị người ghét, loại cảm giác này thật sự là khó chịu quá đi!

Cho đến lúc cô đi vệ sinh, cô mới hiểu được vì sao Triệu Kiện lại sợ cô ở một mình với vợ anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Khi đi tới nhà vệ sinh, Thẩm Sở Sở nghe thấy bên ngoài có tiếng nói của một đứa bé gái, sau đó hai người lớn nói vài câu.

"Đây là con nhà chị à, thật đáng yêu."

"Đúng vậy, chị ở trong tổ một tháng rồi chưa về nhà, bố đứa bé dẫn nó đến thăm."

"Ừ, thế thì phải trông cẩn thận đấy, trong tổ cũng không an toàn đâu, người hâm mộ đến xem nhiều như vậy, có ai tâm tư không tốt có thể tranh thủ lúc hỗn loạn làm ra chuyện gì không hay đấy."

"A? Chắc không đến thế đi, nhiều người như thế nhìn còn có thể có chuyện gì."

"Không có gì, em cũng chỉ là nhắc nhở chị mấy câu. Chẳng qua chuyện này cũng đừng nói linh tinh ra bên ngoài, hai vợ chồng Triệu Kiện những năm nay cũng không dễ dàng. Lúc Lâm Uyên sinh cô con gái đầu lòng bị khó sinh, sau này không thể có thai được nữa. Haiz, rõ ràng là một đứa trẻ như vậy."

Sau khi đi ra từ nhà vệ sinh, Thẩm Sở Sở nhìn trời, thở ra một hơi thật sâu.

Nghĩ tới chuyện vừa nghe được, tâm trạng cô có chút đè nén.

Sự thay đổi thái độ của Triệu Kiện đối với cô cũng có thể tìm được nguyên nhân rồi.

Phát sinh sự việc như vậy, cô còn rạch ra vết sẹo của người ta, thật là vô đạo đức.

Còn Triệu Kiện sợ đi không để vợ mình ở riêng với cô, cũng là vì nguyên nhân này đi. Sợ cô lại lần nữa nhắc tới chuyện cũ thương tâm của vợ chồng họ.

Trở lại hiện trường quay phim, Thẩm Sở Sở nhìn hai vợ chồng đang ngồi nói chuyện ở một bên. Cô chọn mở từng trái tim trên đầu họ xác nhận lại một lần nữa.

Chết non? Không tồn tại.

Trong hệ thống nhân duyên của hai vợ chồng họ đều ghi rõ ràng đứa trẻ năm nay đã mười lăm tuổi rồi, chứ không phải là màu xám. Như vậy nói rõ là đứa con của bọn họ bây giờ vẫn còn sống!

Xác nhận được điểm này, Thẩm Sở Sở tiến tới trước vài bước. Rất nhanh, cô lại dừng bước. Cô bỗng nghĩ tới, cô tuy rằng con của đối phương còn sống, nhưng cô lại không biết đứa bé đang ở đâu.

Cứ thế này đột ngột tới nói với bọn họ, liệu có phải sẽ cho bọn họ hi vọng rồi lại khiến họ tuyệt vọng hay không?

Vì hành động của Thẩm Sở Sở có chút quái dị, vì thế Lâm Uyển cũng là một người phụ nữ nhạy cảm phát hiện ra có người đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô quay lại nhìn sang, kết quả phát hiện đối phương dường như đang nhìn chăm chú vào phía bọn cô ngay người.

Ngay sau đó, cô liền phát hiện đối phương không biết nghĩ đến chuyện gì, đối phương hướng.

Lâm Uyển nhìn bóng lưng Thẩm Sở Sở, nhỏ giọng hỏi: "Thẩm Sở Sở kia có chuyện gì sao? Sao em cảm thấy anh không thích nữ diễn viên này lắm, nhưng em nhớ trước đây anh đối với cô ấy có đánh giá khá là tốt mà, chẳng nhẽ nhân phẩm..."

Triệu Kiện nhìn vợ, nói: "Không phải, nhân phẩm cô ấy khá tốt, anh cũng không phải không thích cô ấy. Chỉ là một diễn viên vẫn nên thận trọng một chút tốt hơn, tránh cho phóng viên có bình luận gì đó."

Lâm Uyển ngoài ý muốn nhìn Triệu Kiện. Cô nghĩ, có thể là do cô quá mẫn cảm, cứ luôn cảm thấy giữa chồng mình và Thẩm Sở Sở có bí mật gì.

Thẩm Sở Sở mang theo tâm trạng nặng nề quay xong cảnh này liền trực tiếp quay về khách sạn. Cô do dự hồi lâu rồi gọi một cuộc điện thoại.

"Chồng, anh có thể giúp em tra một việc không?"

Hàn Hành Ngạn nghe được sự nghiêm trọng trong lời nói của Thẩm Sở Sở, thần tình cũng có phần nghiêm túc, nói: "Ừ, em đừng vội, cứ từ từ nói."

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Sở Sở cảm thấy khối đá lớn trong lòng nhẹ đi phần nào.

Hai ngày sau, sự việc tra ra được rõ ràng. Ở sự kiện buôn bán trẻ em năm đó tồn tại rất nhiều nghi vấn. Liên quan tới phán định cái chết của Triệu Hân Hân từ cảnh sát, cũng không có đầy đủ chứng cứ có thể xác nhận chuyện này.

Còn Triệu Hân Hân mất tích đã đi đâu, tạm thời còn chưa tra được.

Thẩm Sở Sở cảm thấy, lúc này có thể nói cho vợ chồng Triệu Kiện biết rồi. Nhiều người hơn cùng điều tra, cũng có thể tìm được người thân càng sớm.

Chẳng qua, trước khi nói, cô cảm thấy cần phải nghe một chút ý kiến của đối phương.

Buổi sáng, sau khi Thẩm Sở Sở qua xong một cảnh, cô nhìn thấy Triệu Kiện lúc này còn chưa quay xong, vợ anh ngồi một mình ở bên cạnh, vì thế đi tới.

Triệu Kiện gần đây không muốn nói chuyện với cô cho lắm, hơn nữa còn có chút đề phòng cô, cô đành phải đi hỏi ý kiến của vợ Triệu Kiện.

"Chào chị dâu, em là Thẩm Sở Sở."

Lâm Uyển nhìn thấy bóng hình trước mặt, ngẩng đầu nhìn một cái. Nhìn thấy là Thẩm Sở Sở, cười cười, nói: "Chào em."

Thẩm Sở Sở nhìn Triệu Kiện đang quay phim ở không xa, nói: "Anh Kiện diễn tốt lại nghiêm túc, xem anh ấy quay phim thật sự là một loại hưởng thụ."

Lâm Uyển phát giác được Thẩm Sở Sở hẳn là có lời muốn nói với cô, vì thế cũng thuận theo ý cô ấy nói: "Phải, anh ấy vẫn luôn rất ưu tú. Chẳng qua, em cũng không tòi. Còn ít tuổi, diễn xuất cũng rất ưu việt."

"Cảm ơn chị dâu đã khen." Thẩm Sở Sở khiêm tốn nói, "Cảnh này hôm nay của anh Kiện có chút khó, em gái anh ấy trong phim bị bắt cóc. Tuy nhiên vẫn may là được cứu về."

Lâm Uyển nói: "Phải đấy, chính nghĩa sẽ luôn chiến thắng tà ác."

"Tuy vậy, nếu nhà kho này phát nổ trước khi mọi người đến. nếu là người thân, sẽ tình nguyện tin rằng em gái không ở bên trong mà bị kẻ xấu bắt đi, hay là tiếp thu sự thực em gái đã mất?" Thẩm Sở Sở hỏi.

Lâm Uyển ngạc nhiên nhìn Thẩm Sở Sở, không hiểu lắm lời này của cô có ý gì.

"Chị dâu, nếu là chị, chị sẽ chọn như thế nào?"

Lâm Uyển dường như nghĩ tới chuyện gì đó không vui, cô cau mày, nhất thời không nói.

"Nếu là chị, chị thà tin rằng cô ấy còn sống." Sau một lát, Lâm Uyển mở miệng nói, "Chỉ là, nếu như đã được xác thực, con người vẫn phải tiếp nhận hiện thực thì hơn. Nếu không, sẽ mãi sống trong giả tưởng không tồn tại đó, người đó sẽ càng thêm đau khổ."

Nỗi bi thương trên người Lâm Uyển không thể che giấu được, Thẩm Sở Sở sau khi hít sâu một hơi, nói: "Chị dâu, anh Kiện buổi chiều hình như được nghỉ, ba giờ em muốn mời chị và anh Kiện đi uống cà phê. Ở ngay gần khách sạn, quán cà phê Thời gian."

Lâm Uyển nhìn biểu tình nghiêm túc chân thành của Thẩm Sở Sở, vô thức trả lời: "Được."

"Hi vọng chị cùng anh Kiện đều có thể tới, vì, em có chuyện rất quan trọng muốn nói cho hai người."

Cho tới khi ăn xong bữa trưa trở về khách sạn rồi, sắc mặt của Lâm Uyển vẫn luôn không tốt lắm.

Triệu Kiện cau mày, có chút lo lắng hỏi: "A Uyển, em sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì không?"

Lâm Uyển lắc lắc đầu, nói: "Không có."

"Hôm nay lúc anh quay hình như có thấy em và Thẩm Sở Sở ngồi nói chuyện với nhau, là cô ấy..." Triệu Kiện ngừng một chút, nói: "Là cô ấy nói với em cái gì sao?"

"Anh Kiện, vì sao anh lại sợ Thẩm Sở Sở gặp gỡ em như vậy, lý do là gì?" Lâm Uyển hỏi ra nghi ngờ của mình.

Triệu Kiện hiếm khi lại trầm mặc.

Lâm Uyển nhắm mắt, hỏi: "Là vì cô ấy nhắc tới... Hân Hân sao?"

Ánh mắt sắc bén của Triệu Kiện nhìn sang, nói nhanh: "Sao, cô ấy cũng nhắc tới với em à? Cô diễn viên này, thật sự là! Anh đi tìm cô ta hỏi xem, sao lại không hiểu chuyện như vậy!"

Nói rồi, Triệu Kiện định đi luôn.

Lâm Uyển kéo anh lại, nói: "Anh Kiện, em cảm thấy sự việc không giống như anh nghĩ đâu."

Triệu Kiện nghi hoặc hỏi lại: "Có ý gì?"

"Em cảm thấy, em cảm thấy, cô bé đó hình như biết chuyện gì." Lâm Uyển không biết nên hình dung loại cảm giác này thế nào. Cô cứ cảm thấy... hình như có kinh hi đang chờ cô, lời của Thẩm Sở Sở khiến cô bất giác nghĩ theo hướng đó.

Chỉ là, cô không quá chắc chắn. Nhỡ đâu lại không phải, vậy không phải là cả hai người đều thất vọng sao.

"Biết được chuyện gì?"

Lâm Uyển gật đầu, nói: "Phải. Cô ấy hẹn chúng ta ba giờ chiều tới cà phê Thời gian."

Triệu Kiện nhìn vợ thật kỹ, có nhiều lời đã tới miệng rồi mà không thể nói ra được, cuối cùng chỉ nói một chữ: "Được."

Khi Triệu Kiện và Lâm Uyển tới quán cà phê, Thẩm Sở Sở đã tới trước rồi.

Ba người gọi cà phê xong, Thẩm Sở Sở mở đầu nói: "Anh Kiện, em biết anh dạo này có thể là có chút hiểu lầm em. Em hôm nay muốn làm rõ một chút."

"Thực ra, em từ nhỏ theo người nhà học một ít tướng số."

Lâm Uyển kinh ngạc nói: "Em biết xem tướng?"

Thẩm Sở Sở gật đầu nói: "Phải."

"Xem phương diện nào?"

"Xem nhân duyên." Thẩm Sở Sở ngừng một chút rồi nói tiếp, "và con cái."

Lời này vừa nói, Triệu Kiện không cẩn thận đụng vào cốc cà phê trên bàn, cà phê bị bắn ra một ít.

Thẩm Sở Sở cúi đầu nhìn vết cà phê trên bàn, nói: "Vì thế, một thời gian trước em nhắc tới con gái anh, cũng không hề biết con gái anh chị từ nhỏ đã không còn. Mà vì, nhìn vào tướng của anh, anh có một cô con gái mười lăm tuổi."

Lâm Uyển nghe thế, nước mắt chảy ra, thấp giọng nói: "Phải đấy, nếu con gái còn sống, năm nay vừa đúng mười lăm tuổi."

Triệu Kiện nhắm mắt lại, xoa lưng vợ mình, quay đầu nhìn sang Thẩm Sở Sở nói: "Nếu cô Thẩm hôm nay mời chúng tôi tới để nói việc này, thế thì lời xin lỗi của cô vợ chồng tôi nhận, nếu không có việc gì khác, chúng tôi đi trước."

Nói rồi, Triệu Kiện đỡ vợ mình dậy định đi.

"Nếu con của một người sớm đã mất, trên tướng mạo sẽ là không con. Nhưng, trên tướng của anh là có, vì thế em mới có thể nhìn thấy."

Lâm Uyển đẩy chồng mình ra, cúi đầu dựa vào bàn, chán kinh nhìn Thẩm Sở Sở, nói: "Em nói gì?"

"Đúng vậy, chị dâu, con gái chị vẫn còn sống."

Lâm Uyển nghe được tin tức này, cảm xúc trong giây lát liền tới đỉnh điểm, cô che miệng lại không để cho mình khóc ra.

Triệu Kiện nghe lời này nội tâm cũng có biến động rất lớn, chẳng qua, anh càng bình tĩnh hơn, nói: "Cô chắc chắn không? Xem tướng dù sao cũng chỉ là mê tín phong kiến. Không có căn cứ."

Thẩm Sở Sở nghe vậy, mở túi của mình ở một bên ra, lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Triệu Kiện.

"Đây là do em tìm người điều tra hồ sơ năm đó, hai người có thể ngồi xuống từ từ xem."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Triệu Kiện run rẩy đưa tay ra mở tập tư liệu, Lâm Uyển cũng cố không khóc nữa. Hai người ngồi xuống chậm chậm xem hồ sơ.

"Vì thế, sự việc năm đó tồn tại rất nhiều nghi vấn. Điều này không phải là do vấn đề từ nhân viên điều tra, phần nhiều là..." Thẩm Sở Sở nhìn Triệu Kiện một cái, nói, "Vì anh Kiện là người nổi tiếng, phóng viên khá là quan tâm tới việc này, nên rất nhiều chuyện bị phóng đại."

Hai vợ chồng xem xong hồ sơ, lại nghĩ tới những lời Thẩm Sở Sở vừa nói, trong lòng đều dấy lên hi vọng.

Môi Lâm Uyển mấp máy, muốn hỏi chút gì, nhưng cổ họng giống như đã bị chặn lại, không phát ra nổi tiếng.

Thẩm Sở Sở đưa qua một tờ giấy ăn, nói: "Em dám khẳng định một trăm phần trăm, con gái của hai người còn sống. Nếu trước đây chỉ là xem tướng mạo của anh Kiện, em còn không thể chắc chắn hoàn toàn. Mấy ngày trước có xem tướng mạo chị dâu, em liền có thể khẳng định rồi. Còn sống."

Triệu Kiện lấy tay xoa xoa nước mắt, thu lại một chút cảm xúc, nói: "Cảm ơn em, Sở Sở. Trước đây là anh đã hiểu lầm em."

Thẩm Sở Sở lắc đầu, nói: "Không, nếu anh không có biểu hiện dị thường như vậy, em có thể cũng sẽ không nghĩ tới việc đi tra xem. Chỉ là, đứa trẻ ở đâu, em lại không nắm được. Việc này vẫn cần dựa vào nỗ lực của bên cảnh sát."

Lâm Uyển đưa tay ra, dùng lực nắm lấy tay Thẩm Sở Sở, nói: "Không, em đây là đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi. Chỉ cần con bé còn sống, cho dù không gặp được nó, chị cũng... chị cũng thấy đủ rồi."

"Đúng vậy, chỉ cần con bé còn sống, chỉ cần nó còn sống thật tốt." Triệu Kiện lại lần nữa nghẹn ngào.

Qua nhiều năm như vậy, việc về con gái vẫn là cái gai đâm trong tim anh. Mỗi lần nhắc tới đều thống khổ vạn phần.

"Anh Kiện, lần này đừng để cho truyền thông biết được. Tuy rằng sau khi truyền thông biết thì khả năng tìm được càng lớn, nhưng khả năng bị người ta phát hiện cũng sẽ càng lớn hơn..."

Triệu Kiện gật đầu, nói: "Ừ, cảm ơn em nhắc nhở, lần này sẽ không đâu."

Ba người lại ngồi thêm một lúc rồi trở về.

Tuy nhiên, điều khiến người ta không ngờ tới là lần này ba người họ gặp mặt rất nhanh liền lên hot tìm kiếm Weibo.

"Triệu Kiện Thẩm Sở Sở"

{Giải trí tối thượng 123}: [Tiểu hoa đán thượng vị không từ thủ đoạn, chính thê khóc lóc cầu xin cô buông tha chồng mình] Ngồi chờ ở một tổ kịch nào đó nhiều ngày, cuối cùng phát hiện được một bát quái động trời! Tiểu biên trước đây còn nghi ngờ vợ của Triệu Kiện sao lại tới thăm hóa ra là phát hiện chồng mình ngoại tình, mà đối tượng ngoại tình chính là Thẩm Sở Sở gần đây mới bộc lộ tài năng trong giới điện ảnh! Nghe nói Triệu ánh để cùng vợ mình tình cảm sâu đậm, vì thế tiểu biên đoán, đây nhất định là do Thẩm Sở Sở đeo bám leo lên! Hôm nay, Triệu Kiện cùng vợ khóc cầu buông tha, Thẩm Sở Sở lại lạnh mặt biểu thị không làm được! [Video]

Ngoài ra còn có người tiết lộ bóng lưng Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngan ở bên nhau lúc trước. Chỉ là, ở đây cũng bị mọi người suy thành Triệu Kiện.

"Trời ạ, vẫn không dám tin Thẩm Sở Sở sẽ là người như thế. Nhưng vợ của Triệu Kiện thật là đáng thương, nhìn cô ấy khóc đau lòng như vậy, tôi đều muốn khóc theo [Roi nước mắt]"

"Lần này tôi thật không thể đứng bên Thẩm Sở Sở được nữa, không nhìn thấy Triệu Kiện cùng vợ anh ấy lúc đầu định đi rồi sao? Sự ghét bỏ trên mặt Triệu Kiện đừng có rõ quá! Thẩm Sở Sở thật sự là quá không biết xấu hổ, uống cho tôi trước đây thích cô ấy như vậy! [Nôn mửa]"

"Đừng nói với tôi là bọn họ cũng tới thảo luận kịch bản Dạ quang, kính tởm [Nhỏ]"

"Là một fan nào tàn của Thẩm Sở Sở, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, ngồi chờ người trong cuộc và mặt tài khoản marketing."

.....

Trần Tây Lệ vốn cho rằng chuyện này rất nhanh sẽ có thể hạ nhiệt, kết quả lại càng ngày càng tệ. Nghĩ tới tốc độ nổi lên hiện tại của Thẩm Sở Sở, cô cũng hiểu được, trong này khẳng định có dính líu tới lợi ích của nhân viên liên quan.

"Vì thế, em và Triệu Kiện và vợ anh ta rốt cuộc là nói chuyện gì?"

Thẩm Sở Sở hiếm thấy lại trầm mặc, một lúc sau, nói: "Nói một chuyện rất quan trọng, chỉ là việc này tạm thời không tiện công khai."

Trần Tây Lệ nói: "Nếu không công khai, có thể đối với danh tiếng của em không tốt. Em có biết không, nếu không phải biết chồng em là Hàn tổng, hơn nữa quan hệ hai người rất tốt, lúc xem xong video chị cũng phải cảm thấy em thật sự là đi phá hoại gia đình Triệu Kiện đấy."

Thẩm Sở Sở nói: "Chuyện này tạm thời không thể nói."

Nghe được câu trả lời của Thẩm Sở Sở, Trần Tây Lệ cũng hiểu rõ thái độ của cô, nói: "Được, chị tôn trọng lựa chọn của em. Chẳng qua, nếu sự việc không thể nói, em có thể đăng một tấm ảnh chụp chung với vợ Triệu Kiện để loại bỏ tin đồn cùng anh ta."

Thẩm Sở Sở nghĩ, chắc mắt Lâm Uyển vẫn còn sưng, chụp xong mọi người có khả năng lại được đọc truyện cầu huyết rồi.

Sau khi ngắt máy với Trần Tây Lệ, điện thoại của Sở Quế Chi lập tức gọi tới.

"Sở Sở, con với Triệu Kiện là có chuyện gì thế? Mẹ vừa xem tin tức giải trí, bọn họ thế mà nói là con phá hoại gia đình Triệu Kiện. Việc này Hành Ngạn có biết không? Con cũng đã kết hôn rồi, tin đồn thế này truyền ra không tốt. Cũng không biết nhà họ sẽ nhìn con thế nào." Sở Quế Chi lo lắng nói.

Thẩm Sở Sở nói: "Mẹ, mẹ yên tâm. Việc này Hành Ngạn biết, mẹ xem video rồi đi, tài liệu con cầm trong tay đó là do con rỏ mẹ đưa con đấy."

Sở Quế Chi vừa nghe được lời này, nói: "Thế thì được, Hành Ngạn biết là được. Mẹ thấy á, các con vẫn là nhanh chút công khai đi, đỡ phải cứ làm người ta hoài nghi. Sau khi công khai rồi, có người chồng như Hành Ngạn, phóng viên cũng sẽ không nghi ngờ con, cũng sẽ không viết linh tinh."

Thẩm Sở Sở nói: "Ừm, được, mẹ, còn sẽ xem xét lại."

"Ừ, ở ngoài quay phim nhớ chăm sóc bản thân thật tốt."

"Được rồi, mẹ, mẹ và cha cũng chú ý sức khỏe, con hôm khác có thời gian về thăm hai người."

Cùng thời điểm, nhà họ Hàn cũng nhìn thấy tin đồn.

Cha Hàn cau mày hỏi con trai mình: "Đây là chuyện gì?" Đây không phải là cha Hàn hoài nghi con dâu nhà mình, vừa nhìn thái độ của con trai, ông cũng biết được việc này khẳng định không phải là thật.

Hàn Hành Ngạn ngẫm nghĩ, nói: "Mười mấy năm trước con gái của Triệu Kiện bị người ta bắt cóc mất, sau này còn bị người ta giết. Sở Sở một thời gian trước được biết đến chuyện này, cảm thấy có nghi vấn, vì thế nhờ con điều tra."

"Trời ạ, sao lại có người đáng giận như vậy!" Mẹ Hàn kinh hô.

"Bọn buôn người đều đáng chết!" Cha Hàn nói.

"Kết quả thì sao? Kết quả thế nào, thật sự giống như Sở Sở nói là có nghi vấn sao?" Mẹ Hàn lo lắng hỏi.

Hàn Hành Ngạn gật đầu, nói: "Phải, con tìm người điều tra, có thể, con gái của Triệu Kiện năm đó không hề bị giết."

"Vì thế trong video Sở Sở là đem kết quả điều tra đưa cho đôi vợ chồng kia xem sao?" Cha Hàn lại hỏi.

Hàn Hành Ngạn gật đầu.

"Sở Sở nhà chúng ta thật là lợi hại, nếu không phải là nó, đôi vợ chồng này vẫn còn bị vây trong bóng tối." Mẹ Hàn gương mặt hài lòng nói.

"Phóng viên bây giờ thật sự là biết viết loạn, loại tin đồn không có bất kì chứng cứ không chịu trách nhiệm này cũng có thể đưa lên truyền hình, loại hình này thực sự là cần chỉnh đốn."

Hàn Hành Ngạn cũng không ngờ tới chuyện này lại trực tiếp được chiếu lên truyền hình, tin tức trên mạng anh đã để phòng quan hệ công chúng nhanh chóng xử lý rồi.

Nói chuyện với cha mẹ xong, Hàn Hành Ngạn tới thư phòng gọi điện thoại.

Triệu Kiện và Lâm Uyển vẫn luôn bận với việc của con gái, chờ bọn họ được thông báo nhưng lời đồn thổi trên mạng thì đã là buổi tối rồi.

Triệu Kiện lập tức đăng một bài Weibo thanh minh sự việc này.

{Triệu Kiện V} : Lời nói vô căn cứ, tôi và vợ đều đem Sở Sở coi như văn bối. Chiều nay tôi quán cà phê bàn chuyện thôi, tôi và vợ sở dĩ có phản ứng quá khích là vì được thông báo một việc. Mong mọi người đừng cứ thấy người khác giới ở cùng nhau liền coi là tin tức màu hồng, cảm ơn!

Thẩm Sở Sở vẫn luôn không lên tiếng trên Weibo.

Chỉ là, sáng hôm sau, tất cả các tài khoản marketing kích động dư luận đều nhận được thư mời từ luật sư.

Tuy rằng chuyện này trên mạng đã dần dần hạ xuống, rất nhiều người phát ra loại tin tức không thật này cũng bỏ cuộc rồi. Nhưng vẫn có một phần phóng viên vây trước cửa đoàn phim.

"Thẩm Sở Sở, cô vì sao không giải thích sự việc ngày hôm qua, có phải là thừa nhận không?"

"Cô và Triệu Kiện rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Cô hôm qua nói chuyện gì thế, khiến cho Triệu Kiện và vợ anh ấy phần nộ như vậy? Cô thật sự là đã làm tiểu tam còn uy hiếp chính thê sao?"

.....

Thẩm Sở Sở nhìn vào vô số micro và máy quay, vốn là không muốn hồi đáp, nhưng nghĩ tới nhắc nhở của Sở Quế Chi hôm qua, cô ngẫm nghĩ, đáp: "Sở dĩ không giải thích, là vì chuyện tôi và vợ chồng anh Kiện thương lượng có ân tình. Còn về làm tiểu tam, xin lỗi, không phải. Còn có, trước đây trên mạng truyền ra bức ảnh chụp tôi và một người đàn ông đi vào phòng đó là chồng tôi."

Thực ra chuyện này, cho dù Triệu Kiện đã giải thích, Thẩm Sở Sở cũng giải thích. Những người không muốn tin vào sự thật vẫn sẽ không tin. Điều này cũng không thể trách các cư dân mạng, ai bảo chuyện thật giả lẫn lộn trong giới giải trí nhiều như vậy, dân mạng đã không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ chuyện gì nữa rồi.

Bởi vì sự kiện này, bên tổ kịch ít nhiều vẫn là chịu một chút ảnh hưởng.

Trừ bỏ dư luận, còn có Triệu Kiện.

Triệu Kiện gần đây chỉ mong nhanh chóng quay xong phim để tập trung đi tìm con gái mình.

Trong hai tháng này, phía cảnh sát đã thông báo tới anh hai ba lần rồi. Lần đầu tiên, bọn họ mang theo hi vọng thật lớn tới, chỉ là anh cùng vợ ngồi máy bay qua đêm vội tới, lại phát hiện ra là không trùng với thông tin của con gái. Bọn họ thất vọng mà về.

Mấy lần sau đó, lại càng làm họ thể nghiệm được cảm giác rơi từ trên mây xuống.

Bọn họ còn lưu lại DNA để tiến hành so sánh.

Nhưng, vẫn luôn không có tin tức gì.

Cho tới ngày đóng máy, Hàn Hành Ngạn tình cờ tới thành phố S công tác. Anh tới thăm đồng thời cũng đem tới cho Triệu Kiện một tin tức.

Chỉ là, tin tức này không được coi là tin tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tỉnh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Năm xưa không biết vì nguyên do gì, lúc nhà kho bị nổ không nổ chết Triệu Hân Hân. Nhưng vì khoảng cách gần, vì thế tai bị điếc.

Triệu Kiện và Lâm Uyển tìm được con gái mình ở viện phúc lợi.

Trên thực tế, căn bản không cần đi tra lại thông tin cụ thể của con gái cũng không cần so DNA, vừa nhìn liền biết là con của Triệu Kiện. vì cô bé vô cùng giống với Lâm Uyển.

Tuy rằng trong mắt người ngoài, đứa trẻ bị bắt cóc lại bị điếc là một việc không vui vẻ gì. Nhưng đối với hai vợ chồng Triệu Kiện mà nói, đây lại là tin

tức tốt nhất mà bọn họ có được trong đời.

Bọn họ thời gian này đã từng tưởng tượng tới tào ngộ của con gái, con gái có khả năng bị bán tới nơi núi sâu, ở đó làm trâu làm ngựa. Hoặc là bị người ta nuôi lớn bán cho người khác làm vợ nuôi từ bé. Cũng có thể là, bị người ta đánh gãy tay chân đi ăn xin...

Chỉ là bị điếc, đối với bọn họ mà nói, thật sự là chuyện may mắn trời ban cho.

Năm đó, Triệu Hân Hân ở bên đường được một đôi vợ chồng nhặt về, giao cho cảnh sát. Lý do là vì đôi vợ chồng kia gia đình không dư giả, nên không nuôi dưỡng cô bé.

Sau này cảnh sát đưa cô tới viện phúc lợi.

Ở đây, vừa ở liền mười hai năm. Cô bé tuy rằng không nghe được, nhưng vẫn đi học như những đứa trẻ bình thường khác. Có người từ lúc nhỏ đã dạy thủ ngữ cho cô.

Nụ cười thiên chân vô tà của con gái ngay lập tức xoa dịu trái tim của Triệu Kiện và Lâm Uyển, bọn họ nhìn đứa con gái giống như thiên sứ, ôm lấy cô bé khóc lên.

Nửa đời sau này, bọn họ cuối cùng không còn cô độc nữa.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho con, Triệu Kiện đăng một bài Weibo.

{Triệu Kiện V}: Tôi muốn kể cho mọi người một câu chuyện.

Mười hai năm trước, con gái tôi ở trong đoàn phim bị bọn buôn người bắt cóc mất. Tin rằng rất nhiều người đã từng nhìn thấy tin tức này trên mạng. Sau này, lúc đi ứng cứu, rất nhiều bên truyền thông biết tin, cũng trộm đi theo. Khi đó đánh động bọn buôn người, nhà kho bị nổ, đồng thời con gái tôi cũng bị nổ chết. Việc này đối với tôi và vợ mà nói là một cú đánh vô cùng nặng nề.

Mười hai năm sau, trong đoàn phim có một người đột nhiên nhắc tới con gái với vợ chồng tôi. Khi đó chúng tôi rất tức giận, đã đứng dậy thậm chí muốn đi ngay lập tức. Chỉ là, người đó nói với chúng tôi một kinh hi lớn. Con gái tôi, có thể còn sống. Phải, người nói tin tức này với chúng tôi chính là Thẩm Sở Sở. Hôm đó chúng tôi ở quán cà phê nói tới chính là chuyện này. Trước đây tôi và vợ muốn giải thích, nhưng Sở Sở vẫn luôn không để cho chúng tôi làm. Vì cô ấy lo rằng sẽ đánh động tới bọn buôn người lo chúng lại làm nên chuyện thương thiên hại lý khác. (Chỗ này ta chém:))))

Mấy tháng nay, chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm nơi ở của con gái. Cuối cùng, trời cao không phụ người có tâm. Vào ngày tổ kịch đóng máy, có người đưa đến cho chúng tôi một tin tức tốt. Người này là chồng của Sở Sở. Khi tôi và vợ vội vàng chạy tới, cuối cùng cũng tìm được con gái của mình. Thời điểm đó, tôi muốn nói với tất cả mọi người một tiếng cảm ơn.

Cảm ơn đôi vợ chồng đã cứu con gái tôi, cảm ơn viện trưởng viện phúc lợi và các thầy cô, cảm ơn các đồng chí cảnh sát, cảm ơn chính sách phúc lợi của quốc gia. Đương nhiên, cần cảm ơn nhất chính là vợ chồng Sở Sở, cảm ơn hai người! Nếu không có hai người, tôi và con gái có khả năng cả đời này cũng không thể gặp lại nhau.

Cuối cùng, tôi và vợ quyết định quyên tặng viện phúc lợi quốc gia mười triệu tệ, để có thể cứu giúp càng nhiều cho những đứa trẻ cần trợ giúp.

Chấp tay chữ thập cảm ơn.

Bài Weibo này của Triệu Kiện vừa đăng, lập tức liền xuất hiện ở top tìm kiếm.

"Bọn buôn người đáng ghét, hi vọng bọn chúng đều bị lăng trì! [Máng mủ]"

"Xin lỗi, Thẩm Sở Sở, tôi trước đây đã máng bạn. Tôi xin lỗi bạn! Quả nhiên, người thực sự làm việc tốt là sẽ không phô trương quảng bá. Máy người làm được chút xíu việc tốt cứ đem ra nói, thật rõ là giả tạo làm trò."

"Chúc mừng anh Kiện, người một nhà có thể đoàn viên rồi [Roi nước mắt]"

"Thế giới này lại có thêm ba người hạnh phúc, có thêm một gia đình hạnh phúc. Chúc mừng! Cảm ơn Sở Sở!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình tôi có hứng thú với người chồng chỉ có bóng lưng chưa từng xuất hiện chính diện, lại có lòng chính nghĩa bạo phát của Thẩm Sở Sở thôi sao?"

#Triệu Kiện tìm được con gái# #Chồng Thẩm Sở Sở# #Thẩm Sở Sở Triệu Kiện# những chủ đề này rất nhanh liền chiếm lấy bảng hot search. Vào lúc toàn bộ mạng đều đang chúc mừng Triệu Kiện tìm được con gái, Thẩm Sở Sở cũng đăng một bài Weibo.

{Thẩm Sở Sở V}: Đầu tiên, chúc mừng anh Kiện [Quá hạnh phúc] Thứ hai, vợ chồng em cũng không làm gì cả, đều là anh Kiện và chị dâu hành thiện tích đức mà đạt được quả thiện [Biết ơn] Cuối cùng, Hân tiên sinh quá soái đi, tôi sợ công khai chính diện sẽ bị các bạn cướp mất [Nghịch ngợm]

Thẩm Sở Sở đăng bài Weibo này xong, mới đột nhiên phát hiện không cẩn thận đã để lộ rồi.

"Làm sao đây, em nói lộ ra mất rồi, bây giờ xóa đi còn kịp không..." Thẩm Sở Sở nói với Hân Hành Ngan.

Hàn Hành Ngan liếc nhìn nội dung trên điện thoại, nói: "Không cần xóa đâu, đỡ cho thù địa vô ngân. (ý là đỡ phải giấu, đại khái thế)"

"Nhưng nhờ mà lộ ra, sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống hằng ngày của anh." Thẩm Sở Sở nói.

Hàn Hành Ngan: "Sẽ không. Sở Sở, anh thực ra muốn công khai lâu rồi."

"Vì sao? Anh trước nay không phải là ghét nhất trên Weibo xuất hiện tin tức của anh sao?" Thẩm Sở Sở tò mò hỏi.

Hàn Hành Ngan hôn lên mắt vợ, nói: "Là không thích, nhưng cũng phải xem là tin tức với ai. Nếu là với em, anh là cam tâm tình nguyện. Hơn nữa sau khi công khai rồi, mấy người không có mắt kia cũng không dám đến mơ tưởng em nữa."

Quả nhiên, đa số cư dân mạng không để cho Thẩm Sở Sở thất vọng. Bọn họ rất nhanh liền tìm ra ba người phù hợp, mà trong đó tiếng kêu gọi cao nhất chính là Hàn Hành Ngan.

"Chẳng lẽ là chủ tịch Tập đoàn Hàn thị Hàn Hành Ngan? Tôi nhớ là quảng cáo đầu tiên của Thẩm Sở Sở chính là của Tập đoàn Hàn thị đi?"

"Chủ tịch, chắc tin tức này rất nhanh sẽ biến mất."

"Đồng ý lâu trên, mỗi lần tin đồn của Hàn tổng vừa xuất hiện, không quá một ngày liền mơ mơ hồ hồ biến mất."

"Đột nhiên nghĩ tới sự kiện ăn vạ từ rất lâu trước đây của Tần Đình Nhiên..."

"10x biểu thị, không biết Tần Đình Nhiên..."

"Hàn tiên sinh, là lưu lượng tiểu sinh Hàn Triết sao?"

"Không thể nào, Thẩm Sở Sở từng nói chồng cô ấy là người ngoài giới."

"+1 Không thể nào đâu."

"Chẳng lẽ là Hàn Thiệu Kỳ của câu lạc bộ siêu xe."

"Sao tôi lại cảm thấy là đạo diễn Hàn."

Chẳng qua sau một ngày, Hàn Hành Ngan vẫn đang treo trên hot search, lúc này rất nhiều người liền nghĩ thấy mùi mà đến.

Cái vị kim cương vương lão ngũ trước nay không thể nhắc tới đột nhiên liền có thể, cái vị đại lão trước giờ không cho nữ minh tinh cộ tin đồn vừa cộ liền cho nữ minh tinh ném giáo huấn đột nhiên trở nên ôn hòa... vì thế, không phải là anh ta còn có thể là ai?

Rất nhiều truyền thông nhìn thấy hướng gió như vậy vội vàng lên nói các loại khả năng giữa Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngan.

Thực ra, hôm qua trên mạng bình luận hot đều là của dân mạng bình thường. Truyền thông bởi vì từng bị Tập đoàn Hàn thị cảnh cáo, thường là không dám tùy tiện viết chuyện về vị đại lão này.

Chẳng qua, vẫn luôn ở trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng đã cho bọn họ rất nhiều gợi ý.

Nói không chừng, đối phương thật sự chính là anh ta!

Chẳng bao lâu, ảnh chụp bóng lưng Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngan đi tản bộ ở bờ biển bị lộ ra, sau đó đặt bên cạnh để so sánh là một tấm ảnh chụp phía sau Hàn Hành Ngan khi chủ trì một hoạt động thương nghiệp. Hai bức ảnh để ở một chỗ, tác động trực quan tới người ta khá lớn, nhìn rất giống.

Bức ảnh đến đón ở sân bay cũng bị người ta lộ ra.

Quảng cáo đầu tiên Thẩm Sở Sở quay khá là nổi tiếng cũng bị người ta đem ra. Quảng cáo này chính là quay trang sức của Hàn thị. Có một số người to gan cùng với suy đoán hợp lý, liệu có phải là từ lúc đó, Thẩm Sở Sở đã ở bên Hàn Hành Ngan rồi không?

Như vậy tính ra, cũng được hai ba năm rồi.

Điểm quan trọng nhất là, có người phát hiện ra lúc Thẩm Sở Sở chưa thực sự nổi tiếng, cũng đã có một căn hộ ở khu Lê viên. Khi đó Hàn Hành Ngan cũng thường xuyên đến đó ở. Bọn họ còn nhớ, Hàn tổng khi đó hình như đã từng giải thích...

Vì vậy, Hàn tổng tới đó thật sự không phải vì Tần Đình Nhiên, mà là Thẩm Sở Sở!

Cẩn thận hồi tưởng đến những gì Tần Đình Nhiên gặp phải sau đó, lại nghĩ tới con đường một bước lên mây của Thẩm Sở Sở, người có đầu óc đều biết là chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, có người ủng hộ, liền có người phản đối, hoặc là nói, người nhìn không quen.

"Tôi chỉ không hiểu được, một tiểu minh tinh cùng với một chủ tịch tập đoàn lại đến với nhau, mọi người sao bỗng nhiên đều cảm thấy là tình yêu. Chuyện này vừa thấy liền biết là một loại giao dịch quyền thế được không? Haha, đúng là vô tri. [Khinh bỉ]"

"Tôi cũng cảm thấy thế a, đây rõ ràng là quan hệ người được bao dưỡng và kim chủ mà, làm thế nào để thượng vị thôi, này cũng không phải là đánh giá Thẩm Sở Sở quá cao đi."

"Nghe nói Tập đoàn Hàn thị có bối cảnh khá phức tạp, tiểu minh tinh cần gì cũng không có như Thẩm Sở Sở thật sự có thể gả vào hào môn? Không cần biết các người tin hay không, dù sao tôi là không tin."

Thẩm Sở Sở dạo này cũng có không ít fan cứng, vì thế bọn họ thu thập chứng cứ cũng rất nhanh.

Đặc biệt là khi một phóng viên có tiếng cũng là người hâm mộ của cô nữa.

{Đệ nhất ngu ký – Hồng mao V}: Không biết mọi người đối với Thẩm Sở Sở có hiểu làm gì, cũng không biết mọi người đối với tình yêu có hiểu làm gì. Tình yêu vốn chính là không có biên giới, không có giới tính, không có khác biệt địa vị. Hơn nữa, ai nói Thẩm Sở Sở cái gì cũng không có?

Hệ tài chính đại học Đế đô, tìm hiểu một chút. Đây cũng không phải là học viện trực thuộc cái gì nha, là trụ sở hệ tài chính của Đại học Đế đô chính thống nhất. So với mấy minh tinh tốt nghiệp mấy cái gọi là trường danh tiếng nước ngoài thực chất lại là đại học xã hội với tốt nghiệp gà rừng không cùng một dạng!

Trạng nguyên khoa Lý toàn thành phố, tìm hiểu một chút. Cái này cũng không phải là dựa vào nghệ thuật để tăng điểm mới đạt được hạng nhất đầu, là thuần túy thành tích văn hóa, loại mà đến điểm ưu tiên cũng không có. Dân thêm một bản thành tích các môn, cho các người cảm thụ một chút sức mạnh của học bá.

[Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Bài Weibo này giống như sấm sét giữa trời quang, đánh ngang qua các trang mạng!

Nếu một minh tinh có gương mặt đẹp, diễn xuất lại tốt, đây đã có thể là điểm cộng rồi. Còn nếu một minh tinh các phương diện đều bình thường, nhưng thi đại học làm tốt, đại học đỗ vào trường nổi danh, đây cũng có thể coi là điểm cộng.

Có một số người sẽ vì minh tinh đỗ trường danh tiếng mà tha thứ cho nhưng thứ tầm thường khác của người ta.

Huống hồ, Thẩm Sở Sở các phương diện đều không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Rất nhiều người qua đường đọc được tin tức này, lập tức bác bỏ luôn những thứ khái niệm về môn đệ kia.

"Ông trời của tôi ơi, không ngờ Thẩm Sở Sở lợi hại như vậy, trạng nguyên môn tự nhiên, mẹ ơi, điểm toán mà được tối đa. Mong hay nhận lấy đầu gối của tôi, cảm ơn!"

"Lần đầu tiên biết được Thẩm Sở Sở tốt nghiệp Đại học Đế đô đấy, thế mà lại là học tỷ. Thích rồi thích rồi."

"Không giấu mọi người, tuy là đã thích Thẩm Sở Sở ba năm rồi, tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói cô ấy tốt nghiệp Đại học Đế đô đó. [Nước mắt đầy mặt]"

.....

Còn có một số người nhìn thấy phóng viên, người hâm mộ cùng với sinh viên Đại học Đế đô nói là không biết chuyện Thẩm Sở Sở là học bá thật thì bắt đầu sản sinh hoài nghi.

"Thẩm Sở Sở thật sự tốt nghiệp Đại học Đế đô à? Biểu thị hoài nghi! Đến phóng viên đều không tra được chuyện này, đến sinh viên của trường đều không biết, liệu có phải thật không?"

"Tôi cũng thấy nghi ngờ... Thẩm Sở Sở không giống người học tốt chút nào, nhìn cũng chỉ là xinh đẹp, diễn xuất tốt hơn bên lưu lượng một chút thôi."

"Phải đấy, nếu thật sự là tốt nghiệp trường danh tiếng, đoàn đội của cô ấy sao không đưa ra thôi chứ. Đây chính là trường có hàm lượng vàng rất cao, khẳng định là giả thôi. Làn sóng cường điệu này có thể nói là rất ngại ngùng nha. [Ha ha]"

"Đại khái Hàn tổng là già, Đại học Đê đô cũng là già thôi đi. [Mỉm cười]"

Có rất nhiều người ồn ào kéo đến dưới Weibo của Đại học Đê đô truy hỏi xem Thẩm Sở Sở có phải sinh viên trường bọn họ không, mà sinh viên phụ trách Weibo trường, anh ta cũng không biết việc này. Vì thế vội vàng chạy tới hệ tài chính tra hỏi.

Liền đến các phóng viên, cũng trà trộn vào Đại học Đê đô, tới hệ tài chính ngăn lại một giáo viên nữ hơn ba mươi tuổi để phỏng vấn.

"Chào cô, xin hỏi cô có biết Thẩm Sở Sở không?"

Cô giáo trả lời: "Thẩm Sở Sở à, có ấn tượng, có ấn tượng, hình như bây giờ là một nữ minh tinh. Trước đây từng tới rạp chiếu phim xem phim của cô ấy, diễn cũng khá tốt."

Phóng viên vừa nghe có kịch hay, lập tức hỏi: "Thế thì thưa cô, cô có từng dạy Thẩm Sở Sở không?"

Biểu tình kinh ngạc của người giáo viên đó tiết lộ ra là không biết trước, nói: "Không có a, cô ấy cũng là sinh viên Đại học Đê đô sao?"

Phóng viên cảm thấy hôm nay lượng chiếu video của bọn họ khẳng định có thể đạt được lượng của cả năm, bọn họ đây chính là nắm được tư liệu độc nhất! Hơn nữa bọn họ hiện giờ đang là chiếu trực tiếp!

"Cũng có nghĩa là cô chưa từng dạy Thẩm Sở Sở, hơn nữa Thẩm Sở Sở không phải là sinh viên tốt nghiệp Đại học Đê đô?"

Nghe lời này, giáo viên đó suy nghĩ một lát, nói: "Tôi thì chưa từng dạy cô ấy, cô ấy có phải là tốt nghiệp Đại học Đê đô không thì tôi không rõ."

"Được rồi, cảm ơn cô, làm phiền cô rồi." Phóng viên hài lòng nói.

Hơn nữa, lúc này trên màn hình cũng đang lướt qua như bay việc Thẩm Sở Sở giả làm học bá.

"Tôi biết là giả mà!"

"Thật đủ kinh tởm, dám dùng Đại học Đê đô để làm trò! [Máng mủ]"

Thình thoảng có một hai bình luận nói Thẩm Sở Sở đích thực là sinh viên Đại học Đê đô cũng bị những lời chửi mắng che lấp mất.

Phóng viên nhìn vào màn hình hiển thị và lượng xem, đang định cất thiết bị đi, một giáo sư già đầu tóc đã bạc đột nhiên đi ngược lại mấy bước, đi tới trước mặt phóng viên.

Giáo viên vừa kết thúc phỏng vấn cung kính nói: "Chào giáo sư Vương."

Người được gọi là giáo sư Vương gật đầu, nói: "Tôi vừa rồi hình như nghe các người đang nói tới một sinh viên tên là Thẩm Sở Sở?"

Phóng viên ngây ra một hồi rồi lập tức phản ứng lại, nói: "Đúng vậy, giáo sư, ngài biết Thẩm Sở Sở?"

"Mấy năm trước tôi đúng là từng dạy một sinh viên tên là Thẩm Sở Sở?"

"A, ngài từng dạy Thẩm Sở Sở?" Phóng viên hỏi lại, nói xong anh ta có chút không tin mà đưa ra ảnh của Thẩm Sở Sở, chỉ vào và nói, "Là cô ấy sao?"

"Chính là con bé!" Giáo sư Vương đem điện thoại đưa ra xa, đẩy gọng kính lão rồi nghiêm túc nói.

"Ngài không nhìn lầm chứ?" Phóng viên không chết tâm hỏi tiếp.

Lão giáo sư trừng phóng viên một cái, nói: "Đối với sinh viên từng cúp tiết của tôi, tôi đều có ấn tượng rất sâu!"

Nói xong, lão giáo sư phất phất tay áo rồi đi.

Lúc này, trên hộp chat tốc độ trôi càng nhanh.

"Và mặt đến thật nhanh, giống như một con lốc xoáy. [Mỉm cười]"

"Sắp bị lão giáo sư làm cho buồn cười chết mất thôi 2333"

"Hóa ra Sở Sở cũng từng cúp học, không sao, xoa xoa Sở Sở, không khóc. Tôi cũng từng cúp [Cười khóc]"

Bởi vì mọi người đối với những điều này của Thẩm Sở Sở khá là quan tâm, nên không bao lâu #Thẩm Sở Sở cúp học# #Thẩm Sở Sở Đại học Đê đô# liền leo lên bảng tìm kiếm nóng.

Lão giáo sư vừa nhìn chính là người đức cao vọng trọng, hơn nữa còn có người dán thông tin trên bách khoa Baidu về lão giáo sư lên mạng, đó chính là một người chuyên nghiệp lại trâu bò khiến cho người ta phải nhìn lên.

Vì vậy, lời mà ông nói ra, tất nhiên là khiến người ta vô cùng tin phục.

Lúc Vương Tinh và Thẩm Sở Sở ra ngoài gặp mặt, nhìn thấy phòng vẫn trên mạng, cười không khép được miệng.

"Giáo sư Vương sao vẫn đáng yêu thế không biết, mình nhớ lúc lên lớp ông ấy đã hài hước dí dỏm thế này rồi." Vương Tinh cười nói.

Thẩm Sở Sở khuấy cốc cà phê trong tay, dùng một loại ngữ khí bất đắc dĩ nói: "Ồi, lúc mình đi học chỉ cần lên lớp của thầy ấy liền tim đập chân run, chỉ sợ ông ấy gọi đến tên mình. Lớp của thầy ấy hình như là vào thứ tư nhỉ, mình toàn gọi là ngày thứ tư đen tối."

Vương Tinh cười phụt ra.

"Xin lỗi xin lỗi, quên mất thời đại học cậu là đứa học dốt."

Thẩm Sở Sở lấy tay che mặt, nói: "Quá khứ bị thương đừng nhắc tới nữa. Trước đây lúc bị người ta bôi nhọ mình cũng chẳng sợ, vừa nhìn thấy phòng vẫn giáo sư Vương, mình đều không dám lên Weibo nữa. Nỗi đau khổ lúc học bỏ sung lại mấy năm đó dường như lại trở về ý..."

Vương Tinh nói: "Đừng sợ đừng sợ, chúng ta bây giờ đã tốt nghiệp rồi. Chẳng qua cũng phải nói lại, cậu xem các ngôi sao khác, nếu là tốt nghiệp đại học xịn, sớm đã lấy ra khoe rồi. Cũng chỉ có cậu, cứ như là sợ bị người ta phát hiện ra ấy."

Thẩm Sở Sở đáp: "Thời đại học của mình đem lời ra cũng không thành điểm cộng cho diễn xuất của mình được, mình thực sự là sợ khoảng thời gian đó, nghĩ tới đều cảm thấy có ám ảnh. Bây giờ cũng không biết thế nào, cứ luôn mơ về lúc đại học giáo viên bắt tổ thi lại."

"Áp lực lớn quá sao? Có cần nghỉ ngơi một thời gian không?"

Thẩm Sở Sở nói: "Vẫn ổn, không có áp lực gì. Chẳng qua tạm thời không nhận phim. Tiếp theo phải chạy tuyên truyền, điện ảnh "Tình đầu" sắp lên sóng, "Tình yêu và hôn nhân" cũng sắp công chiếu rồi."

Vương Tinh kinh ngạc nói: "'Tình yêu và hôn nhân' quay xong hơn một năm rồi, nhưng "Tình đầu" mới quay được một năm, sao lại nhanh như vậy đã chế tác xong rồi sao?"

Thẩm Sở Sở lắc lắc đầu, nói: "Sắp rồi, chủ yếu là đề tài đơn giản dễ qua kiểm định. Đạo diễn nói bộ phim này chỉnh sửa đơn giản hơn. Hơn nữa vì dễ kịp lên vào dịp nghỉ hè, nên dự định là tháng sau bắt đầu phát sóng."

"Ừ, à mình thấy Hàn tiền sinh nhà cậu hình như bị dân mạng đoán ra rồi. Các cậu sẽ thừa nhận sao?" Vương Tinh tò mò hỏi.

Thẩm Sở Sở nghĩ nghĩ rồi nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Sau khi tách khỏi Vương Tinh, Thẩm Sở Sở đến công ty một chuyến.

"Sở Sở, đăng một bài Weibo hồi đáp lại chuyện dân mạng thảo luận về trường em tốt nghiệp đi. Tuy rằng lão giáo sư nói đến chuyện em cúp học, nhưng cũng là gián tiếp chứng thực em là sinh viên tốt nghiệp Đại học Đé đô." Trần Tây Lệ nói.

Thẩm Sở Sở gật đầu.

"Đây là tuyên truyền sắp tới em cần đi, phim truyền hình và phim điện ảnh gộp vào đi một lượt, có thể là hơi nhiều, dự tính là hai tháng tới của em đều không có thời gian đâu."

"Nhiều quá." Thẩm Sở Sở nhìn hoạt động tuyên truyền dày đặc, có chút chóng mặt.

Trần Tây Lệ nói: "Ừ, là có chút nhiều. Chẳng qua nửa năm tiếp theo chị tạm thời không nhận phim cho em. Vì thế chạy xong chỗ này, em có khoảng nửa năm thời gian không cần ra ngoài quay phim. Chỉ là một số thông báo vẫn sẽ có."

Thẩm Sở Sở vừa nghe được, mắt sáng lên, nói: "Cảm ơn chị Lệ."

Sau khi về nhà, Thẩm Sở Sở mở Weibo ra bắt đầu trả lời sự việc trên mạng.

Kết quả vừa mở ra, cô phát hiện Vương Tinh cũng lên hot tìm kiếm cùng mình.

#Thẩm Sở Sở dạo phố#

Cũng may trên ảnh Vương Tinh đã được người ta làm mờ, nếu không Thẩm Sở Sở phải phản ánh với họ rồi. Trong giới họ trước giờ đều có một quy chuẩn, trừ phi là minh tinh tự chủ động công khai ảnh của bạn bè thân quen, nếu không truyền thông không thể công bố.

Những tấm ảnh này cũng không chỉ có hôm nay, hình trước đó cô cũng Vương Tinh uống cà phê cũng bị lấy ra. Chắc là trước đây cảm thấy không có giá trị lợi dụng, nên cho dù có chụp được cũng không đăng lên.

{Giải trí không có chuyện nhỏ V}: Theo điều tra các hướng của tiểu biên, người bạn đi dạo phố cùng Thẩm Sở Sở này là bạn học đại học của Thẩm Sở

Sở, hiện đang làm việc tại con đường tài chính Đê đồ. Thấy không, không phải mọi người quá quan tâm đến học lực, mà là trường học của bạn quyết định tầng lớp giao lưu của bạn. Bạn bè trên mạng mãi cũng chỉ là bạn qua mạng, còn bạn của học bá đều là học bá, thật sự là học thần! [Hình ảnh] [Hình ảnh]

"Trời ở đâu, người tôi yêu đều thật lợi hại, tôi phát hiện tôi quá là có mắt nhìn đi. [Vui vẻ]"

"Lần này tôi có thể quang minh chính đại nói cho mẹ tôi ngôi sao tôi yêu thích nhất chính là Thẩm Sở Sở rồi, ai bảo người ta tốt nghiệp Đại học Đê đồ chứ. Tôi còn muốn nói cho cả thế giới, tôi muốn lấy người tôi yêu làm mục tiêu hướng đến của cuộc đời mình. [Chống má]"

"Đột nhiên phát hiện, Thẩm Sở Sở cho dù không lấn lợi trong giới giải trí, cũng là một tinh anh của xã hội đi. Đơn giản là người chiến thắng trong cuộc sống, cái gì cũng có thể làm tốt. Nửa đường dần thân vào diễn xuất đều có thể thắng được một đồng minh tinh."

"Nếu mọi người bây giờ nói với tôi chồng của Thẩm Sở Sở là Hàn Hành Ngạn, tôi một chút cũng không thấy thất kinh đâu. Người ta các phương diện đều nổi trội, hơn nữa tôi còn cảm thấy là Hàn Hành Ngạn có được bảo vật ấy."

Thẩm Sở Sở đọc được tin tức trên Weibo, vội vàng nhấn một tin cho Vương Tinh. Vương Tinh đối với việc này lại biểu thị là chẳng sao cả, thậm chí còn rất vui.

"Ồi chà, mình thế mà cũng theo đó chiếm hào quang. Không sao không sao, dù sao cũng không chụp đến mặt."

Thấy Vương Tinh không để ý, Thẩm Sở Sở tiếp đó đăng một bài Weibo.

{Thẩm Sở Sở V}: Vô cùng vinh hạnh, giáo sư Vương thế mà vẫn còn nhớ tôi. Cái gì nhỉ, tôi xin thề, tôi thật sự là chỉ cúp một tiết. [Che mặt]

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tinh Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Bởi vì đợt sóng tìm kiếm nóng, người hâm mộ của Thẩm Sở Sở bây giờ tăng lên rất nhanh, hiện tại mỗi ngày đều tăng trưởng với tốc độ vài trăm nghìn người. Lúc này đã đạt tới tám triệu.

Cho nên, Weibo của cô vừa đăng lên lập tức liền được người ta chuyển phát bình luận cùng like điên cuồng.

"Sở Sở nhất định không ngờ lịch sử đen tối của mình cứ thế mà bị đào ra 2333"

"Chào cô nàng cúp tiết! Chẳng qua, không mất mặt đâu, cúp học ở đại học rất là bình thường."

"Ha ha, người hâm mộ thời phong có chút lợi hại, lần đầu tiên nghe nói học bá cúp học [Mim cười]"

"Xin lỗi, Đậu yêu nhà chúng tôi trước giờ chưa từng xào nấu nói mình là học bá. Đây là sinh viên Đại học Đê đồ, là trạng nguyên môn tự nhiên, thế còn không tính là học bá, thế thì như nào mới gọi là học bá? [Mim cười]"

"Chủ tăng chắc là sống ở nước ngoài, tôi chờ học dứt vẫn luôn ngưỡng vọng Đại học Đê đồ này."

"Là một fan nào tàn, chúng tôi lúc nào nói là Đậu yêu của mình là học bá, rõ ràng là học thần được không? [Mắng mỏ]"

"Vì thế, Sở Sở, chồng cô rốt cuộc có phải là Hàn Hành Ngạn không? Vì sao không hỏi âm vấn đề này?"

Phim truyền hình "Tình đầu" nhận thấy độ nóng trên mạng, lập tức đưa ra trước một đợt tuyên truyền.

{Phim truyền hình Tình đầu V}: Muốn xem học bá yêu đương sao? Ngày 30 tháng 6 mời theo dõi đài S, đem đến cho bạn một đoạn tình đầu thuần túy. @Thẩm Sở Sở @Diệp Kỳ Thâm [Hình ảnh]

"Áu áu, bộ phim mong đợi đã lâu cuối cùng sắp lên sóng rồi, vui ghê! [Quá hạnh phúc]"

"Ủng hộ ủng hộ #Thẩm Sở Sở Tình đầu#"

.....

Ở dưới tác dụng của tổ chương trình, công ty quản lý và người hâm mộ chung tay, #Thẩm Sở Sở Tình đầu# leo lên hot search.

Đồng thời, những phóng viên vì điều tra Vương Tinh mà cũng thuận tiện tìm tới những bạn học khác của Thẩm Sở Sở, cũng tra được một nhân vật chủ

chốt khác, Trình Tuấn.

Vì thế, mọi người mở ra #Thẩm Sờ Sờ Tinh đầu# trên tìm kiếm nóng, nhìn thấy không chỉ là phim truyền hình "Tinh đầu". Còn có người đang đoán xem mối tình đầu của Thẩm Sờ Sờ là ai.

{Chuyện giới giải trí thứ 23}: Bạn học của học bá quả nhiên không phải học bá cũng là học thần. Đương nhiên rồi, trong đó có cả học thần ngoại hình tốt. Nghe nói năm xưa có không ít bạn học theo đuôi Thẩm Sờ Sờ, thế nên, rốt cuộc ai mới là mối tình đầu của cô ấy? [Suy ngẫm]

Trong thiên hạ không có bức tường nào gió thổi không lọt, huống hồ Thẩm Sờ Sờ giờ đây đã trở nên phổ biến một cách nhanh chóng trên mạng. Vì vậy các phóng viên cũng phí hết tâm tư đi tìm đáp án.

Trong đó có hai người bị tìm ra, một người là lớp trưởng lớp bọn họ Quách Thiên Vũ, một người là Trình Tuấn.

Quách Thiên Vũ bởi vì tướng mạo và khí chất rất nhanh liền bị mọi người bỏ qua, thế thì, chỉ còn lại một người rồi. Đó chính là Trình Tuấn.

Thông tin của Trình Tuấn rất nhanh liền bị người ta đào ra, là trạng nguyên môn tự nhiên toàn tỉnh, thành tích ưu tú toàn tỉnh, học bổng cấp một Đại học Đê đồ, hạng nhất các loại cuộc thi, giải đấu... số giải thưởng anh ta đạt được đếm cũng đếm không rõ, người này là một vị học thần thực sự, còn là một tài tử của giới tài chính.

Bit Media thấy được tin tức như vậy, thái độ của họ buông tay hòa theo.

Nghệ sĩ dưới trướng mình yêu đương với một người đàn ông có vợ, hoặc là cùng với một người đức hạnh có vấn đề yêu nhau, họ khẳng định là phải không chế bình luận. Nhưng nếu là cùng với học thần, bọn họ liền không quản. Vì tin tức như thế này đối với hình tượng của nghệ sĩ là rất có lợi.

Lúc Thẩm Sờ Sờ lên máy bay đi tham gia chương trình tạp kỹ, vừa xuống máy bay liền bị phóng viên chặn lại.

"Sờ Sờ, xin hỏi mối tình đầu của cô là bạn học đại học sao?"

"Cô và Trình Tuấn có quan hệ gì?"

Thẩm Sờ Sờ không ngờ có một ngày Trình Tuấn cũng sẽ bị mọi người biết đến, cô không muốn kéo bất kỳ ai vào, nói: "Xin lỗi, bạn học của tôi đều là người ngoài giới, hi vọng mọi người đừng tới làm phiền cuộc sống của họ. Đương nhiên, cũng hi vọng mọi người có thể đặt chú ý tới tác phẩm của tôi, cảm ơn."

Sau khi ngồi lên xe, Thẩm Sờ Sờ tìm được Wechat của Trình Tuấn, nhấn một tin sang: Xin lỗi, phóng viên có khả năng sẽ làm phiền sinh hoạt của anh.

Trình Tuấn rất nhanh liền trả lời: Không sao. Chẳng qua em yên tâm, tôi sẽ không nói gì với phóng viên.

Nếu nói trước đây Trình Tuấn còn ôm suy nghĩ gì đó đối với Thẩm Sờ Sờ, thì vào lúc Thẩm Sờ Sờ kết hôn, anh ta liền chết tâm rồi. Chờ đợi nhiều năm như vậy, yêu thích nhiều năm như vậy, chỉ trong thời gian một buổi tối liền từ từ biến mất.

Hai người họ, trước giờ đều không phải người đi trên cùng một con đường.

Thẩm Sờ Sờ trả lời lại: Cảm ơn.

Trên mạng tuy rằng vẫn rất sôi nổi, nhưng vì Thẩm Sờ Sờ và Trình Tuấn đều không hồi đáp, nên cũng dần dần nhạt đi.

Chẳng qua, đúng vào lúc này, Tập đoàn Hàn thị đăng một bài Weibo.

{Tập đoàn Hàn thị V}: "Tinh đầu giống như một viên kẹo ngọt, mỗi khi nghĩ về nó đều là vị ngọt. Tinh đầu lại giống như một trái mận xanh, mỗi khi hỏi tưởng đều là vị chát. Tinh đầu còn giống như một con gió nhẹ, bạn có thể không nhớ được chi tiết nào, nhưng vẫn ghi nhớ cảm giác lướt qua mặt." Tháng sau, chúng tôi sẽ đưa ra một mẫu vòng cổ tên là "Tinh đầu", chỉ vì chờ được cùng gặp bạn. Mong bạn trở thành người đại diện của Tinh đầu, chỉ vì chờ được gặp bạn @Thẩm Sờ Sờ

"Vì sao tôi nghĩ thấy mùi chua nhỉ... [Không hề đơn giản]"

"Vì thế, mối tình đầu của Thẩm Sờ Sờ là Hàn tổng? [Suy ngẫm]"

"Đây rốt cuộc có phải ý là hai bên đang phát đường không? Có thể nói rõ một chút không a, á á á á! [Khoa trương]"

"Lần đầu tiên nhìn thấy Tập đoàn Hàn thị hạ thấp thân phận, ném cành ô liu cho một người! Nếu nói không phải là bà chủ, đánh chết tôi cũng không tin! [Hút thuốc]"

"Tuyệt đối là tổng tài bá đạo ghen rồi 23333 [Hahahaha]"

Trần Tây Lệ nhìn thấy bài Weibo này, chụp màn hình gửi cho Thẩm Sờ Sờ.

"Sờ Sờ, chúng ta có cần đáp ứng lời mời của Hàn tổng không?"

Thẩm Sở Sở: "... Người ấu trĩ như này nhất định không phải chồng mình.

Đang nói chuyện, điện thoại của Hàn Hành Ngan gọi tới.

"Đang làm gì thế?"

Thẩm Sở Sở đáp: "Đang nghĩ đến anh a... nghĩ xem có phải là anh ghen thật không."

Hàn Hành Ngan: "... Phải."

Thẩm Sở Sở: "Anh từ lúc nào lại thành thật thế?"

"Vẫn luôn rất thành thực. Vì thế, Sở Sở, em có chấp nhận lời mời này không?"

Thẩm Sở Sở ngẫm nghĩ nói: "Ồ, nếu mà Hàn tổng sẵn sàng cống hiến một bóng lưng, thế thì em chấp nhận."

Hàn Hành Ngan hơi hơi nhú mồm, đáp: "Được."

Không lâu sau, Bit Media liền trả lời trên Weibo.

{Bit Media V}: Thành ý của Tập đoàn Hàn thị chúng tôi đã nhận được. Vô cùng mong đợi sự hợp tác cùng quý công ty [Mỉm cười] @Tập đoàn Hàn thị

*****

Một tháng sau, "Tình đầu" bắt đầu lên sóng.

Dù là Diệp Kỳ Thâm trước đây đã từng nổi tiếng, hay là Thẩm Sở Sở đang vô cùng nổi, bọn họ tuy là đều có lượng fan nhất định, nhưng trên phương diện truyền hình lại là có phần yếu. Vì bọn họ một người đã có chút quá thời, một người chủ yếu tiến công điện ảnh.

Đối với bộ phim truyền hình này, kỳ vọng của công ty là có thể giúp Thẩm Sở Sở tăng thêm độ phủ sóng, thu thập thêm một ít fan.

Tuy nhiên, vào lúc phát xong hai tập đầu tỷ lệ người xem đã đột phá 1, điều này khiến cho mọi người đều thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Nếu là một bộ IP lớn, nếu diễn viên chính là minh tinh lưu lượng, chỉ đột phá 1 có thể sẽ không khiến cho người ta rất vui mừng. Nhưng đối với đoàn phim bọn họ mà nói, cảm thấy thành tích ngày đầu tiên đã rất tốt rồi.

"Hay nha! Anh Thâm của tôi vẫn soái như vậy! Còn có, trước đây chưa từng xem phim của Thẩm Sở Sở, cứ cho rằng diễn xuất cũng chỉ như thế thôi. Nhưng xem phim điện ảnh của cô ấy xong cuối cùng cũng hiểu được vì sao người hâm mộ của cô ấy cứ luôn nói cô ấy diễn xuất tốt..."

"Ấu ấu, xem hay! Nhất định phải ngược Giang Châu một chút!"

"Thích nhất là vụ mất trí nhớ, hi vọng phía sau đừng có quá cầu huyết."

Sau khi lên truyền hình được ba ngày, tỷ lệ người xem không chỉ không giảm, mà còn cho thấy xu hướng tăng lên, đã đạt tới 1,5 rồi. Đánh giá các mặt trên mạng cũng rất tốt. Người hâm mộ của Thẩm Sở Sở cũng chỉ trong hai tháng ngắn ngủi tăng tới 10 triệu!

"Không hổ là đại bài giới điện ảnh, diễn xuất trên màn ảnh rộng tốt, diễn xuất trên màn ảnh nhỏ còn tốt hơn."

"Tôi có dự cảm, bộ phim này sắp nổ lớn rồi, liền đến mẹ tôi còn nói là hay [Cười khóc]"

"Nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người yêu thích Thẩm Sở Sở, có loại cảm giác vui mừng của mẹ già [Hút thuốc]"

.....

Còn Thẩm Sở Sở lúc này, không kịp cảm thụ loại cảm giác thắng lợi đó. Vì cô đang chạy tuyên truyền cho "Tình yêu và hôn nhân".

Phim truyền hình "Tình đầu" trở thành hiện tượng cũng khiến cho "Tình yêu và hôn nhân" nhận được một phần độ nóng.

Ngoài những việc đó, cô còn phải dành thời gian trông đi quay quảng cáo của Tập đoàn Hàn thị một lúc.

Hàn Hành Ngan đồng ý làm người mẫu nam cho MV, vì thế anh cùng Thẩm Sở Sở cùng nhau xuất hiện ở hiện trường.

Các nhân viên trong hội trường toàn bộ đều thuộc Tập đoàn Hàn Thị, nhìn thấy Hàn Hành Ngan, tất cả đều nom nớp lo sợ đứng dậy.

Hàn Hành Ngan nhìn họ, mỉm mỉm môi, lạnh mặt nói: "Quay cho tốt, nhân vật chính là Sở Sở."

Sở Sở? Không phải là quá thân mật sao, chẳng lẽ...

Đang nghĩ đến đây, một giọng nói khác xen vào.

"Sở Sở, hai người đến rồi, tôi nghe nói cô và anh họ ở bên này quay, thừa dịp chạy tới xem, tôi còn chưa nhìn thấy anh họ đóng phim đâu." Trương Đăng cười cười đi tới.

Hàn Hành Ngan nhìn cậu ta một cái, nói: "Cuối tuần cậu không ở nhà trông con, đến làm gì?"

Trương Đăng nghe lời này, quay đầu nhìn về phía sau. Chỉ thấy An Hải Trân chạy bước nhỏ đến, kích động ôm Thẩm Sở Sở nói: "Áu áu áu, có thể nhìn thấy hiện trường Thẩm Sở Sở quay phim rồi."

"Thấy không, là mị lực của Sở Sở quá lớn." Trương Đăng nói.

Hàn Hành Ngan đối với xưng hô của Trương Đăng, đánh giá là: "Không lớn không nhỏ."

Nhân viên tuy là nghe được mơ mơ hồ hồ, nhưng trong lòng cũng hiểu, chắc chuyện trên mạng là thật rồi. Nếu không quan hệ của Thẩm Sở Sở và em họ của Hàn tổng sao lại tốt như vậy.

Hơn nữa, "Không lớn không nhỏ?" Ý là chỉ xưng hô đối với Thẩm Sở Sở sao?

Nhân viên mỗi người đều có tâm tư riêng rất nhanh liền thu hồi lại, bắt đầu quay quảng cáo.

Vì có sếp lớn ở, nên sự nhiệt tình công tác của tất cả mọi người đều rất cao, không ai dám lười biếng trốn việc. Sau cả một ngày, quảng cáo cuối cùng cũng quay xong.

Thẩm Sở Sở đã mệt tới eo mỗi lưng đau.

Hàn Hành Ngan nhìn thấy dáng vẻ này của cô, phớt lờ tiếng kinh hô của những người xung quanh, đau lòng bế cô từ trên ghế lên, nhẹ nhàng đặt vào xe.

Thẩm Sở Sở đã buồn ngủ không chịu được nữa, liếc nhìn Hàn Hành Ngan, nằm lên người anh ngủ luôn.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, sáng hôm sau, Thẩm Sở Sở lại phải bay đi tuyên truyền, cũng may đây là địa điểm cuối cùng rồi. Chạy xong chuyến này, cô liền có cả một kỳ nghỉ dài nửa năm.

Ba ngày sau, Thẩm Sở Sở trở về Đế đô.

Hàn Hành Ngan tự mình tới đón Thẩm Sở Sở.

Cho tới khi đi tới nơi đỗ xe, bên người Thẩm Sở Sở vẫn rất nhiều phóng viên vây quanh. Bởi vì, bộ phim "Tình đầu" chiếu đến tập mười liền đột phá 2, mà vào tập mười sáu tới qua, đã trở thành quán quân lượt xem của cùng khoảng thời gian trong ngày.

Trên mạng đối với bộ phim này nhiệt tình ngày càng nhiều.

Mỗi ngày bảng tìm kiếm nóng đều có thể nhìn thấy mấy thảo luận liên quan tới bộ phim này.

Thẩm Sở Sở nhìn chiếc xe đỗ cách không xa, vực dậy tinh thần ứng phó với phóng viên. Chỉ là, cứ nói mãi, cô bỗng cảm thấy trước mắt tối đen, cả người liền ngất đi. Chẳng qua trước khi ngất, cô cảm thấy mình hình như rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

#Thẩm Sở Sở ngất xỉu# #Thẩm Sở Sở Hàn Hành Ngan# nhanh chóng leo lên tìm kiếm nóng, hơn nữa vào lúc 0 giờ đạt được hai vị trí đầu tiên.

Chỉ là, không có ai quan tâm.

Bởi vì Thẩm Sở Sở vẫn chưa tỉnh lại.

Hàn Hành Ngan vốn là ngồi trong xe chờ, lúc nhìn thấy Thẩm Sở Sở đi tới, liền xuống xe. Kết quả anh phát hiện thấy sắc mặt của Thẩm Sở Sở dường như không đúng lắm. Vì thế không lo lắng gì khác, trực tiếp đi thẳng tới.

Đúng lúc lập tức sẽ đi tới bên người Thẩm Sở Sở thì Thẩm Sở Sở lại ngất đi.

Các phóng viên còn chưa kịp kêu lên liền nhìn thấy Hàn Hành Ngan nhanh như con gió bế Thẩm Sở Sở lên xe. Tiểu trợ lý cũng vội vàng theo lên xe.

Sau khi đến bệnh viện, bác sĩ và phòng bệnh vừa rời trên xe đã liên hệ trước đều chuẩn bị xong.

Bác sĩ già tuy rằng bây giờ là bác sĩ Tây hơn nữa mới du học trở về từ nước ngoài mấy năm trước, nhưng đối với các loại kỹ năng như bắt mạch cũng là học qua.

"Cô ấy dạo này có gì bất thường không?" Bác sĩ hỏi.

Hàn Hành Ngan trong lòng khẩn trương, cau mày, hỏi lại: "Bác sĩ, vợ tôi sinh bệnh gì sao?"

Bác sĩ già xoa xoa tay, nói: "Đừng hiểu lầm, chỉ là tìm hiểu tình huống một chút."

Vương Thiên vẫn luôn đi theo Thẩm Sở Sở, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hàn Hành Ngan, vội vàng nói: "Dạo này sếp luôn chạy vòng quanh các địa phương trên cả nước. Phương diện nghỉ ngơi khá bình thường, có thể là vì lao lực, thời gian ngủ so với trước đây dài hơn. Ngoài ra thì không có gì."

"Khẩu vị có tốt không?" Bác sĩ hỏi.

Vương Thiên đáp: "Khẩu vị khá tốt ạ, hình như còn ăn nhiều hơn trước đây một chút."

Bác sĩ nghe thế, gật đầu, nói: "Trước tiên làm kiểm tra đã."

Sau khi các loại kiểm tra đều làm xong, Thẩm Sở Sở vẫn chưa tỉnh lại.

Bác sĩ cầm đơn xét nghiệm, quyết định nói cho Hàn Hành Ngan: "Anh Hàn, vợ anh có thai rồi. Hai tháng."

Hàn Hành Ngan nhất thời ngây ra ngay trong lúc nói chuyện, anh quay đầu nhìn Thẩm Sở Sở đang nhắm mắt chưa tỉnh lại, tim đập rộn ràng. Anh có con rồi, anh và Sở Sở có con rồi.

Sau khi kích động trong lòng qua đi, Hàn Hành Ngan nói: "Nhưng mà, vì sao Sở Sở vẫn chưa tỉnh lại?"

Bác sĩ đáp: "Người mang thai bốn ba một mõi, quá mệt thôi. Thai nhi lại không có vấn đề gì, xem ra là một bảo bảo kiên cường. Nếu là người bình thường ép buộc như vậy, sớm đã có dấu hiệu sảy thai rồi. Chẳng qua, sau này cũng không thể quá sơ suất, trong thời gian ngắn không thể lại đi máy bay hay là đi xe đường dài nữa."

Hàn Hành Ngan đáp: "Ừm, được."

Khi Thẩm Sở Sở tỉnh lại đã là mười một giờ trưa rồi, cô mở mắt, lời đầu tiên nói ra chính là: "Đói."

Hàn Hành Ngan lập tức đứng dậy nói: "Sở Sở, em tỉnh rồi, muốn ăn gì?"

Nói rồi, cúi đầu hôn lên má Thẩm Sở Sở.

"Sao em lại ở trong bệnh viện, em nhớ là em đang ở sân bay không phải sao?" Thẩm Sở Sở nghi hoặc hỏi.

Hàn Hành Ngan giải thích sơ qua cho cô.

Cuối cùng, Hàn Hành Ngan nói: "Sở Sở, chúng ta có con rồi."

Thẩm Sở Sở vui mừng hỏi lại: "Thật sự có rồi sao?" Nghĩ tới mình gần đây mệt mõi như vậy, cô lại nói, "Đứa bé có phải là..."

Hàn Hành Ngan lắc đầu, nói: "Không sao, con không sao."

"Thế thì tốt, thế thì tốt."

Chuyện Thẩm Sở Sở mang thai Hàn Hành Ngan còn chưa nói với bất kỳ ai, lúc này thấy cô tỉnh lại muốn ăn, mới nghĩ đến việc gọi điện cho mẹ mình hỏi thăm một chút.

Mẹ Hàn vừa nghe con dâu có thai rồi, vội vàng phân phó người giúp việc đi đun canh, sau đó lại dặn dò Hàn Hành Ngan một phen.

Lúc điện thoại của Trần Tây Lệ gọi tới, Thẩm Sở Sở đang ăn cơm, cô dạo này rất dễ đói, hơn nữa lại mấy bữa chưa ăn rồi. Vì vậy ăn nhiều hơn bình thường.

Hàn Hành Ngan thấy Thẩm Sở Sở đang bận rộn, liền tự nhận điện thoại.

"Sở Sở, em tỉnh rồi à? Trong người thấy thế nào?"

Thẩm Sờ Sờ một bên ăn một bên nói: "Vừa mới tỉnh lại, bây giờ đang ăn cơm. Chị Lệ chị yên tâm, em không sao."

"Ờ ờ thế thì được. Phải rồi, nhớ lên mạng báo bình an với người hâm mộ. Còn có, ba ngày sau ở Đê đô có một hoạt động cần em..."

Lời còn chưa nói xong, liền bị một giọng nói lạnh lẽo ngắt đứt: "Sờ Sờ có thai rồi, cần tĩnh dưỡng, công việc thì trước cứ tạm thời lui lại đã."

Trần Tây Lệ thế là trầm tư một lúc, sau đó hỏi: "Sờ Sờ, em có thai rồi? Lúc trước tuyên truyền liên tục như vậy, không sao chứ?"

Thẩm Sờ Sờ trừng Hàn Hành Ngạn một cái, đáp: "Không sao không sao, chẳng qua bác sĩ nói sắp tới phải nghỉ ngơi một thời gian, không thể dày vò được."

Trần Tây Lệ nói: "Thế được rồi, chị đem các thông cáo phía sau đều lui lại, em hiện tại cứ dưỡng mình trước đã."

"Ừm, được ạ, cảm ơn chị Lệ."

Thẩm Sờ Sờ sau khi cúp máy, lại tiếp tục ăn.

Khi mẹ Hàn tới, nhìn thấy khẩu vị của Thẩm Sờ Sờ tốt đến vậy, yên tâm nói: "Nhìn con ăn tốt vậy, em cũng yên tâm. Mẹ vừa rồi còn cho là Hành Ngạn lừa mẹ cơ."

Thẩm Sờ Sờ có chút ngại ngùng nói: "Mẹ, con bình thường không ăn được nhiều như thế này, chính là mấy bữa rồi chưa ăn mới như vậy."

Mẹ Hàn cười tiếp: "Không sao không sao, thế này là có phúc. Mẹ lúc mới có Hành Ngạn, nhưng là đem mẹ dày vò muốn mạng. Cũng phải đến tháng thứ năm thứ sáu rồi, nó mới dần ngừng lại. Quả nhiên a, sinh ra nó cũng rất nghịch ngợm."

"Khụ khụ, mẹ." Hàn tổng bắt mồm lên tiếng.

Thẩm Sờ Sờ nghiêng đầu liếc anh một cái.

"Ôi ôi, được rồi được rồi, mẹ không nói nữa. Vì thế, thấy con ăn được như vậy, mẹ cũng yên tâm."

"Ừm."

Sau khi ăn xong, Thẩm Sờ Sờ đăng một bài Weibo.

{Thẩm Sờ Sờ V}: Đạo này có thể là do bay đi bay lại nhiều, có chút mệt mỏi có chút chóng mặt, bây giờ đã tỉnh lại, cảm ơn mọi người đã quan tâm.

"Quào quào quào, nhìn thấy video dọa chết tôi rồi. Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi [Roi nước mắt]"

"Xoa xoa ~ Sờ Sờ nghỉ ngơi cho tốt! Hàn tổng thì sao, Hàn tổng của chúng ta thì sao, anh ấy soái đến bọn tôi muốn khóc luôn! [Hoa tâm]"

"Phải nghỉ ngơi cho tốt nha, Sờ Sờ. PS: Hàn tổng thì sao?"

.....

Vào buổi tối, Thẩm Sờ Sờ lướt Weibo, nói với Hàn Hành Ngạn: "Anh xem, mọi người bây giờ hình như càng thêm hứng thú với anh. Ài, đều không quan tâm đến em. Buồn ghê."

Hàn Hành Ngạn nghe giọng nói ai oán này, xoa xoa đầu Thẩm Sờ Sờ, nói: "Ừ, bọn họ không quan tâm, anh quan tâm."

Phần lớn dân mạng không có được đáp án từ phía Thẩm Sờ Sờ, liền chạy tới Weibo của Tập đoàn Hàn thị dò hỏi.

"Bà chủ của công ty mọi người rốt cuộc có phải là Thẩm Sờ Sờ không?"

"Thẩm Sờ Sờ và Hàn tổng tóm lại là có quan hệ gì?"

"Hàn tổng của chúng tôi thì sao? Muốn thấy Hàn tổng!"

.....

Vốn cho rằng sẽ không có được hồi âm, không ngờ admin lại trả lời một trong số các bình luận.

"Hàn tổng thì sao?"

Trả lời: Vợ Hàn tổng mấy hôm trước ngắt xiu, vì thế anh ấy đang ở nhà với vợ [Mỉm cười]

Cư dân mạng nhìn thấy tin nhắn trả lời này thì bùng nổ!

Vì vậy, trừ người trong cuộc không hề thừa nhận ra, tất cả các thông tin đều cho thấy, Hàn Hành Ngạn và Thẩm Sở Sở đã kết hôn!

Còn Thẩm Sở Sở mà mọi người đang chú ý thì từ sau lần ngắt đi đó, một khoảng thời gian rất dài không hề xuất hiện lại trước mặt mọi người.

Bộ phim "Tình đầu" này chiếu với tốc độ hai tập một, không tới một tháng liền chiếu xong. Mà vào ngày cuối cùng, lượng theo dõi đã đột phá mốc 4. Với tư thái của một chú hắc mã, trở thành phim truyền hình của năm đó.

Điều này khiến cho các đài truyền hình không mua bản quyền hồi hận không thôi. Rất nhanh, lượt thứ hai, thứ ba lại bắt đầu lên sóng.

Thẩm Sở Sở và Diệp Kỳ Thâm đều theo bộ phim này mà giá trị trong lĩnh vực truyền hình tăng lên gấp mấy lần.

Theo lẽ thường, quay một bộ phim hot như vậy, nam nữ chính hẳn là phải tranh thủ lúc nổi nhất nhanh chóng đi ra thể hiện cảm giác tồn tại mới đúng. Kết quả, không biết hai bên có phải là đã hẹn trước không mà người này so với người kia càng khiêm tốn.

Thẩm Sở Sở cũng tốt là thỉnh thoảng còn biết đăng một bài Weibo.

Diệp Kỳ Thâm thì giống như là người ở ẩn vậy, trừ trước khi lên sóng thì chuyển phát Weibo tuyên truyền phim ra, những lúc khác thì một chút động tĩnh cũng không có.

Người khác không biết anh đang làm gì, Thẩm Sở Sở lại biết.

Diệp Kỳ Thâm lúc này đang ở nhà với vợ con. Đúng vậy, anh đã phục hôn với Lý Viên Viên. Dùng lời của anh để nói thì, anh muốn đem khoảng thời gian đã bỏ lỡ kia toàn bộ đều bù lại.

Phim lúc nào cũng có thể quay, nhưng sự trưởng thành của con lại chỉ có một lần, dỗ vợ cũng phải đúng lúc mới được.

Bọn họ càng như vậy, các đài truyền hình càng muốn mời họ tới tham gia tiết mục. Chỉ là, đừng nói chương trình tạp kỹ của đài truyền hình, liền đến phim của các đạo diễn trong vòng một năm bọn họ còn không nhìn đến.

"Tuy rằng tôi biết anh Thâm và Sở Sở đều kết hôn rồi, nhưng tôi rất muốn nhìn bọn họ đứng chung sân khấu, áu áu áu! [Khoa trương]"

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy! Cả bộ phim không hề có cảnh kích thích nào, nhưng lại khiến cho tôi xem đến mức hint bay khắp nơi. Cầu hai người hợp thể một lần để thỏa mãn chúng tôi, được không? [Roi nước mắt]"

"Hai người ít ra cũng lên tiếng từ xa đi chứ, để cho bọn này ôm chút hoang tưởng, có được không a!"

Không thể không nói, hiện giờ tiếng hô hào của dân mạng vẫn là có tác dụng.

Ví dụ như ở nhà họ Hàn.

"Người hâm mộ bây giờ đều điên rồi à?" Hàn tổng đọc bình luận lạnh lạnh nói.

Thẩm Sở Sở: "... Đâu có, họ chỉ là nhất thời còn chưa thoát được khỏi phim thôi."

"Phim truyền hình và hiện thực là hai việc khác nhau, sao có thể lẫn lộn vào một chỗ." Hàn tổng không vui nói.

"Ừm, đúng. Không thể lẫn lộn làm một." Thẩm Sở Sở đáp.

Ví dụ như ở nhà họ Diệp.

"Diệp Kỳ Thâm, chúc mừng a, anh lại có thêm CP mới rồi." Lý Viên Viên nhìn điện thoại mặt không biểu tình nói.

Diệp Kỳ Thâm đang trêu chọc con trai, muốn sống tốt nên cường lý nói: "Làm gì có CP mới, CP của anh trước giờ chỉ có mình em."

Lý Viên Viên lườm anh một cái, nói: "Em còn chưa nói gì đâu, anh giải thích cái gì."

Diệp Kỳ Thâm: "..."

Ngay sau đó, Thẩm Sở Sở và Diệp Kỳ Thâm ở trên một chuyện đều đạt được thống nhất.

"Anh Thâm, tụ tập đi, dẫn chị dâu đi cùng."

"Được, gặp thôi, dẫn cả em rể nữa."

Sau đó vào buổi tối một ngày, những người cầu mong hợp thể được thỏa nguyện.

Giang Châu và Tô Ngôn Ngôn hợp thể rồi, chẳng qua, trong ảnh còn có thêm hai người, một người là Hàn tổng đã kêu gọi từ lâu, một người là mẹ đưa trẻ Lý Viên Viên.

Vì thế, người ghép CP thành công thối lui.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tình Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: [hết]

Vào dịp cuối năm, Thẩm Sở Sở nhận được đề cử ở các loại hạng mục.

Nhờ vào "Công chúa Gia Linh" có được đề cử Nữ chính được yêu thích nhất của Liên hoan phim các trường đại học. Dựa vào "Tình đầu" có được đề cử danh Nữ chính được yêu thích nhất, Nữ diễn viên nổi tiếng nhất vân vân.

Thẩm Sở Sở hiện tại bụng lớn, vì thế không đến tham gia bất kỳ lễ trao giải nào.

Sang năm mới không bao lâu, đứa bé được sinh ra đời.

Là một bé trai đỏ hỏn, Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn nhìn chăm chú vào đứa bé thật lâu đều không nhìn ra thằng nhóc giống ai. Vẫn là Sở Quế Chi vừa nhìn liền nhìn ra, nói: "Giống Sở Sở."

Mẹ Hàn cũng gật đầu nói: "Đúng là giống. Tính cách cũng giống, không nháo phiền mẹ nó."

Hàn Hành Ngạn nghe hai bà mẹ đối thoại, lại nhìn con trai một cái. Nhưng nhìn thế nào cũng cứ cảm thấy, thằng nhóc này một chút cũng không giống mẹ nó. Một làn da trắng đẹp, một... ừm, xấu.

Tuy nhiên, mặc dù rất xấu nhưng dù sao là do Thẩm Sở Sở sinh, vì thế Hàn Hành Ngạn vẫn là rất thích nhóc.

Thẩm Sở Sở nghe được đứa trẻ giống mình, đúng là càng nhìn càng thích. Nhịn không được mà dùng tay chọc chọc má nhóc, dùng miệng hôn hít bàn tay nhỏ của bé.

Ngẩng đầu lên nhìn sang chồng mình đang nhìn, cô chỉ thấy là, những ngày này thật đẹp.

*****

Cuối năm, Thẩm Sở Sở nhờ vào phim điện ảnh "Tình yêu và hôn nhân" thu về đề cử cho giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Đây là lần thứ hai Thẩm Sở Sở lọt vào danh sách, lần trước là năm ngoái, cô dựa vào "Công chúa Gia Linh" được đề cử danh Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Chẳng qua lần đó cô không được giải.

Lần này, đến cùng cô còn có Trần Nghi. Tuy nhiên, Trần Nghi lần này không cùng một đề cử với cô. Trần Nghi được đề cử cho Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. Sở dĩ như vậy, là vì thời gian quay phim trước đó Trần Nghi vẫn ít nhiều chịu ảnh hưởng của sự việc ly hôn, vì thế biểu hiện không phải là tốt lắm. Phía đạo diễn Chu có thương lượng với cô ấy một chút, sau này giảm đi một phần cảnh của cô ấy.

Tuy rằng kết phim hiển thị Trần Nghi vẫn là nữ chính, nhưng phân lượng không nhiều như Thẩm Sở Sở.

Vì vậy, để nắm chắc, cô ấy chỉ lấy Nữ phụ xuất sắc nhất, mà không chọn Nữ chính xuất sắc nhất.

Chẳng qua, lần này trên thảm đỏ, Trần Nghi trở thành người thu hút ánh nhìn nhất. Lý do không gì khác, cô ấy lại bị lộ chuyện ly hôn. Cô vừa mới kết thúc cuộc hôn nhân thứ hai.

Liền đến phóng viên phỏng vấn ngoài trời đều giống như có được tín hiệu gì vậy, hỏi: "Chị Trần Nghi, chị cảm thấy lần này nhân vật chị diễn trong "Tình yêu và hôn nhân" có giống với bản thân mình không?"

Trần Nghi lần này lại tiêu sái hơn lần trước rất nhiều, cười nói: "Có chỗ giống, cũng có chỗ không giống. Chúng tôi giống nhau đều có phần không nắm chắc đối với hôn nhân, An Như là thu mình lại. Còn tôi, mỗi một lần đều rất nghiêm túc."

Phóng viên phỏng vấn ngậy ra một lúc.

Đương nhiên, vài năm sau, vào lúc tin tức Trần Nghi ly hôn lần thứ ba bị công bố, Trần Nghi lúc đó còn tiêu sái hơn so với hiện tại. Khi truyền thông hỏi cô lúc nào định bắt đầu cuộc hôn nhân thứ tư, cô đáp: "Kết hôn làm cái gì, cuộc đời ngắn ngủi, lúc nào cũng phải hạnh phúc."

Tuy nhiên, Trần Nghi của hiện tại còn chưa có cách nghĩ như vậy.

Lần này, Thẩm Sở Sở là người được mọi người kỳ vọng. Dù gì thì đây cũng là tác phẩm của đạo diễn Chu, hơn nữa cô năm trước đã từng được đề cử một lần rồi.

Đang lúc cô thấp thỏm, người dẫn chương trình liền tuyên bố cái tên đạt giải. Thẩm Sở Sở vô cùng căng thẳng, hơn nữa, cô đã căng thẳng tới mức không chú đến giải thưởng là do người dẫn chương trình này tuyên bố chứ không phải là khách mời trao giải.

Một giải thưởng quan trọng như vậy, thế mà lại không có khách mời trao giải sao?

Ngay sau đó, lúc Thẩm Sở Sở đứng dậy đi lĩnh cúp, người dẫn chương trình nói: "Hãy để chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh khách mời trao giải lần này, cũng là người năm này đã đầu tư cũng như cống hiến rất nhiều cho ngành công nghiệp điện ảnh, chủ tịch Tập đoàn Hàn thị, ông Hàn Hành Ngạn."

Bước chân của Thẩm Sở Sở bị trì trệ trong giây lát, xuyên qua khoảng cách mười mấy mét, cô nhìn thấy người đàn ông đã nói là tối nay phải làm thêm ở công ty.

Hàn Hành Ngạn vốn là mặt lạnh, lúc nhìn thấy Thẩm Sở Sở cũng dần dần trở nên có chút ấm áp. Anh đã rất là khắc chế bản thân để không đi tới gặp vợ rồi, nhưng vẫn là không nhịn được.

Vợ hôm nay mặc chiếc váy dài như vậy, nhờ ngã thì sao? Bộ đồ của vợ hôm nay đẹp như vậy, dường như có tinh quang long lánh.

Cuối cùng, vào lúc Thẩm Sở Sở chuẩn bị bước lên sân khấu nhận giải, anh không nhịn nổi nữa. Đi lên phía trước, đưa tay tới trước mặt Thẩm Sở Sở. Thẩm Sở Sở cũng không nghĩ nhiều, rất tự nhiên đưa tay kéo lấy cánh tay Hàn Hành Ngạn, thậm chí đến một tiếng cảm ơn cũng không nói.

Dù gì thì cũng đã kết hôn hai năm rồi, giữa bọn họ đúng là không cần thiết nói cảm ơn.

Người trên đài dưới đài thời khắc này đều yên tĩnh, đương nhiên, bao gồm cả quần chúng đang xem chiếu trực tiếp trước ti vi. Khi Thẩm Sở Sở và Hàn Hành Ngạn đi đến giữa sân khấu, khung bình luận đã im lặng một lúc lập tức trời ào ào.

"Áu áu áu, hai người này cuối cùng cũng hợp thể rồi, vì vậy là muốn công khai sao?"

"Tôi không nhìn nhầm chứ, Sở Sở của chúng ta hình như có vẻ rất quen thuộc với Hàn tổng, cô ấy không nói cảm ơn Hàn tổng, phải không? [Chấn kinh]"

"Đây chính là... kim chủ trong truyền thuyết của Thẩm Sở Sở sao?"

"Người phía trước mù à, kim chủ cái gì, người ta khẳng định là chồng! Người chồng như thế này cho tôi một tá đi!!!"

.....

Thẩm Sở Sở lúc này tất nhiên là không đọc được màn hình bình luận trên mạng, cô nhận cúp từ tay Hàn Hành Ngạn. Chiếc cúp này do Hàn Hành Ngạn trao cho cô tất nhiên là có ý nghĩa rất lớn, Thẩm Sở Sở viền mắt liền hơi có chút ẩm ướt.

Hàn Hành Ngạn cười nói: "Sở Sở, chúc mừng em."

Thẩm Sở Sở nghẹn ngào nói: "Cảm ơn."

Nói xong, ngay lúc Hàn Hành Ngạn đưa cúp qua, cô nhìn không được ôm lấy anh hôn một cái. Nhất thời không chỉ trước màn hình ti vi, người ở hiện trường cũng kinh ngạc.

Tiếp sau đó, trước khi bọn họ kịp phản ứng lại, Hàn tổng mà trước nay vẫn luôn cách người ngàn dặm lại hôn lên trán Thẩm Sở Sở, sau đó kéo một cái ôm cô vào lòng, còn thuận tay vuốt tóc cô.

"Ngoan, đừng khóc nữa."

Lần này, cả hội trường lớn đều sôi lên.

Trước màn hình cũng điên cuồng gào thét.

"Woa! Đá bay bát thức ăn chó này!"

"Xem trực tiếp một lễ trao giải cũng phải bị ngược một cái sao? Không, không, còn chưa đủ, cầu hai người thêm dùng sức ngược tôi chút nữa."

"Hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì, ai đến phổ cập cho tôi cái?"

"Ánh mắt Hàn tổng nhìn Thẩm Sở Sở đúng si mê như vậy! Vừa nhìn liền biết là rất yêu đối phương rồi."

Thẩm Sở Sở cũng dần dần buông lỏng Hàn Hành Ngạn ra, quay lưng lại với người dưới sân khấu, lau nước mắt. Hàn Hành Ngạn cười cười lấy ra một chiếc khăn tay, lau cho cô. Sau khi xác định trang điểm không bị nhòe, Thẩm Sở Sở quay người lại.

"Xin lỗi, vừa rồi quá kích động." Thẩm Sở Sở vừa mở miệng, mọi người liền bắt đầu vỗ tay.

Chờ khán phòng yên tĩnh lại lần nữa, Thẩm Sở Sở bắt đầu nói lời cảm ơn nhận giải của mình: "... Thời khắc này, người cần cảm ơn quả là nhiều. Cảm ơn đạo diễn Chu, cảm ơn nhân viên đoàn làm phim, cảm ơn công ty quản lý của tôi, cảm ơn mọi người, không có mọi người sẽ không có tôi của ngày hôm nay..."

Nói xong, Thẩm Sở Sở nhìn sang Hàn Hành Ngan.

Thực ra, Thẩm Sở Sở đã trì hoãn khá nhiều thời gian, vốn là lời cảm ơn năm phút, từ lúc cô lên sân khấu đến giờ đều đã mười mấy phút rồi.

Chẳng qua, bên tổ chức thấy lượng xem đã sắp đột phá chân trời rồi, thì một chút cũng không muốn giục Thẩm Sở Sở xuống đài. Bọn họ đều thầm cầu trong lòng, hi vọng Thẩm Sở Sở đứng lâu hơn một chút, nói nhiều vài câu.

Ánh mắt này của Thẩm Sở Sở khiến cho mọi người đều im lặng, vì họ biết, điểm bùng nổ của lễ trao giải nay đến rồi.

Ngay sau đó, Thẩm Sở Sở không phụ sự kỳ vọng, nói: "Đương nhiên, cần cảm ơn nhất chính là chồng tôi, Hàn Hành Ngan tiên sinh. Hàn tiên sinh, cảm ơn sự ủng hộ của anh, cảm ơn anh đã luôn cùng bước bên em."

Năm tháng tươi đẹp, hi vọng chúng ta có thể bạc đầu giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Taobao Tính Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.